

Sister's Planet

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

ALTINCI KİTAP

CASSANDRA CLARE

New York Times Çoksatarı

Cennet
Ateşi Şehri

GÖLGE AVCILARI DÜNYASINI KEŞFEDECEĞİNİZ İKİ MÜTHİŞ, ÇOKSATAR SERİ

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

2 YILDAN UZUN SÜREDİR NEW YORK TIMES ÇOKSATAR LİSTESİNDE.

USA Today Çoksatarı * Wall Street Journal Çoksatarı * Publishers Weekly Çoksatarı

DÜNYA ÇAPINDA 24 MİLYONDAN FAZLA BASILI KOPYA

35'ten fazla dile çevrildi

Ve şimdi büyük bir sinema filmi

GEHENNEM MAKİNELERİ

Uluslararası çoksatar "Ölümcül Oyuncaklar"ın yan serisi.

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

USA Today Çoksatarı * Wall Street Journal Çoksatarı * Publishers Weekly Çoksatarı

Çok yakında

GÖLGE AVCISI'NIN EL KİTABI

A'dan Z'ye Gölge Avcıları

Bizimle ilgili daha fazla bilgi için
Facebook'ta bizi takip edin
Twitter'da bizi takip edin
Instagram'da bizi takip edin
YouTube'da bizi takip edin
Web sitemizi ziyaret edin
E-posta bizi takip edin

Kapak tasarımı: Gölge Avcıları
Kapak tasarımı: Gölge Avcıları
Kapak tasarımı: Gölge Avcıları

ARTEMIS

ABG 1206
AB 1459
AÇ 1357
A 155

CENNET ATEŞİ ŞEHİRİ

Cassandra Claire

Orijinal Adı: *City of Heavenly Fire*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sonmez

İngilizceden Çeviren: Zeynep Arıkan

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram - Nesrin Yazıcı

1. Basım: Temmuz 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 494 - 1

Sertifika No: 10905

CASSANDRA CLAIRE LLC © 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti. ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMIS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

eposta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 93 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR
ALTINCI KİTAP

CENNET ATEŞİ ŞEHİRİ

CASSANDRA CLARE

Hasret's Sisters Planet

TEŞEKKÜR

Sevdiklerim kendilerini biliyor. Bu kez heyecan, kaygı ve çeşitli hislerle süregiden bu epik yolculuğu benimle birlikte göğüsleyen okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Magnus'un çatı katındaki tüm o güzellikleri verseler size değişmem.

ŞANI TANRI'DADIR: VE KİŞİ UZANIRSA ŞAYET
CENNET ATEŞİYLE DOLU BİR KIVILCIM KADARDIR.
- JOHN DRYDEN, "ABSALOM VE ACHITOPHEL"

Giriş: Yağmur Gibi Damlasın

Los Angeles Enstitüsü, Aralık 2007

Emma Carstairs'in annesiyle babasının öldürüldüğü gün hava mükemmeldi.

Öte yandan, Los Angeles'ta hava genellikle mükemmel olurdu zaten. Annesiyle babası kış mevsiminin aydınlık bir sabahında Emma'yı Pasifik Sahili Otoyolu'nun ardındaki tepelerde, masmavi okyanusa bakan Enstitü'ye bıraktılar. Gökyüzü Pasifik şarampolündeki kayalıklardan Point Dume'daki plajlara dek uçsuz bucaksız uzanıyordu.

Bir gece öncesinde Leo Carrillo'nun sahil mağaralarının yakınında şeytani eylemler olduğuna dair bir rapor gelmişti. Carstairs ailesi bunu araştırmakla görevlendirilmişti. Sonrasında Emma, annesinin rüzgârda uçuşan saçlarını kulağının arkasına alırken Korkusuzluk mührü çizmeyi önerdiğini, John Carstairs'in ise

buna yeni icat edilmiş mühürler hakkında ne d   nd    konu-
sunda emin olmad   n  s  leyerek g ld   n  hatırlayacakt .
Neyse ki, Kadim Kitap'ta yazanlar ona yetiyordu.

Buna karşın, o sırada Emma annesiyle babasına kar  
sabırsız davranm  tı. Onlara çabucak sarılıp geri çekildi ve
Enstitü'n n basamaklarından hızla çıkmaya başladı. Sırt  an-
tası omuzlarının arasında zıplarken annesiyle babası bahçeden
ona el sallıyordu.

Emma Enstitü'de eğitim almaya ba ladı ına çok seviniyordu.
Yalnızca en yakın arkadaşı Julian burada ya adı ından değil,
aynı zamanda içeri girdiği her seferinde okyanusa doğru uçuyor-
mu  gibi hissett  inden. Tepelerin arasında kıvrılan çakıllı, uzun
yolun sonunda a  ap ve ta tan oluşan dev bir yapıyd . Her oda,
her kat okyanusa, da lara ve gökyüzüne bakıyor, mavi, yeşil,
altın sarısı uçsuz bucaksız manzaralara açılıyordu. Emma'nın
hayali, Jules'la birlikte çatıya çıkıp -ger i imdiye dek anneleri ve
babaları tarafından engellenmi lerdi- bu manzaranın güneydeki
  le kadar uzanıp uzanmad  ına bakmakt .

 n kap lar onu tanıdı ve bildik dokunu uyla beraber kolayca
açılıverdi. Enstitü'n n girişiyle alt katları a a ı yukarı volta atan
yetişkin Gölge Avcıları'yla doluydu. *Bir çeşit buluşma olmalı,*
diye düşündü Emma. Enstitü müdürü, Julian'm babası Andrew
Blackthorn kalabal  n arasında gözüne ili ti. Selamla malar
kendisini yava latmas n diye alelacele ikinci kattaki soyunma
odasına gitti ve kotuyla ti  rt n n yerine eğitim kıyafetlerini
giydi -büyük beden bir ti  rt, geniş keten bir pantolon ve hep-
sinden de önemlisi omzuna ast  ı kılıcı.

Cortana. Bu isim aslında “palyoş” anlamına geliyordu, fakat Emma için kılıcı kısa değildi. Ön kolu uzunluğunda parıldayan metalden kılıcının üstünde ne zaman okusa tüylerini diken diken eden kelimeler yazılıydı: Ben Cortana’yım, Joyeuse ve Durendal ile aynı çelik ve tava sahibim. On yaşındayken babası kılıcı ilk kez ellerine verdiğinde ne anlama geldiğini açıklamıştı.

“Bunu on sekiz yaşına gelinceye dek eğitiminde kullanabilirsin, işte o zaman sana ait olacak,” demişti John Carstairs. Ona gülümserken Emma da parmaklarını kılıcın üstünde yazan kelimelerde gezdiriyordu. “Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?”

Emma başını sallamıştı. “Çeliği,” anlamıştı, fakat *öfke*’yi değil. *Öfke*, kızgınlık demekti, babasının her zaman kontrol etmesini öğütlediği bir şeydi. Bunun bir kılıçla ne ilgisi olabilirdi ki?

“Wayland ailesini biliyorsun,” demişti babası. “Demir Kız Kardeşler, Gölge Avcıları’nın tüm kılıçlarını taklit etmeye başlamadan önce meşhur silah üreticileriydi. Demirci Wayland Excalibur ve Joyeuse’ü, Arthur ve Lancelot’un kılıçlarıyla Durendal’i, kahraman Roland’ın kılıcını yaptı. Ayrıca aynı çelikten bu kılıcı yaptılar. Kılıcın daha kuvvetli olması için çeliğin tavllanmış olması -metali neredeyse eritecek, tahrip edecek kadar güçlü bir ateşe maruz kalması- gerekiyor.” Emma’nın başının üstünü öpmüştü. “Carstairs’ler bu kılıcı nesillerdir taşımışlardır. Üstündeki yazı bize Gölge Avcıları’nın meleklerin silahları olduğunu hatırlatır. Bizi ateşte tavlarsan daha da güçleniriz. Acı çektiğimiz zaman hayatta kalırız.”

Emma altı yıl sonrayı, on sekiz yaşına gireceği zamanı bekleyemiyordu. Bu zaman geldiğinde, iblislere karşı savaşmak için dünyayı gezebilecek, ateşte tavlana bilecekti. Şimdi kılıcını kayışa bağlayıp soyunma odasından çıkarken, bunun nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu. Hayalinde Point Dume'daki denizin tepesindeki kayalıklarda dikiliyor, Raum iblislerinden oluşan bir grubu kovalıyordu. Elbette Julian da yanındaydı, en sevdiği silahı, arbaleti ustalıklı savuruyordu.

Emma'nın zihninde Jules her zaman oradaydı. Emma kendini bildi bileli onu tanıyordu. Blackthorn'larla Carstairs'ler her zaman yakın olmuşlardı ve Jules ondan yalnızca birkaç ay büyüktü. Tam anlamıyla onsuz bir dünyada yaşamamıştı. İkisi de bebekken okyanusta yüzmeyi birlikte öğrenmişlerdi. Yürümeyi, ardından koşmayı birlikte öğrenmişlerdi. Jules'un annesiyle babası onu kollarında taşımış, yaramazlık yaptığında abisiyle ablası onu yakalamıştı.

Çok da yaramazlık yaparlardı. Blackthorn'ların kabarık tüylü, beyaz kedisi Oscar'ı açık maviye boyamak ikisi de yedi yaşındayken Emma'nın fikriydi. Buna rağmen çoğu zaman olduğu gibi suçu Julian üstlenmişti. *Ne de olsa*, demişti, *Emma tek çocuk*. Kendisi ise yedi kardeşten biriydi; ailesi ona sinirli olduğunu Emma'ninkinden çok daha çabuk unutturdu.

Tavvy doğduktan hemen sonrayı, annesinin öldüğü zamanı hatırlıyordu. Cesedi kanyonlarda yakılıp da dumanları göğe yükselirken nasıl da Jules'un elini tutmuştu. Jules'un ağlamaya başladığını ve oğlanların kızlardan çok farklı bir şekilde, kan-calarla çekiliyormuşçasına korkunç derecede kulak tırmalayan

hiçkırıklarla ağladığını anımsıyordu. Belki de onlar için durum daha kötüydü çünkü ne de olsa erkekler ağlamazdı.

“Ayyy!” Emma sendeleyerek gireledi. Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, çocuklarının çoğu gibi darmadağınık kahverengi saçlarıyla uzun boylu bir adam olan Julian’ın babasına doğru ilerleyivermişti. “Affedersiniz, Bay Blackthorn!”

Julian’ın babası sırtıttı. “Derslerine bu kadar hevesle giden birini daha önce hiç görmemiştim,” diye seslendi, Emma koridora doğru fırlarken.

İdman salonu Emma’nın bu binadaki en sevdiği yerlerden biriydi. Burası neredeyse tüm kata yayılıyordu ve hem doğu hem batı tarafındaki duvarlar saydam camla kaplıydı. Nereye baksanız masmavi denizi görebiliyordunuz. Sahil şeridinin kıvrımı kuzeyden güneye görülebiliyor, Pasifik’in uçsuz bucaksız suları Hawaii’ye dek uzanıyordu.

Fazlasıyla cilalanmış ahşap zeminde Blackthorn ailesinin öğretmeni, Katerina adında buyurgan bir kadın dikiliyordu. Yakın zamana dek ikizlere bıçak atma dersleri vermekle uğraşıyordu. Livvy her zamanki gibi kendisine verilen talimatları nazikçe yerine getiriyor, Ty ise kaşlarını çatmış, direngen duruyordu.

Bol, hafif spor kıyafetleri içindeki Julian batı yönündeki pencerenin yakınında sırtüstü uzanmış Mark’la konuşuyordu. Mark başını bir kitaba gömmüş, küçük, üvey kardeşini duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu.

“Sence *Mark* bir Gölge Avcısı için tuhaf bir isim değil mi?” diyordu Julian, Emma yanlarına yaklaşırken. “Yani, ciddi

olarak üzerine düşünürsen. Kafa karıştırıcı. *Üstüme bir işaret at Mark.*”

Mark sarı başını okuduğu kitaptan kaldırıp ters ters kardeşine baktı. Julian elinde aylakça bir mızrakçık çeviriyordu. Bunu bir boya fırçası gibi tutuyordu ki Emma bu konuda ona hep fırça çekerti. Bir mızrakçık, mızrakçık gibi tutulmalıydı. Bir sanatçı aracından ziyade elinin bir uzantısı şeklinde.

Mark abartılı bir şekilde göğüs geçirdi. On altı yaşında olduğu için Emma ve Julian’ın yaptığı her şeyi sinir bozucu ya da saçma bulabilecek kadar büyüktü. “Senin için sakıncası yoksa bana tam ismimle hitap edebilirsin,” dedi.

“Mark Antony Blackthorn?” Julian burun kıvrıdı. “Bunu söylemesi çok uzun. Ya bir iblis bize saldırıyor olsa? Adının yarısını söylememe kalmadan ölürsün.”

“Bu durumda *benim* hayatımı kurtaran *sen* mi oluyorsun?” diye sordu Mark. “Sence de vakitsiz ötmüyor musun küçük adam?”

“Böyle bir şey olabilir.” Küçük adam olarak hitap edilmekten hoşlanmayan Julian doğruldu. Saçları başının her yanından öbek öbek fırlıyordu. Ablası Helen sürekli ona taraklarla saldırır, fakat bu hiçbir zaman işe yaramazdı. Tıpkı babası ve kardeşlerinin çoğu gibi Blackthorn saçları vardı onda. Siyah çikolata renginde, çılgıncasına dalgalı. Aile üyelerinin birbirlerine benzerliği Emma’yı hep büyülemişti. Zira babasının sarışın olduğu gerçeğini göz ardı ettiğiniz zaman ne annesi ne de babasına benziyordu.

* mark, işaret, iz Ç.N

Helen kız arkadaşı Aline'le birlikte aylardır Idris'teydi. Birbirlerine aile yüzüklerini vermişlerdi ve Emma'nın annesiyle babasına göre karşılıklı olarak *ciddi* düşünüyorlardı. Bu da daha çok birbirilerine sıırsıklam âşık gibi bakmaları demekti. Emma günün birinde âşık olsa bile böyle sıırsıklam âşık olmamaya kararlıydı. Helen'la Aline'in kız olmaları gerçeğinin bir nebze telaşa yol açtığını anlıyor, fakat nedenini kestiremiyordu. Üstelik görünüşe bakılırsa, Blackthorn'lar Aline'i epey seviyordu. İnsana huzur veren bir yapıya sahipti ve Helen'in üzülmesine engel oluyordu.

Helen'in o anki yokluğu, kimsenin Jules'un saçını kesmediğini anlamına geliyordu. Odadaki güneş ışığından kıvrılan saçlarının uçları altın sarısı bir renge bürünmüştü. Doğu taraftaki duvar boyunca camlardan denizi San Fernando Vadisi'nden ayıran dağların gölgeli kıvrımları görölüyordu. Kanyonlar, kaktüsler ve dikenli çalılarla dolu kuru, cansız tepeler. Gölge Avcıları bazen eğitim için dışarı çıkardı. Emma bu anlarda, kuytuda kalmış patikalar, gizli şelaleler ve bunların yanındaki kayalıklarda dinlenen uyku kertenkeleler bulmaya bayılırdı. Julian kertenkeleleri avucuna çıkıp uyumaları için kandırmak konusunda çok becerikliydi. Onlar orada uyurken başparmağıyla başlarını okşuyordu.

“Dikkat et!”

Emma tahta uçlu bir bıçak başının yanından geçip camdan sekerken eğildi. Bıçak geri sıçrayarak Mark'ın bacağına isabet etti. Mark kitabını yere fırlatıp sert bakışlarla ayağa kalktı. Teknik olarak ikincil süpervizyonda, Katerina'ya destek sağlamasına karşın kitap okumayı eğitim vermeye tercih ediyordu.

“Tiberius,” dedi Mark. “Bana bıçak atma, *sakin*.”

“Kazara oldu.” Livvy yer değiştirip ikiziyle Mark arasında durdu. Mark ne kadar açık tenliyse Tiberius o kadar esmerdi. Mark ve Helen dışında -ki Aşağı Dünyalı oldukları için onları saymaya pek gerek yoktu- ailenin karakterini belirleyen kahverengi saçlarla mavi-yeşil gözlere sahip olmayan tek Blackthorn’dü. Ty’ın saçları kıvrıcık ve siyah, gözleri ise demir gibi griydi.

“Hayır, değildi,” dedi Ty. “Hedefte sen vardın.”

Mark abartılı bir tavırla derin bir nefes alıp ellerini saçlarına daldırınca saçları diken diken oldu. Mark, tam anlamıyla bakır yeşili renginde Blackthorn gözlerine sahipti. Fakat saçları Helen’inki gibi, annesinin saçlarını andırıyordu. Soluk beyaz-sarı karışımıydı. Söylentiye göre, Mark’m annesi Seelie Sarayı’nın prensesiydi. Andrew Blackthorn’la bir ilişki yaşamış ve bu ilişkiden iki çocuğu olmuştu. Bir gece onları Los Angeles Enstitüsü’nün kapısına bıraktıktan sonra sonsuza dek kaybolmuştu.

Julian’ın babası yarı-peri çocuklarını eve alıp onları Gölge Avcıları olarak yetiştirmişti. Gölge Avcısı kanı baskındı ve Konsey, hoşlarına gitmemesine karşın, yarı-Aşağı Dünyalı çocukları, derileri mühürlere dayanabilmesi kaydıyla Clave’e kabul etmişti. Hem Helen hem de Mark’ın ilk mühürleri on yaşındayken çizilmişti ve derileri bunları muhafaza etmişti. Buna karşın Emma, mühürlenmenin Mark’ın canını normal bir Gölge Avcısı’ndan daha fazla yaktığını görebiliyordu. Mızrakçık derisine girerken saklamaya çalışmasına karşın yüzünü buruş-

turduğunu fark etmişti. Son zamanlarda Mark'la ilgili daha fazla şey dikkatini çeker olmuştu. Perilere özgü biçimli, tuhaf yüzünün nasıl güzel olduğu ve tişörtünün altındaki omuzlarının genişliği... Bunların neden dikkatini çektiğini bilmiyordu ve bu durum pek de hoşuna gitmiyordu. Genelde aynı anda içinden hem Mark'a kızmak hem de saklanmak geliyordu.

"Dik dik bakıyorsun," dedi Julian. Boya sıçratılmış spor takımının dizleri üzerinden Emma'ya bakıyordu.

Emma dikkatini toplayıverdi. "Neye?"

"Mark'a. Yine." Sesi sinirli çıkıyordu.

"Kapa çeneni!" Emma bıyık altından tıslayarak mızrakçığına doğru elini attı. Julian mızrakçığı geri alınca cebelleşmeye başladılar. Emma, Julian'dan uzaklaşırken kıkırdadı. Onunla öyle uzun zamandır idman yapıyordu ki her hareketini önceden tahmin ediyordu. Tek sorun ona kıyak geçmeye fazlasıyla istekli olmasıydı. Birinin Julian'a zarar vereceği düşüncesi onu öfkeliyordu. Bu, bazen kendisi için de geçerliydi.

"Odadaki arılardan dolayı mı böyle yapıyorsun?" diye sordu Mark, Tiberius'a doğru ilerlerken. "Onlardan neden kurtulmamız gerektiğini biliyorsun!"

"Sanırım bunu bana köstek olmak için yaptın," dedi Ty. Ty yaşma göre -on yaşındaydı- küçüktü, fakat sekiz yaşındaki bir çocuğun kelime hazinesiyle diksiyonuna sahipti. Ty genelde yalan söylemezdi, çünkü bunu yapmaya ihtiyacı olabileceğine anlam vermezdi. Yaptığı bazı şeylerin neden insanları kızdırıp endişelendirdiğini anlayamıyordu ve bu sinirlerini bulunduğu ruh hâline göre ya şaşırtıcı ya da korkutucu buluyordu.

“Sana *köstek olmakla* ilgisi yok, Ty. Odanda arı falan olamaz–”

“Onlar üzerine çalışıyordum!” diye açıklama yaptı Ty. Solgun yüzü kızarmıştı. “Önemli bir iş bu, üstelik de onlar benim dostum ve ne yaptığımı biliyordum.”

“Geçen sefer çingiraklı yılanla ne yaptığını bildiğin gibi, değil mi?” dedi Mark. “Bazen bir şeyleri senden uzaklaştırıyoruz çünkü sana zarar gelsin istemiyoruz. Biliyorum, bunu anlaması zor ama seni seviyoruz.”

Ty boş gözlerle ona bakıyordu. “Seni seviyorum” lafının ne anlama geldiğini, bunun iyi bir şey olduğunu bilmekle birlikte neden herhangi bir şeyin açıklaması olduğuna anlam veremiyordu.

Mark ellerini dizlerine koyup eğildi. Gözlerini Ty’in gri gözlerinin hizasında tutuyordu. “Pekâlâ, dinle bak ne yapacağız...”

“Aha!” Emma, Julian’ı sırtüstü çevirmeyi ve elinden mızrak-çığını almayı başarmıştı. Onun altında kıvranan Julian kahkaha attı. Sonunda Emma kollarını yere yapıştırdı.

“Pes ediyorum,” dedi Julian. “Pes.”

Julian, Emma’ya için için gülüyordu. Emma birdenbire Jules’un tepesinde yatmanın verdiği hissiyatın biraz tuhaf geldiğini ve Mark gibi güzel biçimli bir yüzü olduğunu fark etti. Yuvarlak, çocuksu ve tanıdıktı. Buna karşın, şu anda sahip olduğu yüzde, yaşlandığında sahip *olacağı* yüzü görebiliyordu.

Enstitü zilinin sesi içeride yankılandı. Kilise çanları misali derinden gelen, hoş, ahenkli bir sestir bu. Enstitü, dışarıdan bakan fani gözlerle eski bir İspanyol elçiliği gibi görünüyordu. Her yerde ÖZEL MÜLK ve UZAK DURUN tabelaları

olmasına rağmen insanlar -genelde bir parça Görüş'e sahip olan faniler- kimi zaman ön kapıya kadar gelmeyi başarıyordu.

Emma, Julian'ın üstünden inip kıyafetlerini silkeledi. Gülmeyi bırakmıştı. Julian elleriyle destek alarak doğrulmuştu. Gözleri merakla bakıyordu. "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Dirseğimi çarptım," diye yalan söyledi Emma ve diğerlerine doğru baktı. Livvy, Katerina'dan bıçağı nasıl tutacağını öğreniyor, Ty ise Mark'a başını sallıyordu. Ty, Tiberius'a takma adını veren oydu çünkü on sekiz aylıkken "Tiberius" diyemediği için ona "Ty-Ty" diye hitap etmişti. Bazen Ty'ın bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Ty için önemli olan ve olmayan şeyler tuhaftı. İnsan bunları kestiremiyordu.

"Emma?" Julian öne doğru eğildi ve etraflarındaki her şey patlarmış gibi geldi. Birdenbire güçlü bir ışık çaktı ve pencerelerin dışındaki dünya, beyaz altın rengiyle kırmızıya büründü. Enstitü âdeta alev almıştı. Aynı anda altlarındaki zemin gemi kamarası gibi sallanmaya başladı. Aşağı kattan korkunç bir çığlık yükselirken Emma yana doğru kaydı. Dehşet verici, tanınmaz bir çığlıktı bu.

Livvy nefesini tuttu ve Ty'a doğru atıldı. Bedenini kendi bedeniyile korumak ister gibi kollarını etrafına doladı. Livvy Ty'ın kendisine dokunmasından rahatsız olmadığı birkaç kişiden biriydi. Gözlerini kocaman açmış dikilirken ellerinden biri kız kardeşinin tişörtünün koluna takılmıştı. Mark çoktan ayağa kalkmış, Katerina'nın kıvrım kıvrım koyu renk saçlarının altındaki yüzü soluvermişti.

“Siz burada kalın,” dedi Emma ve Julian’a, belindeki kılıftan kılıcını çıkarırken. “İkizlere göz kulak olun. Mark, sen benimle gel.”

“Hayır!” dedi Julian güçlükle ayağa kalkarken. “Mark!”

“Beni merak etme, Jules,” dedi Mark güven verici bir gülümsemeyle. Şimdiden iki eline birden hançerlerini almıştı. Bıçaklar konusunda çevik ve hızlıydı, hedefi şaşırmazdı. “Emma’yla kal,” dedi ikisine doğru başını sallayarak. Sonra Katerina’nın peşinde gözden kayboldu. İdman salonunun kapısı arkalarından kapandı.

Jules, Emma’ya daha da sokulup elini eline geçirdi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Emma ona gayet iyi olduğunu ve kendi başına ayağa kalkacağını göstermek istiyordu fakat vazgeçti. Yardımcı olabilecek herhangi bir şey yaptığını hissetme arzusunu anlıyordu. Birden alt kattan bir çığlık daha yükseliverdi ve kırılan cam sesleri duyuldu. Emma aceleyle ikizlere doğru ilerledi. İkisi de küçük heykeller misali taş kesilmişti. Livvy’nin beti benzi atmıştı, Ty ise can havliyle tişörtünü tutmuştu.

“Bir şey olmayacak,” dedi Jules, elini kardeşinin ince kürek kemikleri arasına koyarken. “Her ne ise...”

“Ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok,” dedi Ty kesik kesik. “Bir şey olmayacağını söyleyemezsin. Bir şey *bilmiyorsun*.”

Derken bir ses daha işitildi. Bu, bir çığlık sesinden çok daha beterdı. Yabani, kötücül, korkunç bir ulumaydı. *Kurtadamlar olabilir mi*, diye düşündü Emma şaşkınlıkla. Ancak daha önceden kurtadam çıığı duymuştu, bu ise çok daha korkutucu ve acımasızdı.

Livvy, Ty'in omuzlarına doğru sokuldu. Ty küçük yüzünü kaldırdı. Gözleri Emma'dan ayrılıp Julian'ın üstünde durdu. "Burada saklanırsak," dedi Ty, "ve oradaki her ne ise bizi bulup da kız kardeşimize zarar verirse, bu senin suçun olacak."

Livvy'nin yüzü Ty'dan görünmüyordu. Ty yumuşak bir tavırla konuşmuştu ama Emma'nın söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ty'ın korkutucu zekâsına, tuhaflığı ve insanlara olan ilgisizliğine karşın, ikiziyle et ve tırnak gibiydi. Livvy hasta olursa Ty yatağının ucunda uyur, bir yeri çizilirse paniklerdi ve kardeşi için de aynı şey geçerliydi.

Emma, Julian'ın çelişkili hislerinin yüzünde oluşturduğu ifadeyi görüyordu. Gözleri kardeşini aradı ve o da özenle başını salladı. İdman salonunda kalıp o sesi çıkaran her ne ise yanlarına gelmesini bekleme fikri tüylerini diken diken ediyordu.

Julian salonun öteki tarafına doğru ilerledi ve ardından bir eğik uçlu arbalet ve iki hançerle döndü. "Şimdi Livvy'yi bırakmam lazım, Ty," dedi ve bir saniye sonra ikizler birbirlerinden ayrıldılar. Jules hançerlerden birini Livvy'ye, diğerini Tiberius'a uzattı. Ty buna yabancı bir şeymiş gibi bakakaldı. "Ty," dedi Jules elini indirip. "Arılar neden odanda? Onlarda sevdiğin nedir?"

Ty hiçbir şey söylemedi.

"Birlikte çalışma biçimlerini seviyorsun, öyle değil mi?" dedi Julian. "Eh işte, şimdi bizim de birlikte çalışmamız lazım. Ofise gidip Clave'i arayacağız, tamam mı? İmdat çağrısı. Böylece bizi korumak için destek yollayacaklar."

Ty sertçe başını sallayarak hançeri almak için elini uzattı. "Mark'la Katerina beni dinleseydi önerim bu olurdu."

“Bunu yapacaktı,” dedi Livvy. O da hançeri Ty gibi güvensizce almıştı ve bununla ne yapacağını bilmez gibi tutuyordu. “Düşündüğü buydu.”

“Şimdi çok sessiz olmamız gerekecek,” dedi Jules. “Siz ikiniz beni ofise doğru takip edeceksiniz.” Gözlerini kaldırıp Emma’ya baktı. “Emma, Tavvy’yle Dru’yu alacak ve orada buluşacağız. Tamam mı?”

Emma’nın yüreği bir deniz kuşu misali yükselip iniverdi. Octavius-Tavvy, henüz iki yaşında bir bebektir. Dru ise sekiz yaşındaydı, beden eğitimine başlamak için çok küçüktü. Elbette birisinin ikisini birden alması gerekecekti. Üstelik Jules’un gözlerinde yalvaran bakışlar vardı.

“Evet,” dedi. “Tam olarak bunu yapacağız.”

Cortana, Emma’nın sırtına kayışla bağlıydı. Elinde ise bir atış bıçağı vardı. Enstitü koridorlarında sırtı duvarda, sürtünerek ilerlerken metalin bir kalp atışı misali damarlarında attığını hissediyor gibiydi. Arada bir koridor pencerelere açılıyor, masmavi denizle yeşil dağların, huzur dolu beyaz bulutların görüntüsü canını sıkıyordu. Enstitü’de neler döndüğünden habersiz, sahilde bir yerlerde olan annesiyle babasını düşünüyordu. Onların da burada olmasını istemekle birlikte aynı zamanda burada olmadıkları için memnundu. En azından güvendeydiler.

Artık Enstitü’nün kendisine en tanıdık gelen yerindeydi: aile meskeni. Helen’in boş yatak odasından geçti. Kıyafetleri toplanmış, yorganı tozlanmıştı. Defalarca uyuduğu için aşına olduğu Julian’ın odasından kapısı sınıksız kapalı Mark’inkine geçti. Bir sonraki oda Bay Blackthorn’a aitti ve hemen yanında

çocuk yuvası vardı. Emma derin bir nefes alıp kapıyı omzuyla ittirdi.

Mavi boyalı küçük odada karşılaştığı manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Tavvy beşiğindeydi, minik elleriyle parmaklıkları tutmuş, yanakları bağırmaktan al al olmuştu. Drusilla beşiğin ortasında dikilmiş, elinde bir kılıç tutuyordu. Bunu nereden aldığını melekler bilirdi. Kılıç Emma'ya doğrultulmuştu. Dru'nun eli öyle çok titriyordu ki kılıcın ucu sallanıyordu. Örgülü saçları tombul yüzünün etrafından fırlamıştı. Buna karşın Blackthorn'lara has gözlerindeki bakışlara sert bir kararlılık hâkimdi: *Sakın kardeşime dokunayım deme.*

"Dru," dedi Emma, elinden geldiğince sakın. "Dru, benim, Emma. Jules beni sizi almam için gönderdi."

Dru kılıcı büyük bir gürültüyle yere düşürdü ve göz yaşlarına boğuldu. Emma onun yanından geçip bebeği beşiğinden aldı ve kalçasına doğru çekti. Tavvy yaşına göre ufak tefek olmasına rağmen on bir kilo vardı. Tavvy saçlarını tutarken yüzünü buruşturdu.

"Anne," dedi.

"Şşş." Emma, başının üstünden öptü onu. Bebek pudrası ve gözyaşı kokuyordu. "Dru, kemerimden tut, tamam mı? Ofise gidiyoruz. Orada güvende olacağız."

Dru küçük elleriyle Emma'nın silah kemerinden tuttu. Şimdiden ağlaması kesilmişti. Gölge Avcıları, sekiz yaşında olsalar bile pek ağlamazlardı.

Emma koridora doğru önden ilerledi. Aşağıdan gelen sesler şimdi daha da korkunçtu. Çığlıklarla derinden gelen ulumalar

devam ediyor, camlar kırılıyor, tahtalar sökülüyordu. Emma öne doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Tavvy'yi tutarken her şeyin yoluna gireceğini, iyi olacağını mırıldanıyordu. Daha fazla pencere vardı, güneş bunları acımasızca delip geçiyor, gözlerini kamaştırıyordu.

Emma, yaşadığı panikten ve güneşten önünü görmüyordu. Ardından yaptığı yanlış dönüşün tek açıklaması da bu olabilirdi. Bir koridora döndü ve beklediği üzere bir hole çıkmak yerine kendisini fuayeye binanın girişindeki çift kanatlı kapılara giden geniş merdivenlerin tepesinde buldu.

Fuaye Gölge Avcıları'yla doluydu. Bir kısmı Los Angeles kardinaller meclisinden tanıdığı Nefilimler'ken diğerleri kırmızı takımlara bürünmüştü. Şimdi birbiri üstüne devrilmiş dizi dizi heykeller yerlerde paramparça, tuzla buz hâlde duruyordu. Denize açılan panoramik pencere parçalanmış, her yer kırık camlar ve kanla kaplanmıştı.

Emma midesinin kalktığını hissetti. Fuayenin ortasında kıpkırmızı kıyafetler içinde uzun boylu biri dikiliyordu. Saçları neredeyse beyaza çalan açık sarı renkteydi ve yüzü Razi'el'in oyulmuş mermer yüzüne benziyordu. Tek farkı hiçbir acıma belirtisi göstermiyordu. Gözleri kömür karasıydı, bir elinde yıldız desenleriyle mühürlenmiş bir kılıç, diğerinde ise *adama's*tan yapılmış parıldayan bir kadeh tutuyordu.

Kadehin görüntüsü Emma'nın zihninde bir şeyleri canlandırdı. Yetişkinler genç Gölge Avcıları'nın yanında siyaset konuşmaktan hoşlanmamalarına karşın Emma, Valentine Morgenstern'in oğlunun başka bir isim aldığını ve Clave'den

intikam almaya yemin ettiğini biliyordu. Gölge Avcıları'nı kötücül, şeytani yaratıklara dönüştüren Melek Kupası'nın tam tersi bir kupa yaptığını öğrenmişti. Bay Blackthorn'un kötü Gölge Avcıları'na karanlık avcılar dediğini, bunlardan biri olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylediğini duymuştu.

O hâlde bu kişi o olmalıydı. Herkesin Sebastian diye hitap ettiği Jonathan Morgenstern, peri masallarından, çocukları korkutmak için anlatılan bir hikâyeden çıkarak hayat kazanmış bir figür. *Valentine'in oğlu*.

Emma, Tavvy'nin başının arkasına bir elini koyup yüzünü omzuna bastırdı. Yerinden kımıldayamıyordu. Ayağına kurşundan ağırlıklar bağlamış gibi hissediyordu. Sebastian'ın etrafını siyah-kırmızı giysiler içindeki Gölge Avcıları'yla kara pelerinler giymiş birileri sarmıştı. Onlar da mı Gölge Avcısı'ydı? Kestiremiyordu. Yüzleri görünmüyordu. Ve Mark... Elleri kırmızı bir takım içindeki bir Gölge Avcısı tarafından arkasında tutuluyordu. Hançerleri ayak uçlarında duruyordu ve idman kıyafetlerinin üstünde kan vardı.

Sebastian bir elini kaldırıp uzun parmağını büktü. "Getirin onu," dedi. Kalabalıkta bir hareketlenme oldu ve Bay Blackthorn, Katerina'yı sürükleyerek öne çıktı. Katerina ona karşı koyuyor, elleriyle vuruyordu, fakat karşısındaki çok güçlüydü. Bay Blackthorn onu dizleri üstüne iterken Emma gözlerine inanmıyor, dehşet içinde izliyordu.

"Şimdi," dedi Sebastian, kadife gibi bir sesle, "Ölümlü Kupa'dan bir yudum al." Ardından kupanın ağzını Katerina'nın dişlerine bastırdı.

İşte o anda Emma önceden duyduğu o ulumaya benzer korkunç sesin ne olduğunu anladı. Katerina, adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu ama Sebastian çok güçlüydü.

Kupayı dudaklarının arasına sıkıştırınca Emma, Katerina'nın nefesinin kesildiğini, yutkunduğunu gördü. Kendini geriye çekti ve bu kez Bay Blackthorn ona izin verdi. Kahkaha atıyordu. Sebastian da öyle. Katerina yere düştü, vücudu kasılıyordu. Boğazından tek bir çığlık yükseldi. Çığlıktan da beterdi bu, ruhu bedeninden söküp alınmışçasına acı içinde uludu.

İçerideki herkes kahkaha atıyordu. Sebastian gülümsedi. Onda hem korkunç hem de güzel bir şey vardı. Tıpkı zehirli yılanlarla beyaz köpek balıklarında korkunç ve güzel bir şey olduğu gibi.

Emma iki arkadaşının onu yanlardan koruduğunu fark etti: Elllerinde bir balta olan, beyazlayan kahverengi saçlarıyla bir kadın ve siyah bir pelerin kuşanmış uzun boylu biri. Pelerininin etek uçlarının altından görünen siyah çizimleri dışında hiçbir yeri görünmüyordu. Yalnızca boyu ve cüssesi onun bir erkek olduğunu düşündürüyordu.

“Buradakiler son Gölge Avcıları mı?” diye sordu Sebastian.

“Bir de oğlan var, Mark Blackthorn,” dedi yanında duran kadın ve bir parmağını kaldırıp Mark'ı işaret etti. “Yeterince büyük olmalı.”

Sebastian küçümser gözlerle Katerina'ya baktı. Katerina'nın kasılmaları durmuş, hareketsiz yatıyordu. Saçları darmadağın olmuştu. “Ayağa kalk, Katerina kardeş,” dedi Sebastian. “Git ve Mark Blackthorn'u getir.”

Katerina yavaş yavaş ayağa kalkarken Emma olduğu yere mihlanmış izliyordu. Emma kendini bildi bileli Katerina Enstitü'de öğretmenlik yapıyordu. Tavvy doğduğunda, Jules'un annesi öldüğünde, Emma beden eğitimine başladığında onların öğretmeni olmuştu. Onlara dil öğretmiş, yaralarını sarmış, sıyrıklarını iyileştirmiş ve ilk silahlarını vermişti. Aileden biri gibiydi. Oysa şimdi boş gözlerle yerdeki karışıklık arasında ilerliyor, Mark'ı ele geçirmek için elini uzatıyordu.

Dru zorlukla soluyunca Emma kendine geldi. Hızla dönerek Tavvy'yi Dru'nun kollarına verdi. Dru hafiften sendeledi, ardından küçük kardeşini sımsıkı tutarak dengesini buldu. "Koş," dedi Emma. "Ofise git. Julian'a hemen geleceğimi söyle."

Emma'nın sesindeki aciliyet tınısı derdini belli etmişti. Drusilla karşı çıkmaksızın Tavvy'yi daha da sıkı sararak koşmaya başladı. Küçük, çıplak ayakları koridorun zemininde ses bile çıkarmıyordu. Emma döndüğünde gözleri önünde beliren dehşete baktı. Katerina, Mark'ın arkasında, onu öne doğru ittiyordu. Kürek kemikleri arasındaki boşluğa bir hançer tutulmuştu. Sendeledi. Az kalsın Sebastian'ın önünde tökezleyecekti. Mark şimdi merdivenlere daha yakındı. Emma onun savaşmış olduğunu görebiliyordu. Kendini korumaya çalışırken bilekleriyle elleri yaralanmış, yüzü çizilmişti. Kuşkusuz şifalı mühürler için vakit yoktu. Sağ yanağı kan içindeydi. Sebastian ona baktı. Dudakları sıkıntıyla kıvrıldı.

"Bu saf Nefilim değil," dedi. "Yarı peri, haksız mıyım? Neden daha önce bana bilgi verilmedi?"

Kalabalık arasında bir uğultu yükseldi. Kahverengi saçlı kadın, “Bu, kupanın ona etki etmeyeceği anlamına mı geliyor, Lord Sebastian?” dedi.

“Onu istemediğim anlamına geliyor,” dedi Sebastian.

“Onu tuz vadisine götürebilirdik,” dedi kahverengi saçlı kadın. “Ya da Edom’un yüksek yerlerine götürüp Asmodeus ve Lilith uğruna kurban edebilirdik.”

“Hayır,” dedi Sebastian ağır ağır. “Hayır, bana kalırsa peri halkı soyundan birine bunu yapmak akıllıca olmaz.”

Mark ona tükürdü. Sebastian şaşırıp benziyordu. Julian’ın babasına döndü. “Gel de onu tut,” dedi. “İstersen yaralayabilirsin de. Soysuz oğluna yeterince sabır gösterdim.”

Bay Blackthorn elinde kılıcıyla öne çıktı. Kılıcın üzerinde şimdiden kan lekeleri vardı. Mark’ın gözleri dehşet içinde açıldı. Kılıç havaya kalktı—

Emma atış bıçağını fırlattı. Bıçak havada uçarak Sebastian Morgenstern’in göğsüne saplandı.

Sebastian geriye doğru sendeledi. Bay Blackthorn’un kılıcı tutan eli yana düştü. Diğerleri bağırıyordu. Sebastian sapı kalbinden çıkan göğsündeki bıçağa bakarken Mark ayağa fırladı. Kaşlarını çatı.

“Of,” dedi ve bıçağı yerinden çıkardı. Bıçak kan içindeydi, fakat Sebastian bu yaradan etkilenmişe benzemiyordu. Yukarı doğru bakarak bıçağı bir kenara bıraktı. Emma bu karanlık, boş gözleri üstünde hissetti. Sanki buz gibi parmaklar ona dokunuyordu. Sebastian’ın kendisini süzdüğünü, bir yargıya vardığını, kendisini tanıdığını ve gözden çıkardığını hissetti.

“Yaşamayacak olman çok yazık,” dedi ona. “Clave’e Lilith’in bana ziyadesiyle güç verdiğini anlatmak için sağ kalmalıydın. Glorious hayatımı sonlandırabilirdi. Ne yazık ki Nefilimler’in cennetten isteyebileceği daha fazla lütuf yok ve Adamant Kalesi’nde işledikleri cılız savaş aletleri de artık bana zarar veremez.” Diğerlerine doğru döndü. “Kızı öldürün,” dedi. Şimdi kanlanmış ceketine tiksintiyle fiske vuruyordu.

Emma, Mark’ın merdivenlere doğru atıldığını, kendisine onlardan önce ulaşmaya çalıştığını gördü. Ancak Sebastian’ın yanındaki kara figür çoktan Mark’ı yakalamış, siyah eldivenli elleriyle onu geriye doğru çekiyordu. O eller Mark’ı sarıp tuttu, âdeta onu korumak istiyordu. Mark mücadele ediyordu. Derken karanlık avcılar merdivenlerden akın akın çıkarken Mark, gözden kayboldu.

Emma arkasını dönüp koşmaya başladı. Her adımında ayağının altından kayan kumların olduğu California sahillerinde koşmayı öğrendiğine göre, sert bir zeminde rüzgâr gibi hızlı ilerleyebilirdi. Koridora fırladı, saçları arkasında uçuşurken sıçrayıp kısa bir dizi merdivenden aşağı atladı, sağa döndü ve ofise paldır küldür giriverdi. Kapıyı arkasından kapattı, sürgüyü çekti ve dönüp arkasına baktı.

Ofis oldukça büyük bir odaydı. Duvarları kaynak kitaplarla doluydu. Üst katta da bir kütüphane vardı fakat burası Bay Blackthorn’un Enstitü işlerini yürüttüğü yerd. Maun ağacından yapılmış masası oradaydı işte ve üstünde iki telefon vardı: Biri beyaz, diğeri siyah. Siyah telefonun ahizesi yerinden kaldırılmıştı ve Julian’ın elindeydi. Hattın karşısındaki kişiye

bağırıyordu: “Portalı açık tutmalısınız! Henüz burada güvende sayılmayız! Lütfen...”

Karanlık avcılar Emma’nın arkasındaki kapıya atıldığında koridorda yankılanan büyük bir gürültü işitildi. Julian panik içinde başını kaldırdı ve Emma’yı gördüğünde elindeki ahize düşüverdi. Emma da ona, ardındaki doğu yakasındaki duvarın parladığı yere bakıyordu. Ortada portal vardı. Duvarda dikkettiren biçiminde bir delikti ve Emma buradan fırl fırl dönen gümüş rengi formları, bulutlarla rüzgârdan oluşan kaosu görebiliyordu.

Sendeleyerek Julian’ın yanına gitti. Julian onu omuzlarından tuttu. Parmaklarıyla tenini sımsıkı kavradı, sanki orada olduğuna, gerçek olduğuna inanamıyordu. “Emma,” dedi nefes nefese. Ardından konuşması hızlandı: “Em, Mark nerede? Babam nerede?”

Emma başını salladı. “Onlar... Ben...” Yutkundu. “Sebastian Morgenstern vardı,” dedi. Kapı bir başka saldırıyla titreşirken ürperdi. “Onlar için geri dönmeliyiz,” dedi arkasına dönerken. Fakat Julian onu çoktan bileğinden kavramıştı.

“Portal!” diye bağırды rüzgârın ve yumruklanmış kapının gürültüsünden. “İdris’e gidiyor! Onu Clave açtı! Emma, sadece birkaç saniyelğine daha açık kalacak!”

“Ya Mark!” dedi Emma. Buna karşın ne yapabileceklerine, koridoru doldurmuş Karanlık avcılarının elinden nasıl kurtulacaklarına, normal bir Gölge Avcısı’ndan çok daha güçlü olan Sebastian Morgenstern’i nasıl alt edeceklerine dair hiçbir fikri yoktu. “Yapmamız gereken—”

“Emma!” diye bağırdı Julian. Derken kapı aniden açılıverdi ve karanlık avcılar içeriye doluştu. Emma kahverengi saçlı kadının avazı çıktığı kadar bağırdığını işitti. Nefilimler onun yanacağına, Edom’un ateşleriyle tamamen kül olacağına, yanarak öleceklerine ve yok olacaklarına dair bir şeyler söylüyordu.

Julian, Emma’yı elinden çekerek portala doğru fırladı. Emma son bir kez dehşet içinde arkasına baktıktan sonra Julian’ın kendisini çekmesine izin verdi. Bir ok yakınlarından geçip sağındaki bir pencereyi parçalarken Emma eğildi. Julian onu panik içinde tutuyor, kollarını ona doluyordu. Portala doğru düşerlerken Julian’ın parmakları Emma’nın tişörtüne dolandı. Derken şiddetli bir fırtına onları yutuverdi.

Bölüm Bir

Bir Ateş Yak

SENİ YAKIP YOK EDECEK BİR ATEŞ ÇIKARACAĞIM İÇİNDEN,
BÜTÜN SEYREDENLERİN GÖZÜ ÖNÜNDE, SENİ YERYÜZÜNDE
KÜLE ÇEVİRECEK. SENİ TANIYAN BÜYÜK İNSANLAR SANA
ŞAŞACAK: SONUN KORKUNÇ OLACAK VE BİR DAHA VAR
OLMAYACAKSIN.

—EZEKIEL 28:14

1

KUPALARINDAN BİR PARÇA

“Huzur veren bir şey hayal et. Los Angeles’taki sahili, beyaz kumu, sahile vuran masmavi suyu, akıntı boyunca dolanıyorsun...”

Jace bir gözünü açıverdi. “Kulağa çok *romantik* geliyor.”

Karşısında oturan çocuk göğüs geçirip ellerini kabarık saçlarına daldırdı. Aralık ayının soğuk bir günü olmasına rağmen kurtadamlar hava sıcaklığını insanlar kadar şiddetli hissetmiyorlardı. Jordan ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Central Park’ta bir açıklıkta kahverengiye çalan çimlerde elleri dizlerinde, avuç içleri yukarı dönük bir şekilde oturmuşlardı.

Yakınlarındaki topraktan bir kaya çıkıntısı yükseliyordu. İrili ufaklı parçalar hâlinde ayrılmıştı ve Alec’le Isabelle Lightwood büyük kaya parçalarından birinin üstüne tünemişlerdi. Jace

başını kaldırdığında Isabelle'le göz göze geldiler. Isabelle ona yüreklendirici bir şekilde el salladı. Bu hareketi fark eden Alec, Isabelle'in omzuna bir şaplak vurdu. Jace onun Izzy'ye ders verdiğini görebiliyordu. Muhtemelen bu, Jace'in konsantrasyonunu bozmaması içindi. Kendi kendine gülümsedi. İkisinin de burada bulunmaları için bir sebep yoktu, fakat yine de “manevi destek” için gelmişlerdi. Gerçi Jace bunun Alec'in bu günlerde yapacak pek işi olmadığından duyduğu rahatsızlıktan, Isabelle'in kardeşinin tek başına kalmasından hoşlanmadığından ve ikisinin de aileleriyle Enstitü'den kaçmak istediğinden kaynakladığını düşünüyordu.

Jordan, Jace'in burnunun dibinde parmaklarını şaklattı. “Beni dinliyor musun?”

Jace kaşlarını çatı. “Kötü kişisel reklamların toprağına girene kadar evet, dinliyordum.”

“Pekâlâ, ne tür bir şey sakın ve huzurlu hissetmeni sağlar?”

Jace ellerini dizlerinden çekti -lotus pozisyonundan bileklerine kramp girmişti- ve kollarından destek alarak geriye yaslandı. Soğuk rüzgâr hâlâ ağaç dallarına tutunan birkaç ölü yaprağı hışırdatıyordu. Soluk gökyüzü karşısında bu yapraklar dolmakalem çizimleri gibi ayrı bir zarıflığe sahipti. “İblisleri öldürmek,” dedi. “Temiz bir kıyım çok rahatlatıcı bir şey. Kirli olanlar sinir bozucu çünkü sonrasında temizlenmek gerekiyor—”

“Hayır.” Jordan ellerini havaya kaldırdı. Gömlek kollarının altından kollarını saran dövmeler görünüyordu. *Shaantih, shaantih, shaantih*. Jace bunun “kavrama gücünün ötesinde bir barış” anlamına geldiğini ve bu mantrayı telaffuz ettiğiniz her

seferinde zihni rahatlatmak için bu sözcüğü üç kez tekrarlamak gerektiğini biliyordu. Ancak bugünlerde hiçbir şey onu rahatlatmıyor gibiydi. Damarlarındaki ateş zihnini karıştırıyor, düşünceler patlayan havai fişekler misali ardı ardına, hızla aklına geliyordu. Rüyaları yağlıboya tablolar gibi canlı ve doygundu. Çalışma odasında saatlerini harcıyor, bunları aklından çıkarmak için kendini eğitiyor, hem kanıyor, hem bereleniyor hem terliyor hem de parmaklarını kırıyor. Yine de şifalı mühür istekleriyle Alec'in sinirini bozmaktan başka bir yere varamıyordu. Hatta bir keresinde çapraz ışınlardan biriyle kazara yangın çıkardığını unutmamıştı.

Oda arkadaşının her gün meditasyon yaptığını ve bu alışkanlığı edinmenin çoğu kez kurtadama dönüşme sürecinin bir parçası olan kontrol edilemez öfke nöbetlerini yatıştırdığını belirten Simon'du. Jace'in de *hiç olmazsa bunu denemesini* önermek Clary için kestirme bir yoldu. Şimdi ise burada, ikinci seanslarını yapıyorlardı. İlk seans Jace'in, Simon ve Jordon'ın ahşap döşemelerini yakmasıyla sonuçlandığı için Jordan daha fazla mala zarar gelmesin diye ikinci seansı dışarıda yapmayı önermişti.

“Öldürmek yok,” dedi Jordan. “Senin huzurlu hissetmeni sağlamaya çalışıyoruz. Kan, cinayet, savaş, bunlar huzur verici şeyler değil. Sevdiğin başka bir şey yok mu?”

“Silahlar,” dedi Jace. “Silahları seviyorum.”

“Burada kişisel felsefeye dair bir sorunuz olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Jace avuçları çimlerde, öne doğru eğildi. “Ben bir savaşçıyım,” dedi. “Bir savaşçı olarak yetiştirildim. Oyuncaklarım

yoktu, silahlarım vardı. Beş yaşıma kadar tahta bir kılıçla *uyudum*. İlk kitaplarım tezhiplerle süslü Orta Çağ demonoloji kitaplarıydı. Öğrendiğim ilk şarkılar iblisleri kovalamak için söylenen ilahilerdi. Bana neyin huzur verdiğini biliyorum ve bu ne kumsallar ne de yağmur ormanlarında öten kuşlar. İsteddiğim şey elimde bir silahla savaşı kazanmamı sağlayacak bir strateji.”

Jordan makul bir şekilde ona baktı. “Yani diyorsun ki sana huzur veren şey savaş.”

Jace ellerini kaldırıp ayağa dikildi. Kotunu silkeledi. “İşte şimdi anladın.” Kuru çimlerin çatırdığını işitince arkasını döndü. Tam o sırada Clary iki ağaç arasındaki bir boşluğa dalıp açıklığa çıktı. Simon birkaç adım arkasındaydı. Clary elleri ceplerinde, gülüyordu.

Jace bir süre onları izledi. İzlendiklerini bilmeyen insanlara bakmanın tuhaf bir tarafı vardı. Java Jones’un ana salonunun karşısında, Clary’yi ikinci kez gördüğü zamanı hatırladı. Tıpkı şimdiki gibi Simon’la konuşup gülüyordu. Yüreğinde kıskançlığın getirdiği, nefesini düğümleyen, o hiç tanımadığı kırgınlığı hissetmiş, Simon’ın yanından ayrılıp da onunla konuşmaya geldiğinde ise memnun olmuştu.

Sonradan işler değişmişti. İlk başta Simon’a duyduğu kıskançlıktan içi içini yerken, onun azmi ve cesaretine hasetle saygı duyma başlamış, derken onu gerçekten bir dost olarak düşünegelmişti. Tabii bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylememişti. Clary ona bakıp öpücük atarken Jace izlemeye devam etti. Atkuyruğu yaptığı kızıl saçları hopluyordu. Nasıl da ufak tefekti. Oyuncak bir bebek gibi incecik olduğunu

düşünmüştü bir zamanlar. Ardından ne kadar güçlü olduğunu öğrenmişti.

Clary, Jace ve Jordan'a doğru ilerledi. Simon orada kalıp Alec'le Isabelle'in oturduğu kayalıklara seğırtti. Isabelle'in yanına çöktü. Isabelle o anda bir şey söylemek için eğildi. Simsiyah saçları bir perde gibi yüzünü kapatıyordu.

Clary, Jace'in önünde durup yüzünde bir gülümsemeyle topukları üstünde sallandı. "Nasıl gidiyor?"

"Jordan sahili düşünmemi istiyor," dedi Jace iç karartıcı bir tavırla.

"İnatçıdır," dedi Clary, Jordan'a. "Aslında söylemek istediği bunun için minnettar olduğu."

"Hiç de değil," dedi Jace.

Jordan pofurdandı. "Ben olmasaydım Madison Bulvarı'na koşturup vücudunun tüm deliklerinden etrafa kıvılcımlar saçardın." Ayağa kalkıp yeşil ceketini giydi. "Erkek arkadaşın delinin teki," dedi Clary'ye.

"Öyledir ama seksidir," dedi Clary. "Demek buraya kadarmış."

Jordan babacan bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Ben gidiyorum," dedi. "Şehirde Maia'yla buluşacağım." Alaylı bir şekilde selam verdi ve yanlarından ayrılıp ağaçların arasına daldı. Aslını yansıtan, kurda özgü sessiz adımlarla gözden kayboldu. Jace onu izledi. *Tuhaf kurtarıcılar*, diye düşündü. Altı ay önce birisi ona kurtadamin birinden davranış dersleri alacağını söylese hayatta inanmazdı.

Jordan, Simon ve Jace son birkaç ay içinde bir tür dostluk kurmuşlardı. Jace onların dairesini Clave'in Sebastian'a karşı

savaşa hâlâ hazır olmadığını hatırlatacak şeylerden uzakta, bir sığınak olarak kullanmaktan kendini alamıyordu.

Erchomai. Bu söz bir tüyün dokunuşu gibi Jace'in zihninden geçiverdi. Ürpermişti. Vücudundan koparılmış bir melek kanadının pırıl pırıl bir kan gölü içinde yattığını gördü.

Geliyorum.

“Sorun nedir?” dedi Clary. Jace bir anda dalıp gitmiş gibiydi. Cennet ateşi vücuduna girdiğinden beri kendi içine kapanma eğilimindeydi. İçinden bir ses bunun duygularını bastırmasının bir yan etkisi olduğunu söylüyordu. Yüreğine bir sızı saplandı. Jace’le ilk tanıştığında ne kadar kontrollüydü, bir duvardaki açıklıktan süzülen ışık gibi gerçek benliğinin yalnızca küçücük bir kısmı büründüğü zırhın çatlakları arasından sızıyordu. Bu savunma mekanizmalarını kırmak uzun zaman almıştı. Oysa şimdi, damarlarındaki ateş bunları yeniden kuşanması, güvenliği adına duygularını susturması için onu zorluyordu. Peki, bu ateş yok olduğunda, onları tekrardan sökebilecek miydi?

Jace, Clary’nin sesiyle kendine gelip gözlerini kırıştırdı. Kış güneşi tepedeydi, ısıtmıyordu. Yüzündeki kemikleri keskinleştirmiş, gözlerinin altındaki gölgeleri azaltmıştı. Derin bir nefes alıp Clary’nin elini tutmak için elini uzattı. “Haklısın,” dedi, yalnızca ona sakladığı sakın ve ciddi bir ses tonuyla. “İşe yarıyor. Jordan’la yaptığımız şu dersler. İşe yarıyor ve sahiden memnunum.”

“Biliyorum.” Clary elini Jace’in bileğine doladı. Dokunuşunun altında Jace’in teni sıcaktı. Glorious’u eline aldığından beri

vücudu birkaç derece ısınmış gibiydi. Kalbi hâlâ o tanıdık, sabit ritimle çarpıyordu ama damarlarında dolaşan kan Clary'nin elinin altında her an alev alacak bir ateşin kinetik enerjisiyle titreşiyor gibiydi.

Clary onun yanaklarını öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Fakat Jace başını çevirdi ve dudakları birbirine değdi. Bu ateş kanını kaynatalı beri öpüşmekten daha fazlasını yapmamışlardı. Üstelik bunu yaparken dahi çok temkinli davranmışlardı. Jace şimdi dikkatle dudaklarını dudaklarına doğru kaydırdı. Eli Clary'nin omzuna yaklaşıyordu. Bir an bedenleri birleşmiş gibi Clary kanının akışını, nabzını hissetti. Jace onu kendine çekmek için hareketlenince, aralarında keskin, sert bir kıvılcım oluşuverdi. Statik elektriğin enerjisi gibiydi.

Jace, Clary'den ayrılıp soluklanarak geri çekildi. Clary'nin tek kelime etmesine kalmadan yakındaki tepeden alaylı bir alkış kopuverdi. Simon, Isabelle ve Alec onlara el salladı. Jace onlara doğru eğilirken Clary başparmaklarını kotunun kemerine kısıtırıp süklüm püklüm bir tavırla geri çekildi.

Jace göğüs geçirdi. "Sinir bozucu, röntgenci arkadaşlarımızın yanına gidelim mi?"

"Maalesef tek dostlarımız onlar." Clary omzunu Jace'in koluna vurdu ve kayalıklara doğru ilerlediler. Simon'la Isabelle yan yana, sessizce konuşuyorlardı. Alec onlardan biraz uzakta oturmuş, yoğun bir konsantrasyon içindeymiş gibi telefonuna bakıyordu.

Jace *parabatai*'sinin yanına çöktü. "Duyduğuma göre, bu şeylere yeterince bakarsan çalışıyorlarmış."

“Magnus’a mesaj atıyordu,” dedi Isabelle, kınayan bir bakışla ona doğru bakarak.

“Hiç de değil,” dedi Alec duraksamadan.

“Evet, atıyordun,” dedi Jace. Alec’in omzunun üstünden bakmak için boynunu uzattı. “*Ve* atıyordun. Giden çağrılarını görebiliyorum.”

“Bugün doğum günü,” dedi Alec, telefonu kapatırken. Bugünlerde daha da ufalmışa benziyordu. Dirsekleri delinmiş, eski kazağının altında âdeta sıska görünüyordu. Dudaklarını sıyrılmış, çatlamıştı. Clary ona şefkat duyuyordu. Magnus’un ondan ayrıldığı ilk haftayı bir çeşit hayret, üzüntü ve şaşkınlık içinde geçirmişti. Aralarında hiç kimse buna inanamıyordu. Clary, Magnus’un her zaman Alec’i sevdiğini, gerçekten sevdiğini düşünmüştü. Belli ki Alec de aynı fikirdeydi. “Onu... Onu unuttuğumu düşünmesini istemiyorum.”

“Onu özlüyorsun,” dedi Jace.

Alec omuz silkti. “Konuşana da bak. *Ah, onu seviyorum. Ah, o benim kardeşim. Ah, neden neden neden—*”

Jace bir avuç dolusu kuru yaprağı Alec’e fırlattı. Alec tükürdü. Isabelle gülüyordu. “Haklı olduğunu biliyorsun, Jace.”

“Bana telefonunu ver,” dedi Jace, Isabelle’i duymazlıktan gelerek. “Hadi Alexander.”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Alec telefonu uzaklaştırarak. “Unut gitsin, tamam mı?”

“Yemek yemiyorsun, uyumuyorsun, telefonuna bakıp duruyorsun ve ben de *unutup gideceğim* öyle mi?” dedi Jace. Sesine şaşırtıcı derecede bir endişe hâkimdi. Clary, onun Alec’in mut-

suzluğuna ne kadar üzüldüğünü biliyordu, fakat Alec'in bunun farkında olduğundan emin değildi. Normal şartlar altında Jace, Alec'in canını yakan her kimse onu öldürür ya da en azından tehdit ederdi. Oysa bu farklıydı. Jace kazanmayı severdi, ancak bir başkasının dahi olsa, kırık bir kalbin sonucunda galip çıkmazdınız. Sevdiğiniz biri olsa bile.

Jace öne doğru eğilip telefonu *parabatai*'sinin elinden kapıverdi. Alec karşı çıkarak onu almaya çalıştı, fakat Jace bir eliyle onu uzakta tutarken diğeriyle telefondaki mesajları ustalıkla gözden geçiriyordu. "*Magnus, beni ara. İyi misin? Merak ediyorum.*" Başını salladı. "Pekâlâ, hayır. Sadece hayır." Kararlı bir tavırla telefonu ikiye ayırdı. Jace parçaları yere bırakırken ekran karardı. "İşte."

Alec telefonun mahvolmuş parçalarına inanamayarak baktı. "TELEFONUMU KIRDIN."

Jace omuz silkti. "Erkekler diğer erkeklerin başka erkekleri aramasına izin vermez. Pekâlâ, yanlış söyledim. Arkadaşlar arkadaşlarının eski sevgililerini arayıp telefonu kapatmasına izin vermez. Cidden. Buna bir son vermelisin."

Alec öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu. "Bunun için de yeni telefonumu kırdın, öyle mi? Çok teşekkürler."

Jace sakince gülümseyerek kayaya yaslandı. "Bir şey değil."

"İşin iyi tarafından bak," dedi Isabelle. "Artık annemden mesaj alamayacaksın. Bugün bana altı kez mesaj attı. Ben de telefonumu kapattım." Manidar bir bakışla cebine vurdu.

"Ne istiyormuş?" diye sordu Simon.

"Sürekli görüşmeler," dedi Isabelle. "Yeminli ifadeler. Clave, Sebastian'la Burren'da savaştığımız zaman olanları dinlemeyi

talep edip duruyormuş. Hepimizin yaklaşık elli kez hesap vermesi gerekti. Jace, Glorious'tan cennet ateşini devraldı. Karanlık Gölge Avcıları'nın, Cehennem Kupası'nın, kullandıkları silahların, üstlerindeki mühürlerin tasvirleri. Bizim üstümüzde ne vardı, Sebastian'ın üstünde ne vardı, *herkesin* üstünde vardı... telefon seksi gibi ama sıkıcı.”

Simon boğulur gibi bir ses çıkardı.

“Sebastian'ın ne istediğini düşünüyoruz,” diye ekledi Alec. “Ne zaman geri gelecek. Geldiğinde ne yapacak.”

Clary dirseklerini dizlerine dayadı. “Clave'in iyi düşünülmüş ve güvenilir bir planı olduğunu bilmek her zaman güzel.”

“İnanmak istemiyorlar,” dedi Jace, gözleri gökyüzünde. “Sorun da bu işte. Onlara Burren'da gördüklerimizi defalarca anlatmamızın hiçbir önemi yok. Karanlık avcılarının ne kadar tehlikeli olduklarını söylememizin hiçbir anlamı yok. Nefilimler'in gerçekten bozulmuş olabileceğine inanmak istemiyorlar. Gölge Avcıları'nın Gölge Avcıları'nı öldürebileceğine inanmak istemiyorlar.”

Sebastian ilk karanlık avcılarını yarattığında Clary oradaydı. Gözlerindeki boşluğu, savaştıkları öfkeyi görmüştü. Tüm bunlar onu dehşete düşürmüştü. “Onlar artık Gölge Avcısı değil,” diye ekledi alçak bir sesle. “Onlar *insan* değiller.”

“Onları görmeden inanması çok zor,” dedi Alec. “Üstelik Sebastian'ın elinde fazlası da yok. Küçük, dağınık bir güç. Onun gerçekten bir tehdit olduğuna inanmak istemiyorlar. Ya da bir tehditse de Gölge Avcıları'na sağlam bir tehdit oluşturmamasından ziyade bize, New York'a karşı bir tehdit olduğuna inanmayı tercih ediyorlar.”

“Sebastian’ın umurunda olan bir şey varsa o da Clary, bu konuda yanılmıyorlar,” dedi Jace. Clary’nin tüyleri diken diken olmuştu. Hem tiksinişmiş hem de kaygılanmıştı. “Gerçek anlamda duyguları yok. Bizim gibi değil. Duyguları varsa bile sadece ona karşı var. Ve Jocelyn’e karşı da. Ondan *nefret ediyor*.” Sustu, düşünceliydi. “Ama doğrudan buraya saldıracağını sanmıyorum. Böylesi fazla... açık.”

“Umarım bunları Clave’e anlatmışsındır,” dedi Simon.

“Yaklaşık bin kez,” dedi Jace. “Benim sezgilerimi pek de takdir ettiklerini sanmıyorum.” Clary ellerine baktı. Tıpkı diğerleri gibi Clave tarafından yeminli ifade vermiş, tüm sorularını yanıtlamıştı. Sebastian’la ilgili onlara, hatta hiç kimseye anlatmadığı şeyler vardı hâlâ. Kendisinden istediğini söylediği şeyler.

Jace’in kanı ateş dolu bir hâlde Burren’den döndüklerinden beri pek rüya görmüyordu. Gördüğü zaman ise bunlar kardeşiyle ilgili kâbuslar oluyordu.

“Bir hayaletle savaşmak gibi,” dedi Jace. “Sebastian’ın izini süremezler, onu bulamazlar, dönüştürdüğü Gölge Avcıları’nı bulamazlar.”

“Ellerinden geleni yapıyorlar,” dedi Alec. “Alicante civarındaki mıntıkaları sağlamlaştırıyorlar. Hatta tüm mıntıkaları. Wrangel Adası’na düzinelerce uzman yolladılar.”

Wrangel Adası yerküreyi koruyan tüm tılsımların, dünyadaki tüm mıntıkaların merkeziydi. Bunların arasında özellikle Idris iblislerle iblis istilasına karşı dünyayı koruyordu. Mıntıkaların ağı mükemmel değildi ve iblisler öyle ya da böyle kimi zaman

buralara giriyordu. Yine de Clary, mntıkalar olmasa bu durumun ne kadar kötüye gideceğini hayal bile edemiyordu.

“Annemden duyduğuma göre, Spiral Labirent’in büyücüleri Cehennem Kupası’nın etkilerini tersine çevirmek için bir yol bulmaya çalışıyorlarmış,” dedi Isabelle. “Tabii ki ellerinde çalışabilecekleri kadvralar olursa işleri kolaylaşırdı...”

Sustu. Clary bunun nedenini biliyordu. Burren’da öldürülen karanlık Gölge Avcıları’nın kadvraları Sessiz Biraderlerin incelemesi için Kemikler Şehri’ne geri götürülmüştü. Biraderlerin bunları inceleme şansları hiç olmamıştı. Bir gece içinde kadvralar on yıllık cesetler gibi çürüyüp gitmişti. Kalıntıları yakmaktan başka çareleri yoktu.

Isabelle yeniden dile geldi: “Ve Demir Kız Kardeşler seri silah üretimine geçiyorlar. Serafim bıçağı, kılıç, *chakhrum* ve her türlü silahtan binlercesi daha gelecek... Hepsi de cennet ateşinde işlenmiş olacak.” Jace’e baktı. Burren’daki savaşı takip eden günlerde, ateşin Jace’in damarlarına bazen acıdan bağırtacak kadar şiddetle nüfuz ettiği o zamanlarda, Sessiz Biraderler onu defalarca incelemiş, buz ve alevle, kutsal metal ve soğuk demirle üstünde testler yapmış, içindeki ateşi çıkarmanın ve bir şekilde muhafaza etmenin bir yolunu bulmaya çalışmışlardı.

Hiçbir şey bulamamışlardı. Bir zamanlar bir bıçağın zapt ettiği Glorious’un ateşi bir başkasının içinde yaşamak, hatta bir başka damar için Jace’in bedenini terk etmek istiyor gibi değildi. Birader Zachariah, Clary’ye Gölge Avcıları’nın ilk zamanlarında Nefilimler’in cennet ateşini iblislere karşı kullanabilecekleri bir şeyde, bir silahta muhafaza etmeye çalıştıklarını anlatmış-

tı. Bunu hiçbir zaman başaramamışlardı. Ve sonunda serafim bıçakları seçtikleri silah olmuştu. Sessiz Biraderler sonunda pes etmişlerdi. Glorious'un ateşi Jace'in damarlarında bir yılan gibi kıvrılmış yatıyordu ve umut edebileceği en iyi şey kendisini yok etmemesi için bunu kontrol altına almaktı.

Telefon mesajının yüksek sesi işitildi ve Isabelle yine cebini açtı. "Annem Enstitü'ye dönmemiz gerektiğini söylüyor," dedi. "Bir toplantı varmış. Orada bulunmamız gerekiyormuş." Elbisesindeki tozu silkeleyerek ayağa kalktı. "Seni yine davet etmek isterdim," dedi Simon'a, "ama biliyorsun, ölümsüz olduğun için bu yasaklandı."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Simon ayağa kalkarken. Clary güçlkle tırmanıp elini Jace'e uzattı. Jace onu tuttu ve ayağa kalktı.

"Simon'la Noel alışverişine gidiyoruz," dedi. "Ve hiçbiriniz gelemezsiniz çünkü size hediye alacağız."

Alec dehşete kapılmışa benziyordu. "Ah, Tanrım. Bu size hediye almam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Clary başını salladı. "Gölge Avcıları... Bilirsin işte, Noel kutlamaz mı?" Luke'un evindeki o ızdıraplı şükran gününü düşündü. Jace hindiyi kesmesi istendiğinde kılıcını kuşa geçirmiş, sonucunda hindiden ziyade hindi tanecikleri kalmıştı. Belki de kutlamıyorlardı?

"Birbirimize hediyeler veririz, mevsim değişimini kutlarız," dedi Isabelle. "Eskiden Melek adına kış kutlaması yapardık. Ölümcül oyuncuların Jonathan Shadowhunter'a verildiği günü kutlardık. Bana kalırsa Gölge Avcıları tüm ölümlü kutlama-

ların dışında kaldığı için kızmışlar, gerçi bu yüzden de pek çok Enstitü'de Noel partileri yapılır. Londra'daki meşhurdur." Omuz silkti. "Sadece bunu kutlayacağımızı sanmıyorum... Bu senekini."

"Ah." Clary kendini berbat hissediyordu. Elbette Max'i kaybettikten sonra Noel'i kutlamak istemiyorlardı. "Pekâlâ, o hâlde izin verin size hediye alalım. Parti veya ona benzer bir şey yapmak zorunda değiliz."

"Aynen." Simon kollarını havaya kaldırdı. "Hanukkah hediyeleri almam lazım. Yahudi yasalarına göre bu bir emir. Yahudilerin tanrısı kızgın bir tanrıdır. Ve de hediyelere meyilidir."

Clary ona gülümsedi. Bugünlerde *Tanrı* sözcüğünü giderek daha rahat kullanıyordu.

Jace göğüs geçirdi ve Clary'yi öptü. Veda etmek için şakaklarına kondurulmuş hızlı bir öpücüktü bu. Yine de Clary'nin içi titredi. Jace'e dokunamamak ya da doğru dürüst öpemek aklını başından almaya başlıyordu. Bunun asla bir sorun olmayacağına, bir daha asla birbirlerine dokunamasalar bile onu seveceğine dair Jace'e söz vermişti. Oysa bu durumdan nefret ediyordu. Fiziksel açıdan her zaman birbirlerine uygun olduklarının vereceği güveni duyamamaktan nefret ediyordu. "Görüşürüz," dedi Jace. "Alec ve Izzy'yle döneceğim—"

"Hayır, dönmeyeceksin," dedi Isabelle beklenmedik bir şekilde. "Alec'in telefonunu kırdın. Tabii haftalardır hepimizin bunu yapmak istediğini kabul ediyorum—"

"ISABELLE," dedi Alec.

“Fakat mesele şu ki, sen onun *parabatai*’sisin ve Magnus’u gidip görmeyen tek kişisin. Git ve onunla konuş.”

“Peki ona ne diyeceğim?” dedi Jace. “İnsanları birinden ayrılmaları için ikna edemezsin ki... Ya da belki edebilirsin,” diye ekledi aceleyle, Alec’in yüzündeki ifadeyi görünce. “Kim bilir? Şansımı deneyeceğim.”

“Teşekkürler.” Alec, Jace’in omzuna vurdu. “İstediğin zamanlarda büyüleyici olduğunu duymuştum.”

“Ben de aynı şeyi duydum,” dedi Jace ve geri geri yürümeye başladı. *Bunu yaparken bile ne kadar zarif*, diye düşündü Clary hüzünle. *Ve seksi. Kesinlikle seksi.* Elini kaldırıp isteksizce salladı.

“Görüşürüz,” diye seslendi. Tabii o zamana kadar hüsrandan ölmezsem.

Fray’ler dinlerine bağlı bir aileydi, fakat Clary, Noel zamanı Beşinci Bulvar’a bayılırdı. Hava mis gibi kavrulmuş kestane kokuyor, vitrinler gümüş rengi ve mavi, yeşil ve kırmızı renklerle parlıyordu. O sene her sokak lambasına ilâştirilmiş şişkin, yuvarlak kar topları kış güneşini altın rengi ışınlarla yansıtıyordu. Rockefeller Merkezi’ndeki büyük ağaç da cabasıydı. Buz pateni pisti kenarındaki köprünün üstünde sarınmış hâlde, buzun üstünde düşüp kalkarak dengelerini bulmaya çalışan turistleri izlerken Simon’la Clary’ye gölgesini düşürüyordu.

Clary sıcak çikolatasını elleriyle sarmıştı. Bunun verdiği sıcaklık vücuduna yayılıyordu. Kendini âdeta normal hissediyordu. Vitrinlerle Noel ağacını görmek için Beşinci Bulvar’a

gelmek kendini bildi bileli Simon'la onun için bir kış geleneği olagelmişti.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?" dedi Simon. Kavuşturduğu kollarına çenesini dayamıştı. Âdeta Clary'nin düşüncelerini dillendiriyordu.

Clary ona yanlamasına baktı. Üstünde siyah bir padesüyle solgun tenini öne çıkaran bir atkı vardı. Gözlerinin altındaki gölgeler son zamanlarda kan emmediğini gösteriyordu. Tam olduğu gibi görünüyordu: Aç, yorgun bir vampir.

Eh, diye düşündü. *Âdeta* eski günlerdeki gibi. "Hediye alacağımız daha fazla kişi var," dedi. "Artı, her zaman travmatik olan şu biriyle-çıkmaya-başladığın-zaman-ilk-Noel-hediyesi-olarak-ne-alırsın sorusu."

"Her şeye sahip Gölge Avcıları'na ne almalı," dedi Simon sırtarak.

"Jace genelde silahlardan hoşlanıyor," dedi Clary. "Kitapları seviyor, ama Enstitü'de kocaman bir kütüphaneleri var. Klasik müzikten hoşlanıyor..." Yüzünde mutlu bir ifade belirdi. Simon bir müzisyendi. Grubu berbat olmasına ve sürekli isim değiştirmelerine rağmen -şimdiki isimleri Lethal Soufflé'ydi- müzik eğitimi vardı. "Piyano çalmayı seven birine ne hediye ederdin?"

"Bir piyano."

"Simon."

"Aynı zamanda silah işlevi de görebilecek kocaman bir metronom olabilir mi?"

Clary bezgin bir şekilde ofladı.

"Partisyon. Rachmaninoff zordur ama Jace zoru sever."

“Güzel fikir. Buralarda bir müzik dükkânı var mı diye bakacağım.” Sıcak çikolatasını bitiren Clary bardağı yakındaki bir çöp kutusuna atıp telefonunu çıkardı. “Ya sen? Isabelle’e ne hediye edeceksin?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Simon. Bulvara doğru yürümeye başlamışlardı. Vitrinlerden gözlerini alamayan yaya güruhu burada sokakları doldurmuştu.

“Ah, yapma ama. Isabelle zahmetsiz biridir.”

“Bahsettiğin kişi kız arkadaşım.” Simon’ın kaşları çatıldı. “Galiba. Emin değilim. Bunu hiç konuşmadık. Yani ilişki meselesini.”

“Sahiden şunu halletmelisin, Simon.”

“Ne?”

“İlişkiyi tanımlamalısın. Nedir, nereye gidiyor? Kız arkadaş erkek arkadaş mısınız, sadece eğleniyor musunuz, *karmaşık* mı, yoksa başka bir şey mi? Ailesine ne zaman söyleyecek? Başkalarıyla görüşmene izin var mı?”

Simon bembeyaz kesti. “Ne? Sen ciddi misin?”

“Ciddiyim. Bu arada, parfüm!” Clary, Simon’ı ceketinin arkasından tutup bir kozmetik mağazasına doğru çekti. İçerisi kocamandı, her yerde raf raf parıldayan şişeler vardı. “Ve sıra dışı bir şey olmalı,” dedi, koku bölümüne ilerlerken. “Isabelle herkes gibi kokmak istemeyecektir. İncir veya güve otu kokmak isteyecektir ya da—”

“İncir mi? İncirlerin kokusu mu var ki?” Simon dehşete düşmüş görünüyordu. Clary tam buna kahkahalarla gülecekti ki telefonu titreşti. Annesiydi.

NEREDESİN?

Clary gözlerini devirip annesine cevap yazdı. Jocelyn Clary'nin Jace'le birlikte olduğunu düşününce hâlâ endişeleniyordu. Buna karşın, Clary'nin de belirttiği gibi Jace belki de dünyadaki en güvenli erkek arkadaşıtı. Ne de olsa pek çok şey ona yasaktı: 1) Kızmak 2) Cinsel yakınlaşmalarda bulunmak 3) Adrenalin artışına sebep olacak herhangi bir şey yapmak.

Öte yandan, bir zamanlar kötü güçlerin etkisi altına girmişti. Sebastian, Luke'u tehdit ederken Clary'yle annesi, Jace'in orada öylece dikildiğini izlemişti. Clary hâlâ rüyayla kâbus karışımına benzer o kısa süre boyunca Jace ve Sebastian'la kaldığı dairede olanlardan bahsetmemişti. Annesine Jace'in birini öldürdüğünü söylememişti. Jocelyn'in bilmemesi gereken şeyler vardı. Clary'nin de yüzleşmek istemediği şeyler.

"Bu mağazada Magnus'un isteyeceği bir sürü şey olduğunu hayal edebiliyorum," dedi Simon. Bir tür yağın üstünde asılı duran, cam şişedeki bir vücut parlatıcısını aldı. "Arkadaşınla ayrılmış birine hediye almaya karşı bir çeşit kural yok mu?"

"Sanırım bu değişir. Magnus mu yakın arkadaşın Alec mi?"

"Alec ismimi hatırlıyor," dedi Simon ve şişeyi yerine bıraktı. "Ve onun için üzülüyorum. Magnus'un bunu niye yaptığını anlıyorum ama Alec *mahvolmuş* hâlde. Bana öyle geliyor ki biri seni seviyorsa ve sen gerçekten üzgünsen seni affetmeli."

"Bence bu ne yaptığına göre değişir," dedi Clary. "Alec'i kasetmiyorum, genel anlamda diyorum. Isabelle'in seni ne olursa olsun affedeceğine eminim," diye ekledi aceleyle.

Simon kuşkulu görünüyordu.

“Kımıldama,” dedi Clary, başının yakınındaki bir şişeyi tutup. “Üç dakika içinde boynunu koklayacağım.”

“Merak etme,” dedi Simon. “Harekete geçmek için epey bekledin Fray, bunu senin için söyleyebilirim.”

Clary ona akıllıca bir cevap verme ihtiyacı duymadı. Hâlâ Simon’ın affetmekle ilgili söylediklerini düşünüyor, birini hatırlıyordu —birinin sesini, yüzünü, gözlerini. Paris’te karşısında oturan Sebastian’ı. *Sence beni affedebilecek misin? Yani, affedilmek benim gibi biri için geçerli midir dersin?*

“Asla affedemeyeceğin şeyler vardır,” dedi Clary. “Sebastian’ı asla affedemem.”

“Onu sevmiyorsun.”

“Evet ama o kardeşim. Eğer bazı şeyler farklı olsaydı—” Ancak öyle değildi. Clary bu düşüncüyü bir kenara bırakıp Simon’ı koklamak için eğildi. “İncir ve kayısı kokuyorsun.”

“Isabelle’in gerçekten kuru meyve tabağı gibi kokmak istediğinden emin misin?

“İstemeyebilir.” Clary bir başka şişe aldı. “Peki, ne yapacaksın?”

“Ne zaman?”

Clary sümbülteberin normal gülden ne kadar farklı koktuğunu düşünürken başını kaldırıp baktı. Simon’ın kahverengi gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. “Eh,” dedi Clary, “sonsuz dek Jordan’la yaşayamazsın, değil mi? Kolej var...”

“Sen koleje gitmeyeceksin,” dedi Simon.

“Evet ama ben bir gölge savaşçısıyım. On sekiz yaşından sonra da okumaya devam ediyoruz, başka enstitülere gönderiyoruz. Bizim kolejimiz de bu.”

“Senin buradan gidecek olman fikri hoşuma gitmiyor.” Elini ceketinin cebine soktu. “Koleje gidemem,” dedi. “Annem kesinlikle bunun için para vermez ve öğrenci kredisi alamam. Yasal anlamda ölüyüm. Ayrıca okuldakilerin kendileri yaş alırken benim yaş almadığımı fark etmeleri ne kadar sürecek? On altı yaşında birisi son sınıftaki bir kolej öğrencisi gibi görünmez, bilmem farkında mısın.”

Clary şişeyi yerine bıraktı. “Simon...”

“Belki de anneme bir şey almalıyım,” dedi acı acı. “Hangisi beni evden atıp ölüymüşüm gibi yaptığın için teşekkürler anlamına gelir?”

“Orkide mi?”

Ancak Simon’ın şakacı hâli kaybolmuştu. “Belki de eski zamanlardaki gibi değildir,” dedi. “Normalde sana kalem, sanat malzemeleri alırdım ama artık mızrakçığm dışında bir şey çizmiyorsun? Sen çizmiyorsun, bense nefes almıyorum. Pek de geçen seneki gibi değil.”

“Belki de Raphael’le konuşmalısın,” dedi Clary.

“Raphael?”

“Vampirlerin nasıl yaşadığını biliyor,” dedi Clary. “Nasıl bir hayat yaşadıklarını, nasıl para kazandıklarını, kendi evlerine nasıl çıktıklarını... Bu tür şeyleri biliyor. Sana yardımcı olabilir.”

“Olabilir ama olmayacaktır,” dedi Simon kaşlarını çatarak. “Maureen, Camille’in yerine geçtiğinden beri Dumort grubundan hiç haber almadım. Raphael’in onun muavini olduğunu biliyorum. Hâlâ Cain damgasına sahip olduğumu düşündük-

lerine eminim, aksi hâlde şimdiye kadar peşimden birini gönderirlerdi. Bu bir zaman meselesi.”

“Hayır. Sana dokunmamaları gerektiğini biliyorlar. Böylesi Clave’e savaş açmak olurdu. Enstitü bu konuda *gayet* netti,” dedi Clary. “Sen korunuyorsun.”

“Clary,” dedi Simon. “Hiçbirimiz korunmuyoruz.”

Clary cevap veremeden birinin ona seslendiğini işitti. Şaşkınlık içinde sesin geldiği yöne baktı ve annesinin alışveriş yapan insanları ite kaka ona doğru geldiğini gördü. Pencereden, kaldırımında bekleyen Luke’u görebiliyordu. Flanel gömleği içinde tarz sahibi New York’luların arasında yakışksız duruyordu.

Kalabalıktan kurtulan Jocelyn onları yakalayıp kollarını Clary’ye doladı. Clary afallamış bir şekilde annesinin omzundan Simon’a baktı. Simon omuz silkti. Sonunda Jocelyn Clary’yi bırakıp geri çekildi. “Sana bir şey oldu diye öyle endişelendim ki—”

“*Sephora’da* mı?” dedi Clary.

Jocelyn kaşlarını çattı. “Duymadın mı? Jace sana çoktan mesaj atmıştır sanıyordum.”

Clary buzlu su yutmuş gibi birdenbire damarlarında soğuğu hissetti. “Hayır. Ben— Neler oluyor?”

“Üzgünüm Simon,” dedi Jocely. “Ama Clary’nin hemen Enstitü’ye gitmesi gerekiyor.”

Jace en son gittiğinden beri Magnus’un evinde pek bir şey değişmemişti. Aynı küçük girişle sarı ampul. Ön kapıdan girmek için

açık duran mühür. Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak Magnus'un dairesinin zilini çaldı. Bunun başka bir mühür kullanmaktan daha güvenli olacağına kanaat getirmişti. Ne de olsa Magnus çıplak bir şekilde video oyunu oynuyor veya hiçbir şey yapmıyor olabilirdi. Büyücülerin boş zamanlarında neler yaptığını kim bilebilirdi ki?

Jace bu kez iyice asılarak tekrar zili çaldı. İki sefer daha uzun uzun bastıktan sonra Magnus nihayet kapıyı açtı. Öfkeli görünüyordu. Üstünde siyah ipekten bir robdöşambıyla beyaz frak gömleği ve tütü bir pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Koyu renk saçları dağılmıştı ve çenesinde kirli sakallar uzamıştı. "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Şu işe bak," dedi Jace. "Hiç de samimi bir karşılama değil."

"Seni karşılamak isteyen kim?"

Jace bir kaşını kaldırdı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Hayır. Sen Alec'in arkadaşısın. Alec erkek arkadaşımı, bu yüzden sana katlanmak zorundaydım. Ama artık erkek arkadaşım olmadığına göre sana da katlanmam gerekmiyor. İçinizden kimse de bunun farkındaymış gibi görünmüyor ya. Beni rahatsız edenlerden, kaçtı bakayım, dördüncü mü ne olmalısın." Magnus uzun parmaklarıyla saydı. "Clary. Isabelle. Simon—"

"Simon da mı geldi?"

"Şaşırmışa benziyorsun."

"Alec'le ilişkine bu kadar bağlı olduğunu düşünmemiştim hiç."

"Alec'le ilişkim yok," dedi Magnus duygusuzca. Fakat Jace çoktan onu omuzlayıp oturma odasına girmişti bile. Merakla etrafına bakınıyordu.

Jace'in Magnus'un dairesinde içten içe hoşlandığı şeylerden birisi de iki kez aynı görünmemesiydi. Bazen büyük, modern bir lofta benziyordu. Bazen de bir Fransız kerhanesi ya da Viktorya döneminden bir afyon batakhanesi ya da bir uzay gemisinin içi gibi görünüyordu. Oysa şimdi dağınık ve loştu. Sehpanın üstü Çin yemeği kutularından oluşan bir yığınla doluydu. Başkan Miyav kilime uzanmış, dört ayağını birden ölü bir geyik misali önüne uzatmıştı.

“Burası gönül yarası gibi kokuyor,” dedi Jace.

“Çin yemeğidir.” Magnus kanepeye çöküp uzun bacaklarını uzattı. “Hadi, bir an önce bitir. Buraya ne söylemek için geldiyse söyle.”

“Bence Alec’le yeniden birleşmelisiniz,” dedi Jace.

Magnus gözlerini tavana doğru çevirdi. “Nedenmiş o?”

“Çünkü çok acı çekiyor,” dedi Jace. “Ve pişman. Yaptığı şeyden pişman. Bir daha yapmayacak.”

“Demek *bir daha*, hayatımı kısaltmak isteyen eski sevgililerimden biriyle arkamdan iş çevirmeyecek, öyle mi? Gerçekten çok asilce.”

“Magnus—”

“Üstelik Camille öldü. Bir daha *yapamaz* zaten.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Jace. “Sana yalan söylemeyecek, gerçekten kızdığın her neyse seni kandırmayacak ya da bir şeyler saklamayacak.” Kendini deri berjer koltuğa bırakıp bir kaşını kaldırdı. “Eee?”

Magnus yan döndü. “Alec’in üzgün olması seni niye ilgilendiriyor ki?”

“Niye mi ilgilendiriyor?” dedi Jace. Bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki Başkan Miyav şoka uğramış gibi dimdik oturuverdi. “Elbette Alec’i önemsiyorum, o benim en yakın dostum, *parabatai*’m. Ve mutsuz. Görünüşe bakılırsa sen de öylesin. Her yerde yemek kutuları, burayı düzeltmek için hiçbir şey yapmamışsın, kedin ölü gibi görünüyor–”

“Ölü değil.”

“Alec’i umursuyorum,” dedi Jace, kararlı bakışlarını Magnus’a dikerek. “Ona kendimden daha çok önem veriyorum.”

“Hiç,” dedi Magnus düşünceli, soyulan ojesinin bir parçasını çekip, “tüm bu *parabatai*’lik meselesinin aslında zalimce bir şey olduğunu düşündün mü? *Parabatai*’ni seçebiliyorsun ama öte yandan onu asla bırakamıyorsun. Sana düşman olsa bile. Luke ve Valentine’a bir baksana. Üstelik senin *parabatai*’n bazı açılardan sana dünyadaki en yakın kişi olmasına rağmen ona âşık olamıyorsun. Ve öldükleri zaman senin de bir parçan ölüyor.”

“*Parabatai*’leri nasıl bu kadar iyi biliyorsun?”

“Gölge Avcıları’nı biliyorum,” dedi Magnus, yanındaki kanepeye vurup. Böylece Başkan yastıkların üstüne atlayıp başıyla Magnus’u dürttü. Büyücünün uzun parmakları kedinin tüylerine gömüldü. “Uzun zamandır biliyorum. Tuhaf yaratıklarsınız siz. Bir taraftan tüm o kırılğan asalet ve insaniyet, diğer taraftan ise meleklerin tüm o düşüncesizce ateşi.” Gözlerini Jace’e doğrulttu. “Özellikle de sen Herondale, zira kanında meleklerin ateşini taşıyorsun.”

“Daha önceden Gölge Avcıları’yla arkadaşlık ettin mi?”

“Arkadaşlık,” dedi Magnus. “Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

“Eğer arkadaşın olsaydı,” dedi Jace, “ne demek olduğunu anlardın. Var mı? Hiç arkadaşın var mı? Demek istediğim, partilerine gelen insanlar dışında. İnsanların çoğu senden korkuyor ya da sana borçları varmış gibi görünüyor veya onlarla bir kez yatmışsın, ama arkadaşlar... Pek arkadaşın olduğunu sanmıyorum.”

“Eh, bu yeni bir şey,” dedi Magnus. “Grubunuzdan hiç kimse beni aşağılamaya çalışmamıştı.”

“İşe yarıyor mu bari?”

“Birdenbire Alec’le yeniden birleşmeye kendimi mecbur hissettiğimi kastediyorsan, hayır,” dedi Magnus. “Pizzaya karşı tuhaf bir iştah duyuyorum ama bu konuyla alakasız olabilir.”

“Alec bunu yaptığını söylemişti,” dedi Jace. “Kendinle ilgili soruları şaka yaparak saptırdığını.”

Magnus gözlerini kıstı. “Ve bunu yapan *tek kişi* benim, öyle mi?”

“Aynen,” dedi Jace. “Bunu tecrübeli birinden duyuyorsun. Kendinden bahsetmekten nefret ediyorsun ve acınmaktansa kendine kızılmasını tercih ediyorsun. Kaç yaşındasın Magnus? Gerçek cevabı istiyorum.”

Magnus hiçbir şey demedi.

“Ailenin adı neydi? Babanın adı?”

Magnus altın rengi-yeşil gözlerinde bir öfke parıltısıyla ona baktı. “Eğer kanepeye uzanıp annemden ve babamdan dem vuracak olsaydım bir psikiyatrist tutardım.”

“Ah,” dedi Jace. “Ama ben bedava hizmet veriyorum.”

“Bunu duymuştum.”

Jace sırtıp koltuğunda kaydı. Divanda İngiltere bayrağı desenli bir yastık vardı. Onu alıp başının arkasına koydu. “Gitmem gereken bir yer yok. Bütün gün burada oturabilirim.”

“Harika,” dedi Magnus. “Ben biraz kestireceğim.” Yerde duran buruşuk bir battaniyeye uzandığı anda Jace’in telefonu çaldı. Magnus olduğu gibi kalmış onu izlerken, Jace elini cebine soktu ve telefonu açtı.

Arayan Isabelle’di. “Jace?”

“Evet. Magnus’tayım. Sanırım biraz ilerleme kaydediyorum. Ne oldu?”

“Buraya dön,” dedi Isabelle ve Jace oturduğu yerde dikleşince yastık yere düştü. Isabelle’in sesi gergindi. Yanlış akort edilmiş bir piyano misali sesindeki keskinliği duyabiliyordu. “Enstitü’ye. Hemen, Jace.”

“Ne var ki?” diye sordu Jace. “Ne oldu?” Magnus’un da oturduğu yerde dikleştiğini, battaniyeyi bıraktığını gördü.

“Sebastian,” dedi Isabelle.

Jace gözlerini kapadı. Mermer bir zemin üzerine saçılmış parlak kanlarla beyaz tüyleri gördü. Elinde bir bıçakla bir dairede, tüm dünyanın ayaklarına kapandığını, Sebastian’ın bileğini tuttuğunu, o dipsiz gözlerin korkunç bir zevk içinde kendisine baktığını hatırladı. Kulakları çınlıyordu.

“Ne oldu?” Magnus’un sesiyle Jace düşüncelerinden çıktı. Çoktan kapıya gelmiş, telefonu cebine koymuş olduğunu fark

etti. Arkasını döndü. Magnus oradaydı, yüzünde sert bir ifade vardı. “Alec mi? O iyi mi?”

“Umurunda mı sanki?” dedi Jace. Magnus irkildi. Jace daha önce hiç Magnus’un irkildiğini gördüğünü sanmıyordu. Dışarı çıkarken kapıyı çarpmamasının tek nedeni de buydu.

Enstitü’nün girişinde düzinelerce yabancı paltıyla ceket asılmıştı. Clary fermuarını açtığı yün paltosunu duvarlara sıralanmış kancalardan birine asarken omuzlarında gerginliğin sertliğini hissediyordu.

“Maryse bunun neyle ilgili olduğunu söylemedi, değil mi?” diye sordu Clary. Ses tonu duyduğu kaygıdan incelmşti.

Jocelyn uzun, gri bir eşarpı boynundan çıkardı. Bir kancaya asmak için onu elinden alan Luke’a bakmadı. Yeşil gözleri salonu kolaçan ediyor, asansör kapısını, tepedeki kemerli tavanı, insanlarla meleklerle ait solmuş duvar resimlerini inceliyordu.

Luke başını salladı. “Sadece Clave’e bir saldırı olduğunu ve bir an önce hepimizin oraya gitmesi gerektiğini söyledi.”

“Beni kaygılandıran da bu ‘hepimiz’ kısmı.” Jocelyn saçlarını çevirip başının arkasında topuz yaptı ve parmaklarıyla kısırdı. “Yıllardır Enstitü’ye gitmiyorum. Neden burada olmamı istiyorlar?”

Luke rahatlatıcı bir şekilde omuzlarını sıktı. Clary, Jocelyn’in neden korktuğunu, herkesin neden korktuğunu biliyordu. Clave’in Jocelyn’i buraya çağırmasının tek nedeni oğluyla ilgili bir haber alıp almadığını öğrenmekti.

“Maryse kütüphanede olacaklarını söyledi,” dedi Jocelyn. Clary önden ilerledi. Luke ve annesinin arkasında konuştuğunu, Luke’un öncekinden ağır yürüyüşünü, yumuşak adım seslerini duyabiliyordu. Kasım ayında az kalsın ölümüne yol açacak o yara tam anlamıyla iyileşmemişti.

Neden burada olduğunu biliyorsun, değil mi, dedi zihninde alçak bir ses. Gerçekten orada olmadığını bilmesine rağmen bu işe yaramıyordu. Burren’daki çatışmadan sonra kardeşini hiç görmemişti, fakat zihninde ufak bir yerde davetsiz, nahoş bir hayalet gibi taşıyordu onu. *Benim yüzümden. Sonsuza dek gitmeyeceğimi hep biliyordun. Sana olacakları söyledim. Sana her şeyi açıkladım.*

Erchomai.

Geliyorum.

Kütüphaneye varmışlardı. Kapı yarı aralıktı ve dışarıdan sesler duyuluyordu. Jocelyn bir an durdu. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

Clary elini kapı tokmağına koydu. “Hazır mısın?” Annesinin kıyafetlerini o anda fark etmişti: Siyah kot, çizme ve siyah bir balıkçı yaka kazak. Sanki farkına bile varmadan savaş kıyafetlerine en yakın şeyi seçmişti.

Jocelyn kızına doğru başını salladı.

Birisi kütüphanedeki tüm mobilyaları geriye itmiş, tam melek mozaığının üstünde, odanın ortasında büyük bir boşluk açmıştı. Buraya ağır bir masa yerleştirilmiş, diz çökmüş iki taş meleğin üstünde büyük bir mermer plaka dengelenmişti. Masanın etrafında kardinaler meclisi üyeleri oturuyordu. Kadir ve Maryse gibi bazılarını Clary ismen biliyordu. Diğerleri ise

tanıdık yüzlerden ibaretti. Maryse ayaka dikilmiş, yüksek sesle konuşurken elindeki listeye tik atıyordu. “Berlin,” dedi. “Sağ kalan yok. Bangkok. Sağ kalan yok. Moskova. Sağ kalan yok. Los Angeles—”

“Los Angeles mı?” dedi Jocelyn. “Oradakiler Blackthorn’lardı. Onlar—”

Maryse, Jocelyn’in içeri girdiğini fark etmemiş gibi şaşır-mışa benziyordu. Mavi gözlerini Luke’tan Clary’ye doğrulttu. Tükenmiş ve yorgun görünüyordu. Saçları sertçe arkada toplanmıştı. Diktirdiği ceketinin üstünde bir leke vardı. Kırmızı şarap mı yoksa kan mıydı? “Sağ kalanlar var,” dedi. “Çocuklar. Şu anda Idris’teler.”

“Helen,” dedi Alec. Clary Burren’da Sebastian’a karşı kendileriyle birlikte savaşan kızı düşündü. Onu Enstitü’nün nefin-de hatırlıyordu. Bileğine tutunmuş siyah saçlı bir oğlandı. *Kardeşim, Julian.*

“Aline’in kız arkadaşı,” deyiverdi Clary birden ve kardinaler meclisinin kendisine hiç de saklama gereği duymadıkları bir husumetle baktıklarını gördü. Olduğu ve temsil ettiği kişi dışın-da onu göremiyorlarmış gibi hep böyle bakarlardı. *Valentine’in kızı. Valentine’in kızı.* “O iyi mi?”

“Idris’te, Aline’le birlikte,” dedi Maryse. “Küçük kardeşleri hayatta, gerçi görünüşe bakılırsa en büyükleri Mark’la ilgili bir mesele var.”

“Mesele mi?” dedi Luke. “Tam anlamıyla neler oluyor?”

“Idris’e gidene kadar tüm hikâyeyi anlayabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Maryse, zaten düzgün olan saçlarını düzelterek. “Ama

saldırıları olmuş, altı enstitüde iki gün içinde. Enstitülerin güvenliğinin nasıl kırıldığına emin değiliz ama bildiğimiz bir şey var—”

“Sebastian,” dedi Clary’nin annesi. Ellerini siyah pantolonun ceplerine sokmuştu. Bunu yapmamış olsaydı Clary annesinin ellerini yumruk yaptığını görebileceğini düşünüyordu. “Sadece gel, Maryse. Bunların sorumlusu o olmasaydı beni buraya çağırmazdın. Öyle değil mi?” Jocelyn, Maryse’le göz göze geldi. Şebeke’de olsalardı sert köşeli kişilikleri birbirine sürtüp kıvılcım saçar mıydı, Clary merak ediyordu.

Maryse’in konuşmasına fırsat kalmadan kapı açıldı ve Jace içeri girdi. Soğuktan kızarmış, açık başındaki sarı saçları rüzgârdan dağılmıştı. Çıplak ellerinin uçları havadan kızarmış, yeni ve eski mühürler açılmıştı. Clary’yi görünce şöyle bir gülümsedi ve duvara dayalı bir sandalyeye yerleşti.

Luke her zamanki gibi arayı yumuşatmak için harekete geçti. “Maryse? Sorumlusu Sebastian mı?”

Maryse derin bir nefes aldı. “Evet, öyle. Ve yanında karanlık avcılar var.”

“Elbette Sebastian,” dedi Isabelle. Bir süredir gözlerini masaya dikmişti ve şimdi el kaldırıyordu. Yüzü nefret ve öfke doluydu. “Geleceğini söylüyordu ve şimdi de geldi işte.”

Maryse göğüs geçirdi. “İdris’e onun saldırdığını düşünüyorum. Tüm istihbarat buna işaret ediyor. Enstitülere değil.”

“O hâlde beklemediğiniz şeyi yapmış,” dedi Jace. “Her zaman beklenmeyi yapar. Belki de Clave buna karşı bir plan yapmalıydı.” Jace sesini alçalttı. “Size söylemiştim. Daha fazla asker isteyeceğini söylemiştim.”

“Jace,” dedi Maryse. “Yardımcı olmuyorsun.”

“Yardımcı olmaya çalışmıyordum.”

“İlk önce buraya saldıracağını zannederdim,” dedi Alec. “Jace’in önceden söylediğini düşünersek -ki bu doğru- sevdiği ve nefret ettiği herkes burada.”

“O kimseyi *sevmiyor*,” dedi Jocelyn öfkeyle.

“Anne, yapma,” dedi Clary. Kalbi göğsünden fırlayacakmış bir çarpıyordu. Fakat aynı zamanda tuhaf bir rahatlama da hissetmişti. Bunca zamandır Sebastian’ın gelmesini beklemişlerdi ve gelmişti. Artık bekleme sona ermişti. Artık savaş başlayacaktı. “Peki, ne yapmamız gerekiyor? Enstitü’yü mü güçlendireceğiz? *Saklanacak mıyız?*”

“Dur bir düşüneyim,” dedi Jace. Sesinden alay okunuyordu. “Clave, Konsey’e çağrıda bulundu. Bir toplantı daha yapacak.”

“Clave derhâl tahliye çağrısı yaptı,” dedi Maryse. Bu söz üstüne Jace dâhil herkes susuverdi. “Tüm enstitüler boşaltılacak. Tüm kardinaller konseyi Alicante’ye dönecek. Idris çevresindeki mıntıkalar yarından itibaren ikiye katlanacak. Hiç kimsenin ne içeri girmesine ne dışarı çıkmasına izin verilecek.”

Isabelle yutkundü. “New York’tan ne zaman ayrılacağız?”

Maryse dikleşti. O her zamanki amirane havasına bürünmüştü. Ağzı incecik bir çizgi hâline gelmiş, çenesi kararlılıkla sıkılmıştı. “Gidip toplanın,” dedi. “Bu gece yola çıkıyoruz.”

Hasret's Sisters Planet

2

YA BATAÇAK YA ÇIKACAKSIN

Uyanmak buz gibi suyla dolu bir küvete batırılmak gibiydi. Uykusundan uyanan Emma doğruldu. Ağzı açıldı ve çığlık attı: “Jules! Jules!”

Karanlıkta bir hareket görüldü. Bir el koluna dokundu ve birdenbire açılan ışık gözlerine doldu. Emma nefesini tutup geriye doğru kayd ve yastıkların arasına gömüldü. Yatakta yattığını, yastıkların arkasında yığılmış olduğunu ve örtülerin karmakarışık bir hâlde terli vücudunu sardığını fark etti. Işığa alışmak için gözlerini kırpıştırıp odaklanmaya çalıştı.

Helen Blackthorn üstüne doğru eğilmişti. Mavi-yeşil gözleri endişeli bakıyordu ve elinde ışık saçan bir cadı taşı vardı. İki tarafı birden sertçe eğimle inen, fazlasıyla kalkanlı çatısı olan bir odadaydılar. Peri masallarındaki bir kulübeye ben-

ziyordu burası. Sayvanlı, büyük, ahşap bir karyola odanın ortasındaaydı. Helen'in arkasındaki gölgelerden Emma belli belirsiz görünen mobilyaları görebiliyordu: Uzun bir kanep, cılız ayaklı bir masa. "N-neredeyim ben?" dedi Emma nefes nefese.

"İdris," dedi Helen, onu yatıştırmak için kolunu sıvazlayarak. "İdris'e gelmeyi başardın Emma. Penhallow'ların evinin çatı katındayız."

"A-ailem." Emma'nın dişleri birbirine vuruyordu. "Ailem nerede?"

"Portaldan Julian'la birlikte geldin," dedi Helen yumuşak bir tavırla. Sorusuna cevap vermemişti. "Hepiniz bir şekilde başardınız –bu bir mucize, biliyorsun. Clave yolu açtı ama portal yolculuğu zorludur. Dru, Tavvy'ye tutunmuş hâlde geldi ve ikizler de birlikteydi elbette. Derken, tam umudumuzu kaybediyorduk ki siz geldiniz. Sen baygındın, Em." Emma'nın alnındaki saçlarını geriye doğru çekti. "Öyle endişelendik ki. Jules'u görmeliydin–"

"*Neler oluyor?*" diye sordu Emma. Helen'dan uzaklaşmıştı. Bunun nedeni onu sevmemesi değildi, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Ya Mark ve Bay–"

Helen duraksadı. "Sebastian Morgenstern son birkaç gün içinde altı enstitüye saldırdı. Oradakileri ya öldürdü ya da dönüştürdü. Cehennem Kupası'nı kullanarak Gölge Avcıları'nı benliklerinden çıkarıp başkası hâline getiriyor."

"Bunu yaptığını gözlerimle gördüm," dedi Emma fısıldayarak. "Katerina'ya. Ve babanı da dönüştürdü. Mark'a da aynısını

yapacaklardı fakat Sebastian peri kanına sahip olduğu için onu istemediğini söyledi.”

Helen irkildi. “Mark’ın hâlâ hayatta olduğunu düşünmemizin nedeni var,” dedi. “Kaybolduğu yerin izini sürmeyi başardılar, ama mühürler ölmediğine işaret ediyor. Sebastian’ın onu esir tutuyor olması mümkün.”

“A-ailem,” dedi Emma tekrardan, bu sefer boğazı daha da kurumuş. Helen’in ilk seferinde sorusuna cevap vermemiş olmasının ne anlama geldiğini biliyordu. “Neredeler? Enstitüde değillerdi, yani Sebastian onlara zarar vermiş olamaz.”

“Em...” Helen soluklandı. Birdenbire genç görünmüştü. Âdeta Jules kadar genç. “Sebastian sadece enstitülere saldırarak kalmadı, kardinaller meclisi üyelerini ya öldürdü ya da evlerinden aldı. Annenle baban... Clave onlara ulaşmaya çalıştı ama başaramadı. Sonra cesetleri bu sabah Marine del Rey’de sahile vurmuş olarak bulundu. Clave tam olarak başlarına ne geldiğini bilmiyor ama...”

Helen’in sesi kısıldı ve anlamsızca sözler sıralamaya başladı. “Pozitif özdeşleşme”, “cesetler üstünde yaralar ve izler”, “hiçbir kanıt elde edilemedi” gibi sözlerdi bunlar. “Saatlerce suyun içinde”, “cesetleri taşımanın yolu yoktu”, “kurallara uygun bir cenaze töreni”, “ikisinin de istediği şekilde sahilde yakıldılar”, “anlıyorsun ya” gibi sözler.

Emma çığlık attı. İlk başta hiçbir söz içermeyen bir çığlıktı bu. Giderek yükseldi ve boğazını yırtan, ağzına metal tadı veren bir çığlığa dönüştü. Öyle büyük bir kaybın çığlığıydı ki bu söylenecek kelime yoktu. Tepenizdeki gökyüzünün, ciğerlerinizdeki

havanın sonsuza dek elinizden alındığı, kelimelerle kifayetsiz bir yakarıştı bu. Tekrar tekrar çığlık attı. Elleriyle döşegi öyle bir eşeledi ki sonunda döşek delindi ve tırnaklarının içi kanla, rüylerle doldu. Helen da hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Ona sarılmaya çalışıyor, “Emma, Emma, lütfen, Emma, lütfen,” diyordu.

Derken içerisi daha da aydınlandı. Birisi feneri yakmıştı. Emma ismini işitti. Helen onu bırakınca Jules’un yatağın kenarına yaslanmış olduğunu gördü. Ona doğru bir şey uzatıyordu. Keskin ışıktaki altın rengi parıldayan bir şeydi bu.

Cortana’ydı. Kılıfsız, Jules’un avuçlarının içinde bir ikram gibi duruyordu. Emma hâlâ çığlık attığını zannetti. Kılıcı aldı. Üstündeki kelimeler gözlerini âdeta yakıyordu: *Cortana’yım ben, Joyeuse ve Durendal’le aynı çelik ve tavadan yapıldım.*

Zihninde babasının sesini işitti. Carstairs’ler bu kılıcı kuşaklar boyu taşıdı. Üstündeki yazı bize Gölge Avcıları’nın melekelerin silahı olduğunu hatırlatıyor. Bizi ateşte tavlama, giderek güçleniriz. Acı çektiğimizde hayatta kalırız.

Emma çığlıklarını geriye itmek için yutkunarak onları susturdu. Babasının kastettiği buydu işte: Cortana gibi, damarlarında çelik vardı ve bu, güçlü olması gerektiği anlamına geliyordu. Annesiyle babası bunu görmek için yanında olmasalar dâhi onlar adına güçlü durmalıydı.

Kılıcı göğsüne bastırdı. Sanki uzaktan Helen’in bağırıp elini ona uzattığını görmüştü. Fakat Julian, Emma’nın neye ihtiyacı olduğunu her zaman bilen Julian, Helen’in elini çekti. Emma’nın parmakları kılıcı sarıyordu ve kollarıyla kılıcın ucunun değdiği yerden, köprücük kemiğinden kan akıyordu.

Emma bunu hissetmiyordu. İleri geri sallanarak kılıcı hayatı boyunca sevdiği tek şeymişçesine kavramış, gözyaşlarının yerine kanının akmasına izin vermişti.

Simon yaşadığı dejavu hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Buraya daha önce de gelmişti. Enstitü'nün hemen dışında durmuş, Lightwood'ların titrek ışıklarıyla portalın arasında kayboluşunu izlemişti. Gerçi o zamanlar, Cain damgasını taşımadan önceydi ve portal, Magnus tarafından yeni yaratılmıştı. Bu sefer Catarina Loss adında mavi tenli bir büyücünün gözetimi altındaydı. Önceki seferde çağırılmasının nedeni Jace'in bir başka ülkeye gitmeden önce Clary'yle ilgili konuşmak istemesiydi.

Bu kez Clary onlarla birlikte gelecekti.

Clary'nin ellerini elleri üstünde hissetti. Parmakları hafiften bileğini sarıyordu. Kardinaller meclisinin hepsi -neredeyse New York City'deki büyük Gölge Avcıları- Enstitü'nün kapılarından gelmiş ve ışıklı portaldan geçmişti. Enstitü'nün koruyucuları olan Lightwood'lar en son gidecekti. Simon alaca karanlıktan beri buradaydı. Kızıl gökyüzü New York'un ufuk çizgisinin arkasına doğru kayıyordu. Şimdi ise cadı taşı önündeki manzarayı aydınlatmış, hafif ışıklarıyla ufak tefek ayrıntıları ortaya çıkarıyordu: Isabelle'in kamçısı, Alec el kol hareketleri yaptığında aile yüzüğünden çıkan ateş kıvılcımı, Jace'in sarı saçlarının pırıltısı.

"Farklı görünüyor," dedi Simon.

Clary başını kaldırıp ona baktı. Gölge Avcıları'nın hepsi gibi o da Simon'ın ancak pelerin diyebileceği bir şey giymişti.

Görünüşe bakılırsa, soğuk kış havalarında sadece göğüs kısmında bağlanan ağır, kadifemsi siyah bir malzemeden yapılmış bu şeyi çıkarıyorlardı. Clary'nin bunu nereden aldığını merak etti. Belki de kendileri için yaptırıyorlardı. “Neymiş o?”

“Portal,” dedi. “Magnus’un yaptığı zamankinden farklı görünüyor. Daha mavi.”

“Belki de hepsinin farklı tarzları vardır?”

Simon, Catarina’ya doğru baktı. Hastanede çalışan bir hemşire veya anaokul öğretmeni gibi eli çabuk, etkili görünüyordu. Kesinlikle Magnus’a benzemiyordu. “Izzy nasıl?”

“Sanırım endişeli. Herkes öyle.”

Kısa bir sessizlik oldu. Clary soluklandı. Nefesi kışın o soğuk havasında beyaz bir buhar hâlinde yükseldi.

“Gitmen canımı sıkıyor,” dedi Simon. Aynı anda Clary de, “Gidip seni burada bırakmak istemiyorum,” dedi.

“Beni merak etme,” dedi Simon. “Jordan bana göz kulak olur.” Sahiden de Jordan orada, Enstitü’yü çevreleyen duvarın üstünde oturmuş, tetikte görünüyordu. “Üstelik en azından son iki haftadır kimse beni öldürmeye çalışmadı.”

“Komik değildi.” Clary somurttu. Simon’a göre sorun bir gün vampiri olduğunuz zaman iyi olacağınıza birini ikna etmektir. Bazı vampirler Simon’ı kendi yanlarında isteyebilir, olağanüstü güçlerinden faydalanmaya heveslenebilirlerdi. Camille onu kanatları altına alma girişiminde bulunmuştu. Başkaları bunu da deneyebilirdi. Ancak Simon’ın asıl izlenimi vampirlerin büyük bir çoğunluğunun kendisini öldürmek istediğiydi.

“Maureen’in hâlâ beni ele geçirmek istediğine eminim,” dedi Simon. Maureen, New York vampir klanının başıydı ve Simon’a âşık olduğuna inanıyordu. On üç yaşında olmasaydı bu durum o kadar tuhaf kaçmazdı. “Clave’in insanları bana dokunmamaları için uyardığını biliyorum ama...”

“Maurren sana dokunmak istiyor,” dedi Clary yan yan sırtarak. “Kötü bir dokunuş.”

“Sessizlik, Fray.”

“Jordan onu senden uzak tutacaktır.”

Simon dalgın dalgın uzaklara baktı. Enstitü’ye geldiğinden beri sadece el sallamış olan Isabelle’e gözlerini dikmemeye çalışıyordu. Isabelle annesine yardım ediyor, siyah saçları sert rüzgârda uçuşuyordu.

“Gidip onunla konuşabilirsin,” dedi Clary. “Ezik gibi gözünü dikip bakmak yerine.”

“Ezik gibi bakmıyorum. Kurnazca bakıyorum.”

“*Fark ettim*,” dedi Clary. “Bak, Isabelle’in nasıl olduğunu biliyorsun. Endişeli olduğu zamanlarda kabuğuna çekiliyor. Jace ve Alec dışında kimseyle konuşmuyor, çünkü kimseye güvenmiyor. Ama onun erkek arkadaşı olacaksan, ona güvenilebileceği insanlardan biri olduğunu göstermelisin.”

“Ben onun erkek arkadaşı değilim. En azından öyle olduğumu düşünmüyorum. O da böyle bir şey demedi zaten.”

Clary onun ayak bileğine vurdu. “Tanıdığım insanlar içinde ilişkisine ad koyması gereken bir siz varsınız.”

“Burada ilişkiye isim mi koyuyorsunuz?” dedi birisi arkadan. Simon arkasını döndüğünde Magnus’u gördü. Arkasında

kalan karanlık gökyüzü karşısında çok uzun duruyordu. Ölçülü giyinmişti. Kot, siyah bir tişört. Koyu renk saçlarının bir kısmı gözlerinin önündeydi. “Dünya karanlığa gömülüp yok olsa siz ikiniz burada durup aşk hayatlarınızı tartışacaksınız. Ergenler.”

“Burada ne işin var?” dedi Simon. Zekice bir cevap yetiştiremeyecek kadar şaşırmıştı.

“Alec’i görmeye geldim,” dedi Magnus.

Clary kaşını kaldırıp ona baktı. “Ergenlerle ilgili ne demiştin?”

Magnus uyarıcı bir tavırla parmağını kaldırdı. “Haddini aşma, kurabiye,” dedi ve yanlarından geçip portalın etrafındaki kalabalığa karıştı.

“Kurabiye mi?” dedi Simon.

“İster inan ister inanma, daha önce de bana böyle demişti,” dedi Clary. Ona doğru dönüp elini kotunun cebinden çıkardı. Aşağı doğru bakıp gülümsedi. “Yüzük,” dedi. “Çalıştığı zaman işe yarıyordu, öyle değil mi?”

Simon da eline baktı. Yaprak şeklinde dövme altından bir yüzük sağ parmağını sarıyordu. Bir zamanlar Clary’yle bağlantı kurmasını sağlardı. Oysa şimdi, Clary’nin yüzüğü kaybolduğu için sadece bir yüzükten ibaretti. Yine de Simon bunu takıyordu. Bir BFF kolyesinin yarısını takmak gibiydi bu, farkındaydı, yine de elinde değildi. Güzel bir yüzüktü ve hâlâ aralarındaki bağı simgeliyordu.

Clary, Simon’ın elini sıktı ve gözlerinin içine baktı. İrislerindeki yeşillerin yerine gölgeler geçmişti. Simon onun korktuğunu anlayabiliyordu. “Bunun sadece bir Konsey toplantısı olduğunu biliyorum—” diye söze girdi Clary.

“Ama Idris’te kalacaksınız.”

“Sadece enstitülere ne olduğunu anlayana ve onları nasıl koruyacaklarına karar verene kadar,” dedi Clary. “Sonra geri döneceğiz. Telefonların, mesajların falan Idris’te çalışmadığını biliyorum ama benimle konuşmak istediğin zaman Magnus’a söyle. Bana mesaj ulaştırmanın bir yolunu bulacaktır.”

Simon boğazının düğümlendiğini hissetti. “Clary—”

“Seni seviyorum,” dedi Clary. “Sen benim en iyi dostumsun.” Simon’ın elini bıraktı. Gözleri parlıyordu. “Hayır, hiçbir şey söyleme. Bir şey söylemeni istemiyorum. Arkasını döndü ve portala doğru koşar adımlarla gitti. Jocelyn ve Luke ayaklarının dibinde üç spor çantayla orada onu bekliyordu. Luke bahçeden Simon’a doğru baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Peki ya Isabelle neredeydi? Gölge Avcıları’nın oluşturduğu kalabalık azalmıştı. Jace, Clary’nin yanına geçmiş, elini omzuna koymuştu. Maryse, portalın yanındaydı. Fakat onunla birlikte olan Isabelle—

“Simon,” dedi bir ses omzunun üstünden. Simon arkasını döndüğünde Izzy’yi gördü. Siyah saçlarıyla pelerinine karşın yüzü solgun bir leke gibiydi. Yarı sinirli yarı üzgün bir ifadeyle ona bakıyordu. “Sanırım veda etme vaktimiz geldi, ne dersin?”

“Pekâlâ,” dedi Magnus. “Benimle konuşmak istiyordun. Konuş bakalım.”

Alec kocaman açtığı gözleriyle ona bakıyordu. Kilisenin etrafından dolanmışlar, kışın kuruttuğu küçük bir bahçede,

yapraksız çitlerin arasında dikiliyorlardı. Kalın asmalar taş duvarı ve yakındaki paslanmış kapıyı sarmıştı. Kapı kar yağışından öyle çok soyulmuştu ki Alec demirlerin arasındaki boşluklardan ölümlü sokağı görebiliyordu. Yakında taş bir bank vardı. Yüzeyi buz tutmuştu. “Ben... Ne?”

Magnus esrarengiz bir biçimde ona baktı, sanki budalaca bir şey yapmıştı. Alec bundan şüpheleniyordu. Sinirleri rüzgâr çanları misali oynuyordu, karnında tuhaf bir şey hissediyordu. Magnus’u en son gördüğünde yanından uzaklaşarak kullanılmayan bir yer altı tüneline dalmış, giderek küçülmüş ve gözden kaybolmuştu. *Aku cinta kamu*, demişti Alec’e. Endonezya dilinde, “Seni seviyorum.”

Bu, Alec’in içinde bir umut kıvılcımı yakmış, Magnus’u onlarca kez aramasına, büyülu bir şekilde ulaştırılmış notlar veya mesajlar bulmak için sürekli telefonuna, e-postalarına, hatta odasının -Magnus içinde olmayınca ne kadar yabancıydı, öyle ki kendi odası değildi sanki- pencerelerine bakması için yetmişti.

Şimdi ise darmadağınık saçları, kedilerinkine benzeyen ince göz bebekleriyle Magnus karşısında dikilmişti. Sesi koyu şeker pekmezi gibi, sakın, güzel yüzü hiçbir sır vermiyordu. Alec kendini uhu yutmuş gibi hissediyordu. “Benimle konuşmak istiyordun,” dedi Magnus. “Tüm o aramaların anlamının bu olduğunu düşündüm. Ve o aptal arkadaşlarını evime gönderme nedeninin de. Yoksa bunu herkese yapıyor musun?”

Alec boğazındaki kuruluk geçsin diye yutkundu ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Beni hiç affetmeyecek misin?”

“Ben...” Magnus sustu ve başını sallayarak gözlerini çevirdi. “Alec, seni affettim *zaten*.”

“Bana öyle gelmiyor. Sinirli görünüyorsun.”

Magnus tekrar ona döndüğünde yüzünün ifadesi yumuşamıştı. “Seni merak ettim,” dedi. “Enstitülere yapılan saldırılar. Yeni haberim oldu.”

Alec’in başı dönüyordu. Magnus onu affetmişti, Magnus onun için endişelenmişti. “Idris’e gideceğimizi biliyor muydun?”

“Catarina bir portal yapmak için çağırıldığını söyledi bana. Ben de tahmin ettim,” dedi Magnus buruk bir şekilde. “Buradan ayrılırken beni arayıp mesaj göndermemene biraz şaşırdım.”

“Telefonlarımla mesajlarıma hiç cevap vermedin ki,” dedi Alec.

“Bu sana daha önce engel olmamıştı.”

“Herkes bir noktada pes eder,” dedi Alec. “Üstelik Jace telefonumu kırdı.”

Magnus sinirli bir kahkaha attı. “Ah, Alexander.”

“Ne?” diye sordu Alec. Sahiden şaşırmıştı.

“Öyle. Öyle. Seni gerçekten öpmek istiyorum,” dedi Magnus birdenbire ve ardından başını salladı. “Şimdi anladın mı, seni görmek istemememin nedeni buydu.”

“Ama şimdi buradasın,” dedi Alec. Magnus’un onu ilk kez öptüğü zamanı hatırladı. Evinin dışındaki duvara dayanmış, içini eritmişti. Şöyle düşünmüştü: *Ah, evet, işte böyle olmalı. Şimdi anlıyorum*. “Ama–”

“Hayır, yapamazdım,” dedi Magnus. “İşe yaramıyor, işe yaramıyordu. Bunu görmek zorundasın, öyle değil mi?” Elleri

Alec'in omzundaydı. Alec, Magnus'un başparmağının yakasının üstünden boynuna değdiğini hissedebiliyordu. Tüm bedeni ürperdi. "Öyle değil mi?" dedi Magnus ve onu öptü.

Alec bu öpücüğe karşılık ona yaklaştı. Sessiz bir öpücüktü bu. Öne doğru hareket ettiğinde botlarının karlı zeminde çıkardığı çıtırtıyı duydu. Magnus'un eli kayarak ensesinde durdu. Magnus'un dudaklarının her zamanki tadını alıyordu —tatlı ve acı, tanıdık. Alec nefes almak, Magnus'u iyice içine çekmek için dudaklarını ayırdı. Fakat çok geçti çünkü Magnus sertçe ondan ayrılmış, geriye çekilmişti. Her şey bitmişti.

"Ne oldu?" dedi Alec. Afallamış ve tuhaf bir şekilde küçük düşmüş hissediyordu. "Magnus, ne oldu?"

"Bunu yapmamalıydım," dedi Magnus aceleyle. Alec'in pek görmediği kadar tedirgin olduğu belliydi. Elmacık kemikleri kızarmıştı. "Seni affediyorum ama seninle birlikte olamam. İşe yaramıyor. Sonsuza dek yaşayacağım ya da en azından birisi beni öldürene kadar. Oysa senin için aynısı geçerli değil ve bu üstlenemeyeceğin kadar büyük bir sorumluluk—"

"Bana neyi göğüsleyip neyi göğüsleyemeyeceğimi söyleme," dedi Alec buz gibi, duygusuz bir tavırla.

Magnus o kadar nadir şaşırırdı ki bu ifade yüzünde tuhaf görünüyordu. "Pek çok insanın göğüslemeyeceği bir şeydir," dedi. "Çoğu faninin. Ve bizim için de kolay değil. Sevdiğin birinin yaşlanıp ölmesini izlemek. Bir zamanlar benim gibi ölümsüz olan bir kız tanıdım—"

"Ve fani biriyle mi birlikteydi?" dedi Alec. "Ne oldu ona?"

“Çocuk öldü,” dedi Magnus. Bunu söyleyişinde öyle bir kesinlik vardı ki hiçbir söz böylesi büyük bir acıyı anlatamazdı. Kedilerinkine benzeyen gözleri karanlıkta parladı. “Bunun işe yarayacağını neden düşündüm bilmiyorum,” dedi. “Üzgünüm Alec. Buraya gelmemeliydim.”

“Evet,” dedi Alec. “Gelmemeliydin.”

Magnus dikkatle Alec’e bakıyordu. Sanki yolda tanıdık birine yaklaşmıştı da yabancı olduğunu anlamış gibiydi.

“Neden geldin bilmiyorum,” dedi Alec. “Haftalardır seni düşünerek kendime eziyet ettiğimin farkındayım ve yaptığım, yapmamam gereken şey Camille’le asla konuşmamış olmaktı. Üzüldüm, durumu anladım, özür dileyip durdum ve *sen asla orada değildin*. Tüm bunları sensiz yaptım. Yani sensiz başka neler yapabilirdim diye düşünmeye başladım.” Dalgın bir tavırla Magnus’a baktı. “Olanlar benim hatamdı. Ama aynı zamanda senin de hatandı. Sen ölümsüz olduğuna, bense fani olduğuma göre, buna aldırış etmemeyi öğrenebilirdim. Herkes geçirebildiği kadar zaman geçiriyor. Belki de o açılardan çok da farklı değiliz. Ama boş veremediğim şey ne biliyor musun? Bana hiçbir şey anlatmamış olman. Nerede doğduğunu bilmiyorum. Hayatına dair hiçbir şey bilmiyorum. Gerçek adın nedir, ailen kimdir, sevdiğin ilk kişi kimdi, ilk kez kalbin ne zaman kırıldı? Sen benimle ilgili her şeyi biliyorsun, oysa ben sana dair hiçbir şey bilmiyorum. Asıl sorun bu.”

“Sana ilk çıktığımız gün söylemiştim,” dedi Magnus yumuşak bir tavırla, “beni olduğum gibi kabul etmelisin, soru sormamalısın—”

Alec bu sözleri elini sallayarak savuşturdu. “Bu hiç de adil bir istek değil ve biliyorsun -biliyordun- o zamanlar aşka dair bunu anlayacak kadar şey bilmiyordum. Haksızlığa uğramış tarafmış gibi davranıyorsun ama senin de bu işte parmağın var, Magnus.”

“Evet,” dedi Magnus bir süre sustuktan sonra. “Evet, sanırım öyle.”

“Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor öyle değil mi?” dedi Alec. Soğuk havanın göğüs kafesine işlediğini hissediyordu. “Konu sen olunca asla değiştirmez.”

“Değişmem,” dedi Magnus. “Çok uzun zaman oldu. Biz ölümlüler taşlaşıyoruz, biliyorsun, tıpkı fosillerin taşla dönüştüğü gibi. Seninle ilk tanıştığımdaya, meraklıydın, neşeliydin, her şey senin için yeniydi. Tüm bunların beni değiştireceğini düşündüm ama—”

“Sen kendini değiştir,” dedi Alec. Sesi istediği gibi sınırlı veya sert çıkmamıştı. Yalvarıyormuş gibi yumuşaktı.

Ancak Magnus başını sallamakla yetindi. “Alec,” dedi. “Rüyamı biliyorsun. Hani şu kandan yapılmış şehrin, kanlı sokakların, kemiklerden oluşmuş kulelerin olduğu. Eğer Sebastian istediğini elde ederse, bu dünya öyle olacak. Kan Nefilim kanı olacak. Idris’e git. Orada daha güvendesin. Ama o kadar güven duyma, gardım asla indirme. Senin yaşamana ihtiyacım var,” dedi nefes nefese. Birdenbire arkasını dönüp uzaklaştı.

Yaşamana ihtiyacım var.

Alec buz tutmuş banka oturup yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“Sonsuza dek veda etme,” diye karşı çıktı Simon, fakat Isabelle kaşlarını çatmakla yetindi.

“Buraya gel,” dedi ve koluna asıldı. Üstünde koyu kırmızı kadifeden eldivenler vardı ve eli Simon’ın lacivert kumaşı üstünde kan sıçramış gibi görünüyordu.

Simon bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Uygunsuz zamanlarda kan düşünmüyor olmayı dilerdi. “Nereye geleyim?”

Isabelle gözlerini devirmekle yetindi ve onu yanlamasına çekerek Enstitü’nün giriş kapısının yakınındaki karanlık gölgeli bir çardağa götürdü. Büyük bir yer değildi burası ve Simon, Isabelle’in vücudundan gelen ısıyı hissedebiliyordu. Vampir olduğundan beri kan ısısı dışında sıcaklık veya soğukluk onu etkilemiyordu. Daha önceden Isabelle’in kanını içtiği için mi böyleydi yoksa daha derinden bir şey miydi bilmiyordu, fakat damarlarında akan kanın hiç kimsede olmadığı kadar farkındaydı.

“Keşke seninle birlikte Idris’e gelebilseydim,” dedi hiçbir giriş yapmadan.

“Burada daha güvendesin,” dedi. Siyah gözleri yumuşamıştı. “Ayrıca sonsuza dek gitmiyoruz. Alicante’ye gidebilen Aşağı Dünyalılar sadece Konsey üyeleri. Çünkü toplantı yapacak, ne yapmamız gerektiğine karar verecek ve muhtemelen bizi geri yollayacaklar. Sebastian dışarıda kudurmuş bir şekilde dolanırken Idris’te saklanamayız. Gölge Avcıları bunu yapmaz.”

Parmağıyla Isabelle'in yanağını okşadı. "Ama benim burada saklanmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Jordan burada sana göz kulak olur," dedi. "Kişisel koruman. Clary'nin en yakın arkadaşısın," diye ekledi. "Sebastian da bunu biliyor. Tam esir alınacak kişisin. Onun olmadığı yerde bulunmalısın."

"Daha önce benimle hiç uğraşmadı. Neden bunu yapmaya başlayacakmış anlamıyorum."

Isabelle pelerinine iyice sarınıp omuz silkti. "Clary ve Jace dışında kimseyi umursamadı şimdiye kadar, fakat buna başlamayacağı anlamına gelmez. Aptal değil." Bunu gönülsüzce söylemişti. Sanki Sebastian'a hakkını vermekten nefret ediyordu. "Clary senin için her şeyi yapar."

"Senin için de her şeyi yapardı, Izzy." Isabelle'in kuşkulu bakışları üzerine çenesini tuttu. "Pekâlâ, o kadar uzun süreliğine gitmeyecekseniz tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Isabelle somurttu. Yanaklarıyla dudakları kırmızıydı, soğuk havadan kızarmıştı. Simon dudaklarını dudaklarına bastırabilmeyi isterdi. Kan ve yaşam dolu, hayat ve sıcaklık dolu dudaklarına. Ancak Isabelle'in ailesinin onları izlediğinin farkındaydı. "Clary'yi sana veda ederken duydum. Seni sevdiğini söyledi."

Simon ona baktı. "Evet ama *onu* kast etmemişti. Izzy..."

"Bunu biliyorum," diye karşı çıktı Isabelle. "Lütfen, bunu biliyorum. Ama bunu öyle rahatlıkla söyledi ki ve sen de öyle rahatlıkla karşılık verdin ki. Ben daha önce bunu hiç kimseye söylemedim. Benimle ilişkili olmayan kimseye."

“Ama söylersen,” dedi Simon, “zarar görebilirsin. İşte bu yüzden söylemiyorsun.”

“Sen de öyle.” Kocaman, siyah gözleri yıldızların ışığını yansıtıyordu. “Zarar görebilirsin. Sana zarar verebilirim.”

“Biliyorum,” dedi Simon. “Biliyorum ve umurumda değil. Jace bir keresinde bana topuklu çizmelerinle yüreğimi ezip geçebileceğini söylemişti ve bu beni durdurmadı.”

Isabelle şaşkınlık içinde kesik bir kahkaha attı. “Bunu söylediy mi gerçekten? Ve sen hâlâ buradasın öyle mi?”

Simon ona doğru eğildi. Eğer nefesi olsaydı saçlarını dalgalandırabilirdi. “Bunu onurlu bir şey sayardım.”

Isabelle başını çevirince dudakları birbirine değdi. Isabelle’in dudakları öyle ılıktı ki Simon’ın içi acıdı. Elleriyle bir şeyler yapıyordu. *Pelerinini açıyor*, diye düşündü bir an. Tüm ailesinin gözleri önünde soyunmaya başlıyor olamazdı, değil mi? Simon onu durduracak cesareti içinde bulabileceğinden de emin değildi ya. Ne de olsa karşısındaki Isabelle’di ve az daha -*az daha*- onu sevdiğini söyleyecekti.

Isabelle konuşurken dudakları Simon’ın dudaklarına değiyordu. “Al bunu,” diye fısıldadı. Simon ensesinde soğuk bir şey hissetti. Sanki yumuşak bir kadife değmişti. Isabelle geri çekilirken eldivenleri boynuna değdi.

Simon aşağı baktı. Göğsünde kan kırmızısı bir kare parlıyordu. Isabelle’in yakut kolyesiydi bu. Gölge Avcıları’ndan bir yadigârdı, şeytani enerjiyi algılamak için efsunla yapılmıştı.

“Bunu alamam,” dedi Simon şok içinde. “İz, bu bir servet ediyordur.”

Isabelle omuzlarını dikleştirdi. “Ödünç veriyorum, hediye etmiyorum. Seni tekrar görene kadar kalsın.” Eldivenli parmaklarını yakuta değdirdi. “Bunun ailemize bir vampir üzerinden geldiğine dair tuhaf bir hikâye var. Yani uygun.”

“Isabelle, ben—”

“Yapma,” dedi Isabelle lafını kesip. Gerçi tam olarak ne diyeceğini de bilmiyordu ya. “Şimdi söyleme.” Ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Simon artık arkasındaki annesiyle babasını, kardinaler meclisinden kalanları görebiliyordu. Luke portaldan geçmişti ve Jocelyn peşinden gitmek üzereydi. Enstitü’nün kenarından elleri ceplerinde çıkan Alec, Isabelle ve Simon’a doğru baktı. Kaşlarını kaldırdı ve yürümeye devam etti. “Sadece... Sadece ben yokken kimseyle birlikte olma, tamam mı?”

Simon, Isabelle’in arkasından bakakalmıştı. “Yani bu çıktı-ğımız anlamına mı geliyor?” dedi. Ancak Isabelle beklenmedik bir şekilde gülümsemekle yetindi, arkasını döndü ve aceleyle portala doğru ilerledi. Alec’in elini tuttu ve birlikte portaldan geçtiler. Onları Maryse ve Jace izledi. En sonuncusu Clary’ydi. Catarina’nın yanında duruyordu ve etrafı cızırtılı mavi ışıkla çevrelenmişti.

Simon’a göz kırıp içeri girdi. Portal onu kaptığında döndüğünü gördü ve Clary gözden kayboldu.

Simon elini boynundaki yakuta koydu. Taşın içinde bir atış, değişen bir nabız hissediyordu sanki. Sanki yeniden bir kalbi olmuş gibiydi.

3

DAĞA UÇAN KUŞLAR

Clary çantasını kapının yanına bırakıp etrafına bakındı.

Annesiyle Luke'un etrafında hareket ettiğini, bavullarını yere koyduklarını, cadı ışıklarını yaktıklarını işitti. Ve Amatis'in evi aydınlandı. Clary kendini hazırladı. Amatis'in Sebastian'ın eline nasıl geçtiğine dair hâlâ fikirleri yoktu. Burası Konsey üyeleri tarafından tehlikeli maddeler olup olmadığını anlamak için incelenmişse de Clary, kardeşini tanırdı. Canı isteseydi sırf bunu yapabildiğini göstermek için evdeki her şeyi yok ederdi. Kanepeleri oduna çevirir, aynalardaki camları kırar, pencereleri paramparça ederdi.

Annesinin rahatlayarak soluklandığını duydu. Jocelyn de Clary'yle aynı şeyi düşünüyordu: Ne olmuşsa ev iyi görünüyordu. Amatis'e herhangi bir zarar geldiğini gösteren hiçbir

şey yoktu. Kitaplar sehpanın üzerine yığılmıştı. Döşemeler tozlu fakat düzenli, duvarlardaki fotoğraflar düzgündü. Clary yakın zamanda Luke ve Jocelyn'le birlikte Coney Island'dayken çekilmiş bir fotoğrafı görünce yüreği hopladı. Gülümseyerek birbirlerine sarılmışlardı.

Luke'un kardeşini en son gördüğü zamanı düşündü. Sebastian, Amatis'i Cehennem Kupası'ndan içmesi için zorluyor, Amatis çığlık atarak karşı çıkıyordu. Kupanın içindekini yuttuğu zaman kişiliği gözlerinin önünde nasıl da yok oluvermişti. Clary bunun birinin ölmesini izlemeye benzeyip benzemediğini merak ediyordu. Daha önce ölümü görmemiş de değildi ya. Valentine gözlerinin önünde ölmüştü. Bu kadar hayalet tanımak için fazla gençti.

Luke şömineye ve çevresine asılmış fotoğraflara bakmaya gitti. Mavi gözlü iki çocuğun olduğu fotoğrafa dokunmak için elini uzattı. İçlerinden birisi, daha küçük olan oğlan, resim çizerken kız kardeşi yüzünde meraklı bir ifadeyle onu izliyordu.

Luke yorgun görünüyordu. Yaptıkları portal yolculuğu onları Gard'a getirmiş, Amatis'in evine kadar şehir boyunca yürümüşlerdi. Clary hâlâ böğründeki yaranın verdiği acıdan irkilen Luke'u etkileyen şeyin yarası olduğundan şüpheliydi. Amatis'in evindeki sessizlik, yerdeki rahat kilimler, dikkatle dizilmiş kişisel yadigarlar... Olabilecek en korkunç şekilde sekteye uğramış normal bir hayata işaret ediyordu.

Jocelyn, Luke'un yanına gidip elini omzuna koydu ve rahatlatıcı bir şekilde mırıldandı. Luke, Jocelyn'in kolları arasında dönüp başını omzuna yasladı. Bu manzara romantik değil, daha

çok teselli ediciydi. Fakat Clary yine de özel bir ana rastlamış gibi hissediyordu. Ses çıkarmadan spor çantasını alıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Boş oda hiç değişmemişti. Küçüktü, duvarları beyaz boyalıydı, lombara benzeyen pencereleri yuvarlaktı -Jace'in geceleyin gizlice geldiği pencere de oradaydı- ve yatağın üstünde aynı renkli yorgan vardı. Clary çantasını komodinin yanına, yere bıraktı. Komodin. Jace'in gideceğini ve bir daha dönmeyeceğini söyleyen mektubu sabahleyin bıraktığı komodin.

Clary yatağın ucuna oturdu. Aklına gelen anıları zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Idris'e geri dönmek ne kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti. New York eviydi, normaldi. Idris savaş ve yıkım demekti. Idris'te ilk kez ölüme şahit olmuştu.

Nabız kulaklarını çınlatıyordu. Jace'i, Alec'i, Isabelle'i görmek istiyordu. Onlar olsaydı temelini bulur, biraz daha normal hissederd. Annesiyle Luke'un aşağıda gezindiğini, hatta belki mutfakta tınlayan fincanların sesini belli belirsiz duyabiliyordu. Yataktan kalkıp ayak ucuna gitti. Burada kare şeklinde bir sandık duruyordu. Daha önce buraya geldiği zaman Amatis'in onun için getirdiği ve kendisine elbise bakmasını söylediği sandıktı bu.

Dizleri üstüne çöküp sandığı açtı. Aynı kıyafetler, kâğıt katmanları arasında dikkatle katlanmış duruyordu: Okul üniformaları, gündelik kazaklar ve kotlar, daha resmi gömlekler ve etekler. Bunların altında ise Clary'nin ilk başta gelinlik zannettiği bir elbise vardı. Elbiseyi çıkardı. Artık Gölge Avcıları'yla

dünyalarına aşına olduğu için bunun gerçekte ne olduğunu anlıyordu.

Yas kıyafeti. Basit, beyaz bir elbise, kumaşına gümüş rengi yas mühürleri işlenmiş üste oturan bir ceket ve manşetlerde neredeyse görünmeyen kuş desenleri.

Akbalıkçılar. Clary kıyafetleri özenle yatağa koydu. Zihninde Stephen Herondale öldüğü zaman Amatis'in bunları giydiğini görebiliyordu. Dikkatle kıyafetleri giyiyor, kumaşı düzeltiyor, ceketini ilikliyordu. Tüm bunlar artık evli olmadığı adamın yasını tutmak içindi. Kendisine dul diyememiş birinin dul kıyafetleri.

"Clary?" Annesiydi. Kapıya yaslanmış onu izliyordu. "Onlar da ne? Ah." Odanın öteki tarafına geçip elbise kumaşına dokundu. Göğüs geçirdi. "Ah, Amatis."

"Stephen'in ölümünü hiç atlatamadı, değil mi?" diye sordu Clary.

"İnsanlar bazen böyle şeyleri atlatamaz." Jocelyn'in eli elbise-den Clary'nin saçlarına geçti. Annelere özgü o ivedi hassasiyetle arkaya sıkıştırdı. "Ve Nefilimler —çok kuvvetli bir şekilde sevmeye eğilimindeyiz. Bir kez âşık olur, aşkımızın verdiği kederden ölürüz. Eski öğretmenim Nefilimler'in kalbinin meleklerinkine benzediğini söylerdi: Her türlü insani acıyı duyabilir ve asla iyileşmez."

"Ama sen iyileştin. Valentine'ı sevdin ama şimdi Luke'u seviyorsun."

"Biliyorum." Jocelyn uzaklara dalmıştı. "Bunun pek çok insanın sevgi anlayışıyla örtüşmediğini anlamam fani dünyada zaman geçirmemle oldu. Birden fazla kez âşık olunabileceğini

anladım, kalp yaranın iyileşebileceğini, tekrar tekrar sevebileceğini. Ve Luke’u her zaman sevdim. Bunu fark etmeyebilirdim ama onu hep sevdim.” Jocelyn yataktaki kıyafetlere işaret etti. “Yas ceketini giymelisin,” dedi. “Yarın için.”

Clary şaşkınlıkla, “Toplantıda mı?” dedi.

“Gölge Avcıları öldü ve karanlık tarafa geçtiler,” dedi Jocelyn. “Kaybettiğimiz her Gölge Avcısı birinin oğlu, kardeşi, kuzeni. Nefilimler bir ailedir. İşlevsiz bir aile ama...” Kızının yüzüne dokundu. Yüz ifadesi gölgelerden görünmüyordu. “Biraz uyu Clary,” dedi. “Yarın uzun bir gün olacak.”

Annesi kapıyı arkasından kapattıktan sonra Clary geceliğini giyip itaatkâr bir şekilde yatağa girdi. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı, fakat uykusu bir türlü gelmiyordu. Göz kapaklarının ardında imgeler havai fişekler gibi patlamaya devam ediyordu: Gökyüzünden düşen melekler, parlayan kan, kör edilmiş gözleriyle, ona hayatı boyunca taşıması için bahsettiği mühürlerin anlamlarını söyleyen, zincirleri içindeki Ithuriel, geleceğe dair tasavvurlarla hayaller. Kan damlayan siyah kanatlarıyla donmuş bir gölün üstünde yürüyen kardeşini gördüğü rüyaları hatırlıyordu.

Yorgam üstünden attı. Terlemiş, kaşınıyordu. Uyuyamayacak kadar endişeliydi. Yataktan çıktıktan sonra bir bardak su almak için aşağı indi. Oturma odası yarı aydınlıktı, loş cadı taşı koridora ışığını yansıtıyordu. Kapının ardından mırıltılar geliyordu. Birisi uyanıktı ve mutfakta konuşuyordu. Clary koridorda dikkatle ilerledi. Sonunda hafifçe duyduğu fısıltılar bir forma bürünmeye ve tanıdık gelmeye başladı. Önce annesinin sesini

seçti. Endişeden iyice gerilmişti. “Nasıl dolapra olabilir anlamıyorum,” diyordu. “Onu, Valentine sahip olduğumuz her şeyi alıp New York’a döndüğünden beri görmemiştim.”

Luke konuştu: “Clary onun Jonathan’da olduğunu söylememiş miydi?”

“Evet ama o zaman o pis daireyle birlikte yok olurdu, öyle değil mi?” Clary mutfak kapısının eşiğinde dikildiğinde Jocelyn’in sesi yükseldi. “Valentine’in bana aldığı tüm o kıyafetlerin olduğu. Sanki geri dönmüşüm gibi.”

Clary olduğu yerde sessizce dikiliyordu. Annesiyle Luke mutfak masasına oturmuştu. Annesi başını bir eline yaslamıştı, Luke ise sırtını sıvazlıyordu. Clary, annesine daireyle ilgili her şeyi, Valentine’in günün birinde karısının kendisine dönüp onunla birlikte yaşayacağına kararlı, Jocelyn’in tüm eşyalarıyla her şeyi aynı bıraktığını anlatmıştı. Annesi sakince dinlemişti, fakat belli ki bu hikâye onu Clary’nin tahmin etmediği şekilde üzmüştü.

“O artık yok,” dedi Luke. “Bunun pek mümkün görünmediğinin farkındayım. Valentine her zaman, hatta saklandığında bile etkili bir kişilikti. Ama o gerçekten öldü.”

“Tabii oğlum ölmedi,” dedi Jocelyn. “Biliyor musun, her sene doğum gününde bu kutuyu çıkarıp ağlardım? Bazen yeşil gözlü bir oğlanı rüyalarımda görürdüm. İblis kaniyle zehirlenmemiş bir oğlanı, gülebilen, sevebilen ve insan olan bir oğlanı. Ve ağladığım oğlan oydu, ama o hiçbir zaman var olmadı.” *O kutuyu çıkarıp ağlardım*, diye düşündü Clary. Hangi kutudan bahsettiğini biliyordu. Hâlâ yaşamasına rağmen ölmüş bir çocuğun hatırası olan kutuydu bu. İçinde bebeklik döneminden

saçları, fotoğraflar ve küçücük bir ayakkabı vardı. Clary bunu en son gördüğünde ağabeyinin elindeydi. Valentine bunu ona vermiş olmalıydı. Yine de Sebastian'ın bunu neden sakladığını hiçbir zaman anlayamazdı. Hiç de duygusal biri değildi.

“Bunu Clave’e söylemen gerekecek,” dedi Luke. “Eğer Sebastian’la ilgili bir şeyse bilmek isteyeceklerdir.”

Clary içinin buz kestiğini hissetti.

“Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım,” dedi Jocelyn. “Keşke bunu ateşe atabilseydim. Bunun benim hatam olmasından nefret ediyorum,” diye bağırdı. “Ve istediğim tek şey Clary’yi korumaktı. Fakat onun adına, hepimiz adına en çok korktuğum şey, ben olmasaydım asla hayatta olmayacak biri olması.” Jocelyn’in sesi hissizleşip sertleşti. “O bebekken onu öldürmeliydim,” dedi ve Luke’tan uzaklaşıp arkaya yaslandı. Böylece Clary mutfak masasının üstünde duran şeyi gördü. Gümüş kutuydu. Tıpkı hatırladığı gibi. Basit kapaklı, ağır bir kutuydu ve kenarına J.C. harfleri kazınmıştı.

Sabah güneşi Gard’ın önündeki yeni kapıları aydınlattı. *Eski kapılar Gard’ın büyük bir kısmını harabeye çevirmiş ve bayırdaki ağaçları yakıp kavurmuş olmalı*, diye düşündü Clary. Kapıları geçtikten sonra aşağıda Alicante’yi, kanallardaki pırıl pırıl suları, güneş ışığının taşa parlayan bir mika gibi parlattığı yere kadar uzanan iblis kulelerini görebiliyordu.

Gard’ın kendisi yenilenmişti. Yangın taş duvarlarla kuleleri yok etmemişti. Etrafı hâlâ bir duvarla çevriliydi ve yeni kapılar

iblis kulelerini oluşturan sert, berrak *adamalarla* yapılmıştı. Elle dövülmüş gibi görünüyorlardı. Çizgileri bükülerek Konsey'in sembolünün etrafını çevreliyordu. Bir kare içinde dört K'dan oluşuyor, Konsey, Konvansiyon, Kardinaller meclisi ve Konsül ü temsil ediyordu. Her K'nın kıvrıklığı Aşağı Dünyalılar'ın dallarından birinin sembolüydü. Kurtlar için hilal şeklinde bir ay, büyücüler için bir büyü kitabı, Peri halkı için bir elf oku ve vampirler için bir yıldız.

Yıldız. Kendisi de vampirleri sembolize eden bir şey düşünememişti. Kan? Köpek dişleri? Oysa yıldızda basit ve zarif bir taraf vardı. Karanlıkta parlaktı, asla aydınlanmayacak bir karanlıktı bu. Ve asla ölmeyecek şeyler gibi tek başına, yalnızdı.

Clary, Simon'a duyduğu özlemin acısını hissetti. Geceleyn çok az uyuduğu için yorgundu ve duygusal kaynakları düşüktü. Yüzlerce düşman bakışın merkeziymiş gibi hissetmesi de yardımcı olmuyordu. Kapıların etrafında boş boş dolanan düzinelerce Gölge Avcısı vardı ve pek çoğu tanıdıktı. Çoğu Jocelyn ve Luke'a kaçamak bakışlar atıyor, az bir kısmı onları selamlamaya geliyordu. Diğerleri ise geride durmuş, meraklı bakışlar atıyordu. Görünüşe bakılırsa, Jocelyn sükûnetini epey çaba sarf ederek koruyordu.

Gard Tepesi yolundan daha fazla Gölge Avcısı geliyordu. Clary Lightwood'ları görünce rahatladı. Ortada Maryse, yanında Robert vardı. Isabelle, Alec ve Jace de onları izliyordu. Beyaz yas kıyafetleri giymişlerdi. Maryse özellikle ağırbaşlı görünüyordu. Clary onunla Robert'in yan yana fakat uzak yürüdüğünü elinde olmadan fark etti. Elleri bile birbirine değmiyordu.

Jace gruptan ayrılıp Clary'ye doğru ilerledi. O giderken bakışlar da onu izledi. Gerçi Jace'in, Nefilimler arasında tuhaf bir ünü vardı. Aslında oğlu olmadığı Valentine'ın oğluydu. Sebastian tarafından kaçırılmış, Cennetin kılıcı tarafından kurtarılmıştı. Jace'e yakın olan herkes gibi Clary de bu hikâyeyi iyi biliyordu. Ancak söylentiler mercanlar misali büyümüş, hikâyeye çeşitli katmanlar, renkler vermişti.

"... Melek kanı..."

"... Özel güçler..."

"... Valentine'ın ona numaralar öğrettiğini duydum..."

"... Kanında ateş var..."

"... Nefilimler için doğru değil..."

Jace onların arasında ilerlerken dahi söylentileri duyabiliyordu.

Açık bir kış günüydü, soğuk fakat güneşliydi. Işık Jace'in saçlarındaki altın ve gümüş rengi telleri parlatıyor, kapıya yaklaşıırken Clary gözlerini kısıyordu. "Yas kıyafetleri ha?" dedi Jace, ceketinin koluna dokunup.

"Sen de giymişsin," diye işaret etti Clary.

"Senin yas kıyafetin olduğunu sanmıyordum."

"Amatis'in," dedi. "Dinle, sana bir şey söylemem gerek."

Jace kendisini bir kenara çeken Clary'ye izin verdi. Clary annesiyle Luke'un kutu hakkında konuştuğu diyalogu anlattı. "Kesinlikle hatırladığım kutu o. Ben çocukken annemde olan kutu ve Sebastian'ın evindeyken orada olan kutu."

Jace bir elini ince telli saçlarına daldırdı. "Bir şey olduğunu anlamıştım," dedi. "Maryse bu sabah annenden bir mesaj aldı."

Bakışları dalgındı. “Sebastian, Luke’un kız kardeşini dönüştürdü,” diye ekledi. “Bunu kasten yaptı. Luke’un ve Luke üzerinden annenin canını yakmak için. Annenden nefret ediyor. Amatis’i almak için Alicante’ye gelmiş olmalı, Burren’da savaştığımız o akşam. Birbirimize bağlı olduğumuz zaman bana söylediği kadarıyla bunu yapacaktı. Alicante’den bir Gölge Avcısı’nı kaçıracağını söyledi, ama hangisi olduğunu söylemedi.”

Clary başını salladı. Jace’in eskiden olduğu kişiden, Sebastian’ın arkadaşı -arkadaştan da öte müttefiki- olan Jace’ten bahsettiğini duymak her zaman tuhaftı. Jace’in derisine ve yüzüne sahip, fakat bambaşka biri olan Jace.

“O hâlde kutuyu almış ve evine bırakmış olmalı,” diye ekledi Jace. “Ailenin bir gün onu bulacağını tahmin etmiş olmalı. Bunu bir mesaj, bir damga olarak düşünmüş olmalı.”

“Clave böyle mi düşünüyor?” diye sordu Clary.

“Ben böyle düşünüyorum,” dedi Jace dikkatini ona vererek. “Ve biliyorsun, ikimiz de Sebastian’ı onlardan çok daha iyi anlayabiliyoruz. Onlar Sebastian’ı zerre kadar anlamıyor.”

“Ne kadar da şanslılar.” Etrafta bir zil sesi yankılandı ve kapılar açıldı. Clary’yle Jace, Gölge Avcıları’nın akın akın ilerlediği gürüha, Lightwood’lar, Luke ve Jocelyn’e katıldı. Kalenin dışındaki bahçelerden geçip bir dizi merdivenden çıktılar. Ardından bir grup kapıdan uzun bir koridora girdiler ve sonunda Konsey Salonu’na vardılar.

Gölge Avcıları ardı ardına içeri girerken Konsül cüppesi içindeki Jia Penhallow salonunun girişinde oturuyordu. İçerisi bir amfiteyatro gibi yapılmıştı: Yarım çember hâlinde sıralanmış

oturaklar salonun ortasında dikdörtgen bir platforma bakıyordu. Platformda iki kürsü vardı. Birisi Konsül diğeri engizitör için. Kürsülerin arkasında ise dikdörtgen şeklinde Alicante'ye bakan iki devasa pencere bulunuyordu.

Clary, Lightwood'larla oturmak için ilerlerken, Robert Lightwood onlardan ayrılıp engizitör olarak yerini almak için ortadaki koridora geçti. Platformda, kürsülerin ardında, sırtlıkları bir sembolle çiziktirilmiş dört uzun sandalye vardı: Büyü kitabı, ay, ok, yıldız. Konsey'deki Aşağı Dünyalılar'ın sandalyeleri. Luke kendisinininkine baktı fakat Jocelyn'in yanına oturdu. Bu tüm Aşağı Dünyalılar'ın katıldığı, tam bir toplantı sayılmazdı. Luke resmi hüviyetle burada değildi. Sandalyelerin önünde mavi kadifeyle kaplı bir masa yükseliyordu. Kadifenin üstünde pencerelerden gelen ışıktan parıldayan, uzun ve keskin bir şey duruyordu. Ölümcül Kılıç.

Clary etrafına bakındı. Gölge Avcıları akını yavaş yavaş azalmıştı. İçerisi yankı yapan tavana kadar dolmuş sayılırdı. Bir zamanlar Gard'ın dışında da girişler vardı. Bir tanesi Westminster Manastırı'ndaydı. Tıpkı Sagrada Familia ve Kutsal Saint Basil Katedrali'nde olduğu gibi. Ancak portallar icat edildikten sonra buralar mühürlenmişti. Clary, Konsey Salonu'nun dolup taşmasını bir çeşit büyü mü engelliyordu, merak ediyordu. İçerisi daha önce hiç görmediği kadar doluydu, fakat hâlâ boş yerler vardı. Jia Penhallow platforma çıkıp ellerini sertçe birbirine vurdu.

"Konsey dikkatini buraya verebilir mi," dedi.

Çabucak sessizlik çöktü. Gölge Avcıları'nın çoğu öne doğru çıktı. Söylentiler panik içindeki kuşlar misali havada uçuşuyor-

du. Salona bir elektrik, bilgi almak için yanıp tutuşan insanların gerginliği hâkimdi.

“Bangkok, Buenos Aires, Oslo, Berlin, Moscova, Los Angeles,” dedi Jia. “Hiçbir bilgi alamadan ardı ardına hızla saldırıya uğradı. Hiçbir uyarı verilmedi. Bu şehirlerdeki tüm kardinaller meclislerinin Gölge Avcıları yakalandı ve dönüştürüldü. Çok az bir kısmı -acınacak kadar az, çok yaşlı ve çok genç olanlar- öldürüldü. Cesetleri yakmamız için geride bırakılarak Sessiz Şehir’deki kayıp Gölge Avcıları’nın seslerine karıştı.”

Ön sıralardan biri konuştu. Siyah saçlı bir kadındı bu. Yanaklarının esmer derisinde gümüş rengi bir koi balığı dövmesi dikkati çekiyordu. Clary mühür olmayan dövmelere sahip Gölge Avcıları’nı nadiren görmüştü, yine de bu duyulmadık bir şey değildi. “Dönüştürüldü diyorsunuz,” dedi. “Ama kas-tettiğiniz maktul değil mi?”

Jia çenesini sıktı. “Maktul demek istemiyorum,” dedi. “Dönüştürülmüş demek istiyorum. Karanlık avcılardan bahsediyoruz, Jonathan Morgenstern’in -ya da tanınmak istediği isimle Sebastian’ın- Cehennem Kupası’nı kullanarak dönüştürdü ve amaçlarından saptırdığı Gölge Avcıları. Her enstitü Burren’da olanlara dair bir rapor yayınladı. Buna inanmak istemeyenler olsa da karanlık avcılarının varlığı bir süredir bildiğimiz bir şey.”

Salonda mırıldanmalar oldu. Clary bunları duyamıyordu. Jace’in elinin elini tuttuğunun farkındaydı, fakat duyduğu Burren’daki rüzgâr, gördüğü Cehennem Kupası’ndan yükselerek Sebastian’a dönen Gölge Avcıları’ydı. Kadim Kitap’ın mühürleri çoktan derilerinden silinmeye başlamıştı.

“Gölge Avcıları, Gölge Avcıları’yla savaşmaz,” dedi ön sıralardan yaşlıca bir adam. Jace, Clary’nin kulağına fısıldayıp bunun Reykjavík Enstitüsü’nün başı olduğunu söyledi. “Bu kutsallığa bir küfürdür.”

“Öyle zaten,” dedi Jia. “Kutsallığa küfür etmek Sebastian Morgenstern’in inancıdır. Babası dünyayı Aşağı Dünyalılar’dan temizlemek istedi. Sebastian başka bir şey istiyor. Nefilimler’in yanıp kül olmasını ve bunun için Nefilimler’i kullanmayı istiyor.”

“Nefilimler’i canavara dönüştürdüyse muhakkak bizim de onları geri dönüştürmek için bir yol bulmamız lazım,” dedi Nasreen Choudhury, Mumbai Enstitüsü’nün başı. Sembollerle süslü beyaz sarisi içinde krallara benziyordu. “Elbette biz de bu kadar kolay pes etmemeliyiz.”

“Karanlık avcılardan birinin cesedi Berlin mahalinde bulundu,” dedi Robert. “Yaralanmıştı, muhtemelen ölüme terk edilmişti. Sessiz Biraderler şu anda onu inceliyor. Kendilerini bir şıfaya götürebilecek herhangi bir bilgi toplayabilecekler mi diye araştırıyorlar.”

“Hangi karanlık avcı?” diye sordu koi balığı dövmeli kadın. “Dönüştürölmeden önce bir adı vardı. Bir Gölge Avcısı adı.”

“Amalric Kriegsmesser,” dedi Robert bir süre tereddüt ettikten sonra. “Ailesine çoktan haber verildi.”

Spiral Labirent’in büyücöleri de bir şıfa üzerinde çalışıyorlardı. Sessiz Biraderler’den birinin her yerden geliyormuş gibi duyulan, fısıltılı sesi salonda yankılandı. Clary ellerini platformun yakınında kavuşturmuş Zachariah Birader’in ayakta

dikildiğini gördü. Yanında Helen Blackthorn vardı. Beyaz yas elbiseleri içinde, tedirgin görünüyordu.

“Onlar büyücü,” dedi birisi ilgisiz bir tavırla. “Elbette Sessiz Biraderler’imizden daha iyi bir şey yapamayacaklardır.”

“Kriegsmesser sorgulanamaz mı?” diye araya girdi beyaz saçlı, uzun boylu bir kadın. “Belki de Sebastian’ın bir sonraki adımını biliyordur. Hatta kendisini iyileştirmenin bir çeşit yolunu—”

Amalric Kriegsmesser’in bilinci yerinde değil, üstelik Cehennem Kupası’nın bir hizmetkârı, dedi Birader Zachariah. Tamamen Cehennem Kupası’nın kontrolü altında. Kendi iradesi yok ve dolayısıyla bundan kurtulma gibi bir isteği de yok.

Koi dövmele kadın yine konuştu: “Sebastian Morgenstern’in şimdi alt edilemez olduğu doğru mu? Öldürülemez olduğu?”

Salonda bir mırıldanma oldu. Jia sesini yükselterek “Dediğim gibi,” dedi, “ilk saldırılardan sağ kurtulan bir Nefilim yok. Fakat son saldırı Los Angeles’taydı ve altı kişi sağ kurtuldu. Altı çocuk.” Döndü. “Helen Blackthorn, dilerseniz tanıkları getirebilirsiniz.”

Clary, Helen’in başını sallayıp yan kapıdan girdiğini gördü. Bir süre sonra döndü. Şimdi yavaş ve dikkatle yürüyordu. Eli dağınık, dalgalı, kahverengi saçları olan zayıf bir çocuğun sırtındaydı. On iki yaşından büyük olamazdı. Clary onu hemen tanıdı. Helen’la tanıştığı Enstitü’nün nefinde görmüştü onu ilk kez. Bileği ablasının elindeydi ve elleri balmumu kaplıydı. Katedralin içini süsleyen mumlarla oynamıştı. Haylaz bir gülüşü, tıpkı kız kardeşininki gibi mavi-yeşil gözleri vardı.

Julian, diye seslenmişti Helen ona. Küçük kardeşiydi.

O haylaz gülüşü yoktu artık. Yorgun, pis ve korkmuş görünüyordu. İncecik bilekleri kolları kısa kalmış, beyaz bir yas ceketinin manşetlerinden çıkmıştı. Kollarında küçük bir çocuk taşıyordu. Çocuk muhtemelen üç yaşından büyük değildi ve dağınık kahverengi bukleleri vardı. Görünüşe bakılırsa bu ailelerine özgü bir şeydi. Çocukların geri kalanı ödünç alınmış, benzer yas kıyafetleri giymişti. Julian'ın arkasından on yaşlarında bir kız geliyordu. Elini aynı yaşlarda bir oğlan sımsıkı tutmuştu. Kızın saçları koyu kahverengiydi, fakat oğlanın dağınık siyah bukleleri neredeyse yüzünün tamamını kapatıyordu. *Çift yumurta ikizleri*, diye tahminde bulundu Clary. Arkalarından sekiz-dokuz yaşlarında bir kız geliyordu. Yüzü yuvarlak ve kahverengi örgülerinin arasında solgundu. Blackthorn'ların hepsi -aile benzerliği çarpıcıydı- şaşkın ve dehşet içinde görünüyordu. Belki sadece Helen böyle değildi. Yüzünde öfkeyle keder karışımı bir ifade vardı.

Yüzlerindeki acı Clary'nin yüreğini sızlattı. Mühürlere dair gücünü düşündü. Kaybın yarattığı darbeyi azaltacak bir mühür yaratabilmeyi dilerdi. Yas mühürleri vardı, fakat sadece ölüleri onurlandırmak içindi. Tıpkı aşk mühürleri gibi onlar da evlilik yüzükleri misali sevgi bağını sembolize ediyordu. Bir mühürle birinin sizi sevmesini sağlayamayacağınız gibi kederi de dindiremezsiniz. *Büyü de bir yere kadarmış*, diye düşündü Clary. *Ve kırk bir kalbi onaracak bir şey yoktur.*

"Julian Blackthorn," dedi Jia Penhallow. Sesi yumuşaktı. "Öne çık lütfen."

Julian yutkunup başını salladı. Kucağında taşıdığı küçük çocuğu ablasına verdi. Öne çıktı. Gözleri platformun çevresinde

dolanıyordu. Birini aradığı belliydi. Omuzları çökmeye başlamıştı ki biri daha platforma atıldı. On iki yaşlarında bir kızdı bu. Dağınık, koyu sarı saçları omuzlarına geliyordu. Üstüne pek oturmayan bir kot ve tişört giymişti ve başı eğikti. Sanki bu kadar insanın kendisine bakmasına dayanamıyordu. Orada olmak istemediği belliydi. Platformda ve belki de İdris'te. Julian onu gördüğü anda rahatlamış gibi göründü. Yüzünü kalabalıktan gizlemiş kız Helen'in yanına geçerken Julian'ın dehşet dolu bakışları gidiverdi.

"Julian," dedi Jia, aynı yumuşak sesle, "bizim için bir şey yapar mısın? Ölümcül Kılıcı alır mısın?"

Clary oturduğu yerde dikleşti. O da Ölümcül Kılıcı tutmuş, ağırlığını hissetmişti. Derinize takılmış çengeller gibi soğuğu içinizdeki gerçeği çekip çıkarıyordu. Ölümcül Kılıcı tutarken yalan söyleyemezsiniz. Oysa gerçek, anlatmak istediğiniz bir gerçek olsa bile, ıstıraplı.

"Yapamazlar," diye fısıldadı. "O daha küçücük bir çocuk—"

"Los Angeles Enstitüsü'nden kaçmış en büyük çocuk," dedi Jace fısıldayarak. "Başka şansları yok."

Julian ince omuzları dik, başını salladı. "Alırım."

O anda Robert Lightwood kürsünün arkasından geçip masaya gitti. Kılıcı alıp yerine döndü ve Julian'ın önünde durdu. Aralarındaki tezat âdeta gülünçtü. İri, fiçi göğüslü adamın karşısında incecik, dağınık saçlı çocuk.

Julian bir elini uzatıp kılıcı aldı. Parmakları kabzayı sararken titredi. İçinde yükselen acı dalgasını çabucak bastırdı. Arkasındaki sarışın kız öne çıkınca Clary yüzündeki bakışı

bir an yakalayiverdi. Saf öfkeydi bu. Derken Helen onu tutup geriye çekti.

Jia dizleri üstüne çöktü. Tuhaf bir manzaraydı bu. Elinde kılıçla oğlan, bir taraftan cüppesi etrafına yayılmış Konsül, diğer taraftan ise engizitörün arasında paranteze alınmıştı. “Julian,” dedi Jia. Sesi alçak olmasına karşın, Konsey Salonu’nun her yerinde duyuldu. “Bugün sahnede seninle birlikte olanlar kim bize söyleyebilir misin?”

Çocuklara özgü berrak sesiyle Julian, “Siz,” dedi. “Engizitör. Ailem; kardeşim Helen, Tiberius ve Livia, Drusilla ve Tavvy. Octavian. Ve en yakın arkadaşım Emma Carstairs.”

“Peki, Enstitü’ye saldırdıklarında hepsi seninle miydi?”

Julian başını salladı. “Helen yoktu,” dedi. “O buradaydı.”

“Bize gördüklerini anlatabilir misin, Julian? Hiçbir şeyi es geçmeden?”

Julian yutkundu. Yüzü solgundu. Clary yaşadığı acıyı, kılıcın ağırlığını tahmin edebiliyordu. “Akşam üstüydü,” dedi. “İdman salonunda çalışıyorduk. Katerina bize öğretmenlik yapıyordu. Mark izliyordu. Emma’nın annesiyle babası sahilde devriyede-ydiler. Aniden bir ışık yandığını gördük. Yıldırım ya da havai fişek olduğunu sandım. Ama değildi. Katerina ve Mark bizi bırakıp aşağı indi. Bize idman salonunda kalmamızı söylediler.”

“Ama kalmadınız,” dedi Jia.

“Dövüşme seslerini duyabiliyorduk. Ayrıldık. Emma, Drusilla’yla Octavian’ı almaya gitti, ben de Livia ve Tiberius’la Clave’i aramak için ofise gittim. Oraya varmak için ana girişten gizlice geçmemiz gerekti. Bunu yapınca onu gördüm.”

“Onu mu?”

“Gölge Avcısı gibi göründüğünü ama öyle olmadığını biliyordum. Kırmızı bir pelerin giymişti, üstü mühürlerle doluydu.”

“Ne tür mühürler?”

“Onları bilmiyordum ama ters bir şeyler vardı. Kadim Kitap’taki mühürlere benzemiyorlardı. Bakınca kendimi kötü hissettim. Sonra kapüşonunu açtı. Saçları beyaz olduğu için ilk başta yaşlı olduğunu düşündüm. Derken Sebastian Morgenstern olduğunu anladım. Elinde bir kılıç vardı.”

“Kılıcı tarif edebilir misin?”

“Bıçağı ve kulpu üzerinde siyah yıldız desenleri olan gümüş bir kılıç. Onu çıkardı ve—” Julian’ın soluğu kesildi. Clary onun içinde çatışan bu anıyı anlatma dürtüsüyle yeniden yaşamanın verdiği dehşeti hissedebiliyordu. Ellerini yumruk yapmış hâlde öne eğilmişti, tırnaklarının avuçlarına geçtiğinin farkında bile değildi. “Babamın boğazına tuttu,” diye sürdürdü konuşmasını Julian. “Sebastian’la birlikte başkaları da vardı. Onlar da kırmızı giymişlerdi—”

“Gölge Avcıları mı?” diye sordu Jia.

“Bilmiyorum.” Julian kesik kesik nefes alıyordu. “Bazıları siyah pelerin giymişti. Diğerlerinin üstünde takımlar vardı ama bunlar kırmızıydı. Daha önce hiç kırmızı takım görmemiştim. Kahverengi saçlı bir kadın vardı ve Cehennem Kupası’na benzer bir kupa tutuyordu. Babama zorla bundan içirdi. Babam yere düşüp çılgık attı. Kardeşimin de bağırıldığını duyabiliyordum.”

“Hangi kardeşin?” diye sordu Robert Lightwood.

“Mark,” dedi Julian. “Onların girişe yöneldiğini gördüm ve Mark arkasını dönüp yukarı koşmamız ve kaçmamız için bağırdı. Ben en üst basamakta düştüm. Aşağı baktığımda hepsinin Mark’ın üstüne üşüştüğünü gördüm—” Julian öğürür gibi bir ses çıkardı. “Ve babam, ayağa kalktı, onun da gözleri kararmıştı ve diğerleri gibi Mark’a doğru ilerlemeye başladı. Sanki onu tanıımıyordum—”

Julian’ın sesi çatlamıştı. Tam bu sırada sarışın kız Helen’in elinden kurtulup öne doğru atıldı. Kendini Julian’la Konsül arasına savurdu.

“Emma!” dedi Helen öne çıkıp. Ancak Jia onu geride tutmak için bir elini uzatmıştı. Emma bembeyaz kesmiş, nefes nefeseydi. Clary daha önce bu kadar küçük bir bedende birikmiş böyle bir öfke görmediğini düşündü.

“Onu rahat bırakın!” diye bağırdı Emma. Sanki Julian’a siper olabilecekmiş gibi kollarını kocaman açtı. Oysa ondan kısaydı. “Ona eziyet ediyorsunuz! Onu rahat bırakın!”

“Sorun değil, Emma,” dedi Julian. Buna karşın, onu sorgulamadıkları bu süre içinde yüzüne tekrar renk gelmişti. “Bunu yapmak zorundalar.”

Emma ona çıktı. “Hayır, zorunda değiller. Ben de oradaydım. Olanları gördüm. Ne yapacaksanız bana yapın.” Ellerini uzattı. Sanki kılıcı oraya koymalarını istiyordu. “Sebastian’ı kalbinden bıçaklayan benim. Ölmediğini gören benim. Sorgulamanız gereken *benim!*”

“Hayır,” diye söze girdi Julian. Ardından Jia yumuşak bir tavırla şöyle dedi:

“Emma, ondan sonra seni sorgulayacağız *zaten*. Kılıç acı verir ama zararlı değildir–”

“Kesin şunu,” dedi Emma. “Kesin dedim.” Sonra kılıcı sımsıkı tutan Julian’a doğru yürüdü. Julian’ın kılıcı ona vermek niyetinde olmadığı belliydi. Emma ellerini elleri üstüne koyduğunda bile ona başını sallıyordu. Böylece kılıcı ikisi birden tutmuş oldu.

“Sebastian’ı bıçakladım,” dedi Emma, salonda çınlayan bir sesle. “Ve o bıçağı çıkarıp güldü. *Yaşamayacak olman çok yazık. Clave’e Lilith’in bana ziyadesiyle güç verdiğini anlatmak için sağ kalmalıydın. Glorious hayatımı sonlandırabilirdi. Ne yazık ki Nefilimler’in cennetten isteyebileceği daha fazla lütuf yok ve Adamant Kalesi’nde işledikleri cıvız savaş aletleri de artık bana zarar veremez, dedi.*”

Clary’nin tüyleri diken diken olmuştu. Emma’nın sözlerinden Sebastian’ı dinliyor, âdeta önünde dikildiğini görebiliyordu. Clave arasında konuşmalar başladı ve Jace’in söylediği sözleri boğuverdi.

“Kalbi ıskalamadığına emin misin?” diye sordu Robert. Siyah kaşlarını çatmıştı.

Cevap veren Julian oldu. “Emma ıskalamaz,” dedi. Sanki kendisine hakaret etmişler de gücenmiş gibiydi.

“Kalbin nerede olduğunu biliyorum,” dedi Emma. Julian’ın arkasından çıkıp Konsül ve engizitöre öfkeyle -öfkeden de çok hüsrarla- dolu bir bakış attı. “Ama sizin bildiğinizi sanmıyorum.”

Sesi yükseldi. Arkasını döndü ve Robert’ı dirsekleyip geçerek platformdan indi. Geldiği kapıdan girip gözden kayboldu. Clary

dişleri arasından sertçe çıkan nefesini duydu. Arkasından kimse gitmeyecek miydi? Julian'ın bunu istediği belliydi, fakat Konsül'le engizitör arasında kalakalmış, Ölümcül Kılıcın ağırlığı üstünde, yerinden kımlıdayamıyordu. Helen acı içinde bir ifadeyle arkasından bakıyordu. Kollarında en küçük oğlan Tavvy vardı.

Derken Clary ayağa kalktı. Annesi ona elini uzattı fakat Clary çoktan oturaklar arasındaki eğimli koridordan inmeye başlamıştı. Koridor bitince tahta basamaklar başladı. Clary bunları paldır küldür çıkıp Konsül'le engizitörün, Helen'ın yanından geçti ve Emma'nın peşinde, yan kapıdan içeri girdi.

Neredeyse açık kapının yakınında gezinerek Konsey Salonu'nda olanları somurtarak izleyen Aline'i deviriyordu. Aline Clary'yi görünce somurtmasının yerini şaşkın bakışlar aldı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Küçük kız," dedi Clary nefes nefese. "Emma. Buraya geri koştu."

"Biliyorum. Onu durdurmaya çalıştım ama elimden kurtuldu. O..." Aline göğüs geçirip Konsey Salonu'na baktı. Jia yine Julian'ı sorgulamaya başlamıştı. "Onlar için çok zor, Helen ve diğerleri için. Sadece birkaç saat önce anneleri öldü, biliyorsun. şu anda sahip oldukları tek şey Londra'daki amcaları."

"Yani çocukları Londra'ya göndereceklerini mi söylemeye çalışıyorsun? Tüm bunlar sona erdiğinde," dedi Clary.

Aline başını salladı. "Amcalarına Los Angeles Enstitüsü başkanlığı teklif edildi. Sanırım, şey, işi alıp çocukları yetiştireceğini umut ediyorlar. Tabii henüz anlaşma yapmadı. Muhtemelen şokta. Yani yeğenini, kardeşini kaybetti. Andrew Blackthorn

ölmedi ama ölse daha iyiydi. Bir bakıma daha beter bir durum bu.” Sesi acı doluydu.

“Biliyorum,” dedi Clary. “Nasıl bir şey olduğunu harfiyen biliyorum.”

Aline ona daha dikkatle baktı. “Sanırım sahiden biliyorsun,” dedi. “Sadece... Helen. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. Suçluluktan kendini yiyip bitiriyor çünkü enstitüye saldırdıklarında burada benimleydi, Los Angeles’ta değil. Ve öyle zorluk çekiyor ki, ama o çocukların hepsine annelik yapamaz. Üstelik amcaları daha gelmedi. Bir de Emma var, melekler yardımcısı olsun. Ailesinden geriye hiçbir şey kalmadı—”

“Onunla konuşmak istiyorum. Emma’yla.”

Aline bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Blackthorn yüzüğü sağ elinde parıldadı. “Julian dışında kimseyle konuşmaz.”

“İzin ver de deneyeyim,” dedi Clary ısrarla. “Lütfen.”

Aline, Clary’nin yüzündeki kararlı ifadeyi görünce göğüs geçirdi. “Koridorun ilerisinde. Soldaki ilk oda.”

Koridor kıvrılarak Konsey Salonu’ndan uzaklaşıyordu. Clary yürürken Gölge Avcıları’nın seslerinin azaldığını işitebiliyordu. Duvarlar düz taştan yapılmış, Gölge Avcıları’nın tarihinden çeşitli zafer manzaraları betimleyen goblinlerle kaplıydı. Solundaki ilk kapı ahşaptan, sadeydi. Hafif aralıktı. Yine de Clary içerideki her kimse şaşırtmamak için kapıyı açmadan önce kısaca tıklattı.

Burası basit bir odaydı. Ahşap lambri kaplamalı, düzensizce duran sandalyelerle aceleyle düzenlenmişti. Clary’ye hasta-

nelerin bekleme odası gibi gelmişti. Havada bir ağırlık vardı. İnsanların tanımadık çevrelerde kaygılarıyla acılarını yaşadıkları geçici bir yer gibi.

Odanın köşesinde duvara yaslanmış bir sandalye vardı ve üstünde Emma oturuyordu. Uzaktan olduğundan daha küçük görünüyordu. Üstünde sadece kısa kollu bir tişört vardı ve çıplak kolları mühürlerle kaplıydı. Sol elinde zihin okuma mührü vardı, demek ki o da Jace gibi solaktı. Sol eli kucagında duran kılıfsız bir kılıcın kabzasındaydı. Clary daha yakından saçlarının açık sarı olduğunu, fakat dağıldığı ve kirlendiği için daha koyu renk durduğunu görebiliyordu. Birbirine karışmış saçlarının arasından kız cüretkâr bir tavırla Clary'ye bakıyordu.

“Ne?” dedi. “Ne istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi Clary ve kapıyı arkasından kapattı. “Sadece seninle konuşmak istiyorum.”

Emma'nın gözleri şüpheyle kısıldı. “Ölümcül Kılıcı benim üstümde mi kullanmak istiyorsun? Beni sorguya mı çekmek istiyorsun?”

“Hayır. Benim üstümde de kullanmışlardı, korkunçtu. Arkadaşının üstünde kullandıkları için de üzgünüm. Bana kalırsa başka bir yol bulmalılar.”

“Bence ona güvenmeliler,” dedi Emma. “Julian yalan söylemez.” Clary'ye meydan okurcasına bakıyordu. Sanki kendisine karşı gelmesi için onu cesaretlendiriyordu.

“Elbette söylemiyordur,” dedi Clary ve odaya doğru bir adım daha attı. Ormanda rastladığı vahşi bir yaratığı korkutmamaya

çalışıyormuş gibi hissetmişti kendini. “Julian en yakın arkadaşın, öyle değil mi?”

Emma başını onaylar bir tavırla salladı.

“Benim de en iyi arkadaşım erkek. Adı Simon.”

“Peki nerede?” Emma’nın gözleri Clary’nin arkasına yöneldi. Sanki Simon’ın birden ortaya çıkmasını bekliyordu.

“New York’ta,” dedi Clary. “Onu çok özleyorum.”

Emma bu çok büyük bir anlam taşıyormuş gibi baktı. “Julian da bir keresinde New York’a gitmişti,” dedi. “Onu çok özledim. Bu yüzden döndüğü zaman bir daha bensiz hiçbir yere gitmemesi için ona söz verdirdim.”

Clary gülümsedi ve Emma’ya daha da yaklaştı. “Kılıcın çok güzelmiş,” dedi, kızın kucağındaki kılıca işaret ederek.

Emma’nın yüz ifadesi kısmen yumuşamıştı. Zarif yaprak ve mühür desenlerinin oyulduğu kılıca dokundu. Bağlama yeri altındı ve kılıcın üstüne şu sözler kazınmıştı: *Ben Cortana’yım, Joyeuse ve Durendal ile aynı çelik ve tava sahibim*. “Babamındı. Carstairs ailesinde nesilden nesile geçmiş. Ünlü bir kılıçtır,” diye ekledi gururla. “Uzun zaman önce yapılmış.”

“*Joyeuse ve Durendal ile aynı çelik ve tava sahibim*,” dedi Clary. “Bunların ikisi de meşhur kılıçlardır. Meşhur kılıçların sahibi kimdir biliyor musun?”

“Kim?”

“Kahramanlar,” dedi Clary. Kızın yüzüne bakabilmek için yere diz çöktü.

Emma kaşlarını çatı. “Ben bir kahraman değilim,” dedi. “Julian’ın babasını ya da Mark’ı kurtarmak için bir şey yapmadım.”

“Çok üzgünüm,” dedi Clary. “Sevdiğin birinin karanlık tarafa geçmesini izlemenin nasıl olduğunu bilirim. Bir başkasına dönüşmesini izlemenin.”

Oysa Emma başını sallıyordu. “Mark karanlık tarafa geçmedi. Onu götürdüler.”

Clary kaşlarını çatı. “Götürdüler mi?”

“Peri kanına sahip olduğu için kupadan içmesini istemediler,” dedi Emma. Bunun üzerine Clary, Alec’in Blackthorn aile ağacında peri ataları olduğunu söylediğini hatırladı. Sanki Clary’nin bir sonraki sorusunu sezmiş olan Emma bitkince “Sadece Mark ve Helen’da peri kanı var,” dedi. “Anneleri aynı ama Bay Blackthorn’la onları küçükken terk etmiş. Julian ve diğerlerinin annesi başka.”

“Ah,” dedi Clary. Fazla ısrar etmek, bu yaralı kızın kendisini yalnızca soruları için bir cevap kaynağı olarak gören yetişkinlerden biri olduğunu düşünmesini istemiyordu. “Helen’ı tanıyorum. Mark da ona mı benziyor?”

“Evet. Helen’la Mark’ın sivri kulakları ve sarı saçları var. Diğer Blackthorn’ların hiçbiri sarışın değil. Ty dışında hepsinin kahverengi saçı var ve kimse onun saçlarının neden siyah olduğunu bilmiyor. Livvy’nin öyle değil ki... Onun ikizi.” Emma’nın yüzüne biraz renk ve canlılık gelmişti. Blackthorn’lardan bahsetmeyi sevdiği belliydi.

“Demek Mark’ın kupadan içmesini istemediler?” dedi Clary. İçten içe Sebastian’ın şu veya bu şekilde bunu önemsedğine şaşırmıştı. Valentine gibi Aşağı Dünyalılar’a karşı bir takıntısı yoktu. Buna karşın onlardan hoşlanıyor da değildi.

“Belki de Aşağı Dünyalı kanına sahip olduğunda işe yararmıyordur.”

“Olabilir,” dedi Emma.

Clary elini uzatıp Emma’nın elinin üstüne koydu. Alacağı cevaptan korkmasına karşın soruyu sormadan edemedi. “Annenle babanı dönüştürmedi, öyle değil mi?”

“Hayır, hayır,” dedi Emma. Şimdi sesi titriyordu. “Onlar öldü. Enstitü’de değillerdi, bir iblis faaliyeti üzerine aldıkları raporu araştırıyorlardı. Saldırıdan sonra cesetleri sahile vurdu. Onlarla birlikte gidebilirdim ama Enstitü’de kalmak istedim. Jules’la antrenman yapmak istedim. Eğer onlarla gitmiş olsaydım—”

“Onlarla gitmiş olsaydın sen de hayatta olmazdın,” dedi Clary.

“Nereden bileceksin ki?” diye sordu Emma. Ancak gözleminde bir şey vardı. Buna inanmak isteyen bir şey.

“Ne kadar iyi bir Gölge Avcısı olduğunu görebiliyorum,” dedi Clary. “Sembollerini görüyorum. Yaralarını görüyorum. Ve kılıcını nasıl tuttuğunu. Sen bu kadar iyiysen eminim onlar çok daha iyidirler. Ve ikisini birden öldürebilecek bir şey onları kurtarabileceğin bir şey değildir.” Hafifçe kılıca dokundu. “Kahramanlar her zaman kazanan kişiler olmak zorunda değildirler,” dedi. “Bazen kaybedenlerdir de. Ama savaşmaya devam ederler, geri dönerler. Pes etmezler. Onları kahraman yapan da budur işte.”

Emma titrekçe nefes aldı. O anda kapı tıklatıldı. Clary yarı dönmüştü ki kapı açıldı ve koridordaki ışık içeri girdi. Jace’ti.

Onunla göz göze gelince gülümsedi. Kapı eşiğine yaslanmıştı. Saçları koyu altın sarısıydı, gözleri bir ton açıktı. Clary bazen gözleriyle tenini, damarlarını aydınlatan, yüzeyin hemen altında hareket eden içindeki ateşi görebildiğini düşünüyordu. “Clary,” dedi Jace.

Clary arkasından hafif bir ciyaklama duyduğunu sandı. Emma kılıcını kavramış, kocaman açtığı gözleriyle bir Clary’ye bir Jace’e bakıyordu.

“Konsey sona erdi,” dedi. “Ve buraya koşturmanın Jia’nın pek hoşuna gittiğini sanmıyorum.”

“O hâlde başım belada,” dedi Clary.

“Her zamanki gibi,” dedi Jace. Gülümsemesi bu sözlerdeki keskinliği alıvermişti. “Hepimiz gidiyoruz. Gitmeye hazır mısın?”

Clary başını salladı. “Seninle evinde buluşuruz. Ondan sonra bana Konsey’de olanları anlatırsınız.”

Jace tereddüt ediyordu. “Aline veya Helen’a söyle seninle gelsinler,” dedi sonunda. “Konsül’ün evi engizitörünkünün hemen aşağısındaki sokakta.” Ceketinin fermuarını çekip odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Clary, Emma’ya döndü. Hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Jace Lightwood’u tanıyor musun?” dedi Emma.

“Ben– Ne?”

“Meşhurdur,” dedi Emma gizlemediği bir heyecanla. “En iyi Gölge Avcısı’dır o. *En iyisi.*”

“O benim arkadaşım,” dedi Clary. Konuşmanın beklenmedik bir yere gittiğinin farkındaydı.

Emma ona üstünlük taslar gibi baktı. “O senin erkek arkadaşın.”

“Bunu nereden—”

“Sana nasıl baktığını gördüm,” dedi Emma. “Ayrıca herkes Jace Lightwood’un bir kız arkadaşı olduğunu ve bunun da Clary Fairchild olduğunu biliyor. Neden bana adını söylemedin?”

“Sanırım bildiğini düşünmedim,” dedi Clary sersemce.

“Ben aptal değilim,” dedi Emma. Bunu öyle bir kızgınlıkla söylemişti ki Clary çabucak kendine çeki düzen verip ardından bir kahkaha attı.

“Elbette değilsin. Gerçekten çok zekisin,” dedi Clary. “Ve kim olduğumu bilmene sevindim çünkü benimle istediğin zaman gelip konuşabileceğini unutmamanı istiyorum. Sadece Enstitü’de olanlarla ilgili değil, canının istediği her konuda. Ayrıca Jace’le de konuşabilirsin. Bizi nerede bulacağını söylememi ister misin?”

Emma başını salladı. “Hayır,” dedi. Sesi yine yumuşamıştı. “Engizitörün evinin nerede olduğunu biliyorum.”

“Pekâlâ.” Clary ellerini kavuşturdu. Bunun asıl nedeni ellerini uzatıp kıza sarılmamak içindi. Emma’nın bundan hoşlanacağını sanmıyordu.

Clary kapıya doğru döndü.

“Eğer Jace Lightwood’un kız arkadaşıysan bir kılıç taşımalısın,” dedi Emma birdenbire. Clary o sabah kayışla bağladığı bıçağına baktı. New York’taki eşyalarıyla birlikte getirdiği eski bir bıçaktı bu.

Kabzasına dokundu. “Bu iyi değil mi?”

Emma başını salladı. “Hiç iyi değil.”

Öyle ciddi konuşuyordu ki Clary gülümsedi. “Öneri için teşekkürler.”

4

ALTINDAN DA KOYU

Clary engizitörün kapısını çaldığında açan Robert Lightwood oldu.

Bir an ne diyeceğini bilemeden olduğu yerde donakaldı. Jace'in üvey babasıyla daha önce hiç konuşmamıştı. Onu tanıdığı bile söylenemezdi. Arka fonda, genellikle Maryse'in arkasında, eli onun sandalyesinde bir gölgeden ibaretti. İri yarı, koyu renk saçlı ve düzgün kesilmiş sakallı bir adamdı. Valentine'in şebekesinden olduğunu bilmesine karşın onun babasıyla arkadaşlık ettiğini hayal bile edemiyordu. Yüzünde bir sürü çizgi vardı ve çenesi öyle sert duruyordu ki Clary onu gençken hayal edemiyordu.

Ona baktığı zaman, Clary gözlerinin koyu mavi olduğunu gördü. Öyle koyuydu ki hep siyah olduklarını düşünmüştü.

Robert Lightwood'un yüzündeki ifade değişmedi. Clary etrafına hoşnutsuzluk yaydığını hissedebiliyordu. Konsey toplantısında Emma'nın ardından koşup gittiğinde sinirlendirdiği tek kişinin Jia olmadığından şüpheleniyordu. "Çocuklarımı arıyorsanız yukarıdalar," demekle yetindi. "En üst kat."

Clary onun yanından geçip oldukça geniş bir ön odaya girdi. Resmi olarak engizitörle ailesine ayrılmış ev büyük bir alanı kaplıyordu. Yüksek tavanlı, pahalı görünümlü mobilyaları vardı. İçinde kemeraltılar, büyük bir merdiven, loş cadı taşıyla tavan-
dan sarkan bir avize yapılacak kadar alan vardı. Clary, Maryse'in nerede olduğunu ve evi beğenip beğenmediğini merak ediyordu.

"Teşekkürler," dedi Clary.

Robert Lightwood omuz silkti ve başka hiçbir şey demeden göl-
gelerin arasında kayboldu. Clary merdivenleri ikiye ikiye çıkarak
birkaç sahanlığı geçti ve en üst kata ulaştı. Burası bir koridora açıl-
an bir dizi dik merdivenin üstündeydi. Koridorun sonundaki bir
odanın kapısı aralıktı. Diğer taraftan gelen sesleri duyabiliyordu.

Formalite icabı kapıyı tıklatıp içeri girdi. Tavan arası odasının
duvarları beyaza boyanmıştı ve köşede her iki kapağı açık bir
gardırop vardı. Alec'in gündelik ve biraz da hırpani kıyafetleri
bir tarafta asılıyken Jace'in siyahlar ve grilerden oluşan gıcır
gıcır kıyafetleri diğer taraftaydı. Takımları alt kısımda düzgünce
katlanmıştı.

Clary nedenini tam olarak bilmeden gülümseyecek gibi oldu.
Alec ve Jace'in bir odayı paylaşmasını çok sevimli buluyordu.
Onlar da Simon'la kendisi gibi geceleri konuşarak birbirlerini
uyutmuyorlar mıydı merak ediyordu.

Alec ve Isabel pencere pervazına tünemişti. Clary arkalarında batan güneşin renklerinin aşağıdaki kanalı aydınlatıldığını görebiliyordu. Jace tek kişilik yataklardan birine yayılmış, botlarını küstah bir şekilde kadife örtünün üstüne koymuştu.

“Bana kalırsa demeye çalıştıkları şey Sebastian’ın daha fazla enstitüye saldırmasını beklemeden edemiyorlar,” diyordu Alec. “Böylesi saklanmak olurdu. Gölge Avcıları saklanmaz.”

Jace yanağını omzuna sürttü. Yorgun görünüyordu. Açık renk saçları darmadağınktı. “Saklanmak gibi geliyor,” dedi. “Sebastian orada, biz buradayız. İki kat güvenli. Tüm enstitüler boşaltıldı. Dünyayı iblislerden koruyacak kimse yok. *Bekçileri kim izleyecek?*”

Alec iç geçirip bir elini yüzüne sürdü. “Umarım uzun sürmez.”

“Olaakları hayal etmesi çok zor,” dedi Isabelle. “Gölge Avcıları’nın olmadığı bir dünya. Her yerde iblisler, Aşağı Dünyalılar birbirine saldırıyor.”

“Sebastian’ın yerinde olsaydım–” diye söze başladı Jace.

“Ama değilsin. Sebastian değilsin,” dedi Clary.

Hepsi birden ona doğru baktı. *Alec ve Jace kesinlikle birbirlerine benzemiyorlar*, diye düşündü Clary, fakat arada bir bakışları veya hareketlerinde birlikte büyüdüklerini hatırlatan benzer bir yan vardı. İkisi de biraz endişeli, meraklanmış görünüyordu. Isabelle daha yorgun ve keyifsizdi.

“Sen iyi misin?” dedi Jace selam niyetine ve ona eğikçe gülümsedi. “Emma nasıl?”

“Berbat hâlde,” dedi Clary. “Ben toplantıdan ayrıldıktan sonra ne oldu?”

“Sorgulama bitmiş sayılırdı,” dedi Jace. “Sebastian’ın karanlık savaşçıları onu destekliyor. Kimse kaç kişi olduklarını bilmiyor ama kaybolan herkesin dönüştürüldüğünü farz etmeliyiz.”

“Yine de açık ara daha fazlayız,” dedi Alec. “Onun orijinal güçleri, dönüştürdüğü altı kardinaller meclisi üyesi var, oysa onun dışındaki herkes bizimle.”

Jace’in gözlerinde öyle bir şey vardı ki renkleri altından daha koyu bir hâl almıştı. “Sebastian bunu biliyor,” diye mırıldandı. “En son savaşçısına kadar gücünü bilir o. Neyi karşılaştırabileceğini ve ne karşıştıramayacağını kesinlikle bilir.”

“Aşağı Dünyalılar bizim tarafımızda,” dedi Alec. “Yarınki toplantının tüm amacı bu değil mi? Temsilcilerle görüşüp ittifaklarımızı kuvvetlendirmek. Artık Sebastian’ın ne yaptığını bildiğimize göre, bu çerçevede strateji oluşturabilir, onu Gecenin Çocukları, saraylar ve büyücülerle vurabiliriz...”

Clary, Jace’le göz göze gelince aralarında sessiz bir iletişim oluştu. Artık Sebastian’ın ne yaptığını bildiğimize göre, başka bir şey yapacaktır. Henüz beklemediğimiz bir şey.

“Sonra herkes Jace’le ilgili konuştu,” dedi Isabelle. “Yani biliyorsunuz işte, her zamanki şeyler.”

“Ya Jace?” Clary, Jace’in yatak ucuna doğru yaslandı. “Ya o?”

“Sebastian’ın şu anda alt edilemez mi, onu yaralayıp öldürmenin bir yolu var mı, bu konularda epey gel git yaşandı. Glorious bunu cennet ateşinden dolayı yapabiliyordu, fakat şu anda cennet ateşinin tek kaynağı...”

“Jace,” dedi Clary suratını asarak. “Ama Sessiz Biraderler, Jace’i cennet ateşinden ayırmak için *her şeyi* denedi ve başarılı

olamadılar. Bu onun *ruhunda* var. Peki planları ne, Jace bayılına kadar Sebastian'ın kafasına onunla mı vurmak?"

"Zachariah Birader de oldukça benzer bir şey söyledi," dedi Jace. "Belki biraz daha az alayla."

"Her neyse, sonunda Sebastian'ı öldürmeden yakalamanın bir yolu üzerine konuşuyor olacaklar. Karanlık avcılarının hepsini yok edebilirler mi, bir yerlerde bir şekilde Sebastian'ı tuzağa düşürebilirler mi diye. Öldürülemiyorsa pek bir şey fark etmeyecektir," dedi Alec.

"*Adamas*'tan bir tabut yapıp denize atınsınlar," dedi Isabelle. "Benim önerim bu."

"Benim hakkımda konuşmaktan vazgeçtikleri zaman, ki bu işin en iyi kısmıydı," dedi Jace, "çabucak karanlık avcılarını iyileştirmenin yollarını konuşmaya başladılar. Sebastian'ın Cehennem Kupası'nı yaratmak ve ayini gerçekleştirmek için kullandığı büyüü aydınlatmak uğruna Spiral Labirent'e bir servet ödüyorlar."

"Karanlık avcılarını iyileştirme saplantısından vazgeçip onları nasıl alt edeceklerinin yollarını düşünmeye başlamalılar," dedi Isabelle sert bir sesle.

"Pek çoğu dönüştürülmüş insanları tanıyor," dedi Alec. "Elbette onların eski hâllerine dönmesini isteyeceklerdir."

"Eh, ben küçük kardeşimi geri istiyorum," dedi Isabelle sesini yükselterek. "Sebastian'ın ne yaptığını anlamıyorlar mı? Onları öldürdü. İçlerinde insan olan ne varsa öldürdü ve iblisleri deriden bir kılıf altında eskiden tanıdığımız insanların içinde gezinir hâlde bıraktı, hepsi bu—"

“Sessiz olun,” dedi Alec, kararlı ağabey sesiyle. “Annemle babamın evde olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Buraya gelebilirler.”

“Ah, gelmişler zaten,” dedi Isabelle. “Yatak odası olarak bir-birlerinden olabildiğince uzaklar, ama buradalar.”

“Nerede uyudukları bizi ilgilendirmez, Isabelle.”

“Onlar bizim *annemizle babamız*.”

“Ama kendilerine ait hayatları var,” dedi Alec. “Ve buna saygı duyup işlerine karışmamalıyız.” Yüzüne kasvetli bir ifade çöktü. “Pek çok kişi çocuklarından birini kaybettiğinde ayrılır.”

Isabelle’in nefesi kesilmişti.

“Izzy?” Görünüşe bakılırsa, Alec çok ileri gittiğinin farkına varmıştı. Max’in bahsinin geçmesi Isabelle’i diğer Lightwood’lardan çok daha fazla, hatta Maryse’ten bile fazla perişan ediyordu.

Isabelle arkasını dönüp koşar adım odadan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Alec parmaklarını saçlarına daldırınca ördek tüyleri gibi havaya dikildi. “Lanet olsun,” diye küfrü bastı. Ardından kızardı. Alec çok nadir küfrederdi ve bunu çoğunlukla mırıldanarak yapardı. Jace’e özür dilercesine bir bakış atıp kardeşinin arkasından gitti.

Jace göğüs geçirdi, uzun bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve ayağa kalktı. Bir kedi gibi gerinip omuzlarını kütürdetti. “Sanırım seni eve götürmem için bir işaretti bu.”

“Kendi başıma dönebilirim—”

Başını sallayarak uzandı ve karyola direğinden ceketini aldı. Hareketlerinde sabırsız bir şeyler vardı. Öyle sinsî ve tetikte bir

şeydi ki bu Clary'nin tüyleri diken diken oldu. "Zaten buradan çıkmak istiyordum. Hadi gel. Gidelim."

"Bir saat oldu. En az bir saat," dedi Maia. Çıplak ayakları Jordan'ın kucağında Jordan ve Simon'ın evindeki kanepede uzanmıştı.

"Thai söylememeliydik," dedi Simon dalgınca. Yerde oturmuş, Xbox kumandasıyla oynuyordu. Kumanda birkaç gündür çalışmıyordu. Şöminede bir Duraflame kütüğü vardı. Dairede her şey gibi şömine de bakımsızdı ve bunu kullandıkları zamanların neredeyse yarısında içerisi duman doluyordu. Jordan her zaman soğuktan, pencerelerle duvarlardaki çatlaklardan ve ev sahibinin hiçbir şeyi tamir etmekle uğraşmadığından şikâyet ediyordu. "Asla vaktinde gelmezler."

Jordan iyimser bir şekilde sırıttı. "Umurunda mı sanki? Sen yemek yemiyorsun ki."

"Artık bir şeyler içebiliyorum," diye işaret etti Simon. Doğruydum. Pek çok sıvıyı içmek konusunda midesini eğitmişti: Süt, kahve, çay. Buna karşın katı yiyecekler hâlâ kusmasına neden oluyordu. İçeceklerin beslenme açısından bir işe yaradığından şüpheliydi. Görünüşe bakılırsa bunu beceren tek şey kandı. Yine de dışarıda çıgıllıklara neden olmayacak bir şey tüketmek kendini daha çok insan gibi hissetmesine yol açıyordu. Oflayarak kumandayı bıraktı. "Bence bu bozulmuş. Tamamen. Bu da harika oldu çünkü yerine yenisini alacak param yok."

Jordan merakla ona baktı. Simon buraya taşındığında biriktirdiği tüm paraları getirmişti, fakat bu iyi bir meblağ değildi. Neyse ki çok az harcaması vardı. Daire Pretor Lupus tarafından ödünç verilmişti. Kendisi aynı zamanda Simon'a ihtiyacı olan kanı sağlıyordu. "Benim param var," dedi Jordan. "Merak etme."

"O senin paran, benim değil. Sonsuza dek bana bakacak değilsin," dedi Simon, şöminedeki mavi alevlere bakarak. "Ya sonra? Eğer tüm bunlar olmasaydı yakında kolej için başvuru yapacaktım. Müzik okulu için. Bir şeyler öğrenebilir, iş bulabilirdim. Artık kimse beni işe almaz. On altı yaşında görüyorum ve sonsuza dek öyle kalacağım."

"Hım," dedi Maia. "Sanırım vampirlerin gerçek anlamda işleri yok, öyle değil mi? Demek istediğim bazı kurtadamların işleri var. Bat bir DJ ve Luke'un kitabevi var. Ama vampirler hep klanlar hâlinde yaşıyor. Vampir bilim adamları olduğu söylenemez."

"Ya da vampir müzisyenler," dedi Simon. "Gerçeği kabul edelim. Benim kariyerim artık profesyonel vampirlik."

"Aslına bakarsan, Maureen'in yönlendirmesini düşününce vampirlerin sokaklarda kudurup turistlerin kanını emmemesine şaşıyorum," dedi Maia. "Epey kana susamış biri o."

Simon yüzünü buruşturdu. "Bana kalırsa, klanın bazı üyeleri onu kontrol etmeye çalışıyor. Muhtemelen Raphael mesela. Lily, vampir klanındaki en zeki kişilerden biri. Her şeyi biliyor. Raphael'le her zaman sıkı fıkı oldular. Oysa benim vampir dostlarım olduğu söylenemez. Nasıl bir hedef olduğum düşünülünce *bazen herhangi bir* dostum olması bile beni şaşırtıyor."

Sesindeki karamsarlığı duyunca Jordan'ın duvara tutturduğu fotoğraflara baktı. Arkadaşlarıyla birlikte çektiği fotoğraflardı bunlar, sahilde, Maia'yla. Simon kendi fotoğraflarını kaldırmayı düşünmüştü. Evinden hiç fotoğraf getirmemiş olmasına karşın Clary'de birkaç tane vardı. Onları ödünç alabilir, evini daha kendini ait hissettiği bir yer hâline getirebilirdi. Fakat Jordan'la yaşamayı ne kadar severse sevsin ve burada kendini ne kadar rahat hissederse hissetsin, burası evi değildi. Kalıcıymış gibi, kendine burada bir hayat kurabilirmiş gibi geliyordu.

“Bir yatağım bile yok,” dedi yüksek sesle.

Maia başını ona doğru çevirdi. “Simon, neyin var? Isabelle gittiği için mi böylesin?”

Simon omuz silkti. “Bilmiyorum. Yani, evet. Izzy'yi özleyorum ama... Clary adını koymamız gerektiğini söylüyor.”

“Ah, ilişkinin adını koymak,” dedi Maia, Jordan'ın şaşkın bakışlarını görünce. “Bilirsin işte, gerçekten sevgili olduğuna karar vermen. Bu arada bunu yapmanız da gerekiyor tabii.”

“Neden benim dışımda herkes bu deyiimi biliyor?” dedi Simon. Yüksek sesle düşünüyordu. “Isabelle kız arkadaşım olmak *istiyor mu?*”

“Söyleyemem,” dedi Maia. “Kızlar arası kural bu. Kendisine sor.”

“O Idris'te.”

“Döndüğünde sorarsın.” Simon bir şey demeyince Maia daha yumuşak bir tavırla ekledi: “Geri gelecek. Clary de öyle. Bu sadece bir toplantı.”

“Emin olamıyorum. Enstitüler güvende değil.”

“Senin için de aynısı geçerli,” dedi Jordan. “İşte bu yüzden senin yanındayım.”

Maia, Jordan’a baktı. Bu bakışta Simon’ın tanımlayamadığı, tuhaf bir şey vardı. Bir süredir Maia’yla Jordan arasında bir şeyler vardı. Maia uzak duruyor, erkek arkadaşına baktığında gözlerinde bir kuşku sezinleniyordu. Simon, Jordan’ın kendisine bir şeyler anlatmasını beklemişti, fakat Jordan bunu yapmamıştı. Jordan, Maia’nın bu uzaklığının farkında mıydı yoksa inatla inkâr mı ediyordu diye merak ediyordu Simon. Zira durum gayet açıktı.

“Eğer değiştirme şansın olsaydı,” dedi Maia, dikkatini Simon’a vererek, “gün vampiri mi olurdun?”

“Bilmem.” Simon da aynı soruyu kendisine sormuş, sonra bunu bir kenara itmişti. İnsanın değiştiremeyeceği şeyleri kafasına takmasının bir anlamı yoktu. Gün vampiri olmak damarlarında kan olduğu anlamına geliyordu. Diğer vampirler bunu istiyordu, kanım içtiklerinde onlar da güneşe çıkabiliyorlardı. Ancak bir o kadarı da yok olmanızı istiyordu, zira pek çok vampirin inancına göre gün vampirleri kökünün kazınması gereken iğrenç bir şeydi. Manhattan otelinin çatısında Raphael’in kendisine söylediği sözleri hatırlıyordu Simon: *Savaş çıkmadan damganı kaybetmemek için dua etsen iyi olur gün vampiri. Zira onu kaybedersen, seni öldürmek için sıra bekleyen düşmanların olacak. Ve onların başında beni bulacaksın.*

Hâl böyleyken... “Güneşi özlerdim,” dedi Simon. “Sanırım hâlâ insan olduğumu hissettiren de bu.”

Jordan, Simon’a baktığında şöminedeki ışık gözlerini aldı. “İnsan olmak gereğinden fazla abartılıyor,” dedi gülümseyerek.

Maia ayaklarını birden Jordan'ın bacağından çekti. Jordan ona doğru baktığı anda zil çaldı.

Simon anında ayağa fırladı. "Yemek geldi," diye duyurdu. "Gidip alırım. Ayrıca," diye ekledi başını çevirip, koridordan kapıya doğru giderken. "İki haftadır kimse beni öldürmeye çalışmadı. Belki de sıkılıp vazgeçtiler."

Arkasındaki mırıltıları duyuyordu fakat dinlemedi, birbirleriyle konuşuyorlardı. Elini tokmağa uzatıp kapıyı açtı. Şimdiden cüzdanını aranmaya başlamıştı.

Derken göğsünde bir şeyin zonklandığını hissetti. Isabelle'in kolyesinin açık kırmızı parladığını gördü ve geriye doğru atıldı. Kendisini yakalamak isteyen bir elden o anda kurtulmuştu. Bağırды. Kapı eşiğinde kırmızı takımlar giyinmiş belli belirsiz biri vardı. Her iki yanağında birden çirkin mühürleri, şahine benzer bir burnu ve geniş, solgun bir alnı olan bir Gölge Avcısı'ydı bu. Simon'a homurdanarak ilerledi.

"Simon, çömel!" diye bağırды Jordan. Simon kendini yere atıp yana doğru yuvarlandığı anda bir arbalet koridorda patlayıverdi. Karanlık Gölge Avcısı inanılmaz bir hızla yanma döndü. Attığı ok kapıya saplanmıştı. Simon, Jordan'ın öfkeyle küfredtiğini işitti. Derken kurt formuna bürünmüş Maia hızla yanından geçip karanlık avcının üstüne atıldı.

Dişleri avcının boğazına geçerken tatmin edici türden bir uluma işitildi. Her yere kan püskürdü ve havayı tuzlu, kırmızı bir pusla kapladı. Simon bunu içine çektiğinde iblis kanının o acı tadını aldı ve ayağa kalktı. Tam öne doğru bir adım atmıştı ki karanlık avcı Maia'yı yakalayıp koridora doğru fırlattı.

Hezimete uğrayan Maia dişlerle pençelerden oluşan bir yumak hâlinde uludu.

Jordan bağırdı. Simon'ın gırtlığından boğuk bir ses çıkıyordu -vampir tıslamasına benzer bir sestir bu- ve yırtıcı dişlerinin çıktığını hissetti. İçine korkudan kaynaklanan bir sancı saplanıverdi. Burren'da Sebastian'ın askerlerinin nasıl savaştığını görmüştü ve daha güçlü, daha hızlı olduklarını, Gölge Avcıları'ndan daha zor öldüklerini biliyordu. Onları öldürmek *vampirlerden* ne kadar daha güçlü bunu daha önce hiç düşünmemişti.

“Çekil yolumdan!” Jordan, Simon'ı omuzlarından yakalayıp ayağa kalkmaya çalışan Maia'nın arkasından fırlattı. Maia'nın yakası kan olmuştu ve kurt gözleri öfkeden kararmıştı. “Git buradan Simon. Bırak da bunu biz halledelim. *Git!*”

Simon olduğu yerde kaldı. “Bir yere gitmiyorum. Buraya benim için geldi—”

“*Bunu biliyorum!*” diye bağırdı Jordan. “Ben senin Pretor Lupus korumanın! Şimdi *bırak da işimi yapayım!*”

Jordan dönüp tekrar arbaletini aldı. Bu sefer ok karanlık Gölge Avcısı'nın omzuna saplandı. Karanlık avcı sendeleyerek geriledi ve Simon'ın bilmediği dilden bir dizi küfür sıraladı. *Galiba Almanca*, diye düşündü Simon. Berlin Enstitüsü'ne saldırmışlardı—

Maia, Simon'ın yanından fırlayıverdi. Jordan ise karanlık Gölge Avcısı'nı çevrelemişti. Simon başını sallayarak oturma odasına koşturdu. Açık pencereyi açıp -şişmiş tahtalar gıcırdadı ve eski boya parçaları çatırdadı- yangın merdivenine çıktı.

Jordan'ın kurtboğan bitkileri kışın soğuk havasından solmuş hâlde metal çıkıntıyı sarmıştı.

Simon içten içe oradan ayrılmaması gerektiğini haykırıyordu. Fakat Isabelle'e Jordan'ın koruma görevini yerine getirmesine izin vereceğine, kendisini hedef hâline getirmeyeceğine dair söz vermişti. Bir eliyle Izzy'nin kolyesini sardı. Sanki az önce onun boynundaymış gibi parmaklarının altında ılıktı. Ardından metal merdivenlerden inmeye başladı. Kardan çatırdıyorlardı ve kaygandılar. Son basamağa varana dek birkaç kez düşecek oldu ve aşağıdaki loş kaldırıma indi.

O anda etrafı vampirler tarafından çevriliverdi. Simon o kısa süre içlerinden sadece ikisinin Hotel Dumort klanından olduğunu anladı. Siyah saçlı, narin Lily ve sarışın Zeke. İkisi de düşmanca sırtıyordu. Ardından başına bir şey fırlattılar. Kumaş boğazını sımsıkı sardı ve Simon'ın nefesi kesildi. Havaya ihtiyacı olduğu için boğazının sıkıştırılmış olmasının verdiği acı yüzünden.

“Maureen selamlarını yolladı,” dedi Zeke kulağına doğru.

Simon çığlık atmak için ağzını açtı, fakat tek bir ses çıkarmasına kalmadan karanlığa gömülüverdi.

“Bu kadar meşhur olduğunu bilmiyordum,” dedi Clary. Jace'le Oldway Kanalı'nın bitişiğindeki dar kaldırımdan yürüyorlardı. Akşam oluyordu. Karanlık az önce çökmeye başlamıştı. Sokaklar ileri geri koşturan insanlarla doluydu. Yüzleri üşümüş ve kapalı, kalın paltolarına sarınmışlardı.

Yıldızlar beliriyor, gökyüzünün doğu yakasına doğru yumuşak bir ışık veriyordu. Bu ışık Clary'ye merakla bakan Jace'in gözlerini aydınlattı. "Herkes Valentine'in oğlunu tanır."

"Biliyorum ama Emma seni gördüğünde, âşık olduğu ünlü biriymişsin gibi davrandı. Sanki her ay *Shadowhunters Weekly*'nin kapağında çıkıyormuşsun gibi."

"Biliyorsun, benden poz vermemi istediklerinde bunun zevkli olacağını söylediler..."

"Elinde stratejik olarak bir serafim bıçağı tuttuğun sürece herhangi bir sorun göremiyorum," dedi Clary. Bunun üzerine Jace kahkaha attı. Kendisini çok şaşırttığını belirten kesik bir sesteki çıkardığı. Clary onun bu kahkahasına bayılıyordu. Jace her zaman öyle kontrollüydü ki, dikkatle büründüğü zırhını aşırp onu şaşırtabilen çok az kişiden biri olmak hâlâ büyük bir zevkti.

"Onu sevdin, öyle değil mi?" dedi Jace.

Afallayan Clary, "Kimi sevdim?" dedi. Hatırladığı bir meydandan geçiyorlardı. Ortasında bir çeşme bulunan arnavut taşlı bir meydandı burası. Muhtemelen suyun donmasını engellemek için şimdi taş bir çemberle sarılmıştı.

"O kız. Emma."

"Onda bir şey var," diye kabullendi Clary. "Belki de Helen'in kardeşini savunmasından. Julian. Onun için her şeyi yapar. Blackthorn'ları gerçekten çok seviyor ve onun dışında sahip olduğu herkesi kaybetmiş..."

"Sana kendini hatırlatıyor."

"Sanmıyorum," dedi Clary. "Bana kalırsa, bana *seni* hatırlatıyor."

“Çünkü ben ufak tefek, sarışın biriyim ve atkuyruğu bana yakışıyor, öyle mi?”

Clary ona omuz attı. Sıra sıra dükkânların bulunduğu bir caddeye çıkmışlardı. Dükkânlar kapanmıştı, fakat cadı taşı demir parmaklıklı pencereleri aydınlatıyordu. Clary’nin içinde bir rüyada veya bir peri masalında olduğuna dair bir his vardı. Alicante’nin ona hep verdiği türden bir his. Tepedeki engin gökyüzü, efsanelerin süslediği eski binalar. Ve her şeyin ötesinde Alicante’ye o bildik adını veren iblis kuleleri: Cam Şehri. “Çünkü,” dedi, vitrininde ekmek somunlarının yığıldığı bir dükkânın önünden geçerken, “kan bağıyla bağlı olduğu ailesini kaybetmiş. Fakat Blackthorn’lar yanında. Blackthorn’lar dışında onu yanına alacak hiç kimsesi yok, ne amcası ne teyzesi. Yani senin yaptığın şeyi öğrenmek zorunda kalacak: Ailenin kan bağından ibaret olmadığını. Seni seven insanlar olduğunu. Arkanı koruyan insanlar olduğunu. Tıpkı Lightwood’ların senin için yaptığı gibi.”

Jace yürümeyi bırakmıştı. Clary arkasını dönüp ona baktı. Yayalar onun etrafında ikiye ayrılıyorlardı. Bir dükkânın yanındaki dar bir sokağın girişinde duruyordu. Sokaktan esen rüzgâr sarı saçlarını dalgalandırıyordu. Ceketinin fermuarını açtı. Boynundan nabzının nasıl attığı görülebiliyordu. “Buraya gel,” dedi. Sesi sertti.

Clary tedbirli bir şekilde ona doğru bir adım attı. Onu üzecek bir şey mi söylemişti? Jace ona çok nadir kızsada, kızdığında zaman bunu gayet açık söylerdi. Jace elini uzatıp yumuşak bir tavırla Clary’nin elini tuttu ve onu kendisine doğru çekip bir

binanın köşesini döndü. Uzaktaki kanala doğru kıvrılan dar bir pasajın gölgeleri arasına getirdi.

Geçitte onlardan başka kimseler yoktu ve buranın dar girişi caddeden görülmeyi engelliyordu. O loş ışık altında Jace'in yüzü yalnızca köşelerden ibaretti: Keskin elmacık kemikleri, yumuşak dudaklar, bir aslanın altın rengi gözleri.

"Seni seviyorum," dedi Jace. "Bunu yeterince sık söylemiyorum. Seni seviyorum."

Clary duvara yaslandı. Taş duvar soğuktu. Bu koşullar altında rahatı yerinde olmayabilirdi, fakat Clary'nin umurunda değildi. Jace'i kendisine doğru öyle çekti ki sonunda dip dibe geldiler. Birbirlerine değmiyorlardı belki ama öyle yakınlardı ki Clary, Jace'in vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Damarlarında dolaşan ateşle elbette ceketinin fermuarını açmasına gerek yoktu. Clary yüzünü Jace'in omzuna bastırıp içine çektiğinde karabiber ve sabunun, etrafındaki soğuk havanın kokusunu duyumsayabiliyordu.

"Clary," dedi Jace. Fısıltıdan ibaret olan sesinden bir tür uyarı duyuluyordu. Clary ona duyduğu özlemin, bu yakınlığın fiziksel doyuma, herhangi bir dokunuşa duyduğu özlemin sertliğini duyumsayabiliyordu. Jace dikkatle kollarını etrafından geçirip avuçlarını taş duvara dayadı ve Clary'yi kollarından oluşan kafesin içine aldı. Clary, Jace'in nefesini saçlarında, vücudunun hafif dokunuşunu bedeninde hissediyordu. Her yanı aşırı derecede hassaslaşmış, Jace'in teninde okunduğu her yer iğneler batıyormuş gibi zevkle acı karışımı bir his uyandırıyordu.

“Lütfen beni bir sokağa çekip bana dokunduğunu ve beni öpmeyi *düşünmediğini* söyleme çünkü buna katlanabileceğimi sanmıyorum,” dedi Clary alçak bir sesle.

Jace gözlerini kapadı. Clary siyah kirpiklerinin yanaklarına değdiğini hissetti. Parmaklarının altında yüzünün şeklini çıkarmanın nasıl bir his olduğunu, bedeninin bedenindeki ağırlığını, teninin tenine temasını hatırladı.

“Söylemem,” dedi Jace. Clary sesinin o her zamanki yumuşak tınısı altındaki karanlık sertliği duyabiliyordu. İğneler üstünde bir bal gibi. O kadar yakınlardı ki Jace nefes aldığında Clary göğsünün şiştiğini hissediyordu. “Yapamayız.”

Clary elini Jace’in göğsüne koydu. Jace’in kalbi kapana kısılmış bir kuşun kanatları misali çırpınıyordu âdeta. “O hâlde beni eve götür,” diye fısıldadı Clary. Ardından ona yaslanıp dudaklarını Jace’in ağzının kenarına değdirdi. Ya da değdirmek, dudaklarını bir kelebeğin dokunuşu gibi dudaklarına sürtmek istemişti. Fakat Jace ona doğru eğildi ve hızla yön değiştirdi. Clary niyetlendiğinden daha fazla ona yaslanmıştı, dudakları dudaklarının ortasına doğru kaydı. Jace’in şaşkınlıkla nefes verdiğini duyumsadı. Derken öpüşmeye başladılar. Gerçek anlamda bir öpüşmeydi bu. Oldukça yavaş, ateşli ve şiddetliydi.

Beni eve götür. Oysa evi burasıydı. Jace’in onu saran kolları, kıyafetlerinde Alicante’nin soğuk rüzgârı, saçlarının teninde hafifçe döndüğü, boynunun arkasına giden elleri. Jace’in avuçları hâlâ arkasındaki taşın üstündeydi, fakat vücudunu Clary’nin vücudu üstünde hareket ettiriyordu. Clary hırıltılı soluklarını duyabiliyordu. Jace ona elleriyle dokunmuyordu, fakat Clary

ona dokunabilirdi. Ellerinin özgürce hareket etmesine izin verdi. Kaslarının çıkıntılarını izleyerek şişkin kollarından göğsüne doğru, dışarı doğru bastırarak böğrünü kavrayarak, nihayet tişörtü parmaklarının altında buruşurken. Ona dokunmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki Clary teninin yaralı kısmının nasıl da yumuşak olduğunu, sırt kaslarının dokunuşu altında ürperdiğini unutmuştu. Jace nefesini Clary'nin ağzına doğru verdi. Çay, çikolata ve tuz tadı vardı.

Clary öpüşmenin kontrolünü ele geçirmişti. Şimdi onu öperken Jace'in kasıldığını, alt dudağını, ağzının kenarını ısırıldığını, çenesinden öperek boynundaki nabız yerini emdiğini hissediyor, giderek hızlanan kalp atışlarını içine çekiyordu. Jace'in teni elleri altında yanıyordu, tam anlamıyla *yanıyordu*—

Jace onu bırakıp âdeta sarhoş gibi geri çekilip arka duvara çarptı. Gözleri bir an öyle kocaman açılmış ve kararmıştı ki Clary içlerindeki ateşi görebiliyordu. Karanlıkta ikiz ateşlere benziyorlardı. Derken gözlerinin ferisi sönüverdi. Koşmuş gibi soluk soluğaydı. Avuçlarını yüzüne bastıyordu.

“Jace,” dedi Clary.

Jace'in elleri düştü. “Arkadaki duvara bak,” dedi Jace duygusuz bir sesle.

Clary dönüp baktı. Arkasında, Jace'in yaslandığı yerde tam ellerinin biçimini almış iki kavruk iz oluşmuştu.

Seelie Kraliçesi yatağına uzanıp odasının taş duvarına baktı. Tavandan sarkan, her biri kan kırmızısı, hâlâ dikenli güllerle,

kafeslerle kaplıydı. Her gece solup ölüyorlar, her sabah ise yerine bir önceki günkü kadar tazeleri açıyordu.

Periler çok az uyur, nadiren rüya görürlerdi. Yine de Kraliçe, yatağının rahat olmasını istedi. Taştan geniş bir sedirdi onunki ve üstünde kalın kadife şeritlerle kaygan saten kaplı, tüyden yapılmış bir döşek vardı.

“Daha önce hiç,” dedi yatağının yanındaki oğlan, “kendinizi dikenlerle yaraladığınız oldu mu majesteleri?”

Kraliçe dönüp bakınca Jonathan Morgenstern’in örtüler üstünde yattığını gördü. Kendisine Sebastian demesini istemişti. Ki Kraliçe buna saygı duyuyordu zira hiçbir peri bir başkasının kendisine gerçek adıyla hitap etmesine izin vermezdi. Karın üstü yatmış, yastığın üstündeki başında kollarını kavuşturmuştu. Loş ışıktaki bile sırtındaki kamçı izleri görülebiliyordu.

Kraliçe, Gölge Avcıları’nı hep etkileyici bulmuştu. Peri halkı gibi yarı meleklerdi. Kesinlikle aralarında bir akrabalık olmaydı. Yine de Sebastian’a dek kişiliğine beş dakikadan fazla dayanabileceği birini bulacağını tahmin etmemişti. Öyle kendilerini beğenmişlerdi ki. Oysa Sebastian farklıydı. Bir insan için oldukça sıra dışıydı. Özellikle de bir Gölge Avcısı için.

“Nüktedanlığınızla kendinizi yaraladığınız kadar çok değil sanırım, canım,” dedi. “Majesteleri olarak değil de leydim olarak hitap edilmekten hoşlandığımı biliyorsun. Eğer o kadar istiyorsan güzel leydim de diyebilirsin.”

“Size ‘güzelim’ veya ‘güzel leydim’ dediğimde pek aldırıyor gibi görünmüyorsunuz.” Ses tonundan pişmanlık duyulmuyordu.

“Hım,” dedi, uzun parmaklarıyla Sebastian’ın gümüş rengi gür saçlarını tararken. Bir fani için harika bir renklere sahipti: kılıç renkli saçlar, oniks renkli gözler. Kız kardeşini hatırlıyordu. Çok farklıydı, onun kadar zarif değildi. “Dinlendirici bir uyku uyudun mu? Yorgun musun?”

Sebastian sırtüstü döndü ve ona sıırttı. “Pek bitkin sayılmam, sanırım.”

Kraliçe yan dönüp onu öptü. Sebastian elini uzatıp parmaklarını Kraliçe’nin kızıl saçlarına doladı. Bir buklesine baktı -yaralı eklemlerinin yanında kıpkırmızıydı- ve bunu yanağına değdirdi. Kraliçe’nin bir söz daha söylemesine kalmadan yatak odası kapısı çalındı.

Kraliçe seslendi: “Ne oldu? Önemli bir şey değilse git buradan yoksa seni nehirdeki deniz kızlarına yem ederim.”

Kapı açıldı ve sarayın genç hanımlarından biri içeri girdi. Kaelie Whitewillow’du bu. Bir periydi. Revarans yaptı ve “Leydim,” dedi, “Meliorn geldi ve sizinle konuşmak istiyor.”

Sebastian solgun kaşlarından birini kaldırdı. “Bir kraliçenin işi asla bitmez.”

Kraliçe göğüs geçirip yataktan çıktı. “İçeri gelsin,” dedi, “ve robdöşambrlarımdan birini getir, zira hava soğuk.”

Kaelie başını sallayıp odadan çıktı. Bir süre sonra Meliorn içeri girdi ve başıyla selam verdi. Sebastian, Kraliçe’nin saray mensuplarını yatak odasının ortasında çıplak bir şekilde karşılaşmasını tuhaf buluyorsa da bunu hiçbir acayip ifadeyle belli etmiyordu. Fani bir kadın olsa utanır, örtünmeye çalışırdı, fakat Kraliçe kraliçeydi, ölümsüz ve guruluydu. Elbiseler içinde ola-

ğanüstü görüldüğünü bildiği gibi çıplakken de öyle olduğunun farkındaydı. “Meliorn,” dedi. “Nefilimler’den haber mi getirdin?”

Meliorn dikleşti. Meliorn çoğu zamanki gibi birbiri üstünden binen kantar desenli beyaz zırhı içindeydi. Gözleri yeşil, saçları uzun ve siyahtı. “Leydim,” dedi ve arkasındaki Sebastian’a şöyle bir baktı. Sebastian yatakta oturmuş, örtü beline dolanmıştı. “Çok fazla haberim var. Karanlık avcılardan oluşan yeni kuvvetlerimiz Edom kalesinde konuşlandı. Yeni emirleri bekliyorlar.”

“Ya Nefilimler?” diye sordu Kraliçe. Bu sırada Kaelie elinde zambak yapraklarıyla dokunmuş bir robdöşambırla odaya girdi. Robdöşambırlı giysin diye Kraliçe’ye tuttu. Kraliçe beyaz, ipeksi cüppeye sarındı.

“Los Angeles Enstitüsü’nden kaçan çocuklar Sebastian’ın saldırıların arkasında olduğunu anlayacakları kadar bilgi vermiş,” dedi Meliorn yüzünü ekşiterek.

“Bunu zaten tahmin etmişlerdir,” dedi Sebastian. “Her şeyden beni suçlamak için acınacak bir alışkanlıkları var.”

“Asıl mesele, bizim insanlarımız tespit edildi mi?” diye sordu Kraliçe.

“Hayır,” dedi Meliorn memnuniyetle. “Çocuklar tüm saldırıların karanlık avcılar olduğunu düşünüyor.”

“Şu Blackthorn soyundan gelen oğlanın kanındaki peri kanı düşünüldüğünde bu çok etkileyici,” dedi Sebastian. “İnsan buna uyum sağlamış olacaklarını zannederdi. Ona ne yapmayı planlıyorsunuz peki?”

“Peri kanı var, o bizim,” dedi Meliorn. “Gwyn, Yaban Avcıları’na katılmasını talep etti. Oraya gönderilecek.” Kraliçe’ye döndü. “Daha fazla askere ihtiyacımız var,” dedi. “Enstitüler boşaltılıyor: Nefilimler Idris’e kaçıyorlar.”

“Ya New York Enstitüsü?” diye sordu Sebastian sert bir şekilde. “Kardeşlerime ne oldu?”

“Clary Fray ve Jace Lightwood, Idris’e gönderildi,” dedi Meliorn. “Rengimizi belli etmeden onları yakalamaya çalışamayız henüz.”

Sebastian bileğindeki bileziğe dokundu. Kraliçe bunun bir tür alışkanlık olduğunu fark etmişti. Öfkelendiği ve bunu belli etmemeye çalıştığı zaman böyle yapıyordu. Metalin üstünde insanlara ait eski bir dilde şunlar yazılıydı: *Eğer cennete ulaşamıyorsam cehennemî çağırırım*. “Onları istiyorum,” dedi Sebastian.

“Ve onları alacaksın,” dedi Kraliçe. “Bunun anlaşılmamızın bir parçası olduğunu unutmadım. Fakat sabırlı olmalısın.”

Sebastian gülümsedi fakat bu gözlerinden okunmuyordu. “Biz faniler çok aceleci olabiliyoruz.”

“Sen sıradan bir fani değilsin,” dedi Kraliçe ve tekrar Meliorn’a döndü. “Şövalyem,” dedi. “Kraliçe’ne ne önerirsin?”

“Daha çok askere ihtiyacımız var,” dedi Meliorn. “Bir Enstitü’yü daha ele geçirmeliyiz. Daha fazla silah da işimizi kolaylaştıracaktır.”

“Bütün Gölge Avcıları’nın Idris’te olduğunu söylediğini sanıyordum?” dedi Sebastian.

“Henüz değil,” dedi Meliorn. “Bazı şehirlerin Nefilimler’in hepsini göndermesi beklenenden uzun sürüyor. Londra, Rio

de Janeiro, Kahire, İstanbul ve Taipei'deki Gölge Avcıları kaldı. En azından bir enstitüyü daha ele geçirmemiz lazım.”

Sebastian gülümsedi. O güzel yüzünü daha da güzelleştirmekten ziyade acımasız bir maskeye dönüştüren bir gülümsemeydi bu. Bir mantikorun sırtışı gibi tüm dişleri ortaya çıkmıştı. “O hâlde Londra’ya saldıracağım,” dedi. “Tabii bu sizin isteğiniz dışında değilse Kraliçe’m.”

Kraliçe elinde olmadan gülümsedi. Fani bir sevgili onu gülümsetmeyeli yüzyıllar geçmişti. Eğilip onu öptü, ellerinin elbisesinin üstündeki yaprakların altına doğru kaydığını hissetti. “Londra senindir sevgilim, orayı kan gölüne çevirebilirsin,” dedi. “Sana hediyem olsun.”

“İyi misin?” diye sordu Jace, Clary’ye yaklaşık yüzüncü kez. Amatis’in evinin giriş merdivenlerinde dikilmiş, pencerelerden gelen ışıkla kısmen aydınlanıyordu. Jace bir basamak aşağısında, ellerini serbest bırakmaktan korkuyormuş gibi ceplerine sokmuştu.

Dükkanın duvarında bıraktığı yanık izlerine uzun süre bakmış, ardından tişörtünü aşağı çekip Clary’yi onunla yalnız kalmaması gerekiyormuş gibi kalabalık caddeye doğru sürüklemişti. Eve dönüş yolunun geri kalanı boyunca ağzı incecik bir çizgi hâlinde gerilmiş, susmuştu.

“Ben *iyiyim*,” dedi Clary güven verici bir şekilde. “Bak, duvarı yakan sendin, ben değil.” Yeni aldığı bir kıyafeti gösteriyormuş gibi abartılı bir dönüş yaptı. “Gördün mü?”

Jace'in gözleri gölgeliydi. "Sana zarar verseydim—"

"Zarar vermedin," dedi Clary. "O kadar kırılğan değilim."

"Bunu kontrol etmekte daha iyiye gittiğimi, Jordan'la çalışmanın işe yaradığını sanıyordum." Sesinden bir öfke sezileniyordu.

"İyiye gidiyorsun zaten, işe yarıyor. Bak, ellerindeki ateşe odaklanabiliyorsun, bu bir gelişme. Sana dokunuyor, seni öpüyordum ve bana bir şey olmadı." Elini Jace'in yanağına koydu. "Bunu birlikte halledecektik, hatırladın mı? Beni bunun dışında bırakmak yok. Kahramanca somurtmak yok."

"Önümüzdeki olimpiyatlarda Idris için somurturum diye düşünüyordum," dedi Jace. Sesi şimdiden yumuşamış, kendine duyduğu nefreti yansıtan sertliği, burukluğu gitmiş, neşesi yerine gelmişti.

"Alec'le çiftler somurtmasında yarışabilirsiniz," dedi Clary gülümseyerek. "Altın madalyayı kaparsınız."

Jace başını çevirdi ve Clary'nin avucunu öptü. Saçları Clary'nin parmak uçlarına değdi. Etraflarındaki her şey dingin ve sessizdi. Clary neredeyse Alicante'de sadece kendilerinin olduğunu düşünecekti. "Düşünmeden edemiyorum," dedi Jace, Clary'nin tenine doğru, "dükkân sahibi sabahleyin işe geldiğinde duvarını yakmış iki el izi görünce ne düşünecek acaba?"

"*Umarım bu sigorta kapsamındadır mı?*"

Jace gülünce Clary'nin saçları hafiften havalandı.

"Bu arada aklıma gelmişken," dedi Clary, "bir sonraki Konsey toplantısı yarındı değil mi?"

Jace başını onaylar bir şekilde salladı. "Savaş Konseyi," dedi. "Sadece Clave'in seçkin üyeleri katılacak." Parmaklarını sinirli

bir şekilde kıpırdattı. Clary öfkesini hissediyordu. Jace mükemmel bir strateji uzmanı ve Clave'in en iyi savaşçılarından biri olmasına karşın savaşlarla ilgili toplantılardan dışlandığı için kızılıyordu. *Özellikle de*, diye düşünüyordu Clary, *cennet ateşini kullanmak konusunda bir tartışma geçecekse*.

"O hâlde belki bana bir konuda yardım edebilirsin. Bir silah dükkânı bulmam lazım. Kılıç almak istiyorum. İyi bir kılıç."

Jace sevinmekten ziyade şaşırılmışa benziyordu. "Ne için?"

"Ah, bilirsin işte. Adam öldürmek için." Clary tüm şeytani şeylere karşı içinde duyduğu canı niyetleri yansıtacağını umduğu bir hareket yaptı. "Demek istediğim, bir süredir Gölge Avcısı'yım. Buna uygun bir silahım olmalı, değil mi?"

Jace'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "En iyi kılıç dükkânı Flintlock Caddesi'nde Diana'nın dükkânıdır," dedi, gözleri parlayarak. "Seni yarın öğleden sonra alırım."

"Bu bir randevu o hâlde," dedi Clary. "Silah randevusu."

"Akşam yemeği ve film den çok daha iyidir," dedi Jace ve karanlıklar arasında gözden yitti.

5

İNTİKAMIN ÖLÇÜSÜ

Jordan'ın dairesinin kapısı büyük bir gürültüyle açılınca Maia başını kaldırdı. Jordan koşarak içeri girdi ve kaygan parke döşeme üstünde âdeta kayarak durdu. “Haber var mı?” diye sordu.

Maia başını salladı. Jordan'ın yüzü düştü. Karanlık avcıyı öldürdükten sonra Maia etrafı temizlemelerine yardım etmesi için sürüyü aramıştı. İblislerin aksine, karanlık avcıları öldürdüğünüzde buharlaşmıyorlardı. Ortadan kaldırılmaları gerekiyordu. Normalde Gölge Avcıları'yla Sessiz Biradeler'i çağırırlardı, fakat Enstitü kapılarıyla Kemikler Şehri'nin kapıları artık kapalıydı. Onun yerine Bat ve sürünün geri kalanı bir ceset torbasıyla gelmiş, bu sırada karanlık avcıyla dövüşünden kalan yaraları hâlâ kanayan Jordan da Simon'ı aramaya çıkmıştı.

Jordan saatlerce geri dönmemişti. Geldiği zaman ise gözlerindeki bakışlar Maia'ya tüm hikâyeyi anlatan cinstendi. Simon'ın dalga geçen bir mesaj gibi paramparça edilip yangın merdiveninin dibinde bırakılan telefonunu bulmuştu. Bunun dışında ona dair hiçbir iz yoktu.

İkisi de bu olaydan sonra uyuyamamıştı tabii ki. Maia Bat'le birlikte kurt sürülerinin merkezine gitmişti. Bat gönülsüzce de olsa kurtlardan Simon'ı aramalarını isteyeceğine ve Alicante'deki Gölge Avcıları'na ulaşmaya çalışacağına ("çalışmak" kelimesini özellikle vurgulamıştı) dair söz vermişti. Gölge Avcıları'nın başkentine açık hatlar vardı. Sadece sürülerle klanların başlarının kullanabileceği hatlar.

Maia, Jordan'ın evine ümitsiz ve bitkin bir hâlde şafak vakti dönmüştü. Jordan içeri girdiğinde mutfakta dikilmiş, ıslak bir havluyu alnına bastırıyordu. Jordan ona baktığında havluyu çekti ve suların gözyaşları misali yüzünden aktığını hissetti. "Hayır," dedi. "Haber yok."

Jordan kendini duvara bıraktı. Üstünde sadece kısa kollu bir tişört vardı ve pazılarının etrafındaki Upanishad dizelerinden yapılmış mürekkep desenleri gayet net görünüyordu. Saçları terliydi ve alnına yapışmıştı. Silah çantasının kayışının geçtiği yerde, boynunda kırmızı bir çizgi oluşmuştu. Perşian görünüyordu. "İnanamıyorum," dedi Maia'ya yaklaşık milyonuncu sefer. "Onu kaybettim. Ondan ben sorumluydum ve lanet olsun ki onu kaybettim."

"Senin hatan değil." Maia bu sözün Jordan'ın kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmayacağını biliyordu fakat söylemeden

edemiyordu. “Bak, üç farklı eyaletteki her vampirle ve kötü adamla savaşılamazsın. Ve Pretor senden bunu denemeni istememeliydi. Simon, Mark’ı kaybettiğinde destek için seni istediler, öyle değil mi? Ve hiç kimseyi göndermediler. Sen elinden geleni yaptın.”

Jordan başını eğip ellerine baktı ve fısıltıyla bir şey söyledi: “Yeterince iyi değilim.” Maia yanına gidip kollarını ona dolaması, onu rahatlatması gerektiğinin farkındaydı. Kendisini suçlamaması gerektiğini söylemeliydi.

Fakat bunu yapamıyordu. Suçluluk duygusunun ağırlığını demir bir çubuk gibi göğsünde hissediyordu. Söyleyemediği sözler onu boğuyordu. *Jordan, sana bir şey söylemem lazım. Jordan, buna mecburum. Ben.*

Jordan—

Çalan telefonun sesiyle aradaki sessizlik bozuluverdi. Jordan âdeta çılgına dönmüş gibi elini cebine sokup telefonunu çıkardı. Kapağını açtı ve kulağına doğru tuttu. “Alo?”

Maia onu izliyordu. Öyle öne eğilmişti ki tezgâh kaburgasına batıyordu. Hattın öteki ucunda sadece mırıltılar işitiyordu. Jordan telefonu kapatıp ona bakana dek sabırsızlıktan çılgılık atacak gibiydi. Jordan’ın gözlerinde bir umut pırıltısı vardı. “Arayan Teal Waxelbaum’dü, Pretor’da komutan muavini,” dedi. “Hemen genel merkeze gitmemi istiyorlar. Sanırım Simon’ı aramama yardım edecekler. Sen de gelir misin? Şimdi çıkarsak öğleyin orada oluruz.”

Sesinden Simon için duyduğu büyük kaygının altında bir yalvarış seziliyordu. *Aptal değil*, diye düşündü Maia. *Bir şeylerin ters gittiğinin farkında. Bir şeylerin—*

Derin bir nefes aldı. Kelimeler boğazına düğümleniyordu -Jordan, bir konu hakkında konuşmamız lazım- fakat bunları bastırdı. Şu anda öncelik Simon'dı.

"Tabii ki," dedi. "Tabii ki gelirim."

Simon'ın gördüğü ilk şey duvar kâğıdıydı ki pek de kötü değildi. Biraz eskimişti. Soyulduğu belliydi. Ciddi bir küflenme sorunu vardı. Fakat genelde gözlerini açtığı anda gördüğü en kötü şey değildi. Bir iki kez gözlerini kırptırıp çiçek desenlerinin arasından geçen kalın çizgileri inceledi. Bu çizgilerin aslında demir parmaklık olduğunu anlaması biraz vaktini aldı. Bir kafesteydi.

Çabucak yerinden doğrulup ayağa kalktı. Kafesin ne kadar yüksek olduğuna bakmamıştı. Kafatası tepedeki parmaklıklara değince bakışlarını aşağı indirip yüksek sesle küfretti.

Derken kendini gördü.

Üstünde dökümlü, şişkin, beyaz bir tişört vardı. Daha da can sıkıcı olanı, aynı zamanda çok dar deri bir pantolon giymiş gibi görünmesiydi.

Çok dar.

Deri.

Simon başını eğip üstüne baktı ve her şeyi inceledi. Gömleğin kabarıklığı. Göğsünü gösteren derin V yaka. Derinin sıkılığı.

"Neden," dedi bir süre sonra, "başıma gelebilecek en berbat şeyi yaşadığımı düşündüğümde her zaman yanılıyorum acaba?"

Tam o anda kapı açıldı ve ufak tefek bir figür aceleyle odaya girdi. Bu karanlık kişi gizli teşkilattaki birine özgü bir hızla kapıyı hemen arkasından kapadı.

Parmak uçlarında kafese doğru geldi yüzünü parmakların arasına bastırdı. “Siiimon,” dedi.

Maureen’di.

Simon normalde kendisini bırakmasını, bir anahtar bulmasını, kendisine yol göstermesini isterdi. Fakat Maureen’in görünüşünde bir şey bunun işe yaramayacağını söylüyordu. Özellikle de başındaki kemiklerden oluşan taç. Parmak kemikleriydi bunlar. Belki de ayak kemikleriydi. Ve kemikten taç mücevherlerle süslüydü. Ya da göz kamaştırıyordu. Bir de eski püskü, gül rengi ve gri bir balo elbisesi vardı. On sekizinci yüzyılda geçen kostüm dramalarını hatırlatır türden kalçalara doğru genişliyordu. İnsanın kendine güvenmesini aşıl原因 türden bir kıyafetti bu.

“Hey, Maureen,” dedi temkinli bir tavrıla.

Maureen gülümsedi ve yüzünü açıklığa daha da bastırdı.

“Kıyafetin hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Maureen. “Sana birkaç giysi getirdim. Bir frak ve iskoç eteği, başka şeyler de var, ama önce bunu giymeni istiyordum. Makyajını da ben yaptım. Hepsi benim elimden çıkma.”

Simon’ın gözüne kalem çekildiğini anlaması için aynaya ihtiyacı yoktu. Bunu anında, tamamen anlamıştı.

“Maureen—”

“Sana bir kolye yapıyorum,” dedi lafını keserek. “Daha fazla takı takmanı istiyorum. Daha fazla *bilezik* takmanı istiyorum. *Bileklerin* boş kalmasın istiyorum.”

“Maureen, neredeyim ben?”

“Benimle birliktisin.”

“Pekâlâ. Neredeyiz?”

“Otel, otel, otel...”

Hotel Dumort. En azından bu bir nebze mantıklı gelmişti.

“Tamam,” dedi Simon. “Peki neden... kafesteyim?”

Maureen kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı ve elini kafesin parmaklarında gezdirdi. Kendi dünyasına dalıp gitmişti.

“Birlikte, birlikte, birlikte... artık birlikteyiz. Sen ve ben. Simon ve Maureen. Sonunda.”

“Maureen—”

“Burası senin odan olacak,” dedi Maureen. “Hazır olur olmaz dışarı çıkabilirsin. Sana bir şeyler getirdim. Bir yatak. Başka şeyler de. Birkaç sandalye. Seveceğin şeyler. Böylece müzik başlayabilir!”

Maureen fırıl fırıl dönmeye başladı. Elbisenin o tuhaf ağırlığı altında neredeyse dengesini kaybediyordu.

Simon bir sonraki sözlerini çok dikkatli seçmesinin iyi olacağını hissediyordu. Yatıştırıcı bir sesi olduğunun farkındaydı. İsteddiği zamanlar duyarlı olabiliyordu. Rahatlatıcı.

“Maureen... Biliyorsun... Seni severim...”

Bu söz üzerine Maureen dönmeyi bırakıp tekrar parmaklıkları tuttu.

“Sadece biraz zamana ihtiyacın var,” dedi Maureen, sesinde dehşet verici bir sevecenlikle. “Sadece biraz zaman. Öğreneceksin. Âşık olacaksın. Artık birlikteyiz. Saltanat bizim

olacak. Sen ve ben. Krallığımızı yöneteceğiz. Ne de olsa artık Kraliçe'yim."

"Kraliçe mi?"

"Kraliçe. Kraliçe Maureen. Gecelerin Kraliçesi Mauren. Karanlığın Kraliçesi Maureen. Kraliçe Maureen. Kraliçe Maureen. Ölüm Kraliçesi Maureen."

Maureen duvardaki bir şamdanda yanan bir mumu alıp birden parmaklıkların arasından Simon'a doğru uzattı. Hafifçe ucunu eğdi ve beyaz balmumu gözyaşları biçiminde yerdeki çürümüş kırmızı halıdan geriye ne kalmışsa dökülürken gülümsemi. Dikkatini toplamaya çalışırken alt dudağını ısırıldı. Bileğini hafifçe çevirip damlaları bir araya gelecek şekilde döktü.

"Sen... Kraliçe misin?" dedi Simon kendinden geçmiş gibi. Maureen'in New York vampir klanının başı olduğunu biliyordu. Ne de olsa Camille'i öldürmüş ve yerine geçmişti. Fakat klan liderlerine kral veya kraliçe denmezdi. Raphael gibi normal giyinirlerdi, kostüme benzer kıyafetler değil. Gecenin Çocukları'nın oluşturduğu camia içinde önemli kimselerdi.

Ancak Maureen farklıydı elbette. Maureen zombi bir çocuktur. Simon gökkuşağı rengindeki kol ısıtıcılarını, kısık, hırıltılı sesini, kocaman gözlerini hatırlıyordu. Simon onu ısırdığında küçük bir kızın tüm o masumiyetine sahipti. Camille'le Lillith onu alıp dönüştürmüş, damarlarına kötülük aşılamış, tüm o masumiyeti deliliğe çevirmişti.

Simon bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Maureen onu tanımamış, takip etmemiş olsaydı, bunların hiçbirini başına gelmeyecekti.

Maureen başını sallayıp gülümsedi ve şimdi küçük bir volkanı andıran balmumundan yaptığı yığına odaklandı. “Yapmam... gereken şeyler var,” dedi beklenmedik bir şekilde ve hâlâ yanmakta olan mumu elinden bıraktı. Mum yere düştüğü anda söndü ve Maureen kapıya doğru koşturdu. Aynı karanlık kişi o yaklaştığı anda kapıyı açtı. Simon yine tek başına kalmıştı. Mumdan çıkan dumanlar, yeni deri pantolonu ve suçluluğunun verdiği o ağır yükte birlikte yapayalnız.

Maia, Pretor’a giderken yol boyunca susmuştu. Güneş gökyüzünde giderek yükselmiş, manzara Manhattan’ın tıkkış tıkkış binalarından trafiğin tıkadığı Long Island ekspresyola, ardından North Fork’un küçük, pastoral kasabalarıyla çiftliklerine dönüşmüştü. Şimdi Pretor’a yaklaşmışlardı ve yalnızca sol tarafta Sound’un soğuk rüzgârdan dalgalanan buz mavisi sularını görüyorlardı. Maia bu sulara dalmayı hayal ettiğinde ne kadar soğuk olduklarını düşündü ve içi ürperdi.

“Sen iyi misin?” Jordan da yolun büyük bir kısmı boyunca pek konuşmamıştı. İçinde bulundukları kamyon soğuktan ve Jordan deri sürüş eldivenleri takmıştı. Yine de direksiyonu tutan ellerinin beyaz boğumları belli oluyordu. Maia ondan yayılan kaygıyı hissedebiliyordu.

“İyiyim,” dedi. Bu doğru değildi. Simon için endişeleniyor ve hâlâ boğazını düğümleyen, o söyleyemediği sözlerle karşı savaşı veriyordu. Onları söylemek için doğru zaman değildi.

Hele de Simon kayıpken. Yine de bunları dillendirmediği her saniye yalan söylüyormuş gibi hissediyordu.

Sound'a doğru, önlerinde uzanan uzun, beyaz yola doğru döndüler. Jordan boğazını temizledi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Maia alçak bir sesle ve "Teşekkür ederim," dememek için kendini tuttu. Birisi sizi söylediği zaman teşekkür etmezsiniz. Jordan'ın açıkça beklediği şeyi söylemeniz gerekirdi—

Maia pencereden dışarı baktı kımıldayıp hayal dünyasından çıkıverdi. "Jordan *kar mı yağıyor?*"

"Sanmıyorum." Oysa beyaz kar taneleri kamyon pencerelerinin yanından geçiyor, ön camda toplanıyordu. Jordan kamyonu durdurup pencerelerden birini indirdi ve bir kar tanesi yakalamak için elini açtı. Elini geri çekti. Yüzündeki ifade giderek kasvetli bir hâle bürünüyordu. "Bu kar değil," dedi. "Kül bu."

Jordan kamyonu tekrar vitese aldığı anda Maia'nın kalbi yerinden oynadı. Yolun kenarından dönerek ileri doğru hareket ettiler. Önlerinde, Pretor Lupus genel merkezinin kül rengi gökyüzü karşısında altın gibi parlayarak yükseliyor olması gereken yerde, siyah dumanlar püskürüyordu. Jordan küfredip direksiyonu sola çevirdi. Kamyon bir hendeğe girip stop etti. Kapıyı tekmeyle açıp aşağı atladı. Maureen bir saniye sonra onu izledi.

Pretor Lupus Genel Merkezi, Sound'a doğru kıvrılan kocaman, yeşil topraklardan oluşan bir parselde inşa edilmişti. Ana bina altın rengi taşlardan yapılmış, kemerli revaklarla çevrelenmiş Roma stili bir malikâneye benziyordu. Ya da eskiden öyleydi.

Şimdi dumanı tüten koca bir ahşap ve taş yığınının ibaretti. Krematoryumdaki kemikler gibi kömüre dönmüştü. Beyaz tozlarla küller yoğun bir şekilde bahçelerden esiyordu. Yakıcı havadan genzi yanan Maia yüzünü kapatmak için elini kaldırdı.

Jordan'ın kahverengi saçları külle dolmuştu. Etrafına bakıyordu. Yüz ifadesine bakılırsa şok içindeydi ve hiçbir şey anlam veremiyordu. “Ben—”

Maia'nın gözlerine birisi takıldı. Dumanların arasında anlık bir hareketti bu. Jordan'ın tişörtünün kolunu yakaladı. “Baksana, orada biri var—”

Jordan harekete geçip Pretor binasından kalan duman altı yıkıntıların kenarından geçti. Maia onu takip etti. Buna karşın korkudan geri duruyor, binanın topraktan fışkıran kömürleşmiş kalıntılarına bakakalıyordu –artık var olmayan çatıya tutunmuş duvarlar, patlamış ya da erimiş pencereler, sağda solda bir zamanlar tuğla ya da kemik olan beyaz tozlar...

Jordan onun önünde duruverdi. Maia ilerleyip Jordan'ın yanına geçti. Ayakkabıları kül içindeydi, bağcıklarının arasına kumtaşları dolmuştu. Jordan'la yanmış binaların ana bölümündeydiler. Yakındaki suyu görebiliyordu. Yangın yayılmamıştı fakat burada da kömürleşmiş yapraklarla uçuşan küller vardı. Ve kesilmiş çitlerin arasında cesetler.

Çoğu genç her yaştan kurtadam düzgün patikalar boyunca sere serpe yatıyor, bir tipiyeye yakalanmışlar gibi cesetleri yavaş yavaş külle örtülüyordu.

Kurtadamların etraflarını kendi türleriyle çevrelemek, sürüler hâlinde yaşamak, birbirlerinden güç almak gibi bir içgüdü-

leri vardı. Bu kadar fazla ölü kurtadam, kişiyi mahveden bir acı veriyor, dünyada kayıplardan oluşan bir deliği andırıyordu. Maia, Pretor'un duvarlarında yazan Kipling'in sözlerini anımsadı. *Sürünün gücü kurttan, kurdun gücü sürüden gelir.*

Jordan etrafına bakınarak dolanıyor, ölülerin isimlerini mırıldanırken dudakları oynuyordu –*Andrea, Teal, Amon, Kurosh, Mara.* Suyun kıyısında Maia birdenbire bir şey gördü. Yarı batmış bir beden. Koşturmaya başladı. Jordan da peşi sıra gitti. Küllerin arasından kayarak çimlerin kuma dönüştüğü yerde durdu ve cesedin yanında yere çöktü.

Pretor Scott'tu bu. Cesedi yüzüstü inip kalkıyordu. Grileşmiş sarı saçları ıslanmış, etrafındaki sular pembemsi kırmızıya dönüşmüştü. Maia eğilip onu çevirdi. Az kalsın kusuyordu. Scott'ın gözleri açıktı, boş boş gökyüzüne bakıyordu ve boğazı boydan boya kesilmişti.

"Maia." Aniden sırtında bir el hissetti. Jordan'ın eliydi bu. "Yapma–"

Jordan'ın sözü bir nefes sesiyle kesildi. Maia arkasını dönünce hissettiği tek şey yoğun bir dehşetti. Neredeyse gözleri kararmaktaydı. Jordan arkasında dikilmiş, bir elini uzatmıştı. Yüzünde şok içinde bir ifade vardı.

Göğsünün ortasından bir kılıcın ucu çıkmıştı. Metali siyah yıldızlarla damgalanmıştı. Çok tuhaf görünüyordu. Sanki birisi bunları oraya yapıştırmıştı. Ya da bir çeşit tiyatro malzemesiydi.

Etrafından kanlar akmaya başladı ve Jordan'ın ceketinin önünü lekeledi. Jordan ağzından köpükler çıkararak bir nefes

daha aldı ve dizleri üstüne çöktü. Kılıç içeriye çekilerek bedeninden çıkarken vücudu yere yığıldı. Böylece arkasında duran şey ortaya çıkmıştı.

Elinde kocaman, gümüş rengi-siyah bir kılıç tutan bir oğlan ayakta dikilmiş Maia'ya ve Jordan'ın dizleri üstündeki vücuduna bakıyordu. Kılıcın kabzası, çocuğun sarı saçlarından botlarına kadar her yeri kan içindeydi. Sanki kırmızı boya üfleyen bir vantilatörün önünde durmuş, her tarafına boya sıçramıştı. Çocuğun ağzı kulaklarına varıyordu.

“Maia Roberts ve Jordan Kyle,” dedi. “*Sizin* hakkınızda çok şey duydum.”

Maia dizleri üstüne çöktüğünde Jordan yanlamasına yığıldı. Maia onu tutup dizlerine yatırdı. Yaşadığı dehşetten her yanının uyuduğunu hissediyordu. Sanki Sound'un buz gibi dibinde yatıyordu. Jordan kollarında titriyordu. Maia kollarını ona doladığında ağzından kan geldi.

Başını kaldırıp tepesinde dikilen oğlana baktı. Bir an kardeşi Daniel'in kâbuslarından birindeymiş gibi hissetti. Başı dönüyordu. Karşısındaki çocuk tıpkı Daniel gibi güzeldi, fakat hiç bu kadar farklı görünemezlerdi. Daniel'in teni kendisinininki gibi esmerdi. Oysa bu çocuğunki buzdan yontulmuş gibiydi. Beyaz bir ten, keskin ve soluk elmacık kemikleri, alnına dökülen tuz beyazı saçlar. Gözleri bir köpek balığınıninki gibi siyahtı. Duygusuz, soğuk bakıyordu.

“Sebastian,” dedi. “Sen Valentine'in oğlusun.”

“Maia,” diye fısıldadı Jordan. Maia'nın elleri Jordan'ın göğsünün üstündeydi ve kana bulanmıştı. Jordan'ın tişörtü de aynı

şekildeydi. Altlarındaki kum tanecikleri yapışkan topraklara dönüşmüştü. “Burada durma. Kaç—”

“Şşş.” Maia, Jordan’ın yanağını öptü. “İyileşeceksin.”

“Hayır, iyileşmeyecek,” dedi Sebastian. Sıkılmışa benziyordu. “Ölecek.”

Maia başını yukarı doğru uzattı. “Kes sesini,” dedi tıslayarak. “Kes sesini seni... seni *yaratık!*”

Bileğini şaklatırmış gibi bir hareket yaptı. Maia daha önce hiç kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti, belki Jace dışında. Kılıcın ucu birden Maia’nın boğazına gelmişti. “Sessiz ol, Aşağı Dünyalı,” dedi. “Etrafında ölmüş yatan kaç kişi var bir bak. Bir kişiyi daha öldürmekte tereddüt eder miyim sanıyorsun?”

Maia yutkundu fakat geri çekilmedi. “Neden ki? Gölge Avcıları’yla savaştığını sanıyordum—”

“Bu uzun hikâye,” dedi ağır ağır. “Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki Londra Enstitüsü sinir bozucu derecede iyi korunuyor ve Pretor’u bunun bedelini ödedi. Bugün *birini* öldürecektim. Sabah kalktığımda o birinin kim olduğuna karar vermemiştim. Sabahlara bayılırım. Her sabah, bir sürü olasılıkla doludur.”

“Pretor’un Londra Enstitü’süyle hiçbir alakası yok—”

“Ah, işte orada yanılıyorsun. Epey uzun bir geçmişleri var. Fakat bunun bir önemi yok. Savaşımı Nefilimler’e karşı verdiğim konusunda haklısın, ki bu, aynı zamanda müttefikleriyle de savaş hâlinde olduğum anlamına geliyor. Bu—” Boşta olan elini savurup arkasında duran yanmış harabeye çevirdi. “Bu, benim mesajım. Ve benim için bunu sen ileteceksin.”

Maia başını sallamaya başladığında elini bir şeyin kavradığını hissetti. Jordan'ın parmaklarıydı bunlar. Maia, başını eğip ona baktı. Jordan'ın yüzü bembeyaz kesmişti. Gözleri gözlerini arıyordu. *Lütfen*, diyor gibiydi gözleri. *Ne istiyorsa yap*.

“Neymiş o mesaj?” dedi Maia fısıldayarak.

“Shakespeare’lerini hatırlamaları gerektiğini söyle,” dedi. “Ölüm şu gözlerimi kapatana ya da talih bana intikamın ölçüsünü verene dek asla durmayacak, durulmayacağım.” Göz kırparken kirpikleri kanlı yanaklarına değiyordu. “Aşağı Dünyalılar’a söyle,” dedi. “İntikam peşindeyim ve istediğimi alacağım. Gölge Avcıları’yla ittifak yapan herkese gününü bu şekilde göstereceğim. Bu savaşta Nefilimler’in peşinden gitmediğiniz sürece türünüzle hiçbir alıp veremediğim yok, ki bu durumda en sonuncunuzun kökü bu dünyadan kazınana dek kılıcıma yem, orduma kılıç olacaksınız.” Kılıcının ucunu indirince Maia’nın gömleğinin düğmelerine değdi. Sanki vücudunu kesmek istiyordu. Kılıcı çektiğinde hâlâ sırtıyordu. “Sözlerimi hatırlayabilecek misin dersin, kurtkız?”

“Ben...”

“Elbette hatırlayacaksın,” dedi ve Maia’nın kollarında hareketsiz yatan Jordan’ın cesedine baktı. “Bu arada erkek arkadaşın öldü,” diye ekledi. Kılıcını belindeki kınına koyup oradan uzaklaştı. Giderken botları yerdeki külleri kaldırmaya devam ediyordu.

Magnus içki yasağı yılları boyunca gizlice satış yapılan bir yer olduğu için uzun zamandır Hunter's Moon'a* -fanilerin sessizce kendilerinden geçinceye kadar içmek için gittiği bir yerdi- gitmiyordu. 1940'larda bir ara Aşağı Dünyalılar'ın eline geçmiş ve o zaman beri bu müşterilere hitap etmeye başlamıştı. Öncelikle kurtadamlara.

O zaman da, şimdi de hırpaniydi. Yerler yapışkan talaşlarla kaplıydı. Benekli bir tezgâhı olan ahşap bir bar vardı ve ıslak bardaklarla uzun pençe çiziklerinin on yıllardan beri bıraktığı halkalarla doluydu. Barmen sinsi Pete, Luke'un Manhattan kurtlar sürüsünün geçici başkanı Bat Velasquez'e kola veriyordu. Magnus düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak ona baktı.

"Yeni kurtadam sürüleri liderini mi kesiyorsun?" diye sordu Catarina. Magnus'un yanında karanlık bir kabine sıkışmıştı. Mavi parmakları bir bardak Long Island Iced Tea'ye sarılıydı. "Woolsey Scott'tan sonra kurtadamlardan vazgeçtiğini sanıyordum."

"Onu kesmiyorum," dedi Magnus gururlu bir tavırla. Bat fena biri değildi. Tabii kare çeneli, geniş omuzlu birinden hoşlanıyorsanız. Fakat Magnus derin düşüncelere dalmıştı. "Aklım başka yerlerde."

"Aklın her neyde ise, bunu yapma!" dedi Catarina. "Kötü bir fikir."

"Neden böyle diyorsun?"

* Avcı Ayı Ç.N.

“Çünkü elindeki tek tür onlar,” dedi. “Seni uzun zamandır tanıyorum ve bu konuda kesinlikle eminim. Eğer bir kez daha korsan olmayı düşünüyorsan, bu kötü bir fikir.”

“Hatalarımı tekrarlamam,” dedi Magnus, gücenik.

“Haklısın. Yeni ve daha beter hatalar yaparsın,” dedi Catarina ona. “Kafandaki her ne ise yapma. Bir kurtadam isyanının başını çekme, kazara kıyamete yol açacak bir şey yapma ve kendi pırıltı markanı başlatıp Sephora’ya satmaya çalışma.”

“Bu son fikir gerçek bir marifetmiş,” diye yorumda bulundu Magnus. “Ama kariyerimi değiştirmek niyetinde değilim. Düşündüğüm şey...”

“Alec Lightwood mu?” Catarina sıırttı. “O çocuk kadar seni sinirlendiren bir başkasını daha görmemiştin.”

“Beni o kadar uzun süredir tanıyorsun,” diye homurdandı Magnus. Fakat bunu gönülsüzce söylemişti.

“Yapma. Onu görmek zorunda kalmamak için Enstitü’deki portal işini almamı istedin ve sonra sırf özürlü dilemek için yine de oraya geldin. İnkâr etme, seni gördüm.”

“Hiçbir şeyi inkâr ettiğim yok. Veda etmek için geldim, hata ettim. Bunu yapmamalıydım.” Magnus içkisinden bir yudum aldı.

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi Catarina. “Sahiden bunun anlamı ne, Magnus? Alec’le birlikte olduğun kadar mutlu olduğunu hiç görmemiştin. Genelde âşık olduğunda perişan oluyorsun. Camille’e baksana. Ondan nefret ediyordum. Ragner ondan nefret ediyordu—”

Magnus başını masaya koydu.

“Ondan *herkes* nefret eder,” diye sürdürdü konuşmasını Catarina acımasızca. “Üçkâğıtçı *ve* kötüydü. Zavallı, tatlı erkek arkadaşın onun tarafından sömürüldü. Eh, sahiden, mükemmel bir ilişkiyi bitirmek için iyi bir neden mi bu? Bir pitonu bir tavşanla dürtmek ve sonra tavşan kaybettiğinde ona kızmak gibi bu.”

“Alec bir tavşan değil. Bir Gölge Avcısı.”

“Ve daha önce bir Gölge Avcısı’yla çıkmamıştın. Mesele bu değil mi?”

Magnus masadan uzaklaştı. Rahatlamıştı çünkü masa bira kokuyordu. “Bir bakıma,” dedi. “Dünya değişiyor. Anlamıyor musun, Catarina?”

Catarina içki kadehinin üstünden ona baktı. “Anladığımı söyleyemem.”

“Nefilimler bin yıldır hayatta kalmayı başardı,” dedi Magnus. “Fakat yaklaşan bir şey var, büyük bir değişim. Onları hep varoluşumuzun bir gerçekliği olarak kabul ettik. Fakat Nefilimler’in dünyada olmadığı zamanları hatırlayacak kadar yaşlı büyücüler var. Geldikleri gibi hızla yeryüzünden silinebilirler.”

“Ama sahiden düşündüğün—”

“Bunu hayal ettim,” dedi Magnus. “Biliyorsun, bazen rüyalarım gerçek olur.”

“Babanın yüzünden.” Catarina içkisini masaya bıraktı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı ve bunun hiçbir mizahi yanı yoktu. “Sadece seni korkutmaya çalışıyor olabilir.”

Catarina, dünya üzerinde Magnus’un babasının gerçekte kim olduğunu bilen nadir insanlardan biriydi. Ragnor Fell bir

diğeri idi. Bu, Magnus'un insanlara söylemekten hoşlandığı bir şey değildi. İnsanın ebeveynlerinden birinin iblis olması başka bir şeydi, cehennemin gayrimenkullerinin önemli bir kısmının babanıza ait olması başka bir şey.

"Hangi amaçla?" Magnus omuz silkti. "Yaklaşan her fırtınanın merkezinde ben yokum."

"Ama Alec'in olduğundan korkuyorsun," dedi Catarina. "Ve onu kaybetmemek için kendinden uzaklaştırmak istiyorsun."

"Kazara felakete yol açabilecek bir şey yapma demiştin," dedi Magnus. "Şaka yaptığını biliyordum. Fakat bir şekilde yaklaşan felaket hissinden bir türlü kurtulamadığım zaman bu pek de komik olmuyor. Valentine Morgenstern neredeyse Gölge Avcıları'nın kökünü kurutuyordu ve oğlu zekâ bakımından ondan iki kat, kötülük bakımından altı kat iyi. Ve tek başına gelmeyecek. Yardım alıyor, babamdan daha güçlü olan iblislerden, başkalarından—"

"Nereden biliyorsun?" Catarina'nın sesi sertti.

"Bunu inceledim."

"Gölge Avcıları'na yardım etmeyi bıraktığını sanıyordum," dedi Catarina. Magnus'un bir şey demesine fırsat bırakmadan elini kaldırdı. "Boş ver. Bunu öyle çok söylediğini duydum ki hiçbir zaman doğru söylemediğini biliyorum artık."

"Mesele de bu ya," dedi Magnus. "Bunu inceledim ama hiçbir şey bulamadım. Sebastian'ın müttefikleri her kimse onunla ittifak yaptıklarına dair hiçbir iz bırakmıyorlar. Sürekli bir şeyler keşfedecekmişim gibi hissediyorum, derken kendimi boşluğu tutmaya çalışır bir hâlde buluyorum. Onlara yardım *edebile-*

ceğimi sanmıyorum Catarina. Bir başkası yardım edebilir mi onu da bilmiyorum.”

Magnus, Catarina’nın merhametli bakışlarından başını çevirip bara döndü. Bat tezgâha yaslanmış telefonunu kurcalıyordu. Ekrandan gelen ışık yüzüne gölgeler düşürüyordu. Magnus’un her fani yüzde gördüğü gölgeler. Her insanın, her Gölge Avcısı’nın, ölüme mahkûm her yarattığın.

“Faniler ölür,” dedi Catarina. “Bunu her zaman biliyordun ama ondan önce de onlara âşık oldun.”

“Böyle değildi,” dedi Magnus.

Catarina şaşkınlık içinde soluklandı. “Ah,” dedi. “Ah...” İçkisini eline aldı. “Magnus,” dedi şefkatle. “Çok aptalsın.”

Magnus gözlerini kısarak ona baktı. “Öyle miyim?”

“Eğer hissettiğin buysa, onunla birlikte olmalısın,” dedi. “Tessa’yı düşünsene. Ondan hiçbir şey öğrenmedin mi? Hangi aşkların kaybetme acısını çekmeye değer olduğuyla ilgili?”

“O Alicante’de.”

“Yani?” dedi Catarina. “Konsey’de büyücü temsilcisi olacaktın. Bu sorumluluğu benim üzerime yıktın. Şimdi senin üzerine geri yıkıyorum ben de. Alicante’ye git. Bana öyle geliyor ki, Konsey’e benden çok söyleyebileceğin şey var.” Elini hemşire elbisesinin cebine uzattı. Hastanedeki işinden çıkıp dosdoğru buraya gelmişti. “Unutmadan, şunu al.”

Magnus, Catarina’nın parmakları arasındaki buruşmuş kâğıt parçasını aldı. “Akşam yemeği davetiyesi mi?” dedi şüpheyle.

“Peri halkından Meliorn, Konsey’deki tüm Aşağı Dünyalılar’ın büyük Konsey öncesi yemekte buluşmasını istiyor,” dedi. “Bir

çeşit barış ve iyi niyet jesti ya da belki sadece herkesi bilmeceleriyle sinirlendirmek istiyordur. Her iki şekilde de ilginç olacaktır.”

“Peri yemekleri,” dedi Magnus somurtarak. “Peri yemeklerinden nefret ederim. Yani, önümüzdeki yüzyıl içinde dans çıkırıklarında mahsur kalmanı istemeyen güvenilir türü kastediyorum. Tüm o çiğ sebzelerle böcekler—”

Sustu. Salonun karşısında Bat telefonunu kulağına tutmuştu. Diğer eliyle bar tezgâhını kavriyordu.

“Bir sorun var,” dedi Magnus. “Sürüyle ilgili bir şey.”

Catarina bardağını masaya bıraktı. Magnus’u iyi tanırdı ve büyük ihtimalle haklı olduğunu biliyordu. O da Bat’e doğru baktı. Bat telefonunu kapattı. Yüzü solmuş, yarası belirginleşmişti. Yanağı mosmordu. Barın arkasındaki Sinsi Pete’e bir şey söylemek için eğildi, ardından iki parmağını ağzına götürüp ısıklı çıktı.

Islığı buharlı tren sesine benziyordu ve bardaki uğultuları yarıp geçti. Birkaç saniye içinde kurtadamlar ayağa kalkmış, Bat’e doğru ilerliyordu. Magnus da ayağa kalkmıştı. Catarina kolunu çekti. “Yapma—”

“Beni merak etme.” Silkinerek Catarina’dan kurtuldu ve kalabalığı yararak Bat’e doğru ilerledi. Sürünün kalan kısmı geniş bir halka şeklinde etrafını sarmıştı. Ortalarındaki büyücüyü görünce güvensizce gerildiler, sürü liderlerine yaklaşmak için itişip kakışıyorlardı. Sarışın bir kadın Magnus’un yolunu kesmeye çalıştı fakat Bat elini kaldırdı.

“Bir şey yok, Amabel,” dedi. Sesi dostane değildi ama nazikti. “Magnus Bane, değil mi? Brooklyn kıdemli büyücüsü? Maia Roberts sana güvenilebileceğimi söyledi.”

“Güvenebilirsin.”

“Pekâlâ, ama burada acil bir sürü işimiz var. Ne istiyorsun?”

“Sana bir telefon geldi.” Magnus, Bat’ın telefonunu işaret etti. “Arayan Luke muydu? Alicante’de bir şey mi olmuş?”

Bat başını salladı. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“O hâlde bir enstitüye daha saldırmışlar?” dedi Magnus. Eskiden tüm cevapları bilen kendisiydi ve bir şey bilmemekten nefret ederdi. New York Enstitüsü boşaltılmıştı ama bu, diğer enstitülerin korunmadığı anlamına gelmiyordu. Bir savaş olmayabilirdi. Alec’in karışmaya karar verebileceği bir savaş—

“Enstitü değil,” dedi Bat. “Telefondaki Maia’ydı. Pretor Lupus genel merkezi yakılmış. En az yüz kurtadam ölü, buna Pretor Scott ve Jordan Kyle da dâhil. Sebastian Morgenstern’in savaşı bizimle.”

6

KURŞUN BİRADER VE ÇELİK KIZ KARDEŞ

“Atma. Lütfen, lütfen atma. Ah, Tanrım, attı işte,” dedi Julian boyun eğmiş bir sesle. Koca bir patates kulağını ıskalayıp odanın karşı tarafına uçtu.

“Bir şey olmadı,” dedi Emma güven verici bir şekilde. Sırtını Tavvy’nin beşiğine dayamış, Julian’ın en küçük kardeşine akşam üstü öğününü yedirmesini izliyordu. Tavvy yemek istediği şeyler konusunda çok özenli davrandığı bir yaşa gelmişti ve bu gruba girmeyen her şey yere fırlatılıyordu. “Lamba bir patates oldu. o kadar.”

Neyse ki, Penhallow’ların evinin geri kalanı epey şık olmakla birlikte tavan arası -“savaş yetimleri”nin, Idris’e geldiklerinden beri Blackthorn’lar ve Emma için kullandıkları ortak terimdi

bu, şimdi burada yaşıyordu- tasarım olarak oldukça sade, işlevsel ve dayanıklıydı. Evin en üst katını tamamen kaplıyordu: Birbirine bağlı birkaç oda, küçük bir mutfakla banyo, gelişigüzel seçilmiş yataklar ve her yere dağılmış eşyalar. Helen alt katta Aline'le birlikte uyuyordu fakat her gün yukarıdaydı. Emma'ya ayrı bir oda verilmişti. Julian için de aynı şey geçerliydi ancak orada pek kaldığı söylenemezdi. Drusilla ve Octavian her gece çılgınlıklarla uyanmaya devam ettiği için Julian onların odasında, yerde uyumaya başlamıştı. Yastıklarla battaniyesi Tavvy'nin beşiğinin yanında yığılmıştı. Mama sandalyesi olmadığı için Julian yemeklerle kaplı bir örtünün karşısında yere oturuyordu. Bir elinde tabak, yüzünde çaresiz bir bakış vardı.

Emma, Julian'ın yanma gelip karşısına oturdu ve Tavvy'yi kucağına aldı. Tavvy'nin minik yüzü mutsuzluktan buruşmuştu. "Anne," dedi Tavvy, Emma onu kaldırırken.

"Çuf çuf treni şöyle," diye öneride bulundu Jules'a. Saçında spagetti sosu olduğunu söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. İyice düşündükten sonra bunu yapmamasının daha iyi olacağına karar verdi.

Emma yemeği yükseltip Tavvy'nin ağzına götüren Julian'ı izledi. Tavvy şimdi kıkırdıyordu. Emma kayıplarının verdiği hissi bastırmaya çalıştı: Yeşil renkli her şeyi yemeyi reddettiği bir aşamada babasının sabırla yemeklerini ayıkladığını hatırlıyordu.

"Yeterince yemiyor," dedi Jules alçak bir sesle. Tereyağlı bir ekmek parçasını tren gibi yaklaştırırken Tavvy yapışık elleriyle ona uzandı.

“O üzgün. Küçük bir bebek ama yine de bir şeyler olduğunun farkında,” dedi Emma. “Mark’ı ve babanı özleyiyor.”

Jules yorgunca gözlerini ovuşturdu. Elmacık kemiğinde domates sosu bulaştırmıştı. “Ne Mark’ın ne de babamın yerini alabilirim.” Tavvy’nin ağzına bir dilim elma soktu. Tavvy bunu haşın bir zevkle tükürdü. Julian iç geçirdi. “Dru’yla ikizlere bakmam lazım,” dedi. “Yatak odasında Monopoly oynuyorlardı ama işlerin ne zaman kötüye gideceğini bilemezsin.”

Haklıydı. Analitik zihniyle Tiberius pek çok oyunda kazanırdı. Livvy buna aldırış etmemesine karşın rekabeti seven Dru önemserdi ve pek çok oyun iki tarafın da birbirinin saçını çekirtmesiyle son bulurdu.

“Ben bakarım.” Emma, Tavvy’yi Julian’a geri verdi. Tam ayağa kalkacakken Helen odaya girdi. Karamsar görünüyordu. İkisini gördüğünde bu karamsarlığı endişeye dönüştü. Emma ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu.

“Helen,” dedi Julian. “Ne oldu?”

“Sebastian’ın birlikleri Londra Enstitüsü’ne saldırmış.”

Emma, Julian’ın gerildiğini fark etti. Sanki onun sinirleri kendisininmiş, yaşadığı paniği kendisi yaşıyormuş gibi hissetmişti. Yüzü -şimdiden çok zayıftı- gerginleşmişe benziyordu. Yine de bebeği aynı, nazik kavrayışla tutmaya devam ediyordu. “Ya Arthur amca?” diye sordu.

“O iyi,” dedi Helen çabucak. “Yaralanmış. Idris’e gelişi gecikecek ama durumu iyi. Hatta Londra Enstitüsü’ndeki herkes iyi. Saldırı başarısız olmuş.”

“Nasıl?” Julian’ın sesi fısıltıdan ibaretti.

“Henüz tam olarak bilmiyoruz,” dedi Helen. “Aline ve Konsül’le ve diğerleriyle birlikte Gard’a gideceğim ve neler olduğunu anlamaya çalışacağız.” Diz üstü çöküp elini Tavvy’nin buklelerine daldırdı. “Bu *iyi* bir haber,” dedi Julian’a.

Julian her şeyden çok afallamış görünüyordu. “Sebastian’ın yeniden saldırmış olması korkutucu, biliyorum, ama başarılı olmadı.”

Emma, Julian’la göz göze geldi. Bu iyi haberler karşısında heyecanlanması gerektiğini hissediyordu, fakat içini inciten bir his duyuyordu. Korkunç bir kıskançlık. Neden kendi ailesi ölürken Londra Enstitüsü’nde oturanların aileleri yaşıyordu? Nasıl olmuştu da daha iyi savaşmış, daha iyisini başarmışlardı?

“Bu adil değil,” dedi Julian.

“Jules,” dedi Helen, ayağa kalkarken. “Bu bir yenilgi. Bir anlamı var. Sebastian’ı ve birliklerini *yenebileceğimiz* anlamına geliyor. Onları alt edebiliriz. Akışı değiştirebiliriz. Bu herkesin daha az korkmasını sağlayacak. Önemli olan da bu.”

“Umarım onu diri yakalarlar,” dedi Emma, gözlerini Julian’dan ayırmadan. “Umarım onu Melek Meydanı’nda hepimizin gözleri önünde öldürürler ve umarım ölümü yavaş olur.”

“*Emma*,” dedi Helen. Sesinden çok şaşırıldığı belliydi. Ancak Julian’ın mavi-yeşil gözleri Emma’nın içindeki şiddeti hiçbir itiraza mahal vermeksizin yansıtıyordu. Emma onu o andaki kadar çok sevmemişti, zira kendi yüreğinin derinliklerinde yatan en karanlık hisleri yansıtıyordu.

Silah dükkânı muhteşemdi. Clary daha önce bir silah dükkânını muhteşem bulacağını aklından bile geçirmezdi. Belki günbatımı veya New York silüetinin gece yarısı manzarası muhteşem olabilirdi, ancak topuzlar, baltalar ve topuzlu bastonlarla dolu bir dükkân asla.

Oysa burası öyleydi. Dışarıda asılı duran metal tabela bir ok kılıfı şeklindeydi. Üstünde dükkânın ismi -Diana'nın Oku- kıvrık harflerle üstüne yazılmıştı. Dükkanın içinde çelik ve gümüş bıçaklar ölümcül yelpazeler şeklinde sergilenmişti. Dev bir avize uçan altın oklarla rokoko tarzı boyanmış tavandan sarkıyordu. Gerçek oklar oymalı ahşap standlara yerleştirilmişti. Başları turkuaz, gümüş ve mercanla süslenmiş Tibet stili uzun kılıçlar, bakır ve pirinçten dövme metal saplarıyla Birmanya'ya özgü *dha* kılıçlarının yanında duvarları süslüyordu.

"Peki, buna sebep olan nedir?" diye sordu Jace merakla. Japon harflerinin oyulduğu bir *naginata*'yı indirirken. Kılıcı yere koyduğunda başının üstünde yükseldi. Jace'in sapın etrafındaki uzun parmakları kılıcı dengede tutuyordu. "Bir kılıç sahibi olma arzusu?"

"On iki yaşında bir çocuk silahının berbat olduğunu söyleyince değiştirme vaktin gelmiştir," dedi Clary.

Tezgâhın ardındaki kadın kahkaha attı. Clary bu kadını tanımıştı. Konsey toplantısında konuşan balık dövmeli kadındı bu. "Eh, bunun için en iyi yere geldiniz."

"Burası sizin dükkânınız mı?" diye sordu Clary. Demir kabızalı bir uzun kılıcın ucunu denemek için elini uzattı.

Kadın gülümsedi. "Evet, ben Diana. Diana Wrayburn."

Clary ince kılıca doğru uzandı, fakat *naginata*'yı duvara yaslamış olan Jace ona doğru başını salladı. "İki ağızlı kılıç senden uzun olacaktır. Bu zor bir şey olduğundan değil tabii."

Clary ona dil çıkarıp elini duvarda asılı duran palyoşa uzattı. Bıçağının üstünde çizikler vardı –daha dikkatli incelendiğinde bilmediği dilde harfler olduğunu açıkça görebiliyordu.

"Onlar mühür, fakat Gölge Avcıları'nın mühürleri değil," dedi Diana. "O bir Viking kılıcı. Çok eskidir. Ve çok da ağırdır."

"Üstünde ne yazdığını biliyor musunuz?"

"*Yalnız hak edenler için*," dedi Diana. "Babam iyi bir kılıcın üstünde isim veya yazıt varsa anlaşılabilirceğini söylerdi."

"Dün böyle bir tane gördüm," dedi Clary anımsayarak. "Üstünde şuna benzer bir şey yazıyordu: *Joyeuse ve Durendal ile aynı çelik ve tava sahibim*."

"Cortana!" Diana'nın gözleri parlamıştı. "Ogier'in kılıcı. Bu çok etkileyici. Excalibur ya da Kusanagi-no-Tsurugi'ye sahip olmak gibi bir şey. Cortana Carstairs'lere ait bir kılıçtı sanırım. Dün Konsey toplantısında olan kız, Emma Carstairs mi şimdiki sahibi?"

Clary başını salladı.

Diana dudaklarını büzüştürdü. "Zavallı çocuk," diye söylendi. "Blackthorn'lar da öyle. Tek bir darbeyle bu kadar kişiyi kaybetmek... Keşke onlar için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Benim de," dedi Clary.

Diana ona ölçülü bir bakış atıp tezgâhın altına eğildi. Bir süre sonra Clary'nin ön kolu uzunluğunda bir kılıçla çıktı. "Buna ne dersin?"

Clary kılıca baktı. Kesinlikle çok güzeldi. Balçağı, kulpu ve obsidyenle süslü başı, âdeta siyaha çalan kopkoyu gümüşten bıçağı. Clary'nin aklı doğrudan derslerinde ezberlediği silah türlerine gitti. Orak biçimli kılıç, süvari kılıcı, tek yüzlü kılıç, uzun kılıçlar. “Bu *cinquedea* mı?” diye tahminde bulundu.

“Bu bir palyoş. Diğer tarafına da bakmak isteyebilirsin,” dedi Diana ve kılıcı çevirdi. Bıçağın öteki tarafında, orta sırtın altında siyah yıldızlardan oluşan bir desen vardı.

“Ah.” Clary'nin yüreğine bir acı saplandı. Bir adım geriledi. Az kalsın arkasına gelmiş, kaşlarını çatarak bakan Jace'e çarpıyordu. “Bu bir Morgenstern kılıcı.”

“Evet, öyle.” Diana cin gibi bakıyordu. “Uzun zaman önce Morgenstern'ler demirci Wayland'den iki kılıç sipariş etti. Birbirinin eşi iki kılıç. Baba-oğul için büyük ve küçük boy. Morgenstern sabah yıldızı anlamına geldiği için ikisi de yıldız başka bir özelliğine göre isimlendirildi. Küçük olan, Heosphorus şafak taşıyıcı anlamına gelirken, büyük olan, Phaesphorus, ışık taşıyıcı demektir. Phaesphorus'u görmüşsündür çünkü Valentine Morgenstern bunu kullanıyordu. Şimdi de oğluna miras kaldı.”

“Kim olduğumuzu biliyorsunuz,” dedi Jace. Bu bir soru değildi. “Clary'nin kim olduğunu biliyorsunuz.”

“Gölge Avcıları dünyası küçüktür,” dedi Diana ve bir ona bir diğerine baktı. “Konsey'deyim. İfade verdiğini görmüştüm, Valentine'in kızı.”

Clary şüphe içinde kılıca bakıyordu. “Anlamıyorum,” dedi. “Valentine asla bir Morgenstern kılıcını bırakmazdı. Bu kılıç nasıl oldu da elinize geçti?”

“Karısı sattı,” dedi Diana. “İşyandan önceki zamanlarda dükkânın sahibi olan babama satmış. Kılıç karısınınındı. Artık senin olabilir.”

Clary ürperdi. “İki adamın bu kılıcın daha büyüğünü taşıdığını gördüm ve ikisinde de nefret ettim. Kendini kötülükten başka bir şeye adamamış bir Morgenstern yok bu dünyada.”

Jace, “Sen varsın,” dedi.

Clary ona doğru baktı. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamıyordu.

“Zaten param yetmez,” dedi Clary. “Bu altın, siyah altın ve *adamas*’tan yapılmış. Bu tür bir kılıca verecek param yok.”

“Onu sana hediye edeceğim,” dedi Diana. “İnsanların Morgenstern’lerden nefret ettiği konusunda haklısın. İnsanlar kılıçların ölümcül bir sihir taşımak, bir defada binlerce kişiyi katletmek üzere yapıldıklarına dair hikâyeler anlatıyorlar. Elbette bunlar sadece hikâyeden ibaret, hiçbir gerçeklik payları yok ama yine de bu, başka bir yerde satabileceğim bir şey değil. Ya da satmak isteyeceğim. İyi ellere gitmeli.”

“İstemiyorum,” dedi Clary fısıltıyla.

“Kaçtığın takdirde ona senden büyük bir güç vereceksin,” dedi Diana. “Al ve kardeşinin boğazını bununla kes ve soyunun onurunu kurtar.”

Kılıcı tezgâhta Clary’ye doğru ittirdi. Clary tek kelime etmeden bunu aldı. Elini başına doladı ve kavrayışına uygun olduğunu gördü —sanki onun için yapılmış gibi eli tam oturmuştu. Kılıcın yapımında kullanılan çelik ve kıymetli metallere karşın, elinde bir tüy kadar hafifti. Kılıcı kaldırdı. Bıçağın üstündeki

siyah yıldızlar ona göz kırpmıyor, ateş gibi bir ışık çeliğin üstünde kıvılcımlarını saçıyordu.

Clary başını kaldırınca Diana'nın havadan bir şey kaptığını gördü: Hafif bir ışık pırıltısı bir kâğıt parçasına dönüştü. Kâğıdı okudu. Kaşları endişe içinde çatıldı. "Melekler adına," dedi. "Londra Enstitüsü'ne saldırmışlar."

Clary neredeyse kılıcı elinden düşürüyordu. Jace'in yanında yutkunduğunu işitti. "Ne?" diye sordu Jace.

Diana başını kaldırdı. "Merak etmeyin," dedi. "Görünüşe bakılırsa, Londra Enstitüsü'ne bir çeşit özel koruma kurulmuş, bundan Konsey'in bile haberi yokmuş. Yaralıları var ama kimse ölmemiş. Sebastian'ın kuvvetleri püskürtülmüş. Maalesef karanlık avcılardan yakalanan veya öldürülen olmamış." Diana konuşurken Clary dükkân sahibinin beyaz yas kıyafeti giydiğini fark etti. Valentine'ın savaşında birini mi kaybetmişti? Sebastian'ın enstitü saldırılarında kaybettiği biri mi olmuştu?

Morgenstern'lerin elinde ne kadar kan akmıştı?

"Çok üzgünüm," dedi Clary soluklanarak. Sebastian'ı görebiliyordu. Zihninde öyle netti ki... Kırmızı takımı ve kırmızı kanı, gümüş rengi saçları ve gümüş kılıcı. Geriye doğru sendeledi.

Birden kolunda bir el hissetti ve soğuk havayı soluduğunu fark etti. Bir şekilde silah dükkânından insanlar dolu bir caddeye çıkmıştı ve Jace yanındaydı. "Clary," diyordu. "Merak etme. Her şey yolunda. Londra'daki Gölge Avcıları'nın hepsi kurtulmuş."

"Diana yaralıları olduğundan bahsediyordu," dedi Clary. "Morgenstern'ler yüzünden daha fazla kan döküldü."

Jace, Clary'nin hâlâ sağ elinde tuttuğu kılıca baktı. Kabzanın üstündeki parmakları solgundu. "Kılıcı almak zorunda değildin."

"Hayır. Diana haklıydı. Morgenstern'lerle ilgili her şeyden korkmak, Sebastian'ın benim üzerimde daha güçlü olmasını sağlıyor. İsteddiği tam da bu."

"Katılıyorum," dedi Jace. "İşte bu yüzden sana bunu getirdim."

Ona üstünde gümüş yıldız desenleri olan siyah deriden bir kılıç kını verdi.

"Sokaklarda kılıfsız bir kılıçla dolaşamazsın," diye ekledi Jace. "Yani dolaşabilirsin ama tuhaf bakışları üzerimize çekme ihtimalimiz çok yüksek."

Clary kılıfı aldı, kılıcı sardı ve kemerine takıp paltosuyla kapattı. "Daha iyi değil mi?"

Jace, Clary'nin kızıl saçlarından bir tutamı yüzünden çekti. "Bu ilk gerçek silahın, sana ait olan ilk silahın. Morgenstern ismi lanetli değil, Clary. Yüzlerce yıl öncesine giden şerefli bir Gölge Avcısı ismi bu. *Sabah yıldızı*."

"Sabah yıldızı bir yıldız değildir," dedi Clary somurtkan bir biçimde. "Bir gezegendir. Bunu astronomi dersinde öğrenmiştim."

"Fani eğitimi ne yazık ki çok yavan," dedi Jace. "Bak," dedi ve parmağıyla işaret etti. Clary gökyüzüne değil, ona baktı. Sarı saçlarındaki ışığa, gülümserken ağzının eğimine. "İnsanların gezegenlere dair hiçbir şey bilmedikleri zamanlarda gecenin kumaşında parlak yırtıklar olduğunu düşünüyorlardı. Yıldızlar. Ve gündoğumunda doğudan yükselen bir yıldız vardı ve ona

sabah yıldızı adını verdiler. Işık taşıyıcı, şafağın müjdecisi. Bu çok mu kötü? Dünyaya ışığı taşımak?”

Clary düşünmeden eğilip Jace’in yanağını öptü. “Pekâlâ, güzel,” dedi. “Demek bu astronomi dersinden daha şiirsel.”

Jace elini indirip ona gülümsedi. “Aferin,” dedi. “Şimdi şiirsel bir şey daha yapacağız. Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Simon şakaklarında soğuk parmaklar hissederek uyandı. “Aç gözlerini gün vampiri,” dedi sabırsız bir ses. “Çok vaktimiz yok.”

Simon öyle bir şevkle kalktı ki karşısındaki kişi tıslayarak çekildi. Simon etrafa baktı. Hâlâ Maureen’in kafesinde, Hotel Domurt’un içindeki o çürümüş odadaydı. Karşısında Raphael vardı. Düğmeli, beyaz bir gömlekle kot giymişti. Boynunda görülen altın parlıyordu. Yine de, Simon onu şimdiye dek hep bir iş toplantısına gider gibi temiz ve şık görmüştü. Oysa şu anda siyah saçları karışmış, beyaz gömleği yırtılmış ve lekelenmişti.

“Günaydın, gün vampiri,” dedi Raphael.

“*Senin* burada ne işin var?” dedi Simon öfkeyle. Kendini pislenmiş, hasta ve sinirli hissediyordu. Ve hâlâ üstünde şu kabarık gömlek vardı. “Sahiden sabah mı oldu?”

“Uyuyordun ve şimdi uyandın. Sabah oldu.” Raphael tiksinc bir şekilde neşeli görünüyordu. “Burada ne yaptığıma gelince: elbette senin için buradayım.”

Simon kafesin parmaklıklarına yaslandı. “Ne demek istiyorsun? Ve buraya nasıl girdin?”

Raphael ona acıyarak baktı. “Kafes dışarıdan açılıyor. İçeri girmek benim için çok kolaydı.”

“Peki bu yalnızlıktan ve kardeş gibi bir dost arama arzusun-
dan mı kaynaklıyor?” diye sordu Simon. “Seni en son gördü-
ğümde koruman olmamı istemiştin ve sana hayır dediğimde
Cain damgasını kaybettiğim anda beni öldüreceğini gayet net
bir şekilde ima etmiştin.”

Raphael ona gülümsedi.

“Demek bu işin öldürme kısmı ha?” diye sordu Simon.
“Söylemeden edemeyeceğim, pek ustaca sayılmaz. Büyük ihti-
malle yakalanacaksın.”

“Evet,” dedi Raphael dalgınca. “Maureen ölümüne çok üzüle-
cek. Bir keresinde seni şu vicdansız büyücülere satma konusunu
açmıştım da hiç hoşuna gitmemişti. İmkânsızdı. Sağaltıcı güç-
leriyle gün vampirlerinin kanları iyi para ediyor.” Göğüs geçirdi.
“Epey iyi bir fırsat olabilirdi. Yazık ki Maureen meseleyi benim
bakış açımdan göremeyecek kadar aptal. Seni burada tutup bebek
gibi giydirmeyi tercih ediyor. Fakat öte yandan ne de olsa deli.”

“Vampir Kraliçe’ne ilgili böyle bir şey söylemeli misin sence?”

“Bir zamanlar ölmeni istiyordum, gün vampiri,” diye
karşılık verdi Raphael sohbet eder gibi. Sanki bir zamanlar
Simon’a bir kutu çikolata almayı düşündüğünü anlatıyordu.
“Ama daha büyük bir düşmanım var. Sen ve ben, ikimiz de
aynı taraftayız.”

Kafesin parmaklıkları Simon’ın sırtına batıyor, onu rahatsız
ediyordu. “Maureen mi?” diye tahmin yürüttü. “Her zaman
bir vampir lideri olmak istedin ve şimdi o senin yerini aldı.”

Raphael dudaklarını büzüp hırladı. “Bunun sadece bir güü oyunundan ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi. “Anlamıyorsun. Maureen dönüştürülmeden önce dehşet içindeydi ve delirene kadar işkence gördü. Kalktığında tabutunu pençele-yerek dışarı çıktı. Ona bir şey öğretecek kimse yoktu. İlk kanını verecek kimse yoktu. Ben sana hiç değilse ilk kanını vermiştim.”

Simon gözlerini dikmiş bakıyordu. Birdenbire mezarlığı hatırladı. Topraktan soğuk havaya ve pisliğin içine çıktığı, açlığını, içini yiyip bitiren o açlığı, Raphael’in kanla dolu bir torbayı ona atışını. Daha önce bunu bir iyilik ya da yardım olarak görmemişti ancak o ilk öğünü almamış olsaydı yaşayan her tür canlıya saldırırdı. Bunu engelleyen Raphael’di.

Simon’ı Dumort’tan Enstitü’ye taşıyan, kan kaybederken daha fazla ilerleyemeyecek hâle geldiğinde ön merdivenlere yatan ve olanları Simon’ın arkadaşlarına anlatan Raphael’di. Simon, Raphael’in saklanmaya çalışacağını veya Nefilimler’e yalan söyleyeceğini zannetmişti. Oysa Raphael her şeyi itiraf edip tüm sonuçlarına katlanmıştı.

Raphael hiçbir zaman Simon’a özel olarak iyi davranmamıştı, fakat kendi içinde tuhaf bir gurura sahipti.

“Seni yaratan benim,” dedi Raphael. “Damarlarındaki kanım seni vampir yaptı.”

“Hep berbat bir vampir olduğumu söyledin,” diye işaret etti Simon.

“Bana minnet duymanı beklemiyorum,” dedi Raphael. “Asla olduğun kişi olmak istemedin. Sanırım Maureen için de aynı şey söylenebilir. Dönüştürüldüğü için delirdi ve hâlâ deli.

Düşünmeden cinayet işliyor. Özensizce yapılmış bir kıyımın taşıdığı insanlar dünyasına teşhir olma tehlikesini düşünmüyor. Vampirler ihtiyaç veya izan dışında öldürürse günün birinde yiyecek hiçbir şeyimiz kalmayacağı ihtimalini göz önüne almıyor.”

“İnsanlar,” dedi Simon. “Hiç insan kalmayacak.”

“*Gerçekten* berbat bir vampirsin,” dedi Raphael. “Fakat bu konuda aynı düşünüyoruz. Sen insanları korumak istiyorsun. Bense vampirleri korumak. Amaçlarımız aynı.”

“O hâlde öldür onu,” dedi Simon. “Maureen’i öldür ve klanın başına geç.”

“Yapamam.” Raphael karamsar görünüyordu. “Klandaki diğer çocuklar onu seviyor. Uzun yolu, ufukta bizi bekleyen karanlığı görmüyorlar. Sadece öldürme ve istedikleri zaman tüketme özgürlüğünü görüyorlar. Anlaşmalar’a boyun eğmeyi, dışarıdan bir yasaya uymayı istemiyorlar. Maureen onlara dünyadaki en büyük özgürlüğü verdi ve kendi soylarını bu özgürlükle yok edecekler.” Ses tonu insanın içine işliyordu.

“Sahiden klana ne olacağını önemsiyorsun,” dedi Simon şaşkınca. “Senden gayet iyi bir lider olur.”

Raphael ters ters ona baktı.

“Gerçi kemikten bir taçla nasıl görünürdün bilmiyorum,” diye ekledi Simon. “Bak, söylemek istediğini anlıyorum, ama nasıl yardım edebilirim? Fark ettin mi bilmem ama bir kafese hapsolmuş durumdayım. Beni buradan çıkarırsan seni yakarlar. Ve buradan gidersem Maureen beni bulur.”

“Alicante’de değil, orada seni bulamaz,” dedi Raphael.

“Alicante mi?” Simon ona bakıyordu. “İdris’in başkenti, Alicante’yi mi kastediyorsun?”

“Pek akıllı olduğun söylenemez,” dedi Raphael. “Ever, kastedtiğim Alicante orası.” Simon’ın şaşkın bakışları karşısında hafifçe gülümsedi. “Konsey’de bir vampir temsilcisi var. Anselm Nightshade. Emekli olacak birisi, Los Angeles klanının lideri, ama benim... belli dostlarımı tanıyan bir adam. Büyücüler.”

“Magnus’u mu?” dedi Simon şaşkınca. Raphael ve Magnus ölümsüzdü, ikisi de New York’ta yaşıyordu ve kendi Aşağı Dünyalı dallarında epey yüksek rütbeye sahiplerdi. Buna karşın, Simon birbirlerini nasıl ve ne kadar iyi tanıyabileceklerini hiç düşünmemişti.

Raphael Simon’ın sorusunu duymazdan geldi. “Nightshade buranın temsilcisi olarak beni göndermeyi kabul etti, tabii Maureen’in bundan haberi yok. Yani Alicante’ye gideceğim ve Konsey’in büyük toplantısına katılacağım, ama senden benimle birlikte gelmeni istiyorum.”

“Neden?”

“Gölge Avcıları bana güvenmiyor,” dedi Raphael açık açık. “Ama sana güveniyorlar. Özellikle de New York Nefilimleri. Kendine bir bak. Boynunda Isabelle Lightwood’un kolyesi var. Gecenin çocuklarından ziyade bir başka Gölge Avcısı gibi olduğunun farkındalar. Maureen’in Anlaşmalar’ı çiğnediğini ve durdurulması gerektiğini söylersen sana inanırlar.”

“Haklısın,” dedi Simon. “Bana güveniyorlar.” Raphael ona kocaman açılmış, saf gözlerle bakıyordu. “Ve bunun, klanın Maureen’i ihbar ettiğini bilmesini istememenle hiçbir ilgisi yok

Çünkü onu seviyorlar ve sonrasında üstüne sansar gibi atlama-
yacaktlar.”

“Engizitörün çocuklarını tanıyorsun,” dedi. “Doğrudan ona
ifade verebilirsin.”

“Tabii,” dedi Simon. “Klandaki kimse Kraliçe’lerini gam-
mazladığını ve ölümüne sebep olduğumu umursamayacaktır.
Döndüğümde hayatımın muhteşem olacağına eminim.”

Raphael omuz silkti. “Burada destekçilerim var,” dedi.
“Buraya girmem için birisinin beni içeri alması gerekti.
Maureen’in icabına bakıldıktan sonra New York’a birkaç olum-
suz sonuçla dönme ihtimalimiz yüksek.”

“Birkaç olumsuz sonuç.” Simon burnundan soluyordu. “ok
rahatladım.”

“Burada zaten tehlikedesin,” dedi Raphael. “O kurtadam
koruyucun veya Gölge Avcıları olmasaydı defalarca ebedi ölüm-
le karşı karşıya kalırdım. Eğeri benimle Alicante’ye gelmek iste-
miyorsan seni bu kafeste bırakmaktan mutluluk duyacağım.
Böylece Maureen’in eğlencesi olabilirsin. Ya da Cam Şehri’nde
arkadaşlarının arasına katılırsın. Catarina Loss bize bir portal
yapmak için aşığıda bekliyor. Seçim senin.”

Raphael bir bacağıını bkmş arkaya yaslanmıştı. Parkta
dinleniyormuş gibi eli dizinin üstünden gevşekçe sarkmıştı.
Arkasında, kafesin parmaklıklarının arasından Simon kapıda
duran bir başka vampirin silüetini görebiliyordu. Siyah saçlı bir
kızdı, yüz hatları karanlıkta kalmıştı. *Raphael’i içeri alan kişi
olmalı,* diye düşündü. Aklına Jordan geldi. *Kurtadam koruyucun.*
Ancak bu, klanlarla bağılılıkların bu çatışması ve her şeyden

önce Maureen'in kan ve ölüme duyduğu o canice arzu Jordan'ın üstüne yüklenemeyecek kadar fazlaydı.

"Pek fazla şansım yok, değil mi?" dedi Simon.

Raphael gülümsedi. "Hayır, gün vampiri. Hem de hiç yok."

Clary, Anlaşmalar Holü'ne en son geldiği zaman, âdeta yerle bir olmuştu. Kristal çatı parçalanmış, mermer zemini çatlamış ve ortadaki çeşmesi kurumuştur.

O zamandan beri Gölge Avcıları'nın burayı onarmak konusunda oldukça iyi iş çıkardığını kabul etmeliydi. Çatı tek parça hâline getirilmiş, mermer zemin temizlenmiş, düzeltilmiş ve damarları altınla süslenmişti. Kemerler tepede yükseliyor, çatıdan gelen ışık içlerine kazınmış mühürleri aydınlatıyordu. Deniz kızı heykeliyle ortadaki çeşme akşam üstü güneşi altında ışıltıyor, suyu bronz bir renk sarıyordu.

"İlk gerçek silahını aldığı anda, buraya gelip kılıcı çeşmenin suyunda kutsamak âdettendir," dedi Jace. "Gölge Avcıları bunu nesillerdir yapıyor." Öne, donuk ışığa, çeşmenin köşesine doğru çıktı. Clary rüyasında onunla burada dans ettiğini gördüğünü anımsadı. Jace başını çevirip ona baktı ve yanma gelmesi için işaret etti. "Buraya gel."

Clary ilerleyip onun yanında durdu. Çeşmenin ortasındaki heykelin, deniz kızının, birbiri üstüne binmiş bronz ve pas-tan yeşermiş bakır kaplı terazileri vardı. Deniz kızının elindeki sürahiden su akıyordu ve yüzüne bir savaşçının tebessümü yayılmıştı.

“Kılıcı çeşmeye koy ve söylediklerimi tekrar et,” dedi Jace. “Bu çeşmenin suyu bu kılıcı yıkayıp temizlesin. Bu kılıcı yalnızca haklı davaların yardımı için kullanayım. Bu kılıcı doğrulukla yönlendireyim. Bu kılıç Idris’e layık bir savaşçı olmam için bana rehberlik etsin. Ve beni korusun ki metalini yeniden kutsamak için bu çeşmeye geri dönebileyim. Raziel adına.”

Clary kılıcı suya bırakıp Jace’in sözlerini tekrarladı. Su dalgalanarak kılıcın etrafında parıldadı. Bunu görünce aklına bir başka yerdeki bir başka çeşme geldi. Sebastian arkasında oturmuş, yüzünün çarpılmış yansımasına bakıyordu. Kara bir yüreğin var, Valentine’in kızı.

“Güzel,” dedi Jace. Clary, Jace’in elini bileğinde hissetti. Çeşmenin suyu sıçramış, Jace’in ona dokunduğu yer ıslanmış ve soğumuştur. Clary’nin kılıcı tutan elini geri çekti ve bıraktı. Clary kılıcı kaldırdı. Güneş iyice alçalmıştı, fakat kılıcın sırtının ortasındaki obsidyen yıldızları parlatacak kadar ışın geliyordu. “Şimdi, kılıca bir isim ver.”

“Heosphoros,” dedi, kılıcı kınına koyarken. Kılıfı kemerine taktı. “Şafak taşıyıcı.”

Jace pofurdanarak kahkaha attı ve eğilip Clary’nin dudağının kenarına hafif bir öpücük kondurdu. “Seni eve götürmeliyim.” Yerinden doğruldu.

“Bir süredir onu düşünüyorsun,” dedi Clary.

“Daha açık konuşabilirsin,” dedi Jace. Buna karşın, Clary kastettiği kişiyi Jace’in anladığından şüpheleniyordu.

“Sebastian,” dedi. “Demek istediğim, her zamankinden daha fazla düşünüyorsun. Ve canını sıkı bir şey var. Nedir o?”

“Canımı sıkmayan bir şey var mı ki?” Clary’den uzaklaşmaya, mermer zemin boyunca açık duran çift kanatlı büyük kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Clary onu takip etti, Melek Meydanı’na inen merdivenin üstündeki geniş çıkıntıya doğru ilerledi. Kararan gökyüzü deniz camı gibi kobalt rengini alıyordu.

“Yapma,” dedi Clary. “İçine kapanma.”

“Öyle bir niyetim yok.” Jace sertçe soluklandı. “Sadece yeni bir şey değil bu. Evet, onu düşünüyorum. Sürekli onu düşünüyorum. Keşke bunu yapmasaydım. Senin dışında başka birine açıklamam güç, çünkü sen de oradaydın. Sanki o olmuştum ve şimdi Amatis’in evinde o kutuyu bıraktığına benzer şeyler söylediğinde nedenini tam olarak biliyorum. Ve bunu bilmekten nefret ediyorum.”

“Jace—”

“Onun gibi olmadığımı söyleme bana,” dedi. “Öyleyim. Aynı babanın elinde büyüdük. İkimiz de Valentine’in özel eğitiminin faydalarını görüyoruz. Aynı dili konuşuyoruz. Aynı savaşıma stilini öğrendik. İkimize de aynı ahlak kuralları öğretildi. Aynı hayvanlarımız oldu. Elbette bunlar değişti, on yaşına geldiğimde hepsi değişti, fakat çocukluğunun temelleri insanın içinde kalıyor. Bazen tüm bunların benim hatam olduğunu düşünüyorum.”

Bu söz Clary’yi şaşırtmıştı. “Ciddi olamazsın. Sebastian’la birlikteyken yaptığın hiçbir şey senin seçimin değildi—”

“Hoşuma gidiyordu,” dedi. Bu gerçek içini eziyormuş gibi sesi hırıltılı çıkıyordu. “Çok zeki biri Sebastian, ama aynı zamanda

düşüncelerinde boşluklar var, *bilmediği* yerlerde. Ona bu konuda yardım ettim. Orada oturup dünyayı nasıl yok edeceğimizi konuşuyorduk ve bundan heyecan duyuyorduk. Bunu istiyordum. Her şeye sünger çekip yeni baştan başlamayı, ateş ve kan dolu bir katliamı ve sonrasında tepede yükselen bir şehri.”

“Seni bunları istediğine inandırmış,” dedi Clary. Sesi hafifçe titremişti. İçinde kara bir yürek var, Valentine’ın kızı. “*Kendi* istediği şeyi ona vereceğine inandırmış seni.”

“Ona istediğini vermek hoşuma gidiyordu,” dedi Jace. “Kırıp dökmenin yollarını neden bu kadar kolay buluyorum sanıyorsun? Peki neden bunları düzeltmenin bir yolunu bulamıyorum şimdi dersin? Yani, bu beni nerede tam olarak yetkin kılıyor? Cehennem ordusunda bir işte mi? Asmodeus ya da Sammael gibi bir general olabilirdim.”

“Jace—”

“Bir zamanlar Tanrı’nın en zeki hizmetçileriydi onlar,” dedi Jace. “Düştüğün zaman olan budur. Sende pırıl pırıl olan her şey karanlık bir hâl alır. Bir zamanlar ne kadar zekiysen o kadar kötü olursun. Uzun bir düşüştür bu.”

“Sen düşmedin.”

“Şimdilik,” dedi Jace. Derken gökyüzünden kırmızı ve altın rengi pullar saçılıverdi. Clary sersemlemiş bir hâlde Melek Meydanı’nda kutlama yaptıkları gece gökyüzünü boyayan havai fişekleri hatırladı bir an. Şimdi geri çekilmiş, daha iyi görmeye çalışıyordu.

Ancak bu bir kutlama değildi. Gözleri aydınlığa uyum sağladıkça, ışığın iblis kulelerinden geldiğini gördü. Hepsı birer

meşale gibi aydınlanmış, gökyüzüne karşı kırmızı ve altın renklerinde yanıyorlardı.

Jace bembeyaz kesmişti. “Savaş ışıkları,” dedi. “Gard’a gitmemiz lazım.” Elini Clary’ye uzatıp onu merdivenlerden çekıştirmeye başladı.

Clary karşı çıktı. “Ya annem. Isabelle, Alec—”

“Onlar da Gard’a doğru yola çıkacaklardır.” Merdivenlerin ucuna varmışlardı. Melek Meydanı evlerinin kapısını açarak sokaklara dökülen insanlarla doluydu. Hepsi de tepenin kenarına doğru kıvrılan ışıklandırılmış yola ve tepedeki Gard’a doğru koşuyordu. “Kırmızı-altın rengi sinyal bu anlama geliyor. *Gard’a gidin*. Yapmamızı bekledikleri şey bu olacak—” Jace yanlarından koşarak geçerken manikasını kuşanan bir Gölge Avcısı’ndan eğilerek uzaklaştı. “Neler oluyor?” diye bağırdı arkasından. “Alarmin sebebi ne?”

“Bir saldırı daha olmuş!” diye seslendi eskimiş bir takım içindeki yaşlıca bir adam.

“Başka bir enstitüde mi?” diye seslendi Clary. Sıra sıra dükkânların dizildiği bir caddedeydiler. Clary daha önceden Luke’la buraya geldiğini hatırlıyordu. Aldığı birkaç aylık eğitim için şükretti.

Manikalı adam arkasını dönüp geriye doğru koşarak tırmandı. “Henüz bilmiyoruz. Saldırı devam ediyor.”

Tekrar arkasını dönüp hızını arttırdı. Gard yolunun aşağısına kıvrılarak giden caddede hızla koşturuyordu. Clary kalabalıkta kimseye çarpmamak için dikkatini topladı. İnsanlar güruhlar hareket hâlinde, itişip kakışıyorlardı. Koşarlarken Jace’in elini

bırakmıyordu. Yeni kılıcı sanki orada olduğunu hatırlatmak ister gibi ilerlerken bacağına çarpıyordu, oradaydı ve kullanıma hazırdı.

Garda çıkan yol dik ve çamur kaplıydı. Clary dikkatli koşmaya çalışıyordu. Çizme ve kot giymişti, alet ceketinin fermuarı boğazına kadar çekilmişti, buna karşın tüm bir takım içinde olmaya benzemiyordu. Bir çakıl taşı bir şekilde sol çizmesine girmiş, Gard'ın giriş kapısına varana kadar ayağına batmayı başarmıştı. Sonunda yavaşladılar. Etrafa bakıyorlardı.

Kapılar açıldı. İçeride yazın yemyeşil olan geniş avlu şimdi dımdızlak, Gard'ın iç duvarlarınca çevreleniyordu. Bir duvarda hava boşluğunun döndüğü dev bir kare vardı.

Bir portaldı bu. İçinde siyah, yeşil ve göz kamaştıran beyaz renklerle yıldızlarla kaplı bir gökyüzü parçası gördüğünü düşünüyordu Clary—

Robert Lightwood birdenbire önlerinde belirip yollarını kesti. Jace az kalsın ona çarpıyordu. Clary'nin elini bırakıp dengesini buldu. Portaldan gelen rüzgâr soğuk ve şiddetliydi. Clary'nin alet ceketinin kumaşından giriyor, saçlarını uçuruyordu. “Neler oluyor?” diye sordu Jace kısaca. “Londra’ya yapılan saldırıyla mı ilgili? Geri püskürtüldüklerini sanıyordum.”

Robert yüzünde karamsar bir ifadeyle başını salladı. “Görünüşe bakılırsa, Londra’da durdurulan Sebastian dikkatini başka bir yere çevirmiş.”

“Nereye?” diye söze girdi Clary.

“Adamant Manastırı kuşatma altında!” Jia Penhallow’un sesiydi bu, kalabalığın bağırıltıları arasından yükseliyordu. Yer

değiştirip portalın yanına geçmişti. İçeriye ve dışarıya doğru hava akımından pelerini büyük, siyah bir kuşun kanatları gibi açılıyordu. “Demir Kız Kardeşler’den yardım istemeye gidiyoruz! Silahlı ve hazır durumdaki Gölge Avcıları lütfen bana haber versin!”

Avlu Nefilimler’le dolu olmasına karşın Clary’nin ilk başta düşündüğü kadar çok kişi yoktu. Tepeden Gard’a çıkarken büyük bir güruh gibi görünmüşlerdi, oysa şimdi kırk-elli kişilik bir grup savaşçıdan fazlasını görmüyordu. Kimilerini takımlarını kuşanmış, kimileri ise gündelik kıyafetler giymişti. Hepsi silahlanmış değildi. Gard’ın hizmetindeki Nefilimler cephaneliğin açık kapısından girip çıkıyor, portalın kenarında yığılmış kılıçlar, Serafim bıçakları, baltalar ve topuzlara silahlar ekliyorlardı.

“İzin ver de geçelim,” dedi Jace, Robert’a. Kurşun rengi engizitör pelerini ve takımını kuşanmış Robert Lightwood, Clary’ye bir uçuşun sert, kayalık yanını hatırlatıyordu: Sarp ve yerinden kımıldamayan.

Robert başını salladı. “Buna gerek yok,” dedi. “Sebastian gizli bir saldırıda bulundu. Yanında sadece yirmi otuz karanlık avcı var. Bu iş için yeterince savaşçı var, çocuklarımızı oraya göndermemize gerek yok.”

“Ben çocuk değilim,” dedi Jace vahşice. Clary, Robert’ın evlatlık edindiği oğlana baktığında ne hissettiğini merak ediyordu. Acaba Robert, Jace’in yüzünde babasını mı görüyordu, yoksa orada olmayan Michael Wayland’e dair kalıntılar mı arıyordu? Jace, Robert Lightwood’un yüzüne şöyle bir baktı. Altın

rengi gözlerinde şüphe vardı. “Ne yapıyorsun sen? Bilmemi istemediğin bir şey var.”

Robert’ın yüzünde sert çizgiler belirdi. O anda takımı içinde sarışın bir kadın Clary’nin yanından geçiverdi. Heyecanlı bir şekilde yanındaki arkadaşıyla konuşuyordu: “...Karanlık avcılarını yakalayıp buraya getirmeye çalışabileceğimizi söyledi. İyileştirilebilir mi diye bakmak için. Yani belki Jason’ı kurtarabilirler.”

Clary ters ters Robert’a baktı. “İzin vermiyorsun. Akrabaları saldırıya uğramış kişilerin içeri girmesine izin *vermiyorsun*. Onlara karanlık avcılarını kurtarılabileceğini söylemiyorsun.”

Robert ona karamsar bir tavırla baktı. “Kurtarılamayacaklarına dair bir şey bilmiyoruz.”

“Biz biliyoruz,” dedi Clary. “Kurtarılamazlar! Kendilerinde değiller. İnsan değiller. Ancak bu askerler tanıdıkları insanların yüzünü gördüğünde tereddüt edecek, bunun gerçek olmamasını *isteyecekler*—”

“Ve katledilecekler,” dedi Jace sevimsizce. “Robert. Bunu durdurman gerek.”

Robert başını sallıyordu. “Clave’in isteği bu. Yapıldığını görmeyi istedikleri şey bu.”

“O hâlde neden onları gönderiyorsun ki?” diye sordu Jace. “Neden burada kalıp elli insanımızı daha öldürüp vakit kazanmıyorsun?”

“Sakin şaka yapayım deme,” dedi Robert öfkeyle.

“Şaka yapmıyordum—”

“Ve bana elli Nefilim’in yirmi karanlık savaşçıyı yenemeyeceğini söyleme.” Gölge Avcıları, Jia’nın yönlendirmesiyle por-

taldan geçmeye başlamıştı. Clary'nin panikten tüyleri diken diken olmuştu. Jia tamamen takımlarını kuşanmış olanların geçmesine izin veriyordu, fakat çok azı ya fazla genç ya fazla yaşlıydı. Pek çoğu ise silahsız gelmişti ve içeri girmeden önce sadece cephaneliğin sağladığı silahları alıyordu.

“Sebastian tam da bu tepkiyi bekliyor,” dedi Jace çaresizce. “Sadece yirmi savaşçıyla gelmişse bunun bir nedeni vardır, destek güçler gelecektir–”

“Destek güçleri olamaz!” Robert sesini yükseltmişti. “Demir Kız Kardeşler izin vermediği sürece Adamant Manastırı'na portal açamazsın. Bize izin veriyorlar, ama Sebastian karadan gelmiş olmalı. Sebastian manastırda kendisini gözlüyor olmamızı beklemiyordu. İzinin sürülemeyeceğini bildiğimizi biliyor. Kuşkusuz sadece enstitüleri gözlüyoruz. Bu bir hediye–”

“Sebastian hediye vermez!” diye bağırdı Jace. “Hiçbir şeyi görmeyecek kadar körsünüz!”

“Kör falan değiliz!” diye bağırdı Robert. “Ondan korkuyor olabilirsin Jace, ama o sadece bir çocuk. Dünyaya gelmiş en zeki ordu komutanı değil! Burren'da sizinle savaştı *ve kaybetti!*”

Robert arkasını dönüp oradan uzaklaştı ve Jia'nın yanma gitti. Jace tokat yemiş gibi görünüyordu. Clary daha önce herhangi birinin onu korkmakla suçladığını sanmıyordu.

Döndü ve Clary'ye baktı. Gölge Avcıları'nın portala doğru hareketleri yavaşlamıştı. Jia insanları eliyle savuşturuyordu. Jace, Clary'nin kalçasındaki palyoşa dokundu. “Ben içeri giriyorum,” dedi.

“Sana izin vermeyeceklerdir,” dedi Clary.

“Bana izin vermelerine gerek yok.” Kulelerden gelen kırımlı-Altın rengi ışıklar altında Jace’in yüzü mermerden yontulmuş gibi görünüyordu. Arkasında Clary tepeyi tırmanan başka Gölge Avcıları’nı görebiliyordu. Sıradan bir savaşa, saldırı alanına elli kadar Nefilim yollanarak halledilebilecek herhangi bir olaya gidiyorlarmış gibi kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Burren’i yaşamamışlardı. Görmemişlerdi. Bilmiyorlardı. Clary, Jace’in gözlerinin içine baktı.

Jace’in yüzündeki çizgilerin gerildiğini, elmacık kemiklerinin açısını arttırdığını, çenesini sertleştirdiğini görebiliyordu. “Asıl soru,” dedi Jace, “burada kalmayı kabul etmene ihtimal var mı?”

“Olmadığını biliyorsun,” dedi Clary.

Jace titreyerek nefes aldı. “Pekâlâ. Clary, bu tehlikeli olabilir, gerçekten tehlikeli.” Clary etraflarında mırıldandan insanları, soldukları hava geceye karşı yükselen heyecanlı sesleri, Konsül’le Konsey’in Londra saldırısını tartışmak için toplanacakken Sebastian’ın izleme haritasında beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığına, çok az takviyeyle kısa bir süredir orada bulunduğu, onu durdurmak için gerçek bir şansları olduğuna, Londra’da başarısız olduğuna ve bir daha olacağına dair konuşmaları duyabiliyordu.

“Seni seviyorum,” dedi Clary. “Ama sakın beni durdurmaya çalışma.”

Jace elini tutmak için elini uzattı. “Pekâlâ,” dedi. “O hâlde birlikte koşacağız. Portala doğru.”

“Birlikte koşacağız,” diye kabul etti Clary ve öyle yaptılar.

7

GECELEYİN ÇATIŞMA

Volkanik ova Jace'in önünde ay manzarası gibi uzanıyor, ufukta simsiyah görünen uzaktaki dağ sıralarına varıyordu. Yerler beyaz karlarla kaplıydı: Kimi yerlerde kalın, kimi yerlerde ince buz şeklindeydi. Çıplak çit dalları ve donmuş yosunlarla birlikte fazlasıyla keskin kayalar buz ve karı yarıp geçiyordu.

Ay bulutların arkasındaydı. Kadifemsi bir karanlığa sahip gökyüzü sağda solda yıldızlarla delinmiş, parlayan bulutlar donuk görünüyordu. Yine de serafim bıçaklardan etraflarına ışık saçılıyordu. Jace gözlerinin alıştığını fark etti. Şenlik ateşine benzer bir ışık yanıyordu uzakta.

Portal, Jace ve Clary'yi karda, birbirlerinden birkaç metre uzağa bırakmıştı. Şimdi yan yanaydılar. Clary suskundu. Bakırsı saçları beyaz kar taneleriyle kaplıydı. Etraflarından çığlıklarla

bağırışlar, ateşlenen serafim bıçaklarının sesleri ve meleklerin isimlerinin yükseliyordu.

“Yakınımda dur,” diye mırıldandı Jace. Clary’yle birlikte bayırın tepesine yaklaşmışlardı. Jace, portalın yanındaki yığından bir uzun kılıç kapmış, ardından Jia’nın korku dolu çığlıkları rüzgârın feryatlarıyla birlikte peşlerinden gelmişti. Jace bir yanıyla onun veya Robert’in kendilerini takip edeceğini beklemiş, fakat portal çarpan bir kapı gibi hemen arkalarından kapanmıştı.

Jace’in alışkın olmadığı bu bıçak elinde ağır çekiyordu. Sol elini kullanmayı tercih ediyordu fakat bu kılıcın sapı sağlamlara göre yapılmıştı. Kılıcın kenarları çok az savaş görmüş gibi dişlenmişti. Elinde kendine ait silahlarından birinin olmasını dilerdi—

Birdenbire beliriverdi. Ani bir ışıltıyla suyun yüzeyinden fırlayan bir balık gibi önlerinde yükseldi. Jace daha önce Adamant Manastırı’nı yalnızca resimlerden görmüştü. Serafim bıçaklarıyla aynı maddeden yontulmuş manastır gece manzarası karşısında bir yıldız gibi parlıyordu. Jace’in şenlik ateşi sandığı şey buydu işte. *Adamas*’tan oluşan dairesel bir duvar etrafını çevreliyordu. Tek bir kapı dışında duvarda hiçbir açıklık yoktu. İki dev kılıçtan oluşan kapı dik açıyla yere saplanmış, açık bir makası andırıyordu.

Manastırın çevresi boyunca volkanik toprak uzanıyordu. Satranç tahtası gibi siyah-beyazdı. Yarısi volkanik kaya, yarısi kardan oluşuyordu. Jace ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yeniden Burren’da olmak gibiydi bu. Tabii

bunu insanın bir rüyayı hatırladığı gibi hatırlıyordu: Kırmızı takımları ve siyahlar içindeki Sebastian'ın karanlık Nefilimler'i, kılıç kılıca, savaşın kıvılcımları geceyi aydınlatıyor, ardından Glorious'un ateşi daha önce olan her şeyi yok ediyordu.

Burren toprakları karaydı, fakat Sebastian'ın savaşçıları şimdi beyaz yüzey üzerinde kan damlaları gibi görünüyordu. Yıldızların ışığı altında kıpkırmızı, bekliyorlardı. Kara kılıçları ellerindeydi. Portaldan gelen Nefilimler'le Adamant Manastırı'nın kapısı arasında durmuşlardı. Karanlık avcılar uzakta olmasına ve Jace yüzlerini net görememesine rağmen bir şekilde gülümsediklerini *hissediyordu*.

Aynı zamanda etrafındaki Nefilimler'in, portaldan kendilerine büyük bir güvenle ve savaşa tamamen hazır olarak geçmiş Gölge Avcıları'nın huzursuzluğunu da duyumsuyordu. Orada dikilmiş, karanlık avcılara bakıyorlardı. Jace meydan okuyuşlarının altındaki tereddütü hissediyordu. Sonunda -çok geç olmuştu- bunu hissetmişlerdi: Karanlık avcıların yabancılığını, farklılığını. Bunlar kısa süreliğine yoldan sapmış Gölge Avcıları değildi. Bunlar hiçbir surette Gölge Avcısı değildi.

"Nerede o?" diye fısıldadı Clary. Nefesi soğukta beyaz bir buhar olarak çıkıyordu. "Sebastian nerede?"

Jace başını salladı. Kırmızı takımlı Gölge Avcıları'nın çoğu kapüşonlarını geçirmişti ve yüzleri görünmüyordu. Sebastian içlerinden herhangi birisi olabilirdi.

"Peki ya Demir Kız Kardeşler?" Clary bakışlarıyla ovayı tara-
dı. Beyaz olan tek şey kardı. Pek çok *Kodeks* illüstürasyonlarıyla tanıdık cüppeleri içindeki kız kardeşler ortada görünmüyordu.

“Manastırda duracaklardır,” dedi Jace. “İçerideki şeyleri korumaları lazım. Cephaneliği. Muhtemelen Sebastian bunun için burada. Silahlar için. Kız kardeşler iç cephaneliği insanlarla çevireceklerdir. Şayet Sebastian ya da karanlık avcıları kapıdan geçmeyi başarır, kardeşler silahları almasına izin vermeden manastırı yok edeceklerdir.” Jace’in sesi karamsardı.

“Ama Sebastian bunu biliyorsa, kız kardeşlerin ne yapacağını biliyorsa—” diye söze girdi Clary.

Tam o anda bir çılgık geceyi bıçak gibi kesti. Jace öne doğru atıldıktan sonra çılgının arkalarından geldiğini fark etti. Arkasını dönünce eski takımın içindeki bir adamın göğsünde bir karanlık avcı kılıcıyla yere düştüğünü gördü. Alicante’de Gard’a varmadan önce Clary’ye seslenen adamdı bu.

Karanlık avcı sırtarak döndü. Nefilimler’den bir çılgık yükseldi. Clary’nin Gard’da heyecanla konuştuğunu işittiği sarışın kadın öne çıktı. “Jason!” diye bağırdı ve Clary kadının kendisi gibi sarışın olan, tıknaz yapılı karanlık savaşıyla konuştuğunu fark etti. “Jason, lütfen.” Öne doğru ilerlerken sesi titriyor, elini karanlık avcıya doğru uzatıyordu. Karanlık avcı kemerinden bir kılıç daha çıkarıp beklenti içinde kadına baktı.

“Lütfen, *yapma*,” dedi Clary. “Onun... Onun yanma yaklaşma—”

Ancak sarışın kadın karanlık avcıdan sadece bir adım uzaktaydı. “Jason,” diye fısıldadı. “Sen benim kardeşimsin. Bizden birisin, Nefilim’sin. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sebastian seni buna zorlayamaz. Lütfen—” Kadın çaresizce etrafına bakındı. “Bizimle gel. Bir tedavi üzerinde çalışıyorlar, seni iyileştireceğiz—”

Jason bir kakhkaha attı. Kılıcı parıldayarak yanlamasına bir darbe indirdi. Sarışın Gölge Avcısı'nın başı yere düştü. Bedeni yere yığılırken beyaz karların arasında simsiyah kan fışkırıyordu. Birisi kendinden geçmişçesine tekrar tekrar çığlık atıyordu. Derken bir başkası bağırdı ve delirmiş gibi arkalarını işaret etti.

Jace başını kaldırınca bir grup karanlık avcının arkalarındaki kapanmış portalın bulunduğu yerden yaklaştığını gördü. Kılıçları ay ışığında parlıyordu. Nefilimler bayıra çıkmaya başladı, ancak artık düzenli bir şekilde ilerlemiyorlardı. Panik içindeydiler. Jace rüzgârdaki kan tadı gibi hissediyordu bunu. "Örs ve çekici!" diye bağırdı anlayacaklarını umarak. Boş eliyle Clary'yi yakalayıp onu geriye, yerdeki başsız cesetten uzağa doğru çekti. "Bu bir tuzak," diye bağırdı savaş gürültüleri arasından. "Bir duvar bul! Portal yapabileceğin bir yer! Bizi buradan kurtar!"

Clary'nin yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Jace onu yakalamak, öpmek, ona sarılmak, onu korumak istiyordu, fakat içindeki savaşçı onu bu hayata kendisinin getirdiğini biliyordu. Onu teşvik ettiğini. Eğittiğini. Clary'nin her şeyi anladığını gözlerinde görünce başını sallayıp onu bıraktı.

Clary, Jace'in elinden kurtulup kanlı parşömen cüppesi içinde esasını savuran Sessiz Birader'le çarpışan karanlık avcının yanından geçti. Manastıra doğru koştururken çizmeleri karda kayıyordu. Tam kalabalık tarafından yutulmuştu ki bir karanlık savaşçı silahını çıkarıp Jace'in üstüne atıldı.

Tüm karanlık Gölge Avcıları gibi hareketleri göz alıcı şekilde seri, âdeta ölümcüldü. Kılıcıyla yükselirken ayı yok edecekmiş

gibi görünüyordu. Jace'in nabızı da yükseliverdi. Farkındalığı arttıkça kanı damarlarını bir ateş gibi yakıyordu: Bu dünyada o andan başka hiçbir şey yoktu, sadece elindeki kılıç vardı. Kılıcını uzatıp karanlık Gölge Avcısı'nın üstüne atıldı.

Clary, Heosphorus'u karda düştüğü yerden kaldırmak için eğildi. Kılıç kanla kaplıydı. Ondan kaçan bir karanlık Gölge Avcısı'nın kanıydı bu. Ovayı karıştıran savaşa doğru atıyordu kendini.

Bu şimdiye kadar birkaç kez olmuştu. Clary saldırıyor, bir savaşta karanlık avcılardan biriyle dövüşmeye çalışıyordu. Avcı silahını düşürüyor, geriliyor ve sanki karşısındaki bir hayaletmiş gibi aceleyle ondan kaçıyordu. İlk bir iki seferde Heosphorus'tan korktuklarını, Sebastian'inkine benzer bir kılıç gördükleri için kafalarının karıştığını düşünmüştü. Şu anda başka bir şeyden şüpheleniyordu. Sebastian muhtemelen ona dokunmamaları, zarar vermemeleri gerektiğini söylemişti ve onlar da bu emre uyuyorlardı.

İçinden çığlık atmak geliyordu. Koştuklarında arkalarından atılması, sırtlarına bir kılıç darbesi indirerek veya boğazlarını keserek işlerini bitirmesi gerektiğini biliyordu, fakat bir türlü eli varmıyordu. Hâlâ öyle çok Nefilim'e, insana *benziyorlardı* ki. Kanları karda kıpkırmızı akıyordu. Hâlâ karşı saldırıda bulunamayacak birine saldırmak korkaklık gibi geliyordu.

Arkasında bir buz çatırtısı işitti ve kılıcını tutarak döndü. Her şey öyle hızlı olmuştu ki... Karanlık avcıların sandıklarından iki

kat fazla olduğunu anlaması, Jace'in bir portal yapması için ona yalvarması. Şimdi ümitsiz bir kalabalığın arasından ilerlemeye çalışıyordu. Gölge Avcıları'nın bazıları dağılmış, bazıları ise savaşmaya kararlı, oldukları yerde kalmıştı. Bir kitle olarak yavaş yavaş tepeden aşağı, savaşın en yoğun yaşandığı ovaya doğru itiliyorlardı. Burada parlayan serafim bıçakları kara kılıçlarla çarpışıyor, siyah, beyaz ve kırmızı renkler birbirine karışıyordu.

Clary ilk kez ufak tefek oluşuna şükredecek fırsatı bulmuştu. Kalabalığın arasından fırlayarak geçebiliyordu. Gözleri korkunç bir savaş tablosuna ait görüntüler yakalıyordu. Orada, kendisinden biraz büyük olan bir Nefilim, karanlık avcılardan birine karşı korkunç bir savaş veriyordu. Gölge Avcısı'nın iki katı olan karanlık savaşçı onu kana bulanmış kara doğru itiyordu. Bir kılıç sallandı, ardından bir çığlık duyuldu ve serafim bıçak sonsuza dek karardı. Siyah Gölge Avcısı takımı içindeki siyah saçlı, genç bir adam kırmızılar içinde ölü bir savaşçının cesedi üstüne çıkmıştı. Bir elinde kanlı bir kılıç tutuyor, gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından akıyordu. Yakınlarda Sessiz Biraderler'den birisi -beklenmedik fakat parşömen cüppesi için hoş karşılanacak bir manzaraydı- ahşap asasıyla karanlık avcılardan birinin kafatasını ezdi. Karanlık avcı sessizlik içinde ölüverdi. Bir adam dizleri üstüne düştü, kollarını kırmızı takımlı bir kadının bacaklarına sardı. Kadın soğukkanlı bir şekilde adam baktı, ardından kılıcını adamın kürek kemiklerinin arasına sapladı. Savaşçılardan hiçbirisi onu durdurmaya yeltenmedi.

Clary kalabalığın öteki tarafına daldı ve kendini manastırın yanında buldu. Duvarlar yoğun bir ışıkla aydınlanıyordu.

Makas şeklindeki kapının kemerinden yangına benzer bir şeyin kırmızı-sarı parıldadığını gördü. Kemerindeki mızrakçığı el yordamıyla arayıp tuttu, ucunu duvara koydu ve olduğu yerde donakaldı.

Yalnızca otuz metre ötesinde karanlık Gölge Avcıları'ndan biri savaştan sıvışmış manastır kapısına doğru ilerliyordu. Elinde bir topuzla kolunun altında bir gürz vardı. Savaşın olduğu yere doğru sırtarak baktı ve manastır kapısından içeri girdi—

Ve makas kapandı. Hiçbir çılgılık duyulmadı. Savaşın gürültüsü arasında kemik ve kırıldakların mide bulandırıcı çatırtısı iştiliyordu. Kapalı kapıya doğru kan fışkırdı. Clary bunun ilk olmadığını anlamıştı. Manastır duvarı boyunca yayılmış, alttaki zemini karartan başka lekeler de vardı—

Clary başını çevirdi. Midesine bir sancı saplanmıştı. Mızrakçığı taşa daha büyük bir güçle bastırdı. Alicante'yi düşünmek için zihnini zorlayarak Gard'ın önündeki yemyeşil alanı canlandırmaya, etrafında dikkatini dağıtan şeyleri uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Mızrakçığı bırak, Valentine'ın kızı,” dedi soğuk, hissiz bir ses.

Clary olduğu yerde donakaldı. Arkasında Amatis dikilmiş, elinde tuttuğu kılıcının keskin ucunu Clary'ye yöneltmişti. Yüzüne vahşi bir gülümseme yayılmıştı. “Doğru duydun,” dedi. “Mızrakçığı yere bırak ve benimle gel. Seni gördüğüne çok sevinecek birini tanıyorum.”

“İlerle, Clarissa.” Amatis, Clary'yi kılıcın ucunun bulunduğu yöne doğru dürttü. Ceketini yırtacak kadar sert değildi, fakat

Clary'yi tedirgin etmeye yetmişti. Clary mızrakçığı bırakmıştı. Otuz metre ötesinde, pislik dolu karın üstünde duruyor, davetkâr bir şekilde parlıyordu. "Oyalanmayı bırak."

"Bana zarar veremezsin," dedi Clary. "Sebastian emir verdi."

"Seni öldürmememiz için emir verdi," dedi Amatis, onu onaylayarak. "Sana zarar vermememizle ilgili bir şey demedi. Tüm parmakların kesilmiş bir hâlde seni ona teslim etmekten mutluluk duyarım kızım. Bunu yapmayacağımı düşünme sakın."

Clary ona ters ters baktıktan sonra arkasını döndü ve Amatis'in kendisini savaşın bulunduğu yöne doğru sürmesine izin verdi. Gözleri karanlık avcıların üstünde geziyor, bu kan gölünün arasında tanıdık, sarışın birini arıyordu. Amatis'in kendisini Sebastian'ın ayaklarına atıp da dövüşebilecek ya da kaçabilecek şansı tamamen kaybedene kadar ne kadar vakti olduğunu bilmesi gerekiyordu. Amatis Heosphoros'u da almıştı tabii. Morgenstern kılıcı şimdi bu yaşlıca kadının kalçasında sallanıyor, sırtının üstündeki yıldızlar loş ışıktaki göz kırpyordu. "Eminim nerede olduğunu bile bilmiyorsundur," dedi Clary.

Amatis onu tekrar dürttü. Clary öne doğru atıldı, neredeyse karanlık Gölge Avcıları'ndan birinin cesedine takılıp düşecekti. Zemin kar, pislik ve kandan oluşan mide bulandırıcı bir kütleye dönüşmüştü. "Ben Sebastian'ın üsteğmeniğim, nerede olduğunu her zaman bilirim. İşte bu yüzden seni yanına götürmem konusunda bana güvendi."

"Sana güvenmiyor. Seni umursamıyor bile. Bak." Küçük bir bayırın tepesine varmışlardı. Clary yavaşlayıp durdu ve kolu- nu uzatarak savaş alanını gösterdi. "Kaçınız ölmüş baksana.

Sebastian'ın tek istediği savaşta harcanacak asker. Sadece sizi kullanmak istiyor.”

“Gördüğün bu mu? Oysa ben ölü Nefilimler görüyorum.” Clary Amatis'i göz ucuyla görebiliyordu. Ağarmış kahverengi saçları soğuk havada dalgalanıyordu. Gözlerinde sert bir bakış vardı. “Clave'in yenilenemeyeceğini mi sanıyorsun? Bak. Oraya bak.” Clary'yi parmağıyla dürttü. Clary gönülsüzce gösterdiği yere baktı. Sebastian'ın ordusunun iki yarısı birbirine yaklaşmış, ortalarındaki Nefilimler'in etrafını kuşatıyorlardı. Nefilimler'in pek çoğu büyük bir ustalık ve hırçınlıkla savaşıyordu. Tuhaf bir şekilde onları savaşta izlemek hoştu. Serafım bıçakların ışığı karanlık gökyüzünde değişik desenler bırakıyordu. Tabii bu ölüme mahkûm oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. “İdris dışında ve kardinaller meclisinin yakında olmadığı bir yerde saldırı olduğu zaman hep yaptıkları şeyi yaptılar. Gard'a ilk gelen her kimse onları gönderdiler. Bu savaşçılardan bir kısmı hayatlarında hiç gerçek bir savaş görmemişti. Kimileri ise çok savaş görmüştü. Hiçbirisi oğulları, sevgilileri, arkadaşları, *parabatai*'lerinin yüzünü taşıyan bir düşmanı öldürmeye hazır değildi.” Bu son sözü öfkeyle söylemişti. “Clave, Sebastian'ı ve birliklerini anlamıyor ve buna fırsatları kalmadan ölecekler.”

“Nereden geldiler?” diye sordu Clary. “Karanlık avcılar. Clave sadece yirmi tane olduğunu söyledi ve Sebastian'm diğerlerini saklamasının imkânı yoktu. Nasıl—”

Amatis başını arkaya atıp güldü. “Sanki sana anlatacaktımım gibi. Sebastian'ın bildiğinden çok daha fazla yerde müttefiki vardır, küçüğüm.”

“Amatis.” Clary sakın konuşmaya çalışıyordu. “Sen bizden birisin. Nefilim’sin. Luke’un kardeşisin.”

“O bir Aşağı Dünyalı, benim kardeşim değil. Valentine söylediği zaman onu öldürmeliydim.”

“Gerçekten böyle düşünmüyorsun. Eskiden, evinize geldiğimizde onu gördüğüne sevinirdin. Bunu biliyorum.”

Bu sefer kılıçla kürek kemiğinin ortasını dürttüğünde huzursuzluktan fazlasını hissetmişti: Canı acıdı. “O zamanlar köşeye sıkışmıştım,” dedi Amatis. “Clave ve Konsey’in onayına ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Nefilimler her şeyimi elimden aldılar.” Başını çevirip öfkeyle manastıra baktı. “Demir Kız Kardeşler annemi aldı. Sonra içlerinden birisi boşanmam için başkanlık etti. Evlilik damgalarımı ikiye böldüler ve ben bunun acısından ağladım. Onlarda yürek yok, sadece *adamas* var. Sessiz Biraderler için de aynısı geçerli. Nazik olduklarını, Nefilimler’in nazik olduğunu düşünürsün çünkü iyidirler, ama iyilik nezaket demek değildir ve erdemden daha acımasızca bir şey yoktur.”

“Ama bizler *seçim yapabiliriz*,” dedi Clary. Ancak seçim yapma şansı elinden alınmış birine özgür irade denen bir şey olduğunu nasıl açıklayabilirdiniz ki?

“Ah, cehennem aşkına, sessiz ol—” Amatis kaskatı kesilerek sustu.

Clary onun bakışlarını izledi. Bir süre kadının neye baktığını göremedi. Savaşın keşmekeşini, kardaki kanı, kılıçları parlatan yıldızların ışığını ve manastırın sert aydınlığını görüyordu. Derken savaşın kendi içinde tuhaf bir örüntü kazandığını fark

etti. Kalabalığın ortasında bir şey suyu yarıp geçen bir gemi gibi yol açıyor, ardında karmaşayı bırakıyordu. Siyahlara bürünmüş, ince, sarı saçlı bir Gölge Avcısı öyle hızlı hareket ediyordu ki ormandaki bir yangının bir tepeden diğerine sıçrayarak her yeri tutuşturduğunu izliyordunuz sanki.

Yalnız, bu durumda orman Sebastian'ın ordusuydu ve karanlık avcılar teker teker düşüyordu. Öyle hızlı düşüyorlardı ki silahlarını kaldıracak zaman bir yana onları tutacak fırsatı bile bulamıyorlardı. Onlar düşerken diğerleri de şaşkın ve kararsızca geri çekiliyordu. Böylece Clary boşaltılan savaş alanını ve bunun ortasında kimin durduğunu görebildi.

Her şeye rağmen gülümsedi. "Jace."

Amatis şaşkınlık içinde yutkundu. Anlık bir dalgınlıktı bu, fakat Clary'nin ileri atılıp bacağına Jace'in öğrettiği şekilde Amatis'in bileğine dolması ayaklarını yerden kesmesi için yetmişti. Amatis yere düştü. Kılıcı elinden fırlayarak donmuş toprak üstünde sıçradı. Amatis ayağa kalkmak için bükülmüştü ki Clary onu sımsıkı tuttu -incelikle değil, etkili bir şekilde- ve kara doğru fırlattı. Amatis ona yumruk atıp Clary'nin başını geriye savurdu. Ancak Clary'nin eli kadının kemerindeydi. Heosphoros'u oradan alıp jilet gibi keskin ucunu Amatis'in boğazına bastırdı.

Amatis olduğu yerde donakaldı.

"Doğru anladın," dedi Clary. "Yerinden kıınıldamayını düşünme bile."

“Bırak beni!” diye bağırdı Isabelle babasına. “Bırak *gideyim!*”

İblis kuleleri Gard’a gitme çağrısıyla kırmızı ve sarıya dönüşünce, Alec’le birlikte güçlükle ilerleyen takımlarını ve silahlarını almaya gitmiş, hızla tepeyi tırmanmışlardı. Isabelle’in kalbi güm güm atıyordu. Yorgunluktan değil heyecandan. Alec her zamanki gibi sert ve becerikliydi. Ancak Isabelle kırbacı sırtında hissediyordu. Belki de gerçekten savaşacakları o an gelip çatmıştı. Belki de bu sefer Sebastian’la savaş alanında tekrar karşılaşacaklar ve bu sefer onu öldürecekleri.

Kardeşi için. Max için.

Alec ve Isabelle, Gard avlusunda insanların canhıraş bir şekilde ilerlemesine, Nefilimler’in portaldan girdikleri hıza hazırlıksız yakalanmışlardı. Isabelle kalabalığın arasında kardeşini kaybetmiş, portala doğru itilmişti. Tam içeri girecekken Jace ve Clary’yi orada görmüş ve hızını arttırmıştı. Derken birdenbire kalabalığın arasından iki el çıkmış ve onu omuzlarından yakalamıştı.

Babasıydı. Isabelle ona tekmeler savurmuş ve bağırarak Alec’i çağırmıştı, fakat Jace ve Clary çoktan portalın girdabına kapılıp gitmişti. Isabelle söylenerek karşı koymuştu. Fakat babası uzun ve yapılıydı. Yıllardır eğitim aldığı için de onu alt etmişti.

Portal son bir kez dönerek kapanınca ve cephaneliğin boş duvarında gözden kaybolunca onu bıraktı. Avluda kalan diğer Nefilimler sustu, talimatları bekliyorlardı. Jia Penhallow yeterince kişinin manastıra gittiğini, diğerlerinin takviyeye ihtiyaç olması ihtimaline karşı Gard’ın içinde beklemeleri gerektiğini duyurdu. Avluda durup üşümenin anlamı yoktu. Herkesin ne kadar çok savaşmak istediğini anlıyordu, fakat manastıra bol

miktarda savaşçı göndermişlerdi ve Alicante'nin hâlâ koruma için güce ihtiyacı vardı.

"Gördün mü?" dedi Robert Lightwood, öfkeyle kızına doğru işaret ederek. Isabelle ona bakmak için döndü. Onu pençelediğı yerlerde hâlâ kanayan sıyrıklar olduğunu gördüğüne sevinmişti. "Sana burada ihtiyacımız var, Isabelle—"

"Kapa çeneni," diye tısladı Isabelle dişlerinin arasından. "Kapa çeneni, seni yalancı *piç*."

Babasının yüzü şaşkınlıktan donakaldı. Isabelle, insanın ebeveynlerine bir yere kadar bağırmasının fani kültürde beklenilen bir şey olduğunu Simon ve Clary'den öğrenmişti. Fakat Gölge Avcıları büyüklere saygıya ve kişinin duygularını kontrol etmesine inanırdı.

Ne var ki Isabelle'in içinden duygularını kontrol etmek gelmiyordu. En azından o an için.

"Isabelle—" Bu Alec'ti. Patinaj yaparak yanma geldi. Etraftaki kalabalık azalıyordu. Isabelle, Nefilimler'in çoğunun çoktan Gard'a girdiğinin farkındaydı. Orada kalanlar garip bir şekilde uzaklara bakıyordu. Gölge Avcıları'nda başkalarının aile kavgalarına kimseler karışmazdı. "Isabelle, hadi eve dönelim."

Alec elini tutmak için uzandı, fakat Isabelle öfkeli bir hareketle kendini çekiverdi. Kardeşini seviyordu, ancak şu ana kadar hiç bu kadar onu yumruklamak istememişti. "Hayır," dedi. "Jace ve Clary içeri girdi, biz de onlarla gitmeliydik."

Robert Lightwood bitkin görünüyordu. "Onların gitmemesi gerekiyordu," dedi. "Bunu kesin emirlere karşı yaptılar. Senin peşlerinden gitmen anlamına gelmiyor bu."

“Ne yaptıklarını biliyorlardı,” dedi Isabelle öfkeyle. “Sebastian’ın karşısında daha fazla Gölge Avcısı olması gerek, daha az değil.”

“Isabelle, buna ayıracak zamanım yok,” dedi Robert. Oğlunun kendi tarafını tutması için kızgın bir şekilde Alec’e bakıyordu. “Sebastian’ın yanında sadece yirmi karanlık avcı var. Oraya elli savaşçı gönderdik.”

“Onların yirmi tanesi yüz Gölge Avcısı’na eş,” dedi Alec sakın sesiyle. “Bizi katledebilirler.”

“Eğer Jace ve Clary’nin başına bir şey gelirse bu senin hatan olacak,” dedi Isabelle. “Tıpkı Max’tе olduğu gibi.”

Robert Lightwood irkildi.

“Isabelle.” Annesinin sesi o ani, korkunç sessizliği dağıtıverdi. Isabelle başını çevirince Maryse’in arkalarından gelmiş olduğunu gördü. O da Alec gibi afallamış görünüyordu. Isabelle’in içinde ufak bir taraf kendini suçlu ve kötü hissediyordu, fakat görünüşe bakılırsa, kontrolü ele geçirmiş olan, içinde bir volkan gibi fokurdayan yanı acı bir zafer kazandığını hissediyordu. Her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıkmıştı artık. “Alec haklı,” diye sürdürdü sözlerini Maryse. “Hadi, eve dönelim—”

“Hayır,” dedi Isabelle. “Konsül’ü duymadınız mı? Burada bize ihtiyaçları var. Takviye kuvvete ihtiyaçları olabilir.”

“Yetişkinleri isteyeceklerdir, çocukları değil,” dedi Maryse. “Eğer geri dönmeyeceksen babandan özür dile. Max... Max’in başına gelen Valentine dışında kimsenin suçu değildi.”

“Belki de bir zamanlar Valentine’in tarafını tutmasaydın, Ölümcül Savaş çıkmazdı,” diye tısladı Isabelle annesine.

Ardından babasına çıkıştı. “Bildiklerimi bilmemiş gibi yapmaktan bıktım artık. Annemi aldattığını biliyorum.” Isabelle artık ağzından çıkan kelimelere engel olamıyordu. Bir sel gibi akıp gidiyorlardı. Maryse’in bembeyaz kestiğini, Alec’in karşı çıkmak için ağzını açtığını gördü. Robert ondan yumruk yemişe benziyordu. “Max doğmadan önce. Biliyorum. Bana söyledi. Ölümcül Savaş’ta ölen bir kadınla. Ve sen de gidecektin, hepimizi bırakıp gidecektin, kalmanın tek nedeni Max’in doğmasıydı. Ve eminim öldüğüne memnun olmuştundur çünkü artık yanımızda kalmaya gerek yok.”

“Isabelle—” diye söze girdi Alec dehşet içinde.

Robert, Maryse’e döndü. “Ona *söyledin* ha? Melekler adına Maryse, ne zaman?”

“Yani söyledikleri doğru mu demek istiyorsun?” Alec’in sesi tiksintiyle titriyordu.

Robert ona döndü. “Alexander, lütfen—”

Fakat Alec arkasını dönmüştü bile. Avluda neredeyse hiç Nefilim kalmamıştı.

Isabelle, Jia’nın uzakta, cephanelik girişinin yanında durduğunu görebiliyordu. Son kalanların da içeri girmesini bekliyordu. Alec’in Jia’ya doğru gittiğini gördü ve onunla tartıştığını duydu.

Isabelle’in annesiyle babası dünyaları başlarına yıkılmış gibi ona bakıyordu. Isabelle daha önce ailesinin dünyasını başına yıkabileceğini hiç düşünmemişti. Babasının engizitör cüppesi içinde mahvolmuş bir hâlde dikilmesini değil, ona bağırmasını beklemişti. Sonunda babası boğazını temizledi.

“Isabelle,” dedi boğuk bir sesle. “Başka her ne düşünüyorsan inan ki... Max’i kaybettiğimizde gerçekten benim—”

“Benimle konuşma,” dedi Isabelle. Sendeleyerek her ikisinden uzaklaştı. Kırılan kalbi göğüs kafesinde güm güm çarpıyordu. “Sadece... Benimle konuşma.”

Arkasını dönüp kaçtı.

Jace havada hızla uçarak karanlık Gölge Avcısı’yla çarpıştı ve vahşi bir darbeye onu ikiye ayırıp toprağa savurdu. Nereden olduğunu bilmeden, bir şekilde ikinci bir kılıç bulmuştu. Kan ve ateşle başı zonkluyordu.

Jace daha önce de pek çok kez savaşmıştı. Savaş geldiği zaman soğukluğunu bilirdi. Etrafındaki dünya bir fısıltıya dönüşür, yaptığı her hamle hassas ve kesin olurdu. Zihninin bir yanı kanı, acıyı ve arkasında bıraktığı kokuyu şeffaf bir buz duvarının arkasına itebilirdi.

Oysa bu buz değil, ateşti. Damarlarında dolaşan yangın onu sürükleyerek hareketlerini hızlandırıyor, böylece kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. Karanlık Gölge Avcısı’nın başsız cesedini bir diğerinin, kendisine doğru uçan kırmızılara bürünmüş birinin yoluna doğru tekmeledi. Kadın sendeledi ve Jace onu ortadan ikiye ayırdı. Kanları karlar üstüne yağıverdi. Jace çoktan kandan sırsıklamdı ve tuzlu demir kokusunu alabiliyordu. Sanki solduğu hava kanla dolmuştu.

Karanlık avcının cesedinin üstünden dümdüz atlayıp bir diğerine doğru ilerledi. Kırmızı takımının kolunda bir yırtığı

olan kahverengi saçlı bir adamdı bu. Jace kılıcı sağ eliyle kaldırdı ve adam çekilince şaşırdı. Karanlık Gölge Avcıları pek korkuyormuş gibi gelmiyordu ve ölürlen bağırıyorlardı. Oysa bunun yüzü korkudan çarpılmıştı–

“Sahiden Andrew, böyle görünmene gerek yok. Sana bir şey yapmayacağım,” dedi Jace’in arkasından bir ses. Sert, net ve tanıdıktı. Ve kızgın bir dokunuş. “Tabii yoldan çekilirsen.”

Kahverengi saçlı Gölge Avcısı aceleyle Jace’ten uzaklaştı. Jace ne göreceğini bilerek arkasını döndü.

Sebastian arkasında dikiliyordu. Görünen o ki birdenbire oraya gelivermişti. Gerçi bu Jace’i şaşırtmamıştı. Sebastian’ın Valentine’in istediği zaman görünüp kaybolmasına izin veren yüzüğüne hâlâ sahip olduğunu biliyordu. Üstünde kırmızı takım vardı, her yanı yaldızlı mühürlerle işlemişti. Koruma, sağaltma ve iyi şans mühürleri. Kadim Kitap mühürleriyle bunlar, seleflerinin taşıyamadığı türden mühürlerdi. Kırmızı zaten soluk olan tenini daha da solgun gösteriyordu. Gülüşü yüzünde beyaz bir kesigi andırırken bakışlarıyla Jace’i baştan ayağa süzüyordu.

“Jace’im,” dedi. “Beni özledin mi?”

Bir anda Jace’in kılıçları havaya kalktı. Her iki ucu da Sebastian’ın kalbi üstünde sallanıyordu. Etrafındaki kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Görünüşe bakılırsa, hem karanlık Gölge Avcıları hem de karşıtları olan Nefilimler olanları izlemek için savaşımayı bırakmıştı. “Sahiden seni özlediğimi düşünüyor olamazsın.”

Sebastian yavaş yavaş gözlerini kaldırdı ve memnuniyet içindeki bakışları Jace’in gözlerine yöneldi. Gözleri tıpkı babasınıninki

gibi siyahtı. Işıksız derinliklerinde Jace kendini, Sebastian'la paylaştığı daireyi, birlikte yedikleri yemekleri, birbirlerine yaptıkları şakaları, paylaştıkları savaşları gördü. Kendini Sebastian'la tanımlamış, tamamen onun isteklerine adanmıştı. Üstelik Jace, hain yüreğinin karanlıklarında bir yanının bunu tekrar istediğini biliyordu.

Bu yüzden Sebastian'dan daha çok nefret ediyordu.

“Eh, başka neden burada olasin tahmin edemiyorum. Kılıçla öldürülemeyeceğimi biliyorsun,” dedi Sebastian. “Los Angeles Enstitüsü'ndeki yumurcağın en azından bunu söylemesi gerekirdi.”

“Seni ikiye ayırabilirim,” dedi Jace. “Bakalım boncuk taneleri kadar olunca hayatta kalabilecek misin? Ya da kafanı kesebilirim. Seni öldürmeyebilir ama bunu öğrenmeye çalışmanı izlemek eğlenceli olabilir.”

Sebastian hâlâ gülümsüyordu. “Senin yerinde olsaydım,” dedi, “denemezdim.”

Jace soluklanınca nefesi beyaz bir tüy gibi buharlaştı. Seni oyalamasına izin verme diye bağıırıyordu beyni. Fakat işin lanet kısmı, Sebastian'ı tanımasıydı. Sebastian'ın blöf yaptığına inanmayacak kadar iyi tanıyordu. Sebastian blöf yapmaktan nefret ederdi. Üstünlüğü ele geçirmek ve bunu bilmek isterdi. “Neden olmasın?” diye homurdandı Jace sıkıldığı dişlerinin arasında.

“Kız kardeşim,” dedi Sebastian. “Clary'yi portal yapsın diye mi gönderdin? Birbirinizden ayrılmanız pek akıllıca değil. Buradan biraz uzakta teğmenlerimden biri tarafından tutuluyor. Bana zarar verirsen boğazı kesilir.”

Arkasındaki Nefilimler mırıldanıyordu, fakat Jace onları dinleyemiyordu. Clary'nin ismi damarlarındaki kanı coşturuyor ve bir zamanlar onu Sebastian'a bağlayan Lilith'in mührünün bulunduğu yeri yakıyordu. Düşmanı tanımanın iyi olduğu söylenirdi, fakat düşmanınızın zayıflığının sizin de zayıflığınız olduğunu bilmek ne işinize yarayacaktı ki?..

Jace kılıçlarını indirirken kalabalığım mırıltısı yükselerek bağırlara dönüştü. Sebastian öyle hızlı hareket etti ki Jace sadece hızla dönüp Jace'in bileğine vurduğunu gördü. Kılıç uyuşan sağ elinden düştü ve Jace kendini arkaya doğru attı. Ancak Sebastian daha hızlıydı. Morgenstern kılıcını çekip Jace'e saldırdı. Jace bu darbeden tüm bedenini bir yana bükerek kurtuldu. Kılıcın ucu kaburgasında derin bir yara açmıştı.

Artık takımının üstündeki kanların bir kısmı kendisine aitti.

Sebastian bir kez daha saldırırken eğildi ve kılıç vızıldayarak başının üstünden geçti. Sebastian'ın küfrettiğini duydu ve kendi kılıcını salladı. İkisinin kılıcı çınlayan metal sesiyle birbirine çarpıp ve Sebastian sırtıttı. "Kazanamayacaksın," dedi. "Senden daha iyiyim ve her zaman öyleydim. Dünyadaki en iyi savaşçı bile olabilirim."

"Aynı zamanda alçakgönüllüsün de," dedi Jace ve kılıçları kulak tırmalayıcı bir sesle birbirine sürterek ayrıldı. Jace menzil dışına çıkacak kadar geriye çekildi.

"Ve Clary yüzünden bana gerçek anlamda zarar veremezsin," diye sürdürdü sözlerini Sebastian acımasızca. "Tıpkı senin yüzünden Clary'nin bana zarar veremeyeceği gibi. Hep aynı dans. İkiniz de fedakârlık yapmak istemiyorsunuz." Yanlamasına bir

darbeyle Jace'e saldırdı. Jace bunu savuşturdu fakat Sebastian'ın darbesinin gücü koluna bir şok yaratmıştı. "İnsan da *iyiliğe* olan tüm o takıntınızla, içinizden birinin daha büyük bir dava için diğerinden vazgeçeceğini zanneder. Ama hayır. Aşk temelinde bencilce bir şeydir. Ve ikiniz de bencilsiniz."

"İkimizi de tanımıyorsun," dedi Jace soluklanarak. Şimdi güçlkle nefes alıyor ve dövüşün savunma kısmında olduğunu biliyordu. Saldırmaktan ziyade Sebastian savuşturmaya çalışıyordu. Kolundaki güç mührü yanıyor, son kalan kuvveti alevlendiriyordu. Bu kötüydü işte.

"Kız kardeşimi tanırım," dedi Sebastian. "Şimdi değil ama yakın zamanda birini tanıyabileceğin *her* şekilde onu tanıyacağım." Yine, vahşice, gülümsedi. Çok uzun zaman önce, Gard'ın dışında bir yaz günü şunları söylediği zamankiyle aynı bakış vardı yüzünde: *Ya da belki kız kardeşini öptüğüm için bana kızgınsın. Beni istediği için.*

Jace'in midesi bulanmaya başlamıştı. Midesi bulanıyordu ve içinde bir öfke yükseliyordu. Bir an için kılıç oyununun kurallarını, kılıcı gücünü eşit derecede dağıtarak tutması gerektiğini, dengeyi, duyarlılığı unuttu. Sadece nefret vardı. Sebastian saldırı alanından çıkıp Jace'in bacağına tekmelerken gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. Jace'in bacakları yerden kesildi.

Sert bir şekilde yere düştü. Sırtı buz kaplı toprağa çarpınca nefesi kesildi. Kılıcı görmeden sesini duydu. Morgenstern kılıcı bir saniye önce bulunduğu yere inerken yana yuvarlandı. Tepesinde siyah ve gümüş rengi yıldızlar delicesine dönüyordu.

Kılıç tekrar indi ve Jace yana yuvarlandı. Ancak bu kez yeterince hızlı davranmadığı için vücuduna saplandığını hissetti.

Kılıç omzuna indiği anda belirgin ve saf bir acı duydu. Elektrik çarpmış gibiydi. Jace acıyı tüm bedeninde hissediyor, kasları kasılıyor, sırtı yerden yükseliyordu. Bir ateş içini kavurmaya başladı. Sanki kemikleri kömürde eritiliyordu. Damarlarında biriken ateş her yerini sararak omurgasına çıkıyordu—

Sebastian'ın gözlerinin kocaman açıldığını gördü. Bu gözlerin karanlığında yansımaları gördü. Kırmızı-siyah zeminde uzanmıştı ve omzu *yanıyordu*. Alevler kan gibi yarasını yalayıp geçiyordu. Yukarı doğru kıvılcımlar saçtılar ve tek bir kıvılcım Morgenstern kılıcına doğru yükselerek kabzasını tutuşturdu.

Sebastian küfretti ve bıçaklanmış gibi elini geri çekti. Kılıç madeni bir sesle yere düştü. Sebastian elini kaldırıp kılıca baktı. Jace acıdan sersemlemiş hâlde olmasına rağmen Sebastian'ın avucunda kılıcın kulpu şeklinde siyah bir iz, bir yanık olduğunu görebiliyordu.

Jace dirsekleri üstünde doğrulmaya çalıştı. Bu hareketle omzundan öyle şiddetli bir acı yayılıyordu ki bayılacağını sandı. Gözleri karardı. Görüşü yerine geldiğinde Sebastian'ın yüz hatlarını çarpıtan bir homurtuyla tepesinde dikildiğini gördü. Morgenstern kılıcı elindeydi. Ve ikisinin etrafını bir grup figür çevrelemişti. Yunan kahinleri gibi beyaz elbiseler giymiş kadınların gözleri portakal rengi alevler saçıyordu. Yüzlerinde sarmaşıklar kadar narin ve kavisli maske dövmeleri vardı. Çok güzel ve korkunçlardı. Demir Kız Kardeşler'di bunlar.

Her birinin elinde *adamas*'tan yapılmış bir kılıç vardı ve yere yönelmişti. Susuyorlardı, ağızları acımasız birer çizgi hâlindeydi. Aralarında Jace'in daha önce elinde ahşap asasıyla ovada savaşırken gördüğü sessiz birader vardı.

"Altı yüz yıldır manastırımızı terk etmedik," dedi kız kardeşlerden biri. Saçları siyah halatlar gibi beline inen, uzun boylu bir kadındı bu. Gözleri alev alev yanıyordu. Karanlıkta ikiz ocakları andırıyorlardı. "Ancak cennet ateşi bizi çağırdı ve geldik. Jace Lightwood'dan uzaklaş, Valentine'in oğlu. Ona bir daha zarar verirsen seni yok ederiz."

"Ne Jace Lightwood ne de damarlarındaki ateş sizi kurtacaktır Cleophas," dedi Sebastian. Kılıcı hâlâ elindeydi. Sesi sakindi. "Nefilimler'in bir kurtarıcısı yok."

"Cennet ateşinden korkmayı bilmiyordun. Artık biliyorsun," dedi Cleophas. "Artık geri çekilme vakti geldi evlat."

Morgenstern kılıcının ucu Jace'e doğru alçaldı, alçaldı ve Sebastian bir çığlıkla öne atıldı. Kılıç vızıldayarak Jace'i iskaladı ve toprağa saplandı.

Toprak ölümcül bir yara almış gibi uğulduyordu sanki. Bir sarsıntıyla toprak yarıldı ve Morgenstern kılıcının ucundan açılmaya başladı. Jace'in görüşü gidip geliyor, bilinci yarasından çıkan ateş gibi bedeninden çıkıyordu. Yine de gözleri kararmasına karşın Sebastian'ın yüzündeki o muzaffer bakışı gördü. Toprak birdenbire korkunç bir bükülmeyle yırtılırken kakhahalar atmaya başladığını işitti. Yanlarında kocaman, karanlık bir çatlak açılmıştı. Sebastian bunun içine atlayıp gözden kayboldu.

“O kadar kolay değil, Alec,” dedi Jia bitkince. “Portal sihri karmaşıktır ve Demir Kız Kardeşler’den yardımımızı istediklerine dair hiçbir haber almadık. Ayrıca, bugün Londra’da olanları düşünmeli ve bundan sonra burada tetikte olmalıyız—”

“Size söylüyorum, *biliyorum*,” dedi Alec. Takımına karşın titriyordu. Gard Tepesi soğuktu, fakat daha fazlası vardı. Bir bakıma bu Isabelle’in annesiyle babasına söylediklerinin, babasının yüzündeki bakışın yarattığı şoktan kaynaklanıyordu. Ancak en önemlisi duyduğu kaygıydı. Önsezilerinin verdiği hisle tüyleri diken diken oluyordu. “Karanlık avcılar anlamıyorsunuz, neye benzediklerini bilmiyorsunuz.”

Alec iki büklüm oldu. Sıcak bir şey ateşten bir mızrak gibi omzundan karnına kadar içini deşmişti sanki. Dizleri üstünde yere düştü. Bağırıyordu.

“Alec! Alec!” Konsül’ün elleri Alec’in omzundaydı. Alec, annesiyle babasının ona doğru koştuğunun hayal meyal farkındaydı. Acısı artıyor, ikiye katlanıyordu çünkü bu onun acısı değildi. Göğüs kafesinin altındaki kıvılcımlar kendi bedenini değil, bir başkasının bedenini yakıyordu.

“Jace,” dedi dışlerinin arasından. “Bir şey oldu. Yangın. Bir portal açmalısınız, *hemen*.”

Yerde sırtüstü yatan Amatis güldü. “Beni öldürmeyeceksin,” dedi. “Buna cesaretin yok.”

Güçlkle nefes alan Clary kılıcın ucunu Amatis’in çenesine dayadı. “Neler yapabileceğime dair hiçbir fikrin yok.”

“Bana bak.” Amatis’in gözleri parıldadı. “Bana bak ve ne gördüğünü söyle.”

Clary ne göreceğini bilerek baktı. Amatis tam olarak erkek kardeşi gibi görünmüyordu, fakat aynı çene hattına, aynı güven veren mavi gözlere ve griye çalan aynı kahverengi saçlara sahipti.

“Acı bana,” dedi Amatis. Clary’nin darbesini engellemek ister gibi ellerini kaldırdı. “Bana merhamet gösterecek misin?”

Merhamet. Amatis açık bir zevkle ona bakmasına karşın, Clary hiç kımıldamadan dikiliyordu. İyilik nezaket değildir ve erdemden daha zalim bir şey yoktur. Amatis’in boğazını kesmesi gerektiğini biliyordu, hatta bunu istiyordu. Fakat Luke’a kız kardeşini öldürdüğünü nasıl söyleyecekti? Kız kardeşi yerde yatmış, ondan merhamet dilenirken onu öldürdüğünü?

Clary elinin bedeninden ayrılmış gibi titrediğini hissetti. Etrafındaki savaş sesleri azalmıştı: bağırışlarla mırıltılar duyabiliyor fakat olanları görmek için başını çevirmeye cesaert edemiyordu. Tüm dikkati Amatis’te, Heosphoros’un kabzası üstündeki kavrayışında, Clary’nin kılıcının derisini deldiği yerde, Amatis’in çenesinden süzülen kandaydı—

Yer yerinden oynadı. Clary’nin çizmeleri karda kaydı ve bir kenara savruldu. Kendi kılıcıyla kendini kesmemeyi güçbela başarak yuvarlandı. Düşüşü nefesini kesmişti, fakat yer sarılırken Heosphoros’u kavrayıp geriye doğru ilerledi. *Deprem.*

diye düşündü çılgın gibi. Boş eliyle bir taşa tutundu. Bu sırada Amatis dizleri üstüne kalkmış, yırtıcı bir gülüşle etrafına bakıyordu.

Her yerden çığlıklarla korkunç bir yarılma sesi işitiliyordu. Clary dehşet içinde bakarken yer ikiye ayrıldı ve toprakta dev bir çatlak açıldı. Clary bundan kaçmak için mücadele verirken taşlar, pislikler ve sivri buz parçaları boşluğa düşüyordu. Çabucak genişleyen sarp çatlak gölgeleri azalan sivri kenarlarıyla geniş bir uçuruma dönüştü.

Yer artık sallanmıyordu. Clary, Amatis'in kakhaha attığını duydu. Başını kaldırıncı kendisinden büyük olan bu kadının ayağa kalktığını ve Clary'ye alay edencesine sırttığını gördü. "Kardeşime sevgilerimi gönder," diye seslendi Amatis ve uçuruma atladı.

Clary ayağa fırladı. Kalbi güm güm çarparak uçurumun kenarına gitti. Tepesinden aşağıya baktı. Tek görebildiği birkaç metrelik toprak ve ardından karanlıktı. Ve gölgeler, hareket eden gölgeler. Başını çevirince savaş alanının her tarafında karanlık avcıların uçuruma doğru koştuğunu ve içine atladığını gördü. Clary'ye olimpiyat yüzücülerini anımsatıyorlardı. Kendilerinden emin ve kararlı, indikleri yeri biliyorlardı.

Kırmızıya bürünmüş düşmanları aceleyle yanlarından koşup çukura atlarken Nefilimler uçurumdan kaçmaya çalışıyordu. Clary'nin bakışları onların üstünde gezindi. Endişeyle siyah giymiş tek birini aranıyordu. Sarı saçlı bir başı.

Durdu. Orada, bulunduğu yerden biraz uzakta, uçurumun hemen sağında beyazlar giymiş bir grup kadın vardı. Demir Kız

Kardeşler. Aralarındaki boşluktan yerde bir figür görebiliyordu. Bir tane daha gözüne ilişti. Bu seferki parşömen cüppesi içindeydi, diğerinin üstüne eğilmiş–

Koşmaya başladı. Kılıfsız bir kılıçla koşturması gerektiğini biliyordu fakat umurunda değildi. Karı ezerek ilerliyor, koşan karanlık avcılarının yolundan hızla çekiliyor, Nefilimler'in etrafından dolanıyordu. Burada kar kandan sırlıklam ve kaygandı. Yine de koşmaya devam etti. Sonunda Demir Kız Kardeşler'in bulunduğu çemberi yardı ve Jace'in yanına ulaştı.

Jace yerde yatıyordu. Clary'nin göğsünden fırlayacakmış gibi hissettiği kalbi gözlerinin açık olduğunu görünce yavaş yavaş duruldu. Fakat Jace çok solgundu, öyle hırıltılı nefes alıyordu ki Clary duyabiliyordu. Sessiz Biraderler'den biri yanında diz çökmüş, uzun ve soluk parmaklarıyla Jace'in omzundaki takımı gevşetiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Clary, çılgına dönmüş gibi etrafına bakarak. Demir Kız Kardeşler'in bir düzinesi cansız ve sessiz bir şekilde ona baktı. Ama Demir Kız Kardeşler, yalnızca ona bakanlardan ibaret değildi. Uçurumun diğer tarafında, karanlık avcılar oraya atlarken kımıldamadan onları izliyorlardı. Tüyler ürperticiydi. “Ne oldu?”

“Sebastian,” dedi Jace sıkıttığı dişlerinin arasından. Clary, Sessiz Birader'in karşısına, Jace'in yanına çöktü. Jace'in takımı çıkarılırken omzundaki derin yarayı gördü. “Olan Sebastian işte.”

Yara ateş sızdırıyordu.

Kan değil, ateş. Meleklerin irini gibi altın sarısı bir renge çalıyordu. Clary güçlkle nefes aldı ve Birader Zachariah'in ona

baktığını gördü. Köşeli, solgun ve yara dolu yüzünü şöyle bir gördükten sonra cüppesinden bir mızrakçık çıkardı. Clary'nin beklediği gibi bunu Jace'in derisine basmaktansa, kendi derisine bastırıp avucuna bir mühür kazıdı. Bunu çabucak yapmasına karşın Clary mühürden gelen gücü hissedebiliyordu. Ürperdi.

"Kımıldama. Bu acına son verecek," dedi Birader Zachariah yumuşak, yönsüz fısıltısıyla ve elini Jace'in omzunda yanan yaranın üstüne koydu.

Jace bağırdı. Vücudu yerden biraz kalktı ve ağır gözyaşları gibi yarasından çıkan ateş üstüne benzin dökülmüş gibi yükselerek Birader Zachariah'ın kolunu yaktı. Bu kontrolsüz yangın Birader Zachariah'ın parşömen yenini kül etti. Sessiz Birader geriye sıçradı. Ardından Clary alevlerin onu yuttuğunu gördü. Titreşip çatırdayan ateşin derinliklerinde Clary bir şekil gördü. Bir çubukla bağlı iki kanat biçiminde bir mühürdü bu. Bu mührü daha önceden Manhatta'da bir çatıda dikilirken görmüştü: Kadim Kitap'tan olmayan, gözünde canlandırdığı ilk mühür. Birden belirip öyle hızlı kaybolmuştu ki hayal gördüğünden şüphelenmişti. Görünüşe bakılırsa, stresli ve panik içinde olduğu zamanlarda beliren bir mühürdü bu. Peki, ne anlama geliyordu? Jace'e yardım etmenin bir yolu muydu? Ya da Birader Zachariah'a?

Sessiz Birader usulca kara düştü. Külleri saçılan yanmış bir ağaç gibi yığılmıştı.

Demir Kız Kardeşler'in safından bir uğultu yükseliverdi. Birader Zachariah'a her ne oluyorsa, bunu beklemiyorlardı. Bir şeyler korkunç derecede ters gitmişti.

Demir Kız Kardeşler yere düşen kardeşlerine doğru ilerlediler. Clary elini Jace'e uzatırken onlar da Zachariah'ı görmesini engellemişti. Jace gözleri kapalı, başı arkaya eğik, yerde sıçrayıp kıvranıyordu. Clary çılgına dönmüş gibi etrafına bakındı. Demir Kız Kardeşler'in arasındaki boşluklardan yeri döven Birader Zachariah'ı görebiliyordu. Vücudu parıltıyor, alevlerden çatırdıyordu. Boğazından bir çığlık yükseldi. Bir insan sesiydi bu, biraderlerin sessiz zihin fısıltıları değil, acı içindeki bir adamın çığlığıydı. Cleophas kardeş onu tuttu. Parşömen cüppesiyle ateş. Clary, kardeşin sesinin yükseldiğini duyabiliyordu: "Zachariah, Zachariah—"

Ancak yaralanan tek kişi o değildi. Nefilimler'in bazıları Jace'in etrafında toplanmıştı, fakat pek çoğu yaralı yoldaşlarının yanında, sağaltıcı mühürler uyguluyorlar, takımlarında bandaj aranıyorlardı.

"Clary," dedi Jace fısıltıyla. Dirsekleri üstünde doğrulmaya çalışıyordu, fakat ağırlığını kaldırmıyorlardı. "Birader Zachariah? Ne oldu? Ona ne yaptım?"

"Hiçbir şey. Jace. Kımıldamadan yat." Clary kılıcını kınına koydu ve uyuşmuş parmağıyla Jace'in kemerindeki mızrakçığı arandı. Ucunu derisine bastırmak için elini uzattı fakat Jace kıvrılarak ondan uzaklaştı. Bedeni sarsılmıştı.

"Yapma," dedi nefes nefese. Gözleri kocaman olmuş, sapsarı yanıyordu.

"Bana dokunma. Sana zarar veririm."

"Vermeyeceksin." Clary çaresiz bir şekilde üstüne atıldı. Vücudunun ağırlığıyla Jace'i tekrar kara yatırdı. Kıyafetleri ve

teni kandan kayganlaşmıştı. Alev alev yanan Jace altında kıvrılırken elini omzuna uzattı. Dizlerini kalçalarının her iki yanına kaydırırken tüm ağırlığını göğsüne verip onu yere mıhladı. “Jace,” dedi. “Jace, lütfen.” Fakat Jace’in gözleri ona odaklanmıyor, elleri yerde kasılıyordu. “Jace,” dedi Clary ve mızrakçığı derisine, hemen yarasının üstüne koydu.

Ve yine babasıyla, Valentine’la birlikte gemideydi. Var olduğu her şeyi, tüm enerjisini, iradesinin en küçük parçacığına kadar bir mühür işlemeye veriyordu. Dünyayı yakıp kül edecek, ölümü geriye çevirecek, okyanusların gökyüzüne yükselmesini sağlayacak bir mühür. Yalnız bu seferki mühürlerden en basitiydi, her Gölge Avcısı’nın eğitiminin ilk yılında öğrendiği bir mühüdü:

İyileştir beni.

İratze, Jace’in omzunda biçimlenmeye başladı. Ucundan dönerek yayılan rengi öyle karaydı ki yıldızlarla manastırdan gelen ışıklar içinde yok oluyordu sanki. Clary mührü çizirken kendi enerjisinin de yok olduğunu hissedebiliyordu. Daha önce hiç mızrakçığın damarlarının bir uzantısı olduğunu, içindeki tüm enerji elleriyle parmaklarına akarken kendi kanıyla yazdığını hissetmemişti. Sembolü tamamlamak için mızrakçığı sabit tutma mücadelesi verirken gözleri kararıyordu. Gördüğü en son şey portalın yanarak dönüşü, Melek Meydanı’nın görünmez katlanılmaz manzarası üstünde açılışıydı. Derken hiçliğe sürükleniverdi.

8

GERİYE KALANDAKİ GÜÇ

Raphael elleri ceplerinde dikiliyordu. Başını kaldırıp koyu kırmızı parıldayan iblis kulelerine baktı. “Bir şeyler oluyor,” dedi. “Görülmedik bir şey.”

Simon olan görülmedik şeyin kaçırılıp hayatında ikinci kez Idris’e götürüldüğü olduğunu bağırarak istiyordu fakat kusacak gibi hissediyordu. Bir portalın içine girdiğinizde sizi nasıl da parçalayıp öteki tarafta önemli parçalarınız eksik hâlde tekrar birleştirmiş gibi hissettirdiğini unutmuştu.

Ayrıca Raphael haklıydı. Bir şeyler oluyordu. Simon daha önce de Alicante’ye gelmişti ve yollarla kanalları, hepsinin üstünde yükselen, Gard’ın bulunduğu tepeyi anımsıyordu. Normal gecelerde sokakların sessiz olduğunu, kulelerden gelen soluk ışıkla aydınlandığını hatırlıyordu. Oysa o gece gürültü

vardı. Büyük ölçüde ışıkların düzinelerce havai fişek yakılmış gibi parıldadığı Gard'dan ve tepeden geliyordu. İblis kuleleri esrarengiz bir şekilde kırmızı ve altın rengi parlıyordu.

“Mesaj iletmek için kulelerin rengini değiştirirler,” dedi Raphael. “Altın rengi evlilik ve kutlamalar içindir. Mavi Anlaşmalar için.”

“Peki ya kırmızı ne demek?” diye sordu Simon.

“Büyü,” dedi Raphael, kara gözlerini kısarak. “Tehlike.”

Yavaşça etrafında dönerek sessiz caddeye, kanal tarafındaki büyük evlere baktı. Simon'dan yaklaşık bir baş kadar kısaydı. Simon dönüştürüldüğünde kaç yaşında olduğunu merak ediyordu. On dört? On beş? Maureen'den biraz büyük. Onu kim dönüştürmüştü? Magnus biliyordu fakat hiç söylememişti.

“Engizitörün evi orada,” dedi Raphael. Keskin bir çatısı ve kanala bakan balkonları olan en büyük evlerden birine işaret etti. “Ama hiç ışık yanmıyor.”

Simon, çarpmayan kalbinin buraya baktığında hafiften yerinden oynadığı gerçeğini inkâr edemezdi. Isabelle şu anda burada yaşıyordu. O pencerelerden biri onun penceresiydi. “Hepsi Gard'a gitmiş olmalı,” dedi. “Bunu toplantılar için falan yapıyorlar.” Gard'a dair hiç hoş anısı yoktu, zira son engizitör tarafından oraya hapsedilmişti. “Sanırım oraya gidebiliriz. Neler olduğuna bakarız.”

“Tabii, teşekkür ederim. Toplantılardan falan haberdarım,” dedi Raphael öfkeyle. Yine de Simon'ın onu hiç hatırlayamadığı kadar kararsız görünüyordu. “Her ne oluyorsa Gölge Avcıları'nın işidir. Bir ev var, buradan çok uzakta değil. Konsey'in vampir temsilcisine bağışlanmış. Oraya gidebiliriz.”

“Birlikte mi?” dedi Simon.

“Çok büyük bir ev,” dedi Raphael. “Sen bir ucunda olursun, ben diğer ucunda.”

Simon kaşlarını kaldırdı. Ne olmasını bekliyordu tam emin değildi, fakat Raphael’le birlikte aynı evde geceyi geçirmek aklına hiç gelmemişti. Raphael’in onu uyurken öldüreceğini düşündüğü yoktu. Fakat görünüşe bakılırsa ondan zerre kadar hoşlanmayan ve hiç hoşlanmamış biriyle aynı yaşam alanını paylaşma fikri tuhaftı.

Simon’ın görüşü şimdi net ve kesindi. Vampir olmak konusunda sevdiği çok az şeyden biriydi bu. Uzaktaki ayrıntıları bile görebiliyordu. Isabelle kendisini göremeden onu gördü. Başı önünde, hızlıca yürüyordu. Siyah saçları dövüşmeye gittiği çoğu zamanki gibi uzun bir örgü yapılmıştı. Takımları içindeydi ve yürürken botları kaldırım taşlarına vuruyordu.

Tam bir gönül avcısıysın, Isabelle Lightwood.

Simon, Raphael’e döndü. “Git buradan,” dedi.

Raphael sırtıttı. “*La belle Isabelle,*” dedi. “Bu imkânsız biliyorsun, sen ve o.”

“Ben vampir olduğum o da Gölge Avcısı olduğu için mi?”

“Hayır. Sadece -nasıl derler- senin kulvarın dışında.”

Isabelle şimdi caddeyi yarılamıştı. Simon dişlerini sıktı. “İşime karışırsan seni kazığa bağlarım. Ciddiyim.”

Raphael masumca omuz silkti fakat yerinden kıılmıdamadı. Simon ondan öteye dönüp karanlığın arasına, caddeye daldı.

Isabelle o anda duruverdi. Eli anında kemerine dolanmış kamçısına gitti. Bir süre sonra şok içinde gözlerini kırıştırdı ve elini indirdi. Sesinde kuşku vardı: “*Simon?*”

Simon birdenbire kendini tuhaf hissetti. Belki de bu şekilde ansızın Alicante'ye gelmesi hoşuna gitmeyecekti. Ne de olsa burası onun dünyasıydı, Simon'ın değil. "Ben—" diye söze girdi fakat devam edemedi. Zira Isabelle üstüne atılmış, kollarını ona dolamıştı. Az kalsın ayaklarını yerden kesiyordu.

Simon rahatlayıp gözlerini kapadı ve yüzünü Isabelle'in boynuna gömdü. Kalp atışlarını duyabiliyordu, fakat kana dair her türlü düşüncüyü aklından savuşturdu. Kollarında yumuşak ve kuvvetliydi. Saçları yüzünü gıcıklıyordu. Ona sarılırken bir kıza âşık ergen bir oğlan gibi normal olduğunu hissediyordu.

Âşık. İrkilerek geri çekildi ve kendini birkaç santimetre öteden Izzy'ye bakarken buldu. Büyük gözleri parlıyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Izzy nefes nefese. "Burada olmanı diliyor, seni ne kadar zaman sonra göreceğimi düşünüyordum ve —*aman Tanrım, üstündeki kıyafet de ne böyle?*"

Simon kabarık tişörtüyle deri pantolonuna baktı. Raphael'in hayal meyal farkındaydı. Karanlıkta bir yerlerde kıs kıs gülüyordu. "Biraz uzun bir hikâye," dedi. "İçeri girebilir miyiz dersin?"

Magnus üstünde baş harflerin yazdığı gümüş kutuyu ellerinde çevirdi. Kedi gözleri cadı ateşiyle aydınlanan Amatis'in ambarrının loş ışığında parlıyordu.

Jocelyn meraklı bir kaygı içinde ona bakıyordu. Luke, Jocelyn'in Clary'yi çocukken Magnus'un loftuna defalarca götürdüğünü, üçünün alışılmadık bir grup hâlinde birlikte

oturduğu zamanları düşünmeden edemiyordu. Clary büyüdüğünde unutması gereken şeyleri hatırlamaya başlamıştı. “Bir gelişme var mı?” diye sordu Jocelyn.

“Bana zaman tanımalısın,” dedi Magnus, parmağıyla kutuyu dürterek. “Sihirli bubi tuzakları, lanetler ve benzeri epey kurnazca gizlenmiş olabiliyor.”

“Acele etme,” dedi Luke. Örümcek ağlarıyla dolu bir köşeye itilmiş bir masaya dayandı. Uzun zaman önce bu, annesinin mutfak masasıydı. Ahşap zeminindeki ihmalkâr bıçak izlerini, hatta ergenken ayaklarından birini tekmelediğinde oluşan çentikleri bile tanıyordu.

Yıllardır Amatis'teydi. Stephen'la evlendiğinde, Herondale evinde bazı zamanlar verdikleri akşam yemeği partileri zamanlarında onundu. Boşanmadan sonra, Stephen yeni eşiyle kırılık bir yerdeki malikâneye taşındıktan sonra onundu. Hatta tüm ambar eski mobilyalarla doluydu: Luke'un annesiyle babasına ait olduğunu hatırladığı eşyalar, Amatis'in evlendiği zamandan kalan tablolarla biblolar. Onları neden buraya saklamıştı acaba? Belki de onlara bakmaya dayanamamıştı.

“Bunda bir sorun olduğunu sanmıyorum,” dedi Magnus nihayet. Kutuyu Jocelyn'in kaldırdığı yere -bunu evinde saklamayı istemediği gibi atmayı da istemiyordu- geri koydu. Ürperdi ve ellerini birbirine sürttü. Onu kaşarlanmış bir dedektif gibi gösteren gri-siyah bir cekete sarınmıştı. Jocelyn kapıda belirlediği zaman ona ceketini asma fırsatı vermeden kolundan yakalamış ve ambara sürüklemişti. “Kapan yok, tuzak yok, büyü yok.”

Jocelyn biraz mahcup görünüyordu. “Teşekkürler,” dedi. “Baktığın için. Biraz paranoyak olabiliyorum. Ve Londra’da olanlardan sonra—”

“Londra’da ne *oldu* ki?”

“Pek bir şey bilmiyoruz,” dedi Luke. “Bugün öğleden sonra Gard’dan bununla ilgili bir ateş isteği aldık, fakat pek bir detay öğrenemedik. Londra boşaltılmamış çok az sayıdaki enstitüden biriydi. Görünüşe bakılırsa Sebastian ve birlikleri oraya saldır-maya çalışmış. Konsey’in bile bilmediği bir tür koruyucu büyü sayesinde püskürtülmüşler. Gölge Avcıları’nı geldiklerine dair uyaran ve güvenliklerini sağlayan bir şey.”

“Bir hayalet,” dedi Magnus. Dudakları bir gülümsemeyle oynuyordu. “Orayı korumaya yemin etmiş bir ruh. O kadın yüz otuz yıldır orada.”

“*Kadın mı?*” dedi Jocelyn, tozlu duvara yaslanarak. “Hayalet ha? Sahiden mi? Adı neydi?”

“Size söylersem soyadından tanırırsınız ama bu hoşuna gitmez.” Magnus gözlerini uzaklara dikmişti. “Umarım bu huzur bulunduğu anlamına geliyordur.” Dikkatini topladı. “Her neyse,” dedi. “Konuyu buraya çekmek istememiştim. Yanınıza gelmemin nedeni bu değil.”

“O kadarını tahmin ettim,” dedi Luke. “Buraya geldiğin için minnettarız. Gerçi, itiraf etmeliyim ki seni kapıda görünce şaşırdım. Gideceğini sandığım yer burası değil.”

Lightwood’lara gideceğini düşünmüştüm cümlesi dillendirilmeksizin, aralarındaki boşlukta asılı kaldı. “Alec’ten önce bir hayatım vardı,” dedi Magnus öfkeyle. “Ben Brooklyn’in baş

büyücüsüyüm. Buraya Lillith'in çocukları adına Konsey'deki yerimi almak için geldim.”

“Büyücü temsilcisinin Catarina Loss olduğunu sanıyordum,” dedi Luke şaşkınca.

“Öyleydi,” diye kabullendi Magnus. “Buraya gelip Alec'i görebilmem için yerini bana devretti.” Göğüs geçirdi. “Hatta aklımı Hunter's Moon'dayken çeldi. Sizinle konuşmak istediğim de bu.”

Luke çürük masaya oturdu. “Bat'i gördün mü?” diye sordu. Bat içki yasağı zamanında polis merkezindense Hunter's Moon'da ofis kurmuştu. Gayrıresmiydi, fakat herkes onu orada bulacağını bilirdi.

“Evet. Az önce Maia'dan bir telefon aldı.” Magnus bir elini siyah saçlarına daldırdı. “Sebastian püskürtülmekten pek hoşlanmamış,” dedi ağır ağır ve Luke sinirlerinin gerildiğini hissetti. Magnus'un kötü haberi vermekte gönülsüz olduğunu belliydi. “Öyle görünüyor ki Londra Enstitüsü'ne saldırıp da başarısızlığa uğradıktan sonra dikkatini Pretor Lupus'a çevirmiş. Belli ki kurtadamlar pek işine yaramıyor, onları karanlık avcılara dönüştüremiyor. Bu yüzden orayı yakıp kül etmiş ve herkesi katletmiş. Maia'nın önünde Jordan Kyle'ı öldürmüş. Mesajı iletisin diye onun yaşamasına izin vermiş.”

Jocelyn kollarını etrafına doladı. “Tanrım.”

“Mesaj neymiş?” dedi Luke, konuşacak gücü bulunca.

“Aşağı Dünyalılar'a yönelik bir mesaj,” dedi Magnus. “Maia'yla telefonda konuştum. Mesajı ezberlememi istedi. Görünüşe bakılırsa şöyle demiş: *Aşağı Dünyalılar'a söyle, intikam*

peşindeyim ve istediğimi alacağım. Gölge Avcıları'yla ittifak yapan herkese gününü bu şekilde göstereceğim. Bu savaşta Nefilimler'in peşinden gitmediğiniz sürece türünüzle hiçbir alıp veremediğim yok, ki bu durumda en sonuncunuzun kökü bu dünyadan kazınana dek kılıcıma yem, orduma kılıç olacaksınız."

Jocelyn tiz bir ses çıkardı. "Tıpkı babası gibi konuşmuş, öyle değil mi?"

Luke, Magnus'a baktı. "Peki Konsey'de bu mesajı iletcek misin?"

Magnus parlak ojeli parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. "Hayır," dedi. "Ama Aşağı Dünyalılar'dan saklayacak da değilim. Onlar dururken bağlılığım Gölge Avcıları'na değil."

Seninki gibi değil. Bu sözler dillendirilmeksizin boşlukta asılı kaldı.

"Elimde şu var," dedi Magnus, cebinden bir kâğıt parçası çıkartırken. Luke bu kâğıdı tanıdı, zira onda da bir tane vardı. "Yarın akşam yemeğe gelecek misin?"

"Geleceğim. Periler bu tür davetleri çok ciddiye alır. Gitmezsem Meliorn ve sarayın onuru kırılır."

"Onlara o zaman söylemeyi planlıyorum," dedi Magnus.

"Ya paniklerlerse?" dedi Luke. "Ya Konsey'i ve Nefilimler'i bırakırlarsa?"

"Pretor'un başına gelen saklanabilecek türden bir şey değil."

"Ama Sebastian'ın mesajı saklanabilir," dedi Jocelyn. "Aşağı Dünyalılar'ı korkutmaya çalışıyor, Magnus. Nefilimler'i öldürürken onların geri çekilmesini istiyor."

"Bu onların hakkıdır," dedi Magnus.

“Böyle yaparlarsa Nefilimler onları bir daha affeder mi sence?” dedi Jocelyn. “Clave bağışlayıcı değildir. Tanrı’dan bile daha affetmezlerdir.”

“Jocelyn,” dedi Luke. “Bu Magnus’un suçu değil.”

Ancak Jocelyn hâlâ Magnus’a bakıyordu. “Tessa,” dedi, “ne yapmanı söylediydi?”

“Lütfen, Jocelyn,” dedi Magnus. “Onu tanıımıyorsun bile. Dürüst davranmayı telkin ederdi, çoğu zaman olduğu gibi. Gerçeği açıklamak asla işe yaramaz. Yeterince uzun yaşarsan bunu anlayabilirsin.”

Jocelyn ellerine baktı. Luke’un her zaman sevdiği sanatçı elleri. Çevik, özenli ve mürekkep lekeli. “Ben artık bir Gölge Avcısı değilim,” dedi. “Onlardan kaçtım. İkinize bunu söylemiştim. Fakat Gölge Avcıları’nın olmadığı bir dünya... İşte bundan korkuyorum.”

“Nefilimler’den önce de bir dünya vardı,” dedi Magnus. “Onlardan sonra da olacak.”

“İçinde yaşayabileceğimiz bir dünya mı? Oğlum—” diye girdi söze Jocelyn ve merdivenlerden büyük bir gürültü yükselince sustu. Birisi ön kapıya vuruyordu. “Clary olabilir mi?” diye düşündü Jocelyn yüksek sesle. “Yine anahtarını unutmuş olabilir.”

“Ben bakarım,” dedi Luke ve ayağa kalktı. Ambardan çıkarken Jocelyn’e kısa bir bakış attı. Zihni dönüyordu. Jordan ölmüştü, Maia yastaydı. Sebastian, Aşağı Dünyalılar’ı Gölge Avcıları’na karşı kışkırtmaya çalışıyordu.

Ön kapıyı açtı ve buz gibi hava içeri doluverdi. Eşikte duran, takım giymiş, soluk sarı saçlı bir kadındı. Helen Blackthorn. O

konusurken Luke tepelerindeki iblis kulelerinin kan kırmızısı renkte parladığını algılamaya ancak vakit buldu.

“Gard’dan bir mesaj getirmek için geldim,” dedi. “Clary’yle ilgili.”

“Maia.”

Sessizlikten gelen yumuşak bir ses. Maia gözlerini açmak istemeden o yöne döndü. Karanlıkta bekleyen korkunç bir şey vardı. Sonsuza dek uyusa kaçabileceği bir şey.

“*Maia.*” Solgun gözleri, esmer teniyle gölgeler arasından Maia’ya bakıyordu. Kardeşi Daniel’dı bu. Onu izlerken bir kelebeğin kanatlarını kopartıp seğiren bedenini yere bıraktı.

“Maia, lütfen.” Koluna hafifçe bir dokunuş. Tüm bedeni çekilerek doğruluverdi. Sırtı bir duvara çarpınca soluklandı, gözlerini açtı. Gözleri yapış yapıştı, kirpikleri tuzla kaplanmıştı. Uykusunda ağlamıştı.

Yarı aydınlatılmış bir odadaydı. İçerideki tek pencere şehir merkezinde kıvrılan bir caddeye bakıyordu. Lekeli camdan yapraksız ağaç dallarını ve metal bir şeyin kenarını görüyordu. *Bir yangın merdiveni*, diye düşündü.

Aşağı baktı. Demir başlıklı dar bir yatak ve ayağına kadar itelediği ince bir battaniye. Sırtı tuğla bir duvardaydı. Yatağın yanında eski, kıymıklanmış bir sandalye. Üstünde Bat oturuyordu. Gözlerini kocaman açmış, yavaş yavaş elini indiriyordu.

“Üzgünüm,” dedi.

“Yapma,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Dokunma bana.”

“Bağırıyordun,” dedi. “Uykunda.”

Maia kollarını etrafına doladı. Üstünde kot ve kolsuz bir gömlek vardı. Long Island’da giydiği kazak yoktu. Kollarındaki tüyleri diken diken olmuştu. “Kıyafetlerim nerede?” dedi. “Ceketim, kazağım—”

Bat boğazını temizledi. “Kan içindeydiler, Maia.”

“Peki,” dedi. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

“Olanları hatırlıyorsun değil mi?” diye sordu Bat.

Maia gözlerini kapadı. Her şeyi hatırlıyordu: Araba yolculuğu, kamyon, yanan bina, cesetlerle dolu sahil. Jordan’ın üstüne düşüşü, kanının üstüne, etrafına oluk oluk akarak kumla karışması. *Erkek arkadaşın öldü.*

“Jordan,” dedi, fakat ona ne olduğunu zaten biliyordu.

Bat’ın yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Kahverengi gözlerine loş ışıktaki parlayan yeşilimsi bir ton hâkimdi. Maia’nın çok iyi tanıdığı bir yüzdü bu. Tanıştığı ilk kurtadamlardan biriydi. Şehirde çok yeni, çok gergin, ilişki yaşamak için Jordan’ı unutmamış olduğunu düşündüğünü söyleyene dek çıkmışlardı. Ertesi gün Bat ondan ayrılmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde arkadaş kalmışlardı. “O öldü,” dedi. “Neredeyse Pretor Lupus’taki herkesle birlikte. Pretor Scott, öğrenciler... Çok azı hayatta kaldı. Maia, neden oradaydınız? Pretor’dan ne yapıyordunuz?”

Maia ona Simon’ın ortadan kayboluşundan, Pretor’dan Jordan’a gelen telefonda, çılgına dönmüş bir şekilde Long Island’a yaptıkları yolculuktan, Pretor’u harabe hâlinde bulduklarından bahsetti.

Bat boğazını temizledi. “Jordan’ın bazı eşyaları bende. Anahtarları, Pretor kolyesi—”

Maia nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. “Hayır, onları, eşyalarını istemiyorum,” dedi. “Kolyesini Simon’ın almasını isterdi. Simon’ı bulduğumuzda kolyeyi o almalı.”

Bat meseleyi daha fazla zorlamadı. “Birkaç iyi haberim var,” dedi. “İdris’ten haber aldık. Arkadaşın Simon iyi. Aslında orada, Gölge Avcıları’yla birlikte.”

“Ah.” Maia yüreğindeki düğümün hafiften çözüldüğünü hissedince biraz rahatladı.

“Sana hemen söylemeliydim,” dedi özür diler bir tavırla. “Sadece... Senin için endişelendim. Seni genel merkeze getirdiğimizde kötü durumdaydın. O zamandan beri uyuyorsun.”

Sonsuza dek uyumak istiyorum.

“Magnus’a söylediğini biliyorum,” diye ekledi Bat, gergin bir yüz ifadesiyle. “Ama bana da açıkla, Sebastian Morgenstern neden kurtadamları hedef alsın?”

“Bunun bir mesaj olduğunu söyledi.” Maia sanki uzaklardan geliyormuş gibi sesindeki monotonluğu duyuyordu. “Kurtadamlar Gölge Avcıları’nın müttefiği olduğu için bunu yaptığını bilmemizi istiyor ve Nefilimler’in tüm müttefiklerine aynısını yapmayı planlıyor.”

“Ölüm şu gözlerimi kapatana, talih bir nebze intikam fırsatı verene dek bir daha asla durmayacak, asla katlanmayacağım.”

“New York’ta şimdi hiç Gölge Avcısı kalmadı ve Luke da İdris’te onlarla birlikte. Fazladan mıntıkalar düzenliyorlar. Yakında mesaj alıp göndermemiz imkânsız hâle gelecek.” Bat

sandalyesinde kıpırdandı. Maia kendisine söylemediği bir şey olduğunu sezinliyordu.

“Ne oldu?” dedi.

Bat gözlerini başka yöne dikti.

“Bat...”

“Rufus Hastings’i tanıyor musun?”

Rufus. Maia Pretor Lupus’a ilk kez gittiği zamanı hatırladı. Pretor Scott’ın ofisinden öfkeyle çıkan yaralı yüzlü bir adamdı. “Pek sayılmaz.”

“Katliamdan sağ kurtulmuş. Burada, istasyonda bizimle. Bize bilgi veriyordu,” dedi Bat. “Ve diğerleriyle Luke hakkını da konuşuyordu. Onun bir kurtadamdan çok bir Gölge Avcısı olduğunu, sürü bağıllığının olmadığını, sürünün yeni bir lidere ihtiyaç duyduğunu söylüyor.”

“Lider *sensin*,” dedi Maia. “Komutan muavinisin sen.”

“Evet ve o pozisyona beni getiren Luke’tu. Bu, bana da güvenemeyecekleri anlamına geliyor.”

Maia yatağın kenarına doğru kaydı. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Çıplak ayaklarını soğuk taşa koyunca hissetti bunu. “Onu dinleyen kimse yok, değil mi?”

Bat omuz silkti.

“Bu çok saçma. Olanlardan sonra birleşmemiz gerek, bizi ayırmaya çalışan birine ihtiyacımız yok. Gölge Avcıları bizim müttefikimiz—”

“İşte bu yüzden Sebastian bizi hedef aldı.”

“Bizi zaten hedef alacaktı. Aşağı Dünyalılar’ın dostu değil o. Valentine Morgenstern’in *oğlu*.” Maia’nın gözleri yanıyordu.

“Neflimler’i kısa bir süreliğine terk etmemiz için çalışabilir, böylece peşlerine düşecektir. Fakat onların kökünü dünyada yüzeyinden kazdıktan sonra yapacağı tek şey bize saldırmak olacak.”

Bat ellerini sıkıp gevşetti ve ardından bir karara varmış gibi göründü. “Haklı olduğumu biliyorum,” dedi ve odanın köşesindeki bir masaya doğru gitti. Elinde onun için bir ceket, çorap ve botla geri döndü. Onları Maia’ya verdi. “Sadece, bana bir iyilik yap ve bu akşamüstü buna benzer şeyler söyleme. Zaten herkesin gerilimi yeterince yükselecek.”

Maia ceketini omzuna geçirdi. “Bu akşam üstü mü? Bu akşam üstü ne var ki?”

Bat göğüs geçirdi. “Cenaze töreni,” dedi.

“Maureen’i öldüreceğim,” dedi Isabelle. Alec’in gardırobunun iki kapağı da açıldı ve attığı kıyafetler yerde bir yığın oluşturuyordu.

Simon yataklardan birinde fena hâlde buruşmuş olan botlarını çıkarmış, ayakları çıplak uzanıyordu. Jace’in mi Alec’in mi yatağıydı? Derisi pek zedelenmemiş olsa da Dumort’un sert, kirli zemininde o kadar saat geçirdikten sonra yumuşak bir yüzeyde olmak muhteşem bir histi. “Bunu yapmak için New York’taki bütün vampirleri alt etmen lazım,” dedi. “Görünüşe bakılırsa onu seviyorlar.”

“Zevkler ve renkler tartışılmaz.” Isabelle, Simon’ın kol yenilerindeki deliklerden Alec’in olduğunu bildiği lacivert bir kazak

tuttu. “Raphael babamla konuşabilesin diye mi seni buraya getirdi?”

Simon onu izlemek için dirsekleri üstünde doğruldu. “Sence bu iyi olmaz mı?”

“Elbette, neden olmasın. Babam konuşmaya bayılır.” Sesi sert geliyordu. Simon öne doğru eğildi. Isabelle başını kaldırdığında ona gülümsüyordu ve Simon az önceki sertliğini yanlış anladığını düşündü. “Gerçi bu akşam manastıra yapılan saldırıdan sonra neler olacağını kim bilebilir ki.” Alt dudağını endişeyle ısırdı. “Toplantıyı iptal edebilecekleri ya da daha erke-ne alabilecekleri anlamına gelebilir. Belli ki Sebastian düşündüklerinden çok daha büyük bir sorun. Manastıra bu kadar yaklaşmayı başaramamalıydı.”

“Eh,” dedi Simon. “Ne de olsa bir Gölge Avcısı.”

“Hayır,” dedi Isabelle şiddetle. Ahşap askılıktan yeşil bir kazak çekti. “Üstelik bir erkek.”

“Üzgünüm,” dedi Simon. “Savaşın nasıl sonuçlanacağını beklemek sinir bozucu olmalı. Portaldan kaç kişiyi aldılar?”

“Elli altmış,” dedi Isabelle. “Ben de gitmek istedim ama izin vermediler.” İhtiyatlı bir sesle konuşuyordu. Demek ki konuşmak istemediği konuya yaklaşıyorlardı.

“Gitseydin senin için endişelenirdim,” dedi.

Ağzının eğildiğini ve gönülsüzce gülümsediğini gördü. “Şunu dene,” dedi ve yeşil kazağı ona doğru fırlattı. Diğerlerinden biraz olsun daha az yıpranmıştı.

“Alec’in kıyafetlerini ödünç almamın sorun olmadığına emin misin?”

“Bu kılıkla etrafta dolanamazsın,” dedi. “Aşk romanlarından fırlamış gibi görünüyorsun.” Isabelle abartılı bir hareketle elini alnına koydu. “Ah, Lord Montgomery, bu yatak odasında baş başa kaldığımıza göre bana ne yapacaksınız? Masum, korumasız bir bakire mi?” Ceketinin fermuarını açıp yere fırlatınca kol-suz gömleği çıktı. Simon’a ateşli bir şekilde baktı. “Namusum güvende mi?”

“Ben, ııı... Ne?” dedi Simon. Bir an için söyleyecek kelime bulamamıştı.

“Tehlikeli bir adam olduğunuzu biliyorum,” dedi Isabelle yatağa doğru süzülerek. Pantolonunu çıkarıp yere attı. Altında siyah bir külot vardı. “Kimileri bir çapkın olduğunuzu söylüyor. O pofuduk, şairane gömleğiniz ve karşı konulmaz pantolonunuzla herkes bir kadın avcısı olduğunuzu söylüyor.” Kendini yatağa bırakıp bir firavun faresini yemek isteyen bir kobra yılanı gibi ona baktı. “Umarım masumiyetimi düşünürsünüz,” dedi soluklanarak. “Ve şu zavallı, kırılğan kalbimi.”

Simon bunun Zindan ve Ejderha oyununda rol oynamaya benzediğine karar verdi, fakat çok daha eğlenceli olanaklar sunuyordu. “Lord Montgomery kendi arzuları dışında hiçbir şey düşünmez,” dedi pürüzlü bir sesle. “Size bir şey daha söyleyeceğim. Lord Montgomery’nin büyük bir konağı... Ve oldukça geniş toprakları vardır.”

Isabelle kıkırdadı ve Simon altlarındaki yatağın sallandığını hissetti. “Bu oyuna *bu kadar* kendini kaptıracağını beklemezdim.”

“Lord Montgomery her zaman beklentileri aşar,” dedi Simon. Isabelle’i belinden yakalayıp ona doğru yuvarlandı.

Böylece Isabelle, Simon'ın altında kalmış, siyah saçları yastığa yayılmıştı. “Analar, kızlarınızı kapatın, ardından hizmetçilerinizi ve sonra kendinizi. Lord Montgomery av peşinde.”

Isabelle, Simon'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Lordum,” dedi gözleri parıldayarak. “Korkarım erkeksi cazibeniz ve güçlü etkiniz karşısında daha fazla dayanamayacağım. Lütfen bana ne istiyorsanız onu yapın.”

Simon, Lord Montgomery'nin ne yapacağından emin değildi, fakat kendisinin ne yapmak istediğini biliyordu. Öne doğru eğilip Isabelle'in dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Isabelle'in dudakları onunkiler altında açıldı ve birden her şey tatlı, koyu bir ateşe dönüştü. Isabelle'in dudakları önce hafif, sonra daha sert bir şekilde Simon'ın dudaklarına sürtünmeye başladı. Her zamanki gibi gül ve kan kokuyor, baş döndürüyordu. Simon dudaklarını boynundaki nabza bastırdı, ısırmadan, nazikçe öptü. Izzy'nin nefesi kesilmişti. Ellerini Simon'ın gömleğinin önüne götürdü. Simon bir an için düğmelerin olmadığından endişelendi, fakat Isabelle güçlü elleriyle kumaşı kavrayıp gömleği ikiye parçaladı. Böylece gömlek Simon'ın omuzlarından sarkıverdi.

“Tanrım, bu şey kâğıt gibi yırtılıyor,” diye bağırdı ve kolsuz gömleğini çıkarmak için elini uzattı. Tam işin ortasındayken kapı açıldı ve Alec içeri girdi.

“Izzy, sen—” diye söze girdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Öyle hızlı geriledi ki başı arkasındaki duvara çarptı. “Onun burada ne işi var?”

Isabelle kolsuz gömleğini aşağı çekip öfkeyle kardeşine baktı. “Artık kapı da mı çalmıyorsun?”

“Bu... Burası benim odam!” dedi Alec tükürükler saçarak. Oldukça uygunsuz bir pozisyonda olan Izzy ve Simon’a bile- rek bakmamaya çalışıyor gibiydi. Simon çabucak Isabelle’in üstünden indi. Isabelle doğruldu ve sanki üstündeki kumaş tiftiklerinden kurtulmak ister gibi silkelendi. Simon daha yavaş doğruldu, gömleğinin yırtık kenarlarını bir arada tut- maya çalışıyordu. “Neden bütün kıyafetlerim yerde?” dedi Alec.

“Giyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum,” diye açıklama yaptı Isabelle. “Maureen ona aşk romanı kölesi olarak deri pan- tolonla kabarık bir gömlek giydirmiş.”

“Ne olarak dedin?”

“Aşk romanı kölesi,” diye tekrarladı Isabelle sanki Alec ağır alıyormuş gibi.

Alec kötü bir rüya görüyormuşçasına başını salladı. “Biliyor musun? Açıklama yapma. Sadece üstünüzü giyinin, ikiniz de.”

“Gitmeyeceksin, değil mi?” dedi Isabelle küskün bir tavırla ve yataktan indi. Ceketini alıp üstüne geçirdi, ardından Simon’a yeşil kazağı fırlattı. Simon bunu büyük bir memnuniyetle paramparça hâldeki şair gömleğinin yerine giydi.

“Hayır. Burası benim odam. Ayrıca seninle konuşmam lazım *Isabelle*.” Alec gayet net bir şekilde konuşuyordu. Simon kotuyla ayakkabılarını yerden alıp giyinmek için banyoya gitti ve kas- ten işini uzun tuttu. Geri geldiğinde Isabelle dağılmış yatakta oturuyor, gergin ve sinirli görünüyordu.

“Demek takviye için portalı tekrar açıp herkesin geçişine izin verecekler ha? Güzel.”

“Güzel tabii ama ben...” Alec bilinçsizce elini üst koluna, *parabatai* mührünün bulunduğu yere koydu. “... bunun iyi olmadığını düşünüyorum. Jace ölmedi,” diye ekledi aceleyle, Isabel’in solduğunu görünce. “Öyle olsaydı bilirdim. Ama bir şey oldu. Bana kalırsa cennet ateşiyle ilgili bir şey.”

“Şimdi iyi mi, biliyor musun? Ya Clary?” diye sordu Isabelle.

“Bir dakika, durun,” diye araya girdi Simon. “Clary’yle ilgili şu şey ne? Ve Jace’le?”

“Portaldan geçtiler,” dedi Isabelle somurtarak. “Manastırdaki savaş için.”

Simon farkında olmadan sağ elindeki altın yüzüğe elini uzattığını ve parmaklarıyla sıkıldığını fark etti. “Bunun için fazla genç değiller mi?”

“Aslına bakarsan izinleri yoktu.” Alec duvara yaslanıyordu. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler mordu. “Konsül onları durdurmaya çalıştı ama buna vakti olmadı.”

Simon, Isabelle’e döndü. “Ve sen bana söylemedin, öyle mi?”

Isabelle, Simon’la göz göze gelmemeye çalışıyordu. “Çılgına döneceğini biliyordum.”

Alec bir Isabelle’e bir Simon’a bakıyordu. “Ona söylemedin mi?” dedi. “Gard’da olanlardan bahsetmedin mi?”

Isabelle kollarını göğsünde kavuşturdu. Meydan okur gibi bir hâli vardı. “Hayır. Ona sokakta rastladım ve buraya geldik ve... ve seni hiç ilgilendirmez.”

“Yatak odamda takılıyorsanız elbette ilgilendirir,” dedi Alec. “Kızgınlığını ve üzüntünü unutmak için Simon’ı kullanmak istiyorsan tamam, ama git kendi odanda yap.”

“Onu kullanmıyordum—”

Simon, Isabelle’in sokakta kendisini gördüğü zamanki bakışlarını düşündü. Mutluluktan öyle baktığını zannetmişti, fakat şimdi bunların dökülmemiş gözyaşları olduğunu anlıyordu. Omuzlarını eğmiş, başı yerde, ona doğru yürüyüş biçiminden sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Aslında kullanıyordun,” dedi Simon. “Aksi hâlde bana olanları anlatırdın. Clary’yle Jace’ten bile bahsetmedin. Endişeli olduğundan da. *Hiçbir şey* söylemedin.” Isabelle’in sorularını ne kadar ustaca geçiştirdiğini ve öpüşleriyle onu oyaladığını fark edince karnına bir ağrı saplandı. Kendini budala gibi hissediyordu. Sadece onu gördüğü için sevindiğini sanmıştı, fakat belki de onun yerinde herhangi birisi olabilirdi.

Isabelle iyice durgunlaşmıştı. “Lütfen,” dedi. “Sen de bir şey sormadın.” Bir süredir saçlarıyla oynuyordu, şimdi de elini uzatmış başının arkasında âdeta vahşice çevirmeye başlamıştı. “İkiniz birlikte beni suçlayıp duracaksanız belki de gitseniz daha iyi—”

“Seni suçlamıyorum,” diye söze girdi Simon, fakat Isabelle çoktan ayağa kalkmıştı. Yakut kolyeyi kapıldığı gibi başının üstünden pek de nazik olmayan bir şekilde çekti ve boynuna geçirdi. “Bunu sana hiç vermemeliydim,” dedi, gözleri parlayarak.

“Hayatımı kurtardı,” dedi Simon.

Isabelle bunun üzerine durdu. “Simon...” dedi fısıltıyla.

Alec ansızın nefessiz kalıp omzunu tutunca sustu. Alec yere düştü. Isabelle ona koşup yanında diz çöktü. “Alec? Alec?” Sesi bir panik dalgasıyla yükseldi.

Alec ceketini kenara itti, tişörtünün yakasını aşağı çekti ve omzundaki izi görmek için boynunu uzattı. Simon *parabatai* mührünün ana çizgilerini tanımıştı. Alec parmaklarını bunun üstüne bastırdı. Parmaklarını kaldırınca kül lekesi gibi siyah bir şeye bulanmıştı. “Portaldan dönmüşler,” dedi. “Ve Jace’le ilgili bir sıkıntı var.”

Bir rüyaya ya da bir kâbusa dönmek gibiydi.

Ölümcül Savaşın ardından Melek Meydanı cesetlerle dolmuştu. Düzgün sıralar hâlinde dizilmiş Gölge Avcıları cesetleri. Her bir cesedin gözleri ise ölümün mührü beyaz ipekle bağlanmıştı.

Meydanda yine cesetler vardı. Fakat bu sefer etrafa aynı zamanda bir kargaşa da hâkimdi. İblis kuleleri Simon’ın karşılaştığı manzaraya parlak ışıklarını yansıtıyordu. Isabelle ve Alec’le Alicante’nin dolambaçlı yollarını takip ettikten sonra Anlaşmalar Holü’ne varmışlardı. Meydan insanlarla doluydu. Takımları içindeki Nefilimler yerde yatmış, kimileri acıdan kıvranıp bağırıyor kimileri ise korku verici derecede kıpırtısızca duruyordu.

Anlaşmalar Holü karanlıktı ve sımsıkı kilitlenmişti. Meydandaki büyükçe taş binalardan birisi açıldı ve ışıkları yanıyordu. Çift kanatlı kapıları ardına kadar açılmıştı. Gölge Avcıları akın akın içeri girip çıkıyorlardı.

Isabelle parmak uçlarında yükselmiş, endişeyle kalabalığı tarıyordu. Simon onun bakışlarını takip etti. Birkaç tanıdık kişi

ıkarabiliyordu: Tedirgince insanlar arasında dolaşan Konsül, New York Enstitüsü'nden Kadir, tek kelime etmeden insanları aydınlatılmış binaya yönlendiren parşömen cüppeleri içindeki Sessiz Biraderler. "Basilias açık," dedi Isabelle, bitkin görünen Alec'e. "Jace yaralıysa oraya götürmüş olabilirler—"

"Yaralıydı," dedi Alec kısaca.

"Basilias mı?" diye sordu Simon.

"Hastane," dedi Isabelle, ışıklandırılmış binayı işaret ederek. Simon onun etrafına kaygı ve panik dolu bir enerji yaydığını hissedebiliyordu. "Gitmeliyim. Gitmeliyiz."

"Seninle geliyorum," dedi Simon.

Başını salladı. "Sadece Gölge Avcıları girebilir."

"Isabelle," dedi Alec. "Hadi gel." *Parabatai* mührünün bulunduğu omzunu sımsıkı tutuyordu. Simon ona bir şey söylemek istedi, en iyi arkadaşının da savaşa gittiğini ve kayıp olduğunu, durumu anladığını söylemek istedi. Fakat belki de bir *parabatai*'yi ancak bir Gölge Avcısı anlayabilirdi. Alec'in anladığını söylediğinde kendisine teşekkür edeceğinden şp-heliydi. Simon, Nefilimler'le Nefilim olmayanlar arasındaki ayrımı çok nadiren bu kadar şiddetle hissetmişti.

Isabelle başıyla onaylayıp tek kelime etmeden kardeşinin peşinden gitti. Simon, Melek heykelinin yanından geçip meydana karşısına giderken onları izledi. Kederli, donuk bakışlarla bir savaş ertesine bakıyorlardı. Basilias'ın n merdivenlerini çıktılar ve ardından vampir görüşünde kayboldular.

"Sence," dedi yumuşak bir ses omzundan, "cesetlerinin kanını emersek kızarlar mı dersin?"

Konuşan Raphael'di. Kıvrık saçları başının etrafında bir hale biçiminde dağılmıştı. Üstünde sadece ince bir tişörtle kot vardı. Bir çocuk gibi görünüyordu.

"Yakın zamanda merhum olanlar pek tercihim değildir," diye sürdürdü sözlerini, "ama şişelenmiş kandan daha iyidir, haksız mıyım?"

"Gerçekten büyüleyici bir kişiliğe sahipsin," dedi Simon. "Eminim bunu sana daha önce de söyleyen olmuştur."

Raphael homurdandı. "İğnelemece," dedi. "Çok sıkıcı."

Simon kontrolsüzce bezgin bir ses çıkardı. "Sen önden buyur öyleyse. Ölü Nefilimler'in kanını em. Eminim tam da havalarındadırlar. Beş, hatta on saniye yaşamana izin verebilirler."

Raphael kıkırdadı. "Olduğundan daha beter görünüyor," dedi. "O kadar fazla ölü yok. Pek çoğu yaralı. Yenildiler. Karanlık avcılarla savaşmanın ne anlama geldiğini bir daha asla unutmayacaklar."

Simon gözlerini kıstı. "Karanlık avcılarla ilgili ne biliyorsun, Raphael?"

"Söylentilerle gölgeler," dedi Raphael. "Ama bir şeyleri bilmek benim işim."

"Bir şeyler biliyorsan bana Jace ve Clary'nin nerede olduğunu söyle," dedi Simon umut dolu. Raphael işine yaramadığı sürece nadiren yardım ederdi.

"Jace Basilia'sta," dedi Raphael, Simon'ı şaşırtarak. "Görünüşe bakılırsa, damarlarındaki cennet ateşi sonunda ona fazla geldi. Neredeyse kendisiyle birlikte Sessiz Biraderler'den birini yok ediyordu."

“Ne?” Simon’ın duyduğu kaygı genel olmaktan çıkmış, tek bir şeye yönelmişti. “Yaşayacak mı? Clary nerede?”

Raphael uzun, siyah kirpikli gözleriyle ona bir bakış attı. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. “Fanilerin hayatı için bu kadar üzölmek vampirlere yaramaz.”

“Tanrı adına yemin ederim Raphael, bana yardım etmezsen—”

“Pekâlâ o hâlde. Benimle gel.” Raphael meydanın iç kenarından yürümeye devam ederek gölgelerin arasında ilerledi. Simon ona yetişmek için acele ediyordu. Sarışın ve siyah saçlı, birbirine eğilmiş iki kafa gördü -Aline ve Helen yaralılarından biriyle ilgileniyordu- ve bir an Alec ve Jace aklına geldi.

“Jace’in kanını şimdi içersen ne olacağını merak ediyorsan, seni öldürür,” dedi Raphael. “Vampirlerle cennet ateşi birbiriyle uyumaz. Evet, senin için de aynı şey geçerli gün vampiri.”

“Merak ettiğim bu değildi,” dedi Simon sertçe. “Savaşta ne olduğunu merak ediyordum.”

“Sebastian, Adamant Manastırı’na saldırdı,” dedi Raphael, kümelenmiş Gölge Avcıları’nın etrafından dolanarak. “Gölge Avcıları’nın silahlarının dövöldüğü yere. Demir Kız Kardeşler’in mekânı. Clave’i yanında sadece yirmi kişilik bir kuvvet olduğunu inandırarak kandırdı. Oysa daha fazlası vardı. Senin şu Jace’in olmasaydı büyük ihtimalle hepsini öldürür ve manastırı da ele geçirmiş olurdu—”

“O benim Jace’im değil.”

“Ve Clary,” dedi Raphael, Simon hiç konuşmamış gibi. “Tabii ayrıntıları bilmiyorum. Tek duyduğum bu ve görünüşe bakılırsa, Nefilimler arasında olanlara dair kafalar epey karışık.”

“Sebastian yanındaki savaşçılardan daha azı olduğuna dair onları kandırmayı başardı.”

Raphael ince omuzlarından birini silkti. “Gölge Avcıları bazen dünyadaki tüm büyülerin kendilerine ait olmadığını unutuyorlar. Manastır işlenmemiş topraklar üzerine kurulu. Jonathan Shadowhunter’dan önce var olan eski büyüler, vahşi büyüler var ve yeniden var olacaklar—”

Sustu. Simon bakışlarını takip etti. Bir an sadece mavi bir ışık tabakası gördü. Derken bu tabaka dağılınca yerde yatan Clary belirdi. Simon’ın kulakları çınlıyor, beynine kan sıçırıyordu. Bembeyaz ve hareketsizdi. Parmakları ve ağzı laciverte çalan bir mor renk almıştı. Saçları yüzünün etrafında uzun şeritler hâlinde dağılmıştı ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Takımı yırtık pırtık, kanlıydı. Elinin yanında bıçağı yıldız damgalı bir Morgenstern kılıcı duruyordu.

Magnus eli yanağında üstüne doğru eğilmişti. Parmak uçları mavi renkte parlıyordu. Jocelyn ve Luke, Clary’nin diğer yanında diz çökmüştü. Jocelyn başını kaldırdı ve Simon’ı gördü. Dudakları ismini mırıldandı. Simon kulaklarındaki çınlamadan hiçbir şey duyamıyordu. Clary ölmüş müydü? Ölü gibi görünüyordu. Ya da ölmek üzereydi.

Simon öne doğru çıktı fakat Luke çoktan ayağa kalkmış elini ona uzatmıştı. Simon’ı kollarından yakalayıp Clary’nin yattığı yerden uzağa doğru çekti.

Simon’ın vampir tabiatı ona olağanüstü bir güç veriyordu. Henüz nasıl kullanacağını bilmediği bir gücü bu, ancak Luke da onun kadar kuvvetliydi. Parmaklarını Simon’ın üst kollarına

geçirdi. “Ne oldu?” dedi Simon sesini yükselterek. “Raphael?” Vampire bakmak için hızla döndü fakat Raphael çoktan gitmiş, karanlıklara karışmıştı. “Lütfen,” dedi Simon, Luke’a. Tanıdık yüzünden Clary’ye bakıyordu. “Bırak da—”

“Simon, hayır,” diye bağırdı Magnus. Clary’nin yüzünde gezdirdiği parmak uçları artlarında mavi kıvılcımlar bırakıyordu. “Bu çok hassas bir iş ve enerjisi çok düşük.”

“Basilia’s’ta olması gerekmiyor mu?” diye sordu Simon, hastane binasına doğru bakarak. İçeriden hâlâ ışık geliyordu. Alec’in merdivenlerden oturduğunu görünce şaşırdı. Magnus’u izliyordu. Simon’ın kımıldamasına ya da ona işaret etmesine kalmadan, Alec ansızın döndü ve binaya girdi.

“Magnus—” diye söze girdi Simon.

“Simon, *kapa çeneni*,” dedi Magnus sıkıdığı dişlerinin arasından. Simon bükülerek Luke’un elinden kurtuldu fakat tökezleyerek kendini taş bir duvarın kenarında buldu.

“Ama Clary—” dedi.

Luke bitkin görünmesine rağmen yüzünde sert bir ifade vardı. “Clary sağaltıcı mührü yaparken bitap düştü. Ama yaralı değil, tek parça ve Magnus ona Sessiz Biraderler’den çok daha fazla yardımcı olabilir. Yapabileceğin en iyi şey yolundan uzak durmak.”

“Jace,” dedi Simon. “Alec *parabatai* bağıyla ona bir şey olduğunu hissetti. Cennet ateşiyle ilgili bir şey. Ve Raphael işlenmiş topraklarla ilgili saçmalıyordu—”

“Bak, savaş Nefilimler’in beklediğinden çok daha kanlıydı. Sebastian, Jace’i yaraladı, fakat cennet ateşi bir şekilde onu geri

tepti. Neredeyse Jace'i de yok ediyordu. Clary, Jace'in hayatını kurtardı ama biraderlerin onu iyileştirmek için hâlâ yapması gereken işler var." Luke yorgun, mavi gözleriyle Simon'a baktı. "Peki sen neden Isabelle ve Alec'le birlikteydin? New York'ta kalacağını sanıyordum. Jordan yüzünden mi geldin?"

Bu ismi duyan Simon şok olmuştu. "Jordan mı? Onun tüm bunlarla ne alakası var?"

Luke ilk kez gerçek anlamda şaşırmışa benziyordu. "Haberin yok mu?"

"Neyden haberim yok mu?"

Luke uzun bir süre tereddüt etti. Ardından "Sana bir şey vereceğim," dedi. "Magnus senin için New York'tan getirmiş." Elini cebine sokup zincire takılı bir madalyon çıkardı. Madalyon altındı ve kurtadam pençesi ve Latince bir yazıyla *-Beati Bellicosi-* damgalanmıştı.

Savaşçılar kutsaldır.

Simon bunu anında tanıyıverdi. Jordan'ın Pretor Lupus kolyesiydi. Pul pul olmuştu ve üstünde kan lekeleri vardı. Pas gibi koyu kırmızı, zincirle madalyonun önüne yapışmıştı. Ancak pasla kanı ayırt edebilecek bir kişi varsa o da bir vampirdi. "Anlamıyorum," dedi Simon. Kulakları yine çınlamaya başlamıştı. "Bunun sende ne işi var? Ayrıca neden bana veriyorsun?"

"Çünkü Jordan sende kalmasını istedi," dedi Luke.

"İstedi mi?" Simon'ın sesi yükselmişti. "İster diyecektin herhâlde?"

Luke derin bir nefes aldı. "Üzgünüm Simon. Jordan öldü."

9

TAŞIDIĞIN SİLAHLAR

Clary kapalı göz kapakları altında solmakta olan bir görüntüyle uyandı. Tek bir çubukla bağlanmış kanatlara benzeyen bir mühür. Her yanı ağrıyordu ve bir süre hareket etmenin getireceği acıdan korkarak kımıldamadan yattı. Hatıralar yavaş yavaş zihninden canlanmaya başlıyordu. Manastırın önündeki buzlu lav yatağı, kahkahalarla Clary'ye kendine zarar vermemesi için meydan okuyan Amatis, karanlık avcılarla dolu alanın arasından kendine yol açan Jace, yerde ateşler saçan Jace, alevlerden geriye atılan Birader Zachariah.

Clary'nin gözleri açılıverdi. Bir yanıyla tamamen yabancı bir yerde uyanmayı bekliyordu. Fakat kendini Amatis'in boş odasındaki ahşap yatakta buldu. Soluk güneş ışıkları dantelli perdelerden içeri süzülüyor, tavanda şekiller oluşturunuyordu.

Doğrulmak için çabalamaya başladı. Yanında birisi usul usul şarkı söylüyordu. Annesiydi bu. Jocelyn anında şarkı söylemeyi bırakıp ona doğru atıldı. Gece boyunca uyumamış gibi görünüyordu: Eski bir gömlekle kot giymişti, saçları bir kalem yardımıyla arkada topuz yapılmıştı. Clary'nin içi o büyük bir tanıdıklık ve rahatlama hissiyle doluverdi. Bunu çabucak bir panik izledi.

“Anne,” dedi. Jocelyn üstüne eğilmiş elinin tersini Clary'nin alnına bastırmış, ateşi var mı diye kontrol ediyordu. “Jace—”

“Jace iyi,” dedi Jocelyn, elini çekerken. Clary'nin kuşkulu bakışlarına karşılık Jocelyn başını salladı. “Gerçekten iyi. Şu anda Basilius'ta Zachariah Birader'le birlikte. İyileşiyor.”

Clary gözlerini annesine dikti.

“Clary, bana inanmamak için geçmişte sebeplerin oldu biliyorum, ama lütfen bana inan, Jace *gayet iyi*. Onunla ilgili gerçeği söylemezsem beni asla affetmeyeceğini biliyorum.”

“Onu ne zaman görebilirim?”

“Yarın.” Jocelyn yatağın yanındaki sandalyeye geri oturdu. Böylece yatak odasının duvarına yaslanmış olan Luke göründü. Clary'ye gülümsedi. Kederli, sevgil dolu, korumacı bir gülümsemedir bu.

“Luke!” dedi. Onu gördüğü için rahatlamıştı. “Anneme söyle ben iyiyim. Basilius'a gidebilirim—”

Luke başını salladı. “Üzgünüm Clary. Şu anda Jace'in yanına hiçbir ziyaretçi almıyorlar. Ayrıca bugün dinlenmen lazım. Manastırda o *iratze*'yle ne yaptığını duyduk.”

“Ya da en azından insanların yaptığını gördüğü şeyi duyduk. Bunu tam olarak hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmı-

yorum.” Jocelyn’in ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşti. “Jace’i iyileştireyim derken neredeyse kendini öldürüyordun, Clary. Dikkatli olmak zorundasın. Bitmez tükenmez enerji kaynakların yok–”

“O ölmek üzereydi,” diye sözünü kesti Clary. “Ateş püskürtüyordu. Onu kurtarmak zorundaydım.”

“Kurtarmak zorunda olmamalıydın!” Jocelyn gözüne girmiş başıboş bir kızıl saç tutamını savurdu. “Savaşta ne işin vardı?”

“Portaldan yeterince insan göndermiyorlardı,” dedi Clary sakin bir sesle. “Ve herkes oraya vardıklarında karanlık avcılar nasıl kurtaracağını konuşuyordu. Onları buraya geri getirecek, bir şifa bulacaklardı. Fakat ben Burren’ı yaşamıştım. Sen de oradaydın anne. Sebastian’ın Cehennem Kupası’yla aldığı Nefilimler’i kurtarmanın bir yolu olmadığını biliyorsun.”

“Kardeşimi gördün mü?” dedi Luke, şefkatli bir şekilde.

Clary yutkundtu ve onayladığını belli edecek şekilde başını salladı. “Üzgünüm. O... O Sebastian’ın teğmeni. Artık kendisi değil, hem de hiç.”

“Sana zarar verdi mi?” diye sordu Luke. Sesi hâlâ sakindi, fakat yanağında bir kas seğiriyordu.

Clary başını salladı. Konuşmaya, yalan söylemeye içi el vermiyordu. Ancak Luke’a gerçeği de söyleyemezdi.

“Sorun değil,” dedi Luke, sıkıntısını yanlış anlamıştı. “Sebastian’a hizmet eden Jace nasıl sevdiğin erkek değilse ona hizmet eden Amatis de benim kardeşim değil. Sebastian nasıl annenin sahip olması gereken oğlu değilse o da benim kardeşim değil.”

Jocelyn elini uzatıp Luke'un elini tuttu ve çevirip hafifçe öptü. Clary gözlerini kaçırdı. Bir süre sonra annesi yine ona döndü. "Tanrım, Clave. Keşke dinleseydiler." Öfkeli bir şekilde nefes verdi. "Clary, geçen gece yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyoruz, ama senin güvende olduğunu düşünüyorduk. Derken Helen kapımıza gelip manastırdaki savaşta yaralandığını söyledi. Seni meydanda bulduğumuz da az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Dudaklarınla parmakların mosmordu. Sanki boğulmuş-tun. Eğer Magnus olmasaydı—"

"Beni Magnus mu iyileştirdi? Orada, Alicante'de ne işi vardı?"

"Konunun Magnus'la bir ilgisi yok," dedi Jocelyn haşince. "Bu seninle ilgili. Jia kendinden geçmişti, portaldan geçmene izin verdiğini ve ölebileceğini düşünüyordu. Deneyimli Gölge Avcıları'na yapılmış bir çağrıydı bu, çocuklara değil—"

"Sebastian'dı," dedi Clary. "Onlar anlamadı."

"Sebastian senin sorumluluğun değil. Bu arada lafı açılmış-ken—" Jocelyn yatağın altına elini uzattı. Doğrulduğunda elinde Heosphoros'u tutuyordu. "Bu senin mi? Seni eve getirdiklerinde silah kemerindeydi."

"Evet!" Clary ellerini çırpı. "Kaybettim sanmıştım."

"Bu bir Morgenstern kılıcı, Clary," dedi annesi. Kılıcı küflenmiş bir marul gibi tutuyordu. "Yıllar önce sattığım kılıç. Nereden aldın bunu?"

"Sattığın silah dükkânından. Şu anda dükkânın sahibi olan kadın kimsenin onu almadığını söyledi." Clary, Heosphoros'u annesinin ellerinden kaptı. "Bak, ben bir Morgenstern'im. İçimde Valentine'ın kanı yokmuş gibi davranamayız. Yarı

Morgenstern olmanın bir yolunu bulmalıyım ve bu sorun olmamalı, bir başkasıymışım gibi yapmamalıyım. Hiçbir anlamı olmayan uydurma isimli biriymiş gibi.”

Jocelyn hafiften irkildi. “Fray’i mi kastediyorsun?”

“Gerçekten bir Gölge Avcısı ismi sayılmaz, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi annesi, “sayılmaz, ama hiçbir anlamı da yok değil.”

“Rastgele seçtin sanıyordum.”

Jocelyn başını salladı. “Nefilimler’in çocukları doğduğunda yapılması gereken töreni biliyor musun? Jace küllerinden doğduğunda, Lillith’in ona ulaşmasını sağlayan korumayı bahşeden töreni? Genelde bu tören Demir Kız Kardeşler’den biri tarafından yapılır, fakat senin durumunda, saklandığımız için, bunu resmi olarak yapamadım. Zachariah Birader ve demir rahibenin yerine geçen büyücü bir kadın tarafından yapıldı. Sana onun ismini verdim.”

“Fray mi? Soyadı Fray miydi?”

“Bu isim beni etkilemişti,” dedi Jocelyn, sorusuna cevap vermeden. “Onu sevmiştim. Kaybın, acının, kederin ne olduğunu biliyordu, fakat güçlüydü. Ben de senin güçlü olmanı istiyordum. İstedğim tek şey buydu. Güçlü ve güvende olman, benim çektiğim acıları çekmemen, dehşeti, acıyı ve tehlikeyi yaşamaman.”

“Zachariah Birader—” Clary birden dikleşmişti. “Geçen gece o da oradaydı. Jace’i iyileştirmeye çalıştı ama cennet ateşi onu yaktı. O iyi mi? Ölmedi değil mi?”

“Bilmiyorum.” Jocelyn, Clary’nin coşkusu karşısında biraz şaşırmışa benziyordu. “Basilias’a götürüldüğünü biliyorum.

Sessiz Biraderler herkesin durumu hakkında çok ketum davranırlar, içlerinden biriyle ilgili asla konuşmayacaklardır.”

“Biraderlerin eski bağlardan ötürü Herondale'lere borçlu olduğunu söylemişti,” dedi Clary. “O ölürse–”

“Kimsenin suçu olmayacak,” dedi Jocelyn. “Sana koruma büyüsünü yaptığı zamanı hatırlıyorum. Ona Gölge Avcıları'yla hiçbir işin olmamasını istediğimi söylemiştim. Bunun benim seçimim olamayabileceği cevabını vermişti. Gölge Avcıları'nın çekiminin ters akıntı gibi olduğunu söylemişti. Ve haklıydı. Kurtulduğumuzu sanıyordum ama işte yine buradayız, Alicante'de, yine bir savaşın içinde ve kızım yüzünde kan ve ellerinde bir Morgenstern kılıcıyla karşımda oturuyor.”

Sesinde Clary'nin sinirlerini oynatan belirsiz ve gergin bir hava vardı. “Anne,” dedi. “Başka bir şey daha mı oldu? Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Jocelyn, Luke'la baktı. İlk konuşan Luke oldu: “Dün sabah, manastırdaki savaştan önce, Sebastian'ın Londra Enstitüsü'ne saldırmaya çalıştığını biliyorsun zaten.”

“Ama kimseye zarar gelmedi. Robert'ın dediğine göre–”

“Bu yüzden Sebastian dikkatini başka bir yere çevirdi,” diye devam etti konuşmasına Luke kararlılıkla. “Birlikleriyle birlikte Londra'dan ayrılıp Long Island'daki Pretor Lupus'a saldırdı. Liderleri de dâhil olmak üzere neredeyse tüm Pretorlar katledildi. Jordan Kyle–” Sesi çatladı. “Jordan öldürüldü.”

Clary yerinde hareket ettiğinin farkında değildi fakat birden yatak örtülerinin üstünde olmadığını fark etti. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmış, elini komodindeki Heosphoros'un

kılıfına uzatıyordu. “Clary,” dedi annesi. Elini uzatıp uzun parmaklarını Clary’nin bileğine koydu ve onu engelledi. “Clary, olan oldu. Artık yapabileceğin bir şey yok.”

Clary boğazını yakan gözyaşlarının sıcak ve tuzlu tadını alabiliyordu. Bu gözyaşlarının altında ise daha sert, daha karanlık bir panik duygusu vardı. “Ya Maia?” diye sordu. “Jordan’a bir şey olduysa Maia iyi mi? Ya Simon? Jordan onun korumasıydı! *Simon iyi mi?*”

“Ben iyiyim. Endişelenme, iyiyim ben,” dedi Simon’ın sesi. Yatak odası kapısı açıldı ve Simon şaşkıncı şekilde utangaç bir tavırla içeri girdi. Clary hayretler içinde kalmıştı. Heosphoros’un kılıfını yorganın üstüne bırakıp ayağa fırladı. Simon’a öyle hızla gitti ki başını onun köprücük kemiğine çarptı. Canı acımış mıydı farkında bile değildi. Sanki ikisi birden helikopterden düşmüş ve aşağı uçuyorlarmış gibi Simon’a sımsıkı sarılmakla meşguldu. Kırış kırış olmuş yeşil kazağını avuçluyor, ağlamaya çalışırken yüzünü beceriksizce omzuna bastırıyordu.

Simon ona sarılmış, sırtıyla omzunu erkeklere özgü, tuhaf bir şekilde sıvazlayarak onu rahatlatmaya çalışıyordu. Clary sonunda onu bırakıp geri çekildiğinde üstündeki kazakla kotun fazla büyük olduğunu gördü. Boynundan metal bir zincir sarkıyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Clary. “Üstündekiler *kimin* kıyafetleri?”

“Uzun hikâye ve çoğu Alec’in,” dedi Simon. Rahat konuşuyordu, fakat üzgün ve gergin görünüyordu. “Daha önce üstümden olanları görmeliydin. Bu arada pijamaların da güzelmiş.”

Clary kendine şöyle bir baktı. Flanel'den bir pijama giymişti. Bacakları çok kısa, göğsü dardı ve üstünde itfaiye arabaları vardı.

Luke bir kaşını havaya dikti. "Sanırım onlar benim çocukluk pijamalarımdı."

"Bana giydirecek başka bir şey bulamadığınızı söylüyor olamazsınız."

"Eğer öldürülmekte ısrar edersen ben de iyileştiğin sırada ne giyeceğine karar veren kişi olmakta ısrar ederim," dedi Jocelyn hafif bir gülümsemeyle.

"İntikam pijamaları," diye homurdandı Clary. Yerden kotla bir tişört aldı ve Simon'a baktı. "Üstümü değişeceğim. Ve döndüğüm zaman 'uzun hikâye'nin ötesinde buraya nasıl geldiğinle ilgili bir şeyler söylemeye hazır olsan iyi edersin."

Simon "patron"a benzer bir şeyler mırıldandı, fakat Clary çoktan kapıdan çıkmıştı. Çok kısa bir zamanda iyileşmiş, suyun vücudunu savaşın pislüğinden arındırmasının tadını çıkarıyordu. Annesinin telkinlerine karşın hâlâ Jace için endişeleniyordu, fakat Simon'ı görmek moralini yerine getirmişti. Belki bir anlamı yoktu ama New York yerine ona göz kulak olabileceği bir yerde olduğu için daha mutluydu. Özellikle de Jordan'dan sonra.

Islak saçlarını atkuyruğu yapmış, yatak odasına döndüğünde Simon komodinin üstüne tünemiş, annesi ve Luke'le derin bir sohbete dalmıştı. Onlara New York'ta olanları, Maureen'in onu nasıl kaçırdığını ve Raphael'in nasıl kurtarıp Alicante'ye getirdiğini anlatıyordu.

"O hâlde sanıyorum ki Raphael bu akşam Seelie Sarayı'nın temsilcileri tarafından verilen yemeğe katılmayı düşünüyor."

diyordu Luke. “Anselm Nightshade davet edilecekti ama Raphael, Konsey’de onun yerine geçecekse o hâlde gelmesi gerekir. Özellikle de Pretor’da olanlardan sonra Aşağı Dünyalılar’ın Gölge Avcıları’yla kardeşliği her zamankinden daha fazla önem kazandı.

“Maia’dan haber aldınız mı?” diye sordu Simon. “Artık Jordan öldüğüne göre... Tek başına kaldığı düşüncesinden nefret ediyorum.” Konuşurken hafiften irkildi, sanki bu sözleri *-Jordan öldü-* söylemek canını acıtıyordu.

“Yalnız değil. Sürü onunla ilgileniyor. Bat benimle iletişim kurdu. Fiziksel açıdan iyi. Duygusal olarak bilmiyorum. Jordan’ı öldürdükten sonra Sebastian’ın mesajını verdiği kişi o. Kolay bir şey değildir.”

“Sürü kendini Maureen’le baş etmek durumuna düşmüş hâlde bulacak,” dedi Simon. “Gölge Avcıları’nın gittiğine sevindi. İstedliğini elde ederse New York’u oyun bahçesine çevirecek.”

“Eğer fanileri öldürüyorsa Clave onunla uğraşması için birini göndermek zorunda kalacak,” dedi Jocelyn. “Bu Idris’ten ayrılmak anlamına gelse bile. Eğer Anlaşmalar’ı çiğniyorsa...”

“Jia’nın bunlardan haberdar olması gerekmez mi?” dedi Clary. “Gidip onunla konuşabiliriz. Konsül’e benzemiyor. Seni dinleyecektir Simon.”

Simon başını salladı. “Raphael’e onun adına engizitör ve Konsül’le konuşacağıma söz verdim—” Ansızın sustu ve irkildi.

Clary ona daha dikkatle baktı. Oturduğu yerde zayıf bir güneş ışığı yüzüne vuruyordu. Teni bembeyazdı. Derisinin

altındaki damarlar mürekkep lekeleri gibi belirgin ve morarmış görünüyordu. Elmacık kemikleri keskin, altlarındaki gölgeler girintiliydi. “Simon, bir şeyler yemeyeli ne kadar zaman oldu?”

Simon irkildi. Clary kana duyduğu ihtiyacın hatırlatılmasından nefret ettiğini biliyordu. “Üç gün,” dedi alçak bir sesle.

“Yemek,” dedi Clary bir annesine bir Luke’a bakarak. “Ona yiyecek bir şeyler bulmalıyız.”

“Ben iyiyim,” dedi Simon hiç de inandırıcı olmayan bir tavırla. “Gerçekten iyiyim.”

“Kan alabileceğimiz en makul yer vampir temsilcisinin evi,” dedi Luke. “Gecenin Çocukları’nın Konsey üyesi için bunu sağlamak zorundalar. Ben giderdim ama bir kurtadama kan vereceklerini sanmam. Mesaj yollayabilir—”

“Mesaj olmaz. Çok yavaş. Biz şimdi gideriz.” Clary dolabını açıp bir ceket aldı. “Simon, oraya kadar gidebilir misin?”

“O kadar uzak değil,” dedi Simon zayıf bir sesle. “Engizitörden birkaç ev uzakta.”

“Raphael uyuyordur,” dedi Luke. “Gün ortasındayız.”

“O hâlde onu uyandırırız.” Clary ceketini üstüne geçirip fermuarını çekti. “Vampirleri temsil etmek onun işi, Simon’a yardım etmek zorunda kalacaktır.”

Simon yüzünü buruşturdu. “Raphael hiçbir şey yapmak *zorunda* olduğunu düşünmüyor.”

“Umurumda değil.” Clary, Heosphoros’u kapıp kılıfına soktu.

“Clary, bu şekilde dışarı çıkmak için yeterince iyi olduğunu sanmıyorum—” diye söze girdi Jocelyn.

“Ben iyiyim. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.”

Jocelyn başını salladı ve güneş ışığı saçlarındaki kıvrımları parlattı. “Başka bir deyişle, seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Aynen,” dedi Clary, Heosphoros’u kemerine takarken. “Hem de hiçbir şey.”

“Konsey üyeleri için verilen yemek bu akşam,” dedi Luke, duvara yaslanmış. “Clary, sen dönmeden evden çıkmış olacağız. Karanlık çökmeden önce eve döndüğünden emin olmak için kapıya bir koruma koyacağız—”

“Benimle dalga geçiyor *olmalısınız*.”

“Katiyen. Seni burada istiyoruz ve ev de kilitli olacak. Eğer günbatımından önce eve dönmezsen Gard’a haber verilecek.”

“Tam bir polis devleti,” diye söylendi Clary. “Hadi gel, Simon. Gidelim.”

Maia, Rockaway’daki sahilde oturmuş, denize bakıyor, titriyordu.

Rockaway yazın kalabalık olurdu. Şimdi, aralık ayında boş ve rüzgârlıydı. Demir renkli bir gökyüzü altında aynı demir renkli, koyu gri Atlantik’in suları uzanıyordu.

Sebastian’ın öldürdüğü kurtadamların cesetleri -Jordan da aralarındaydı- Pretor Lupus yıkıntılarıyla birlikte yakılmıştı. Sürüdeki kurtlardan birisi akıntı çizgisine doğru yaklaşıp bir kül kutusunun içindekileri suya döktü.

Deniz yüzeyi ölülerin kalıntılarıyla kararken Maia izledi.

“Üzgünüm.” Bat’tı bu. Kumsalda yanına oturmuştu. Rufus kıyı şeridine çıkıp bir başka ahşap kül kutusunu açtı. “Jordan için.”

Maia saçını geriye attı. Ufukta kurşun rengi bulutlar toplanıyordu. Ne zaman yağmur yağacaktı acaba? “Ondan ayrılacaktım,” dedi.

“Ne?” Bat afallamış görünüyordu.

“Ondan ayrılacaktım,” dedi Maia. “Sebastian’ın onu öldürdüğü gün.”

“Her şey yolunda gidiyor sanıyordum. Mutlu olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyle mi?” Maia parmaklarını ıslak kumsala daldırdı. “Ondan hoşlanmıyordun.”

“Seni üzmüştü. Uzun zaman önceydi ve hatasını telafi etmeye çalıştığını biliyorum ama—” Bat omuz silkti. “Belki de o kadar hoşgörülü biri değilimdir.”

Maia göğüs geçirdi. “Belki ben de değilimdir,” dedi. “İçinde büyüdüğüm yer, zengin ve şımarık beyaz kızlarla doluydu ve onlar gibi görünmediğim için bana kendimi berbat hissettirirlerdi. Altı yaşına geldiğimde annem bana *Barbie* temalı bir parti vermeye çalıştı. Beni siyah *Barbie* yaptılar, ama onunla birlikte olması gereken hiçbir şeyi yapmadılar. Parti malzemeleri, pasta süsü ve diğer şeyler. Böylece benim için sarışın bebek temalı bir parti yapıldı ve tüm o sarışın kızlar gelip ellerinin arkasından bana güldüler.” Sahildeki hava ciğerlerini üşütüyordu. “Jordan’la tanıştığımda ve bana güzel olduğumu söylediğinde de, eh, pek uzun sürmedi. Ona yaklaşık beş dakika kadar âşıktım.”

“Güzelsin zaten,” dedi Bat. Bir pavurya kumsalda yavaş yavaş ilerliyordu. Bat parmaklarıyla başını okşadı.

“Birlikte mutluyduk,” dedi Maia. “Fakat sonra olan oldu ve beni dönüştürdü. Ondan nefret ettim. New York’a geldim ve ondan nefret ettim. Sonra yine ortaya çıktı ve tek istediği onu affetmemdi. Bunu o kadar çok istiyordu ve öyle pişmandı ki. Ve biliyorum, insanlar ısırıldığında delice şeyler yapabiliyorlar. Ailelerini öldüren insanları duymuştum–”

“İşte bu yüzden Pretor var,” dedi Bat. “Yani. Vardı.”

“Ben de düşündüm ki, kendini kontrol edemeyen birini ne kadar uzun süre yaptığı bir şeyden sorumlu tutabilirsin? Onu affetmem gerektiğini düşündüm, bunu öyle çok istiyordu ki. Hatasını telafi etmek için her şeyi yapmıştı. Normale dönebileceğimizi, eskiden olduğumuz gibi yaşayabileceğimizi sandım.”

“Bazen geriye dönemezsin,” dedi Bat. Düşünceli bir şekilde yanağındaki yaraya dokundu. Maia bu yaranın nasıl olduğunu ona hiç sormamıştı. “Bazen çok şey değişmiştir.”

“Geri dönemedik,” dedi Maia. “En azından, ben geri dönemedim. Onu affetmemi öyle çok istiyordu ki bazen bana bakıp sadece bağışlama gördüğünü düşünüyordum. Kefaret. *Beni* görmüyordu.” Başını salladı. “Ben kimsenin günahlarının bağışlanması değilim. Ben sadece Maia’yım.”

“Ama ona önem veriyordun,” dedi Bat yumuşak bir tavırla.

“Ondan ayrılmayı sürekli geciktirecek kadar önem veriyordum. Belki daha farklı hisserim diye düşünüyordum. Ve sonra her şey art arda olmaya başladı: Simon kaçırıldı ve peşinden gittik. Hâlâ Jordan’a söylemeyi düşünüyordum. Pretor’a gider

gitmez söyleyecektim. Oraya vardığımızda etraf...” Yutkundu. “... bir mezbaha gibiydi.”

“Seni bulduklarında kucağında onun olduğunu söylediler. O ölmüş ve kanı akıntıyla birlikte uzaklaşıyormuş ama sen ona sarılıyormuşsun.”

“Herkes öldüğünde biri ona sarılmalı,” dedi Maia, bir avuç dolusu kum alıp. “Sadece kendimi çok suçlu hissediyorum. Ona âşık olduğumu, birlikte olmaya devam edeceğimizi ve her şeyin yolunda gittiğini düşünerek öldü. O ölürken ona yalan söyledim.” Kum taneciklerinin elinden kaymasına izin verdi. “Ona doğruyu söylemeliydim.”

“Kendini cezalandırmaktan vazgeç.” Bat ayağa kalktı. Uzun boyluydu, fermuarı yarıya kadar çekilmiş yağmurluğu içinde kaslı görünüyordu. Rüzgâr kısa saçlarını kımıldatmaya yetmiyordu. Toplanmakta olan kurşuni bulutlar silüetini çiziyordu âdeta. Maia sürünün geri kalanını görebiliyordu. El kol hareketleriyle konuşan Rufus’un etrafında toplanmışlardı. “Ölmüyor olsaydı, o zaman evet, ona doğruyu söylemeliydin. Fakat o, sevildiğini ve affedildiğini düşünerek öldü. Birine verebileceğin çok daha kötü şeyler vardır. Sana yaptığı şey korkunçtu ve bunu o da biliyordu. Ancak çok az insan salt iyi ya da salt kötüdür. Bunu onun içindeki iyiliğe verilmiş bir ödül olarak düşün. Jordan her nereye gittiyse -ve inanıyorum ki hepimiz aynı yere gideceğiz- bunu evine gitmesi için yol gösterecek ışık olarak düşün.”

Eğer Basiliastan ayrılıyorsanız şunu bilin ki, bu hareketiniz Biraderler'in tavsiyesi dışındadır.

"Pekâlâ," dedi Jace, ikinci eldivenini geçirip parmaklarını esnetirken. "Gayet açık anlattınız."

Enoch Birader tepesinde dikilirken Jace botlarının bağcıklarını bağlamak için yavaşça eğildi. Revirdeki yatağının, oda boyunca yayılan beyaz çarşafli portatif karyolalardan birinin kenarında kenarında oturmuştu. Diğer karyolaların çoğu manastırdaki savaştan sonra tedavi gören Gölge Avcısı savaşçılarla doluydu. Sessiz Biraderler hayalet hemşireler gibi yatakların arasında geziniyorlardı. Etrafa otlarla tuhaf lapaların kokusu hâkimdi.

"En azından bir gece daha kalmalısın. Vücudun zayıf düşmüş ve cennet ateşi hâlâ içinde yanıyor."

Botlarını bağlamayı bitiren Jace başını kaldırıp baktı. Tepedeki kemerli tavan gümüş rengi ve mavi sağaltıcı mühürlerden oluşan girift desenlerle boyanmıştı. Jace bir gece kaldığını bilmesine karşın sanki haftalardır buna bakıyordu. Hiçbir ziyaretçi kabul etmeyen Sessiz Biraderler sağaltıcı mühürler ve lapalarla tepesinde gezinmişti. Aynı zamanda üstünde çeşitli testler yapmışlar, kanından, saçlarından ve hatta kirpiklerinden örnekler almışlardı ve çeşitli kılıçları derisine değdirmişlerdi: Altın, gümüş, çelik, üvez ağacı. Jace kendini iyi hissediyordu. İçinden bir ses Basiliast'a onu tutmalarının nedeninin iyileştirmekten ziyade cennet ateşi üzerine çalışmak olduğunu söylüyordu.

"Zachariah Birader'i görmek istiyorum," dedi.

“O iyi. Onun için endişelenmene gerek yok.”

“Onu görmek istiyorum,” dedi. “Manastırda neredeyse ölüme sebep oluyordum—”

“O sen değildin. Cennet ateşiydi. Ve ona ne yapmışsa, hiçbir şekilde zarar vermedi.”

Jace bu tuhaf kelime seçimleri karşısında gözlerini kırıştırdı. “Onunla buluştuğumda Herondale’lerden bir alacağı olduğuna inandığını söyledi. Ben bir Herondale’im. Beni görmek isteyecektir.”

O hâlde Basiliastan ayrılmak istiyorsun, öyle mi?

Jace ayağa kalktı. “Benim hiçbir şeyim yok. Revirde kalmak istemiyorum. Kuşkusuz kaynaklarınızı gerçekten yaralı olanlar için daha verimli bir şekilde kullanmalısınız.” Yatağın kenarında bir kancaya asılmış olan ceketini kaptı. “Bakın, beni Zachariah Birader’e götürün yoksa ortaya çıkana kadar etrafta bağırarak dolanayım.”

“Tam bir baş belasısın, Jace Herondale.”

“Öyle derler,” dedi Jace.

Yataklar arasında kemerli pencereler vardı ve mermer döşemeye geniş ışık demetleri düşüyordu. Gün batmaya başlıyordu: Jace akşam üstü erken saatlerde uyanmış, başında Sessiz Biraderler’den birini bulmuştu. Bir önceki gecenin anıları birer birer canlanırken yerinden doğrulmuş, Clary’nin nerede olduğunu öğrenmek istemişti: Sebastian onu bıçakladığında duyduğu acıyı, kılıcı tutuşturan ateşi, Zachariah’ın yandığını hatırlamıştı. Clary’nin ona doladığı kollarını, saçlarının ikisinin etrafında düşüşünü, karanlıkla birlikte acısının dinmesini... Derken hiçliği.

Biraderler, Clary'nin iyi ve Amatis'in evinde güvende olduğuna onu ikna ettikten sonra Zachariah'ın durumunu, yangından zarar görüp görmediğini sormuştu. Ancak aldığı yanıtlar sinir bozucu derecede muğlaktı.

Şimdi ise revirin holünden beyaz sıvalı, daha dar bir koridora doğru Enoch'u takip ediyordu. Koridorda açık kapılar vardı. Birinin yanından geçerlerken Jace şöyle bir bakınca yatağa bağlanmış, kıvranan bir beden gördü ve çığlık sesleriyle küfürler işitti. Sessiz Biraderler'den biri üstünde kırmızı bir takımdan kalan parçalar olan kıvranan adamın başında duruyordu. Arkalarındaki beyaz duvara kan sıçramıştı.

"Amalric Kriegsmesser," dedi Enoch Birader başını çevirmeden. "Sebastian'ın karanlık avcılarından birisi. Bildiğin gibi, Cehennem Kupası'nın büyüsünü tersine çevirmeye uğraşıyoruz."

Jace yutkundu. Görünüşe bakılırsa söylenecek bir şey yoktu. Cehennem Kupası ayinini yapılırken görmüştü. Kalbinin derinliklerinde büyü'nün bozulabileceğine inanmıyordu. Çok temel bir değişiklik yaratıyordu. Fakat öte yandan Sessiz Biraderler'den herhangi birinin Zachariah Birader kadar insani olabileceğini hiç düşünmemişti. Acaba bu yüzden mi onu görmekte bu kadar kararlıydı? Clary'nin ona Zachariah Birader'in bir zamanlar kendisine söylediği şeyi anlattığını hatırlıyordu. Ona birini uğruna ölecek kadar sevip sevmediğini sormuştu:

İki kişi. Zamanın silemediği anılar vardır. Bana inanmıyorsan arkadaşın Magnus Bane'e sor. Sonsuzluk kaybı unutturmaz, sadece daha katlanılır kılar.

Bu sözlerde bir şeyler vardı. Jace'in Biraderler'le bağdaştırmadığı bir keder ve bir çeşit hatırayı anlatıyorlardı. Biraderler on yaşından beri hayatındaydılar: Onu sağaltan, sır tutan, ne seven ne arzulayan, ne büyüyen ne de ölen, sadece *var olan* solgun, sessiz heykeller. Ancak Zachariah Birader farklıydı.

Geldik. Enoch Birader beyaza boyanmış, sıradan bir kapının önünde durdular. Geniş elini uzatıp kapıyı çaldı. Bir sandalye yerde sürterken içeriden bir ses geldi ve bir erkek sesi işitildi:

“Girin.”

Enoch Birader kapıyı açıp Jace'i içeri aldı. Pencerele batıya bakıyordu ve içerisi oldukça aydınlıktı. Batmakta olan güneş ışıkları duvarları hafif bir ateşle aydınlatıyordu. Pencerede bir figür vardı, ince bir silüet. Biraderler'in giydiği cüppeler içinde değildi. Jace şaşkınlık içinde Birader Enoch'a bakmak için döndü, fakat Sessiz Birader çoktan çıkmış, kapıyı arkasından kapatmıştı.

“Birader Zachariah nerede?” dedi Jace.

“Buradayım.” Sakin, yumuşak bir sestti. Yıllardır çalınmayan bir piyano gibi akortu bozulmuş gibiydi. Pencerenin önündeki kişi arkasını döndü. Jace kendinden sadece birkaç yaş büyük olan bir oğlana bakarken buldu kendini. Siyah saçları, narin, keskin bir yüzü, aynı anda hem genç hem yaşlı görünen gözleri vardı. Biraderlerin mühürleri elmacık kemiklerinin üstündeydi. Oğlan dönerken Jace boynunun kenarında silinmiş bir mührün soluk kenarını gördü.

Bir *parabatai*. Kendisi gibi. Ve Jace bu solmuş mührün ne anlama geldiğini biliyordu: Diğer yarısı ölmüş bir *paraba-*

tai. Birader Zachariah'a karşı içinde büyük bir acıma hissetti. Kendini Alec'siz düşündü. Bir zamanlar ruhunun en iyi ve en kötü kısımlarını bilen biriyle bağlı olduğunu hatırlatan kalmış solgun bir mührü olduğunu.

"Jace Herondale," dedi oğlan. "Bir kez bir Herondale kuruluşumu sağlıyor. Bunu öngörmeliydim."

"Ben değilim. O..." Jace akıllıca bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. "Bu mümkün değil. Bir kez Sessiz Birader oldun mu geri dönemezsin. Sen... Anlamıyorum."

Oğlan -artık Biraderler'den değilse de Jace, Zachariah olduğunu sanıyordu- gülümsedi. İnsanın yüreğini paralayıcı türden kırılğan bir gülümsemeydi bu, genç ve nazik. "Ben de tam olarak anladığımdan emin değilim," dedi. "Fakat hiçbir zaman normal bir Sessiz Birader olmadım. Hayata getirilme nedenim üstümde kara büyü olmasıydı. Kendimi kurtarmamın başka bir yolu yoktu." Ellerine baktı. Genç birinin kırıksız elleriydi bunlar. Çok az Gölge Avcısı'nın elleri gibi pürüzsüzdü. Biraderler savaşçı olarak dövüşebilirlerdi ancak çok azı bunu yapardı. "Bildiğim ve sevdiğim her şeyi terk ettim. Belki tam olarak terk etmedim ama kendimle daha önceki hayatım arasına bir cam duvar ördüm. Onu görebiliyor, fakat dokunamıyordum, bir parçası olamıyordum. Normal bir insan olmanın nasıl olduğunu unutmaya başladım."

"Biz normal insanlar değiliz."

Zachariah başını kaldırıp ona baktı. "Ah, kendimize böyle söylüyoruz," dedi. "Fakat geçen yüzyıldan beri Gölge Avcıları üzerine bir araştırma yapıyorum. Sana söyleyeceğim, pek çok insandan çok daha insanız. Kalplerimiz kırıldığında paramparça

oluyor ve kolay kolay onarılamıyor. Bazen fanilerin dirençliliğine gıpta ediyorum.”

“Bir yüzyıldan fazla mı? Bana epey... Dirençli geliyorsun.”

“Sonsuza dek bir Sessiz Birader olabilirim sanıyordum. Biz... Biliyorsun, onlar ölmüyorlar, uzun yıllar sonra yok oluyorlar. Konuşmayı, hareket etmeyi bırakıyorlar. Sonunda diri diri gömülüyorlar. Kaderimin böyle olacağını sanmıştım. Fakat yaralıyken mühürlü elimle sana dokunduğumda damarlarındaki cennet ateşini emdim. O ateş kanımdaki karanlığı yakıp yok etti. Yeminlerimi etmeden önceki kişiye dönüştüm tekrar. Hatta ondan da önceki hâlime. Her zaman olmak istediğim şey oldum.”

Jace’in sesi boğuktu. “Canın acıdı mı?”

Zachariah şaşırılmışa benziyordu. “Anlamadım?”

“Clary Glorious’u bana sapladığında... Acı vericiydi. Sanki kemiklerim içimde eriyor, kül oluyordu. Kendime geldikten sonra sürekli bunu düşündüm. Sürekli o acıyı düşündüm. Ve bana dokunduğunda canının yanıp yanmadığını.”

Zachariah şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Beni mi düşündün? Canım yanıyor mu diye, öyle mi?”

“Elbette.” Jace, Zachariah’in arkasındaki aynada yansımalarını görebiliyordu. Zachariah uzun boylu olmasına karşın daha inceydi. Siyah saçları ve solgun teniyle Jace’in negatif fotoğrafını andırıyordu.

“Herondale’ler.” Yarı gülen yarı acı çeken Zachariah’in sesi fısıltıdan ibaretti. “Neredeyse unutuyordum. Hiçbir aile sevgi için bu kadar şey yapmaz, bunun için kendini böylesi suçlu

hissetmez. Dünyanın yükünü üstünde hissetme, Jace. Bir Herondale'in taşıyamayacağı kadar ağırdır.”

“Ben bir aziz değilim,” dedi Jace. “Belki de taşımalıyım.”

Zachariah başını salladı. “Biliyor musun, İncil'deki şu deyişi düşünüyorum: *Mene mene tekel upharsin?*”

“Terazide tartıldın ve eksik bulundun. Evet, biliyorum. Duvardaki el yazısı.”

“Mısırlılar ölümler kapısında kalbinin terazide tartıldığına inanırlardı. Bir tüyden daha ağır çekiyorsa yolun cehennem yoluydu. Cennetin ateşi bizi tartar, Jace Herondale, tıpkı Mısırlıların terazisi gibi. Eğer içimizde iyilikten çok kötülük varsa bizi yok eder. Ben sadece yaşadım, sen de öyle. Aramızdaki fark, ateş sadece bana değdi, oysa senin kalbine girdi. Onu hâlâ içinde taşıyorsun. Büyük bir yük ve büyük bir armağan olarak.”

“Ama benim yapmaya çalıştığım tek şey ondan kurtulmaya çalışmak—”

“Bundan kurtulamazsın.” Zachariah Birader çok ciddi bir tavırla konuşuyordu. “Bu, kurtulman gereken bir lanet değil, sana emanet edilmiş bir silah. Sen cennetin kılıcısın. Buna değdiğini göster.”

“Alec gibi konuşuyorsun,” dedi Jace. “Sürekli sorumluluk ve liyakat üzerine konuşur.”

“Alec. *Parabatai*'n. Lightwood'un oğlu mu?”

“Sen...” Jace, Zachariah'ın boynunun kenarına işaret etti. “Senin de *parabatai*'n varmış. Ama mührün silinmiş.”

Zachariah başını eğdi. “Öleli uzun zaman oluyor,” dedi. “Ben... O öldüğünde ben...” Hayal kırıklığı içinde başını sal-

ladı. “Yıllarca sadece zihnimle konuştum, fakat düşüncelerimi kelimeler olarak duyduunuz,” dedi. “Şimdi normal şekilde dili şekillendirmek, konuşacak sözleri bulmak bana o kadar kolay gelmiyor.” Başını kaldırıp Jace’e baktı. “*Parabatai*’nin kıymetini bil,” dedi. “Çünkü bu çok değerli bir bağıdır. Her sevgi değerlidir. Hayatta her şeyi bu yüzden yaparız. Neden kötülüklerle savaşıyoruz? Neden onlar bu dünyaya layık bekçiler değiller? Bizi onlardan iyi yapan nedir? Çünkü onlar bir şey kurmak yerine yok ederler. Sevmek yerine sadece nefret ederler. Biz insanız ve hata yapabiliriz, biz Gölge Avcıları. Ancak sevmeye yitimiz olmasaydı insanları koruyamazdık. Onları korumak için sevmemiz gerekir. Benim *parabatai*’m çok az insanın becerebileceği kadar severdi, her şeyiyle. Senin de böyle olduğunu görüyorum. İçinde cennetin ateşinden daha parlak yanıyor.”

Zachariah Birader, Jace’e öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, Jace bakışlarının derisini yüzeceğini hissediyordu. “Üzgünüm,” dedi alçak sesle. “*Parabatai*’ni kaybettğin için. Eve gitmen için geride kalan herhangi birisi var mı?”

Oğlanın dudakları kenardan hafifçe eğildi. “Biri var. Her zaman evde beni bekledi. Ama bu kadar erken değil. Önce burada kalmalıyım.”

“Savaşmak için mi?”

“Ve sevmek ve acı çekmek. Bir Sessiz Birader’ken sevgim ve kayıplarım uzaktan duyulan bir müzik gibi boğuk sesliydi, melodisi doğru ama bastırılmış. Şimdi... şimdi ise hepsi bir anda hücum etmeye başladı. Ve ben bunun karşısında boyun eğdim. Onu görmeden önce güçlenmeliyim.” Özlem dolu bir tavırla

gölümsedi. “Kalbinin çok fazla şey kapsadığını ve bir noktada paramparça olacağını hissettin mi hiç?”

Jace kucığında yaralı Alec’i, Anlaşmalar Holü’nde yerde kımiltısız, bembeyaz yatan Max’i düşündü. Jace’in kanı altındaki kumsalı ıslatırken kollarını dolamış Valentin’i. Ve sonunda Clary’yi: Güvende kalmasını sağlayan keskin cesareti, aklını kaybetmesini önleyen daha da keskin zekâsı, sarsılmaz sevgisini.

“Silahlar kırılıp tamir edildiği zaman, tamir gördükleri yerler daha güçlü olabilir,” dedi Jace. “Belki kalpler de aynıdır.”

Şimdi Jace gibi bir oğlana benzeyen Zachariah Birader kederle ona gülümsedi. “Umarım haklısındır.”

“Jordan’ın öldüğüne inanamıyorum,” dedi Clary. “Onu daha yeni gördüm. Portaldan girdiğimizde Enstitü’nün duvarında oturuyordu.”

Kanallardan biri boyunca Simon’la yürüyor, şehir merkezine doğru ilerliyorlardı. İblis kuleleri etraflarında yükseliyor, pırıltıları kanal sularına yansıyor.

Simon göz ucuyla Clary’ye baktı. Onun bir önceki akşamki görünüşünü düşünüp duruyordu: Yırtık ve kanlı kıyafetleriyle mosmor ve bitkin, kendinden geçmiş. Şimdi yine kendisi gibi görünüyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Elleri ceplerinde, kılıcının kabzası kemerinden çıkıyordu. “Ben de öyle,” dedi.

Clary’nin gözleri parlıyordu, uzaklara dalmıştı. Simon hatırladığı şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Jordan’ın Central Park’ta Jace’e duygularını kontrol etmeyi öğrettiğini mi?

Magnus'un dairesinde beş köşeli yıldızla konuştuğunu mu? Onu ilk gördüklerinde Simon'ın grup seçmeleri için garaj kapısının altından eğildiğini mi? Simon'la kaldıkları evdeki kanepede oturmuş, Jace'le X-box oynadığını mı? Simon'a onu koruma yemini ettiğini söylediğini mi?

Simon bomboş hissediyordu. Geceyi rahatsız bir uyku uyuyarak geçirmiş, Jordan'ın görünüp sessizce ona baktığı, kollarındaki mürekkep kan gibi akarken, ela gözleriyle Simon'dan kendisine yardım etmesini, kendisini kurtarmasını istediği kâbuslarla uyanıp durmuştu.

"Zavallı Maia," dedi Clary. "Keşke burada olsaydı. Keşke onunla konuşabilseydik. Öyle zor zamanlar geçirdi ki. Şimdi de bu—"

"Biliyorum," dedi Simon, âdeta boğulurcasına. Jordan'ı düşünmek yeterince kötüydü. Maia'yı da düşünürse hepten dağılırdı.

Clary, Simon'ın sesindeki aceleciliğe elini uzatarak karşılık verdi. "Simon," dedi. "Sen iyi misin?"

Simon, Clary'nin elini tutmasına izin verdi. Parmaklarını gevşekçe birbirine doladılar. Her zaman taktığı altından peri yüzüğüne baktığını gördü.

"Sanmıyorum," dedi Simon.

"Elbette iyi değilsin. Nasıl olabilirsin ki? O senin—" *Arkadaş? Ev arkadaş? Koruma?*

"Sorumluluğum," dedi Simon.

Clary şaşırmışa benziyordu. "Hayır Simon, sen onun sorumluluğuydun. Senin korumandı."

“Yapma Clary,” dedi Simon. “Pretor Lupus genel merkezinde ne işi olduğunu sanıyorsun? Oraya asla gitmezdi. Oraya gitmesinin nedeni bendim, çünkü beni arıyordu. Eğer evden çıkıp kendimi kaçırtmasaydım—”

“Kendini kaçırtmak mı?” dedi Clary öfkeyle. “Ne yani, Maureen seni kaçırsın diye gönüllü mü oldun?”

“Maureen beni kaçırmadı,” dedi alçak bir sesle.

Clary şaşkınca ona bakıyordu. “Seni Dumort’ta bir kafeste tuttuğunu sanıyordum. Sanki—”

“Tuttu,” dedi Simon. “Ama dışarıda olmamın, beni yakalayabileceği bir yerde olmamın tek nedeni karanlık avcılardan birinin saldırısına uğramamdı. Luke ve annene söylemek istemedim,” diye ekledi. “Çılgına döneceklerini düşündüm.”

“Çünkü Sebastian peşinden bir karanlık Gölge Avcısı yolasaydı bunun nedeni ben olurum,” dedi Clary gergin bir şekilde. “Seni kaçırmak mı öldürmek mi istedi?”

“Ona sorma fırsatım olmadı.” Simon ellerini cebine soktu. “Jordan bana kaçmamı söyledi, ben de kaçtım ve Maureen’in klanının içine düştüm. Belli ki apartmanı izletiyormuş. Galiba kaçıp onu bırakmanın bedelini böyle ödedim. Kaçmasaydım, beni yakalamasalardı, asla Pretor’a gitmez ve öldürülmezdi.”

“Kes şunu.” Simon, Clary’ye afallamış bir şekilde baktı.

Clary gerçekten kızmışa benziyordu. “Kendini suçlamayı bırak. Jordan senin için çalışmayı rastgele seçmedi. Maia’ya yakın olmak için bu işi istedi. Seni korumanın risklerini biliyordu. Bunları gönüllü olarak üstlendi. Kendi seçimiydi. Maia’yla arasında olanlar yüzünden kefareti arıyordu. *Yaptığı şey*

yüzünden. Onun için Pretor buydu. Onu kurtardı. Seni, senin gibileri korumak kurtulmasını sağladı. Bir canavara dönüşmüştü. Maia'ya zarar vermişti. Onu da bir canavara dönüştürmüştü. Yaptığı şey affedilmez türdendi. Eğer Pretor olmasaydı, sana göz kulak olma şansı olmasaydı, kendini öldürene dek kendi kendini yiyip bitirecekti.

“Clary–” Simon, Clary'nin sözlerinin karanlığı karşısında afallamıştı.

Clary örümcek ağlarına değmiş de silkeleniyormuş gibi ürperdi. Kanalin yanında, eski ve büyük evlerin sıralandığı uzun bir caddeye doğru dönmüşlerdi. Burası Simon'a Amsterdam'daki zengin mahalleleri hatırlatıyordu. “Şurası Lightwood'ların evi, orada. Konsey'in yüksek rütbeli üyelerinin evleri bu caddede. Konsül'ün, engizitörün, Aşağı Dünyalılar'ı temsilcilerinin. Yapmamız gereken tek şey Raphael'in evinin hangisi olduğunu bulmak–”

“İşte,” dedi Simon ve siyah kapılı dar bir kanal evine işaret etti. Kapının üstüne gümüş rengi bir yıldız çizilmişti. “Gecenin Çocukları için bu yıldız. Çünkü güneşin ışığını görmüyoruz.” Simon, ona gülümsedi. Ya da gülümsemeye çalıştı. Açlığı damarlarını kavuruyor, derisinin altında sıcak teller gibi geliyordu.

Simon başını çevirip merdivenleri çıktı. Kapı tokmağı bir mühür şeklindeydi ve ağırdı. Kapıya inerken çıkardığı ses evin içinde yankılandı.

Kapı açılır açılmaz Simon, Clary'nin arkasından merdivenleri çıktığını işitti. Raphael içeride, dikkatli bir şekilde açık

kapıdan giren ışığın uzağında duruyordu. Gölgeler arasında Simon onun ana hatlarını seçebiliyordu: Kıvrıkcık saçları, onları selamladığında dişlerinin beyaz parıltısı. “Gün vampiri. Valentine’in kızı.”

Clary bıkkınca bir ses çıkardı. “Kimseye ismiyle hitap etmez misin sen?”

“Sadece dostlarıma,” dedi Raphael.

“Dostun var mı?” dedi Simon.

Raphael ters ters ona baktı. “Sanırım buraya kan istemek için geldiniz?”

“Evet,” dedi Clary. Simon hiçbir şey söylememişti. “Kan” sözünü duyunca kendini bayılacakmış gibi hissetti. Midesinin kasıldığını hissedebiliyordu. Açlıktan kıvrınacak hâldeydi.

Raphael, Simon’a bir bakış attı. “Aç görünüyorsun. Belki de geçen akşam meydanda yaptığım öneriyi kabul etmeliydin.”

Clary’nin kaşları havaya dikildi. Simon somurttu. “Senin için engizitörle konuşmamı istiyorsan, bana kan vereceksin. Aksi hâlde huzurunda kendimden geçer ya da onu emerim.”

“Bunun kızı tarafından iyi karşılanacağından şüpheliyim. Gerçi geçen akşam da senden pek memnun görünmüyordu.” Raphael evin karanlıklarına geri daldı. Clary, Simon’a baktı.

“Anladığım kadarıyla dün Isabelle’i gördün?”

“Doğru anlamışsın.”

“İyi geçti mi?”

Raphael geri gelince Simon cevap vermekten kurtuldu. Elinde kırmızı sıvıyla dolu, tıpalı bir cam şişe vardı. Simon bunu hevesle aldı.

Camdan dalga dalga yükselen tatlı bir kan kokusu geliyordu. Simon tıpayı çıkarıp yutkundu. İhtiyaç duymamasına rağmen yırtıcı dişleri dışarı fırlayıverdi. Vampirler normalde şişeden kan içmezdi. Elinin tersiyle ağzını silince dişleri derisini sıyırdı.

Raphael'in kahverengi gözleri parıldadı. "Kurtadam dostunla ilgili duyduklarıma üzüldüm."

Simon kaskatı kesildi. Clary bir elini onun koluna koydu. "Söylediğinde ciddi değilsin," dedi Simon. "Bir Pretorlu korumam olmasından nefret ediyordun."

Raphael düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Koruman yok, Cain damgan yok. Hiçbir koruyucun kalmadı. Gerçekten ölebileceğimi bilmek tuhaf olmalı, gün vampiri."

Simon ona bakıyordu. "Neden bu kadar uğraşıyorsun?" dedi ve şişeden bir yudum daha aldı. Bu sefer ağzına acı, asidik bir tat gelmişti. "Senden nefret etmem için neden bu kadar uğraşıyorsun? Yoksa sadece benden nefret mi ediyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Simon, Raphael'in ayaklarının çıplak olduğunu, güneş ışınlarının ahşap döşeme üzerine bir çizgi hâlinde düştüğü yerin hemen kenarında dikildiğini fark etti. Bir adım daha atsa ışık derisini kavuracaktı.

Simon ağzındaki kan tadını alarak yutkundu. Biraz sallandığını hissediyordu. "Hayır, benden nefret etmiyorsun," dedi bir şeylerin farkına varıp. Bazen bir haçın durduğu, Raphael'in boyununun dibindeki beyaz yara izine baktı. "Beni *kıskanıyorsun*."

Raphael tek kelime etmeden aralarındaki kapıyı kapattı.

Clary soluklandı. “Vay canına. Gayet iyi gitti.”

Simon hiçbir şey söylemedi. Yalnızca arkasını dönüp merdivenleri indi. Şişedeki kanı bitirmek için merdivenlerin dibinde durdu ve ardından şişeyi yere fırlattı. Clary şaşırmıştı. Şişe biraz uçarak sokakta yuvarlandı ve bir elektrik direğine çarptı. Parçalanarak demirin üstünde kan lekesi bıraktı.

“Simon?” Clary merdivenleri aceleyle indi. “İyi misin?”

Simon belli bir belirsiz bir hareket yaptı. “Bilmiyorum. Jordan, Maia, Raphael, hepsi... Çok fazla geliyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Onun için engizitörle konuşmayı mı kastediyorsun?” Clary sokakta amaçsızca yürümeye başlayan Simon’a yakalamak için davrandı. Rüzgâr çıkmış, kahverengi saçlarını dalgalandırıyordu.

“Her şeyi kastediyorum.” Clary’den uzaklaşırken biraz yalpaladı. Clary gözlerini kısarak şüphe içinde ona baktı. İşin aslını bilmeseydi sarhoş olduğunu düşünürdü. “Buraya ait değilim,” dedi Simon. Engizitörün evinin önünde durmuştu. Başını kaldırıp pencerelere baktı. “Orada ne yapıyorlar dersin?”

“Akşam yemeği yiyor olabilirler mi?” diye tahmin yürüttü Clary. Cadı taşı lambaları sokağı aydınlatıyordu. “Hayatlarını yaşıyorlardır belki? Hadi, Simon. Muhtemelen geçen akşamki savaşta ölen insanlardan tanıdıkları vardır. Isabelle’i görmek istiyorsan yarın Konsey toplantısı var ve—”

“Isabelle biliyor,” dedi. “Annesiyle babasının büyük ihtimalle boşanacağını biliyor. Ve babasının bir ilişkisi olduğunu.”

“*Neyi olduğunu?*” dedi Clary, gözlerini Simon’a dikmiş. “Ne zaman?”

“Uzun zaman önce.” Simon kesinlikle geveleyerek konuşuyordu. “Max’ten önce. Babası onları terk edecekmiş ama Max’i öğrendiği için kalmış. Maryse yıllar önce bunu Isabelle’e anlatmış. Tüm bunların içine küçük bir kızı çekmek hiç adil değil. Izzy güçlü biri ama olsun. İnsan böyle bir şey yapmamalı. Hele ki çocuğuna. İnsan kendi yükünü kendi taşımalı.”

“Simon.” Clary onu kapıdan öte yana çevirirken annesini düşündü. *Bunu yapmamalı. Hele ki çocuğuna.* “Ne zamandır haberin var? Robert ve Maryse’in arasındaki meseleden?”

“Aylardır.” Simon evin ön kapısına doğru yöneldi. “Ona hep yardım etmek istedim ama hiçbir şey söylememi, hiçbir şey yapmamı istemedi. Bu arada annen biliyor. Izzy’ye Robert’in kiminle ilişki yaşadığını söylemiş. Tanıdığı biri değilmiş. Bu durumu daha iyi mi yapıyor yoksa daha kötü mü bilmiyorum.”

“Ne? Simon, yalpalıyorsun. Simon—”

Simon engizitörün evini çevreleyen çitin üstünde büyük bir gürültüyle düştü. “Isabelle!” diye seslendi başını hafifçe eğerek. “*Isabelle!*”

“Aman—” Clary, Simon’ı kol yeninden tuttu. “Simon,” diye tısladı. “Idris’in ortasında bir vampirsin. Belki de dikkatleri üstüne çekmemek için bağırمامalısn.”

Simon onu duymazdan geldi. “Isabelle!” diye seslendi tekrardan. “O kapkara saçlarını uzat!”

“Aman Tanrım,” diye homurdandı Clary. “Raphael’in sana verdiği kanın içinde bir şey vardı, değil mi? Onu geberteceğim.”

“O zaten ölü,” dedi Simon.

“O bir yaşayan ölü. Demek ki hâlâ ölebilir durumda, yani, tekrardan. Onu yeniden öldüreceğim. Simon, hadi gel. Geri dönelim. Böylece yatabilirsin, başına buz koyabiliriz—”

“Isabelle!” diye bağırdı Simon.

Evin üst pencerelerden birisi açıldı ve Isabelle aşağı eğildi. Siyah saçları *sahiden* açıldı ve yüzüne düşüyordu. Çok sinirli görünüyordu. “Simon, kapa çeneni!” diye tısladı.

“Kapatmayacağım!” diye bağırdı Simon isyankârca. “Zira sen benim güzelimsin ve gözüne gireceğim.”

Isabelle başını ellerinin arasına aldı. “Sarhoş mu?” diye seslendi Clary’ye.

“Bilmiyorum.” Clary, Simon’a duyduğu bağlılıkla onu bir an önce buradan götürme ihtiyacı arasında ikiye bölünmüştü. “Galiba tarihi geçmiş kan içti.”

“Seni seviyorum, Isabelle Lightwood!” diye bağırdı Simon. İkisi de ürkmüştü. Evin her yerinde ışıklar yanıyordu. Bir süre sonra Aline ve Helen da çıktı, ikisi de panik içinde görünüyordu. Helen kıvrıkcık, sarı saçlarını bağlamak üzereydi. “Seni seviyorum ve sen de beni sevdiğini söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim!”

“Onu sevdiğini söyle,” diye seslendi Helen. “Tüm sokağı korkutuyor.” Clary’ye salladı. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de,” dedi Clary. “Los Angeles’ta olanlar için çok üzgünüm ve eğer yardım edebileceğim bir şey varsa—”

Gökten dalgalanarak bir şey geldi. Ya da iki şey: Deri bir pantolon ve pofuduk, beyaz şair gömleği. Simon’ın ayağına düştüler.

“Kıyafetlerini al ve git!” diye bağırdı Isabelle.

Isabelle’in tepesinde bir başka pencere açıldı ve Alec aşağıya doğru eğildi. “Neler oluyor?” Bakışları Clary ve diğerlerinde toplandı, şaşkınlıktan kaşlarını kaldırdı. “Bu da ne? Erken Noel ilahileri mi?”

“Ben Noel ilahisi söylemem,” dedi Simon. “Yahudiyim. Sadece dreidel şarkılarını bilirim.”

“O iyi mi?” diye sordu Aline, Clary’ye. Sesi endişeli geliyordu. “Vampirler delirir mi?”

“O deli değil,” dedi Helen. “Sarhoş. Alkol tüketmiş birinin kanını içmiş olmalı. Böylesi vampirlere bir çeşit yüksek temas veriyor.”

“Raphael’den nefret ediyorum,” diye homurdandı Clary.

“Isabelle!” diye seslendi Simon. “Bana kıyafet atmayı bırak! Sırf sen Gölge Avcısı’sın, bense vampirim diye birlikte olamayacak değiliz. Bizim aşkımız tıpkı bir köpek balığıyla bir köpek balığı avcısının aşkı gibi. Bunu özel kılan da bu zaten.”

“Ne?” dedi Isabelle öfkeyle. “Hangimiz köpek balığıyız, Simon? *Hangimiz köpek balığıyız?*”

Giriş kapısı pat diye açılıverdi. Çıkan Robert Lightwood’du ve hiç de hoşnut görünmüyordu. Evin yürüyüş yolundan ilerleyerek kapıyı tekmeye açtı ve uzun adımlarla Simon’a doğru yürüdü. “Neler oluyor burada?” diye sordu. Gözleri Clary’ye çevrildi.

“Neden evimin önünde bağıırıyorsunuz?”

“Kendini iyi hissetmiyor,” dedi Clary, Simon’ı bileğinden tutup. “Gidiyoruz.”

“Hayır,” dedi Simon. “Hayır, benim... Benim onunla konuşmam lazım. Engizitorle.”

Robert elini ceketine götürüp bir haç çıkardı. Haçı Simon’la kendi arasında tutarken Clary onu izledi. “Gecenin Çocukları’nın temsilcisi ya da New York klanının başıyla konuşurum,” dedi. “Kapıma gelen her vampirle değil. Bu kişi çocuklarımdan arkadaş olma bile. Üstelik izin almadan Alicante’de olmamalıydın—”

Simon elini uzatıp haçı Robert’ın elinden çekiverdi. “Yanlış din,” dedi.

Helen alçak bir sesle ılık çaldı.

“Ayrıca Gecenin Çocukları’nın temsilcisi tarafından Konsey’le konuşmak için gönderildim. Raphael Santiago buraya beni sizinle konuşmam için gönderdi—”

“Simon!” Isabelle aceleyle evden çıktı ve koşarak babasıyla Simon’ın arasına girdi. “Ne yapıyorsun sen?”

Tekrar Simon’ın bileğini tutan Clary’ye öfkeyle baktı. “Gerçekten gitmemiz lazım,” diye homurdandı Clary.

Robert bakışlarını Simon’dan Isabelle’e çevirdi. Yüzündeki ifade değişmişti. “Sizin aranızda bir şey mi var? Tüm bu bağırışmaların nedeni bu muydu?”

Clary şaşkınlık içinde Isabelle’e baktı. Simon’ı düşündü. Max öldüğünde Isabelle’i nasıl da teselli etmişti. Simon’la ikisi son birkaç ayda ne kadar da yakınlaşmıştı. Ve babasının hiçbir şeyden haberi yoktu.

“O arkadaşım. Hepimizin arkadaşı,” dedi Isabelle, kollarını göğsünde kavuşturup. Clary, Isabelle’in babasına mı yoksa

Simon'a mı daha çok sinirlendiğini kestiremiyordu. "Ayrıca Alicante'de kalabileceği anlamına geliyorsa ona kefilim." Öfkeyle Simon'a baktı. "Ama şimdi Clary'lere gidiyor. Değil mi, Simon?"

"Kafam şişmiş gibi geliyor," dedi Simon hüzünle. "Çok şişmiş gibi."

Robert kolunu indirdi. "Ne?"

"İçinde madde olan kan içti," dedi Clary. "Onun hatası değil."

Robert lacivert gözlerini Simon'a çevirdi. "Seninle yarın Konsey toplantısında konuşuruz, *tabii* ayılmış olursan," dedi. "Raphael Santiago'nun bana söylemeni istediği bir şey varsa Clave'in huzurunda söyleyebilirsin."

"Ben—" diye söze girdi Simon.

Ancak Clary aceleyle sözünü kesti. "Pekâlâ. Yarınki Konsey toplantısına onu da getiririm. Simon, karanlık bastırmadan dönmemiz lazım, biliyorsun."

Simon biraz sersemlemiş gibi görünüyordu. "Öyle mi?"

"Yarın, Konsey'de," dedi Robert kısaca, arkasını döndü ve evine doğru yürüdü. Isabelle bir süre tereddüt içinde kaldı. Üstünde geniş bir siyah tişörtle kot vardı. Solgun ve çıplak ayakları dar, taş patikadaydı. Titriyordu.

"İçkili kanı nereden aldı?" diye sordu, bir el hareketiyle Simon'ı göstererek.

"Raphael'den," dedi Clary.

Isabelle gözlerini devirdi. "Yarına iyi olur," dedi. "Onu yatır." Arsızca bir merak içinde kapı dikmesine yaslanmış olan Helen ve Aline'e el salladı. "Toplantıda görüşürüz," dedi.

“Isabelle–” dedi Simon, kollarını delice sallamaya başlayıp. Ancak daha fazla hasar yaratmadan Clary onu ceketinin arkasından tutup sokağa doğru çekiştirdi.

Simon çeşitli sokaklarda dolanmakta ısrar ettiği ve kapalı bir şeker dükkânına zorla girmeye çalıştığı için Clary’yle birlikte Amatis’in evine vardığında hava kararmıştı. Clary, Jocelyn’in gönderileceğini söylediği korumayı etrafta arandı fakat görünürde kimseler yoktu. Ya son derece iyi saklanmıştı ya da büyük ihtimalle geç kaldığını Clary’nin annesiyle babasına bildirmek üzere yola çıkmıştı.

Clary sıkıntı içinde eve giden merdivenleri çıktı, kapıyı açtı ve Simon’ı çekiştirerek içeri soktu. Simon Cistern Meydanı’nda bir yerlerde karşı koymayı bırakıp esnemeye başlamıştı. şimdi ise gözleri kapanıyordu. “Raphael’den nefret ediyorum,” dedi.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” dedi Clary, onu çevirerek. “Hadi gel. Seni yatıralım.”

Simon’ı kanepeye doğru sürükledi. Simon burada yastıkların üstüne yığılıverdi. Büyük ön camları kaplayan dantelli perdelerden loş ay ışığı süzölüyordu. Simon’ın açık tutmaya çalıştığı gözleri dumanlı kuvarz rengindeydi.

“Uyuman lazım,” dedi Clary ona. “Annemle Luke her an gelebilir.” Gitmek için arkasını döndü.

“Clary,” dedi Simon, kol yeninden tutup. “Dikkatli ol.”

Clary nazikçe elinden kurtulup merdivenlere doğru gitti. Yolunu aydınlatması için cadı taşı aldı. Üst kattaki koridorda

pencereler açıktı ve hol boyunca soğuk hava esiyor, şehir taşlarıyla kanal suyu kokuyor, saçlarını dalgalandırıp yüzünden uzaklaştırıyordu. Clary yatak odasına gelince kapıyı açtı ve olduğı yerde donakaldı.

Cadı taşı elinde titremeye başlayarak odaya parlak ışıklarını yayıyordu. Yatağında oturan birisi vardı. Beyaza çalan sarı saçlarıyla uzun boylu birisiydi. Kucağında bir kılıç, cadı ışığında ateş gibi kıvılcımlarını saçan gümüş bir bileziğı vardı.

Eğer cennete ulaşamıyorsam cehennemi çağırırım.

“Merhaba sevgili kardeşim,” dedi Sebastian.

10

ŞU VAHŞİ ZEVKLER

Clary'nin hırıltılı solukları kulaklarını çınlatıyordu.

Luke'un kendisini çiftlikteki göle ilk kez yüzmeye götürdüğü zamanı düşündü. Mavi-yeşil suyun öyle derinlerine dalmıştı ki dış dünya yok olmuş, her şey bozuk bir ritimle yankılanan kalp atışlarından ibaret kalmıştı. Dünyayı arkasında bırakıp bırakmadığını merak etmiş, sonunda Luke elini uzatıp yolunu kaybetmiş, boğulmak üzereyken, onu güneş ışığına doğru geri çekmişti.

Şimdi de kendini böyle hissediyordu. Sanki başka bir dünyaya dalmıştı. Çarpık, boğucu ve gerçekdışı. Odası aynı odaydı, soluk ay ışığının yıkadığı mobilyalar, ahşap duvarlar ve renkli kilim aynıydı. Fakat Sebastian tanıdık otlar arasında büyüyen egzotik, zehirli bir çiçek gibi ortasından çıkıvermişti.

Ağır çekimdeymiş hissi veren bir aralıkta, Clary açık kapıdan dışarı koşmak için arkasını döndü ve kapının çarparak yüzüne kapandığını gördü. Görünmez bir güç onu yakalayıp kendi etrafında çevirdi ve yatak odasının duvarına savurdu. Başı ahşaba çarpmıştı. Acıyla yaşaran gözlerini kırıştırdı ve bacaklarını oynatmaya çalıştı, fakat başaramadı. Duvara mihlanmış, belden aşağısı tutmuyordu.

“Tutukluk büyüğü için özür dilerim,” dedi Sebastian. Sakince, alay eder bir tavırla konuşuyordu. Sırtını yastıklara yaslayıp kedinin gerindiğı gibi kollarını yatak başına uzattı. Tişörtü yukarı çıkmış, mühür çizgilerinin süslediğı düz, solgun karnı görünmüştü. Bu pozda açıkça ve kasten tahrik edici, Clary’nin midelerini bulandıran bir yan vardı. “Tuzağı kurmam biraz zaman aldı, ama nasıl olduğunu bilirsin. İşleri şansa bırakmamalı.”

“Sebastian.” Clary sesinin sakinliğı karşısında şaşırıldı. Teninin her noktasını duyumsuyordu. Uçuşan kırık camların karşısında ne takımları ne de herhangi bir siperi olmadan duruyormuş gibi korunmasız ve savunmasız hissediyordu. “Buraya neden geldin?”

Sebastian’ın keskin yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bir şeyler aranıyordu. Güneşin altında uyurken yeni kalkmış, henüz tehlikeli olmayan bir yılan gibiydi. “Çünkü seni özledim küçük kardeşim. Sen de beni özledin mi?”

Clary çığlık atmayı düşündü, fakat sesini bile çıkarmasına kalmadan Sebastian boğazına hançeri dayardı. Hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Daha önceki karşılaşmalarından sağ kurtulmuştu. Aynı şeyi tekrar yapabiliirdi.

“Seni en son gördüğümde sırtımda arbaletin vardı,” dedi Clary. “Yani cevabım hayır olacak.”

Sebastian tembelce havada bir şey çizdi. “Yalancı.”

“Sen de öylesin,” dedi Clary. “Buraya beni özlediğin için gelmedin, buraya geldin çünkü bir şey istiyorsun. Nedir o?”

Ansızın ayağa kalktı. Zarifçe, Clary’nin hareketi yakalayamayacağı kadar büyük bir hızla. Beyaza çalan sarı saçları gözlerinin üstüne düştü. Clary onunla birlikte Seine’in kenarında durduklarını, ışıgın karahindibanın tüylü sapları kadar ince ve açık saçlarını aydınlatışını izlediğini hatırladı. Valentine da gençken böyle mi görünüyordu diye merak ediyordu.

“Belki de bir ateşkes yapmak istiyorumdur,” dedi Sebastian.

“Clave seninle bir ateşkes yapmak istemeyecektir.”

“Sahiden mi? Dün akşamdan sonra?” Ona doğru bir adım attı. Clary bir kez daha kaçamayacağını fark etti ve çılgılık atmak için kendini tuttu. “İki farklı taraftayız. Birbirine karşı savaşan ordularımız var. Yaptığınız şey bu değil mi? Ateşkes yapmak? Ya bu olur ya da aranızdan biri pes edecek kadar çok insan kaybeder, değil mi? Fakat öte yandan, belki de *onlarla* ateşkes yapmak istemiyorumdur. Belki de sadece sizinle ateşkes yapmak istiyorumdur.”

“Neden ki? Sen affetmezsin. Seni tanıyorum. Yaptığım şeyi asla affetmedin.”

Göz açıp kapayıncaya kadar keskin bir şekilde tekrar hareket etti. Birden Clary’nin üstüne yüklemiş, parmakları sol bileğini kavramış hâlde başının üstüne bükte. “Hangisini? Evimi -babama- evini- yok etmeni mi? Bana ihanet edip yalan söylemeni

mi? Jace'le olan bağımlı koparmanı mı?" Gözlerinde bir öfke pırıltısı görebiliyor, kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Onu tekmelemekten başka istediği bir şey yoktu, fakat bacakları yerinden bile kıvıldamıyordu. Sesi titredi. "Hangisini istersen."

Sebastian ona öyle yakındı ki vücudu rahatlayınca bunu hissetti. Sert, uzun, tazı gibi inceydi. Sert kenarları batıyordu. "Sanırım bana bir iyilik yapmış olabilirsin. Belki de bunu yapmak bile istemiş olabilirsin." Clary onun tekinsiz gözlerinde kendini görüyordu. İrisleri öyle karaydı ki âdeta göz bebekleriyle birleşmişti. "Babamızın mirasına ve himayesine fazla bağlıydım. Jace'e de. Kendi ayaklarım üzerinde durmalıydım. Bazen bir şeyleri yeniden kazanmak için her şeyini kaybetmen gerekir ve kaybetmenin verdiği acı ne kadar büyükse yeniden kazanmak da bir o kadar tatlıdır. Tek başıma karanlık avcılar birleştirdim. Tek başıma ittifaklar kurdum. Tek başıma Buenos Aires, Bangkok, Los Angeles Enstitüleri'ni ele geçirdim..."

"Tek başına insanları öldürüp aileleri yok ettin," dedi Clary. "Evimizin önünde konuşlanmış bir koruma vardı. Beni korumak için buradaydı. Ona ne yaptın?"

"İşinde daha iyi olması gerektiğini hatırlattım," dedi Sebastian. "Kardeşimi koruma işinde." Clary'nin bileğini duvara dayadığı elini kaldırıp saçının bir bukleline dokundu ve tellerini parmakları arasında okşadı. "Kızıl," dedi, sesi hafif uyukulu, "günbatımı, kan ve ateş gibi. Düşen bir yıldızın ön kenarı gibi, atmosfere dokunduğu anda yanıyor. Biz *Morgenstern*'leriz," diye ekledi, sesinde gizli bir sızıyla. "Sabahın parlak yıldızla-

rı. Şeytanın, Tanrı'nın meleklerinin en güzelinin çocukları. Düştüğümüzde çok daha güzel oluyoruz.” Durdu. “Bana bak, Clary. Bana bak.”

Clary gönülsüzce ona baktı. Kara gözleri ona öyle keskin bir açlıkla odaklanmıştı ki, tuz gibi beyaz saçları, soluk teni, elmacık kemiklerindeki sönük pembelikle tam bir tezat içindeydi. Clary'nin içindeki sanatçı onun çok güzel olduğunu biliyordu. Tıpkı panterler, parıldayan zehir şişeleri, ölülerin cilalı iskeletleri gibi güzel. Luke bir keresinde Clary'ye yeteneğinin sıradan şeylerdeki güzelliği ve dehşeti görmek olduğunu söylemişti. Sebastian hiç de sıradan biri olmamasına karşın, onda ikisini de görebiliyordu.

“Şeytan Sabah Yıldızı cehennemin en güzel meleği idi. Tanrı'nın en çok gurur duyduğu yaratısı. Ve bir gün şeytanın ademoğluna boyun eğmeyi reddettiği gün gelip çattı. İnsanlara. Çünkü onların daha aşağı olduğunu biliyordu. Ve bu yüzden kendi tarafını tutan meleklerle bir çukura atıldı: Belial ve Azazel, Asmodeus ve Leviathan. Ve Lilith. Annem.”

“O senin annen değil.”

“Haklısın. Annemden de öte. Eğer annem olsaydı bir büyücü olurdu. Fakat onun yerine doğmadan önce kanıyla beslendim. Büyücüden çok farklı bir şeyim ben, çok daha üstün. Çünkü Lilith bir zamanlar melekti.”

“Ne anlatmaya çalışıyorsun? İblislerin sadece hayatlarında kötü kararlar veren melekler olduğunu mu?”

“*Büyük* iblisler meleklerden çok farklı değildir,” dedi. “Biz çok farklı değiliz, sen ve ben: Bunu sana daha önce de söylemiştim.”

“Gayet iyi hatırlıyorum,” dedi Clary. “*Kara bir yüreğin var, Valentine’in kızı*, demiştin.”

“Öyle değil mi?” dedi. Eli buklelerinin arasında gezinerek aşağıya, omzuna doğru indi ve sonunda göğsüne kayarak tam kalbinin üstünde durdu. Clary damarlarına vuran nabzını hissediyordu. Onu ittirmek istiyordu fakat kendini zorlayarak sağ elini böğründe tuttu. Parmakları ceketinin ucuna değiyordu ve ceketinin altında Heosphoros vardı. Onu öldüremese bile kılıcı yardım gelmesi için yetecek kadar süre onu zapt etmek için kullanabilirdi. “Annemiz beni aldattı,” dedi. “Beni reddetti, benden nefret etti. Ben küçük bir çocuktum ve o benden nefret etti. Tıpkı babamız gibi.”

“Seni Valentine büyüttü—”

“Ama tüm sevgisini Jace’e verdi. Sıkıntılı olana, isyankâr olana, arızalı olana. Babam benden ne istediye yaptım ve bu yüzden benden nefret etti. Ve senden de nefret etti.” Gözleri karalar içinde gümüş rengi parlıyordu. “Çok ironik değil mi Clarissa? Biz Valentine’in öz çocuklarıyız ve o bizden nefret etti. Senden nefret etti çünkü annemi onun elinden aldın. Benden nefret etti çünkü beni ne için yarattıysa ta kendisiydim.”

Bunun ardından Clary, Jace’i hatırladı. Kan içinde ve üstü başı yırtılmış, Lyn Gölü’nün kıyısında elinde Morgenstern kılıcıyla dikilmiş, Valentine’a bağırıyordu: *Neden beni aldın? Bir oğula ihtiyacın yoktu. Zaten bir oğlun vardı.*

Ve boğuk sesiyle Valentine’ı hatırladı: *İhtiyacım olan bir oğul değildi. Bir askere ihtiyacım vardı. Jonathan’ın o asker olabileceğini zannettim ama içinde çok fazla kötülük vardı. Çok vahşi.*

çok güvenilirmezdi, yeterince incelikli değildi. Daha bebeklikten yeni çıktığında bile benim izimden gidecek, Clave'i benim ayak izlerimde yönetecek sabır ve şefkatten yoksun olacağından korkuyordum. Ben de seninle şansımı yeniden denedim. Ve seninle tam tersi sıkıntıyı yaşadım. Fazla şefkatliydin. Fazla anlayışlı. Şunu bil ki oğlum, seni bu özelliklerin için sevdim.

O sessizlik arasında Sebastian'ın hırıltılı nefesini duydu. "Söylediklerimin," dedi Sebastian, "gerçek olduğunu biliyorsun."

"Ama bunların neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum."

"Çünkü biz birbirimize *benziyoruz*!" Sebastian sesini yükseltmişti. Clary irkilince parmaklarını bir milimetre daha aşağıya, Heosphoros'un bulunduğu yere indirme fırsatı buldu. "Sen benimsin," diye ekledi. Açık bir çaba içinde sesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Her zaman benim oldun. Sen doğduğunda bundan habersiz olsan bile benimdin, *kardeşim*. Hiçbir şeyin yok edemeyeceği bağlar vardır. İşte bu yüzden sana ikinci bir şans tanıyorum."

"Ne için şans tanıyorsun?" Clary elini bir santimetre kadar daha aşağı indirdi.

"Bu savaşı kazanacağım," dedi. "Biliyorsun. Burren'da sen de vardın, manastırda. Karanlık avcılarının gücünü gördün. Cehennem Kupası'nın neler yapabileceğinden haberin var. Eğer sırtını Alicante'ye dönüp benimle gelir ve bana bağlılık yemini edersen, sana hiç kimseye vermediğim bir şeyi bahşedeceğim. Hem de hiç kimseye, çünkü onu senin için saklıyorum."

Clary başını duvara doğru bıraktı. Karnına sancılar giriyordu. Parmakları kemerindeki kılıcın kabzasına değdi degecekti. “Bana ne bahşedeceksin?”

Bu söz üzerine Sebastian soluklanarak gülümsedi. Sanki bu soru bir şekilde onu rahatlatmıştı. Bir süre kendi inancından öfkelenmiş gibi göründü. Ona bakmak bir şehrin yanmasını seyretmeye benziyordu.

“Merhamet,” dedi.

Akşam yemeği şaşırtıcı derecede güzeldi. Magnus perilerle daha önceden hayatında birkaç kez yemek yemişti ve dekor her zaman daha natüralist olurdu. Ağaç gövdesinden masalar, özenle biçimlendirilmiş dallardan yapılmış sofra takımları, kuru yemişlerle meyve tabakları. Sonrasında hep bir sincap olsaydı tüm bunlardan daha çok keyif alacağına dair bir his uyanırdı içinde.

Oysa burada, Idris’te, Peri halkının sağladığı evde, masa beyaz örtüyle kaplanmıştı. Luke, Jocelyn, Raphael, Meliorn ve Magnus cilalı akajudan tabaklarda yiyorlardı. Sürahiler kristaldi ve sofra takımı -Luke ve burada hazır bulunan tüm periler dikkate alınarak- gümüş veya demirden değil, zarif fidanlardan yapılmıştı. Peri şövalyeleri salonun tüm çıkışlarında sessiz ve hareketsizce nöbet bekliyordu. Hafif bir ılık saçan uzun, beyaz mızraklar yanlarında duruyor, salona yumuşak bir pırıltı veriyordu.

Yemekler de kötü değildi. Magnus gayet güzel pişirilmiş *coq a vin*’den bir parça alıp düşünceli bir şekilde çiğnedi. Doğru, pek

iştahı yoktu. Gergindi, nefret ettiği bir durumdu bu. Dışarıda bir yerlerde, bu duvarların ve zorunlu davetin ötesinde, Alec vardı. Aralarında coğrafi açıdan fazla bir mesafe yoktu. Elbette New York'ta da birbirlerinden uzakta sayılmazlardı. Fakat aralarına giren mesafe kilometrelerden değil Magnus'un hayat tecrübelerinden oluşuyordu.

Tuhaf, diye düşündü. Kendini hep cesur bir insan olarak düşünmüştü. Ölümsüz bir hayat yaşamak ve yüreğinle zihnini yeni deneyimlere, yeni insanlara kapatmamak cesaret gerektirirdi. Zira yeni olan şey hemen hemen hep geçiciydi. Ve geçici olan insanın kalbini kırardı.

"Magnus?" dedi Luke. Tahta bir çatalı âdeta Magnus'un burnunun ucunda salladı. "Dinliyor musun?"

"Ne? Elbette dinliyorum," dedi Magnus, şarabından bir yudum alıp. "Katılıyorum. Yüzde yüz katılıyorum."

"Sahi mi," dedi Jocelyn kuru kuru. "Aşağı Dünyalılar'ın Sebastian ve karanlık ordusu meselesini bırakıp işi Gölge Avcıları'nın sorunu olarak onlara bırakması gerektiğine katılıyorsun, öyle mi?"

"Sana dinlemediğini söylemiştim," dedi Raphael. Kendisine servis edilen fondüsünün tadını fazlasıyla çıkarıyordu.

"Eh, bu Gölge Avcıları'nın sorunu," diye söze girdi Magnus. Ardından şarap kadehini bırakıp göğüs geçirdi. Şarap epey güçlüydü, çakırkeyif hissetmeye başlamıştı. "Ah, pekâlâ. Dinlemiyordum. Ve hayır, elbette buna inanmıyorum—"

"Gölge Avcıları'nın köpeği seni," dedi Meliorn öfkeyle. Yeşil gözlerini kısmıştı. Peri halkı ve büyücülerin arasındaki ilişki

her zaman zorlu olmuştı. İki taraf da Gölge Avcıları'ndan pek hazzetmiyordu ki bu onlara ortak bir düşman sağlıyordu. Ancak Peri halkı para için büyü yapma istekleri yüzünden büyücülerini horgörürdü. Büyücüler ise, Peri halkını yalan söyleme konusunda beceriksizlikleri, dar görüşlü âdetleri, fanileri sütlerini kesme ya da ineklerini çalma gibi sıradan şeylerle kızdırma eğilimleri yüzünden küçümsüyordu. “Gölge Avcıları'yla iyi ilişkileri korumayı istemenin içlerinden birinin sevgilin olması gerçeği dışında başka bir nedeni var mı?”

Luke şarabını içerken şiddetle öksürdü. Jocelyn onun sırtına vurdu. Raphael eğleniyor görünüyordu.

“Zamana ayak uydur, Meliorn,” dedi Magnus. “Kimse artık *sevgili* demiyor.”

“Ayrıca,” diye ekledi Luke. “Onlar ayrıldı.” Elinin tersiyle gözünü ovuşturup göğüs geçirdi. “Ve gerçekten, şu anda dedikodu yapmak zorunda mıyız? İnsanların kişisel ilişkileri bu konuya nasıl giriyor anlamıyorum.”

“Her şey kişisel ilişkilerle ilgilidir,” dedi Raphael. Nahoş görünümlü bir şeyi fondüsünün içine daldırdı. “Neden Gölge Avcıları olarak böyle bir sorunuz var? Çünkü Jonathan Morgenstern sizden intikam almaya yemin etti. Neden intikam yemini etti? Çünkü babasıyla annesinden nefret ediyor. Seni rencide etmek gibi bir niyetim yok,” diye ekledi, Jocelyn'e doğru başıyla işaret ederek. “Ama bunların doğru olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Rencide olmadım,” dedi Jocelyn fakat sesi soğuktu. “Ben olmasaydım, Valentine olmasaydı, kelimenin tam anlamıyla

Sebastian var olmayacaktı. Bu konuda tüm sorumluluğu üzerine alıyorum.”

Luke patlayacak gibi görünüyordu. “Onu bir canavara dönüştüren Valentine’dı,” dedi. “Ve evet, Valentine bir Gölge Avcısı’ydı. Fakat Konsey ne onu ne de oğlunu doğruluyor ya da destekliyor. Sebastian’a karşı bilfiil savaş hâindeler ve yardımı-mızı istiyorlar. Tüm ırklar, kurtadamlar ve vampirler, büyücüler ve evet, Peri halkının iyilik ve kötülük yapma potansiyeli var. Anlaşmalar’ın amacı bir bakıma iyilik yapan ve iyilik yapmayı isteyen hepimizin kötülük yapanlara karşı birleştiğini söylemek. Soydan bağımsız olarak.”

Magnus çatalını Luke’a doğrulttu. “Bu,” dedi, “harika bir konuşmaydı.” Sustu. Kesinlikle sözleri geveliyordu. Bu kadar az şarapla nasıl böyle sarhoş olmuştu? Normalde bundan çok daha dikkatli davranırdı. Kaşlarını çatı.

“Bu ne tür bir şarap?” diye sordu.

Meliorn sandalyesinde arkaya yaslanıp kollarını kavuşturdu. Cevap verirken gözleri parlıyordu. “Bağbozumu şarapları hoşunuza gitmiyor mu, sayın büyücü?”

Jocelyn kadehini yavaşça masaya koydu. “Periler sorulara soruyla karşılık verdiğiinde,” dedi, “bu asla iyiye işaret değildir.”

“Jocelyn—” Luke elini bileğine koymak için uzattı.

Iskalamıştı. Bir süre sersem sersem baktığı elini ardından yavaşça masaya indirdi. “Sen,” dedi, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek, “ne yaptın Meliorn?”

Peri şövalyesi güldü. Bu ses Magnus’un kulaklarına belli belirsiz bir melodi gibi geldi. Büyücü şarap bardağını masaya

koyacakken çoktan elinden düşürmüş olduğunu fark etti. Şarap masadan aşağı kan gibi dökülüyordu. Başını kaldırıp Raphael'e doğru baktı. Fakat Raphael masaya başını koymuş, kımıldamıyordu. Magnus uyuşmuş dudaklarıyla ismini söylemeye çalıştı fakat hiç ses çıkmadı.

Bir şekilde güçlkle de olsa ayağa kalktı. Salon etrafında dönüyordu. Luke'un sandalyesinde çöktüğünü gördü. Jocelyn ayağa kalktığı anda devrildi ve mızrakçığı elinden düştü. Magnus kapıya doğru atıldı, açmak için elini uzattı—

Öteki tarafta kırmızı takımlarını kuşanmış karanlık avcılar duruyordu. Yüzleri ifadesizdi. Kollarıyla boyunları mühürlerle doluydu, fakat Magnus bunların hiçbirini tanııyordu. Bu mühürler meleklerin mühürleri değildi. Uyumsuzluğa, şeytani diyarlara, düşmüş güçlere işaret ediyorlardı.

Magnus onlardan öte yana döndü. Bacaklarının takati kalmamıştı. Dizleri üstüne düştü. Beyaz bir şey önünde yükseldi. Bembeyaz zırhı içindeki Meliorn'du bu. Magnus'un yüzüne bakmak için bir dizi üstünde eğiliyordu. "İblis babalı seni," dedi. "Sahiden sizin türünüzle ittifak yapacağımızı mı zannettin?"

Magnus güçlkle nefes aldı. Etraf yanan bir fotoğrafın kıvrılan kenarları gibi kararmaya başlıyordu. "Peri halkı yalan söylemez," dedi.

"Çocuksun sen," dedi Meliorn ve sesinde âdeta bir şefkat vardı. "Bunca yıldan sonra aldatmacanın gözlerinin önünde olduğunu öğrenemedin mi? Ah, ama ne de olsa masumun birisin."

Magnus hiç de masum olmadığını söyleyip karşı çıkmak için sesini yükseltmeye çalıştı, fakat kelimeler gelmiyordu. Oysa karanlık yaklaşıyor, giderek aşağı çekiyor, uzaklaştırıyordu.

Clary'nin yüreği göğsünden fırlayacak gibi oldu. Bir kez daha bacağını oynatmaya, tekme atmaya çalıştı, fakat bacakları yerlerinden kımıldamıyordu. “Merhametten ne kastettiğini bilmediğimi sanıyorsun, değil mi?” dedi fısıldayarak. “Cehennem Kupası’nı kullanacaksın. Beni karanlık avcılardan biri yapacaksın, Amatis gibi—”

“Hayır,” dedi, sesinde tuhaf bir ivedilikle. “İstemiyorsan seni dönüştürmeyeceğim. Seni affedeceğim, Jace’i de. Birlikte olabileceksiniz.”

“Seninle birlikte olabileceğiz,” dedi. Bu sözü keskin bir ironiyle söylemişti.

Fakat Sebastian anlamışa benzemiyordu. “Birlikte, benimle. Eğer bağlılık yemini edersen, melekler adına söz verirsən, sana inanırım. Her şey değiştiğinde sadece seni esirgeyeceğim.”

Elini bir santim daha kımıldattı, artık Heosphoros’un kabzasını tutuyordu. İhtiyacı olan tek şey yumruğunu sıkmaktı... “Peki ya dediğini yapmazsam?”

Yüz ifadesi sertleşti. “Şimdi bana karşı gelirsən sevdiğin herkesi karanlık avcılara dönüştürürüm. En son seni. Böylece hâlâ acısını hissedebiliyorken onları izlemek zorunda kalabilirsin.”

Clary'nin boğazı iyice kurumuştı. Yutkundu. “Merhametin bu mu?”

“Merhamet seninle yapacağımız anlaşmanın bir koşulu.”

“Kabul etmiyorum.”

İndirdiği kirpikleri ışık saçıyordu. Tebessümü korkunç vaatler barındırıyordu. “Ne fark eder Clarissa? Öyle ya da böyle benim için savaşacaksın. Ya özgürlüğünü korur beni desteklersin ya da özgürlüğünü kaybeder beni desteklersin. Neden benimle birlikte olmuyorsun?”

“Melek,” dedi Clary. “Adı neydi?”

Buna şaşırın Sebastian cevap vermeden önce bir süre duraksadı. “Melek mi?”

“Kanatlarını kesip enstitüye yolladığın melek?” dedi Clary. “Öldürdüğün melek.”

“Anlamıyorum,” dedi. “Ne fark eder ki?”

“Hayır,” dedi Clary. “Asıl sen anlamıyorsun. Yaptığın şeyler affedilemeyecek kadar korkunç ve bunların korkunç olduğunu bile bilmiyorsun. İşte bu yüzden kabul etmiyorum. İşte bu yüzden *asla* kabul etmeyeceğim. Seni asla affetmeyeceğim. Seni asla sevmeyeceğim. *Asla*.”

Her kelimesinin onu bir tokat vurduğunu gördü. Cevap vermek için nefes alırken Heosphoros'u ona doğru savurup kalbine tuttu.

Ancak Sebastian daha hızlıydı. Ve tabii Clary'nin bacaklarının büyüyle olduğu yere mihlandığı gerçeği erişimini kısıtlıyordu. Sebastian uzaklaşıverdi. Clary elini uzatıp onu kendine doğru çekmeye çalıştı, fakat Sebastian kolaylıkla kolunu çekti. Bir şangırtı işitti ve hissiz bir şekilde gümüş bileziğini çektiğini fark etti. Yere düşmüştü. Kılıcıyla tekrar ona saldırdı. Sebastian

geri çekilince Heosphoros gömleğinin ön kısmında bir kesik açtı. Dudaklarının acıdan büküldüğünü gördü. Sebastian onu kolundan yakalayıp elini kaldırıp kapıya vurdu. Uyuşukluk hissi Clary'nin omzuna kadar yükseldi. Parmakları gevşedi ve Heosphoros elinden düştü.

Sebastian yere düşmüş kılıca, ardından ona baktı. Nefes nefeseydi. Clary'nin gömleğini kestiği yerde kumaş kan olmuştu. Onu yavaşlatmaya yetecek bir yara değildi. Clary büyük bir hayal kırıklığı hissetti, bileğindeki ağrıdan çok daha acı vericiydi. Sebastian gövdesiyle onu kapıya yapıştırdı. Tüm hatlarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Sesi bıçak gibi keskindi. “Kılıç Heosphoros, şafak taşıyıcı. Nereden buldun onu?”

“Bir silah dükkânından,” dedi Clary nefes nefese. Omzunu hissetmeye başlamıştı, acı çok şiddetliydi. “Dükkan sahibi kadın onu bana verdi. Kimsenin, kimsenin bir Morgenstern kılıcını almak istemeyeceğini söyledi. Kanımız lekeli.”

“Ama yine de *bizim kanımız*.” Kelimeleri üstüne basa basa söylemişti. “Ve sen kılıcı aldın. Onu istedin.” Hararetin onu tükettiğini hissedebiliyordu. Sönen bir yıldızın alevi gibi etrafını aydınlatıyordu. Dudakları tenine değene kadar başını eğdi ve oraya doğru konuştu. Sözleri Clary'nin nabzının ritmini yakaladı. Elleri vücudunda gezerken titreyerek gözlerini kapattı. “Beni asla sevmeyeceğini söylerken yalan söylüyorsun,” dedi. “Farklı olduğumuzu söylerken. Tıpkı benim gibi yalan söylüyorsun—”

“Kes şunu,” dedi Clary. “Çek ellerini üzerimden.”

“Ama sen benimsin,” dedi Sebastian. “Seni istiyorum, sana ihtiyacım var.” Güçlkle nefes aldı. Göz bebekleri iyice büyü-

müştü. Bu gözlerde parlayan bir şey, Clary'ye yaptığı her şeyden daha çok dehşet veriyordu. Sebastian kontrollüyen korkunçtu. Kontrolünü kaybetmiş Sebastian hayal edilemeyecek kadar beter bir şeydi.

“Bırak onu,” dedi net, sert bir ses odanın öteki tarafından. “Bırak onu ve ona dokunmayı kes, yoksa seni yakıp kül ederim.”
Jace.

Sebastian'ın omzu üstünden bir dakika önce kimsenin olmadığı yerde Jace'in dikildiğini gördü. Pencerenin önündeydi. Perdeler kanaldan gelen rüzgârda arkasından esiyordu. Gözleri akik taşı kadar sert bakıyordu. Takımını kuşanmıştı. Kılıcı elindeydi. Hâlâ çenesiyle boynunda solan morluklar vardı. Sebastian'a bakarkenki yüz ifadesi ondan ölesiye tiksindiğini gösteriyordu.

Clary, Sebastian'ın tüm vücudunun üstünde gerildiğini hissetti. Bir an sonra ayağını Clary'nin kılıcına basarak ondan uzaklaştı ve eli kemerine gitti. Bıçak gibi gülümsüyordu, fakat gözlerinde temkinli bir ifade vardı. “Hadi denesene,” dedi. “Manastırda şansın yaver gitti. Seni kestiğimde öyle yanmanı beklemiyordum. Benim hatam. İkinci kez olmayacak.”

Jace soran bakışlarla Clary'ye baktı. Clary iyi olduğunu belli etmek için başını salladı.

“O hâlde kabul ediyorsun,” dedi Jace, onlara doğru biraz yaklaşarak. Botları ahşap döşemede yumuşaktı. “Cennet ateşi seni şaşırttı. Oyununu boşa çıkardı. Bu yüzden kaçtın. Manastırdaki savaşı kaybettin ve kaybetmeyi sevmezsin.”

Sebastian'ın keskin gülüşü biraz azaldı ve kırılmanlaştı. “Almak istediğim şeyi alamadım. Fakat epey ders çıkardım.”

“Manastırın duvarlarını yıkmadın,” dedi Jace. “Cephaneliğe girmedin. Kız Kardeşler’i dönüştürmedin.”

“Manastıra silah ve zırh için gelmedim,” dedi Sebastian dudak bükerek. “Bunları kolaylıkla elde edebiliyorum. Senin için geldim. İkiniz için.”

Clary, Jace’e yan gözlerle baktı. Jace boş bakışlarla, yerinden kıımıldamadan duruyordu. Yüzü taş gibi hareketsizdi.

“Oraya geleceğimizi biliyor olamazdın,” dedi Clary. “Yalan söylüyorsun.”

“Yalan söylemiyorum.” Âdeta yanan bir meşale gibi ışın saçıyordu. “Seni görebiliyorum küçük kardeşim. Alicante’de olan her şeyi görebiliyorum. Gece gündüz, karanlıkta aydınlıkta, *seni görebiliyorum.*”

“Kes şunu,” dedi Jace. “Bu doğru değil.”

“Sahi mi?” dedi Sebastian. “Clary’nin *burada* olacağını nasıl bildim? Bu akşam, tek başına olacağını?”

Jace av üstündeki bir kedi gibi sinsice onlara doğru yaklaşmaya devam ediyordu. “Peki, benim burada olmayacağımı nasıl bilmiyordun?”

Sebastian suratını buruşturdu. “Aynı anda iki insanı izlemek zor. Bir koltuğa iki karpuz sığmaz...”

“Ve eğer Clary’yi istiyorsan neden sadece onu almıyorsun?” diye sordu Jace. “Neden bunca zamanı konuşarak harcıyorsun?” Onu aşağılar bir ses tonuyla konuşuyordu. “Onun seninle birlikte gelmeyi *istememesini* istiyorsun,” dedi. “Hayatında hiç kimse senden nefret etmekten başka bir şey yapmadı. Annen. Baban. Ve şimdi de kardeşin. Clary kalbinde nefretle doğmadı.

Onu kendinden nefret ettiren sendin. Ama istediğin bu değildi. Bir zamanlar birbirimize bağlı olduğumuzu unutuyorsun. Rüyalarını gördüğümü unutuyorsun. O kafanın içinde bir yerlerde alevlerden oluşan bir dünya var ve bir taht salonundan orayı izliyorsun ve o salonda iki taht var. Peki ikinci tahtta kim oturuyor? Rüyalarında yanında oturan kim?”

Sebastian soluğu kesilircesine kahkaha attı. Yanaklarında ateşi çıkmış gibi kırmızı noktalar vardı. “Benimle bu şekilde konuşarak,” dedi, “hata ediyorsun, melek oğlan.”

“Rüyalarında bile yanında birisi var,” dedi Jace. Şimdi sesi Clary’nin o ilk âşık olduğu sestiydi. Ona bir çocukla bir şahinin hikâyesiyle çıkardığı dersleri anlatan oğlanın sesi. “Fakat seni anlayabilecek kimi bulabilirdin ki? Sevgi ne demek bilmiyorsun, babamız bunu sana gayet iyi öğretti. Anladığın tek şey kan. Clary senin kanından. Eğer dünyanın yanmasını izlerken yanında o olursa bu, ihtiyaç duyduğun onay olacak.”

“Asla onay görmeyi beklemedim,” dedi Sebastian sıkıttığı dişlerinin arasından. “Ne senden, ne ondan ne de bir başkasından”

“Sahi mi?” Sebastian’ın sesi yükselirken Jace gülümsedi. “O hâlde neden bize bu kadar çok ikinci şans verdin?” Sinsi sinsi yaklaşmayı bırakmış, karşılarında duruyordu. Soluk altın rengi gözleri loş ışıktaydı parlıyordu. “Bunu kendin söyledin. Beni bıçakladın. Omzumu hedef aldın. Kalbimi hedef alabilirdin. Ama kendini tuttun. Ne için? Benim için mi? Yoksa beyninin ufaklık bir yerinde hayatıma son verdiğin takdirde Clary’nin seni bir daha asla affetmeyeceğini bildiğin için mi?”

“Clary, bu konuda kendi adına konuşmak ister misin?” dedi Sebastian. Buna karşın gözlerini Jace’in tuttuğu kılıçtan kaldırmamıştı. “Yoksa senin adına cevap vermesine ihtiyacın mı var?”

Jace göz ucuyla Clary’ye doğru baktı. Sebastian da aynı şeyi yaptı. Bir an her iki bakışın ağırlığını -biri siyah diğeri altın rengi- üzerinde hissetti.

“Hiçbir zaman seninle gelmek istemeyeceğim, Sebastian,” dedi Clary. “Jace doğru söylüyor. Eğer seçeneklerim hayatımı seninle geçirmek veya ölmekse, ölmeyi tercih ederim.”

Sebastian’ın bakışları karardı. “Fikrini değiştireceksin,” dedi. “Yolun sonuna geldiğimizde tahta kendi rızanla çıkacaksın. Sana şu anda kendi isteğinle benimle gelme şansı veriyorum. Kendi isteğinle yanımda olmanın bedelini kanımla ve büyük zahmetler le ödüyorum. Fakat seni isteğin olmadan da alırım, fark etmez.”

“Hayır!” dedi Clary. Tam o sırada alt kattan büyük bir gürültü yükseldi. Evin içi birdenbire seslerle doldu.

“Aman Tanrım,” dedi Jace, iğneleyici bir ses tonuyla. “Öldürüp köprü altına bıraktığın korumanın cesedini görünce Clave’e ateş isteği gönderdim. Cesetten daha dikkatli kurtulmamakla budalalık etmişsin, Sebastian.”

Sebastian’ın yüzü bir süreliğine gerildi. Öyle kısıydı bu süre Clary pek çok insanın bunu fark etmeyeceğini düşünüyordu. Sebastian elini Clary’ye uzattı. Dudakları oynuyordu. Duvara yapışmasına neden olan güç her neyse onu bundan kurtarmak için bir büyüydü. Clary onu ittirip kaktırdı. Derken Jace onların üstüne atıldı. Kılıcı aşağı doğru iniyordu—

Sebastian dönerek uzaklaştı, fakat kılıç ona isabet etmişti: Kolundan biraz kan akmıştı. Geriye doğru sendeleyerek bağırdı ve durdu. Jace solmuş bir şekilde ona bakarken sırtıttı.

“Cennet ateşi,” dedi Sebastian. “Onu nasıl kontrol edeceğini henüz bilmiyorsun. Bazen işe yarıyor bazen yaramıyor, değil mi küçük kardeşim?”

Jace’in gözlerinde bir ateş çaktı. “Bir yolunu buluruz,” dedi ve Sebastian’ın üstüne atıldı. Kılıcı bir ışıkla karanlığı yarıdı.

Fakat Sebastian o kadar hızlıydı ki hiçbir şey olmadı. Öne doğru ilerleyip kılıcı Jace’in elinden kapıverdi. Clary mücadele ediyordu, fakat Sebastian’ın büyüü onu olduğu yerde tutuyordu. Jace hareket edemedi kılıcını savurdu ve kendi göğsüne sapladı.

Kılıcın ucu gömleğini parçalayarak derisine girdi. Kanı -insan kanı- kıpkırmızı, yakutlar kadar koyu akıyordu. Acı çektiği belliydi: Sabit ve anlamsız bir sırtışla dişlerini gösterdi, nefesi düzensizdi, fakat kılıç hareket etmeye devam ediyordu ve eli titremiyordu. Kılıcın ucu sırtından çıkarken gömleğinin arkası şişip yırtıldı ve kan akmaya başladı.

Zaman tıpkı lastik bir kayış gibi uzamıştı sanki. Kılıcın kabzası Sebastian’ın göğsüne çarptı. Sırtından çıkan ucundan kan damlıyordu. Jace olduğu yerde donakalmış bir hâlde dikilirken Sebastian kanlı ellerini uzatıp onu kendine çekti. Merdivenlerden çıkan ayak sesleri arasında konuştu:

“Cennetin ateşini damarlarında hissediyorum melek çocuk, derinin altında alev alev yanıyor,” dedi. “Mutlak iyiliğin yıkımının saf gücünü. Clary kılıcı sana sapladığı zaman havada

yankılanan çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Yanıp kül oldun mu?” Hırıltılı sesi ağılı bir yoğunlukla kasvet doluydu. “Bana karşı kullanabileceğin bir silahın olduğunu sanıyorsun, değil mi? Belki elli yıl, yüz yıl sonra, ateşi kontrol etmeyi öğrenebilirsin ama sahip olmadığın tek şey zaman. Ateş kontrolsüzce içini yakıyor, seni yok etme ihtimali beni yok etme ihtimalinden çok daha fazla.”

Sebastian bir elini kaldırıp Jace’in ensesini tuttu ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Öyle yakınlardı ki alınları değmek üzereydi.

“Clary’yle çok benziyoruz,” dedi. “Ve sen... Sen benim aynamsın. Bir gün senin yerine beni seçecek, bundan emin olabilirsin. Ve sen bunu görmek için orada olacaksın.” Ani bir hareketle Jace’i yanağından öptü. Hızlı ve sertti. Geri çekildiğinde öptüğü yer kan lekesi olmuştu. “Ave, efendi Herondale,” dedi Sebastian ve parmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi. Yüzük parladı ve Sebastian kayboldu.

Jace bir süre Sebastian’ın az önce bulunduğu yere tek kelime etmeden bakakaldı. Ardından Clary’ye yöneldi. Clary, Sebastian’ın kaybolmasıyla birlikte birden özgürlüğüne kavuşmuştu. Bacakları gücünü yitiriverdi. Dizlerinin üstüne yere düştü ve hemen öne atılıp Heosphoros kılıcını almak için yeri eşeledi. Eli kılıca yaklaşınca kendine doğru çekti. Korunmaya ihtiyacı bir çocuk gibi ona sarıldı.

“Clary... Clary...” Jace oradaydı. Yanında diz çökmüş, kollarını ona dolamıştı. Clary onun kollarında sallanıyor, alnını omzuna bastırıyordu. Jace’in tişörtünün ve şimdi de kendi

teninin kardeşinin kanıyla ıslandığını fark etti. Bu sırada kapı açılıverdi ve Clave'in korumaları içeri daldı.

“Al bakalım,” dedi Leila. Haryana, Maia’ya bir yığın kıyafet veriyordu. Sürünün en yeni kurtlarından biriydi.

Maia memnuniyetle bunları aldı. “Teşekkürler. Temiz kıyafet giymenin ne demek olduğunu bilemezsin,” dedi kıyafet yığımına bakarak: Kolsuz bir bluz, kot ve yün ceket. Leila’yla bedenleri hemen hemen aynıydı. Üstelik kıyafetler üstüne olmasa bile böylesi Jordan’ın evine gitmekten daha iyiydi. Maia bir süredir sürü genel merkezinde kalıyordu ve tüm eşyaları Jordan’la Simon’ın evindeydi. Fakat ikisi de yokken oraya gitme düşüncesi can sıkıcıydı. En azından burada diğer kurtadamlar yanındaydı. Etrafı seslerin uğultusu, ısmarlama Çin ve Malezya yemeklerinin kokusu, mutfakta yemek pişiren insan sesleriyle doluydu. Ayrıca Bat de oradaydı. Alanına girmiyordu fakat konuşacağı ya da sessizce birlikte oturacağı, Baxter Caddesi’ndeki trafiği izleyeceği birini istediği zamanlarda yanındaydı.

Tabii ki bunun aynı zamanda olumsuz yanları da vardı. Motosikletçi kıyafetleri içinde iri yarı, yaralı ve korkunç görünen Rufus Hastings aynı anda her yerdeymiş gibiydi. Öğle yemeğinde Luke Garroway’in hiç de güvenilir bir lider olmadığından, eski bir Gölge Avcısı’yla evleneceğinden, bağılılıklarının muallakta olduğundan ve kurtadamlara öncelik vereceğine güvenilecekleri birine ihtiyaç duyduklarından dem vururken kulak tırmalayıcı sesi mutfaktan duyuluyordu.

“Bir şey değil.” Leila tuhaf bakışlarla siyah saçlarındaki altın tokayla oynadı. “Maia,” dedi. “Benden sana bir tavsiye. Şu Luke’a bağlılık meselesinden daha az bahsetmek isteyebilirsin.”

Maia olduğu yerde donakaldı. “Hepimizin Luke’a bağlı olduğunu sanıyordum,” dedi dikkatli bir tavırla. “Ve Bat’e.”

“Luke burada olsaydı belki,” dedi Leila. “Ama Idris’e gittiğinden beri ondan doğru dürüst haber alamadık. Pretor bir sürü değil, fakat Sebastian meydan okudu. Bir seçim yapmamızı istiyor: Gölge Avcıları ve onlarla birlikte savaşa girmekle—”

“Her zaman savaş olacak,” dedi Maia, hafiften öfkeli bir sesle. “Luke’a körü körüne bağlı değilim. Gölge Avcıları’nı *tanıyorum*. Sebastian’la da tanıştım. Bizden nefret ediyor. Onu tatmin etmek işe yaramayacaktır—”

Leila ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Dediğim gibi, sadece bir öneri bu. Umarım bunlar sana olur,” diye ekledi ve koridora doğru uzaklaştı.

Maia kotu -tam tahmin ettiği gibi dardı- ve tişörtü giyip Leila’nın ceketini üstüne geçirdi. Masadan cüzdanını aldı, botlarını giydi ve Bat’in kapısını çalmak için koridorda ilerledi.

Bat kapıyı üstsüz açtı. Maia bunu beklemiyordu. Sağ yanındaki yaranın dışında sağ kolunda da bir yara vardı ve bir kurşunla vurulmuştu, gümüşle değil. Yara bir ay kraterine benziyordu, esmer teninde beyazdı. Bir kaşını havaya dikti. “Maia?”

“Bak,” dedi. “Rufus’a ağzının payını vereceğim. Herkesin kafasını saçmalıklarla dolduruyor ve bundan sıkıldım artık.”

“Vay canına.” Bat bir elini kaldırdı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum—”

“Birisi ona söyleyene kadar durmayacak,” dedi Maia. “Jordan’la birlikte ona Pretor’da rastladığımızı hatırlıyorum. Pretor Scott Rufus’un hiç yoktan bir başka kurtadamin bacağına kırdığını söylemişti. Bazı insanlar iktidar boşluğu gördüklerinde doldurmak isterler. Kime zarar verdikleri umurlarında bile değildir.”

Maia topukları üstünde dönüp merdivenlerden aşağı doğru ilerledi. Bat’in arkasında boğuk bir sesle küfrettiğini duyabiliyordu. Bir saniye sonra ona yaklaşıp aceleyle tişörtünü çekti.

“Maia, gerçekten—”

“İşte buradasın,” dedi Maia. Lobiye varmıştı. Rufus burada bir zamanlar güvenliğin masası olan yerde aylıklık yapıyordu. Leila da dâhil yaklaşık on kurtadam daha etrafında toplanmıştı.

“...Onlara daha güçlü olduğumuzu göstermek zorundayız,” diyordu. “Ve bağlılıklarımız bizim sorumluluğumuzdadır. Sürünün gücü kurttan, kurdun gücü sürüden gelir.” Sesi Maia’nın hatırladığı gibi pürüzlüydü, sanki uzun zaman önce boğazından bir yara almıştı. Yüzündeki derin yaralar solgun teninde mosmordu. Maia’yı gördüğünde gülümsedi. “Selam,” dedi. “Sanırım daha önce tanışmıştık. Erkek arkadaşını duydum, üzgünüm.”

Hiç sanmıyorum.

“Güç bağlılık ve birliktir, insanları yalanlarla ayırmak değil,” dedi Maia öfkeyle.

“Daha yeni birleştik ve sen bana yalancı mı diyorsun?” dedi Rufus. Hâli normal görünse de alttan alta bir gerilim hissediliyordu. Avına atılmaya hazırlanan bir kedi gibiydi.

“Eğer insanlara Gölge Avcıları’nın savaşımdan uzak durmaları gerektiğini söylüyorsan yalancısın demektir. Sebastian sadece Nefilimler’le yetinmeyecek. Onları yok ederse bir sonraki hedefi bizler olacağız.”

“Sebastian Aşağı Dünyalılar’ı umursamıyor.”

“Daha yeni Pretor Lupus’u katletti!” diye bağırdı Maia.
“Onun umursadığı yok etmek. Hepimizi öldürecek.”

“Gölge Avcıları’na katılmazsak hayır!”

“Bu bir yalan,” dedi Maia. Bat’ın gözlerinin üstüne elini götürdüğünü gördü. Ardından Maia’nın omzuna sertçe vurup geriye savurdu. Maia hazırlıksız yakalandığı için sendeledi, ardından masanın kenarını tutup dengesini buldu.

“Rufus!” diye bağırdı Bat. Maia omzuna vuranın Rufus olduğunu fark etti. Çenesini sınıksı kenetledi, acı çektiğini yüzünden görmenin vereceği zevki yaşatmak istemiyordu.

Rufus birdenbire donakalmış kurtadamların arasında sırtarak dikiliyordu. Bat öne yürürken gruptan mırıltılar yükseldi. Rufus dev gibiydi, Bat’ın tepesinde yükseliyordu. Omuzları bir kalas kadar kalın ve genişti. “Rufus,” dedi Bat. “Garroway’in yokluğunda burada lider benim. Aramızda bir misafir olarak kalıyordun, sürünün bir parçası değil. Artık buradan gitme zamanın geldi.”

Rufus gözlerini kısarak Bat’e baktı. “Beni kovuyor musun? Hem de gidecek hiçbir yerim olmadığını bile bile?”

“Bir yer bulacağına eminim,” dedi Bat. Arkasını dönecek oldu.

“Sana meydan okuyorum,” dedi Rufus. “Bat Velasquez, New York sürüsünün liderliği için seni düelloya davet ediyorum.”

“Hayır!” dedi Maia dehşetle. Ancak Bat çoktan omuzlarını dikleştirmeye başlamıştı. Rufus’la göz göze geldiler. İki kurtadam arasındaki gerilim elektrikli bir tel gibi hissediliyordu.

“Düellonu kabul ediyorum,” dedi Bat. “Yarın akşam Prospect Park’ta. Orada görüşürüz.”

Topukları üstünde döndü ve istasyondan çıktı. Maia bir süre kımıltısız kaldıktan sonra koşarak arkasından gitti.

Ön merdivenlere geldiği anda soğuk hava yüzüne vurdu. Buz gibi bir rüzgâr Baxter caddesinden dönerek ceketinden içine işliyordu. Paldır küldür merdivenlerden indi. Omzu ağrıyordu. Bat’e yetiştiğinde henüz sokağın başındaydı. Kolunu tutup onu kendine doğru çevirdi.

Sokaktaki diğer insanların onlara baktığının farkındaydı. Bir an Gölge Avcıları’nın büyü mühürlerinin olmasını diledi. Bat ona bakıyordu.

Gözlerinin arasında kızgınlıktan oluşmuş bir çizgi vardı. Yarası yanağında mosmor, iyice göze çarpıyordu. “Deli misin sen?” diye sordu Maia. “Rufus’un düello teklifini nasıl kabul edersin? O *dev gibi*.”

“Kuralları biliyorsun Maia,” dedi Bat. “Bir düello teklifinin kabul edilmesi gerekir.”

“Sadece kendi sürüsünden biri bu teklifi yaparsa! Onu geri çevirebilirdin.”

“Ve sürünün tüm saygısını da,” dedi Bat. “Bir daha asla emirlerime uymak istemeyeceklerdi.”

“Seni öldürür,” dedi Maia. Bu sözlerin altında ne demeye çalıştığını anlayabiliyor muydu merak ediyordu: Yakın zamanda

Jordan'ın ölümüne şahit olduğunu ve bir daha böyle bir şeye katlanabileceğini zannetmediğini.

“Belki de öldüremez.” Cebinden şangırdayıp tıngırdayan bir şey çıkardı ve Maia'nın eline koydu. Bir süre sonra Maia bunun ne olduğunu anladı. Jordan'ın anahtarlarıydı. “Kamyonu köşede duruyor,” dedi Bat. “Ona bin ve git. Bu mesele çözülene kadar bu istasyondan uzak dur. Sen buradayken Rufus'a güvenmiyorum.”

“Benimle gel,” diye yalvardı Maia. “Hiçbir zaman sürü lideri olmayı önemsemedin. Luke geri dönüp her şeyi çözene kadar buradan gidebilirsin—”

“Maia.” Bat elini Maia'nın bileğine koydu. Parmaklarını nazikçe avucuna doladı. “Luke’u beklemek tam da Rufus’un yapmamızı istediği şeye çıkıyor. Eğer buradan gidersek aslında sürüyü ona bırakmış olacağız. Ve ne yapmayı, ne yapmamayı seçeceğini biliyorsun. Parmağını bile kaldırmadan Sebastian'ın Gölge Avcıları'nı katletmesine izin verecek ve o zamana kadar Sebastian geri dönüp hepimizi satranç tahtasındaki son taşlar gibi almaya karar verdiğinde hepimiz için çok geç olacak.”

Maia başını eğip Bat'ın parmaklarına baktı. Teninin üstünde yumuşaklardı.

“Biliyor musun,” dedi, “bana daha fazla alana ihtiyacın olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Gerçek bir ilişki yaşayamayacağını söylediğini. Sözüne uydum ve sana alan tanıdım. Hatta şu kızla bile çıkmaya başladım. Adı neydi—”

“Eve,” dedi Maia.

“Evet. Eve.” Bat Maia’nın bunu hatırladığına şaşırırırşa benziyordu. “Ama işe yaramadı. Ve belki de sana fazla alan tanıdım. Belki de sana nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Belki de—”

Maia başını kaldırıp ona baktı. İrkilmiş, şaşırırırır. Yüzündeki ifadenin değıştiğini gördü. Gözlerine bir perde inmiş, kısa süreli hassasiyetini kapatmıştı.

“Boş ver,” dedi Bat. “Şu anda tüm bunların sorumluluğunu sana yüklemek adil değil.” Elini bıraktı ve geri çekildi. “Kamyonu al,” dedi, Canal Caddesi’ne giden kalabalığın arasına doğru ondan uzaklaşırken. “Şehirden git. Ve kendine dikkat et, Maia. Benim için.”

Jace mızrakçığını kanepenin koluna koyup Clary’nin koluna çizdiği *iratze*’nin üstünde parmağını gezdirdi. Bileğinde gümüş bir kayış parlıyordu. Bir noktada Clary, Sebastian’ın düşürdüğü bileziğini ne zaman yerden alıp bileğine taktığını hatırlayamadı. İçinden Jace’e nedenini sormak gelmedi. “Nasıl oldu?”

“Daha iyi. Teşekkürler.” Clary’nin kötü dizlerinin üstüne kadar kıvrılmıştı. Bacaklarındaki yaralar yavaş yavaş geçerken izledi. Gard’da bir odadaydılar. Clary buranın bir çeşit toplantı odası olduğunu sanıyordu. Birkaç masa ve hafiften yanan bir şöminenin önünde uzun, deri bir kanepe vardı. Duvarlardan biri kitaplarla kaplıydı. İçerisi şömine ışığıyla aydınlanıyordu. Karartılmış pencere Alicante ve iblis kulelerinin oluşturduğu manzara yönüne bakıyordu.

“Hey.” Jace’in açık altın rengi gözleri Clary’nin yüzünü aradı. “İyi misin?”

Evet demek istedi fakat cevabı boğazına takıldı. Fiziksel açıdan iyiydi. Mühürler berelerini iyileştirmişti. Bir şeyi yoktu, Jace’in de bir şeyi yoktu. Alkollü kandan kendinden geçmiş olan Simon uyuyup kendine gelmişti ve o anda Gard’ın bir başka odasında uyuyordu.

Luke ve Jocelyn’e bir mesaj gönderilmişti. Jia’nın açıklamasına göre katıldıkları akşam yemeği güvenlik açısından korunuyordu, fakat oradan ayrıldıklarında haberi alacaklardı. Clary onları görmek için can atıyordu. Dünya ayaklarının altından kayıp gidiyor gibiydi. Sebastian gitmişti. En azından şimdilik. Yine kendini paramparça olmuş, acılı, öfkeli, hınçlı ve üzgün hissediyordu.

Muhafızlar Amatis’in evinden ayrılmadan önce bir çanta yapmasına izin vermişlerdi. Yedek elbise, takımı, mızrakçığı, resim defteri ve silahları. Bir yanı kıyafetlerini değiştirmek, Sebastian’ın dokunduğu üstündeki kıyafetlerden kurtulmak için yanıp tutuşuyor, fakat daha güçlü bir yanı odadan ayrılmak, anıları ve düşünceleriyle yalnız kalmak istemiyordu.

“Ben iyiyim.” Kotunu aşağı indirip ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü. Jace’in kanepeden kendisini izlediğinin farkındaydı. Ellerini ısıtmak istemiş gibi ateşe tuttu oysa üşüdüğü yoktu. Hatta kardeşi ne zaman aklına gelse, içinde sıvı ateş gibi bir öfkenin yükseldiğini hissediyordu. Elleri titriyordu. Onlara bir yabancının elleriymiş gibi tuhaf bir kopuklukla bakıyordu.

“Sebastian senden korkuyor,” dedi Clary. “Seni kışkırtmaya çalıştı, özellikle de sonlarda, ama belli oluyordu.”

“Korktuğu cennet ateşi,” diye düzelitti onu Jace. “Onun da bizim gibi ne yaptığının pek de farkında olduğunu düşünmüyorum. Gerçi bir şeyden eminim. Bana dokunmak ona acı vermiyor.”

“Evet,” dedi Clary, Jace’e dönüp bakmaksızın. “Seni neden öptü?” Söylemek istediğı bu değildi, fakat bu olay tekrar tekrar zihninde canlanıyordu. Sebastian’ın kanlı elini Jace’in ensesine dolaması ve ardından yanağına kondurduğu o tuhaf, şaşırtıcı öpücük.

Jace ağırlığı diğer yanına verirken deri kanepenin gıcırdadığını işitti. “Bir tür alıntıydı bu,” dedi. “İncil’den. Yehuda’nın Gethsemane’de İsa’yı öptüğü zaman. İhanetinin bir göstergesiydi. Onu öptü ve “Selam olsun efendime,” dedi. Böylece Romalılar yakalayıp çarmıha gelecekleri kişinin kim olduğunu öğrendiler.”

“Demek bu yüzden sana *Ave, efendim*, dedi,” dedi Clary farkına varınca. “Selam olsun efendime.”

“Yıkımımın vasıtası olmayı planladığını kastetti. Clary, ben—” Jace susunca Clary dönüp ona baktı. Kanepenin ucunda oturmuş, elini dağınık saçlarına daldırıyordu. Gözlerini yere dikmişti. “Odaya girip seni ve onu orada gördüğümde onu öldürmek istedim. Ona hemen saldırmalıyım ama bunun bir tuzak olduğundan korktum. Sana doğru, ikinizden birine doğru, hareket edersem seni öldürmenin ya da canını yakmanın bir yolunu bulacakmış gibi geldi. Şimdiye kadar yaptığım her şeyi saptırdı. Zeki biri. Valentine’dan daha zeki. Daha önce hiç—”

Clary bekliyordu. Odadaki tek ses şöminedeki nemli kalasların çatırtısı ve patlamasıydı.

“Daha önce hiç böyle birinden korkmamıştım,” diye tamamladı sözünü. Konuşurken kelimeleri üstüne basa basa söylüyordu.

Clary, Jace’in bunu söylemesinin neye mâl olduğunu biliyordu. Hayatının büyük bir kısmı korkusunu, acısını ve hissettiği kırılğanlığını saklamakla geçmişti. Karşılığında bir şey, korkmaması gerektiğine dair herhangi bir şey söylemek istiyordu fakat başaramıyordu. O da korkuyordu ve ikisinin de bunun için iyi sebepleri olduğunu biliyordu. Idris’te onlardan daha fazla dehşete kapılmak için nedeni olan bir başkası yoktu.

“Buraya gelmekle epey risk aldı,” dedi Jace. “Clave’in mıntıkalarından girebildiğini öğrenmesine izin verdi. Buralara yeniden destek sağlamaya çalışacaklardır. İşe yarayabilir, yaramayabilir, fakat büyük ihtimalle onu rahatsız edecektir. Seni görmeyi çok istiyordu. Öyle çok ki bu riski almaya değer olduğunu düşündü.”

“Hâlâ beni ikna edebileceğini sanıyor.”

“Clary.” Jace ayağa kalkıp ellerini uzatmış, Clary’nin yanına gitti. “Sen—”

Clary dokunuşundan irkilerek çekildi. Jace’in korku dolu altın rengi gözleri ışıdı.

“Sorun ne?” Jace ellerine baktı. Ateşin damarlarında bıraktığı hafif kızılık görülebiliyordu. “Cennet ateşi mi?”

“O değil,” dedi.

“O hâlde—”

“Sebastian. Sana daha önce söylemeliydim fakat yapamadım.”

Jace kımıldamadan ona bakıyordu. “Clary, bana her şeyi söyleyebilirsin, bunu biliyorsun.”

Clary derin bir nefes alıp ateşe baktı. Alevlerin -altın sarısı, yeşil ve safir mavisi renkleriyle- birbirini kovalayışını izliyordu. “Kasımda,” dedi. “Burren’a gelmemizden önce, sen evden ayrıldıktan sonra, onu gözetlediğimi anladı. Yüzüğümü kırdı ve sonra... Sonra bana vurdu, cam masaya itirdi. Yere yapıştırdı. Az kalsın onu öldürüyordum, boğazına bir cam parçası saplıyordum ama bunu yaparsam seni de öldüreceğimi fark ettim ve yapamadım. Ve bu onun çok hoşuna gitti. Güldü ve beni yere itirdi. Kıyafetlerimi çekiştiriyor, Solomon’un Şarkısı’ndan parçalar okuyor, eskiden erkek ve kız kardeşlerin asil soylarını korumak için nasıl evlendiklerini, ona *ait olduğumu* söylüyordu. Sanki üstünde isminin damgalı olduğu monogramlı bir bavulmuşum gibi...”

Jace daha önce hiç görmediği şekilde şoka uğramış gibiydi. Yüzündeki ifadeyi kademe kademe okuyabiliyordu: Acı, korku, kaygı. “Sana... sana?..”

“Tecavüz mü?” dedi. Bu söz odanın sessizliğinde öyle korkunç ve çirkindi ki. “Hayır. Etmedi. O... Durdu.” Sesi fısıltıdan ibaret kalmıştı.

Jace bembeyaz kesilmişti. Ona bir şey söylemek için ağzını açtı, fakat Clary’nin içtiği sesinin çarpık bir yankısıydı. Sanki yine suyun altındaydı. İçerisi sıcak olmasına rağmen baştan ayağa, çılgın gibi titriyordu.

“Bu akşam,” dedi Clary sonunda. “Yerimden kımıldayamıyordum ve beni duvara yapıştırdı. Elinden kurtulamıyordum, sadece—”

“Onu geberteceğim,” dedi Jace. Yüzüne biraz renk gelmişti, fakat yine de yüzü kül gibiydi. “Onu paramparça edeceğim. Sana dokunduğu için ellerini keseceğim—”

“Jace,” dedi Clary, birden bitkin düşmüştü. “Onun ölmesini istememiz için milyonlarca nedenimiz var. Ayrıca,” diye ekledi mutsuz bir kahkahayla, “Isabelle zaten elini kesti ve işe yaramadı.”

Jace elini yumruk yapıp midesine doğru çekti ve kendi nefesini kesmek ister gibi karın boşluğuna bastırdı. “Onunla bağlı olduğum bunca zaman boyunca zihnini, arzularını, ne istediğini bildiğimi sanıyordum. Ama sanırım yanılmışım, *bilmiyordum*. Ve sen bana söylemedin.”

“Bunun seninle bir ilgisi yok, Jace—”

“Biliyorum,” dedi. “*Biliyorum*.” Fakat elini öyle sıkı yumruk yapmıştı ki bembeyaz olmuştu, damarları üstünde sert yüzeyleriyle belirginleşmişti. “Biliyorum ve bana söylemediğin için seni suçlamıyorum. Ne yapabilirdim ki? Bu konuda işe yaramazlığım dışında elimden ne gelirdi? Ondan sadece bir metre ötede duruyordum ve onu öldürecek ateş damarlarımdaydı. Denedim fakat işe yaramadı. Bunu *başaramadım*.”

“Jace.”

“Üzgünüm. Sadece, beni bilyorsun işte. Kötü bir haber alınca iki tür tepki gösteriyorum. Kontrolsüz bir öfke ve ardından keskin bir dönüşle kendime karşı içimde köpüren bir nefret.”

Clary susuyordu. Her şeyden öte yorgundu, çok yorgun. Sebastian'ın yaptığı şeyi Jace'e anlatmak imkânsız bir yükü kaldırmak gibiydi. Şimdi ise tek istediği gözlerini kapatıp karanlıkta kaybolmaktı. Uzun zamandır öyle öfkeliydi ki... Sürekli her şeyin altında bir öfke. Simon'la hediye alışverişi yapsa da tek başına parkta otursa da evde çizim yapmaya çalışsa da öfke sürekli yanındaydı.

Jace'in bir savaş verdiği belliydi. En azından Clary'den bir şey saklamaya çalışmıyordu. Clary gözlerinin ardında değişken hisleri gördü: Öfke, hayal kırıklığı, çaresizlik, suçluluk duygusu ve son olarak üzüntü. Jace için bu şaşırtıcı derecede sessiz bir üzüntüydü. Nihayet konuştuğunda sesi de şaşırtıcı derecede sakindi. “Tek dileğim,” dedi, ona değil yere bakarak, “doğru şeyi söyleyebilmek ve doğru şeyi yapabilmek ve bunu senin için kolaylaştırmak. Benden her ne istersen yapmak istiyorum. Senin için doğru yol her neyse yanında olmak istiyorum, Clary.”

“İşte,” dedi Clary yumuşak bir tavırla.

Jace başını kaldırıp ona baktı. “Ne?”

“Söylediğin. Mükemmeldi.”

Jace gözlerini kırıştırdı. “Eh, bu iyi çünkü bir daha tekrarlamamı istersen başarabileceğimi sanmıyorum. Hangi *kısmı* mükemmeldi?”

Clary dudağının hafifçe yana çekildiğini hissetti. Bu tepki öyle Jace'e özgüydü: Kibir ve kırılganlığın, dirençlik, karamsarlık ve bağlılığın ona has o tuhaf karışımı. “Sadece şunu bilmek istiyorum,” dedi, “benim hakkımda fikirlerin değişti mi? Benimle ilgili olumsuz düşünceler edindin mi?”

“Hayır. *Hayır*,” dedi dehşet içinde. “Sen cesur ve zekisin, mükemmelsin ve seni seviyorum. Seni seviyorum ve hep sevdim. Ve delinin tekinin yaptıkları bunların hiçbirini değiştirmeyecek.”

“Otursana,” dedi Clary. Jace gıcırdayan kanepeye oturdu. Başı geriye doğru eğilmiş, ona bakıyordu. Şöminenin yansıttığı ışık saçlarında kıvılcımlar gibi toplanıyordu. Clary derin bir nefes alıp yanına gitti. Dikkatlice kucağına oturdu. “Bana sarılabilir misin?” dedi.

Jace kollarını ona dolayıp sarıldı. Clary kollarındaki kasları, ellerini nazikçe, çok nazikçe üstüne koyarken sırtındaki gücü hissedebiliyordu. Dövüşmek için yaratılmıştı elleri, yine de ona, piyanosuna, önemsedığı her şeye karşı öyle nazik olabiliyordu ki.

Clary ona sarılırken kucağına yanlamasına yerleşip ayaklarını kanepeye koydu. Başını omzuna doğru eğdi. “Şimdi,” dedi. “Öp beni.”

Jace tereddüt etti. “Emin misin?”

Clary başını onaylar şekilde salladı. “Evet. *Evet*,” dedi. “Tanrı biliyor ya, son zamanlarda bunu yapma fırsatı pek bulamadık, ama seni öptüğüm her seferinde, bana her dokunduğunda bana sorarsan bir zafer gibi geliyor. Sebastian, o şeyi yapmasının sebebi, sevmekle sahip olmak arasındaki farkı bilmemesi. Kendini vermekle almak arasındaki farkı. Ve *zorla* kendimi vermemi sağlayabilirse bana sahip olacağını düşündü, onun olacaktım ve bu ona göre sevgi çünkü başka bir şey bilmiyor. Oysa sana dokunduğumda bunu istediğim için yapıyorum ve asıl fark da

bu. Ve bunu ne elde edebilir ne de benden alabilir. Asla,” dedi ve eğilip onu öptü. Kanepenin arkasından eliyle destek alırken, dudakları hafif hafif birbirine değiyordu.

Tenleri arasında oluşan küçük kıvılcımdan nefesinin kesildiğini hissetti. Jace yanağını onun yanağına sürttü, kızıl-sarı saç tutamları birbirine dolanıyordu.

Clary yeniden ona doğru yaslandı. Şöminedeki alevler yükseliyor, sıcaklıklarının bir kısmı Clary’nin kemiklerine işliyordu. Herondale ailesi erkeklerinin beyaz yıldızıyla damgalanmış omuza yaslanmıştı. Jace’ten önce gelenleri düşündü. Kanları, kemikleri ve hayatlarıyla onu Jace yapanları.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Jace. Elini saçlarında gezdiriyor, gevşek bukleleri parmaklarının arasında kaydırıyordu.

“Sana söylediğime memnun olduğumu,” dedi. “Sen ne düşünüyorsun?”

Alevler yükselip alçalırken Jace bir süre sessiz kaldı. Ardından, “Sebastian’ın yalnız olmasıyla ilgili söylediklerini düşünüyordum,” dedi. “O evde onunla yaşamının nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Beni yanına almasının bir sürü sebebi vardı elbette ama bunların yarısı sadece yanında bir arkadaş istemesiydi. Kendisini anlayabileceğini düşündüğü birinin arkadaşlığı, çünkü biz aynı şekilde büyütülmüştük. Onu hiç sevdim mi, onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor muydum hatırlamaya çalışıyordum.”

“Sanmıyorum. Orada seninle kaldığımda bile hiçbir zaman tam olarak huzurlu değildin. Sen sendin ama kendin değildin. Açıklaması güç.”

Jace şömineye baktı. “O kadar zor değil,” dedi. “Sanırım içimizde bir yan, irademiz ve zihinlerimizden dahi ayrı bir yan var ve onun dokunamadığı taraf burası işte. Hiçbir zaman tam olarak kendim gibi değildim ve o bunu biliyordu. Birilerinin kendisinden hoşlanmasını, olduğu gibi gerçekten seilmeyi istiyor. Gerçekten. Fakat seilmeye değer biri olmak için değişmesi gerektiğini düşünmüyor. Onun yerine tüm dünyayı, insanlığı değiştirmeye, kendisini seven bir şeye dönüştürmeye çalışıyor.” Sustu. “Kanepe psikologluğu için üzgünüm. Tam anlamıyla. Kanepe deyiz işte.”

Fakat Clary derin düşüncelere dalmıştı. “Evde eşyalarına baktığımda yazdığı bir mektubu buldum. Tamamlanmamıştı ama *güzelime* diye hitap ediyordu. Bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Neden bir aşk mektubu yazacaktı ki? Demek istediğim seksin ve arzunun ne olduğunu bir yanıyla anlıyor. Ama romantik aşk? Gördüğüm kadarıyla hayır.”

Jace onu kendine doğru çekip böğrünün kıvrıma daha düzgün yerleştirdi. Clary kimin kimi teselli ettiğini kestiremiyordu. Sadece Jace’in kalbi teninde sabitçe atıyordu. Sabun-ter-metal kokusu tanıdık ve rahatlatıcıydı. Clary kucağında gevşemişti. Bitkinlik onu yakalayıp tüketiyor, göz kapaklarını ağırlaştırıyordu. Bundan öncesinde çok uzun bir gün ve gece geçirmişlerdi. “Annem ve Luke ben uyurken gelirlerse beni uyandır,” dedi.

“Ah, merak etme seni kaldırırlar,” dedi Jace uyuklu bir şekilde. “Annen senden faydalandığımı düşünür ve elinde şömine süngüsüyle odanın içinde beni kovalar.”

Clary elini uzatıp yanağını okşadı. “Ben seni korurum.”

Jace cevap vermedi. oktan uykuya dalmış, sakın sakın nefes alıyordu. Kalp ritimleri yavaş yavaş birbiriyle eşleşiyordu. Jace uyurken Clary'nin gözüne uyku girmiyordu. Kaşlarını çatarak yükselen aevlere bakıyor, *güzelim* sözü rüyada görülen sözlerin anısı gibi kulaklarında yankılanıyordu.

Hasret's Sisters Planet

11

EN İYİSİ KAYBEDİLDİ

“Clary. Jace. Uyanın.”

Clary başını kaldırdı. Kaskatı kesilmiş boynuna bir sancı girdiğinde bağırarak gibi olmuştu. Jace’in omzuna yaslanıp kıvrılmış bir hâlde uyumuştı. Jace de uyuyordu. Kanepenin kenarında ceketini başının altına yastık yerine sıkıştırmıştı. İnleyip doğrulurken kılıcının kabzası Clary’nin kalçasına rahatsız edici şekilde batıyordu.

Konsey cüppesi içindeki Konsül somurtkan bir suratla tepelerinde dikiliyordu. Jace güçlükle ayağa kalktı. “Konsül,” dedi elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde. Kıyafetleri buruşmuştu ve saçları olabilecek her yönden fırlıyordu.

“İkinizin burada olduğunu az kalsın unutuporduk,” dedi Jia. “Konsey toplantısı başladı.”

Clary tutulmuş sırtıyla boynunu hareket ettirerek daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı. Ağzı kupkuruydu. Vücudu gerginlik ve yorgunluktan ağrıyordu. “Annem nerede?” dedi. “Luke nerede?”

“Sizi koridorda bekleyeceğim,” dedi Jia, fakat yerinden kıılmıdamadı.

Jace ceketinden kollarını geçiriyordu. “Hemen geliyoruz, sayın Konsül.”

Konsül’ün sesindeki bir şey Clary’nin ona tekrar bakmasına neden oldu. Jia kızı Aline gibi güzeldi, fakat o anda ağzıyla gözlerinin kenarlarında gerginliğin oluşturduğu keskin çizgiler vardı. Clary bu görüntüyle daha önce de karşılaşmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Bir sorun var, öyle değil mi? Annem nerede? Luke nerede?”

“Emin değiliz,” dedi Jia alçak bir sesle. “Dün akşam gönderdiğimiz mesaja cevap vermediler.”

Bu kadar kısa sürede yaşadığı bu kadar çok Clary’yi sersemletmişti. Ne nefes alabiliyor ne bağırabiliyordu. Yalnızca damarlarına yayılan soğukluğu hissediyordu. Heosphoros’u bıraktığı yerden, masadan aldı ve kemerine geçirdi. Tek kelime etmeden Konsül’ün yanından geçip dışarıdaki koridora çıktı.

Simon orada bekliyordu. Dağılmış ve bitkin görünüyordu. Bir vampire göre bile çok solgundu. Clary elini sıkmak için uzattı. Bunu yaparken parmakları Simon’ın parmağındaki altın yapraklı yüzüğe değdi.

“Simon, Konsey toplantısına geliyor,” dedi Clary. Öyle cüretkâr bir şekilde bakmıştı ki Konsül karşılığında bir şey söyleyemedi.

Jia başını sallamakla yetindi. Tartışamayacak kadar yorgun biri gibi görünüyordu. “Gecenin Çocukları’nın temsilcisi olabilir.”

“Ama temsilci yerine Raphael katılacaktı,” diye karşı çıktı Simon etekleri tutuşmuş bir hâlde. “Ben hazır değilim—”

“Raphael de dâhil hiçbir yeraltı dünyasından hiçbir temsilciye ulaşamadık.”

Jia koridorda ilerlemeye başladı. Soluk renkleri ve yeni kesilmiş kereste kokusuyla duvarlar ahşaptı. Burası Gard’ın Ölümcül Savaş’tan sonra yeniden inşa edilmiş kısmı olmalıydı. Clary önceki gece bunu fark edemeyecek kadar yorgundu. Meleksi güç mühürleri aralıklı olarak duvarlara kazınmıştı. Her biri keskin bir ışıkla parıldayarak penceresiz koridoru aydınlatıyordu.

“Onlara ulaşamadık demekle ne kastediyorsunuz?” diye sordu Clary, Jia’nın arkasından koşarak. Simon ve Jace de onu izledi. Koridor kıvrılarak Gard’ın merkezine gidiyordu. Clary hemen ileride okyanus sesi gibi boğuk bir gürültü işitiyordu.

“Ne Luke ne de annen Peri halkının evindeki toplantıdan geri döndü.” Konsül büyük bir antrede durdu. Burada epey fazla doğal ışık vardı, düz ve renkli camdan çeşitli büyüklüklerde kare pencerelerden içeri doluyordu. Önlerinde çift kanatlı kapılar melek ve ölümcül oyuncaklar triptiğiyle donatılmıştı.

“Anlamıyorum,” dedi Clary sesini yükselterek. “Yani hâlâ oradalar mı? Meliorn’un evinde?”

Jia başını salladı. “Ev boş.”

“Ama ya Meliorn, peki ya *Magnus*?”

“Şu anda kesin bir şey yok,” dedi Jia. “Evde hiç kimse yok. Temsilcilerin hiçbiri mesajlara cevap vermiyor. Patrick bir grup muhafızla şehirde arama yapmaya gitti.”

“Evde kan var mıymış?” diye sordu Jace. “Çarpışma izleri ya da başka bir şey?”

Jia başını salladı. “Hayır. Yemekler hâlâ masadaymış. Sanki öylece kayıplara karışmışlar gibi.”

“Dahası da var değil mi?” diye sordu Clary. “Yüzündeki ifadeden fazlası olduğunu anlayabiliyorum.”

Jia cevap vermedi. Sadece Konsey Salonu’nun kapısını açmakla yetindi. Antreye sesler doluştu. Clary’nin bir süredir duyduğu okyanus gürültüsüne benzer ses buydu işte. Aceleyle Konsül’ün yanından geçip kapı eşiğinde durdu. Kararsızca bekliyordu.

Sadece birkaç gün önce gayet düzenli olan Konsey Salonu bağırان Gölge Avcıları’yla doluydu. Bir kısmı gruplar bir kısmı tek hâlde herkes ayakta dikiliyordu. Grupların çoğunda tartışmalar dönüyordu. Clary söylenenleri çıkaramıyordu fakat insanların kızgın hareketlerini görebiliyordu. Gözleri tanıdık bir yüz bulabilmek için kalabalığın üstünde gezindi. Luke yoktu, Jocelyn yoktu. Fakat Lightwood’lar oradaydı. Engizitör cüppesi içinde Robert Maryse’in yanındaydı. Aline, Helen ve Blackthorn ailesi de oradaydı.

Ve işte, amfitiyatronun ortasında, yarım daire biçiminde kürsünün etrafına dizilmiş, Aşağı Dünyalılar’a ait dört, oyma ahşap sandalye duruyordu. Sandalyeler boştu ve önlerindeki döşeme tahtalarına yapışkan yaldıza benzer bir boyayla eğri bir şekilde şu karalanmıştı:

Veni.

Jace, Clary'nin yanından geçip salona girdi. Yazıya bakarken omuzları gergindi. "Bu irin," dedi. "Melek kanı."

Clary bir anda enstitüdeki kütüphaneyi, kan ve tüylerle, içi boş melek kemikleriyle kayganlaşmış zemini gördü.

Erchomai.

Geliyorum.

Ve şimdi ise tek kelime: *Veni.*

Geldim.

İkinci bir mesaj. Ah, Sebastian çalışıyordu. *Budala*, diye düşündü. Sadece onun için geldiğini, bunun daha büyük bir şeyin parçası olmadığını, daha fazlasını, daha çok yıkımı, dehşeti, kargaşayı istemediğini düşünmesi büyük budalalık-tı. Clary manastırdaki savaştan bahsettiği zamanki sırtıtsını düşündü. Elbette bu bir saldırıdan fazlasıydı, oyalamak için yapılmıştı. Nefilimler'in gözlerini Alicante'den uzağa çevirmek, her yerde onu ve karanlık avcılarını aramalarını, yaralıları ve ölülerle paniğe kapılmalarını sağlamak içindi. Bu sırada da Sebastian, Gard'ın göbeğine girmenin bir yolunu bulmuş ve yeri kanla boyamıştı.

Platformun yakınında yüzleri başlıklarından görünmeyen, kemik rengi cübbeleriyle Sessiz Biraderlerden oluşan bir grup vardı. Anıları canlanan Clary, Jace'e döndü. "Birader Zachariah -iyi olup olmadığını sorma fırsatı bulamadım sana."

Jace yüzünde kusacak gibi bir ifadeyle platformun üstündeki yazıya bakıyordu. "Onu Basilius'ta gördüm. İyi. O... farklı."

"İyi yönde mi farklı?"

“İnsan olarak farklı,” dedi Jace. Clary tam ne kastettiğini soracaktı ki birinin kendisine seslendiğini işitti.

Salonun ortasında kalabalığın arasında bir elin kalktığını gördü. Biri telaş içinde ona doğru el sallıyordu. Isabelle’di bu. Annesiyle babasından biraz uzakta Alec’le birlikte duruyorlardı. Clary, Jia’nın kendisine seslendiğini duydu fakat çoktan kalabalığın arasına dalmıştı. Jace ve Simon da onun peşinden gidiyordu. Meraklı bakışların onlara yöneldiğini hissetti. Bunların kim olduklarını biliyorlardı. Valentine’ın kızı, Valentine’ın evlatlık oğlu ve gün vampiri.

“Clary!” diye seslendi Isabelle. O sırada Clary, Jace ve Simon’la birlikte kendilerini izleyenlerden kurtulmuş, kalabalığın ortasında kendilerine ufak bir alan açmayı başarmış olan Lightwood kardeşlerin yakınına düşmüşlerdi. Isabelle, Simon’a sinirli bir bakış attıktan sonra Jace ve Clary’ye sarılmak için kollarını uzattı. Jace’i bırakır bırakmaz Alec onu kol yeninden çekip yapışıverdi. Eklem boğumları kumaşın etrafında beyazdı. Jace şaşkın görünüyordu fakat hiçbir şey dememdi.

“Doğru mu?” dedi Isabelle, Clary’ye. “Sebastian dün gece sizde miydi?”

“Amatis’in evindeydi, evet. Nereden biliyorsun?” dedi Clary.

“Babamız engizitör, elbette biliyoruz,” dedi Alec. “Konsey Salonu’nu açmadan önce herkes Sebastian’ın şehirde olduğu söylentisini konuşuyordu ve şimdi de bunu gördük.”

“Doğru,” diye ekledi Simon. “Konsül beni uyandırdıktan sonra meseleyi sordu. Bir şey biliyormuşum gibi. Olay boyunca uyumuşum,” dedi Isabelle ona soran gözlerle bakınca.

“Konsül *bununla* ilgili herhangi bir şey dedi mi?” diye sordu Alec, kolunu aşağıdaki tatsız manzaraya doğru savurup. “Sebastian mı?”

“Hayır,” dedi Clary. “Sebastian planlarını paylaşmaz.”

“Aşağı Dünyalı temsilcilere ulaşmış olmamalıydı. Alicante sadece korunmakla kalmıyor, aynı zamanda güvenli evlerinin çoğu vesayet altında,” dedi Alec. Nabız boğazında bir çekiç gibi atıyor, Jace’in kol yenidoğan eli inceden titriyordu. “Yemekteydiler. Güvende olmaları lazımdı.” Jace’i bırakıp ellerini ceplerine daldırdı. “Ve Magnus... Magnus’un orada hiç olması gerekirdi. Onun yerine Catarina gidecekti.” Simon’a baktı. “Savaşın olduğu akşam seni Melek Meydanı’nda onunla birlikte gördüm,” dedi. “Neden Alicante’de olduğunu söyledi mi?”

Simon başını salladı. “Beni başından savdı. Clary’yi tedavi ediyordu.”

“Belki de bu bir blöftür,” dedi Alec. “Belki de Sebastian Aşağı Dünyalı temsilcilere bir şey yaptığını düşünmemizi istiyordur. Bizi—”

“Onlara bir şey yapıp yapmadığını *bilmiyoruz*. Ama kayıplar,” dedi Jace alçak sesle. Alec onlarla göz göze gelmeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını çevirdi.

“*Veni*,” diye fısıldadı Isabelle, platforma bakarak. “Neden?..”

“Bize gücü olduğunu söylüyor,” dedi Clary. “Hiçbirimizin anlamaya bile başlamadığı türden bir güç.” Odasında belirip kayboluşunu düşündü. Sanki toprak onu bağrına basıyormuş, yukarıdaki dünyanın tehditlerinden korumak istiyormuş gibi manastırda yerin ayakları altında nasıl açıldığını.

Salon net bir açıklamayla, Konsey'i yerlerini almaya çağıran zil sesiyle çınladı. Jia krüsünün yerini değiştirmişti. Her iki tarafında başlıklı cübbeleriyle silahlı Clave muhafızları vardı.

"Gölge Avcıları," dedi. Ve bu kelime mikrofon kullanmış gibi salonda net bir şekilde yankılandı. "Lütfen sessiz olun."

Salon yavaş yavaş sessizliğe gömüldü. İnsanların yüzlerindeki isyankâr bakışlara rağmen işbirliğine gerek duyulmayan bir sessizlik hâkimdi. "Konsül Penhallow!" diye duyurdu Kadir. "Bizim için ne cevaplarınız var? Bu, bu saygısızlığın anlamı nedir?"

"Emin değiliz," dedi Jia. "Gece olmuş, iki muhafızın nöbetleri arasında."

"Bu intikam demek," dedi siyah saçlı, ince bir adam. Clary bunun Budapeşte Enstitüsü'nün başı olduğunu biliyordu. İsminin Lazlo Balogh olduğunu sanıyordu. "Londra ve manastırda kazandığımız zaferlere karşı intikam."

"Londra ve manastırda zafer kazanmadık, Lazlo," dedi Jia. "Londra Enstitüsü'nün bizim bile bilmediğimiz, benzerini kuramayacağımız bir birlik tarafından korunduğunu öğrendik. Oradaki Gölge Avcıları uyarıldı ve güvenliği sağladılar. Buna rağmen birkaç tanesi yaralandı: Sebastian'ın birliklerinin hiçbirine zarar gelmedi. En iyi ihtimalle başarılı bir geri çekilme denilebilir."

"Peki manastır saldırısı," diye karşı çıktı Lazlo. "Manastıra girmedir. Oradaki cephaneliğe ulaşamadı—"

"Ama savaşı da kaybetmedi. Altmış savaşçı gönderdik ve otuzunu öldürüp onunu yaraladı. Kırk savaşçısı vardı, belki on beşini kaybetti. Jace Lightwood'u yaraladığında gerçekleşenler olmasaydı kırk askeri altmış askerimizi katlederdi."

“Bizler Gölge Avcıları’yız,” dedi Nasreen Choudhury. “Savunduğumuz şeyi son nefeslerimize, kanlarımızın son damlasına kadar savunmaya alışkınız.”

“Yüce bir düşünce,” dedi Marseilles kardinaler meclisinden Josiane Pontmercy, “ama pek tatbiki olmayabilir.”

“Onun karşısına çıkması için manastıra gönderdiğimiz rakamlarda fazla ılımlı davrandık,” dedi Robert Lightwood. Gürleyen sesi tüm salonu doldurmuştu. “Saldırılarından sonra Sebastian’ın dört yüz karanlık avcısı olduğunu tahmin ediyoruz. Bu rakamlar düşünüldüğünde, onun birlikleriyle tüm Gölge Avcıları arasında yapılacak yüz yüze bir çarpışmayı kazanacağı anlamına gelecektir.”

“O hâlde yapmamız gereken şey daha fazla Gölge Avcısı’nı dönüştürmesine izin vermeden onunla bir an önce savaşmak,” dedi Diana Wrayburn.

“Bulamadığınız bir şeyle savaşamazsınız,” dedi Konsül. “Onu arama çabalarımız hâlâ sonuç vermedi.” Sesini yükseltti. “Sebastian Morgenstern’in en iyi planı bizi az sayılarla çekmek. İblisleri ya da kendisini avlamamız için keşifçi grupları göndermemizi istiyor. Hep birlikte burada, İdris’te, bize karşı koyamayacağı yerde kalmalıyız. Eğer birbirimizden ayrılırsak, memleketimizi terk edersek, kaybederiz.”

“Sonuna kadar bizi bekleyecektir,” dedi Kopenhag kardinaler meclisinden sarışın bir Gölge Avcısı.

“Buna sabrı olmadığına inanmak zorundayız,” dedi Jia. “Saldıracağını varsaymalıyız, böylece bunu yaptığında sayılarımızla onu yeneriz.”

“Düşünülmesi gereken sabırdan fazla şeyler var,” dedi Balogh. “Aşağı Dünyalılar’la yapacağımız Konsey biter bitmez döneriz diye düşünerek enstitülerimizi bırakıp buraya geldik. Dünyada başka yerlerde olmazsak dünyayı kim koruyacak? Bir *fermanımız* var, dünyayı korumamız, iblisleri durdurmamız için cennetten gelen bir ferman. Bunu İdris’ten yapamayız.”

“Tüm mıntıklar tam takım,” dedi Robert. “Wrangel Adası fazla mesai yapıyor. Ve Aşağı Dünyalılar’la yapacağımız yeni işbirliğini göz önüne alırsak, Anlaşmalar’ı sürdürmeleri için onlara güvenmemiz gerekecek. Bugün Konsey’de tartışacağımız bir şey de bu—”

“Eh, Aşağı Dünyalı temsilcilerinin kayıp olduğunu dikkate alırsak,” dedi Josiane Pontmercy, “size bu konuda bol şans dilerim.”

Kayıp. Bu kelime suya düşen bir çakıl taşı gibi sessizliğin ortasına düşerek salonda bir dalgalanma yarattı. Clary yanındaki Alec’in hafiften kasıldığını hissetti. Bunu düşünmemeye, gerçekten kaybolabileceklerine inanmamaya çalışmıştı. *Sebastian’ın oynadığı bir oyun bu,* demişti sürekli kendine. *Zalimce bir oyun, o kadar.*

“Bunu bilmiyoruz!” diye karşı çıktı Jia. “Muhafızlar şu anda orada araştırıyorlar—”

“Sebastian sandalyelerinin önündeki yere yazmış!” diye bağırdı kolu sargılı bir adam. Mexico City Enstitüsü’nün başıydı ve manastır savaşına katılmıştı. Clary soyadının Rosales olduğunu sanıyordu. “*Veni.* Geldim. Tıpkı New York’ta meleği

öldürünce bize mesaj yolladığı gibi, şimdi de Gard'ın kalbin-den vuruyor—”

“Ama bizi vurmadı,” diye araya girdi Diana. “Yeraltı dünyası temsilcilerini vurdu.”

“Müttefiklerimizi vurmak demek bizi vurmak demektir,” diye seslendi Maryse. “Onlar temsil ettiği tüm katılımcı hak-larıyla Konsey üyeleri.”

“Onlara ne olduğunu bile bilmiyoruz!” dedi kalabalığın ara-sından biri öfkeyle. “Gayet iyi durumda olabilirler—”

“O hâlde *neredeler?*” diye bağırdı Alec. Alec’in sesini duyan Jace bile irkilmişti. Alec mavi gözlerinde kasvetli bakışlarla öfke-liydi. Clary o anda enstitüde tanıştığı öfkeli çocuğu anımsadı. Öyle uzun zaman olmuştu gibi geliyordu ki. “Onların izini sürmeye çalışan oldu mu?”

“Evet,” dedi Jia. “İşe yaramadı. Hepsinin izini sürmek imkânsız. Bir büyücünün ya da ölü birinin izini süremezsiniz—” Jia aniden nefesini tutup sustu. Birdenbire solundaki Clave muhafızı arkasına geçmiş, onu cübbesinden tutuyordu. Onu geriye çekerken geriye doğru çekip uzun, gümüş bıçağı olan bir hançeri boğazına tutarken kuruldan bağırışmalar yükseldi.

“Nefilimler!” diye kükredi ve başlığı açılıverdi. Boş gözle-riyle karanlık avcıların dönen, tanımadık damgaları göründü. Kalabalıkta bağırışmalar yükselmeye başladı. Diğer muhafız bıçağını Jia’nın boğazına daha da bastırırken kalabalık sustu. Etrafindan kan çıkmaya başladı, uzaktan bile görülebiliyordu.

“Nefilimler!” diye kükredi adam tekrardan. Clary zihninde onu bir yerlere oturtmaya çalışıyordu. Her nedense tanıdık

görünüyordu. Uzun boylu, kahverengi saçlı, muhtemelen kırk yaşlarındaydı. Kolları kalın kaslıydı, Jia'yı tutmaya çalışırken damarları halat gibi öne çıkıyordu. “Olduğunuz yerde kalın! Yaklaşmayın yoksa Konsül'ünüz ölür!”

Aline çığlık attı. Helen onu tutmuş, öne doğru koşturmasına engel olmaya çalışıyordu. Arkalarındaki Blackthorn'ların çocukları en küçük kardeşini kucağında taşıyan Julian'ın etrafında toplanmıştı. Drusilla yüzünü onun böğrüne dayamıştı. Uzaktan bile parıltıdan saçlarıyla Cortana'sını çıkarmış, diğerlerini koruyordu.

“O Matthias Gonzales,” dedi Alec şok içinde. “Buenos Aires Enstitüsü'nün başıydı—”

“Susun!” diye bağırdı Jia'nın arkasındaki adam -Matthias- ve ortama tedirgin bir sessizlik çöktü. Gölge Avcıları'nın pek çoğu tıpkı Jace'le Alec gibi elleri silahlarında hazır duruyordu. Isabelle kırıbacının kulpunu kavramıştı. “Dinleyin beni Gölge Avcıları!” diye bağırdı Matthias, gözleri büyük bir ışıkla parlayarak. “Dinleyin beni çünkü bir zamanlar sizden biriydim. Clave'in kurallarına körü körüne uyuyor, Idris'in mırıltıları içerisinde meleklerin ışıyla korunduğumu sanıyor, güvenliğimden emindim! Fakat burada güvenliğin yok.” Çenesini bir yana eğip yerdeki yazıya işaret etti. “Hiç kimse güvende değil, cennetin elçileri bile. İşte Cehennem Kupası'nın ve onu taşıyan kişinin gücünün erimi budur.”

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Robert Lightwood öne doğru atıldı. Jia'ya ve boğazındaki bıçağa bakarken yüzü kaygılıydı. “Ne istiyormuş?” diye sordu Robert. “Valentine'in oğlu. Bizden ne istiyor?”

“Ah, pek çok şey istiyor,” dedi karanlık Gölge Avcısı. “Ama şimdilik kız kardeşi ve üvey kardeşini hediye ederseniz bununla yetinecektir. Ona Clarissa Morgenstern’le Jace Lightwood’u verin ve felaketten kurtulun.”

Clary, Jace’in yutkunduğunu duydu. Panik içinde ona baktı. Tüm salonun bakışlarının üstünde olduğunu hissedebiliyor, suda eriyen tuz misali yok olduğunu duyumsuyordu.

“Biz Nefilimler’iz,” dedi Robert buz gibi soğuk bir tavırla. “Kendimizden olanları takas edemeyiz. O da bunu biliyor.”

“Cehennem Kupası’ndan doğan bizler müttefiklerinizin beşini elimizde tutuyoruz,” diye geldi cevap. “Peri halkından Meliorn, Gecenin Çocukları’ndan Raphael Santiago, Ayın Çocukları’ndan Luke Garroway, Nefilimler’den Jocelyn Morgenstern ve Lilith’in Çocukları’ndan Magnus Bane. Bize Clarissa’yla Jonathan’ı vermezseniz demirle gümüş, ateşle üvez ağacını infazlarına kullanacağız. Ve yeraltı dünyasından müttefikleriniz kendi insanlarınızı vermediğiniz için temsilcilerini kurban ettiğini öğrenecek, size karşı geleceklerdir. Bizim safımıza katılacak, siz de kendinizi yalnızca Cehennem Kupası’nı taşıyanla değil, tüm yeraltı dünyasıyla bir savaş hâlinde bulacaksınız.”

Clary sersemlediğini hissediyordu. Öyle yoğundu ki bu sanki bir hastalık geçiriyordu. Annesi, Luke ve Magnus’un tehlikede olduğunu anlamıştı. Bunun kesin olmadığını ve reddedilemeyeceği içine doğmuş, elbette anlamıştı. Yine de bunu duymak başka bir şeydi. Titremeye başladı. Kafasında tutarsız bir duanın sözleri tekrar edip duruyordu: *Anne, Luke, iyi olun, lütfen iyi olun. Magnus da iyi olsun, Alec için. Lütfen.*

Zihninde Isabelle'in sesini de duyuyordu. Sebastian'ın onlarla ve Aşağı Dünyalılar'ın hepsiyle birden savaşılamayacağını söylüyordu. Fakat her şeyi onların aleyhine çevirmenin temiz bir yolunu bulmuştu: Eğer Aşağı Dünyalı temsilcilerine şimdi zarar gelirse, bu Gölge Avcıları'nın suçu olarak görülecekti.

Jace'in yüz ifadesi karamsar bir hâl almıştı, fakat ona kalbine saplanmış bir sırınga gibi aynı anlayışla bakıyordu. Geri çekilip bunun olmasına izin veremezlerdi. Sebastian'a gideceklerdi. Tek şansları buydu.

Clary bunu yüksek sesle bildirmek için öne doğru çıktı, fakat birisi bileğini sıkıca tutup onu geriye çekti. Bunun Simon olduğunu düşünerek arkasını döndü. Fakat Isabelle'i görünce şaşırdı. "Yapma," dedi Isabelle.

"Sen bir budala ve müritsin," dedi Kadir, Matthias'a öfke dolu gözlerle bakıp. "Hiçbir Aşağı Dünyalı iki evladımızı Jonathan Morgenstern'in ceset yığınınına kurban etmediğimiz için bizi suçlamayacaktır."

"Ah, ama onları öldürmeyecek," dedi Matthias acımasız bir neşeyle. "Morgenstern'in kızı ve Lightwood'un oğluna hiçbir zarar gelmeyeceğine dair Meleğin üstüne söz veriyor. Onlar onun ailesi ve yanlarında olmalarını istiyor. Yani kurban edilecek bir şey yok."

Clary yanağına bir şey değdiğini hissetti. Jace'ti. Ona hızlı bir öpücük kondurmuştu. Clary bir akşam önceki Sebastian'ın Yehuda öpücüğünü düşündü Jace'i yakalamak için döndü. Fakat çoktan oradan ayrılmış yanlarından uzaklaşmış, bankaların ara-

sındaki koridordan ilerliyordu. “Gideceğim!” diye bağırdı, sesi tüm salonda çınlayarak. “Kendi irademle gideceğim.” Kılıcı elindeydi. Onu yere atınca büyük bir gürültüyle merdivenlere düştü. “Sebastian’a gideceğim,” dedi, sözlerini izleyen sessizliğin içinde. “Sadece Clary’yi bunun dışında tutun. Bırakın kalsın. Sadece beni götürün.”

“Jace, *yapma*,” dedi Alec. Fakat sesi salonda kopan feryattan duyulmamıştı. Sesler duman gibi yükselerek tavana doğru sürükleniyordu. Jace elleri silahı olmadığını gösterir şekilde önünde, sakince duruyordu. Saçları mühürlerin ışıkları altında parılıyordu. Kendini kurban eden bir meleğe benziyordu.

Matthias Gonzales bir kakhaha attı. “Clarissa’nın olmadığı bir pazarlık yapılmayacak,” dedi. “Sebastian onu istiyor ve ben efendim ne isterse onu götürürüm.”

“Aptal olduğumuzu sanıyorsunuz,” dedi Jace. “Aslına bakarsan işin aslını biliyorum. *Düşündüğün* falan yok. Sen iblisin bir sözcüsüsün, o kadar. Artık hiçbir şey umurunda değil. Ne aile ne soy ne de onur. Artık bir insan değilsin.”

Matthias dudak büktü. “Neden biri insan olmak istesin ki?”

“Çünkü anlaşmanız beş para etmez,” dedi Jace. “Size teslim olacağız ve Sebastian rehinlerimizi geri verecek. Ya sonra? Onun Nefilimler’den ne kadar iyi, ne kadar güçlü ve akıllı olduğunu bize anlatmak için epey çaba sarf ediyorsun. Bizi Alicante’de nasıl vuracağını, hiçbir mıntıkamızın hiçbir muhafızımızın ona karşı koşamayacağını söylüyorsun. Bizi nasıl yok edeceğini. Eğer biriyle pazarlık yapmak istiyorsan, ona *kazanma* şansı verirsin. İnsan olsaydın bunu bilirdin.”

Bunu izleyen sessizlikte Clary yere düşen bir kan damlasının sesinin duyulabileceğini düşündü. Matthias kımıldamadan duruyordu. Bıçağı hâlâ Jia'nın boğazında, bir şeyler fısıldayacakmış ya da bildiği bir şeyi ezberden okuyacakmış gibi dudakları oynuyordu.

Ya da dinliyor, diye düşündü Clary, kulağına fısıldanan kelimeleri dinliyordu...

“Kazanamazsınız,” dedi Matthias sonunda. Jace bir kahkaha attı. Clary'nin ilk âşık olduğu keskin, iğneleyici kahkahaydı bu. *Kendini kurban eden değil, intikam alan bir melek,* diye düşündü, *altından kandan ve ateşten, yenilgi karşısında bile kendine güvenen.*

“Demek istediğimi anlıyor musun,” dedi Jace. “O hâlde şimdi ya da sonra ölmemizin ne gibi bir farkı olacak–”

“Kazanamazsınız,” dedi Matthias, “ama *hayatta kalabilirsiniz.* Cehennem Kupası'yla dönüşmeyi seçenleriniz, sabah yıldızının askerleri olacak ve Jonathan Morgenstern'in liderliği altında dünyaya hükmedeceksiniz. Raziel'in evlatları olarak kalmayı seçenler ise Idris'te olduğunuz sürece istediğini yapabilir. Idris'in sınırları mühürlenecek ve burası bize ait olacak. Size Melek tarafından bahşedilmiş bu topraklar sizde kalacak, sınırları içinde sizde kalacak ve güvende olacaksınız. Size söz verilen bu.”

Jace ters ters bakıyordu. “Sebastian'ın sözleri hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Elinizdeki tek şey sözleri,” diye karşılık verdi Matthias. “Aşağı Dünyalılar'la ittifakınızı sürdürün, Idris'in sınırları içinde

kalın, böylece hayatta kalabilirsiniz. Ancak bu teklif kendi iradenizle efendimize teslim olursanız geçerli. Clarissa'yla ikiniz. Hiçbir müzakere olmayacak.”

Clary yavaşça etrafına baktı. Nefilimler'in bir kısmı endişeli, bir kısmı korkulu, diğerleri öfkeli görünüyordu. Geri kalanlar ise hesap yapıyorlardı. Anlaşmalar Holü'nde bu aynı insanların karşısına çıkıp savaşı kazanabilecekleri birleştirici mührü gösterdiğini anımsadı. O zaman müteşekkir olmuşlardı. Fakat bu aynı zamanda Sebastian kaçırdığı zaman Jace'i aramayı bırakmak için oy vermiş Konsey'di, zira bir oğlanın hayatı kaynaklarını harcamalarına değmezdi.

Özellikle de bu oğlan Valentine'in evlatlık oğluysa.

Bir zamanlar iyi ve kötü insanlar, aydınlık ve karanlık taraflar olduğunu düşünürdü. Fakat artık böyle düşünmüyordu. Ağabeyi ve babasında kötülüğü, bozulan iyi niyetlerin kötülüğünü ve saf güç arzusunun kötülüğünü görmüştü. Fakat iyiliğin içinde güvenlik de yoktu: Erdem bir bıçak gibi kesebilirdi ve cennetin ışığı kör edebilirdi.

Alec ve Isabelle'den uzaklaşınca Simon'ın kolunu tuttuğunu hissetti. Dönüp ona baktı ve başını salladı. *Bunu yapmama izin vermek zorundasın.*

Simon'ın kara gözleri yalvarır gibi bakıyordu. “Yapma,” diye fısıldadı.

“İkimiz dedi,” diye fısıldadı Clary de ona. “Jace, Sebastian'a bensiz giderse onu öldürür.”

“İkinizi de öldürecek zaten.” Isabelle hüsrandan ağlamak üzereydi. “Gidemezsin, Jace de öyle-Jace!”

Jace dönüp onlara baktı. Clary onun yanına gitmeye çalıştığını fark ettiğinde yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Başını sallayıp dudaklarını oynattı: “Hayır.”

“Bize zaman verin,” diye seslendi Robert Lightwood. “En azından oylama yapmamız için zaman verin.”

Matthias bıçağı Jia’nın boğazından çekip yukarıda tuttu. Diğer koluyla onu çevrelemiş, eli cübbesinin önünü kavıyordu. Bıçağı tavana doğru kaldırdı ve bu hareketle bıçağın üstü parıldadı. “Zaman,” dedi dudak bükerek. “Sebastian neden size zaman verecekmiş ki?”

Keskin bir uğultu havayı yarıp geçti. Clary parlak bir şeyin yanından geçtiğini gördü ve bir ok Matthias’ın Jia’nın başının üstünde tuttuğu bıçağa isabet ettiğinde çarpışan metallerin sesini işitti. Matthias’ın elindeki bıçak düştü. Clary başını yana çevirince Alec’i gördü. Arbaletini kaldırmıştı. Yayı hâlâ titreşiyordu.

Matthias bağırıp geriye doğru sendeledi. Eli kanıyordu. Yere düşen bıçağını almak için eğilince Jia ondan uzağa atıldı. Clary, Jace’in bağırıldığını işitti: “*Nakir!*” Kemerinden serafim bıçağı çıkarmıştı ve ışığı içeriye aydınlatıyordu. “Çekil *yolumdan!*” diye bağırды ve insanları omuzlayarak merdivenlerden platforma inmeye başladı.

“Hayır!” Arbaletini bırakan Alec arka oturaklardan fırlayarak Jace’in tepesine atıldı. Onu yere düşürdüğü anda platform üstüne benzin dökülmüş bir şenlik ateşi misali alev aldı. Jia çığlık atarak platformdan kalabalığın içine atladı. Kadir onu tutup nazikçe aşağı indirirken tüm Gölge Avcıları dönüp alevlere baktılar.

“Bu ne şimdi,” diye fısıldadı Simon. Parmakları hâlâ Clary’nin koluna sarılı. Clary, Matthias’ı görebiliyordu. Alevlerin ortasında kara bir gölgeden ibaretti. Ona zarar vermedikleri belliydi. Görünüşe bakılırsa, kahkahalar atıyor, bir yangın orkestrasını yöneten bir şey gibi tekrar tekrar kollarını kaldırıyor. Salon çığlıklarla, yanan ahşap kokusu ve çatırtılarla dolmuştu. Aline yaralı annesini tutmak için koşturmuş, ağlıyordu. Helen çaresizce olanları izliyor, Julian’la birlikte küçük Blackthorn’ları aşağıda olanlardan korumaya çalışıyordu.

Oysa kimse Emma’yı korumuyordu. Emma gruptan ayrı durmuş, küçük yüzü yaşadığı şoktan bembeyaz kesmişti. Salonu dolduran korkunç seslerin üstüne Matthias’ın çığlıkları gürültüyü delip geçti: “İki gün, Nefilimler! Kaderinize karar vermek için iki gününüz var! Ondan sonra hepiniz yanacaksınız! Cehennem ateşlerinde yanacaksınız ve Edom’un külleri kemiklerinizi örtecek!”

Sesi tüyler ürpertici bir çığlıktan ibaretti ve alevler alçalıp da onların arasında yok olduğunda birdenbire kesiliverdi. Son közler de döşemeyi yalayıp geçiyor, parlak uçları platforma irinle yazılmış mesaja değmiyordu bile.

Veni.

GELDİM.

Maia apartman kapısının dışında iki dakika boyunca derin derin nefes alıp bekledikten sonra anahtarı kilide sokacak cesareti ancak bulabilmişti.

Holdeki her şey tüyler ürpertici derecede normal görünüyordu. Jordan'ın ve Simon'ın ceketleri dar girişte kancalara asılıydı. Duvarlar bit pazarlarından alınmış sokak tabelalarıyla süslenmişti.

Maia oturma odasına yöneldi. Burada zaman donmuş gibiydi: Televizyon açıktı ve siyah ekran gösteriyordu, iki oyun kumandası hâlâ kanepedeydi. Kahve makinesini kapatmayı unutmuşlardı. Oraya gitti ve makinenin düğmesine bastı. Buzdolabının üstüne asılı Jordan'la birlikte fotoğraflarına olabildiğince bakmamaya çalışmıştı: Brooklyn Köprüsü'nde, Waverly Place lokantasında kahve içerken, gülerек Maia'nın mavi, yeşil ve kırmızıya boyadığı tırnaklarını gösteren Jordan. Ne kadar çok fotoğraf çektiklerinin farkına bile varmamıştı. Sanki hatırasına kolaylıkla dalabilsinler diye ilişkilerinin her saniyesini kaydetmeye çalışmıştı.

Yatak odasına gitmeden önce kendini tekrar hazırladı. Yatak hâlâ dağınıktı ve çarşaf lar yerinden çıkmıştı. Jordan hiçbir zaman düzenli olmamıştı. Kıyafetleri odanın etrafına saçılmıştı. Maia odanın öteki tarafında bulunan eşyalarının durduğu yazı masasına gitti. Leila'nın kıyafetlerini çıkardı.

Kendi kotuyla tişörtünü giyince rahatladı. Bir ceket almak üzere elini uzattığında kapı zili çaldı.

Jordan, Pretor'un kendisine tanzim ettiği silahları yatağın ucundaki sandıkta tutuyordu. Maia sandığı açıp önünde bir haçın oyulduğu ağır, demir bir şişecik çıkardı.

Ceketini geçirip oturma odasına gitti. Şişecik cebindeydi, parmaklarını ona dolamıştı. Elini uzatıp kapıyı açtı.

Karşıda duran kızın omuzlarına dökülen düz, siyah saçları vardı. Saçlarına karşılık teni bembeyaz, dudakları koyu kırmızıydı.

Temizce dikilmiş siyah bir takım giymişti. Kan, kömür ve buz içinde modern bir pamuk prenesti. “Beni sen çağırdın,” dedi. “Jordan Kyle’ın kız arkadaşıydı, değil mi?”

Gelen Lily’ydi. Vampir klanındaki en zeki kişilerden biri. Her şeyi bilirdi. Raphael’le aralarından su sızmazdı.

“Bilmiyormuş gibi davranma Lily,” dedi Maia öfkeyle. “Buraya daha önce de geldin, Simon’ı bu evden Maureen’in yanına götürenin sen olduğuna eminim.”

“Eee?” Lily kollarını kavuşturunca pahalı takımı hisirdadı. “Beni içeri davet edecek misin etmeyecek misin?”

“Etmeyeceğim,” dedi Maia. “Burada, holde konuşacağız.”

“Sıkıcı.” Lily soyulan boyasıyla duvara yaslandı ve yüzünü buruşturdu. “Neden beni buraya çağırdın, kurt?”

“Maureen deli,” dedi Maia. “Raphael ve Simon gitti. Sebastian Morgenstern Nefilimler’e bir şey göstermek için Aşağı Dünyalılar’ı öldürüyor. Belki de vampirlerle kurtadamların konuşma vakti gelmiştir. Hatta ittifak yapma vakti.”

“Eh, ne kadar da şirinsin,” dedi Lily ve dikleşti. “Bak, Maureen deli ama hâlâ klanın lideri. Ve bir şeyden emin olabilirsin. Erkek arkadaşı öldüğü için keçileri kaçırmış, hödük bir sürü üyesiyle barış görüşmeleri yapacak değil.”

Maia elindeki şeyi daha da sıkı. İçindekileri Lily’nin yüzüne atmak için yanıp tutuşuyordu. Öyle çok istiyordu ki bunu bu düşünce onu korkutuyordu.

“Sürü lideri olduğun zaman ara beni.” Bu vampir kızın gözlerinde kara bir ışık vardı, sanki bir şey söylemeden Maia’ya bir şeyler anlatmak istiyordu. “O zaman konuşuruz işte.”

Lily arkasını dönüp yüksek topuklu ayakkabılarının çıkardığı tıkırtılarla koridorda ilerledi. Maia cebindeki kutsal su şişesini sıkarak elini yavaş yavaş gevşetti.

“İyi atıştı,” dedi Jace.

“Benimle dalga geçmek zorunda değilsin.” Alec ve Jace Gard’ın baş döndürücü şekilde dizilmiş toplantı odalarından birindeydi. Jace’in daha önce Clary’yle birlikte bulunduğu oda değil, Gard’ın daha eski bölümünde sade bir odaydı. Duvarlar taştandı ve batı yakasındaki duvar boyunca bir bank vardı. Jace bunun üstünde diz çökmüştü. Ceketini bir kenara atmış, tişörtünün sağ yenini kıvrırmıştı.

“Dalga geçmiyorum,” diye karşı çıktı Jace. Alec mızrakçığının ucunu Jace’in çıplak koluna dayamıştı. *Adamas*’tan siyah çizgiler sarmal çizerek çıkarken, Jace’in aklına bir önceki gün gelmişti. Alicante’de Alec, Jace’in elini sarıyor, ona öfkeyle şöyle diyordu: Bir fani gibi yavaş ve çirkince iyileşebiliyorsun. Jace o gün elini bir pencereye sokmuştu. Alec’in kendisine dediği her şeyi hak ediyordu.

Alec yavaş yavaş nefes verdi. Her zaman mühürler konusunda, özellikle de *iratze*’lerde dikkatli davranırdı. Jace’in teninin hafiften yandığını ve acıdığını hissediyor gibiydi. Buna karşın Jace hiçbir zaman acıyı umursamamıştı. Pazılarını sararak

önkoluna inen beyaz yara izleri buna şahitlik ediyordu. Bir *parabatai*'nin size verdiği mühürde özel bir güç vardı. İşte bu yüzden Lightwood ailesinin geri kalanı Konsül'ün ofisinde toplanırken ikisini birden göndermişlerdi. Böylece Alec, Jace'i olabildiğince hızlı ve etkin bir şekilde iyileştirebilecekti. Oysa Jace buna şaşırmişti. Bileği mosmor ve şişmiş bir şekilde toplantı bitene kadar kalmasını istemelerini beklemişti.

"Dalga geçmiyorum," dedi Jace tekrardan. Alec işini bitirmiş, eserini incelemek için geri çekilmişti. Jace daha şimdiden *iratze*'nin damarlarını uyuşturduğunu, kolundaki acıyı azalttığını, açık yarasını kapattığını hissedebiliyordu. "Bir amfitiyatronun yarı mesafesinden Matthias'ın bıçağını vurdun. Temiz atıştı, Jia'ya isabet etmedi bile. Üstelik Matthias hareket ediyordu."

"Hevesliydim." Alec mızrakçığını kemerine geri koydu. Kırpık siyah saçları gözlerine giriyordu. Magnus'la ayrıldıklarından beri düzenli olarak saçlarını kestiriyordu.

Magnus. Jace gözlerini kapadı. "Alec," dedi. "Oraya gideceğim. Gideceğimi biliyorsun."

"Bunun beni rahatlatacağını düşünüyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Alec. "Sebastian'a teslim olmanı ister miyim sanıyorsun? Deli misin sen?"

"Bana kalırsa Magnus'u geri getirmenin tek yolu bu olabilir." Jace göz kapaklarının ardındaki karanlığa doğru konuşuyordu.

"Clary'nin hayatını da takas etmek istiyorsun?" Alec sesinde iğneleyici bir ton vardı. Jace'in gözleri açılıverdi. Alec ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

“Hayır,” dedi Jace, kendi sesinde yenilgiyi duyarak. “Bunu yapamam.”

“Ben de bunu yapmanı istemem,” dedi Alec. “Sebastian’ın yapmaya çalıştığı tam da bu işte. Hepimizin arasını açmak, sevdiğimiz insanları bizi parçalamak için kanca gibi kullanmak. Ona izin vermemeliyiz.”

“Ne zaman bu kadar bilge oldun?” dedi Jace.

Alec kahkaha attı. Kesik, kırılgan bir kahkahaydı bu. “Bilge olduğum gün senin dikkatli olduğun gün olacak.”

“Belki de hep bilgeydin,” dedi Jace. “Sana *parabatai* olmak isteyip istemediğini sorduğum günü hatırlıyorum. Düşünmek için bir güne ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Sonra geri gelip kabul etmiştin ve sana neden bunu kabul ettiğini sorunca sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var demiştin. Haklıydın. Bunu üzerine tekrar düşünmemiştim, çünkü ihtiyaç duymamıştım. Yanımda sen vardın ve bana hep göz kulak oldun. Hep.”

Alec’in yüzü gerildi. Jace *parabatai*’sinin damarlarında dolaşan gerilimi görebiliyordu. “Yapma,” dedi Alec. “Böyle konuşma.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü,” dedi Alec. “İnsanlar öleceklerini düşündükleri zaman böyle konuşurlar.”

“Clary’yle Jace’i Sebastian’a verirsek, onları ölüme terk etmiş olacağız,” dedi Maryse.

Konsül’ün ofisindeydiler. Gard’ın en lüks dekore edilmiş odası burası olmalıydı. Yerde kalın bir halı vardı, taş duvar-

lar duvar kilimleriyle donatılmıştı, koca bir masa odanın karşı tarafında çaprazlamasına duruyordu. Masanın bir yanında Jia Penhallow oturuyordu. *İratze*'ler etkisini gösterirken boğazındaki yara kapanıyordu. Sandalyesinin arkasında kocası Patrick, eli Jia'nın omzunda duruyordu.

Karşılarında Maryse ve Robert Lightwood oturuyordu. Isabelle ve Simon'la birlikte içeride kalmasına izin verilmesi Clary'yi şaşırtmıştı. Tartıştıkları onun ve Jace'in akıbeti olmaydı. Fakat öte yandan Clave daha önce hiç insanların tavsiyesi olmadan kaderlerini belirlemek gibi bir sıkıntıyla karşılaşmış sayılmazdı.

"Sebastian onlara zarar vermeyeceğini söylüyor," dedi Jia.

"Onun sözü beş para etmez," dedi Isabelle öfkeyle. "Yalan söylüyor. Üstelik melek üstüne yemin etmesi de bir şey ifade etmiyor, çünkü melek umurunda bile değil. Birine hizmet ediyorsa o da Lilith."

Hafif bir tıkırtı işitildi ve kapı açıldı. Alec ve Jace içeri alındı. Birlikte birkaç merdivenden aşağı yuvarlanmışlardı ve asıl olan Jace'e olmuştu. Dudağı patlamış, bileği ya kırılmış ya burkulmuştu. Gerçi şu anda normale dönmüş görünüyordu. İçeri girerken Clary'ye gülümsemeye çalıştı fakat bakışları tekinsizdi.

"Clave'in bu durumu nasıl karşılayacağını anlamamız lazım," dedi Jia. "Sebastian'la Burren'da savaştınız. Onlar bunu biliyor ama karanlık avcılarla Gölge Avcıları arasındaki farkı *görmедiler*, ta ki manastıra kadar. Dünyada Nefilimler'den daha güçlü bir savaşçı ırk yoktu. Fakat şimdi var."

“Manastıra saldırmasının nedeni bilgi toplamaktı,” dedi Jace. “Nefilimler’in ne yapabileceğini öğrenmek istedi: sadece Burren’da birlikte mücadele verebileceğimiz grubu değil, aynı zamanda Clave tarafından savaşmak için gönderilmiş savaşçıları da. Birliklerine nasıl karşı koyduklarını görmek istedi.”

“Boyumuzun ölçüsünü alıyordu,” dedi Clary. “Bizi terazide tartıyordu.”

Jia ona baktı. “*Mene mene tekel upharsin,*” dedi yumuşak bir sesle.

“Sebastian’ın büyük bir savaş yapmak istemediğini söylerken haklıdınız,” dedi Jace. “Asıl amacı birkaç Nefilim’i dönüştürme fırsatı bulabileceği pek çok küçük savaş vermek. Onları birliğlerine katmak. Ve Idris’te kalmak işe yarayabilirdi. Savaşı buraya taşımasını bekleyip Alicante kayalıklarında ordusunun akışını kesmek. Ancak şimdi yeraltı dünyası temsilcilerini ele geçirdiği için burada kalmak işe yaramayacaktır. Aşağı Dünyalılar aleyhimize dönerken, dikkat etmezsek Anlaşmalar altüst olacaktır. Dünya altüst olacaktır.”

Jia’nın bakışları Simon’a yöneldi. “Sen ne dersin, Aşağı Dünyalı? Matthias haklı mıydı? Sebastian’ın rehinlerini fidyeyle serbest bırakmazsak bu yeraltı dünyasıyla savaşacağımız anlamına mı gelecek?”

Simon kendisine böyle resmi bir yetki atfedilerek konuşulması karşısında şaşırmış görünüyordu. Bilinçli ya da bilinçsiz, eli boynundaki Jordan’ın madalyonuna gitti. Konuşurken onu tutuyordu. “Bence,” dedi gönülsüzce, “makul davranacak Aşağı Dünyalılar varsa bile vampirler böyle davranmayacaktır.

Şimdiden Nefilimler'in hayatları düşük bir fiyat biçtiğini düşünüyorlar. Büyücüler..." Başını salladı. "Büyücüleri pek anlamadığımı söyleyemem. Ya da perileri, demek istediğim, Seelie Kraliçesi kendi çıkarını gözetiyormuş gibi. Sebastian'a bu konuda yardım etti." Yüzüğünün parıldadığı elini kaldırdı.

"Bunun Sebastian'a yardım etmektense her şeyi bilmeye karşı duyduğu doyumsuz arzuyla daha çok ilgisi varmış gibi görünüyor," dedi Robert. "Doğru, sizi ispiyonladı ama Sebastian o zaman düşmanımız olarak bilinmiyordu. Daha açık olursam, Meliorn Peri halkının bize bağlı olduğuna, düşmanlarının Sebastian olduğuna ve perilerin yalan söyleyemeyeceğine dair yeminler etti."

Simon omuz silkti. "Her hâlükârda, demek istediğim ne düşündüklerini anlamıyorum. Fakat kurtadamlar Luke'u seviyor. Onun geri dönmesi için yanıp tutuşuyorlardır."

"Luke eskiden bir Gölge Avcısı'ydı—" diye söze girdi Robert.

"Bu durumu daha da kötüleştirir," dedi Simon. Konuşan Clary'nin en eski dostu Simon değil, yeraltı dünyası siyasetiyle ilgili bilgi sahibi biriydi. "Nefilimler'in bir zamanlar Nefilim olan Aşağı Dünyalılar'a davranışlarını Gölge Avcıları'nın Aşağı Dünyalılar'ın kanının bozuk olduğuna inandığı gerçeğinin bir kanıtı olarak görüyorlar. Magnus bana bir keresinde bir enstitüde Aşağı Dünyalılar ve Gölge Avcıları'na verilen bir yemeğe gittiğini anlatmıştı. Sonrasında Gölge Avcıları tüm tabakları atmışlar. Çünkü Aşağı Dünyalılar onlara dokunmuş."

"Tüm Nefilimler böyle değil," dedi Maryse.

Simon omuz silkti. "Gard'a ilk gelişimin nedeni Alec'in beni getirmesiydi," dedi. "Konsül'ün sadece benimle konuşmak iste-

diğine inanıyordum. Fakat onun yerine hapse atıldım ve aç bıraktım. Luke'un *parabatai*'si dönüştüğü zaman bizzat kendini öldürmesini söylemişti. Pretor Lupus Idris'in düşmanı olmasına rağmen Gölge Avcısı olan biri tarafından yakıp yıkıldı."

"Yani demek istediğin evet, savaş olacak mı?" diye sordu Jia.

"Zaten savaşta değil miyiz?" dedi Simon. "Kısa süre önce bir savaşta yaralanmadınız mı? Sadece şunu söylemek istiyorum. Sebastian sizi zayıflatmak için ittifaklarınızdaki çatlakları kullanıyor ve bunu gayet iyi yapıyor. İnsanları anlamıyor olabilir, ama kötülüğü, ihaneti, bencilliği anlıyor ve bu zihni ve kalbi olan herkes için geçerli bir şey." Birden ağzını kapattı. Sanki çok konuşmuş olmaktan korkuyordu.

"Yani Sebastian'ın istediğini yapmamız gerektiğini düşünüyorsun, Jace ve Clary'yi ona göndermemizi, değil mi?" diye sordu Patrick.

"Hayır," dedi Simon. "Bence hep yalan söylüyor ve onları göndermek hiçbir işe yaramayacak. Isabelle'in dediği gibi yemin etse de yalan söylüyor." Jace'e, ardından Clary'ye baktı. "Siz biliyorsunuz," dedi. "Onu herkesten iyi tanıyorsunuz. Söylediklerinde asla samimi olmadığını biliyorsunuz. Anlatın onlara."

Clary hiçbir şey demeden başını salladı. Onun yerine cevap veren Isabelle oldu: "Anlatamazlar," dedi. "Hayatlarını bağışlamamız için yalvarıyormuş gibi görünecekler ve ikisi de bunu yapmayacak."

"Ben zaten gönüllü oldum," dedi Jace. "Gideceğimi söyledim. Neden beni istediğini *biliyorsunuz*." Kollarını savurdu.

Clary cennet ateşinin altın teller gibi ön kolunda göründüğünü ve şaşırmamıştı. “Cennet ateşi Burren’da onu yaraladı. Bundan korkuyor, bu yüzden benden de korkuyor. Clary’nin odasındayken bunu yüzünden okudum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Jia sandalyesine gömüldü. “Haklısın,” dedi. “Hiçbirinize karşı çıkmayacağım. Fakat Clave’i kontrol edemem ve aralarında güvenli olarak gördükleri şeyi seçecek kişiler olacak. Buna karşılık, Aşağı Dünyalılar’la ittifak kurduğumuz fikrinden hoşlanmayan diğerleri bunu reddetme şansını kaçırmayacaklar. Sebastian Clave’i hiziplere bölmek istediye bunu başardığına eminim. Bunu yapmak için iyi bir yol seçmiş.” Lightwood’lara, Jace ve Clary’ye baktı. Konsül’ün karamsar ve sabit bakışları sırayla her biri üstünde durdu. “Önerileri dinlemek isterim,” diye ekledi duygusuzca.

“Saklanabiliriz,” dedi Isabelle anında. “Sebastian’ın bizi asla bulamayacağı bir yere gideriz. Jace ve Clary’nin girişimlerinize karşı kaçtığını bildirebilirsiniz ona. Bunun için sizi suçlayamaz.”

“Mantıklı bir insan Clave’i suçlamazdı,” dedi Jace. “Sebastian mantıklı biri değil.”

“Üstelik ondan saklanabileceğimiz hiçbir yer yok,” dedi Clary. “Beni Amatis’in evinde buldu. Her yerde bulabilir. Belki Magnus bize yardım edebilirdi ama—”

“Başka büyücüler de var,” dedi Patrick. Clary, Alec’in yüzüne bakma şansı bulmuştu. Taştan yontulmuş gibi görünüyordu.

“Onlara ne kadar para vererseniz verin şu anda bize yardım etmeleri konusunda güvenemezsiniz,” dedi Alec. “Kaçırmanın mantığı budur. Clave’in yardımına koşmayacaklar, ilk önce

bizim yardımlarına koştuğumuzu göre kadar asla bunu yapmayacaklar.”

Kapı çalındı ve Sessiz Biraderler’den ikisi içeri girdi. Cadı taşının ışığında cübbeleri parşömen gibi parlıyordu. “Birader Enoch,” dedi Patrick selamlamak için. “Ve—”

“Birader Zachariah,” dedi ikincisi, kapüşonunu çıkarırken.

Jace’in Konsey Salonu’nda sezinlediği şeye karşın, artık insan olan Zachariah’ın görüntüsü şok ediciydi. Tanınmayacak hâldeydi. Yalnızca elmacık kemiklerinin çıkıntılarındaki siyah mühürler eskiden ne olduğunu hatırlatıyordu. Zayıf denebilecek kadar ince ve uzun boyluydu. Yüz şeklinde narin ve insanlara özgü bir zariflik vardı. Saçları siyahtı. Yirmi yaşında görünüyordu.

“O,” dedi Isabelle şaşkın, alçak bir sesle, “*Birader Zachariah* mı? Ne zaman bu kadar seksi oldu?”

“Isabelle!” dedi Clary fısıltıyla. Fakat Birader Zachariah ya onu duymamıştı ya da kendini tutmuştu. Jia’a bakıyordu. Ardından bilmediği bir dilde konuşarak Clary’yi şaşırttı.

Jia’nın dudakları bir an titredi. Derken gerilerek sert bir çizgi hâlini aldılar. Diğerlerine döndü. “Amalric Kriegsmesser ölmüş,” dedi.

Saatler boyu süren düzinelerce şoktan bitkin düşmüş Clary’nin bunun kim olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü: Berlin’de yakalanan ve Basiliya’a getirilen, biraderlerin şifa arayışı için kullandığı karanlık avcı.

“Üstünde denediğimiz hiçbir şey işe yaramadı,” dedi Birader Zachariah. Konuşurkenki sesi ahenkliydi. Clary İngiliz gibi

konuştüğünü düşünüyordu. Daha önceleri sesini hep zihninde işitmişti ve görünüşe bakılırsa, telepatik iletişim aksanları yok ediyordu. “Hiçbir büyü, hiçbir iksir işe yaramadı. Sonunda Cehennem Kupası’ndan içirdik.”

“Bu onu mahvetti,” dedi Enoch. “Ölümü çok ani oldu.”

“Amalric’in cesedi incelenmesi için bir portalla Spiral Labirentteki büyücülere gönderilmeli,” dedi Jia. “Belki yeterince hızlı davranırsak onun ölümünden bir şeyler öğrenebilir. Öğrenebiliriz. Tedaviye doğru bir ipucu.”

“Zavallı ailesi,” dedi Maryse. “Sessiz şehirde yakılıp gömüldüğünü bile görmeyecekler.”

“O artık bir Nefilim değil,” dedi Patrick. “Gömülecekse Brocelind Ormanı’nın dışında bir kavşağa gömülecektir.”

“Annem gibi,” dedi Jace. “Çünkü o kendini öldürdü. Suçlular, intihar edenler ve canavarların hepsi tüm yolların kesiştiği yerde gömülürler, değil mi?”

Sahte neşeli sesiyle konuşuyordu. Clary öfke ya da acıyı örtmek için böyle konuştuğunu biliyordu. Ona daha fazla yaklaşmak istedi fakat içerisi insan doluydu.

“Her zaman değil,” dedi Birader Zachariah yumuşak sesiyle. “Genç Longford’lardan birisi manastırdaki savaştaydı. Kendisini Sebastian’ın dönüştürdüğü *parabatai*’sini öldürmek zorunda olduğu bir durumun içinde buldu. Sonrasında kılıcını kendine çevirip bileklerini kesti. Bugün gereken tüm hürmetle birlikte diğer ölümlerle yakılacak.”

Clary manastırda gördüğü genç adamı hatırlıyordu. Kırmızı takımı içinde, ölü bir Gölge Avcısı’nın üstünde duruyor, savaş

etrafını kasıp kavururken ağlıyordu. İşe yarayacaksa ve yapabileceği bir şey varsa durup onunla konuşmalı mıydı acaba?

Jace kusacak gibi görünüyordu. “İşte bu yüzden Sebastian’a gitmem için izin vermelisiniz,” dedi. “Bu sürekli olamaz. Bu savaşlar, Gölge Avcıları’yla çatışmak... Yapacak daha kötü şeyler bulacaktır. Sebastian her zaman bunu becerir. Dönüştürülmek ölmekten daha fena.”

“Jace,” dedi Clary sert bir şekilde çünkü Jace ona yarı çaresiz yarı yalvarırcasına bir bakış atmıştı. Ona karşı çıkmaması için yakaran bir bakıştı bu. Öne doğru eğilip ellerini Konsül’ün masasına koydu.

“Beni ona gönderin,” dedi Jace. “Onu öldürmeye çalışayım. Cennet ateşi bende. Elimizdeki en iyi fırsat bu.”

“Bu seni bir yere *gönderme* meselesi değil,” dedi Maryse. “Seni ona gönderemeyiz, Sebastian’ın nerede olduğunu bilmiyoruz. Bu seni almasına izin verme meselesi.”

“O hâlde beni almasına izin verin—”

“Kesinlikle olmaz.” Birader Zachariah karamsar görünüyordu. Clary bir keresinde kendisine ne dediğini anımsadı: Eğer önüne Herondale soyundan son kişiyi kurtarma şansı geçerse, bunu Clave’e duyduğum sadakatten çok daha önemli sayarım. “Jace Herondale,” dedi Birader Zachariah. “Clave, Sebastian’a boyun eğmeyi veya karşı koymayı seçebilir, fakat iki türlü de bekleyeceği şekilde ona teslim edilemezsin. Onu şaşırtmalıyız. Aksi hâlde korktuğunu bildiğimiz tek silahı ellerine vermiş oluruz.”

“Başka bir öneriniz var mı?” diye sordu Jia. “Onu görevlendirecek miyiz? Jace ve Clary’yi onu yakalaması için kullanacak mıyız?”

“Onları yem olarak kullanamazsınız,” diye karşı çıktı Isabelle.
“Belki onu birliklerinden ayırabiliriz?” diye öneride bulundu Maryse.

“Sebastian’ı kandıramazsınız,” dedi Clary. Bitkin hissediyordu. “Sebeplerle bahaneler onu ilgilendirmez. Onun için sadece kendisi ve istekleri vardır. Ve bu ikisinin arasına girerseniz sizi yok eder.”

Jia masaya doğru eğildi. “Belki onu başka bir şey istemeye ikna edebiliriz. Pazarlık kozu olarak önerebileceğimiz başka bir şey var mı?”

“Hayır,” diye fısıldadı Clary. “Hiçbir şey yok. Sebastian...” Fakat kardeşini nasıl anlatırdı? Simsiyah bir deliğin görünmez kalbine bakmayı insan nasıl açıklayabilirdi? Dünyada kalmış son Gölge Avcısı olduğunuzu, tüm ailenizin ve dostlarınızın öldüğünü, olduğunuz kişiye inanacak kimsenin kalmadığını düşünün. Güneş tüm hayatı kasıp kavurduktan sonra milyarlarca yıl dünyada kaldığınızı ve yanınızda nefes alacak bir canlı için içten içe ağladığınızı, fakat ateş nehirleri ve küller dışında hiçbir şeyin olmadığını düşünün. Böylesi yalnız olmayı ve bunu düzeltmenin sadece tek bir yolu olduğunu düşünün. Sonra bunu başarmak için ne yapacağınızı hayal edin. “Hayır. Fikrini değiştirmeyecektir. Asla.”

Bir uğultu yükseldi. Jia sessizlik için ellerini çırpı. “Bu kadar yeter,” dedi. “Yerimizde sayıyoruz. Clave ve Konsey’in durumu tartışma zamanı geldi.”

“Bir öneride bulunabilir miyim?” Birader Zachariah’ın siyah kirpikleri altındaki dalgın gözleri odada dolanıp Jia’nın üstünde

durdu. “Manastırda ölenlerin cenaze törenleri başlamak üzere. Orada bekleniyorsunuz, sayın Konsül ve siz de sayın engizitör. Clary ve Jace’in engizitörün evinde kalmasını ve kendileriyle ilgili bu tartışma konusunu düşünmelerini ve Konsey’in cenaze töreni bittikten sonra toplanmasını öneriyorum.”

“Toplantıda bulunma hakkımız var,” dedi Clary. “Bu karar bizi ilgilendiriyor. Karar bizimle *ilgili*.”

“Size çağrı yollanacak,” dedi Jia. Bakışları Clary’yle Jace’i atlayıp, Robert ve Maryse’in üstünden geçerek Birader Enoch ve Zachariah’ta toplandı. “O zamana kadar dinlenin. Enerjiye ihtiyacınız olacak. Bu gece uzun bir gece olabilir.”

12

RESMÎ KÂBUS

Cesetler Brocelind Ormanı'na giden yol boyunca düzenli sıralar hâlinde kurulmuş odun yığınlarında yakılıyordu. Güneş bulutlu gökyüzünde batmaya başlamıştı. Her odun yığını alevler yükselirken portakal rengi kıvılcımlar saçıyordu. Bunun etkisi tuhaf bir güzelliğe sahipti. Buna karşın Jia Penhallow arazide toplanmış yas tutanların böyle düşündüğünden şüphe ediyordu.

Bir sebepten ötürü çocukken öğrendiği bir şiir zihninde dönüp duruyordu.

*Karadır rengi gece avlarının,
Beyazdır rengi ölüm ve matemin.
Altın sarısı geliniği içinde bir gelin,
Kırmızı bozmak için afsun.*

*Beyaz ipek yanarken cesetlerimiz,
Mavi sancaklar dönerken kayıplarımız.
Alevlerdir Nefilimler'in doğumu,
Ve arındırırlar günahlarımızı.
Gridir aktarılmamış bilgi,
Kemiktir yaşlanmayan kişi.
Safran rengi ışıklar zafer alaylarına,
Yeşil kırık kalplerimizi onarmaya.
Gümüştür iblis kuleleri,
Ve bronz çağırır kötü güçleri.*

Kemiktir yaşlanmayan kişi. Kemik rengi cübbesi içindeki Birader Enoch odun yığınlarının bulunduğu hatta bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Gölge Avcıları ya ayakta dikiliyor ya diz çöküyor ya da turuncu alevlere kışın bile yetişen soluk beyaz renkli Alicante çiçeklerinden avuç dolusu döküyorlardı.

"Sayın Konsül." Omzunda duyduğu ses yumuşaktı. Arkasını dönünce Birader Zachariah'ın dibinde dikildiğini gördü. En azından bir zamanlar Birader Zachariah olan oğlanın. "Birader Enoch benimle konuşmak istediğinizi söyledi."

"Birader Zachariah," diye söze başladı Jia, ardından duraksadı. "Hitap etmemi istediğiniz başka bir isim var mı? Sessiz birader olmadan önce kullandığınız isim gibi?"

"Zachariah şimdilik gayet iyi," dedi. "Eski ismimi yeniden kullanmaya hazır değilim henüz."

"Duyduğuma göre," dedi ve sustu, zira bir sonraki kısım tuhaftı, "Spiral Labirent'in büyücülerinden birisi, Theresa Gray,

fani hayatınızda tanıdığınız ve sevdiğiniz birisiymiş. Ve sizin kadar uzun süre sessiz birader olmuş birisi için bu nadir bir şey olmalı.”

“O zamandan bana kalan tek kişi o,” dedi Zachariah. “O ve Magnus. Elimde olsaydı Magnus’la konuşmak isterdim, tabii o—”

“Spiral Labirent’e gitmek ister misiniz?” diye sözünü kesti Jia.

Zachariah şaşkın gözlerle ona baktı. Jia kızıyla aynı yaşlarda görüldüğünü düşündü. Buna karşın, kirpikleri fazlasıyla uzun, gözleri aynı zamanda hem genç hem yaşlıydı. “Alicante’den çıkmama izin mi veriyorsunuz? Tüm savaşçılara ihtiyacınız yok muydu?”

“Clave’e yüz otuz seneden fazladır hizmet ettiniz. Sizden daha fazlasını isteyemeyiz.”

Zachariah odun yığınlarına, havayı kirleten siyah dumanlara baktı. “Spiral Labirent ne kadar bilgi sahibi? Enstitülerdeki saldırılar, manastır ve temsilciler konusunda ne kadar bilgileri var?”

“Onlar ilim öğrencileri,” dedi Jia. “Ne savaşçılar ne de siyasetçi. Burren’da olandan haberdarlar. Sebastian’ın büyü, karanlık avcılar için olası şifalar, mantıkları güçlendirme yolları üstüne konuştuk. Bundan daha fazlasını sormazlar—”

“Ve siz de söylemiyorsunuz,” dedi Zachariah. “Yani manastır ve temsilcilerle ilgili olaylardan bihaberler?”

Jia çenesini sıkı. “Sanırım onlara anlatmam gerektiğini söyleyeceksiniz.”

“Hayır,” dedi Zachariah. Elleri ceplerindeydi. Soğuk ve temiz havada nefesi görünürdü. “Böyle bir şey demeyeceğim.”

Karda, sessizlik içinde yan yana duruyorlardı. Derken Zachariah Jia’nın şaşkın bakışları arasında tekrar konuştu:

“Spiral Labirente gitmeyeceğim. Idris’te kalacağım.”

“Ama onu görmek istemiyor musunuz?”

“Tessa’yı görmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyorum,” dedi Zachariah. “Fakat burada olanlara dair daha fazla bilgisi olsaydı, burada bulunmak ve bizimle savaşmak isterdi. Ve bunu istediğimi düşünmüyorum.” Başını sallarken siyah saçları önüne düştü. “Sessiz biraderlikten uyanırken bunu istemenin elimden gelmeyeceğini düşünüyorum. Belki bu bencilliktir. Emin değilim. Fakat Spiral Labirent’teki savaşçıların güvende olduğuna eminim. Tessa güvende. Yanına gidersem ben de güvende olacağım, fakat aynı zamanda saklanıyor olacağım. Ben bir savaşçı değilim. Labirent’te kimseye yardımcı olamam. Fakat burada olabilirim.”

“Labirente gidip dönebilirsin. İşler biraz karışabilir ama bunu talep—”

“Hayır,” dedi Zachariah usulca. “Tessa’yla yüz yüze görüşüp burada olanlara dair gerçeği ondan saklayamam. Dahası, Tessa’nın yanına gidip kendimi fani biri, bir Gölge Avcısı gibi takdim edip ona karşı duyduğum hisleri söylememezlik edemem. Bir zamanlar—” Sustu. “Hislerimin değişmediğini söylememezlik edemem. Ona bunu söyleyip sonra da öldürülebileceğim bir yere dönemem. Hiçbir şansımız olmadığını düşünmesi daha iyi.”

“Bunu düşünsen daha iyi,” dedi Jia, bakan herkesin görebileceği o umut ve özlem dolu yüzüne bakarak. Robert ve Maryse Lightwood’un bulunduğu yöne baktı. Karda, birbirlerinden uzakta duruyorlardı. Kendi kızı, Aline de pek uzak olmayan bir yerde başını Helen Blackthorn’un kıvrırcık sarı saçlarına yaslamıştı. “Biz Gölge Avcıları, her gün, her saat kendimizi tehlikeye atıyoruz. Sanırım bazen hayatımızı yaşadığımız gibi kalplerimiz konusunda da pervasız davranıyoruz. Kalplerimizi birine verdiğimizde her bir parçasını vermiş oluyoruz. Bu kadar çok ihtiyacını duyduğumuz bir şeyi alamazsak, nasıl yaşarız?”

“Beni hâlâ seviyor olabileceğini sanıyorsunuz,” dedi Zachariah. “Bunca zamandan sonra.”

Jia hiçbir şey demedi. Ne de olsa bu tam da düşündüğü şeydi.

“Bu mantıklı bir soru,” dedi Zachariah. “Belki de sevmiyordur. Hayatta, iyi ve bu dünyada mutlu olduğu sürece ben de mutlu olmanın bir yolunu bulurum. Onun yanında olmasam bile.” Odun yığınlarına, ölülerin uzayan gölgelerine doğru baktı. “Genç Longford’un cesedi hangisi? *Parabatai*’sini öldüren çocuğun?”

“Orada,” diye işaret etti Jia. “Neden bilmek istiyorsunuz?”

“Bunu yapmak zorunda kalmak hayal edebileceğim en kötü şey. Ben o kadar cesur olamazdım. Böyle biri olduğuna göre ona saygılarımı sunmak istiyorum,” dedi Zachariah ve karlı yolda ateşin bulunduğu yöne doğru ilerledi.

“Cenaze bitti,” dedi Isabelle. “Ya da en azından dumanlar artık yükselmiyor.” Engizitörün evindeki odasında pencere

eşliğine tünemişti. Oda küçük ve beyaz boyalıydı, çiçekli perdeleri vardı. *Pek Isabelle'e göre değil*, diye düşündü Clary. Fakat öte yandan Isabelle'in New York'taki pudralı ve pırıltılı odasının bu kadar kısa sürede benzerini yapmak zor olacaktı.

"Geçen gün kanunu okuyordum." Clary üstüne giydiği mavi yün ceketin düğmelerini ilikleme bitirmişti. Dün bütün gün üzerinde olan, uyuduğu ve Sebastian'ın dokunduğu kazağa bir saniye daha katlanamayacaktı. "Düşündüm de faniler sürekli birbirlerini öldürüyor. Biz, onlar... Savaşıyoruz, her türlü savaş var, fakat Nefilimler ilk kez diğer Gölge Avcıları'nı öldürmek zorunda kalıyorlar. Jace'le Robert'ı manastıra gitmek konusunda ikna etmeye çalışırken neden bu kadar inatçı olduğunu anlamamıştım. Fakat sanırım şimdi anlıyorum. Bence Gölge Avcıları'nın diğer Gölge Avcıları'na karşı gerçekten bir tehdit oluşturabileceğine inanmıyordu. Onlara Burren'da olanlara dair söylediklerimize rağmen."

Isabelle kesik bir kahkaha attı. "Ne kadar yardımseversin." Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Biliyor musun, annen beni Adamant Manastırı'na götürmüştü. İyi bir demir kardeş olacağımı söylemişlerdi."

"Onları savaşta gördüm," dedi Clary. "Kız kardeşler. Çok güzellerdi. Ve korkunç. Ateşe bakmak gibi."

"Ama evlenemiyorlar. Biriyle birlikte olamıyorlar. Sonsuza dek yaşıyorlar ama kendi hayatları yok." Isabelle çenesini dizlerine koydu.

"Çok değişik yaşama biçimleri var," dedi Clary. "Birader Zachariah'a baksana—"

Isabelle başını kaldırıp ona baktı. “Annemle babamın dünkü Konsey toplantısına giderken onun hakkında konuştuklarını duydum,” dedi. “Başına gelenin bir mucize olduğunu söylüyorlardı. Daha önce hiçbir kimsenin Sessiz Biraderlikten çıktığını duymadım. Yani ölebiliyorlar ama büyülerini bozmak, imkânsız olmalı.”

“Pek çok şey imkânsız olmalı,” dedi Clary, parmaklarıyla saçlarını tarayarak. Duş almak istiyordu fakat orada, suyun altında tek başına durma fikri dayanılmaz geliyordu. Annesini düşünmek. Luke’u düşünmek. Bırakın ikisini, içlerinden birini kaybetme fikri denizde terk edilmek kadar korkunçtu: Etraftan ve alttan kilometrelerce suyla çevrili hâlde, insanların içinde küçücük bir nokta olmak ve tepedeki boş gökyüzü. Onu karaya bağlayacak hiçbir şey olmaksızın.

Farkında bile olmadan saçlarını örgü yapmak için iki parçaya ayırdı. Bir süre sonra Isabelle aynada arkasında belirdi. “Bırak ben yapayım,” dedi kısık bir sesle. Clary’nin saçlarını tutup ustaca örmeye başladı.

Clary gözlerini kapatıp bir süre birinin kendisiyle ilgilenmesinin verdiği hisse kaptırdı kendini. Küçük bir kızken her sabah Simon okula gitmek için onu almaya gelmeden önce annesi saçlarını örerd. Resim yaparken Simon’ın kurdelelerini çözdüğünü ve onları bir yerlere -ceplerine, sırt çantasına- saklayıp fark etmesini ve kendisine kalem fırlatmasını beklediğini hatırlıyordu.

Bazen hayatının böylesi sıradan olduğuna inanmak imkânsızdı.

“Hey,” dedi Isabelle onu dürterek. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Clary. “İyiyim. Her şey iyi.”

“Clary.” Isabelle’in elini elinin üstüne koyduğunu, yavaşça parmaklarını açtığını hissetti. Elleri ıslaktı. Clary, Isabelle’in tel tokalarından birini öyle çok sıkımişti ki ucu avucuna girmişti ve bileğine kan akıyordu. “Onu... onu tuttuğumu bile hatırlamıyorum,” dedi Clary sersemce.

“Ben alırım.” Isabelle tokayı çıkardı. “İyi değilsin.”

“İyi olmak zorundayım,” dedi Clary. “Buna *mecburum*. Kontrolümü kaybetmemeli, dağılmamalıyım. Annem için, Luke için.”

Isabelle şefkatli, onaylamayan bir ses çıkardı. Clary, Isabelle’in mızrakçığının elinin arkasında gezindiğinin ve kan akışının yavaşladığının farkındaydı. Hâlâ bir acı hissetmemişti. Görebildiği tek şey karanlıktı. Annesiyle babasını düşündüğü her an etrafını kuşatmakla tehdit eden karanlık. Boğulduğunu, suyun üstünde durmak için ayık kalmak için bilincini uyanık tutması gerektiğini hissediyordu.

Isabelle birden nefesini tutup geriye sıçradı.

“Ne oldu?” diye sordu Clary.

“Bir yüz gördüm, pencerede bir yüz—”

Clary kemerinden Heosphoros’u kapı ve odanın öteki tarafına ilerledi. Isabelle hemen arkasında, gümüş-altın kamçısı elinde açılıyordu. Kamçıyı öne doğru savurdu ve ucu kulpa sarılınca pencere açıldı. Bir ciyıklama duyuldu ve gölgeler altında, küçük bir figür elleri ve dizleri üzerinde haliya düştü.

Isabelle kamçısını şaklatarak geri çekti. Pek görülmeyen bir şaşkınlıkla bakıyordu. Yerdeki gölge açıldı ve siyahlar içinde

ufacık bir figür, solgun bir yüz ve gevşek örgüsünden fırlayan, darmadağın olmuş uzun sarı saçlar belirdi.

“Emma?” dedi Clary.

Prospect Park'taki Long Meadow'un güneybatı kısmı geceleyin tenhaydı. Yarım ay parkın ilerisinde, uzaktaki Brooklyn kumtaşı manzarasını, çıplak ağaçların anahatlarını ve sürünün kışın kurumuş çimlerin üstünde boş bıraktığı alanı aydınlatıyordu.

Burası yaklaşık kabaca altı metrelik bir daireydi ve ayakta dikilen kurtadamlarca sarılmıştı. New York şehir merkezindeki sürünün tümü oradaydı: genci ve yaşlısıyla otuz kırk kurtadam.

Siyah saçları arkasında atkuyruğu yapılmış Leila çemberin ortasına yürüyüp dikkat çekmek için ellerini çırpı. “Sürü üyeleri,” dedi. “Bir düello teklif edildi. Rufus Hastings kıdemlilik ve New York sürüsünün liderliği için Bartholomew Velasquez'i düelloya çağırırdı.” Kalabalıkta mırıldanmalar olunca Leila sesini yükseltti. “Bu Luke Garroway'in yokluğunda geçici bir liderlik meselesidir. Luke'un yerine yeni bir lider getirme konusuna dair hiçbir tartışma yapılmayacaktır.” Ellerini arkasında kenetledi. “Lütfen öne çıkın, Bartholomew ve Rufus.”

Bat çemberin içinde öne çıktı ve bir süre sonra Rufus onu izledi. İkisi de mevsime uymayacak şekilde kot, tişört ve bot giymişti. Soğuğa rağmen kolları açıktaydı.

“Düellonun kuralları şunlar,” dedi Leila. “Kurtlar diş ve pençe dışında hiçbir silah kullanamdan savaşıacak. Bu bir lider-

lik düellosu olduğu için kavgaya kana kan değil ölümüne kavgaya olacak. Kim yaşarsa lider o olacak ve diğer kurtlar bu akşam ona bağlılık yemini edecekler. Anlaşıldı mı?”

Bat onaylar bir tavırla başını salladı. Gergin görünüyordu, çenesini sıkıyordu. Rufus’un ağzı kulaklarına varıyordu. Kolları yanlarında sallanıyordu. Leila’nın sözlerini eliyle savuşturdu. “İşlerin nasıl yürüdüğünü hepimiz biliyoruz evlat.”

Leila’nın dudakları ince bir çizgi hâline geldi. “O hâlde başlayabilirsiniz,” dedi. Çemberde oturan diğerlerinin yanına giderken herkesin duyabileceği ölçüde alçak bir sesle “Bol şans, Bat,” diye mırıldandı.

Rufus buna aldırış etmişe benzemiyordu. Hâlâ sırtıyordu. Leila sürünün bulunduğu çembere doğru gerilediği anda öne atıldı.

Bat yana kaçtı. Rufus iri ve ağırdı. Bat daha hafif ve bir nebze daha hızlıydı. Yanlamasına dönünce Rufus’un pençelerinden kurtuldu ve bir aparkatla atılarak Rufus’un başını arkaya savurdu. Avantajından yararlanarak yumruklarını indirmeye başladı. Karşısındaki kurt arkaya doğru sendeledi. Rufus ayaklarını yerde sürürken boğazının derinliklerinden boğuk bir hırıltı yükseldi.

Elleri yanlarında, parmakları kenetlenmişti. Bat tekrardan bir yumruk savurdu ve Rufus’un omzuna isabet etti. Tam bu sırada Rufus dönüp sol eliyle saldırdı. Pençeleri tamamen açılmıştı. Dev gibiydi ve ay ışığında parılıyordu. Bir şekilde onları sivrilttiği kesindi. Her biri birer jilet gibiydi ve Bat’ın göğsüne geçerek tişörtüyle birlikte derisini parçaladı. Bat’ın göğüs kafesinden kan akmaya başladı.

“İlk kan döküldü,” diye bağırdı Leila ve kurtlar ayaklarını yere vurmaya başladılar. Her biri yavaş yavaş sol ayaklarını kaldırıp düzenli bir ritimle yere indiriyordu. Böylece zemin bir davul gibi yankı yapıyordu.

Rufus tekrar sırtıp Bat’ın üzerine yürüdü. Çenesine bir yumruk indirdi ve Rufus’un ağzına kan geldi. Rufus başını yana çevirip çimlere kan tükürdü. İlerledi. Bat geriye çekildi. Şimdi onun da pençeleri açılmış, gözleri donuklaşmış, sararmıştı. Hırlayarak bir tekme savurdu. Rufus bacağına tutup çevirdi ve Bat’i yere düşürdü. Bat’ın üstüne atıldı. Fakat Bat çoktan yuvarlandığı için Rufus çömelmiş hâlde yere indi.

Bat yalpalayarak ayağa kalktı, fakat kan kaybettiği belliydi. Göğsünden kanlar akıyor, kotunun bel kısmını ıslatıyordu. Elleri de kan olmuştu. Pençeleriyle saldırdı. Darbeyi dört yüzeysel kesik hâlinde omzuna alan Rufus döndü. Hırlayarak Bat’ın bileğini yakaladı ve çevirid. Kemriğin kırılma sesi yüksekti. Bat nefesini tutarak elini çekti.

Rufus öne atıldı. Ağırlığıyla Bat’i yere sermiş, başını bir ağacın köküne vuruyordu. Bat gevşedi.

Diğer kurtlar hâlâ ayaklarını toprağa vuruyordu. Kimileri açıktan açığa ağılıyordu, fakat hiçbiri öne çıkmıyordu. Rufus Bat’ın üstüne oturup bir eliyle çimlerin üstünde dümdüz etti. Diğer elini kaldırdı. Jilet gibi pençeleri parlıyordu. Ölümcül darbeyi indirmek üzereydi—

“Durun.” Maia’nın sesi parkta yankılandı. Diğer kurtlar şok içinde ona baktılar. Rufus sırtıyordu.

“Selam küçük kız,” dedi.

Maia yerinden kımıldamadı. Çemberin ortasıındaydı. Bir şekilde kurtlar fark etmeden aralarından geçmişti. Üstünde fitilli kadife pantolonla kot ceket vardı. Saçları arkada sımsıkı toplanmıştı. Yüzündeki ifade sert, duygusuzdu.

“Bir düello teklifinde bulunmak istiyorum,” dedi.

“Maia,” dedi Leila. “Kanunu biliyorsun! *Sürüden bir kurtla dövüşürken diğerleri kavgaya dâhil olmasın ve sürü savaşa girmesin diye onunla tek başına ve uzakta dövüşmelisin. Savaşı bölemezsin.*”

“Rufus ölümcül darbeyi indirmek üzere,” dedi Maia duygusuzca. “Düello teklifimi sunmadan o beş dakikayı beklemem gerektiğini düşünüyor musun gerçekten? Bat hâlâ nefes alırken Rufus benimle dövüşmeye korkuyorsa, beklerim—”

Rufus kükreyerek Bat’ın uyuşuk bedeni üstünden atladı ve Maia’nın üzerine yürüdü. Lelia’nın sesi panik içinde yükseldi.

“Maia, çekil oradan! İlk kan döküldükten sonra kavgayı durduramayız—”

Rufus, Maia’nın üstüne atıldı. Pençeleriyle ceketinin kenarını yırttı. Maia dizleri üstüne atılıp yuvarlandı. Ardından pençelerini çıkarıp dizleri üstünde yükseldi. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi çarpıyor, damarlarına dalga dalga soğuk-sıcak kan yolluyordu. Omzundaki kesiğin acısını hissedebiliyordu. İlk kan.

Kurtadamlar tekrar toprağa vurmaya başladılar, fakat bu kez sessizlerdi. Saflardan mırıltılarla soluklanmalar yükseliyordu. Maia bunları duymamak, umursamamak için elinden geleni yapıyordu. Rufus’un kendisine doğru bir adım attığını gördü.

Ayıışığında parıldayan bir gölge gibiydi. Bir anda onu değil, aynı zamanda Sebastian'ı gördü. Sahilde tepesinde yükselmiş, buz ve kandan yapılmış soğuk bir prensti.

Erkek arkadaşın öldü.

Toprağın üstünde yumruğunu sıktı. Rufus jilet gibi pençeleri açık, üstüne atıldığında ayağa kalkıp elindeki toprak ve çimleri yüzüne savurdu.

Rufus geriye doğru sendeledi. Boğuluyor, gözleri görmüyordu. Maia öne çıkıp botunu ayağına indirdi. Küçük kemiklerinin kırıldığını hissetti ve bağırdığını duydu. Dikkatinin dağıldığı o anda pençelerini gözlerine geçirdi.

Rufus'un boğazından bir çığlık yükseldi ve anında kesildi. Arkaya yığılarak büyük bir gürültüyle çimlere düştü. Çıkan ses Maia'ya düşen bir ağacınkini andırmıştı. Maia eline baktı. Kan ve pislikle kaplıydı: Beyin parçaları ve camsı cisim.

Dizleri üstüne çöküp çimlere kustu. Pençeleri geriye çekildi. Midesine kramplar girerken ellerini tekrar tekrar yere siliyordu. Sırtında bir el hissetti ve başını kaldırınca Leila'nın kendisine doğru eğildiğini gördü. "Maia," dedi Leila yumuşak bir şekilde. Fakat sesi sürünün yeni liderlerinin adını söyleyerek tezahürat yapmaya başlamasıyla işitilmez oldu: "Maia, Maia, Maia."

Leila karamsar ve endişeli görünüyordu. Maia ayağa kalkıp ağzını ceketinin yenine sildi ve aceleyle Bat'e doğru gitti. Yanında eğilip yanağına dokundu. "Bat?" dedi.

Bat güçlükle gözlerini açtı. Ağzında kan vardı fakat nefesi normaldi. Maia, Rufus'un darbelerinden iyileşmeye başladığını

sanıyordu. “Bu kadar pis kavga ettiğini bilmiyordum,” dedi yarım bir gülümsemeyle.

Maia Sebastian’ı, dişleri parlayarak sırtışını ve sahildeki cesetleri düşündü. Lily’nin ona söylediği şeyi düşündü. Mantıklarının ardındaki Gölge Avcıları’nı, Anlaşmalar ve Konsey’in kırılganlığını düşündü. *Pis bir savaş olacak*, diye geçirdi aklından, fakat bunu dile getirmek istemedi.

“Adının Bartholomew olduğunu bilmiyordum.” Bat’ın elini kaldırıp kanlı eliyle tuttu. Sürü etrafında hâlâ tezahürat yapıyordu. “Maia, Maia, Maia.”

Bat gözlerini kapadı. “Herkesin bir sırrı vardır.”

“Görünüşe bakılırsa hiçbir şey fark etmiyor,” dedi Jace. Alec’le paylaştığı tavan arası odada pencere pervazına tünemişti. “Tamamen kapana kısılmışız gibi geliyor.”

“Sence bu silahlı muhafızların evin etrafını çevrelemesinin bir yan etkisi olabilir mi?” dedi Simon. “Yani, sadece bir düşünce.”

Jace ona sinirli bir bakış attı. “Fanilerle malumu ilan etmeye karşı duydukları karşı konulmaz dürtü arasındaki ilişki ne acaba?” diye sordu. Öne doğru eğilip pencere camından dışarı baktı. Simon biraz abartıyor olabilirdi. Sadece biraz. Engizitörün evinin etrafındaki ana yönlerde duran karanlık figürler tecrübesiz bir göze görünmeyebilirdi, fakat bu durum Jace için geçerli değildi.

“Ben fani değilim,” dedi Simon, biraz sert bir sesle. “Peki ya Gölge Avcıları’yla kendileri ve tüm sevdiklerini öldürtmeye duydukları dürtü arasındaki ilişki ne?”

“Tartışmayı bırakın.” Alec düşündüğü zamanlardaki klasik duruşuyla duvara yaslanmış, çenesini eline dayamıştı. “Muhafızlar bizi korumak için burada, hapsedmek için değil. Ufkunuzu açın biraz.”

“Alec, beni yedi yıldır tanıyorsun,” dedi Jace. “Ne zaman bir ufukum oldu?”

Alec dik dik ona baktı.

“Telefonunu kırdığım için mi hâlâ kızgınsın?” dedi Jace. “Çünkü sen de benim bileğimi kırdım, yani ödeştik.”

“Bileğin burkuldu,” dedi Alec. “Kırılmadı. *Burkuldu*.”

“Şimdi tartışan kim acaba?” dedi Simon.

“Susun.” Alec eliyle tiksindiğini gösteren belli belirsiz bir hareket yaptı. “Sana ne zaman baksam, buraya gelip kardeşimin üstünde olduğunu hatırlıyorum.”

Jace doğruldu. “*Bunu* duymamıştım.”

“Ah, yapma—” dedi Simon.

“Simon, kızarıyorsun,” dedi Jace. “Ve sen bir vampirsin, neredeyse hiç kızarmazsın. Yani bu *gerçekten* cazip olsa iyi. Ve tuhaf. İşin içinde müstehcen bir şekilde bisikletler de var mı? Elektrik süpürgeleri? Ya şemsiyeler?”

“Büyük şemsiyeler mi yoksa içkilere koyulan küçükler mi?” diyes sordu Alec.

“*Fark eder* mi?” diye söze girdi Jace. Derken Clary küçük bir kızın elinden tutan Isabelle’le birlikte içeri girince sustu. Şoktan kaynaklanan kısa bir sessizliğin ardından Jace onu tanıdı: Emma, Konsey toplantısında Clary’nin yanına koşup teselli ettiği kız. Bir kahramanmış gibi hiç de gizlemediği bir hayranlıkla

ona bakan kız. Kahramanlara hayranlığa bir *itirazı* yoktu, fakat herkesin kabul edeceği kadar sıkıntılı bir konuşmanın ortasına birden bir çocuğun düşmesi garipti.

“Clary,” dedi Jace. “Emma Carstairs’i mi kaçırdın?”

Clary ona kızgınca baktı. “Hayır. Buraya kendisi gelmiş.”

“Pencerelerden birinden içeri girdim,” dedi Emma, yardım etmek ister gibi. “*Peter Pan*’deki gibi.”

Alec karşı çıkacak oldu. Clary onu durdurmak için kaldırdı. Diğer eli şimdi Emma’nın omzundaydı. “Herkes bir saniyeliğine susabilir mi?” dedi Clary. “Burada olmaması gerekirdi, evet, ama gelmesinin bir nedeni var. Bize bilgi getirmiş.”

“Bu doğru,” dedi Emma çocuklara özgü o kararlı sesiyle. Aslında Clary’dan bir baş kadar kısaydı, fakat öte yandan Clary ufak tefekti. Emma büyük ihtimalle günün birinde uzun olacaktı. Jace babasını, John Carstairs’i hatırlamaya çalıştı. Konsey toplantılarında onu gördüğüne emindi. Uzun boylu, sarışın bir adam hatırlıyordu sanki. Yoksa siyah saçlı mıydı? Blackthorn’ları anımsıyordu elbette, fakat Carstairs’ler hafızasından silinmişti.

Clary sert bakışlarıyla ona şöyle söylemek istiyordu: *Nazik ol*. Jace ağzını kapadı. Çocukları sevip sevmediğini daha önce hiç düşünmemişti. Gerçi Max’le oynamak her zaman hoşuna gitmişti. Max o küçük yaşına rağmen strateji konusunda şaşırtıcı derecede becerikliydi ve Jace ona bilmeceler sormayı her zaman çok severdi. Max’in ona taparcasına saygı duyduğu gerçeğinin de bir zararı yoktu.

Jace, Max’e verdiği tahta askeri düşündü ve ani bir acıyla gözlerini kapadı. Onları tekrar açtığında Emma’nın kendisine

baktığını gördü. Clary'yle onu Gard'da bulduğu zaman baktığı gibi -şu yarı etkilenmiş yarı korkmuş *Sen Jace Lightwood'sun* bakışıyla- değil de biraz endişeyle. Hatta duruşu Jace'in rol yaptığına emin olduğu bir güven ve açık bir korkunun karışımıydı. *Annesiyle babası günler önce öldü*, diye düşündü. Ve yedi yıl önce, babasının öldüğünü içinde hissedip Lightwood'ların karşısına çıktığı zamanı ve "yetim" sözcüğünün kulağında yarattığı o acı titreşimi hatırladı.

"Emma," dedi elinden geldiğince nazik. "Pencereden nasıl girdin?"

"Çatılara tırmandım," dedi pencereden dışarıyı gösterip. "O kadar zor değildi. Çatı pencerelerinin neredeyse her zaman yatak odaları vardı, ben de ilkinde tırmandım ve... Clary'nin odasıymış." Yaptığı şey riskli veya etkileyici değilmiş gibi omuz silkti.

"Aslında o oda benim," dedi Isabelle. Emma'ya enteresan bir yaratılmış gibi bakıyordu. Alec'in yatağının ucundaki sandığa oturup uzun bacaklarını uzattı. "Clary, Luke'un evinde kalıyor."

Emma şaşırılmış görünüyordu. "Orası nerede bilmiyorum. Ayrıca herkes sizin burada olduğunuzdan bahsediyordu. İşte bu yüzden geldim."

Alec, ağabeylere özgü o yarı düşkün yarı endişeli bakışıyla Emma'ya bakıyordu. "Korkma," dedi.

"Korkmuyorum *zaten*," dedi Emma öfkeyle. "Buraya yardıma ihtiyacınız olduğu için geldim."

Jace istemsizce ağzının kenarının yukarı kıvrıldığını hissetti. "Ne tür bir yardım?" diye sordu.

“Bugünkü adamı tanıyorum,” dedi. “Konsül’ü tehdit eden adamı. Enstitüye saldırmak için Sebastian’la birlikte gelmişti.” Yutkundu. “Hepimizin yanacağını söylediği o yer, Edom—”

“Cehennemin başka bir adı,” dedi Alec. “Gerçek bir yer değil, endişelenmene gerek yok—”

“Endişelenmiyor zaten, Alec,” dedi Clary. “Sadece dinleyin.”

“Orası *gerçekten* bir yer,” dedi Emma. “Enstitüye saldırdıklarında onları duydum. İçlerinden birisinin Mark’ı Edom’a götürüp orada kurban edebileceklerini söylediğini işittim. Ve portaldan kaçtığımızda arkamızdan bağırıp Edom’da yanacağımızı, hiçbir kaçış olmadığını söylediğini duydum.” Sesi titredi. “Edom’dan bahsetme şekillerinden oranın gerçek bir yer olduğunu anladım. Ya da onlar için gerçek bir yer.”

“Edom,” dedi Clary, bir şeyler anımsayarak. “Valentine Lilith’e buna benzer bir şey diyordu. Ona *Edom’lu leydim* diye hitap ediyordu.”

Alec’le Jace göz göze geldi. Alec başını sallayıp odadan çıktı. Jace bir anlığına omuzlarının gevşlediğini hissetti. Onca yaygara arasında herhangi bir şey söylemenize kalmadan ne düşündüğünüzü anlayan bir *parabatai*’nizin olması güzeldi. “Bunu başka birine anlattın mı?”

Emma duraksadı, ardından başını salladı.

“Neden peki?” dedi Simon. O ana kadar sessiz kalmıştı. Emma gözlerini kırpıştırarak ona baktı. *Sadece on iki yaşında*, diye düşündü Jace, *ve muhtemelen daha önce bir Aşağı Dünyalı’yla hiç bu kadar yakından karşılaşmamıştır*. “Neden Clave’e söylemedin?”

“Çünkü Clave’e güvenmiyorum,” dedi Emma çocuksu sesiyle. “Ama size güveniyorum.”

Clary yutkundu. “Emma...”

“Buraya geldiğimizde, Clave hepimizi sorguya çekti, özellikle de Jules’u. Ve yalan söylemediğimizden emin olmak için ölümcül kılıcı kullandı. Canları yanıyordu ama aldırış etmediler. Ty ve Livvy’nin üstünde kullandılar. Dru’nun üstünde kullandılar.” Emma çileden çıkmış gibiydi. “Tavvy konuşabilseydi muhtemelen onun üstünde de kullanırlardı. Ve insanın canını yakıyor. Ölümcül kılıç insana acı veriyor.”

“Biliyorum,” dedi Clary, alçak sesle.

“Penhallow’larla kalıyorduk,” dedi Emma. “Aline ve Helen yüzünden ve Clave bizden gözünü ayırmak istemediği için. Gördüklerimiz yüzünden. Cenazeden döndüklerinde aşağıdaydım ve konuşmalarını duydum. Ben de... ben de saklandım. Sadece Patrick ve Jia değil, diğer enstitü başkanlarının çoğuyla birlikte koca bir gruptular. Ne yapmaları gerektiğine, Clave’in ne yapması gerektiğine, Jace ve Clary’yi Sebastian’a teslim edip etmemeye dair konuşuyorlardı. Sanki bu onların seçimi gibi. Kendi kararları gibi. Ama bence *sizin* kararınız olmalı. Bazıları gitmeyi isteyip istememenizin önemli olmadığını söyledi—”

Simon ayağa kalkmıştı. “Ama gitmeyi Jace ve Clary istedi, hatta gitmek için yalvardılar—”

“Onlara gerçeği söyleyecektik.” Emma yüzünün önüne gelen saçını geriye attı. Gözleri kocamandı. Altın sarısı ve amber renkleriyle kahverengiydi. “Ölümcül kılıcı üstümüzde kullanmalarına gerek yoktu. Konsey’e zaten gerçeği söyleyecektik, ama onları yine

de kullandılar. Jules'un üstünde kullandılar, sonunda... sonunda elleri yandı." Sesi titredi. "Ben de konuştuklarını bilmeniz gerektiğine karar verdim. Bunun sizin seçiminiz olmadığını bilmenizi istemiyorlar, çünkü Clary'nin portal yapabildiğini biliyorlar. Oradan kaçabileceğini biliyorlar ve kaçarsa Sebastian'la pazarlık yapmalarının hiçbir yolu kalmayacağını düşünüyorlar."

Kapı açıldı ve Alec elinde kahverengi deri kaplı bir kitapla odaya döndü. Bunu öyle bir tutmuştu ki başlığı görünmüyordu. Jace'le göz göze geldiler, ona doğru hafif bir baş hareketi yaptı. Ardından Emma'ya baktı. Jace'in kalp atışları hızlanmıştı. Alec bir şey bulmuştu. Yüzündeki kasvetli ifadeye bakılırsa hoşuna gitmeyecek bir şeydi bu. Ama en azından bir şeydi.

"Duyduğun Clave üyelerinin ne yapacaklarına ne zaman karar vereceklerine dair bir şey anladın mı?" diye sordu Jace, Emma'ya. Bir bakıma bu dikkatini dağıtmak içindi. Alec yatağa oturup kitabı arkasına koydu.

Emma başını salladı. "Oradan ayrıldığımda hâlâ tartışıyorlardı. Ben en üst kattaki pencereden çıktım. Jules öleceğim için bunu yapmamamı söyledi ama ben böyle bir şey olmayacağını biliyordum. İyi bir tırmanıcıyım, diye ekledi biraz gururla. "Ve o çok fazla endişeleniyor."

"İnsanların senin için endişelenmesi güzel bir şey," dedi Alec. "Bu seni önemsedikleri anlamına gelir. İyi arkadaşlar olduklarını bu şekilde anlarsın."

Emma meraklı bakışlarını Alec'ten Jace'e yöneltti. "Onun için endişeleniyor musun?" diye sordu Alec'e. Alec şaşkınlık içinde güldü.

“Sürekli,” dedi. “Jace sabahleyin pantolonunu giyerken bile ölebilir. Onun *parabatai*’si olmak tam zamanlı bir iş.”

“Keşke benim de *parabatai*’m olsaydı,” dedi Emma. “Ailenden birisi gibi, ama kendileri istedikleri için, mecbur oldukları için değil.” Birden ne dediğini fark edince kızardı. “Her neyse. Bence hiç kimse insanları kurtardığı için cezalandırılmamalı.”

“Bu yüzden mi bize güveniyorsun?” diye sordu Clary, etkilenmiş bir şekilde. “Sence biz insanları mı kurtarıyoruz?”

Emma botlarıyla hâliya vurdu. Ardından başını kaldırdı. “Seni biliyorum,” dedi Jace’e kızarak. “Yani, herkes seni biliyor. Valentine’in oğlusun ama değilsin de, Jonathan Herondale’sin. Ve bunun pek çok kişi için bir şey ifade etmediğini düşünüyorum. Çoğu sana Jace Lightwood diyor. Ama benim babam için fark ediyordu. Annem tüm Herondale’lerin, tüm ailenin, öldüğünü düşündüğünü ama senin onların sonuncusu olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Konsey toplantısında Clave’in sana bakmaya devam etmesi için oy vermiş çünkü şöyle diyordu: *Carstairs’ler Herondale’lere borçlu.*”

“Neden?” dedi Alec. “Ne için onlara borçlularmış?”

“Bilmiyorum,” dedi Emma. “Ama buraya geldim çünkü babam bunu isterdi, ne kadar tehlikeli olursa olsun.”

Jace burnundan soluyarak hafiften güldü. “İçimden bir ses tehlikeye aldırış etmediğini söylüyor.” Yere çömelip gözlerini Emma’yla aynı hizaya getirdi. “Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Söyledikleri başka bir şey?”

Emma başını salladı. “Sebastian’ın nerede olduğunu bilmiyorlar. Edom’a dair bir şey bilmiyorlar. Ölümçül kılıcı tutarken

bundan bahsettim ama bunun sadece cehennemin başka bir adı olduğunu düşündüler bence. Buranın gerçek bir yer olduğunu düşünüp düşünmediğimi sormadılar, ben de bir şey demedim.”

“Anlattıkların için teşekkürler. Bize yardımcı oldun. Hem de çok. Artık gidebilirsin,” diye ekledi olabildiğince nazık, “evde olmadığını fark etmesinler. Fakat bugünden itibaren Herondale’ler Carstairs’lere borçlu. Tamam mı? Unutma.”

Jace ayağa kalkarken Emma, Clary’ye döndü. Clary, Emma’yı daha önce Jace’in oturduğu pencereye götürdü. Clary eğilip küçük kıza sarıldıktan sonra elini uzattı ve pencerenin mandalını açtı. Emma bir maymunun kıvraklığıyla tırmandı. Sallanarak yukarıya çıktı, sonunda görünen tek şey botlarıydı. Bir süre sonra onlar da görünmez oldu. Çatıdaki kiremitlerde ilerlerken Jace tepede hafif bir sürtünme sesi duydu. Ardından her şey sessizliğe gömüldü.

“Onu sevdim,” dedi Isabelle sonunda. “Bana Jace’in küçüklüğünü hatırlattı. İnatçıydı ve ölümsüzmüş gibi davranıyordu.”

“Bu ikisi hâlâ geçerli,” dedi Clary, pencereyi kapatırken. Pencere pervazına oturdu. “Sanırım asıl soru Emma’nın bize anlattıklarını Jia veya Konsey’den bir başkasına söyleyecek miyiz?”

“Bu değişir,” dedi Jace. “Jia, Clave’dekilerin isteklerine boyun eğmek zorunda, bunu kendisi söyledi. Eğer istedikleri şeyin Sebastian bizim için gelene kadar bizi bir kafese kapatmak olduğuna karar verirlerse... Eh, bu bilginin bize sağlayacağı üstünlüğü boş yere harcamış oluruz.”

“Yani bu öğrendiklerimizin kullanışlı olup olmadığına bağlı.” dedi Simon.

“Aynen,” dedi Jace. “Alec, sen ne buldun?”

Alec arkasındaki kitabı çıkardı. Bu bir *encyclopedia daemonica*’ydı. Her Gölge Avcısı’nın kütüphanesinde bulunan türden bir kitaptı. “Bence Edom şeytani diyarlar için bir isim olabilir—”

“Eh, herkes Sebastian’ın izi sürülemediği için başka bir boyutta olabileceğine dair teoriler üretiyor,” dedi Isabelle. “Ama şeytani boyutlar... Bunlardan milyonlarca var ve insanlar oralara öyle kolay *gidemezler*.”

“Kimileri diğerlerinden daha çok biliniyor,” dedi Alec. “İncil ve Enoch metinleri çok azından bahsediyor, elbette hikâyelerle mitler şeklinde gizlenmiş ve bunların altında toplanmış. Edom’dan bir metruk arazi olarak bahsediliyor—” Ölçülü bir şekilde yüksek sesle okudu. “Ve Edom dereleri katrana dönecek, toprağı sülfüre; arazisi yanan bir katran olacak. Gece gündüz sönmeyecek; dumanları sonsuza de yükselecek. Nesilden nesile tahrip olacak; ebediyen kimse oradan geçemeyecek.” Göğüs geçirdi. “Ve tabii Lilith ve Edom’la ilgili efsaneler var. Lilith’in oraya sürgüne gönderildiği, orayı iblis Asmodeus’la yönettiğine dair. Karanlık avcıların Mark Blackthorn’u Lilith’e kurban etmekle ilgili konuşmalarının nedeni büyük ihtimalle bu.”

“Lilith, Sebastian’ı koruyor,” dedi Clary. “Başka bir şeytani diyara gidecekse onunkine gider.”

“*Ebediyen kimse oradan geçemeyecek* kulağa pek ümit verici gelmiyor,” dedi Jace. “Ayrıca şeytani diyarlara ulaşmanın hiçbir yolu yok. Bu dünyada bir yerden bir yere seyahat başka bir şey—”

“Aslında, bir yolu olduğunu düşünüyorum,” dedi Alec. “Nefilimler’in kapatamadığı bir yol, zira kanunlarımızın yetki alanı dışında kalıyor. Eski, Gölge Avcıları’ndan eski bir yol, eski, yabani bir büyü.” Göğüs geçirdi. “Seelie Sarayı’ndan ve Peri halkı tarafından korunuyor. Yüz yıldan fazladır hiçbir insanoğlu o yola ayak basmadı.”

13

İYİ NİYET TAŞLARIYLA DÖŞENMİŞ

Jace odada bir kedi gibi dolanıyordu. Diğerleri onu izliyordu. Simon bir kaşını havaya dikmişti.

“Oraya gitmenin başka bir yolu yok mu?” diye sordu Jace. “Portalı deneyemez miyiz?”

“Biz iblis değiliz. Sadece bir boyutta portal yolculuğu yapabiliriz,” dedi Alec.

“Bunu biliyorum ama Clary portal mühürleri üzerinde deney yaparsa—”

“Böyle bir şey yapmayacağım,” diye sözünü kesti Clary. Eli koruyucu bir şekilde mızrakçığının durduğu cebinin üstündeydi. “Hepinizi tehlikeye atamam. Luke’la birlikte Idris’e portal açtım ve az kalsın ölüyorduk. Bu riski almayacağım.”

Jace hâlâ dolanıyordu. Düşündüğü zaman böyle yapardı. Clary bunu biliyordu ama yine de endişeyle ona bakıyordu. Jace ellerini kapatıp açıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Sonunda durdu. “Clary,” dedi. “Seelie Sarayı’na gidecek bir portal yapabilirsin, değil mi?”

“Evet,” dedi. “O kadarını yapabilirim. Oraya gitmiştim, hatırlıyorum. Fakat güvende olur muyuz? Davet edilmedik ve Peri halkı topraklarına yapılan baskınlardan hoşlanmaz—”

“Biz diye bir şey yok,” dedi Jace. “Hiçbiriniz gelmiyorsunuz. Bunu tek başıma halledeceğim.”

Alec ayağa fırladı. “Bunu biliyordum, lanet olsun, biliyordum işte. Kesinlikle olmaz. Asla.”

Jace bir kaşını havaya dikip ona baktı. Dışarıdan sakın görünüyordu, fakat Clary omuzlarının duruşunda, topukları üstünde hafifçe sallanmasından gerginliğini görebiliyordu. “Ne zamandan beri ‘lanet’ diyorsun?”

“İçinde bulunduğumuz durum *lanet* bir şekilde buna izin verdiğinden beri.” Alec kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ve Clave’e bundan bahsetme konusunu konuşacağımızı sanıyordum.”

“Bunu yapamayız,” dedi Jace. “Şeytani diyarlara Seelie Sarayı’ndan gideceksek, asla. Clave’in yarısı saraya doluşacak değil, bu Peri halkı için bir savaş nedeni olacaktır.”

“Hâlbuki sadece beşimiz gidersek oradan geçmemize izin vermeleri için tatlı dille konuşabiliriz, değil mi?” Isabelle bir kaşını kaldırdı.

“Kraliçe’yle daha önceden barış görüşmeleri yapmıştık,” dedi Jace. “Ben Sebastian’ın elindeyken Kraliçe’ye gitmiştiniz.”

“O da bizi kandırıp dinlemek için telsizli yüzükler vermişti,” dedi Simon. “Orta büyüklükte bir fili nasıl atamazsam ona da asla güvenmem.”

“Ona güvenmekle ilgili bir şey demedim. O anda çıkarına uyacak neyse onu yapacaktır. Sadece Edom’a giden yola girişimizi açmasını ona çıkar sağlayacak bir şey yapmalıyız.”

“Yine de biz Gölge Avcısı’yız,” dedi Alec. “Ne olursa olsun Clave’in temsilcileriyiz. Periler diyarında ne yaparsak yapalım, bunun bir karşılığı olacaktır.”

“O hâlde ustalığımızı ve zekâmızı kullanırız,” dedi Jace. “Bakın, Clave’in bizim adımıza Kraliçe’yle ve sarayıyla anlaşmasını çok isterdim. Ama vaktimiz yok. Onların, yani Luke’un, Jocelyn’in, Magnus’un ve Raphael’in vakitleri yok. Sebastian vitesi yükseltiyor, planlarını hızlandırıyor, giderek daha fazla kana susuyor. Böyle olduğunda neler yapabileceğini bilemezsiniz, ama ben biliyorum. *Biliyorum.*” Nefesi kesildi. Elmacık kemiklerinde teri incecik parlıyordu. “İşte bu yüzden bunu tek başıma yapmak istiyorum. Birader Zachariah bunu bana söyledi: Ben cennet ateşiyim. Bir başka Glorious alamayız. Bir başka melek çağıramayız, o kartımızı oynadık.”

“Pekâlâ,” dedi Clary, “ama cennet ateşinin tek kaynağı sen olsan da bu, işi tek başına halletmen gerektiği anlamına gelmez.”

“O haklı,” dedi Alec. “Cennet ateşinin Sebastian’a zarar verebileceğini biliyoruz. Ama ona zarar verebilecek tek şey bu mu, bilmiyoruz.”

“Ve kesinlikle Sebastian’ın etrafında duran kaç karanlık avcı varsa, hepsini öldürebileceğin anlamına da gelmiyor,” diye işaret

etti Clary. “Ya da Seelie Sarayı’ndan tek başına sağ salım geçip, ondan sonra da Sebastian’ı *bulman* gereken terk edilmiş bir diyara geçebileceğin—”

“Onun izini süremiyoruz çünkü aynı boyutta değiliz,” dedi Jace. Sebastian’ın gümüş bileziğinin parıldadığı bileğini kaldırdı. “Onun dünyasına girdim mi izini sürebilirim. Bunu daha önce de yapmıştım—”

“Onun izini sürebiliriz,” dedi Clary. “Jace, bu iş onu bulmaktan daha fazla, yaptığımız her şeyden daha zorlu, daha büyük bir şey. Bunun sadece Sebastian’ı öldürmekle ilgisi yok, bu mahkûmlarla ilgili. Bir kurtarma görevi. Bizim olduğu gibi onların da hayatı tehlikede.” Sesi çatladı.

Jace dolanmayı bırakmıştı. Âdeta yalvarırcasına bir arkadaşından diğerine bakıyordu. “Sadece size bir şey olsun istemiyorum.”

“Evet, tabii, hiçbirimiz kimseye bir şey olsun istemiyoruz,” dedi Simon. “Ama ileriye düşünün. Sen gidersen ve biz kalırsak ne olur? Sebastian, Clary’yi istiyor, seni istediğinden daha fazla hem de ve onu burada, Alicante’de bulabilir. İki gün bekleme sözü dışında buraya gelmesini engelleyecek bir şey yok. Ve verdiği sözlerin değeri ne? Her an herhangi birimiz için gelebilir, bunu yeraltı dünya temsilcilerinde de kanıtladı. Burada kolay hedefiz. Bizi beklemediği ya da aramadığı bir yere gitmek daha iyi.”

“Magnus tehlikedeyken burada kalmayacağım,” dedi Alec. Sesi şaşırtıcı derecede soğuk, yetişkinlere benziyordu. “Bensiz gidersen *parabatai* sözlerimize, bir Gölge Avcısı olarak bana ve

bunun benim de savaşım olduğu gerçeğine saygısızlık etmiş olacaksın.”

Jace afallamış görünüyordu. “Alec, asla sözlerimize saygısızlık etmem. Sen tanıdığım en iyi Gölge Avcıları’ndan birisin–”

“İşte bu yüzden seninle geleceğiz,” dedi Isabelle. “Bize *ihtiyacın var*. Her zaman yaptığımız gibi senin Alec’e ve benim desteğime ihtiyacın var. Clary’nin mühür güçlerine ve Simon’ın vampir kuvvetine ihtiyacın var. Bu sadece senin kavgan değil. Eğer bize -hepimize- Gölge Avcıları ve dostların olarak saygı duyuyorsan o hâlde seninle geliyoruz. Bu kadar basit.”

“Biliyorum,” dedi Jace yumuşak bir şekilde. “Size ihtiyacım olduğunu biliyorum.” Clary’ye doğru baktı. Isabelle’in Clary’nin mühür güçlerine ihtiyacın var derkenki sesini duyunca onu her iki yanında Isabelle ve Alec’le ilk gördüğü zamanı hatırladı. Clary onun nasıl da tehlikeli olduğunu düşünmüştü.

Clary’nin kendisine benzediği hiç aklına gelmemişti. O da tehlikeliydi.

“Teřekkür ederim,” dedi ve boğazını temizledi. “Pekâlâ. Herkes takımlarını giysin eşyalarını toplasın. Kara yolculuğu için hazırlanın: su, elinize gečen yemekler, fazladan mızrakçık, battaniye. Ve sen,” diye ekledi Simon’a dönüp, “yemeğe ihtiyacın olmayabilir ama şişelenmiş kanın varsa yanına al. Gittiğimiz yerde... yiyebileceğin bir řey olmayabilir.”

“Dördünüz varsınız ya,” dedi Simon. Hafifçe gülümsedi. Clary bunun nedeninin Jace’in hiç duraksamadan onu kendilerine dâhil ettiği olduğunu biliyordu. Sonunda Jace, Gölge

Avcısı olsun olmasın, gidecekleri yere Simon'ın da geleceğini kabullenmişti.

“Pekâlâ,” dedi Alec. “On dakika içinde burada buluşuyoruz. Clary, portal açmak için hazırlan. Ve Jace?”

“Efendim?”

“Periler sarayına vardığımızda ne yapacağımıza dair bir strateji geliştiren iyi olur. Çünkü buna ihtiyacımız olacak.”

Portalın içindeki girdap âdeta içlerini rahatlatmıştı. Dördü içeri girdikten sonra parıldayan eşikten en son Clary geçti. Kendini bir su gibi aşağılara çeken soğuk karanlığa bıraktı. Nefesi kesildi ve çılgınlarla düşüş dışında her şeyi unuttu-verdi.

Çok hızlı bitmişti. Portal onu serbest bırakınca sakarca düştü. Sırt çantası bir tünelin ağzına kadar pisliklerle dolu zemininde, altında büküldü. Soluklandı ve yuvarlandı. Sallanan, uzun bir kökü kullanarak kendini yukarı çekti. Alec, Isabelle, Jace ve Simon çevresinde ayağa kalkıyor, üstlerini silkeliyorlardı. Düştükleri yer pislik dolu değil, yosun kaplı bir yerdi. Tünelin düz, kahverengi duvarlarına da yosunlar yayılmıştı ve fosforlu ışıklarla parlıyordu. Elektrikli papatyalara benzeyen küçük, pırıltılı çiçekler yeşilliğin üstünü beyazlarla aydınlatıyordu. Yılankavi kökler tünelin çatısından sarkıyor, Clary toprağın üstünde ne olduğunu merak ediyordu. Daha küçük çeşitli tüneller ana tünelden dallanarak ayrılıyordu. Kimisi bir insanın bile geçemeyeceği kadar küçüktü.

Isabelle saçından bir parça yosun çekip kaşlarını çattı. “Tam olarak neredeyiz?”

“Taht salonunun hemen dışını hedeflemiştim,” dedi Clary. “Buraya gelmiştik. Sadece her seferinde farklı görünüyor.”

Jace çoktan ana koridorda ilerlemeye başlamıştı. Sessizlik mührüne ihtiyaç bile olmadan yumuşak yosunun üstünde kedi kadar sessizdi. Diğerleri de onu takip etti. Clary’nin eli kılıcının kabzasındaydı. Yanında sallanıp duran bir silaha alışmanın bu kadar kısa sürmesine biraz şaşırıyordu. Elini Heosphoros’a uzatıp da onu orada bulamazsa paniklermiş gibi geliyordu.

“Burada,” dedi Jace yumuşak bir şekilde, diğerlerine sessiz olmaları için işaret edip. Bir kemeraltındaydılar. Bir perde ile rideki büyükçe odadan orayı ayırıyordu. Clary en son buraya geldiğinde perde canlı keleklerden yapılmıştı ve hareketleri bunu hışırdatıyordu.

Bugün ise dikenlerden yapılmıştı. Uyuyan güzelin kalesini çevreleyen dikenlere benziyordu. Öyle birbirine geçmişti ki dikenler sallanan bir yaprak gibiydi. Clary perdenin ötesindeki odayı görür gibi oluyordu. Beyaz ve gümüş rengi pırıltılar vardı. Hepsi de çevrelerindeki koridorlardan gelen kakhaha seslerini işitebiliyordu.

Büyü mühürleri Peri halkında pek işe yaramıyordu. Görünmemelerini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Jace tetikteydi, tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Dikkatlice bir hançer çıkarıp dikenlerden oluşan perdeyi elinden geldiğince sessiz ayırdı. Hepsi eğilip öte tarafa baktı.

Ötedeki oda perilerin kış ülkesiydi. Luke'un çiftlik evine yaptığı ziyaretler dışında Clary'nin çok nadir gördüğü türde bir yerdi. Duvarlar beyaz kristal perdelerden oluşuyordu. Kraliçe duvarlara uygun gümüş damarlı beyaz kristalden divanına uzanmıştı. Yerler karla kaplıydı ve tavandan uzun buz saçakları sarkıyordu. Her biri altın ve gümüş dikenlerden oluşan iplerle sarılıydı. Beyaz gül demetleri odanın etrafına yığılmış, Kraliçe'nin divanı etrafına saçılmış, bir taç gibi başın sarılmıştı. Elbisesi de beyaz ve gümüş rengi, bir buz tabakası gibi saydamdı. Pek net olmamakla birlikte bu elbiseden vücudu görülebiliyordu. Buz, güller ve Kraliçe. Göz kamaştırıcı bir etkiye sahipti. Başı yukarıda, kanepesinde uzanmış, ağır zırhlı bir peri şövalyeyle konuşuyordu. Şövalyenin zırhı ağaç gövdesi renginde, koyu kahverengiydi. Gözlerinden biri siyah, diğeri âdeta beyaza çalan açık maviydi. Clary bir an başının iri kolunun altına aldığı bir geyiğinkine benzediğini düşündü. Derken bunun boynuzlarla süslü bir miğfer olduğunu fark etti.

"Peki yaban avı nasıl gidiyor, Gwyn?" diye sordu Kraliçe. "Ölü Toplayıcılar? Geçen akşam Adamant Manastırı'nda iyi bir toplama yaptığınızı umuyorum. Duyduğuma göre, Nefilimler ölürken inlemeleri gökleri deliyormuş."

Clary çevresindeki Gölge Avcıları'nın gerildiğini hissetti. Venedik'te bir teknede Jace'in yanına uzanmış, tepelerinde geçen yaban avcılarını izlediklerini hatırladı. Bağırışlarla savaş çılgınlıklarından oluşan bir kargaşa, toynakları kıpkırmızı parıltıyan atlar gökyüzünü döver gibiydi.

"Ben de öyle işittim, leydim," dedi Gwyn. Sesi öyle boğuktu ki güçbela anlaşılıyordu. Bir havlamanın üstüne kazınan bir

bıçak sesi gibiydi. “Yaban avcılarını savaş alınındaki kuzgunlar kan için çığlık atınca gelir: Süvarilerimizi ölenlerin arasından toplarız. Ama Adamant Manastırı’nda değildik. Nefilim ve karanlık avcılarının savaş oyunları bizim kanımız için fazla yoğun. Peri halkı iblisler ve meleklerle uyuşmuyor.”

“Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, Gwyn,” dedi Kraliçe somurtarak. “Şimdi Peri halkının güç kazanma vakti. Çoğalacağız, yükseleceğiz ve dünyayı elde edeceğiz. Nefilimler kadar biz de satranca benzer bu güç oyununda yer almalıyız. Bana öneride bulunursun diye ummuştum.”

“Beni affedin, leydim,” dedi Gwyn. “Satranç bizim için fazla incelikli bir oyun. Size tavsiye edemem.”

“Ama sana muhteşem bir hediye verdim.” Kraliçe yüzünü astı. “Blackthorn’ların oğlu. Gölge avcısı ve peri kanının bir arada olması çok nadirdir. Onu arkana alıp yolculuk edeceksin ve iblisler bile senden korkacak. Benden ve Sebastian’dan sana bir hediye.”

Sebastian. Bunu öyle rahat, öyle teklifsizce söylemişti ki. Hatta Periler Kraliçesi sevebilirmiş gibi sesinden bir çeşit sevgi seziliyordu. Clary yanındaki Jace’in soluklarını işitebiliyordu: keskin ve hızlı. Diğerleri de gerilmişti. Kraliçe’nin sözleri nüfuz ettiği anda yüzlerine paniğin izlediği bir farkındalık ifadesi hâkim olmuştu.

Clary elinde tuttuğu Heosphoros’un soğuduğunu hissetti. Periler diyarı topraklarından geçerek iblis diyarlarına giden yol. Sebastian’ın ayakları altında çatlayarak açılan toprak. Sebastian’ın müttefikleri olduğuna dair böbürlenmesi.

Kraliçe'yle Sebastian'ın yakaladıkları Nefilim olan bir çocuğu hediye etmeleri. Birlikte.

"İblisler beni zaten korkutuyor, güzelim," dedi Gwyn ve gülümsedi.

Güzelim. Clary'nin damarlarındaki kan âdeta buz tutmuş bir nehir gibiydi, kalbi yerinden çıkacaktı. Aşağı doğru bakınca Simon'ın elini Isabelle'in eli üstüne koyduğunu gördü. Hızlı, teselli edici bir hareketti bu. Isabelle bembeyaz kesilmişti ve hasta görünüyordu. Tıpkı Alec ve Jace gibi. Simon yutkundu. Parmağındaki altın parladı ve Clary zihninde Sebastian'ın sesini işitti:

Sahiden dinleme şansı olmadan küçük dostlarınızla iletişim kurmanıza izin verecek bir şey ele geçirmenize izin vereceğini sanıyor musun? Bunu sizden aldığımdan beri onunla konuştum, o da benimle konuştu. Ona güvenerek budalalık ettiniz, küçük kardeşim. Seelie Kraliçesi kazanan tarafta olmaktan hoşlanır. Ve bu taraf bizimki olacak, Clary. Bizim taraf.

"O hâlde bana bir iyilik borcun var Gwyn, oğlanın karşılığı olarak," dedi Kraliçe. "Yaban avcılarının kendi yasalarına hizmet ettiğini biliyorum, ama bir sonraki savaşta senin de bulunmanı isteyeceğim."

Gwyn kaşlarını çattı. "Oğlanın bu kadar önemli bir söze degeceğinden emin değilim. Dedğim gibi, avın Nefilimler'in işlerine karışma konusunda çok az arzusu var."

"Savaşmak zorunda değilsin," dedi Kraliçe, kadife gibi bir sesle. "Sadece savaşın sonrasında cesetler için yardımını isteyeceğim. Ve ceset olacak. Nefilimler işledikleri suçların bedelini ödeyecek, Gwyn. Herkes ödemeli."

Gwyn'in cevap vermesine kalmadan Kraliçe'nin tahtından kıvrılarak giden karanlık bir tünelden odaya birisi daha girdi. Beyaz zırhı içinde Meliorn'du bu. Siyah saçları arkasında örülmüştü. Çizmelerinin üstün siyahımsı, katrana benzer bir kabukla kaplıydı. Gwyn'i görünce kaşlarını çattı. "Bir avcı asla iyi haber getirmez," dedi.

"Sakin ol, Meliorn," dedi Kraliçe. "Gwyn'le sadece karşılıklı lütufları konuşuyorduk."

Meliorn başını eğdi. "Haber getirdim leydim, ama sizinle özel olarak istişare edeceğim."

Kraliçe, Gwyn'e döndü. "Anlaştık mı?"

Gwyn tereddüt etti, ardından kısaca başını salladı. Meliorn'un bulunduğu yöne hoşnutsuz bir bakış atarak şövalye perinin geldiği karanlık tünelde gözden kayboldu.

Kraliçe divanında kaykıldı. Solgun parmakları elbisesinin üstünde mermere benziyordu. "Pekâlâ, Meliorn. Benimle ne konuşmak istiyordun? Aşağı Dünyalı esirlerden haber mi var?"

Aşağı Dünyalı esirler. Clary, Alec'in arkasında sertçe nefes aldığını duydu ve Meliorn'un başı o tarafa doğru döndü. Clary gözlerinin kısıldığını gördü. "Eğer yanılmıyorsam," dedi yanındaki kılıca elini götürüp, "ziyaretçilerimiz var leydim—"

Jace çoktan elini böğrüne doğru kaydırmaya başlamış, "*Gabriel*" diye fısıldadı. Serafım bıçak birden parladı. Isabelle ayağa fırlayıp kamçısını öne savurdu, dikenlerden oluşan perde yarılarak gürültüyle yere düştü.

Jace elinde alev alev Gabriel'iyle dikenlerin üstünden fırlayıp taht salonuna ilerledi. Clary hızla kılıcını çekti.

Hep birlikte salona doluşarak Jace'in arkasında bir yay şeklinde dizildiler: Arbaleti çoktan gerilmiş Alec, parıldayan kamçıısıyla Isabelle, kılıcıyla Clary ve Simon -Simon'ın kendisinden daha güçlü silahı yoktu- ayakta dikilmiş Meliorn'a gülümsedi ve dişleri parladı.

Kraliçe tıslayarak dikleşti, çabucak üstünü kapattı. Clary onun ilk kez heyecanlandığını görüyordu.

"Saraya ne cüretle davetsiz giriyorsunuz?" diye sordu. "Bu suçların en büyüğüdür, Ahiti bozmaktır—"

"Ne cüretle Ahiti bozmaktan bahsediyorsun!" diye bağırды Jace ve serafim bıçak elinde alev aldı. Clary iblisleri püskürtüp cahil bir dünyayı yıkımdan kurtardığı zaman Jonathan Shadowhunter'ın da böyle görüldüğünü düşünüyordu. "Cinayet işleyen ve yalan söyleyen, Konsey'in Aşağı Dünyalılar'ı esir alan sizler. Kötücül güçlerle ittifak kurdunuz ve şimdi bedelini ödeyeceksiniz."

"Seelie Sarayı Kraliçesi bedel ödemez," dedi Kraliçe.

"Herkes bedel öder," dedi Jace. Birden divanın üstüne, Kraliçe'nin tepesine çıktı. Kılıcının ucu Kraliçe'nin boğazına daydı. Kraliçe geriye çekildi, fakat olduğu yere mıhlanmıştı. Jace tepesinde dikilmiş, ayaklarıyla kanepeden destek alıyordu. "Bunu nasıl yaptınız?" diye sordu. "Meliorn, Nefilimler'in yanında olduğunuza dair yemin etti. Periler yalan söyleyemez. Konsey size bu yüzden *güvendi*—"

"Meliorn yarı peridir. Yalan söyleyebilir," dedi Kraliçe. Şok içindeki Isabelle'e neşeli bir bakış attı. *Sadece Kraliçe boğazında bir kılıçla neşeli görünebilir*, diye düşündü Clary. "Bazen doğru cevap en basit cevaptır, Gölge Avcısı."

“Demek bu yüzden onun Konsey’e gelmesini istediniz,” dedi Clary. Uzun zaman önce Kraliçe’nin onlardan istediği iyiliği hatırlamıştı. “Yalan söyleyebildiği için.”

“Uzun zaman önce planlanmış bir ihanet.” Jace zorlukla nefes alıyordu. “Şu anda boğazını kesmeliyim.”

“Buna cesaret edemezsin,” dedi Kraliçe kılıcın ucu boğazında, yerinden kıılmadaksızın. “Seelie Sarayı Kraliçesi’ne dokunursan Peri halkı sonsuza dek size düşman kesilir.”

Jace konuşurken hızlı hızlı soluk alıp veriyordu ve yüzü öfkeden parlıyordu. “O hâlde şimdi nesin?” diye sordu. “Seni duyduk. Sebastian’dan müttefikin olarak bahsettin. Adamant Manastırı işlenmemiş topraklar üzerinde kurulu. İşlenmemiş topraklar perilerin bölgesi. Onu oraya *sen* aldın, yolu açtın ve bizi pusuya düşürmesine izin verdin. Bize *zaten* düşman kesilmediniz mi?”

Meliorn’un yüzü çirkin bir bakışla çarpıldı. “Konuştuğumuzu duymuş olabilirsiniz, küçük Nefilimler,” dedi. “Ama Clave’e masallarınızı anlatmaya gitmeden önce sizi öldürürsek kimsenin öğrenmesine gerek kalmaz—”

Şövalye öne doğru hamle yaptı. Alec elindeki oku bırakıverdi. Ok Meliorn’un bacağına saplandı. Şövalye bağırarak arkaya doğru devrildi.

Alec öne doğru ilerledi. Arbaletine çoktan başka bir ok yerleştirmişti. Meliorn yerde inliyor, etrafındaki karlar kırmızı rengini alıyordu. Alec oku hazır bir şekilde tepesinde dikildi. “Magnus’u nasıl alacağız? Esirleri nasıl alacağız, söyle,” dedi. “Söyle yoksa seni delik deşik ederim.”

Meliorn tükürdü. Beyaz zırhı etrafındaki karlara karışmış gibi görünüyordu. “Size hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi. “İsterseniz işkence edin isterseniz öldürün, Kraliçe’me ihanet etmeyeceğim.”

“Zaten söylediğinin bir önemi yok,” dedi Isabelle. “Yalan söyleyebilir, unuttun mu?”

Alec’in yüzü asıldı. “Doğru,” dedi. “Geber o zaman, seni yalancı.” Ardından diğer oku da bırakıverdi.

Ok Meliorn’un göğsüne saplandı ve şövalye peri geriye çekildi. Okun gücüyle vücudu karda kaydı. Başı ıslak bir şaplak sesiyle tünel duvarına çarptı.

Kraliçe bağırdı. Bu ses Clary’nin kulaklarını delmiş, yaşadığı şoktan çıkmasını sağlamıştı. Bağıran perilerin, dışarıdaki koridorda koşturan ayakların seslerini duyabiliyordu. “Simon!” diye bağırdı ve Simon kendi etrafında döndü. “Buraya gel!”

Clary, Heosphoros’u beline geri koyup mızrakçığını aldı ve şimdi dikenlerden oluşan hurpanı bir perdeye benzeyen ana kapıya doğru yöneltti. Simon onun peşindeydi. “Beni kaldır,” dedi nefes nefese. Simon soru bile sormadan ellerini Clary’nin beline koyup yukarı kaldırdı. Vampir gücünden neredeyse çatıya fırlayacaktı.

Clary boş eliyle kemeraltının tepesini sımsıkı tutup aşağı baktı. Simon gözlerini ona dikmişti. Şaşırmış olduğu belliydi fakat onu sabitçe tutuyordu.

“Dayan,” dedi ve çizmeye başladı. Valentine’ın teknesine çizdiği mührün tam tersiydi bu: Bu, kapatıp kilitlemek, her şeyi dışarıya kapatmak, saklanmak ve güvenlik için çizilen bir mühürdü.

Çizerken mızrakçıının ucundan siyah çizgiler yayılıyordu. Simon'ın, "Çabuk ol," dediğini işitti. "Geliyorlar." Bitirir bitirmez mızrakçığı geri çekti.

Altlarındaki zemin sarsıldı. İkiisi birlikte yere düştü. Clary, Simon'ın üstüne düşmüştü. Pek rahat bir iniş sayılmazdı, Simon dizleriyle dirsekleri üzerindeydi. Yana yuvarlanırlarken toprak inen bir tiyatro perdesi gibi açık kemeraltına doğru kaymaya başladı. Kapıya doğru gelen gölgeler vardı. Biçim aldıkça koş-turan peri ahalisine dönüşen gölgelerdi bunlar. Koridora açılan kapı son bir gümbürtüyle yok olup diğer perileri öteki tarafa kapattığı anda Simon, Clary'yi yukarı çekti.

"Melek adına," dedi Isabelle korku dolu bir sesle.

Clary elinde mızrakçığıyla döndü. Jace ayağa kalkmış, önündeki Seelie Kraliçesi'nin kalbine kılıcını doğrultmuştu. Alec, Meliorn'un cesedi üzerinde duruyordu. Clary'ye ve *parabatai*'sine bakarken ifadesizdi. Arkasında Meliorn'un geldiği ve Gwyn'in gittiği pasaj açıldı.

"Arka tüneli kapatacak mısın?" diye sordu Simon, Clary'ye.

Clary başını salladı. "Meliorn'un ayaklarında katran vardı," dedi. "*Ve Edom dereleri katrana dönecek*, hatırladın mı? Bence şeytani diyarlardan geliyordu. Bence o taraftan gidiliyor."

"Jace," dedi Alec. "Kraliçe'ye ne istediğimizi söyle, dediğimizi yaparsa yaşamasına izin vereceğiz."

Kraliçe tiz bir kahkaha attı. "Küçük okçu oğlan," dedi. "Seni hafife almışım. Kırık kalplerin okları keskindir."

Alec'in yüzü gerildi. "Hepimizi hafife aldın, her zaman böyleydi. Sen ve şu kibrin. Peri halkı eski, iyi insanlardan oluşur.

Sen onları yönetmeye layık değilsin. Senin yönetimin altında bu şekilde son bulacaklar,” dedi, çenesiyle Meliorn’un cesedini gösterip.

“Onu öldüren sensin,” dedi Kraliçe, “ben değilim.”

“Herkes bedel öder,” dedi Alec. Kraliçe’ye diktığı mavi gözleri sabit ve sertti.

“Sebastian Morgenstern’in ele geçirdiği esirlerin sağ salım dönmesini istiyoruz,” dedi Jace.

Kraliçe ellerini açtı. “Bu dünyada değiller, periler diyarında değiller, ne de yetki sahibi olduğum topraklarda. Onları kurtarmanıza yardımcı olacak hiçbir şey yapamam. Hem de hiç.”

“Pekâlâ,” dedi Jace. Clary’nin içinden bir ses bu tepkiyi beklediğini söylüyordu. “Yapabileceğin bir şey daha var, seni bağışlamam için bize gösterebileceğin bir şey.”

Kraliçe yerinden kımıldamıyordu. “Neymiş o, Gölge Avcısı?”

“Şeytani diyar Edom’a giden yol,” dedi Jace. “Oraya güvenli bir yoldan gitmek istiyoruz. Yürüyerek gideceğiz ve krallığından çıkacağız.”

Kraliçe’nin rahatlamış görünmesi Clary’yi şaşırtmıştı. Duruşundan ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle çekildi. “Pekâlâ. Sizi şeytani diyara giden yola götüreceğim.” Kraliçe divanın etrafındaki merdivenlerden inmek için saydam elbisesini tuttu. Ayakları çıplak ve kar gibi beyazdı. Salondan tahtın arkasında uzanan karanlık geçide doğru ilerlemeye başladı.

Alec, Jace’in arkasına düştü. Isabelle onun arkasında, Clary ve Simon en geride, tuhaf bir alay olarak ilerliyorlardı.

“Gerçekten, gerçekten bunu söylemekten nefret ediyorum,” dedi Simon alçak bir sesle, taht salonundan yer altı geçidinin gölgeli karanlığına girdiklerinde, “ama çok kolay olmuş gibi geliyor.”

“Kolay değildi,” dedi Clary fısıltıyla.

“Biliyorum ama Kraliçe akıllı biri. İsteseydi bunu yapmanın bir yolunu bulabilirdi. Şeytani diyarlara gitmemize izin vermek zorunda değildi.”

“Ama bunu istiyor,” dedi Clary. “Orada öleceğimizi düşünüyor.”

Simon ona yanlamasına bir bakış attı. “Ölecek miyiz?”

“Bilmiyorum,” dedi Clary ve diğerlerine yetişmek için adımlarını sıklaştırdı.

Koridor Clary’nin zannettiği kadar uzun değildi. Karanlık olduğu için mesafesini kestirmek imkânsızdı. Oysa sadece yarım saatir yürüyorlardı ki gölgelerden daha büyük, aydınlık bir alana çıktılar.

Karanlıkta sessizlik içinde yürümüşler, Clary düşünceleri arasında kaybolmuştu. Sebastian ve Jace’le paylaştığı eve dair anılar, gökyüzünde gürleyen yaban avcılarının sesleri, üstünde “güzelim” yazan kâğıt parçası. *Kraliçe kazanan tarafta olmaktan hoşlanır ve bu bizim tarafımız olacak*, demişti Sebastian bir keresinde ona. Clary bunu Clave’e bildirdiğinde bile bunu tehditlerinin bir parçası olarak düşünmüştü. Peri halkının kendilerine bağlı olduğuna dair sözüne, Kraliçe’nin herhangi bir ittifakı bozmadan önce rüzgârın nereye estiğini görmek için bekleyeceğine Konsey’le birlikte inanmıştı. Jace uzun zamandır planlanan bir ihanet dedi-

ğinde sesinin kesildiğini hatırladı. Belki de hiçbirisi bunu düşünmemişti çünkü buna dayanamayacaklardı: Kraliçe'nin Sebastian'ı izinin sürülemeyeceği periler diyarında saklayacak kadar nihai zaferinden emin olduğuna. Savaşta ona yardım edeceğine. Clary, Adamant Manastırı'nda açılıp Sebastian ve karanlık avcılarını içine alan toprağı düşündü. Bu peri büyüydü: Ne de olsa sarayları yer altındaydı. Aksi hâlde Los Angeles Enstitüsü'ne saldıran karanlık Gölge Avcıları neden Mark Blackthorn'u kaçıracaktı ki? Herkes Sebastian'ın Peri halkının intikamından korktuğunu varsaymıştı, fakat korkmuyordu. Onlarla işbirliği yapıyordu. Mark'ı almıştı çünkü peri kanına sahipti ve bu kandan dolayı Mark'ın kendilerine ait olduğunu düşünmüşlerdi.

Clary hayatı boyunca kan ve bunun anlamı üzerine şu son altı ay olduğu kadar düşünmemişti. Nefilim kanı kendini göstermişti, bir Gölge Avcısı'ydı. Melek kanı, onu olduğu kişi yapmış, mühürlerin gücünü bahşetmişti. Jace'i olduğu kişi yapmış, kuvvetini, atikliğini, zekâsını vermişti. Morgenstern kanı: Clary'de vardı, Sebastian'da da. Sebastian'ın onu bu kadar önemsemesinin sebebi buydu. Ona da kara bir yürek vermişti yoksa vermiş miydi? Sebastian'ı canavara çeviren kanı mıydı -Morgenstern ve iblis kanının karışımı- yoksa Lightwood'ların Jace'e öğrettiği gibi değiştirilebilir, düzeltilebilir, iyileştirilebilir, aksi öğretiler miydi?

"İşte geldik," dedi Seelie Kraliçesi. Sesinden memnun olduğu belliydi. "Doğru yolu tahmin edebilir misiniz?"

Dev bir mağarada duruyorlardı. çatısı karanlıklar arasında görünmüyordu. Duvarlar fosforlu bir ışıkla parlıyordu ve dur-

dukaları yerde dört yol dallanıyordu: Birisi arkalarında kalmıştı ve üç tane daha vardı. Birisi açık, geniş ve düzdü, tam önlerindeydi. Soldaki yeşil yapraklar ve ısıltılı çiçeklerle parlıyordu. Clary uzakta mavi gökyüzünün hafif ışıklarını gördüğünü sanıyordu. Yüreği o yöne doğru gitmek istiyordu. Ve son yol, en karanlık olanı, dar bir tüneldi. Girişi sivri uçlu metallere kaplıydı ve kenarlarda dikenli çalılar vardı. Clary uzakta karanlığı ve yıldızları görebildiğini sanıyordu.

Alec kesik kesik güldü. “Biz Gölge Avcıları’yız,” dedi. “Eski masalları biliriz. Burası Üç Yol.” Clary’nin şaşkın bakışları arasında devam etti: “Periler sırlarının dışarı çıkmasından hoşlanmazlar, ama bazen insan müzisyenler perilerin sırlarını şifreleyerek eski şarkılara dâhil ederler. Bunlardan birinin adı Ozan Thomas, Peri Kraliçesi tarafından kaçırılan bir adamla ilgili—”

“Hiç de kaçırılmıyor,” diye karşı çıktı Kraliçe. “Kendi isteğiyle gidiyor.”

“Ve peri onu üç yolun uzandığı bir yere getirip birinin cennete, birinin periler diyarına, diğerinin ise cehenneme çıktığını söylüyor. *Görmüyor musun o dar yolu, dikenler ve çalılarla böylesi dolu? Dürüstlük yoludur o, sonrasında oysaki sorar çok azı.*” Alec dar tünele doğru işaret etti.

“Orası faniler dünyasına gidiyor,” dedi Kraliçe tatlılıkla. “Halkınız orayı cennet gibi bulur.”

“Sebastian, Adamant Manastırı’na böyle gitti ve Clave’in göremeyeceği savaşçıları arkasına aldı işte,” dedi Jace tiksiniyle. “Bu tüneli kullandı. Periler diyarında bekleyen savaşçıları vardı, burada izleri sürülemezdi. Onlara ihtiyacı olduğu

zaman buradan geldiler.” Kraliçe’ye kasvetli bir bakış attı. “Senin yüzünden bir sürü Nefilim öldü.”

“Faniler,” dedi Kraliçe. “Ölürler.”

Alec onu duymazdan geldi. “İşte,” dedi yapraklı tünele işaret ederek. “Orası periler diyarına doğru ilerliyor ve şu—” Öne işaret etti, “cehenneme giden yol. Bizim de gideceğimiz yer burası.”

“Cehenneme giden yolun hep iyi niyet taşlarıyla döşeli olduğunu duymuştum,” dedi Simon.

“Ayağını yola koy ve gör, gün vampiri,” dedi Kraliçe.

Jace onun sırtında tuttuğu kılıcının ucunu çevirdi. “Yanından ayrıldıktan sonra Sebastian’a peşine düştüğümüzü söylemeni ne engeller?”

Kraliçe acı çeker gibi bir ses çıkardı, sadece dudakları inceldi. Yüzündeki gençlik ve güzelliğe rağmen o anda yaşlı görünüyordu. “Güzel bir soru sordun. Beni öldürseniz bile sarayımdakiler ona sizden bahsedecektir ve o da niyetini anlayacaktır, çünkü zeki biri. Sarayımdaki tüm Peri halkını öldürseniz bile öğrenecektir, bundan kaçamazsınız.”

Jace durdu. Serafım bıçak elinde, ucu Seelie Kraliçesi’nin sırtına dayalıydı. Işığı yüzünde parlıyor, güzel yüzünü tepelerle vadilere ayırıyor, elmacık kemiklerinin keskinliği ve çenesinin açısını öne çıkarıyordu. Kılıç saçlarının ucunu kaparak alevleriyle yalayıp geçti. Sanki yanan dikenlerden oluşan bir taç takmıştı.

Clary ve diğerleri onu izliyor, sessizce ona destek veriyorlardı. Ne karar verirse versin arkasında duracaklardı.

“Hadi ama,” dedi Kraliçe. “O kadar öldürecek mide yok sende. Sen her zaman Valentine’in en nazık çocuğuydun.” Gözleri bir süre Clary’ye dikildi. Neşeliydi. *Kara bir yüreğin var, Valentine’in kızı.*

“Yemin et,” dedi Jace. “Verdiğin sözlerin halkın için ne ifade ettiğini biliyorum. Yalan söyleyemeyeceğini biliyorum. Sebastian’a bizimle ilgili hiçbir şey söylemeyeceğine ve sarayından kimsenin böyle bir şey yapmayacağına yemin et.”

“Yemin ederim,” dedi Kraliçe. “Sarayımdan kimsenin ne sözle ne eylemle buraya geldiğini söylemeyeceğine dair yemin ederim.”

Jace kılıcını indirerek Kraliçe’den uzaklaştı. “Bizi ölümlerimize gönderdiğini düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Ama o kadar kolay ölmeyeceğiz. Bu savaşı kaybetmeyeceğiz. Ve zafer kazandığımızda yaptıklarını sen ve halkın *kanınızla* ödeyeceksiniz.”

Kraliçe’nin gülümsemesi soldu. Ona arkalarını dönüp sessizce Edom’a giden yolda yürümeye başladılar. Giderlerken Clary başını çevirip arkasına baktı ve Kraliçe’nin silüetini gördü. Kımıldamadan durmuş alev alev gözlerle gidişlerini izliyordu.

Koridor çok uzaklara doğru kıvrılıyor, ateşle kayaya oyulmuş gibi gibi görünüyordu. Beşi birlikte tam bir sessizlik içinde ilerlerken, etraflarındaki soluk taş duvarlar kararmaya, sanki kayanın kendisi yanmış gibi sağda solda kömür karası lekeler, çizgiler belirmeye başladı. Pürüzsüz zemin daha taşlı bir yüzeye dönüştü. Botları altında çakıllar çatırdamaya başladı.

Duvarlardaki fosforlu ışıklar azalmaya başladı ve Alec cebinden cadı taşını çıkarıp başının üstüne kaldırdı.

Işık parmaklarının arasından etrafa dağılırken Clary yanındaki Simon'm kaskatı kesildiğini hissetti.

“Neyin var?” dedi fısıldayarak.

“Hareket eden bir şey.” Simon parmağını ilerideki gölgelere doğru kaldırdı. “Orada.”

Clary gözlerini kısıp baktı fakat hiçbir şey görmedi. Simon'ın vampir görüşü Gölge Avcıları'ninkinden daha iyiydi. Elinden geldiğince sessiz belindeki Heosphoros'u çıkarıp tünelin kenarındaki gölgelerin hizasında birkaç adım öne çıktı. Jace ve Alec konuşmaya dalmıştı. Clary, Izzy'nin omzuna dokunup fısıldadı: “Burada biri var. Ya da bir şey.”

Isabelle cevap vermedi, sadece kardeşine dönüp bir el işareti yaptı. Parmaklarıyla yaptığı karmaşık bir hareketti bu. Alec'in gözlerinden anladığı belliydi ve anında Jace'e döndü. Clary üçünü Pandemonium'da ilk gördüğü zamanı hatırladı. Yıllarca birlikte çalıştıkları için bir birlikte düşünen, hareket eden, nefes alan, birlikte savaşan bütün olmuşlardı. Ne olursa olsun, ne kadar kendini adanmış bir Gölge Avcısı olursa olsun, her zaman sınırdı mı kalacaktı merak ediyordu—

Alec birdenbire elini aşağı indirip ışığı söndürdü. Anı bir ışık ve kıvılcımla birlikte Isabelle, Clary'nin yanından ayrıldı. Clary elinde Heosphoros'la döndü ve bir itişme sesi duydu: bir vuruş sesiyle ardından acı içinde bir insan çığlığı.

“Dur!” diye seslendi Simon ve etraflarında bir ışık patladı. Sanki bir fotoğraf makinesinin flaşı patlamıştı. Clary'nin gözle-

rinin bu yeni aydınlığa alışması biraz zaman aldı. Derken yavaş yavaş manzara yerine oturmaya başladı: Jace cadı taşını elinde tutuyor, küçük bir güneşin ışığı gibi etrafı aydınlanıyordu. Alec arbaletini kaldırmış, oku germişti. Isabelle'in elindeki kırbacının sapı gergindi. Kırbaç mağara duvarına çömelmiş belli belirsiz bir figürün ayaklarına dolanmıştı. Hafiften sivri uçlu kulaklarının etrafında kıvrılan açık sarı saçlı bir oğlan—

“Aman Tanrım,” dedi Clary fısıltıyla. Kılıcını kemerine geri koyup hızla ilerledi. “Isabelle, dur. Bir şey yok,” dedi oğlanın yanına giderken. Çocuğun kıyafetleri yırtık ve kirliydi, çıplak ayakları pislikten kapkaraydı. Kolları da açıktaydı ve üstlerinde mühürler vardı. Gölge avcısı mühürleri.

“Melek adına.” Izzy'nin kırbacı sürünerek eline çekildi. Alec arbaletini indirdi. Oğlan başını kaldırıp kaşlarını çatı.

“Gölge Avcısı mısın?” dedi Jace kuşkulu bir sesle.

Oğlan bu sefer daha vahşi bir şekilde yeniden kaşlarını çatı. Bakışları öfkeliydi, fakat bundan da öte kederli ve korkuluydu. Kim olduğu gayet açıktı. Kız kardeşininkiyle aynı ince yüz hatlarına, aynı köşeli çeneyle uçlarda kıvrılan, beyazlatılmış buğday rengi saçlara sahipti. On altı yaşlarında olduğunu hatırladı Clary. Fakat daha küçük görünüyordu.

“O Mark Blackthorn,” dedi Clary. “Helen'in kardeşi. Yüzüne bakın. *Eline* bakın.”

Mark bir süre şaşkın göründü. Clary kendi yüzük parmağına dokununca gözleri anladığını gösterir şekilde aydınlandı. Zayıf, sağ elini uzattı. Dördüncü parmağında birbirine geçmiş dikenli deseniyle Blackthorn'ların yüzüğü parladı.

“Buraya nasıl geldin?” dedi Jace. “Bizi bulacağını nereden biliyordun?”

“Yer altında avcılarla birlikteydim,” dedi Mark alçak sesle. “Gwyn’in birileriyle Kraliçe’nin odasına geldiğiniz hakkında konuştuğunu duydum. Avcılardan gizlice kaçtım, dikkatleri bende değildi. Sizi arıyordum ve sonunda kendimi burada buldum.” Etraflarındaki tüneli gösterdi. “Sizinle konuşmam gerekiyordu. Ailemin durumunu öğrenmem gerekiyordu.” Yüzü gölgeler altında olmasına karşın Clary hatlarının gerildiğini gördü. “Periler bana hepsinin öldüğünü söyledi. Bu doğru mu?”

Yaşadıkları şoktan bir süre sessiz kaldılar. Mark’ın gözleri Isabelle’in yere diktiği gözleriyle Jace’in ifadesiz yüzünden Alec’in gergin duruşuna doğru gezindi. Clary, Mark’ın yüzünden paniklediğini anlamıştı.

“Doğru,” dedi Mark, “öyle değil mi? Ailem—”

“Babanı dönüştürdüler. Ama kardeşlerin yaşıyor,” dedi Clary. “İdris’teler. Kaçmışlar. Ve iyiler.”

Sanki Mark’ın rahatlamasını bekliyormuş gibi hayal kırıklığına uğramıştı. Mark’ın beti benzi atmıştı. “Ne?”

“Julian, Helen ve diğerleri, hepsi hayatta.” Clary elini Mark’ın omzuna koydu. Mark geri çekildi. “Hayattalar ve senin için endişeleniyorlar.”

“Clary,” dedi Jace. Sesinde uyaran bir ton vardı.

Clary başını çevirip ona bir bakış attı. Mark’a kardeşlerinin hayatta olduğunu söylemek en önemli şey değil miydi?

“Peri halkı seni aldıktan sonra bir şey yiyip içtin mi?” diye sordu Jace. Mark’ın yüzüne bakmak için öne çıktı. Mark

geri çekildi. Clary, Jace'in keskin bir şekilde nefes aldığını işitmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Isabelle.

"Gözleri," dedi Jace, cadı taşını kaldırıp Mark'ın yüzüne tuttu. Mark yine kaşlarını çatı ama Jace'in kendisini incelemesine izin verdi.

Helen'inki gibi gözleri büyüktü ve kirpikleri uzundu. Fakat onunkinin aksine aynı renk değildi. Birisi Blackthorn'lara özgü mavi, su mavisiydi. Diğeri altın sarısıydı, aralarda daha koyu gölgeler vardı. Jace'in gözlerinin daha koyusuydu.

Jace görünür şekilde yutkundu. "Yaban avcıları," dedi. "Artık onlardan birisin."

Jace sanki okuyabileceği bir kitapmış gibi oğlanı gözleriyle tarıyordu. "Ellerini uzat," dedi sonunda ve Mark dediğini yaptı. Jace ellerini tutup çevirdi ve çocuğun bileklerini açtı. Clary'nin boğazı düğümlenmişti. Mark'ın üstünde sadece bir tişört vardı ve ön kolu kanlı kırbaç darbeleriyle çizik çizikti. Clary, Mark'ın omzuna dokunduğunu ve karşısındakinin nasıl geriye çekildiğini düşündü. Kıyafetlerinin altında Tanrı bilir daha ne yaralar vardı. "Ne zaman oldu bu?"

Mark titreyen ellerini çekti. "Meliorn yaptı," dedi. "Beni ilk aldığı zaman. Eğer yemeklerini yiyip içeceklerinden içersen bir daha yapmayacağını söyledi. Ben de dediğini yaptım. Ailem ölmüşse bunun bir önemi yoktur diye düşündüm. Ve perilerin yalan söyleyemediğini sanıyordum."

"Meliorn söyleyebiliyor," dedi Alec acımasızca. "Ya da en azından *söyleyebiliyordu*."

“Tüm bunlar ne zaman oldu?” diye sordu Isabelle. “Periler seni alalı bir haftadan az oluyor–”

Mark başını salladı. “Uzun zamandır onların yanındayım,” dedi. “Ne kadar uzun bilemiyorum.”

“Zaman periler diyarında farklı işliyor,” dedi Alec. “Bazen daha hızlı bazen de daha yavaş.”

“Gwyn bana avcılara ait olduğumu ve bana izin vermedikleri sürece yanlarından ayrılamayacağımı söyledi,” dedi Mark. “Bu doğru mu?”

“Doğru,” dedi Jace.

Mark mağara duvarına yığıldı. Başını Clary’ye doğru çevirdi. “Onları gördün. Kardeşlerimi gördün. Ve Emma’yı da?”

“Hepsi iyi ve Emma da öyle,” dedi Clary. Acaba bu biraz yardımcı olmuş muydu merak ediyordu. Ailesinin öldüğünü düşündüğü için perilerle kalmaya yemin etmişti ve bu yemin bir yalana dayalı olsa da hâlâ geçerliydi. Her şeyi kaybettiğini düşünüp her şeye yeniden başlamak daha mı iyiydi? Yoksa bir daha asla göremeyecek olsan da sevdiğin insanların hayatta olduğunu bilmek daha mı kolaydı?

Annesini düşündü. Tünelin bittiği yerin ötesindeki dünyada bir yerlerdeydi. *Hayatta olduklarını bilmek daha iyi*, diye düşündü. Annesiyle Luke’un hayatta ve iyi olması, ölü olmalarındansa bir daha onları asla göremeyecek olmak daha iyiydi.

“Helen onlara bakamaz. Tek başına olmaz,” dedi Mark biraz çaresiz. “Ve Jules, henüz çok küçük. Ty’a bakamaz, neye ihtiyacı olduğunu bilmiyor. Onunla nasıl konuşacağını bilmiyor.” Nefes alırken ürperdi. “Sizinle gelmeme izin vermelisiniz.”

“Bunu yapamayacağını biliyorsun,” dedi Jace. Mark’ın yüzüne bakamıyordu, gözlerini yere dikmişti. “Yaban avcılarına bir kere bağlılık yemini ettiysen artık onlardan birisin demektir.”

“Beni de götürün,” diye tekrarladı Mark. Ölümcül bir şekilde yaralanmış, fakat yaralarının büyüklüğünü henüz anlamamış birinin sersemlemiş, şaşkın bakışları vardı gözlerinde. “Onlardan biri olmak istemiyorum. Ailemle birlikte olmak istiyorum–”

“Cehenneme gidiyoruz,” dedi Clary. “Periler diyarından sağ salim ayrılabilsen bile seni yanımızda götüremeyiz–”

“Ve gidemezsin,” dedi Alec. “Eğer buradan ayrılmaya çalışırsan ölürsün.”

“Ölmeyi tercih ederim,” dedi Mark ve Jace başını kaldırmadı. Gözleri açık sarıydı. İçindeki ateş dışarı yansırken öyle çok parlıyorlardı ki.

“Seni almalarının nedeni peri kanına sahip olman ve aynı zamanda Gölge Avcısı kanını taşıman. Nefilimler’i cezalandırmak istiyorlar,” dedi Jace, dikkatle bakarak. “Onlara bir Gölge Avcısı’nın neden oluştuğunu göster, korkmadığını göster. Tüm zorluklarına rağmen bunu başarabilirsin.”

Cadı taşının sallanan ışıkları altında Mark, Jace’e baktı. Gözyaşları yüzündeki kirlere yolunu bulup akmıştı, fakat gözleri kuruydu. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Ne yapacağım?”

“Nefilimler’i uyarmanın bir yolunu bul,” dedi Jace. “Clary’nin dediği gibi biz cehenneme gidiyoruz. Oradan hiç

dönemeyebiliriz. Birinin Gölge Avcıları'na Peri halkının mütefrikleri olmadığını söylemesi lazım.”

“Mesaj göndermeye çalışırsam avcılar beni yakalar.” Çocuğun gözleri parladı. “Beni öldürürler.”

“Hızlı ve zeki davranırsan bunu yapamazlar,” dedi Jace. “Bunu başarabilirsin. Başarabileceğini biliyorum.”

“Jace,” dedi Alec, yanında arbaletiyle. “Jace, avcılar kayıp olduğunu fark etmeden gitmesine izin vermeliyiz.”

“Doğru,” dedi Jace ve duraksadı. Clary onun Mark'ın elini tuttuğunu gördü. Jace cadı taşını oğlanın avucuna koydu. Cadı taşının ışığı titreşti ve ardından normal parlaklığına döndü. “Bunu al,” dedi Jace, “zira tepenin altındaki topraklar karanlık, yıllar çok uzun olabilir.”

Mark elinde mühür taşıyla bir süre durdu. Titreyen ışıktaki öyle zayıf göründü ki Clary'nin yüreği kuşku içinde hopladı. Kuşkusuz ona yardım edebilirlerdi, ne de olsa Nefilim'diler, kendilerinden olanı arkada bırakmazlardı. Derken Mark arkasını dönüp koşmaya başladı. Ses çıkarmayan çıplak ayaklarının üstünde onlardan uzaklaştı.

“Mark—” diye fısıldadı Clary ve sustu. Mark gitmişti. Gölgeler onu yutuvermiş, görünen yalnızca sıçrayan aldatıcı mühür taşıydı. Sonunda ikisi birlikte karanlığa karıştı. Clary, Jace'e baktı. “Tepenin altındaki topraklar derken ne kastediyordun?” diye sordu. “Neden böyle söyledin?”

Jace ona cevap vermedi. Afallamış görünüyordu. Kırılğan, yetim ve yalnız Mark ona kendini mi hatırlatıyordu merak ediyordu.

“Tepenin altındaki topraklar periler diyarıdır,” dedi Alec. “Çok, çok eski bir isimdir. Onu merak etme, iyi olacak,” dedi Jace’e. “İyi olacak.”

“Ona cadı taşını verdin,” dedi Isabelle. “O cadı hep senin yanındaydı—”

“Cadı taşını boş ver gitsin,” dedi Jace şiddetle ve elini mağaranın duvarına geçirdi. Kısa süreliğine bir ateş çaktı ve Jace kolunu geri çekti. Elinin izi tünelin taş duvarını yakmıştı. Parmaklarında fosforlu kan akıyormuş gibi avucu hâlâ parlıyordu. Tuhaf, boğuk bir kahkaha attı. “Zaten ona pek de ihtiyacım yoktu.”

“Jace,” dedi Clary ve elini koluna koydu. Jace ondan uzaklaşmadı ama tepki de vermedi. Clary sesini alçalttı. “Herkesi kurtaramazsın,” dedi.

“Olabilir,” dedi Jace. Elindeki ışık azalıyordu. “Ama birini kurtarmak iyi bir değişim olurdu.”

“Çocuklar,” dedi Simon. Mark’la karşılaşmaları boyunca garip bir şekilde suskun kalmıştı. Clary şimdi konuştuğunu duyunca irkildi. “Görebiliyor musunuz bilmiyorum ama bir şey var. Tünelin sonunda bir şey var.”

“Işık mı?” dedi Jace, iğneleyici bir tavrıyla. Gözleri parladı.

“Tam tersi.” Simon öne doğru ilerledi. Clary bir süre tereddüt ettikten sonra Jace’in kolunu bırakıp onu izledi. Tünel dümdüz ilerliyor ve ardından hafifçe kıvrılıyordu. Clary tam dönemece geldiğinde Simon’ın gördüğü şeyi gördü ve aniden durdu.

Karanlık. Tünel fırıl fırıl dönen karanlık bir girdapta sonlanıyordu. İçinde bir şey hareket etti ve rüzgârın bulutları şekil-

lendirmesi gibi karanlığa bir form verdi. Clary karanlıktan gelen mırıltıları ve gümbürtüleri duyabiliyordu. Jet motoru seslerine benziyordu bunlar.

Diğerleri de yanına geldi. Hep birlikte bir sıra hâlinde durmuş, karanlığı izliyorlardı. Hareket edişini. Gölgelerden oluşan bir perde vardı ve ötesi bilinmeze gidiyordu.

Konuşan Alec oldu. Hareket eden gölgelere korkuyla gözünü dikmişti. Koridorda esen hava ateşe atılmış biberl gibi yakıcı derecede sıcaktı. “Bu,” dedi Alec, “yaptığımız en büyük delilik.”

“Ya geriye dönemezsek?” dedi Isabelle. Boynundaki yakut titriyor, bir spot lambası gibi parlayarak yüzünü aydınlatıyordu.

“En azından birlikte olacağız,” dedi Clary ve arkadaşlarına baktı. Ellerini uzatıp Jace’in ve öteki tarafında duran Simon’ın elini sımsıkı tuttu. “Buradan birlikte geçeceğiz ve öteki tarafta da birlikte *kalacağız*,” dedi. “Tamam mı?”

Hiçbirisi cevap vermedi. Isabelle, Simon’ın öteki elini, Alec ise Jace’inkini tuttu. Hep birlikte bir süre durup baktılar. Clary, Jace’in elinin belli belirsiz bir basınçla gerildiğini hissetti.

Öne doğru bir adım attılar ve gölgeler onları yutuverdi.

“*Ayna, ayna*,” dedi Kraliçe, elini aynanın üstüne koyup. “Bana sabah yıldızımı göster.”

Ayna Kraliçe’nin yatak odasında duvarda asılıydı. Etrafı taç şeklinde çiçeklerle çevriliydi: kimsenin dikenlerini kesmediği güller.

Aynanın içindeki pus topladı ve Sebastian’ın bir deri bir kemik yüzü beliriverdi. “Güzelim,” dedi Sebastian. Yüzü ve

kıyafetleri kan olmasına karşın sesi soğukkanlı ve sakin geliyordu. Kılıcı elindeydi ve üstündeki yıldızlar kırmızı rengi almış, solmuşlardı. “Şu an... biraz meşgulüm.”

“Kız kardeşinle üvey kardeşinin az önce buradan ayrıldıklarını bilmek istersin diye düşünmüştüm,” dedi Kraliçe. “Edom’a giden yolu buldular. Sana geliyorlar.”

Yüzünü yırtıcı bir gülümseme kapladı. “Saraya geldiklerini söylememen için senden söz vermeni istemediler mi?”

“İstediler,” dedi Kraliçe. “Buradan ayrıldıklarını sana söylemem konusunda bir şey demediler.”

Sebastian bir kahkaha attı.

“Şövalyelerimden birini öldürdüler,” dedi Kraliçe. “Tahtımın önünde kanını akıttılar. Şu anda çok uzağımdalar. Halkımın zehirli topraklarda sağ kalamayacağını biliyorsun. Benim adıma intikamımı alman gerekecek.”

Sebastian’ın gözlerindeki ışık değişti. Kraliçe, Sebastian’ın kız kardeşine ve Jace’e duyduğu hisleri bir çeşit muamma olarak görürdü. Fakat öte yandan Sebastian’ın kendisi daha büyük bir muammaydı. Ona teklifte bulunmaya gelmeden önce Gölge Avcıları’yla gerçek bir ittifakı asla düşünmemişti. Acayip şeref anlayışları onları güvenilmez kılıyordu. Sebastian’a güvenmesinin nedeni şereften yoksun olmasıydı. İncelikli bir zanaat olarak ihanet Peri halkının alışkanlığıydı ve Sebastian tam bir yalan sanatçısıydı.

“Çıkarlarınızı her türlü gözeteceğim, Kraliçe’m,” dedi. “Kısa bir süre sonra halkınızla halkım dünyanın dizginlerini elinde tutacak ve bunu yaptığımız zaman sizi rencide etmiş olan herkesten intikamınızı alabileceksiniz.”

Kraliçe ona gülümsedi. Taht salonunda hâlâ kan lekeleri vardı. Ve Jace Lightwood'un kılıcını boynuna bastırıldığı yeri hâlâ hissedebiliyordu. Gerçek bir gülümseme değildi bu, yine de kimi zaman işi güzelliğine bırakmayı bilirdi. "Size sahiden tapıyorum," dedi.

"Evet," dedi Sebastian kara bulutlar rengindeki gözleri parıldayarak. Kraliçe ikisini kendisi gibi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu: Sarılırken bile birbirlerinin sırtına bıçağı tutmuş, her an bıçaklamaya ve ihanete hazır âşıkla. "Tapılmak hoşuma gider." Sırıttı. "Geldiklerine sevindim. Bırakın gelsinler."

Bölüm İki

Tersine Dönmüş Şu Dünya

*BÜTÜN ÜLKE YANACAK, TUZ VE KÜKÜRTLE ÖRTÜLECEK;
TOHUM EKİLMEYECEK, FİLİZ SÜRMEYECEK, OT BİTMEYECEK.*

—DEUTERONOMY 29:23

14

AKLIN UYKUSU

Clary eğimli bir tepenin aşağısındaki gölgeli bir çimenlikte duruyordu. Orada burada beyaz bulutlarla bezenmiş tepedeki gökyüzü masmaviydi. Ayaklarının altında yumuşak altın taşından yapılmış büyük bir malikânenin kapısına uzanan taş bir yürüyüş yolu vardı.

Başını kaldırıp sırtını gerdi. Ev çok güzeldi: Taşlar ilkbahar güneşi altında tereyağı renginde, kırmızı, altın sarısı ve portakal rengi şarmaşık gül kafesleriyle kaplıydı. Dövme demirden balkonlar binanın cephesinden çıkıyordu. Yüzeyleri incelikli kanatlarla işlenmiş bronz renkli ahşaptan yapılmış iki kemerli kapı vardı. *Peri halkının kanatları*, dedi zihninin bir köşesinde yumuşak, rahatlatıcı bir ses. *Burası Peri halkının malikânesi. Dört yüzyıldır burada ve bir dört yüzyıl daha burada olacak.*

“Clary!” Annesi balkonlardan birinde belirdi. Şampanya renginde şık bir elbise giymişti. Kızıl saçları açıktı. Genç ve güzel görünüyordu. Siyah mühürlerle kaplı kolları açıktı. “Ne düşünüyorsun? Sence de muhteşem görünmüyor mu?”

Clary çimenliğin düzleştiği yere doğru annesinin bakışlarını izledi. Bir koridorun sonunda kurulmuş güllerden oluşmuş bir kemeraltı vardı. Her iki yanında sıra sıra ahşap banklar duruyordu. Koridor boyunca beyaz çiçekler yayılıyordu: sadece Idris’te yetişen beyaz çiçekler. Hava çiçeklerden gelen yoğun bal kokusuyla kaplıydı.

Clary dönüp annesine baktı. Balkonda artık yalnız değildi. Luke arkasında durmuş, kolunu beline dolamıştı. Üstünde kollarını kıvırdığı bir gömlekle kumaş pantolon vardı. Sanki bir parti için giyinmişti. Onun da kolları mühürlerle kaplıydı: İyi şans, içgörü, güç, aşk mühürleriyle. “Hazır mısın?” diye seslendi Clary’ye.

“Ne için hazır mıyım?” dedi Clary, fakat onu duymuşa benzemiyorlardı. Gülümseyerek eve girdiler. Clary yolda birkaç adım ilerledi.

“Clary!”

Clary arkasını döndü. Çimlerden ilerleyerek yaklaşıyordu. İnce figürü, güneş ışığı altında parlayan soluk beyaz saçları, siyah kıyafetleri, yakasındaki ve manşetlerinde altın mühürlerle resmi giyinmişti.

Yanağındaki pislik lekesiyle sırtıyordu. Parlak güneş ışığı gelmesin diye elini kaldırmıştı.

Sebastian.

Tamamen aynı, fakat tamamen farklıydı da: Kendisi gibiydi, fakat yüz hatlarının şekli ve duruşu değişmişti. Kemikleri daha az keskin, teni solgun değil de güneşten yanmıştı ve gözleri—

Gözleri çimler kadar yeşil parlıyordu.

Gözleri hep yeşildi, dedi zihnindeki ses. İnsanlar onun, annenin ve senin birbirinize ne kadar benzediğinize her zaman hayret ederlerdi. Adı Jonathan ve senin kardeşin, seni hep korudu.

“Clary,” dedi tekrardan, “inanmayacaksın ama—”

“Jonathan!” diye şakıdı bir çocuk sesi. Clary meraklı bakışlarını çevirince çimlerde koşan küçük bir kız gördü. Saçları kıvrıldı ve Clary’ninkiyle aynı tondaydı. Arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Ayakları çıplaktı. Üstünde manşetlerinden ve eteklerinden kurdeleler hâlinde büsbütün yırtılmış dantelli yeşil bir elbise vardı. Bu hâliyle dilimlenmiş bir marulu andırıyordu. Dört beş yaşlarında olabilirdi. Yüzü kirli ve çok sevimliydi. Jonathan’a yaklaşıırken kollarını açtı. Jonathan eğilip onu havaya kaldırdı.

Onu başının üstünde tutarken sevinçten bağırdı. “Ay, ay! Kes şunu, seni şeytani çocuk,” dedi, kız saçlarını çekiştirirken. “Val, sana kes şunu dedim yoksa seni ters çeviririm. Ciddiyim.”

“Val?” dedi Clary. *Fakat tabii ki ismi Valentina*, dedi zihnindeki fısıldayan ses. Valentine Morgenstern büyük bir savaş kahramanıydı, Hodge Starkweather savaşında öldü. Fakat bundan önce Cehennem Kupası’nı ve Clave’i kurtarmıştı. Luke annenle evlediğinde kızlarına onun adını vererek hatırasına saygılarını gösterdiler.

“Clary, söyle ona beni bıraksın, söyle, aaaay!” diye bağırdı Val, Jonathan onu baş aşağı çevirip havada sallarken. Çimlere

bırakırken Val kahkahalara boğuldu. Luke'un kinin aynısı mavi gözlerini Clary'ye çevirdi. "Elbisen güzelmış," dedi sakince.

"Teşekkür ederim," dedi Clary. Hâlâ yarı sersemdi. Küçük kardeşine sırttan Jonathan'a baktı. "Yüzündeki kir mi?"

Jonathan elini uzatıp yanağına dokundu. "Çikolata," dedi. "Val'ı bulduğumda ne yapıyordu asla tahmin edemezsin. İki yumruğunu düğün pastasına daldırmıştı. Pastayı düzeltmem gerekecek." Gözlerini kısıp Clary'ye baktı. "Tamam, belki bundan bahsetmemeliydim. Kusacak gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Clary, gergince saçının bir buklesini çekiştirerek.

Jonathan onu engellemek ister gibi ellerini kaldırdı. "Bak, üstünde ameliyat yapacağım. Hiç kimse güllerin yarısının yendiğini anlayamayacak." Düşünceli görünüyordu. "Güllerin kalanını da yersem eşitlenmiş olur."

"Evet!" dedi Val, Jonathan'ın ayaklarının dibinde, çimlerde bulunduğu yerden. Karahindibaları koparmakla meşguldü. Beyaz tohumları rüzgârda uçuşuyordu.

"Ayrıca," diye ekledi Jonathan, "bunu söylemekten nefret ediyorum ama düğünden önce ayakkabı giymek isteyebilirsin."

Clary üstüne baktı. Haklıydı, yalınayaktı. Yalınayak ve soluk sarı bir elbise giymişti. Etekleri ayak bileklerinin etrafında günbatımında aydınlanan bir bulut gibi toplanıyordu. "Ben... Hangi düğün?"

Kardeşinin yeşil gözleri kocaman açıldı. "Senin düğünün? Biliyorsun, Jace Herondale? Yaklaşık şu uzunlukta, sarışın, kızların hepsi ona âşık—" Sustu. "Korkuyor musun yoksa?"

Sorun bu mu?” Sır verirmiş gibi eğildi. “Çünkü öyleyse seni gizlice Fransa sınırından geçireceğim. Ve nereye gittiğini hiç kimseye söylemeyeceğim. Tırnaklarımın altına bambu filizleri soksalar bile.”

“Korkmuyorum—” Clary gözlerini ona dikmişti. “Bambu filizleri mi?”

Güçlü bir şekilde omuz silkti. “Tek kız kardeşim için, tabii ayağımın dibinde oturan şu yaratığı saymazsam—” Val ciyakladı. “Bunu yaparım. Isabelle Lightwood’u straplez bir elbise içinde görmeyecek olsam da.”

“Isabelle mi? Isabelle’den mi hoşlanıyorsun?” Clary bir maratonda koşuyormuş da nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Gözlerini kısıp ona baktı. “Bu bir sorun mu? Aranana bir suçlu mu ne?” Düşünceli görünüyordu. “Aslında bu çok seksi de olabilirdi.”

“Pekâlâ, neyi seksi bulduğunu bilmeme gerek yok,” dedi Clary düşünmeden. “Peh.”

Jonathan sırtıttı. Kaygısız, mutlu bir sırtıtmaydı bu. Güzel kızlar ve kız kardeşlerinden birinin diğerinin düğün pastasını yemesi dışında bir derdi olmayan birinin gülümsemesiydi. Clary zihninin bir köşesinde siyah gözler ve kırbaç izleri görüyordu fakat nedenini bilmiyordu. *O senin kardeşin. O senin kardeşin ve sana her zaman baktı.* “Peki,” dedi. “Sanki yıllarca *aaah, Jace çok tatlı, sence benden hoşlanıyor muuuu?* sözlerine maruz kalmamışım gibi.”

“Ben—” dedi Clary ve sustu. Biraz başı dönüyordu. “Sadece bana evlenme teklif ettiğini hatırlamıyorum.”

Jonathan dizleri üstüne çöküp Val'ın saçlarından çekiştirirdi. Val kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor, papatya toplayıp bir demet yapıyordu. Clary gözlerini kırıştırdı. Bunların karahindiba olduğunu öyle emindi ki. “Ah, bunu yaptı mı bilmiyorum,” dedi Jonathan sıradan bir şekilde. “Tek bildiğimiz sonunda birlikte olduğunuz. Bu kaçınılmazdı.”

“Ama bir seçim yapmış olmalıyım,” dedi fısıltıya yakın bir sesle. “Evet demiş olmalıyım.”

“Eh, olmalısın, öyle değil mi?” dedi, papatyaların çimlerde uçuşmasını izlerken. “Hazır laf açılmışken, Isabelle’e teklif etsem düğüne benimle gitmek ister mi dersin?”

Clary’nin nefesi kesildi. “Ya Simon ne olacak?”

Jonathan başını kaldırıp ona baktı. Güneş gözlerini parlatıyordu. “Simon da kim?”

Clary bastığı toprağın çöktüğünü hissediyordu. Kardeşini yakalamak ister gibi elini uzattı fakat eli içinden geçti. Hava gibi elle tutulmazdı. Yeşil çimlerle altın sarısı malikâne, çimlerdeki oğlanla kız ondan uzaklaştı. Clary sendeleyerek sert bir şekilde yere düştü. Kollarını ateş gibi yakan bir acıyla dirseklerini çarptı.

Yan döndü. Boğuluyordu. Rüzgârlı bir arazinin üstünde yatıyordu. Kırık çakıl taşları topraktan çıkıyor, taş binaların yanmış iskeletleri belli belirsiz görünüyordu. Gökyüzü beyaz ve çelik grisiydi. Vampir damarları kadar siyah bulutlarla doluydu. Ölü bir dünyaydı burası. Tüm renklerini ve yaşamını kaybetmiş bir dünya. Clary yerde kıvrılmış yatıyor, önünde harap olmuş bir şehrin iskeletini değil, asla sahip olmayacağı erkek ve kız kardeşinin gözlerini görüyordu.

Simon pencerede durmuş, önünde uzanan Manhattan manzarasını izliyordu.

Etkileyici bir görüntüydü. Carolina'nın çatı katından Central Park'tan Met müzesine, şehir merkezindeki yüksek binalara kadar her yeri görebiliyordunuz. Akşam karanlığı çöküyor, şehir ışıkları teker teker aydınlanmaya başlıyor, bu hâllerıyla elektrikli çiçeklerden oluşan bir tarhi andırıyorlardı.

Elektrikli çiçekler. Simon düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Hoş bir anlatım tarzıydı. Belki de bunu yazsa iyi ederdi. Bu günlerde şarkı sözleri üzerinde çalışacak vakti bulamamıştı. Zaman diğer şeylerle yutuluvermişti: Promosyon, turneler, sözleşmeler, performanslar. Bazen asıl işinin müzik yapmak olduğunu hatırlaması güçleşiyordu.

Hoş. Güzel bir sorundu bu. Kararan gökyüzü pencereyi bir aynaya çevirdi. Simon camdaki yansımasına gülümsedi. Dağınık saçlar, eski tarz bir tişört. Arkasındaki odayı görebiliyordu. Ahşap parkelerden oluşan geniş bir alan, çelik ve deriden ısıt ısıt mobilyalar, duvarda altın çerçeveli tek ve zarif bir resim. Chagall resmi. Clary'nin favorisi. Yumuşak güller, maviler ve yeşiller dairenin çağdaşlığı karşısında uyumsuzdu.

Blok mutfakta bir vazo ortanca vardı. Annesinden bir hediye idi bu. Bir hafta önce Stepping Razor'la çaldığı konser için tebrik ediyordu. *Seni seviyorum*, diyordu iştirilmiş notta. *Seninle gurur duyuyorum*.

Simon gözlerini kırpıştırarak çiçeklere baktı. Ortancalar tuhaftı. En sevdiği çiçeği seçmesi gerekse bu gül olurdu ve annesi bunu biliyordu. Pencereden dönüp vazoya daha dikkatle baktı. Güller. Kafasını toplamak için başını salladı. Beyaz güller. Başından beri öyleydi. Doğru.

Anahtar tıngırtısı işitti ve kapı açıldı. İçeri uzun kızıl saçlı, enfes gülüşlü ufak tefek bir kız girdi. “Aman Tanrım,” dedi Clary. Yarı gülüyor, yarı soluklanıyordu. Kapıyı arkasından kapatıp sırtını yasladı. “Lobi tam bir *hayvanat bahçesi* gibi. Basın, fotoğrafçılar. Bu akşam dışarı çıkmak delilik olacak.”

Anahtarlarını masaya bırakıp odanın karşı tarafına geçti. Üstünde uzun bir elbise vardı. Renkli kelebeklerle bezenmiş sarı, ipek bir elbiseydi ve uzun kızıl saçlarına kelebekli bir toka takmıştı. Sıcakkanlı, içten ve sevgi dolu görünüyordu. Simon’a yaklaşırken kollarını kaldırdı ve Simon yanına gidip onu öptü.

Her gün eve geldiğinde yaptığı gibi.

Tam Clary gibi kokuyordu, parfüm ve kireçtaşı. Tırnaklarını boyamıştı.

Öpüşürlerken parmaklarını Simon’ın saçlarına dolayıp aşağı çekti. Dudakları dudaklarında, Clary gülerken Simon az kalsın dengesini kaybediyordu.

“Topuklu giymeye başlamak zorunda kalacaksın, Fray,” dedi, dudakları yanaklarında.

“Topuklulardan nefret ediyorum. Ya böyle idare edeceksin ya da bana portatif bir merdiven alacaksın,” dedi onu bırakırken. “Tabii gerçekten uzun boylu bir groupie için beni bırakmak istemiyorsan.”

“Asla,” dedi Simon. Clary’nin saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Gerçekten uzun boylu bir groupie en sevdiğim yemekleri bilecek mi? Yarış arabası şeklinde bir yatağım olduğunu hatırlayacak mı? Scrabble’da beni acımasızca yenmeyi bilecek mi? Matt, Kirk ve Eric’e tahammül etmeye gönüllü olacak mı?”

“Bir groupie Matt, Kirk ve Eric’e tahammül etmekten fazlasını yapacaktır.”

“Kibar ol,” dedi Simon ve ona sırtıttı. “Başına kaldım işte.”

“Hayatta kalırım,” dedi Clary, Simon’ın gözlüklerini çıkarıp masaya koyarken. Ona çevirdiği gözleri karanlık ve büyüktü. Bu sefer öpüşmeleri daha ateşliydi. Simon kollarını ona doladı ve Clary’yi kendine doğru çekti. Clary fısıldıyordu: “Seni seviyorum, seni hep sevdim.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Simon. “Tanrım, seni seviyorum Isabelle.”

Simon, Clary’nin kollarında kaskatı kesildiğini hissetti. Derken etrafında cam çatlaklarını andıran siyah çizgiler filizlenmeye başladı. Kulaklarında çok tiz bir inilti işitti ve geriye doğru sendeledi. Ayağı takıldı ve düştü. Yere inmedi, karanlığın içinde sonsuza dek dönüyordu.

“Bakma, *bakmak*...”

Isabelle bir kahkaha attı. “Bakmıyorum *zaten*.”

Gözlerinin üstünde birinin elleri vardı: Simon’ın elleri, ince ve esnek. Kollarını etrafına dolamıştı ve birlikte gülerек ilerli-

yorlardı. Giriş kapısından girdiği anda Simon onu yakalamış, kollarını ona dolamış, Isabelle'in ellerindeki alışveriş torbaları yere düşmüştü.

"Sana bir sürprizim var," demişti sırtarak. "Gözlerini kapa. Bakmak yok. Hayır, gerçekten. Şaka yapmıyorum."

"Sürprizlerden nefret ederim," diye karşı çıkıyordu şimdi Isabelle. "Sen de biliyorsun." Simon'ın ellerinin altından sadece halının ucunu görebiliyordu. Bunu kendisi seçmişti. Kalın, açık pembe ve tüylüydü. Daireleri küçük ve sıcaktı. Isabelle ve Simon'ın eşyalarından oluşan karman çorman bir yerdi: Gitarlar ve katanalar, eski posterler ve canlı pembe yatak örtüleri. Buraya taşındıklarında Simon kedisi Yossarian'ı da getirmişti. Isabelle buna karşı çıkmakla birlikte gizliden gizliye hoşuna gitmişti: Enstitüden ayrıldıktan sonra Church'ü özlüyordu.

Pembe halı kayboldu. Şimdi Isabelle'in topukları mutfağın kiremit zemini üstünde tıkırdıyordu. "Tamam," dedi Simon ve ellerini çekti. "Sürpriz!"

"Sürpriz!" Mutfak insanlarla doluydu: annesi ve babası, Jace, Alec, Max, Clary ve Jordan, Maia, Kirk, Matt ve Eric. Magnus elinde gümüş bir maytap tutmuş, ileri geri sallarken kıvılcımlar her yana uçuyor, taş tezgâhlara, Jace'in tişörtüne düşüyor, Jace çığlık atıyordu. Clary acemice yazılmış bir tabela tutuyordu: *Mutlu yıllar, Isabelle*. Tabelayı yukarı kaldırıp salladı.

Isabelle suçlarcasına Simon'a döndü. "Bunu sen *planladın!*"

"Elbette ben planladım," dedi Simon, onu kendine çekeerek. "Gölge Avcıları doğum günlerini önemsemiyor olabilir ama ben önemsiyorum." Isabelle'in kulağını öpüp mırıldandı.

“Her şeye sahip olmalısın, Izzy.” Ardından onu bıraktı ve ailesi başına üşüşti.

Ardı ardına kucaklaşmalar, hediyeler ve pasta geldi. Eric yapmıştı. Hamur işlerine karşı özel bir yeteneği vardı. Magnus pastanın üstünü gördüğünden çok daha lezzetli olan ışıklı kremayla süslemişti. Robert kollarını kendisine yaslanan Maryse’e dolamıştı. Gururlu ve hoşnut bir şekilde Magnus’a bakıyorlardı. Magnus ise bir eliyle Alec’in saçlarını karıştırıyor, diğeriyle de parti şapkası takması için Max’i ikna etmeye çalışıyordu. Dokuz yaşında bir çocuğun tüm soğukkanlılığıyla Max bunları dinlemiyordu. Sabırsızca Magnus’un elini savuşturuyor ve şöyle diyordu: “Izzy, tabelayı ben yaptım. Üstündeki notu gördün mü?”

Izzy elle yazılmış nota baktı. Şimdi her yanı kremayla kaplanmış bir şekilde masanın üstünde duruyordu. Clary ona göz kırptı. “Harika olmuş Max, teşekkür ederim.”

“Notun üstüne hangi doğum günün olduğunu yazacaktım,” dedi, “ama Jace yirmiden sonra yaşlandığını ve fark etmediğini söyledi.”

Jace çatalını tam ağızına götürürken durdu. “Ben mi dedim?”

“Kendimizi müzelik hissetmemizin bir yolu,” dedi Simon. Saçını arkaya atıp Isabelle’e gülümsedi. Isabelle göğsünde hafif bir sancı hissetti. Onun için bunu yaptığı, hep onu düşündüğü için öyle çok seviyordu ki Simon’ı. Onu sevmediği ya da güvenmediği bir zaman hatırlayamıyordu. Ve Simon bunun için ona hiçbir sebep vermemişti.

Isabelle üstünde oturduğu tabureden kalkıp küçük kardeşinin önünde diz çöktü. Buzdolabının çelik kapağında yansıma-

larını görebiliyordu: Omuz hizasında kestirdiği kendi siyah saçları -yıllar önce saçlarının beline geldiği zamanları hayal meyal hatırlıyordu- ve Max'in kahverengi bukleleriyle gözlükleri. "Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?" dedi.

"Yirmi iki," dedi Max. Neden kendisine bu aptalca soruyu sorduğuna emin değilmiş gibi bir ses tonuyla söylemişti bunu.

Yirmi iki, diye düşündü Isabelle. Max'ten her zaman yedi yaş büyük olacaktı. Sürpriz çocuk Max, beklemediği kardeşi Max.

Şu anda on beş yaşında olması gereken Max.

Yurtkundu. Birden üşümüştü. Etrafındaki herkes konuşup gülmeye devam ediyordu. Fakat kahkahaları çok uzaktan geliyormuş gibiydi ve yankılanıyordu. Simon'ı görebiliyordu. Tezgaha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ona siyah bakarken gözlerinde anlaşılabilir bir bakış vardı.

"Peki sen kaç yaşındasın?" dedi Isabelle.

"Dokuz," dedi Max. "Ben hep dokuz yaşında olacağım."

Isabelle gözlerini dikti. Etrafındaki mutfak sallanıyordu. Basma kumaştan bakıyormuş gibi öteki tarafı görebiliyordu: her şey su kadar değişken, saydamlaşıyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı. "Max'im, küçük kardeşim, lütfen, lütfen gitme."

"Ben hep dokuz yaşında olacağım," dedi ve yüzüne dokundu. Parmakları bir dumanın içinden geçer gibi yüzünden geçti. "Isabelle?" dedi, alçalan bir sesle ve ortadan kayboldu.

Isabelle dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Yere çöktü. Etrafında kahkahalar yoktu, güzel kiremit taşlı mutfak

yoktu. Sadece gri, toz hâlinde küllerle kararmış bir kaya vardı. Gözyaşlarını durdurmak için ellerini yüzüne bastırdı.

Anlaşmalar Holü, Lightwood ailesinin alevli armasıyla parlayan mavi bayraklarla donatılmıştı. Dört uzun masa birbirine bakacak şekilde yerleştirilmişti. Ortada kılıçlar ve çiçeklerle bezenmiş bir kürsü yükseliyordu.

Alec en uzun masada, en yüksek sandalyede oturuyordu. Solunda Magnus, sağ yanında ise ailesi vardı: Isabelle ve Max, Robert ve Maryse, Jace ve onun yanında Clary. Lightwood'ların kuzenleri de vardı. Kimisini çocukluğundan beri görmemişti. Hepsinin yüzü gururla parlıyordu. Yine de babası gibi ışıldayan kimse yoktu.

“Oğlum,” diyip duruyordu dinleyen herkese. Şimdi elinde bir kadeh şarapla masalarının yanından geçen Konsül'ün yakasına yapışmıştı. “Savaşı oğlum kazandı, orada oturan oğlum. Lightwood kanı kendisini gösterir, ailemiz her zaman savaşçıydı.”

Konsül bir kahkaha attı. “Bunları konuşman için sakla, Robert,” dedi, bardağının ucundan Alec'e göz kırparken.

“Ah, Tanrım, konuşma,” dedi Alec dehşet içinde ve yüzünün ellerinin arasına sakladı.

Magnus bir kediye sever gibi eklemlerini nazikçe Alec'in omurgasına sürttü. Jace onlara doğru baktı ve kaşlarını havaya dikti.

“Sanki daha önce hepimizin ne kadar muhteşem olduğunu söyleyen insanlarla dolu bir salonda bulunmamışız gibi.”

dedi. Alec yanlamasına ona bakıp sıırıttı. “Ah, o hâlde sadece benim.”

“Erkek arkadaşımı rahat bırak,” dedi Magnus. “Kulaklarını dışına çıkarabilecek büyüler biliyorum.”

Jace endişeyle kulaklarına dokunurken Robert sandalyesi yerde sürtünerek ayağa kalktı. Çatalının kenarını kadehine vurdu. Çıkan ses salonda yankılandı.

Gölge Avcıları beklentili gözlerle Lightwood’a doğru bakıp sessizliğe gömüldü.

“Bugün burada toplanmamızın nedeni,” dedi Robert, kollarını genişçe açarak, “tek başına tüm karanlık avcılar birliklerini yok eden ve savaşta Valentine Morgenstern’i yenen oğlum Alexander Gideon Lightwood’u onurlandırmak. Alec üçüncü oğlumuz Max’in hayatını kurtardı. *Parabatai*’si Jace Herondale’le birlikte oğlumun gelmiş geçmiş en büyük savaşçı olduğunu söylemekten gurur duyuyorum.” Dönüp Alec ve Magnus’a gülümsedi. “Büyük bir savaşçı olmak için güçlü bir bilekten daha fazlası gerekir,” diye devam etti konuşmasına. “Büyük bir zihin ve büyük bir yürek gerektirir. Oğlum her ikisine de sahip. Cesaret ve sevgi konusunda kuvvetlidir. İşte bu yüzden ikinci iyi haberimizi sizlerle paylaşmak istedim. Dünden itibaren oğlum partneri Magnus Bane’le nişanlı—”

Büyük bir alkış koptu. Magnus bunları mütevazı bir şekilde çatalını sallayarak kabul etti. Alec yanakları kızarak sandalyesinde çöktü. Jace dalgınca ona baktı.

“Tebrikler,” dedi. “Bir fırsat kaçırmışım gibi hissediyorum.”

“N-ne?” diye kekeledi Alec.

Jace omuz silkti. “Bana âşık olduğunu hep biliyordum ve ben de sana tutulmuştum. Biliyorsun sanıyordum.”

“Ne?” dedi Alec tekrardan.

Clary oturduğu yerde dikleşti. “Biliyorsun,” dedi, “siz ikinizin bir şansı olabilir mi...” Jace ve Alec’e işaret etti. “Çok seksi olurdu.”

“Hayır,” dedi Magnus. “Çok kıskanç bir büyücüyüm ben.”

“Biz *parabatai*’yiz,” dedi Alec yeniden sesine kavuşunca. “Clave -demek istediğim- bu *yasa dışı*.”

“Ah, yapma,” dedi Jace. “Clave istediğin her şeyi yapmana izin verecektir. Baksana, herkes seni çok seviyor.” Gölge Avcıları’yla dolu salona işaret etti. Robert konuşurken hepsi de alkış tutuyor, kimisi gözyaşlarını siliyordu. Küçük masalardan birinde bir kız üstünde *Alec Lightwood, seni seviyoruz* yazılı bir döviz taşıyordu.

“Bence kış düğünü yapmalısınız,” dedi Isabelle, özlemle beyaz çiçeklerden oluşan orta süsüne bakarak. “Büyük bir şey değil. Beş altı yüz kişi.”

“Isabelle,” diye ciyakladı Alec.

Isabelle omuz silkti. “Çok hayranın var.”

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi Magnus ve parmaklarını Alec’in yüzünün önünde sıkıktı. Alec’in siyah saçları diken diken oldu, altın rengi-yeşil gözleri sinirden parlıyordu. “BU GERÇEK DEĞİL.”

“Ne?” Alec gözlerini dikmişti.

“Bu bir halüsinasyon,” dedi Magnus, “şeytani diarlara girmen yol açtı. Muhtemelen bir iblis dünyanın girişinde pusu-

ya yatmış, yolcuların hayalleriyle besleniyor. Arzuların büyük bir gücü vardır,” diye ekledi, kaşıktaki yansımasını incelerken. “Özellikle de kalbimizin en derininde yatan arzuların.”

Alec salona bakındı. “Kalbimin en derininde yatan arzu bu mu?”

“Tabii,” dedi Magnus. “Babanın senden gurur duyması. Günün kahramanı olman. Benim seni sevmem. *Herkesin* seni takdir etmesi.”

Alec, Jace’e doğru baktı. “Peki, Jace’le ilgili mesele ne?”

Magnus omuz silkti. “Bilmiyorum. O kısım biraz tuhaf.”

“O hâlde uyanmam lazım.” Alec ellerini dümdüz masaya koydu. Lightwood yüzü parmağında parlıyordu. Öyle gerçek görünmüş öyle gerçek bir his vermişti ki... Fakat babasının neden bahsettiğini hatırlayamıyordu. Ne Sebastian’ı alt ettiğini ne de bir savaş kazandığını. Max’i kurtardığını hatırlayamıyordu.

“Max,” diye fısıldadı.

Magnus’un gözleri bir anda karardı. “Üzgünüm,” dedi. “Yüreğimizdeki arzular bize karşı kullanılabilecek silahlardır. Savaş, Alec.” Alec’in yüzüne dokundu. “İstedğin şey bu değil, bu rüya değil. İblisler insanların kalbini pek iyi anlamazlar. Bizi çarpıtılmış bir camdan görür ve sana arzunu gösterirler, ama bu saptırılmış ve yanlışır. Bu yanlışlığı rüyadan çıkmak için kullan. Hayat kayıplardan ibarettir Alexander ama bundan daha iyidir.”

“Tanrım,” dedi Alec ve gözlerini kapadı. Sanki bir kabuktan çıkmak için vuruyormuş gibi etrafındaki dünyanın çatırdadığını hissediyordu. Çevresindeki sesler duyulmaz oldu. Altındaki

sandalye, yemeklerin kokusu, alkışların gürültüsü, Magnus'un yüzüne dokunan eli, hepsi yok oldu.

Dizleri yere çarptı. Soluklanarak gözlerini açtı. Etrafı kül rengi bir manzarayla kaplıydı. Çöp kokusu burun deliklerine işledi ve bir şey tepesinde yükselirken içgüdüsel olarak geriye çekildi. Yeni başlamış bir duman bulutunun dalgalamış, karanlıkta asılı kalmış iki sarı gözün pırıltısı. Bu gözler öfkeyle ona bakarken Alec el yordamıyla arbaletini alıp yayı çekti.

Yaratık kükreyerek ona atıldı, kırılan bir dalga gibi tepesinde yükseldi. Alec mühürlü oku bırakıverdi. Bir vızıltıyla havada uçup dumandan oluşan iblise saplandı. Havada acı bir ses yankılandı. İblis derinlere saplanmış okun çevresinde titreşiyor, duman filizleri sağı solu dövüyor, gökyüzüne pençelerini geçiriyordu—

Derken iblis kayboldu. Alec güçlkle ayağa kalkıp el yordamıyla bir başka ok aldı ve arbalete taktı. Etrafında dönüp manzarayı taradı. Ayın yüzeyini gördüğü fotoğraflara benziyordu. Çukurlu ve küllüydü. Tepede kavruk gökyüzü gri ve sarı renklerde, bulutsuzdu. Güneş portakal rengi aşağıdaydı, cüruf gibiydi. Görünürde başkaları yoktu.

Paniğinin üstesinden gelip en yakındaki tepeye çıkıp öteki tarafa geçti. Büyük bir rahatlama hissini vücuduna yayıldıgını duyumsadı. Kül ve kayadan oluşan iki yükselti arasında bir çukur vardı ve Isabelle içinde çömelmiş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Alec tepenin dik yamacından güçlkle inerek tek koluyla ona sarıldı. "İz," dedi.

Isabelle burnunu çeker gibi kuşku bir ses çıkarıp ondan öteye çekildi. "Ben iyiyim," dedi. Yüzünde gözyaşı izleri vardı.

Rüyasında ne gördüğünü merak ediyordu. *Yüreğimizdeki arzular bize karşı kullanılabilecek silahlardır.*

“Max?” diye sordu Alec.

Isabelle başını salladı. Gözleri dökmediği gözyaşları ve öfke-den parlıyordu. Elbette Isabelle sinirli olacaktı. Ağlamaktan nefret ederdi.

“Ben de,” dedi Alec. Ardından bir ayak sesi duyunca döndü ve Isabelle’i arkasına çekti.

Clary’di ve yanında Simon vardı. İkisi de dumura uğramış gibiydi. Isabelle, Alec’in arkasından çıktı. “Siz ikiniz?..”

“İyiyiz,” dedi Simon. “Biz... tuhaf şeyler gördük. Çok tuhaf şeyler.” Isabelle’le göz göze gelmemeye çalışıyordu. Alec ne hayal ettiğini merak etti. Simon’ın hayalleriyle arzuları neydi? Alec bunu daha önce hiç düşünmemişti.

“Bir iblisti,” dedi Alec. “Hayaller ve arzulardan beslenen türden bir iblis. Onu öldürdüm.” Onlardan Isabelle’e baktı. “Jace nerede?”

Clary yüzündeki kirlerin altında soluverdi. “Seninle olduğunu düşünüyorduk.”

Alec başını salladı. “O iyi,” dedi. “Eğer öyle olmasaydı bilirdim—”

Fakat Clary çoktan arkasını dönmüş ve geldiği yöne koşar adım ilerlemeye başlamıştı. Bir süre sonra Alec ve diğerleri de onu izledi. Yükseltiye güçlkle tırmandı. Ardından bir diğerine çıktı. Alec daha da yüksek yerlere gittiğini fark etti. Buradan etrafı görmek daha kolay olacaktı. Öksürdüğünü duyabiliyordu. Kendi ciğerleri de külle dolmuştu.

Ölü, diye düşündü. Bu dünyadaki her şey ölüydü ve yanıp küle dönmüştü. Burada neler olmuştu?

Tepenin zirvesinde taşlardan oluşmuş bir höyük vardı. Düzgün yüzeyli taşlardan oluşan, kurumuş bir kuyuyu andıran bir daire. Höyüğün kenarında Jace oturmuş, yere bakıyordu.

“Jace!” Clary onun önünde kayarak durdu, dizleri üstüne çöktü ve omuzlarını yakaladı. Jace ona boş gözlerle baktı. “Jace,” dedin tekrar, ısrarla. “Jace, kendine gel. Bu gerçek değil. Bir iblis, istediğimiz şeyleri kullanıyor. Alec onu öldürdü. Tamam mı? Gerçek değil.”

“Biliyorum.” Jace başını kaldırıp bakınca bir darbe yemiş gibi hissetti. Açıkça yara almamış olmasına rağmen kan kaybetmiş gibi görünüyordu.

“Ne gördün?” dedi Alec. “Max’i mi?”

Jace başını salladı. “Hiçbir şey görmedim.”

“Her ne gördüysen geçti. Geçti,” dedi Clary. Eğilip Jace’in yüzüne dokundu. Alec’in bir sızıyla rüyasında Magnus’un yanağına dokunan parmaklarını hatırladı. Magnus onu sevdiğini söylüyordu. Şu anda belki de hayatta olmayan Magnus. “Sebastian’ı gördüm,” dedi Clary. “İdris’teydim. Peri halkının evi duruyordu. Annem Luke’la birlikteydi, bir düğün olacaktı.” Yutkundu. “Küçük bir kız kardeşim de vardı. Ona Valentine’in adını vermişlerdi. Valentine bir kahramandı. Sebastian da oradaydı ama iyiydi, normaldi. Beni seviyordu. Gerçek bir kardeş gibi.”

“Berbatmış,” dedi Simon. Isabelle’e yaklaştı. Omuz omuza duruyorlardı. Jace elini uzatıp bir parmağını nazikçe Clary’nin

buklelerinden geçirdi ve buklelerin eline dolanmasına izin verdi. Alec, Jace'in ona âşık olduğunu fark ettiği ilk zamanı anımsadı: Odanın bir köşesinde *parabatai*'sini izliyor, Jace'in gözlerinin Clary'nin hareketlerini takip edişini izliyordu. Şöyle düşündüğünü hatırlıyordu: *Ondan başka bir şey görmüyor.*

"Hepimizin hayalleri vardır," dedi Clary. "Bunun bir anlamı yok. Öncesinde ne dediğimi hatırlıyor musun? Birlikte kalacağız."

Jace, Clary'nin alnını öpüp ayağa kalktı. Elini uzatmıştı. Bir süre sonra Clary elini tuttu ve yanında ayağa kalktı. "Hiçbir şey görmedim," dedi nazikçe. "Tamam mı?"

Clary tereddüt ediyordu. Ona inanmadığı belliydi. Aynı şekilde bu konuda üstelemek de istemiyordu. "Tamam."

"Bundan bahsetmekten nefret ediyorum," dedi Isabelle, "ama aranızda *geri dönüş* yolunu gören var mı?"

Alec çöl tepelerinde diğerlerini bulmak için gözleri ufku tararken paldır küldür koşturmasını düşündü. "Sanırım," dedi, "geri dönüş yolu yok. Buradan ya da tünelden yok. Bana kalırsa biz girdikten sonra arkamızdan kapandı."

"O hâlde bu tek yön bir yolculuk," dedi Clary, sesi çok hafif titreyerek.

"Pek sayılmaz," dedi Simon. "Sebastian'a ulaşmamız lazım. Bunu hep biliyorduk. Ve oraya vardığımızda Jace cennet ateşiyle şu numarasını yapmaya çalışabilir, o şey her neyse, alınmak yok—"

"Alınmadım," dedi Jace, gözlerini gökyüzüne dikip.

"Ve esirleri kurtarır kurtarmaz," dedi Alec, "Magnus geri dönmemiz için yardım edebilir. Ya da Sebastian'ın buraya nasıl girip çıktığını anlamaya çalışabiliriz, tek yol bu olamaz."

“Çok iyimsersin,” dedi Isabelle. “Ya esirleri kurtaramaz ya da Sebastian’ı öldüremezsek?”

“O hâlde o bizi öldürür,” dedi Jace. “Ve geriye dönüş yolunu bilmemizin bir önemi kalmaz.”

Clary küçük omuzlarını dikleştirdi. “O hâlde onu aramaya koyulsak iyi olur, değil mi?”

Jace cebinden mızrakçığını çekip ve Sebastian’ın bileziğini bileğinden çıkardı. Parmaklarını buna yaklaştırıp mızrakçıkla elinin tersine iz sürme mührü çizmeye başladı. Bir dakika, ardından bir dakika daha geçti. Jace’in yüzünden konsantre olduğunu gösteren bir ifade bir bulut gibi gelip geçti. Başını kaldırdı.

“Çok uzakta değil,” dedi. “Bir ya da belki iki günlük yürüme mesafesinde.” Bileziği bileğine geri taktı. Alec önce bileziğe, sonra Jace’e manalı bir şekilde baktı. *Eğer cennete ulaşamıyorsam cehennemi çağırırım.*

“Kaybetmemek için bileğime takıyorum,” dedi Jace. Alec cevap vermeyince Jace omuz silkip tepeden inmeye koyuldu. “Harekete geçsek iyi olur,” diye seslendi başını çevirip. “Uzun bir yol bizi bekliyor.”

15

KÜKÜRT VE TUZ

“Lütfen elimi koparma,” dedi Magnus. “O eli seviyorum. Ona *ihtiyacım var*.”

“Hıh,” dedi Raphael. Magnus’un yanında diz çökmüş, elleri sağ elindeki kelepçeyle yere gömülmüş *adamas* ilmeği arasındaki zincirdeydi. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.” Sertçe zinciri çekti ve Magnus acı içinde ciyaklayıp öfkeyle ona baktı. Raphael’in ince, çocuksu elleri vardı, fakat bu yanıltıcıydı: Bir vampirin gücüne sahipti ve o anda Magnus’un zincirlerini köklerinden sökme amacıyla bu gücü kullanıyordu.

İçinde bulundukları hücre daireseldi. Zemin birbiri üstüne binen granit kaldırım taşlarından yapılmıştı. Görülebilir bir kapısı olmamasına karşın dar pencereler vardı. Yarıklar kadar

dar. Pencereelerde cam yoktu ve derinliklerinden duvarların en az otuz santim olduğunu görmek mümkündü.

Magnus bu odada uyanmıştı. Çember şeklinde dizilmiş kırımızı takımlı karanlık avcılar etrafını sarmış, zincirlerini yere tutturuyordu. Kapı arkalarından büyük bir gürültüyle kapanmadan önce Sebastian'ın dışarıdaki koridorda durup kurukafa gibi kendisine sırtıttığını görmüştü.

O pencerelerden birinin başında şimdi Luke durmuş, dışarıya bakıyordu. Hiçbirisine yedek kıyafet verilmemişti ve üstünde hâlâ Alicante'deki yemek için giydiği kumaş pantolonla gömlek vardı. Gömleğinin önü paslı lekelerle kaplıydı. Magnus sürekli kendine bunun şarap lekesi olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Luke bitkin görünüyordu. Saçları darmadağınık, gözlük camlarının biri çatıktı.

“Bir şey görüyor musun?” diye sordu Magnus. Raphael diğer tarafa geçmiş, soldaki zincirin çıkması daha kolay mı diye bakıyordu. Tek zincirlik kişi Magnus'tu. Uyandığı zamana kadar Luke ve Raphael banklardan çoktan kalkmıştı. Raphael banklardan birine uzanmış, Luke sesi çatlayana kadar Jocelyn'e seslenmişti.

“Hayır,” dedi Luke kısaca. Raphael Magnus'a bakıp bir kaşını havaya dikti. Dağılmış ve genç görünüyordu. Eklemleri zincirlerin halkaları etrafında beyazlarken dişleriyle alt dudağını ısıırıyordu. Zincirler Magnus'un dik oturmasına izin verecek kadar uzundu, fakat ayağa kalkamıyordu.”Sadece sis. Gri-sarı sis. Belki uzaktaki dağlardır. Söylemesi zor.”

“Hâlâ Idris'te miyiz dersiniz?” diye sordu Raphael.

“Hayır,” dedi Magnus kısaca. “İdris’te değiliz. Bunu içten içe hissediyorum.”

Luke ona baktı. “Neredeyiz?”

Magnus kanındaki yanmayı, ateşlenmeye başladığını hissedebiliyordu. Sinirleri karıncalanıyor, ağzı kuruyor, boğazı ağrıyordu. “Edom’dayız,” dedi. “Şeytani bir boyut.”

Raphael zinciri bırakıp İspanyolca küfretti. “Seni kurtaramıyorum,” dedi. Öfkelendiği belliydi. “Sebastian’ın hizmetçileri neden bizi değil de sadece seni zincirledi?”

“Çünkü Magnus’un büyü yapmak için ellerine ihtiyacı var,” dedi Luke.

Raphael şaşkınlıkla Magnus’a baktı. Magnus kaşlarını oynattı. “Bunu bilmiyor muydun, vampir?” dedi. “Şimdiye kadar anlamışsındır sanıyordum, yeterince uzun zamandır yaşıyorsun.”

“Olabilir.” Raphael topukları üstünde arkaya yaslandı. “Ama daha önce hiç büyücülerle işim olmamıştı.”

Magnus ona bir bakış attı. Şöyle diyordu bu bakış: İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Raphael başını çevirdi.

“Çok kötü,” dedi Magnus. “Sebastian araştırmasını yapmış olsaydı bu boyutta büyü yapamayacağımı bilirdi. Buna hiç gerek yoktu.” Zincirlerini Marley’nin hayaleti gibi şangırdattı.

“Demek Sebastian’ın bunca zamandır saklandığı yer burası,” dedi Luke. “Demek bu yüzden izini süremiyoruz. Harekat üssü burası.”

“Ya da,” dedi Raphael, “sadece bizi ölüme ve çürümeye terk ettiği bir yer.”

“Bunun için zahmete girmezdi,” dedi Luke. “Ölmemizi isteseydi şimdiye üçümüz de ölmüştük. Daha büyük bir planı var. Her zaman daha büyük bir planı vardır. Sadece neden bilmiyorum—” Sustu ve ellerine baktı. Magnus o anda onu çok daha gençmiş gibi hatırladı. Hoppa saçlar, endişeli bakışlar ve içi dışı bir.

“Ona zarar vermeyecek,” dedi Magnus. “Jocelyn’i kastediyorum.”

“Verebilir de,” dedi Raphael. “Zirdelinin teki.”

“Neden ona zarar vermeyecekmiş ki?” Luke patlamak üzere olan bir korkuyu zaptediyormuş gibi konuşmuştu. “Annesi olduğu için mi? Bu işler böyle yürümez. *Sebastian*’ın işleri böyle yürümez.”

“Annesi olduğu için değil,” dedi Magnus. “Clary’nin annesi olduğu için. Bir baskı gücü o. Ve bunu kolay kolay bırakmayacaktır.”

Saatlerdir yürüyorlarmış gibi geliyordu. Clary bitap düşmüştü.

Engabeli zemin yürümeyi daha da zorlaştırıyordu. Tepelerin hiçbirisi yüksek değildi ama yolları da yoktu ve şist ve sivri kayalarla kaplıydı. Bazen geçmeleri gereken yapışkan, katransı bir çukura rastlıyorlar ve ayakları neredeyse bileklerine kadar içine giriyor, adımlarını aşağı çekiyordu.

Temkinlilik ve güç mühürleri yapmak ve su içmek için duruyorlardı. Burası kuru bir yerdi. Her taraf duman ve külle

kaplıydı. Ara sıra yanmış toprağa doğru çöken parlak, erimiş kaya nehirlerine rastlıyorlardı. Yüzleri şimdiden pislik ve küle bulanmış, takımları tozlanmıştı.

“Suyu idareli kullanın,” diye uyarıda bulundu Alec, plastik şişesinin kapağını kapatırken. Küçük bir dağın gölgesinde durdular. Sivri tepesi zirveler ve mazgallı siperlerle karmakarışık, bir tacı andırıyordu. “Ne kadar yolculuk yapacağımızı bilmiyoruz.”

Jace bileğindeki bileziğe ve ardından iz sürme mührüne dokundu. Elinin tersinde çizilmiş yola bakıp kaşlarını çattı. “Az önce yaptığımız mühürler,” dedi. “Birisi bana bir tane gösterebilir.”

Isabelle sabırsızca bir ses çıkarıp Alec’in daha önce hız mührü çizdiği bileğini açtı. Gözlerini kırparak baktı. “Siliniyor,” dedi sesinde beklenmedik bir kararsızlıkla.

“Benim iz sürme mührüm de ve diğerleri de,” dedi Jace derisine bakıp. “Sanırım mühürler burada çok daha hızlı siliniyor. Onları kullanırken dikkatli olmalıyız. Tekrar uygulanması gerektiği zamanı görmek için kontrol edin.”

“Hız mühürlerimiz siliniyor,” dedi Isabelle, öfkeli bir sesle. “Burada iki ve üç gün yürümek arasındaki fark bu olabilir. Sebastian esirlere *her şeyi* yapıyor olabilir.”

Alec irkildi.

“Yapmayacaktır,” dedi Jace. “Clave’in bizi teslim etmesi için sigortası onlar. Bunun gerçekleşmeyeceğine emin olana kadar onlara bir şey yapmayacaktır.”

“Gece boyu yürüyebiliriz,” dedi Isabelle. “Uyanıklık mühürlerini kullanabiliriz. Sürekli yenileriz.”

Jace etrafına bakındı. Gözlerinin altına ve avucuyla ovuşturduğu yanaklarıyla alnına pislikler yayılmıştı. Gökyüzü koyulaşmış, sarıdan bulanık siyah bulutların yayıldığı koyu turuncuya dönmüştü. glanced around. Clary bunun akşam karanlığının yaklaştığı anlamına geldiğini sanıyordu. Günlerle geceler burada aynı mıydı ya da saatler farklı mıydı, bu gezegenin dönüşü kurnazca yanlış mı ayarlanmıştı merak ediyordu.

“Uyanıklık mühürleri silindiğinde iflas edersin,” dedi Jace. “O zaman Sebastian’ın karşısına akşamdan kalma bir hâlde çıkarız, iyi bir fikir değil.”

Alec, Jace’in ölü manzarada bakışlarını izledi. “O hâlde dinlenmek için bir yer bulmamız gerekecek. Uyumak için. Öyle değil mi?”

Clary, Jace sonradan her ne dediyse duymadı. Çoktan konuşmadan kopmuş, bir kayanın tepesindeki dik tarafa tırmanıyordu. Bu güçlükten öksürdü. Hava kirliydi, duman ve külle doluydu, fakat durup tartışmak istemiyordu. Bitkindi, başı zonkluyordu. Zihninde sürekli annesini görüyordu. Annesini ve Luke’u. El ele bir balkonda durmuş, şefkatle ona bakıyorlardı.

Yükseltinin tepesine çıkıp orada durdu. Burası dik bir şekilde öteki tarafa iniyor, ufka uzanan gri kayadan oluşan bir platoda sonlanıyordu. Sağda solda cüruf ve şist yığınları vardı. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, fakat hâlâ aynı yanık turuncu renkteydi.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu biri dirseğinden. Clary irkildi. Arkasını dönünce Simon’ı gördü. Diğerleri kadar kirli değildi, görünüşe bakılırsa, kir vampirlere yapışmıyordu. Fakat saçları tozla kaplıydı.

Yakındaki tepenin kenarını silah yaraları gibi saran kara deliklere işaret etti. “Sanırım bunlar mağara girişleri,” dedi.

“World of Warcraft’tan çıkmış bir şeye benziyor, öyle değil mi?” dedi, etraflarındaki tahrip olmuş manzaraya, külün mahvettiği gökyüzünü göstererek. “Sadece kapatıp kurtulmıyorsun.”

“Uzun zamandır kapatmayı başaramadım.” Clary, Jace’i ve diğer Lightwood’ları uzakta görebiliyordu. Hâlâ tartışıyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Simon. “Annen ve Luke’a olanlardan sonra seninle konuşma fırsatı bulamadım—”

“Hayır,” dedi Clary. “İyi değilim. Ama devam etmek zorundayım. Devam edersem düşünmüyorum.”

“Üzgünüm.” Simon başını öne eğip ellerini cebine soktu. Kahverengi saçları altında, eskiden Cain damgasının bulunduğu yerde uçuşuyordu.

“Şaka mı yapıyorsun? Asıl üzgün olan benim. Her şey için. Bir vampire dönüştüğün için, Cain damgası—”

“O beni *korudu*,” diye karşı çıktı Simon. “O bir mucizeydi. Sadece senin yapabileceğin türden bir şeydi.”

“Korktuğum da bu zaten,” dedi Clary fısıltıyla.

“Neymiş o?”

“İçimde daha fazla mucize kalmaması,” dedi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Diğerleri yanlarına gelmişti. Jace merakla Simon’la Clary’ye bakıyor, sanki ne konuştuklarını merak ediyordu.

Isabelle düzlüğe, ilerideki çıplak araziye, toza boğulmuş manzaraya baktı. “Bir şey gördünüz mü?”

“Şu mağaralara ne dersiniz?” diye sordu Simon, dağ yamacına doğru giren karanlık girişlere işaret ederek. “Sığınak–”

“İyi fikir,” dedi Jace. “Şeytani boyuttayız, burada ne yaşadığını Tanrı biliyor ve sen kalkmış dar, karanlık bir deliğe girmek istiyorsun–”

“Tamam,” diye sözünü kesti Simon. “Sadece bir öneriydi. Kızmana gerek yok–”

Açıkça tuhaf bir ruh hâlinde olan Jace ona soğuk bir bakış attı. “Bu kızmış hâlim değildi vampir–”

Kara bir bulut parçası gökyüzünden ayrılıp birden aşağı doğru atıldı. Hiçbirinin göremeyeceği kadar hızlıydı. Clary göz ucuyla korkunç kanatlarını, dişlerini ve düzinelerce kırmızı gözü gördü. Derken Jace uçan iblisin pençelerine yakalanarak havaya yükseldi.

Isabelle çılgılık attı. Clary’nin eli kemerine gitti, fakat iblis fırıl fırıl dönen kayışlımsı kanatlarıyla çoktan gökyüzüne geri fırlamış, tiz bir zafer çığlığı atmıştı. Jace hiç ses çıkarmamıştı. Clary botlarının sallandığını görebiliyordu. Yoksa ölmüş müydü?

Gözleri karardı. Clary, Alec’e döndü. Alec çoktan arbaletini çıkarmış, oku çekilmiş, hazırды.

“Vur onu!” diye bağırды Clary.

Alec bir dansçı gibi dönerek gökyüzünü taradı. “Net bir atış yapamam, çok karanlık. Jace’i vurabilirim–”

Isabelle’in kılıbacağı açılıverdi. Parlak bir tel gibi yükseğe, yükseğe, ulaşamayacak bir yere uzandı. Yanardöner ışııyla bulutlu gökyüzünü aydınlattı. Clary iblisin tekrar çığlık attığını işitti. Bu seferki cırlak bir acı çığlığıydı. Yaratık Jace’i yakalamış, havada

dönüyor, tekrar tekrar taklalar atıyordu. Pençeleri Jace'in sırtına geçmişti. Yoksa *ona* tutunuyor muydu? Clary serafim bıçağının pırıltısını gördüğünü sandı. Belki de sadece Izzy'nin yükselip aydınlık bir sarmak şeklinde aşağı inen kırıbacının ışığıydı.

Alec küfrederek bir ok fırlattı. Ok yukarı fırladı ve karanlığı delip geçti. Bir saniye sonra büyüyen bir kütle toprağa doğru düşüp *güm* diye yere çarptı. Büyük bir kül bulutu havaya yükseldi.

Hepsi gözlerini oraya dikmişti. Yerde yayılmış iblis kocamandı, âdeta bir at büyüklüğündeydi. Kaplumbağaya benzer yeşil bir vücudu, gevşek, kayışimsı kanatları, kırkayağa benzer altı pençeli uzantı ve gözlerle sivri, yamuk dişlerden oluşan bir dairede biten sap gibi uzun bir boynu vardı. Alec'in okunun sapı kenarından çıkıyordu.

Jace elinde serafim bıçağıyla sırtında diz çökmüştü. Kılıcı şiddetle tekrar tekrar yaratığın ensesine sapladı. Kıyafetleri ve yüzü küçük gayzerlerden çıkan siyah irinle kaplandı. İblis ciyaklayarak şırıldadı ve yere yığıldı. Sayısız kırmızı gözü körleşerek ışıkları söndü.

Jace soluk soluğa sırtından aşağı kaydı. Serafim bıçak irinden şimdiden eğrilip bükülmüştü. Jace kılıcı bir kenara fırlatıp teker teker arkadaşlarına baktı. Hepsi de hayret içinde ona bakıyordu.

"*Bu,*" dedi, "beni kızdırdı işte."

Alec inlemeyle küfür karışımı bir ses çıkardı ve arbaletini indirdi. Siyah saçları terden alnına yapışmıştı.

"Hepiniz bu kadar endişeli bakmak zorunda değilsiniz," dedi. "Ben gayet iyidim."

Rahatlayınca başı dönen Clary'nin soluğu kesildi. "İyi mi? Eğer 'iyi' tanımın birden uçan bir ölüm kaplumbağasının çerezi olmayı kapsamaya başladıysa, *ağız dalaşı* yapmamız gerekecek—"

"Yok olmadı," diye araya girdi Simon. O da diğerleri kadar afallamış görünüyordu. "İblis. Öldürdüğünde yok olmadı."

"Evet, olmadı," dedi Isabelle. "Demek ki asıl boyutu burası." Isabelle başını geriye atmış gökyüzünü inceliyordu. Clary boyunda yeni yaptığı ileri görüş mührünün pırlıltısını görebiliyordu. "Ve görünüşe bakılırsa, bu iblisler gündüz de çıkabiliyorlar. Muhtemelen bunun nedeni güneşin burada sönmüş olması. Bu alandan çıkmamız lazım."

Simon yüksek sesle öksürdü. "Mağaralara sığınmanın kötü bir fikir olduğuyla ilgili ne diyordunuz?"

"Aslına bakarsan, o kişi sadece Jace'ti," dedi Alec. "Bana iyi bir fikir gibi geliyor."

Jace ikisine de ters ters baktı ve eliyle yüzünü ovuşturup yanağına siyah irin bulaştırmayı başardı. "Hadi, mağaralara bakalım. Küçük bir tane bulup dinlemeden önce her yanını keşfe çıkarız. İlk nöbeti ben alırım."

Alec başını sallayıp en yakındaki mağara girişine doğru ilerledi. Diğerleri de onu izledi. Clary, Jace'in yanından yürüyordu. Jace düşüncelere dalmış, konuşmuyordu. Ağır bulutların altında saçları mat sarı parıldıyordu. Takımının ceketinin arkasında, iblisin pençelerinin tutunduğu yerde dev yırtıkları görebiliyordu. Ağzının kenarı birdenbire yukarı kalktı.

"Ne?" diye sordu Clary. "Komik bir şey mi var?"

“Uçan ölüm kaplumbağası?” dedi. “Sadece sen.”

“Sadece ben mi? Bu iyi mi kötü mü?” diye sordu mağaranın girişine vardıklarında. Önlerinde açık, karanlık bir ağız gibi belli belirsizdi.

Gölgeler arasında bile gülümsemesi birdenbire parıldadı. “Mükemmel.”

Tünelde birkaç metre ilerlemişlerdi ki yolun metal bir kapıyla kapalı olduğunu gördüler. Alec başını arkaya çevirip küfretti. Mağara girişi hemen arkalarındaydı ve Clary buradan turuncu gökyüzüyle dönen karanlık şekilleri görebiliyordu.

“Hayır, bu iyi,” dedi Jace kapıya bir adım daha yaklaşırken. “Bakın. Mühürler.”

Sahiden de metalin kıvrımları arasında mühürler çizilmişti: Clary için kimisi tanıdıktı, kimisini de bilmiyordu. Yine de ona göre korumayı, şeytani güçleri savuşturmayı işaret ediyordu zihninin köşesindeki bir ses. “Bunlar korunma mühürleri,” dedi. “İblislere karşı korunmak için.”

“Güzel,” dedi Simon, başını çevirip arkasına doğru kaygılı bir bakış daha atarken. “Çünkü iblisler hızla yaklaşıyor.”

Jace arkalarına doğru bir bakış atıp kapıyı tuttu ve çekti. Kilit çatladı ve pul pul paslar döküldü. Bu sefer daha sertçe tekrar kilide asıldı ve kapı açıldı. Jace’in elleri bastırılmış ışıkla parlıyordu ve metalin dokunduğu yerleri kararmışa benziyordu.

Başını eğip ilerideki karanlığa daldı ve diğerleri onu izledi. Isabelle elini cadı taşına götürdü. Simon arkadan geldi ve Alec

sonuncuydu. Elini uzatıp kapıyı arkalarından çarparak kapattı. Clary emin olmak için biraz zaman ayırıp kilit mührü ekledi.

Izzy'nin cadı taşı parlayarak karanlığa doğru kıvrılan bir tünelde durdukları gerçeğini aydınlatıverdi. Duvarlar pürüzsüz, damarlı gnays taşındandı. Üstlerine defalarca korunma, kutsallık ve savunma mühürleri kazınmıştı. Zemin kumlu taştandı, yürümesi kolaydı. Dağın içlerine doğru ilerledikçe hava daha temizdi. Sis ve iblis izleri yavaş yavaş kayboldu. Sonunda Clary bu diyara geldiklerinden beri ilk kez daha rahat soluklanmaya başladı.

Nihayet büyük, dairesel bir alana çıktılar. Burasının insan eliyle yapıldığı belliydi. Birk katedral domunun içine benziyordu: tepede kemerli dev bir tavanla yuvarlaktı. Alanın ortasında uzun zaman önce sönmüş bir ateş çukur vardı. Beyaz kıymetli taşlar tavana işlenmişti. Yumuşak bir şekilde parıldıyorlar, içerisini loş bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Isabelle cadı taşını indirince elinde titremeye başladı.

“Bence burası saklanmak için iyi bir yer,” dedi Alec alçak bir sesle. “Bir zamanlar burada her kim yaşamışsa iblislerden uzak, güvenli bir çeşit son barikatmış.”

“Burada her kim yaşamışsa mühür büyüsünü biliyormuş,” dedi Clary. “Tüm mühürleri bilmiyorum ama ne anlama geldiklerini kestirebiliyorum. Raziel’ininki gibi kutsal mühürler.”

Jace çantasını omuzlarından atıp yere bıraktı. “Bu gece burada uyuyoruz.”

Alec şüpheli bakıyordu. “Güvenli olduğuna emin misiniz?”

“Tünelleri keşfe çıkacağız,” dedi Jace. “Clary, benimle gel. Isabelle ve Simon, doğudaki koridor sizin.” Kaşlarını çatı.

“Eh, oraya doğru koridoru diyeceğiz. Bunun şeytani diyarlar-
da hâlâ doğru olduğunu umuyorum.” Ön kolundaki pusula
mührüne vurdu. Gölge Avcıları’nın pek çoğunun ilk damga-
larından biriydi bu.

Isabelle çantasını bırakıp iki serafim bıçağı aldı ve bunları
arkasındaki kılıfa soktu. “Tamam.”

“Sizinle geliyorum,” dedi Alec, kuşku dolu gözlerle Isabelle
ve Simon’a bakarak.

“Sen bilirsin,” dedi Isabelle abartılı bir kayıtsızlıkla. “Seni
uyarayım, karanlıkta sevişeceğiz. Büyük, ıslak sevişmeceler.”

Simon şaşırmıştı. “Biz -” diye söze girdi, fakat Isabelle ayak
parmağına vurunca sustu.

“Sevişmece mi?” dedi Clary. “Böyle bir kelime mi var?”

Alec midesi bulanmış gibiydi. “Sanırım burada kalabilirim.”

Jace sırtıp ona bir mızrakçık fırlattı. “Ateş yak,” dedi. “Bize
tart pişir ya da başka bir şey. Bu iblis avlama işi insanı acıktırıyor.”

Alec mızrakçığı çukurdaki kuma daldırıp ateş mührü çiz-
meye başladı. Jace sabah kalktığında tüm saçlarını tıraş edilmiş
bulursa hiç hoşuna gitmeyeceğine dair bir şeyler homurdanıyor
gibiydi.

Jace, Clary’ye sırttı. İrin ve kanların altında o eski, haylaz
gülüşünün bir hayaletine benziyordu bu, fakat yeterince iyiydi.
Clary Heosphoros’u çıkardı. Simon ve Isabelle çoktan doğuya
bakan tünele girmişti. Jace’le Clary hafiften aşağı eğimli öteki
tarafa döndü. Birlikte yürürlerken Clary, Alec’in arkalarından
seslendiğini işitti. “Kaşlarını da!”

Jace ilgisizce kıkırdadı.

Maia sürü lideri olmakla ilgili ne düşündüğünden emin değildi, fakat böyle olmadığı kesindi.

İkinci Bölge binasının lobisindeki büyük masada oturuyordu. Bat arkasındaki döner sandalyede, sabırla kurt sürüsü yönetimine dair çeşitli hususları açıklıyordu: İngiltere’de Pretor Lupus’un geri kalan üyeleriyle nasıl iletişim kuruyorlardı, mesajlar Idris’e nasıl gönderiliyor oradan nasıl alınıyordu, hatta Jade Wolf restoranına verilen siparişler nasıl idare ediliyordu. Kapılar birdenbire açılınca ikisi de başını kaldırıp baktı. Hemşire kıyafeti içinde mavi derili büyücü bir kadın içeri girdi ve onu yerlere değen siyah paltolu bir adam izledi.

“Catarina Loss,” dedi Bat, tanıştırmak için. “Yeni sürü liderimiz, Maia Roberts—”

Catarina eliyle Bat’i savuşturdu. Öyle maviydi ki, âdeta safir rengindeydi. Parlak beyaz saçları topuz yapılmıştı. Üniformasının üstünde lekeler vardı. “Bu Malcolm Fade,” dedi yanındaki uzun boylu adama eliyle işaret ederek. “Los Angeles’in yüksek rütbeli büyücüsü.”

Malcolm Fade başını eğdi. Köşeli yüz hatlarına sahipti, saçları kâğıt rengi, gözleri mordu. Gerçek mor, insanlarda olmayan türden bir renk. *Bu tür şeylerden hoşlanan biri için çekici*, diye düşündü Maia. “Magnus Bane kayıp!” diye duyurdu adam, bu bir resimli kitap başlığıymış gibi.

“Luke da öyle,” dedi Catarina asık bir yüzle.

“Kayıp mı?” diye tekrarladı Maia. “Kayıp derken ne kastediyorsunuz?”

“Aslında tam olarak kayıp denemez. Kaçırıldılar,” dedi Malcolm ve Maia elinde tuttuğunu kalemi bıraktı. “Nerede olabileceklerini kim bilir?” Sanki bu olay heyecanlı bir şeymiş de daha büyük bir parçası olamadığına üzülyormuş gibi konuşuyordu.

“Bunun sorumlusu Sebastian Morgenstern mi?” diye sordu Maia, Caterina’ya.

“Sebastian tüm yeraltı dünyası temsilcilerini yakalamış. Meliorn, Magnus, Raphael ve Luke. Jocelyn de.” Clave ona Clary ve Jace’i vermeyi kabul etmediği sürece onları tutacakmış.”

“Ya vermezlerse?” diye sordu Leial. Catarina’nın heyecanlı bir şekilde içeri girişiyle sürü çıkmıştı ve içeri doluyorlardı. Merdiven boşluğundan sarkıyor, kurtlara özgü meraklı hâlleriyle masanın çevresinde toplanıyorlardı.

“O zaman temsilcileri öldürecek,” dedi Maia, “değil mi?”

“Clave bunu yapmasına izin verdikleri takdirde Aşağı Dünyalılar’ın isyan edeceğini bilmeli,” dedi Bat. “Dört Aşağı Dünyalı’nın hayatlarının iki Gölge Avcısı’nın hayatlarından daha değersiz olduğunu ilan etmek demek.”

Sadece iki Gölge Avcısı değil, diye düşündü Maia. Jace zorlu ve asabiydi. Clary ilk başlarda çekingen olsada onun için, onunla birlikte savaşmışlar, hayatını kurtarmışlar ve o da onların hayatını kurtarmıştı. “Jace ve Clary’yi teslim etmek onları öldürmek demek olacaktır,” dedi Maia. “Üstelik Luke’u alabileceğimize dair gerçek bir garantimiz yok. Sebastian yalancıdır.”

Catarina'nın gözleri parladı. "Clave en azından Magnus ve diğerlerini geri almak konusunda bir harekette bulunmazsa, Konsey'lerinde sadece Aşağı Dünyalılar'ı kaybetmeyecekler. Aynı zamanda Anlaşmalar da gitmiş olacak."

Maia bir süre sustu. Üstündeki tüm gözlerin farkındaydı. Diğer kurtlar vereceği tepkiyi bekliyorlardı. Liderlerinin tepkisini.

Dikleşti. "Büyücüler ne diyor? Ne yapıyorlar? Ya Peri halkıyla Gecenin Çocukları?"

"Aşağı Dünyalılar'ın çoğunun haberi yok," dedi Malcolm. "Ben bir muhbirim. Catarina'yla Magnus için haberleri paylaştım. Bilmesi gerektiğini düşündüm. Demek istediğim, bu tür bir şey her gün olmuyor. Kaçırma! Fidyel! Trajediyle ayrılan iki âşık!"

"Kapa çeneni, Malcolm," dedi Catarina. "İşte bu yüzden kimse seni ciddiye almıyor." Maia'ya döndü. "Bak. Yeraltının büyük bir kısmı Gölge Avcıları'nın toplanıp Idris'e gittiğini biliyor. Fakat bunun *nedenini* bilmiyorlar. Temsilcilerinden haber bekliyorlar ve tabii bu gelmedi."

"Ama böyle devam edemez," dedi Maia. "Yeraltı öğrenecektir."

"Ah, öğreneceklerdir," dedi Malcolm. Ciddi olmak için epey çaba sarf ediyor gibi görünüyordu. "Ama Gölge Avcıları'nı bilirsiniz, başkalarının işine karışmazlar. Tabii ki Sebastian Morgensern'i ve karanlık Nefilimler'i herkes biliyor. Fakat ensitütlere yapılan saldırılar epey iyi saklandı."

"Spiral Labirent'in büyücüleri Cehennem Kupası'nın etkilerini düzeltecek bir tedavi üzerine çalışıyorlar, ama onlar bile

ne durumun aciliyetini ne de Idris'te olanları biliyorlar,” dedi Catarina. “Korkarım, Gölge Avcıları bu ketumlukları yüzünden kendi kendilerini yok edecekler.” Öncekinden daha mavi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa, rengi ruh hâline göre değişiyordu.

“O hâlde neden bize, bana geldiniz?” diye sordu Maia.

“Çünkü Sebastian Pretor’a saldırısıyla size zaten mesajını göndermişti,” diye karşılık verdi Catarina. “Ve Gölge Avcıları’yla yakın olduğunu biliyoruz. Engizitörün çocukları, Sebastian’ın çocuklarıyla mesela. Olanlardan bizim kadar, hatta belki daha fazla haberdarsın.”

“Pek fazla bir şey bilmiyorum,” diye itiraf etti Maia. “Idris’in çevresindeki mıntıkalar bir süredir mesajların ulaşmasını zorlaştırıyorlar.”

“Bu konuda size yardımcı olabiliriz,” dedi Catarina. “Öyle değil mi Malcolm?”

“Hı?” Malcolm aylak aylak istasyonda dolanıyor, Maia’nın sıradan bulduğu şeylere -bir korkuluk parmaklığı, duvardaki çatlak bir kiremit, pencere camı levhası- ilham verici şeylermiş gibi durup bakıyordu. Sürü şaşkınlık içinde onu izliyordu.

Catarina göğüs geçirdi. “Ona aldırış etme,” dedi Maia’ya fısıltıyla. “Epey güçlüdür, ama geçen yüzyılın başında ona bir şeyler oldu ve o zamandan beri pek kendinde değil. Oldukça zararsızdır.”

“Yardım mı? Elbette yardım edebiliriz,” dedi Malcolm, dönüp onlara bakarak. “Bir mesaj mı göndermek istiyorsunuz? Her zaman haber kedileri vardır.”

“Güvercin demek istiyorsun,” dedi Bat. “Haber güvercini.”

Malcolm başını salladı.

“Haber kedileri. Çok sevimlilerdir, kimse onları reddedemez. Üstelik fare sorununu da çözerler.”

“Bizim fare sorunumuz yok,” dedi Maia. “Bir megalomanyak sorunumuz var.” Catarina’ya baktı. “Sebastian, Aşağı Dünyalılar ve Gölge Avcıları’nın arasını açmakta kararlı. Temsilcileri kaçırmak, Pretor’a saldırmak. Burada durmayacak. Yeraltı dünyasının tamamı yakın zamanda olanları öğrenecek. Asıl soru, nerede duracaklar?”

“Biz tüm cesaretimizle sizinle birlikte duracağız!” diye duyurdu Malcolm. Catarina suratını asarak bakınca Malcolm sindi. “Eh, tüm cesaretimizle sizin yakınınızda duracağız. Ya da en azından duyma uzaklığında.”

Maia ona dikkatle baktı. “Yani esasında hiçbir garanti yok?”

Malcolm omuz silkti. “Büyücüler bağımsızdır. Ve ele geçirilmesi zordur. Tıpkı kediler gibi, ama kuyrukları daha azdır. Eh, *bazı* kuyruklar var. Benim kuyruğum yok–”

“*Malcolm*,” dedi Catarina.

“Asıl mesele,” dedi Maia, “ya Gölge Avcıları ya da Sebastian kazanacak. Sebastian kazanırsa bize de, tüm Aşağı Dünyalılar’a da saldıracak. Tek istediği bu dünyayı küllerle kemiklerden oluşan bir çöle çevirmek. Hiçbirimiz hayatta kalamayacağız.”

Malcolm biraz paniğe kapılmış görünüyordu. *Gerçi*, diye düşündü Maia, *duyması gereken paniğin uzağından bile geçmiyor*. Asıl baskın özelliği çocuklarınkine benzer, masum neşesi idi. Magnus’un haylazlığından onda eser yoktu. Kaç yaşında olduğunu merak ediyordu.

“Önceden yaptığımız gibi Idris’e gidip yanlarında savaşabileceğimizi sanmıyorum,” diye sözlerini sürdürdü Maia. “Ama haber göndermeye çalışabiliriz. Sebastian’dan önce diğer Aşağı Dünyalılar’a ulaşabiliriz. Onları birliklerine katmaya çalışacaktır. Sebastian’a katılmanın ne demek olduğunu onlara anlatmaya çalışmamız gerek.”

“Bu dünyanın yıkımı,” dedi Bat.

“Çeşitli şehirlerde yüksek rütbeli büyücüler var, muhtemelen bu konu üzerinde düşüneceklerdir. Ama bizler, Malcolm’un dediği gibi yalnızlığı seviyoruz,” diye karşılık verdi Catarina. “Peri halkının bizlerden biriyle konuşması muhtemel değil, bunu asla yapmazlar—”

“Ve vampirlerin ne yaptığı kimin umurunda?” dedi Leila öfkeyle.

“Onlar zaten kendi içlerindeler.”

“Hayır,” dedi Maia bir süre sonra. “Hayır, onlar sadık olabiliyorlar. Onlarla görüşmemiz lazım. New York sürüsünün liderleri ve vampir klanının ittifak kurmasının tam zamanı.”

Odadan şaşkın mırıltılar yükseldi. Kurtadamlarla vampirler Clave gibi daha büyük bir güç tarafından bir araya getirilmedikleri sürece toplantı yapmazlardı.

Maia elini Bat’e doğru uzattı. “Kâğıt, kalem,” dedi. Bat Maia’ya istediklerini verdi. Maia hızla bir şeyler karaladı, bir kâğıt parçası yırttı ve bunu genç kurt yavrularından birine verdi. “Bunu Dumort’ta Lily’ye götür,” dedi. “Ona Maureen Brown’la buluşmak istediğimi söyle. Nötr bir yer seçebilir, bunu toplantıdan önce onaylarız. Olabildiğince kısa sürede buluşmamız

gerektiğini söyle. Bizim temsilcilerimizle onların temsilcilerinin hayatı buna bağlı olabilir.”

“Sana kızmak istiyorum,” dedi Clary. Yılan gibi kıvrılan tünelde ilerliyorlardı. Jace cadı taşını tutuyor, bunun ışığı onlara yol gösteriyordu. Clary’nin aklına Jace’in oyulmuş yumuşak taşlardan birini eline ilk kez koyduğu zaman geldi. *Her Gölge Avcısı’nın kendi mühürlü cadı taşı olmalıdır.*

“Öyle mi?” dedi Jace, ona temkinli bir bakış atarak. Ayaklarının altındaki zemin cilalanmış gibi düzdü ve koridorun duvarları incelikli bir şekilde içeri kıvrılıyordu. Her yüz santimde yeni bir mühür taş kazınmıştı. “Ne için?”

“Hayatını riske attığın için,” dedi. “Tabii bunu yaptığın da pek söylenemez. Sadece orada duruyordun ve iblis seni yakaladı. İtiraf etmeliyim ki, Simon’a çok çirkin davranıyordun.”

“Eğer Simon’a her çirkin davrandığımda iblisin biri beni yakalasaydı benimle tanıştığın gün ölmüştüm.”

“Sadece...” Clary başını salladı. Yorgunluktan gözleri karıyor, göğsü annesine ve Luke’a duyduğu özlemle sancıyordu. Ve eve. “Buraya nasıl geldim bilmiyorum.”

“Adımlarımızın izini sürebilirim,” dedi Jace. “Periler diyarı koridorundan dümdüz, kıran girmiş köyden sola, harap olmuş lanetliler arazisinden sağa, ölü iblis yığından keskin bir U dönüşü—”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. *Buraya* nasıl geldim bilmiyorum. Sıradan bir hayatım vardı. Sıradan biriydim—”

“Hiçbir zaman sıradan değildin,” dedi Jace, alçak sesle. Clary onun şakadan ciddiyete ve oradan yine şakaya giden bu ani değişimlerinden serseme dönmediği bir zaman gelecek miydi merak ediyordu.

“Olmak istiyordum. Normal bir hayatım olsun istiyordum.” Üstüne baktı. Tozluk botlar, lekeli bir takım, belinde parıldaayan silahları. “Sanat okuluna gitmek istiyordum.”

“Simon’la evlenmek? Altı çocuk yapmak?” Jace’in sesinden şimdi hafif bir öfke seziliyordu. Koridor keskin bir dönüş yapınca Jace orada gözden kayboldu. Clary ona yetişmek için adımlarını sıklaştırdı—

Ve nutku tutuldu. Tünelden yarısı bir yer altı gölüyle kaplı devasa bir mağaraya çıkmışlardı. Mağara alabildiğine uzanıyor, gölgelerde kayboluyordu. Çok güzeldi. Şeytani diyara girdiklerinden beri Clary’nin gördüğü ilk güzel şeydi. Mağaranın tavanı yıllarca damlayan sulardan kıvrılmış taşlardan oluşuyor, ışık saçan yosunların mavi, keskin pırıltısıyla aydınlanıyordu. Aşağıdaki su da derinden parlayan zayıf ışığıyla bir o kadar maviydi ve sağda solda kristal çubuklar gibi çıkan kuvars direkler vardı.

Patika ince ve toz gibi kumlarıyla, âdeta kül kadar yumuşak, sığ bir kumsala açılıyor, buradan suya iniyordu. Jace sahilde ilerleyip suyun yakınında çömeldi ve ellerini içine soktu. Clary botlarıyla kumları sıçratan arkasından geldi. Yanında çömelirken Jace yüzüyle boynuuna su sıçratıyor, siyah irin lekelerinin olduğu yerleri ovalıyordu.

“Dikkat et—” Clary, Jace’in kolunu tuttu. “Su zehirli olabilir.”

Jace başını salladı. “Değil. Yüzeyin altına bak.”

Göl glasin gibi tertemizdi. Dibi hafif bir parlaklık yayan, her tarafına mühürler oyulmuş, yumuşak taşlardan oluşuyordu. Bunlar saflık, iyileşme ve korunmayla ilgili mühürlerdi.

“Üzgünüm,” dedi Jace ve Clary daldığı hayallerden çıkıverdi. Jace’in saçları ıslaktı, elmacık kemikleriyle şakaklarının keskin kıvrımlarına yapışmıştı. “Simon’a öyle dememeliydim.”

Clary ellerini suya soktu. Parmaklarının hareketiyle ufak dalgacıklar yayıldı. “Bilmeni isterim ki bir başka hayat istemezdim,” dedi Clary. “Seni bana getiren bu hayat oldu.” Ellerini çanak gibi açarak suyu ağzına götürdü. Soğuk ve tatlıydı, tükenmiş enerjisini yeniliyordu.

Jace ona gerçek gülümsemelerinden birini gösterdi, sadece ağzının kenarı kalkmamıştı. “Umarım ki sadece beni getirmemiştir.”

Clary doğru sözleri arıyordu. “Bu hayat gerçek,” dedi. “Diğeri bir yalandı. Bir rüyaydı. Sadece...”

“Son zamanlarda pek çizim yapmıyorsun,” dedi Jace. “Antrenmanlara başladığından beri. Pek sayılmaz.”

“Evet,” dedi usulca çünkü bu doğrudu.

“Bazen düşünüyorum da,” dedi. “Babam -Valentine’ı kastediyorum- müziği çok severdi. Bana piyano çalmayı o öğretti. Bach, Chopin, Ravel. Ve bir keresinde neden bütün bestecilerin fani olduğunu sorduğumu hatırlıyorum. Beste yapan hiçbir Gölge Avcısı yoktu. Ve o da fanilerin ruhlarında yaratıcı bir kıvılcım olduğunu, fakat bizim ruhumuzun savaşı bir kıvılcım taşıdığını, bu bir alev nasıl ikiye ayıramazsa iki kıvılcımın da aynı yerde olamayacağını söyledi.”

“Yani içimdeki Gölge Avcısı’nın... İçimdeki sanatçıyı attığını mı düşünüyorsun?” dedi Clary. “Ama annem de resim yapardı. Yani resim yapıyor.” Kısa bir süreliğine de olsa Jocelyn’i geçmiş zamanda düşünmenin verdiği acıyı bastırdı.

“Valentine cennetin fanilere sanatçılık ve yaratma kabiliyeti verdiğini söylerdi,” dedi Jace. “Onları korunmaya değer kılan buydu. Bunların gerçeklik payı var mı bilmiyorum,” diye ekledi. “Ama insanların içinde bir kıvılcım varsa, sendeki bildiğim en parlak yananı. Savaşabiliyor *ve* çizebiliyorsun. Ve buna devam edeceksin.”

Clary düşünmeden eğilip onu öptü. Dudakları soğuktu. Tadı tatlı su ve Jace gibiydi. Onu daha da öpmek için eğilecekti ki aralarında keskin bir enerji, statik elektrik geçiverdi. Clary yerine oturdu. Dudakları yanıyordu.

“Ay,” dedi dertlice. Jace acınası görünüyordu. Clary elini uzatıp ıslak saçlarına dokundu. “Kapıdayken ellerinin kıvılcım saçtığını gördüm. Cennet ateşi—”

“Burada kontrol edemiyorum, evde olduğu gibi değil,” dedi Jace. “Bu dünyada bir şey var. Sanki ateşi daha çok yüzeye çekiyormuş gibi hissediyorum.” Ellerine baktı. Parlaklığı azalıyordu. “Bence ikimizin de dikkatli olması gerek. Burası bizi diğerlerinden daha çok etkiliyor. Kanımızda daha çok melek kanı bulunduğu için.”

“O hâlde dikkat ederiz. Bunu kontrol edebilirsin. Jordan’ın seninle yaptığı alıştırma hatırla—”

“Jordan öldü.” Ayağa kalkarken sesi gergindi. Kıyafetlerindeki kumu silkeledi. Clary’nin yerden kalkmasına yardım etmek için

elini uzattı. “Hadi gel,” dedi. “Alec, Isabelle’le Simon’ın mağaralardan birinde seviştiğini düşünüp delirmeden önce geri dönelim.”

“Herkes seviştiğimizi düşünüyor, biliyorsun değil mi?” dedi Simon. “Ve muhtemelen deliriyorlardır.”

“Peh,” dedi Isabelle. Cadı taşının parıltısı mağaranın mühürler kazınmış duvarlarından sekiyordu. “Sanki iblis sürüleriyle dolu bir mağarada sevişecektikmiş gibi. Bu gerçek, Simon, ateşli hayal gücün değil.”

“Hayatımda, bir gün sevişebileceğim düşüncesinin etrafımın iblis sürüleriyle çevrili olacağı düşüncesinden *daha* muhtemel olduğu bir evresi vardı, bunu bilmiş ol,” dedi, devrilmiş kayalardan oluşan bir yığının etrafından dolanırken. Burası ona ortaokulda annesiyle birlikte Virginia’daki Luray mağaralarına yaptığı bir yolculuğu hatırlatmıştı. Vampir görüşüyle kayaların içindeki mikaları görebiliyordu. Yolunu bulmak için Isabelle’in cadı taşına ihtiyacı yoktu. Fakat Isabelle’in ihtiyacı olduğunu düşündüğünden hiçbir şey söylemedi.

Isabelle bir şeyler mırıldandı. Ne olduğundan emin değildi ama içinden bir ses bunun iltifata benzer bir şey olduğunu söylüyordu.

“Izzy,” dedi. “Bana bu kadar kızgın olmanın bir nedeni var mı?”

Isabele bir sonraki sözlerini oflayarak söylediği için şöyle duyuldu: “Burda olmamalıydın.” Simon güçlü duyusuyla bile bundan bir anlam çıkaramamıştı. “Ne?”

Ona doğru döndü. “Burada olmamalydın!” dedi. Sesi tünel duvarlarında yankılanmıştı. “Seni New York’ta bıraktığımız zaman *güvende* olasın diye böyle yaptık—”

“Ben güvende olmak istemiyorum,” dedi. “Seninle birlikte olmak istiyorum.”

“Sen Clary’yle birlikte olmak istiyorsun.”

Simon durdu. Şimdi tünelde birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de kımıldamıyordu. Isabelle ellerini yumruk yapmıştı. “Ondan mı böyle davranıyorsun? Clary mi?”

Isabelle susuyordu.

“Clary’yi o şekilde sevmiyorum,” dedi. “İlk sevgilim, ilk aşkımdı. Ama sana hissettiklerim bambaşka—” Isabelle başını sallarken elini kaldırdı. “Dinle beni, Isabelle,” dedi. “Eğer senle en iyi arkadaşım arasında bir seçim yapmamı istiyorsan, o hâlde evet, seçim yapmıyorum. Çünkü beni seven kimse böyle mantıksızca bir seçim yapmam için zorlamaz. Bu benimle Alec arasında bir seçim yapmanı istemem gibi. Jace ve Clary’yi birlikte görmek canımı sıkıyor mu? Hayır, hem de hiç. O akıl almaz, tuhaf tarzlarında birbirleri için biçilmiş kaftanlar. Birbirlerine aittir. Ben Clary’ye ait değilim, o şekilde değil. Ben sana aitim.”

“Gerçek mi söylüyorsun?” Isabelle kızarmış, yanaklarına renk gelmişti.

Simon başını salladı.

“Buraya gel,” dedi. Simon kendini bıraktı ve Isabelle onu çekti. Sonunda Simon da kızarmıştı. Arkalarındaki mağara duvarının sertliğinden Isabelle vücudunu Simon’a yaklaştırmak

zorunda kaldı. Simon elinin tişörtünün arkasından girdiğini, sıcak parmaklarının nazıkçe omurgasının yumrularında gezindiğini hissetti. Isabelle'in nefesi saçlarını titretiyordu. Ona bu kadar yakın olmak bile bedenini titriyordu.

"Isabelle, seni—"

Isabelle, Simon'ın koluna vurdu. Fakat sinirli bir tokat değildi bu. "Şimdi olmaz."

Simon burnunu Isabelle'in boynuna, teni ve kanının tatlı kokusuna sürttü. "Peki ne zaman?"

Isabelle birdenbire geri çekildi. Simon teklifsizce işin bitmesinin verdiği nahoş hisle baş başa kalmıştı. "Sen de duydun mu?"

Tam başını sallayacaktı ki o da *duydu*. Tünelin henüz incelemedikleri yerinden gelen bir hışırtı ve çığlığa benziyordu. Isabelle koşmaya başladı. Cadı taşı çılgınca duvarlarda sekiyordu. Simon, Gölge Avcıları'nın her şeyden önce Gölge Avcısı olduğu gerçeğine küfrederek peşinden gitti.

Tünel bir kıvrımdan sonra kırılmış bir metal kapının kalıntılarında sonlanıyordu. Kapıdan geriye kalanların ötesinde harap olmuş bir manzaraya kıvrılarak inen taş bir düzlük vardı. Düzlük sertti, kayalar ve parçalanmış taşlardan oluşan yığınlarla kaplıydı. Buranın aşağıdaki kumsalla buluştuğu yerde tekrar çöl başlıyordu. Sağda solda siyah, bükülmüş ağaçlar vardı. Bulutlardan bazıları gitmişti. Yukarı bakan Isabelle nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı. "Aya bak," dedi.

Simon, Isabelle'in dediğini yaptı ve irkildi. Pek aya benzeyen bir ay değildi. Sanki ay çatlamış, üç parçaya ayrılmıştı. Sivri uçlarıyla gökyüzüne dağılmış köpek balığı dişleri gibi süzülüyor-

lardı. Her birinden donuk bir ışık çıkıyordu. Kırık ayın içinde Simon'ın vampir görüşü *yaratıkların* daireler çizen hareketlerini seçiyordu. Kimileri az önce Jace'i yakalamış olan uçan yaratığa benziyordu. Diğerlerinin ise böceğe benzer bir görünüşü vardı. Hepsi de iğrençti. Simon yutkundu.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Isabelle. İleri görüş mührünün bile Simon'dan daha iyi görüşü sağlayamayacağını biliyordu. Özellikle de mühürlerin böylesi hızlı silindiği burada.

“Orada iblisler var. Hem de çok. Çoğu uçan türden.”

Isabelle haşın bir tavırla konuştu. “Demek gündüzleri çıkıyorlar ama geceleri daha aktifler.”

“Evet.” Simon gözlerini zorladı. “Daha fazlası var. Uzağa doğru giden bir plato var, sonra iniyor ve arkasında bir şey var, parlayan bir şey.”

“Bir göl olabilir mi?”

“Olabilir,” dedi Simon. “Aynı şeye benziyor—”

“Neye?”

“Bir şehre,” dedi gönülsüzce. “İblis şehri gibi.”

“Ah.” Isabelle'in bunun olası sonuçlarını düşündüğünü gördü. Bir an rengi solmuştu. Derken Izzy dikleşip başını salladı. Mahvolmuş, paramparça bir dünyanın yıkıntılarına sırtını döndü. “Geri dönüp diğerlerine söylesek iyi olur.”

Granitten oyulmuş yıldızlar gümüş zincirlerle tavandam sarkıyordu. Jocelyn bir yatak işlevi gören taş döşegın üstünde yatmış, onlara bakıyordu.

Bağırmaktan sesi kısılmış, elleri kanayana kadar kapıyı cıramlamış -çelik menteşeler ve sürgüleriyle meşe ağacından yapılmıştı kapı- eşyalarının arasında mızrakçığını aramış ve kollarını duvara öyle sert vurmuştu ki dirseğiyle bileği arasında bereler oluşmuştu.

Hiçbir şey olmamıştı. Bunu beklemiyordu da zaten. Sebastian biraz babasına benzemişse -ve Jocelyn babasına çok benzediğini sanıyordu- en azından işinde kusursuzdu.

Kusursuz ve yaratıcı. Mızrakçığının parçalarını köşelerden birinde bir yığın hâlinde bulmuştu. Parçalanmış ve kullanılmaz hâldeydi. Üstünde hâlâ Meliorn'un parodiye andıran akşam yemeği partisinde giydiği kıyafetler vardı, fakat ayakkabıları alınmıştı. Saçları omuzlarının hemen altına gelecek şekilde kesilmişti. Kör bir jiletle kesilmiş gibi uçları kırpık kırpıktı.

Korkunç ve sabırlı bir yaradılışı anlatan küçük, renkli zalimlikler. Valentine gibi Sebastian da istediğini elde edene kadar bekleyebiliyordu fakat bu bekleyişi acı verici bir hâle getiriyordu.

Kapı şangırdayarak açıldı. Jocelyn ayağa fırladı, fakat Sebastian çoktan içeri girmiş, kapıyı çentiğe benzer bir kilitle arkasından sımsıkı kilitlemişti. Jocelyn'e sırtıttı. "Nihayet uyan-dın mı anne?"

"Uyanıktım zaten," dedi Jocelyn. Bir ayağını dikkatle diğeri-nin arkasına koyup denge ve güç kazandı.

Sebastian homurdandı. "Zahmet etme," dedi. "Sana saldırmak gibi bir niyetim yok."

Jocelyn tek kelime etmeden Sebastian'ın yanına yaklaşmasını izledi. Dar pencerelerden içeri giren ılık soluk beyaz saçlarını

parlatacak, yüz hatlarını aydınlatacak kadar canlıydı. O yüzde kendinden çok az bir parça görebiliyordu. Valentine'a çok benziyordu. Valentine'ın yüzü, siyah gözleri, bir dansçı ya da bir suikastçının hareketleri. Sadece uzun, ince yapısını kendisinden almıştı.

“Kurtadamin güvende,” dedi. “Şimdilik.”

Jocelyn yüreğinin hoplamasını kararlılıkla savuşturdu. *Yüzünden hiçbir şey gösterme.* Duygu zayıflık. Bu, Valentine'dan öğrendiği bir dersti.

“Ve Clary,” dedi. “Clary de güvende. Tabii umurundaysa.” Jocelyn'in etrafında düşünceli bir şekilde ağır ağır daireler çizerek dolanıyordu. “Bundan hiçbir zaman emin olamadım. Ne de olsa çocuklarından birini terk edecek kadar kalpsiz bir anne—”

“Sen benim çocuğum değildin,” dedi birdenbire, ardından hızla ağzını kapattı. Ona boyun eğme, dedi kendi kendine. Zayıflığını gösterme. İsteddiği şeyi verme.

“Yine de kutuyu saklamışsın,” dedi. “Hangi kutudan bahsettiğimi biliyorsun. Amatis'in evinde mutfığa senin için bıraktım. Sana beni hatırlatacak, küçük bir hediye. Bulduğunda neler hissettin?” Gülümsedi. Bu gülümseyişte Valentine'dan hiçbir iz yoktu. Valentine bir insandı, insan bir canavardı. Oysa Sebastian başka bir şeydi. “Her sene onu çıkarıp ağladığını biliyorum,” dedi. “Neden bunu yapıyordun?”

Jocelyn hiçbir şey söylemedi. Sebastian elini omzundan ıztıp sırtına bağlı Morgenstern kılıcının kabzasına vurdu. “Bana cevap vermeni tavsiye ederim,” dedi. “Teker teker parmaklarını

kesip küçük bir kilime püskül yapmaktan zerre kadar vicdan azabı duymayağıım.”

Jocelyn yutkundu. “Kutuya bakıp ağlıyorum çünkü oğlum benden çalıındı.”

“Hiçbir zaman önemseydiğin bir çocuk.”

“Bu doğru değil,” dedi Jocelyn. “Sen doğmadan seni sevdim, sana sahip olma fikrini sevdim. Kalp atışlarını içimde hissettiğimde sevdim. Sonra doğdun ve—”

“Canavar mı?”

“Ruhun ölüydü,” dedi Jocelyn. “Sana baktığımda bunu gözlerinin içinde görebiliyordum.” İçindeki titreme itkisine engel olmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden buradayım?”

Gözleri parıladı. “Beni bu kadar iyi tanıdığına göre sen bana söyle, anne.”

“Meliorn bize ilaç verdi,” dedi. “Peri halkının müttefiki olduğunu hareketlerinden tahmin etmeliydim. Bir süredir öyle olduklarını. Gölge Avcıları’yla savaşı kazanacağına inandıklarını ve kazanan tarafta olmak istediklerini. Üstelik Nefilimler’den diğer Aşağı Dünyalılar’dan çok daha uzun ve güçlü bir şekilde nefret ediyorlar. Enstitülere saldırmana yardım ettiler. Cehennem Kupası’yla birliklerine yeni Gölge Avcıları katarken saflarını doldurdular. Sonunda, yeterince güç kazandığında, onlara ihanet edecek ve yok edeceksin, çünkü içten içe onlardan nefret ediyorsun.” Uzun bir sessizlik oldu. Jocelyn ona ölçülü bir şekilde bakıyordu. “Haksız mıyım?”

Nefes verirken boynundaki nabzın attığını gördü ve öyle olduğunu anladı. “Tüm bunları ne zaman anladın?” dedi dış-
lerinin arasından.

“Anlamadım. Seni tanıyorum. Babanı tanıyordum ve ona benziyorsun, doğan olmasa bile yetiştirilme biçimin.”

Hâlâ Jocelyn’e bakıyordu. Gözleri dipsiz ve karaydı. “Ölü olduğumu düşünmemiş olsaydın,” dedi, “yaşadığımı bilseydin, beni arar mıydın? Bana bakar mıydın?”

“Evet,” dedi Jocelyn. “Seni büyütmeğe, doğru şeyler öğretmeğe, değiştirmeye çalışırdım. Böyle olduğun için kendimi suçluyorum. Hep suçladım.”

“Beni büyüttürdün ha?” Uykulu bir şekilde gözlerini kır-
pıstırdı. “Benden bu kadar nefret ederken beni büyüttürdün?”

Jocelyn başını salladı.

“Sence o durumda daha mı farklı olurdu? Ona daha mı çok benzerdim?”

Jocelyn’in kimden bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı. “Clary,” dedi. “Clary’yi kastediyorsun.” Kızının ismini söylemek canını acıtıyordu. Onu öyle çok özlemişti ki. Aynı zamanda onun için çok korkuyordu. *Sebastian onu seviyor*, diye düşündü. Eğer hayatta birini sevdiyse, kız kardeşini sevmişti ve Sebastian gibi biri tarafından sevilmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu bilen biri varsa o da Jocelyn’di. “Asla bilemeyiz,” dedi sonunda. “Valentine bu imkânı bizden aldı.”

“Beni sevmeliydin,” dedi. Şimdi hırçın bir tavırla konuş-
uyordu. “Ben senin oğlunum. Nasıl biri olursam olayım, ona benzesem de benzemesem de beni şimdi sevmelisin—”

“Gerçekten mi?” diye lafını kesti Jocelyn. “Peki, *sen* beni seviyor musun? Sadece annen olduğum için?”

“Sen benim annem değilsin,” dedi, dudaklarını büzerek. “Gel. Şunu izle. *Gerçek* annem bana nasıl bir güç verdi sana göstereyim.”

Kemerinden bir mızrakçık çıkardı. Bunu gören Jocelyn sarsıldı. Bazen bir Gölge Avcısı olduğunu ve Gölge Avcıları’nın aletlerini kullanabildiğini unutuyordu. Mızrakçığıyla odanın taş duvarına bir şeyler çizdi. Jocelyn bunların mühürler olduğunu fark etti. Tüm Gölge Avcıları’nın nasıl yapacağını bildiği bir şeydi bu. Taş saydamlaşmaya başladı ve Jocelyn duvarların ardında ne olduğunu görmek için kendini hazırladı.

Fakat onun yerine Alicante’de Gard’daki Konsül’ün odasını gördü. Jia dosya yığınlarıyla kaplı masasının başında oturuyordu. Bitkin görünüyordu. Siyah saçlarının bir kısmında beyaz tutamlar vardı. Önündeki masada bir dosya açıktı. Jocelyn bir sahile ait noktalı fotoğrafları görebiliyordu: Kumsal, mavi-gri bir gökyüzü.

“Jia Penhallow,” dedi Sebastian.

Jia başını kaldırdı. Ayağa kalkarken dosyadaki kâğıtlar saçılarak yere düştü. “Kimsin sen? Kim var orada?”

“Beni tanımadın mı?” dedi Sebastian, sırtarak.

Jia umutsuzca önüne bakıyordu. Her nereye bakıyorsa, görüntünün net olmadığı bekliydi. “Sebastian,” dedi nefes nefese. “Ama iki gün daha dolmadı.”

Jocelyn onu ittirip geçti. “Jia,” dedi. “Jia, söylediği hiçbir şeyi ciddiye alma. O bir yalancı—”

“Henüz çok erken,” dedi Jia, Jocelyn konuşmamış gibi. Jocelyn, Jia’nın kendisini görüp duyamadığını fark edince afalladı. Sanki orada değildi. “Senin için bir cevabım olmayabilir, Sebastian.”

“Ah, bence var,” dedi Sebastian. “Öyle değil mi?”

Jia omuzlarını dikleştirdi. “Israr ediyorsan,” dedi buz gibi bir sesle. “Clave isteğini tartıştı. Sana ne Jace Lightwood’u ne de Clarissa Fairchild’ı vereceğiz—”

“Clarissa *Morgenstern*,” dedi Sebastian. Yanağında bir kas seğirdi. “O benim kardeşim.”

“Onu istediği ismiyle anıyorum, tıpkı sana yaptığım gibi,” dedi Jia. “Kendi kanımızdan biri üstüne pazarlık yapmayacağız. Aşağı Dünyalılar’ın kanından daha değerli olduğunu düşündüğümüz için değil. Esirlerimizi istemediğimiz için değil. Korku taktiklerine göz yummak istemediğimiz için.”

“Sanki sizin onayınızı bekliyormuşum gibi,” dedi Sebastian küçümseyici bir tavırla. “Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi? Luke Garroway’ın başını bir kazıkta gönderebilirim.”

Jocelyn karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. “Olabilir,” dedi Jia. “Ama esirlerden birine zarar verirsen ölümüne bir savaş olacak. Ve inanıyoruz ki, seninle savaşa girmekten nasıl korkuyorsak, sen de bizimle savaşa girmekten o kadar korkuyorsun.”

“Yanlış şeye inanıyorsun,” dedi Sebastian. “Ve bence dikkatli bakarsan, Jace ve Clary’yi erken bir Noel hediyesi gibi paketlenip bana göndermemeye karar vermenin hiçbir şeyi değiştirmedini görürsün.”

“Ne demek istiyorsun?” Jia’nın ses tonu sertleşmişti.

“Ah, onları bana teslim etmeye karar verseydiniz çok *münasip* olurdu,” dedi Sebastian. “Daha az zahmete girerdim. Hepimiz daha az zahmete girerdik. Ama anlayacağın, artık çok geç. Zaten orada değiller.”

Mızrakçığını çevirdi ve Alicante’deki dünyaya açılan pencere Jia’nın şaşkın yüzüne kapandı. Duvar bir kez daha taştan, boş bir tabloya dönüşmüştü.

“Eh,” dedi, mızrakçığını silah kemerine sokup. “*Sahiden* eğlenceliydi, ne dersin?”

Jocelyn’in boğazı kurumuştı. Yutkundu. “Jace ve Clary Alicante’de değillerse neredeler? Neredeler, Sebastian?”

Sebastian bir süre ona baktı, ardından bir kahkaha attı: Buzlu su kadar saf ve soğuk bir kahkahaydı bu. Kapıya giderken hâlâ gülüyordu. Dışarı çıktı ve kapı kilitlendi.

16

DÜNYANIN DEHŞETLERİ

Alicante’de akşam karanlığı çökmüştü ve yıldızlar aydınlık koruyucular gibi parlıyor, iblis kuleleri, kanallardaki sular -şimdi yarısı buzlanmıştı- ısıldıyordu. Emma ikizlerin yatak odasındaki pencere pervazına oturmuş, şehre bakıyordu.

Emma her zaman Alicante’ye ilk seferde annesiyle ve babasıyla geleceğini düşünmüştü. Annesi ona çocukluğunun geçtiğini bildiği yerleri, okula gittiği şimdi kapalı akademiyi, büyükannesiyle büyükbabasının evini gösterecekti. Babası onu hep gururla bahsettiği Carstairs ailesinin anıtına götürecekti. Alicante’nin iblis kulelerine ilk bakışının yüreği bazen boğulacakmış gibi hissettiği kadar kederle dolu bir şekilde olacağını asla tahmin etmezdi.

Ay ışığı tavan arası odasının pencerelerinden içeri süzülerek ikizleri aydınlatıyordu. Tiberius günü korkunç bir öfke nöbeti

içinde geçirmiş, evden çıkamayacağı söylendiği zaman bebeğin beşiğinin parmaklıklarını tekmelemiş, Julian onu sakinleştirmeye çalıştığı zaman Mark'ı çağırmış, sonunda yumruğunu camdan bir mücevher kutusuna geçirmişti. Sağaltıcı mühürler çok küçük olduğundan Livvy onu durdurmak için kollarını etrafına dolarken Julian da kardeşinin kanlı ellerindeki camları cımbızla almış, ardından dikkatle sarmıştı.

Ty nihayet yatağa yığılmıştı. Yine de her zamanki gibi sakin olan Livvy yanına yatıp elini kardeşinin sargılı kolunun üstüne koyana kadar uyumamıştı. Şimdi başı yastıkta, kardeşine doğru dönmüş, uyuyordu. Ancak Ty uyuduktan sonra olağanüstü güzelliğe sahip bir çocuk olduğunu görebiliyordunuz. Boticelli resimlerindeki gibi siyah bukleleri ve ince yüz hatlarına sahipti. Öfkesi ve çaresizliği yorgunluktan yatışmıştı.

Çaresizlik, diye düşündü Emma. Tavvy'nin çığlıklarındaki yalnızlık, Ty'in öfkesinin temelindeki boşluk, Livvy'nin ürkütücü sakinliği için doğru kelimeydi. On yaşında hiç kimse çaresizlik hissetmemeliydi, fakat annesiyle babasını düşündüğü zaman içinde hissettiği şeyi tarif etmenin başka yolu yoktu. Her kalp atışı matemli bir ayındı: Gittiler, gittiler, gittiler.

"Hey." Emma kapı eşiğinden gelen alçak sese doğru baktı ve Julian'ın odanın girişinde dikildiğini gördü. Ty'in siyah saçlarından birkaç ton açık bukleleri karmakarışıkta. Yüzü ay ışığında solgun ve bitkin görünüyordu. Zayıftı. Hırkasının manşetlerinden incecik bilekleri çıkıyordu. Elinde tüylü bir şey tutuyordu. "Uyuyorlar mı?"

Emma başını salladı. "Evet, uyudular."

Julian ikizlerin yatağına baktı. Emma yakından Jules'un üstündeki tişörtte Ty'm kanlı el izlerini görebiliyordu. Kıyafetlerini değiştirecek vakit bulamamıştı. Clave enstitüye inceleme için geri döndüğünde Helen'ın oradan aldığı büyük, tüylü arıyı tutuyordu. Emma kendini bildiğindne beri Tiberius'undu bu. Ty uykuya dalmadan önce bunun için bağıırıyordu. Julian odanın öteki tarafına geçti ve eğilip arıyı kardeşinin göğsüne sıkıştırdı. Ardından durup Ty'in buklelerinden birini nazikçe açtı ve geri çekildi.

Julian elini oynatınca Emma tuttu. Julian da elini tutmasına izin vermişti. Teni soğuktu, sanki geceleyin pencereden eğilmişti. Emma elini çevirip parmağıyla Julian'ın ön koluna bir şeyler çizer gibi yaptı. Derslerde konuşurken yakalanmamak için küçüklükten beri yaptıkları bir şeydi bu. Yıllar geçtikçe bu konuda öyle ustalaşmışlardı ki birbirlerinin ellerine, hatta tişörtlerinden omuzlarına ayrıntılı mesajlar yazabiliyorlardı.

Y-E-M-E-K-Y-E-D-I-N-M-I diye yazdı Emma.

Julian başını salladı. Hâlâ Livvy'yle Ty'a bakıyordu. Bukleleri öbek öbek olmuştu, sanki elleriyle saçlarını taramıştı. Emma onun yumuşak parmaklarını kolunun üstünde hissetti. *A-Ç-D-E-Ğ-I-L-I-M.*

"Çok fena." Emma pencerenin pervazından yere indi. "Hadi gel."

Julian'ı sürükleyerek odadan holdeki sahanlığa çıkardı. Burası küçük bir yerdi, evin merkezine inen dik merdivenleri vardı. Penhallow'lar çocukların canları ne zaman yemek isterse alabileceklerini söylememişlerdi. Belli bir yemek saati ve aile yemekleri

yoktu. Her şey tavan arasındaki masalarda çabucak yeniyor, Tavvy ve Dru her yerlerini yemek yapıyordu. Sonrasında onları temizlemek, kıyafetlerini yıkamak ve yemeklerini bitirmelerini sağlamak Jules'un sorumluluğundaydı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Jules duvara yığılıp gözlerini kapadı ve başını arkaya attı. Zayıf göğsü tişörtünün altında hızlı hızlı inip kalkıyordu. Emma ne yapacağını bilmez bir hâlde geride durdu.

"Jules?" dedi.

Jules ona doğru baktı. Loş ışıkta kalın kirpiklerin çevrelediği gözleri kararmıştı. Ağlamamaya çalıştığı belliydi.

Julian, Emma'nın ilk anılarının bir parçasıydı. Annesiyle babası bebekken onları aynı beşiğe koyardı. Görünüşe bakılırsa, Emma beşikten tırmanır ve yere düştüğünde dudaklarını ısıırırdı. Ağlamazdı, fakat onun kanadığını gören Julian bağırır, sonunda annesiyle babası koşarak yanlarına gelirdi. İlk adımlarını birlikte atmışlardı: Emma her zaman birinciydi, Julian azimle onun elini tutarak peşinden gelirdi. Eğitime aynı zamanda başlamışlardı ve ilk mühürleri aynı anda çizilmişti: Julian sağ, Emma'nın sol eline zihin okuma mührü. Julian hiç yalan söylemek istemezdi, fakat Emma'nın başı dertteyse onun için yalan söylerdi.

Şimdi ise anneleriyle babalarını aynı anda kaybetmişlerdi. Julian'ın annesi iki sene önce ölmüştü. Blackthorn'ların bu kaybı yaşamalarını izlemek korkunç olmasına karşın şimdiki bambaşka bir deneyimdi. Yıkıcıydı, Emma kırıklığı, paramparça olduklarını ve yepyeni, farklı bir şekilde tekrar birbirlerine

bağlandıklarını hissedebiliyordu. Julian'la birlikte başka bir şey oluyorlardı. En iyi dostlardan daha öte, fakat aile gibi değil.

"Jules," dedi yine ve elini tuttu. Bir süre Julian'ın eli kımıldamadan, soğuk, orada kaldı. Ardından bileğini tutup sımsıkı kavradı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Julian. "Onlara bakamam. Tavvy küçücük bir bebek, Ty benden nefret ediyor—"

"O senin kardeşin. Daha on yaşında. Senden nefret etmiyor."

Julian titreyerek nefes aldı. "Olabilir."

"Bir çaresini bulacaklardır," dedi Emma. "Amcan Londra saldırısını yaşadı. Yani bunların hepsi sona erdiğinde, onun yanına taşınırsınız, o da sana ve diğerlerine bakar. Bunlar senin sorumluluğun olmaz."

Julian omuz silkti. "Arthur amcayı hatırlamıyorum bile. Bize Latince kitaplar gönderirdi, bazen Noel için Londra'dan yanıma gelirdi. İçimizde Latince okuyabilen tek kişi Ty'dı ve o da bunu insanları sinirlendirmek için öğrenmişti."

"Kötü hediyeler veriyor olabilir. Sizi Noel'de hatırlamış. Size bakabilecek kadar sizi önemsiyor. Sizi rastgele bir enstitüye ya da Idris'e yollamak zorunda kalmayacaklar—"

Julian dönüp ona baktı. "Senin başına gelecek şeyin bu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Çünkü öyle bir şey olmayacak. Bizimle birlikte kalacaksın."

"Belli olmaz," dedi Emma. Yüreği sıkışmış gibi hissediyordu. Jules, Livvy, Dru, Tavvy'nden -hatta Ty'dan- ayrılma düşüncesi onu hasta ediyor, kendini kayıp hissetmesine neden oluyordu. Sanki tek başına okyanus tarafından yutuluyordu. "Bu amcana

bağlı, değil mi? Beni enstitüde isteyip istemediği. Beni yanına almak isteyip istemediği.”

Julian sert bir şekilde konuştu. Julian çok nadir sertleşirdi fakat böyle olduğunda gözleri kapkara olur ve soğuktan donuyormuş gibi baştan ayağa titrerdi. “Ona bağlı değil. Bizimle birlikte kalacaksınız.”

“Jules—” diye söze girdi Emma ve alt kattan yükselen sesleri duyunca olduğu yerde donakaldı. Jia ve Patrick Penhallow aşağıdaki koridordan geçiyorlardı. Neden gergin olduklarını kestiremiyordu, evde koşturmaları yasak falan değildi. Sadece gecenin bu vaktinde ortalıkta dolanırken Konsül tarafından yakalanma fikrinden çekiniyordu.

“... Sırıtan küçük piç haklıydı elbette,” diyordu Jia. Sesinden sinirli olduğu belliydi. “Sadece Jace’le Clary değil, Isabelle ve Alec de onlarla birlikte gitmiş. Lightwood’lar çılgına dönmüştü.”

Patrick kalın sesiyle bağırarak cevap verdi. “Eh, Alec teknik olarak bir yetişkin. Umarım diğerlerine göz kulak oluyordur.”

Jia buna karşılık boğuk, sabırsız bir ses çıkardı. Emma onu duymak için öne doğru eğildi. “... En azından bir not bırakabilirdi,” diyordu. “Kaçtıkları zaman belli ki gözleri dönmüş.”

“Muhtemelen onları Sebastian’a teslim edeceğimizi düşündüler.”

Jia göğüs geçirdi. “Buna karşı ne kadar savaştığımız düşünülürse, gerçekten ironik. Clary’nin onları buradan çıkarmak için bir portal yaptığını sanıyoruz, fakat izlerini sürmemizi nasıl engellediler bunu bilmiyoruz işte. Haritanın hiçbir yerinde görünmüyorlar. Sanki dünya yüzeyinden silinip gittiler.”

“Tıpkı Sebastian gibi,” dedi Patrick. “Onların Sebastian’ın bulunduğu yerde olduğunu varsaymak mantıklı değil mi? Mühürler ya da başka tür bir büyü değil de, bulundukları yerin onları koruduğunu varsaymak?”

Emma daha da öne eğildi, fakat uzaklaştıkça diğer kelimeler işitilmez oldu. Spiral Labirent’ten bahsettiklerini duyduğunu sanıyordu, fakat emin değildi. Tekrar doğrulduğunda Julian’ın kendisine baktığını gördü.

“Nerede olduklarını biliyorsun,” dedi, “değil mi?”

Emma parmağını dudaklarına götürüp başını salladı. *Sorma.*

Julian kahkaha atmamak için kendini tuttu. “Sadece sen. Nasıl?.. Hayır, anlatma, bilmek istemiyorum.” Emma’nın yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken yaptığı gibi onu inceliyordu. “Biliyor musun,” dedi, “seni enstitüye yollamalarının bir yolu var. Burada kalmanı kabul etmek zorunda kalabilecekleri bir yol.”

Emma bir kaşını havaya dikti. “Anlat bakalım seni dahi.”

“Biz—” diye söze girdi, ardından durdu, yutkundü ve tekrar konuştu. “*Parabatai* olabiliriz.”

Bunu yüzünü ondan öteye çevirerek utangaç bir tavırla söylemişti. Böylece gölgeler yüzünün bir kısmını kapatmıştı.

“Bizi ayıramazlar,” diye ekledi. “Asla.”

Emma yüreğinin sıkıştığını hissetti. “Jules, *parabatai* olmak büyük bir şey,” dedi. “Ve... ve sonsuza kadar sürecek bir şey.”

Julian yüzünde samimi, saf bir ifadeyle ona baktı. Kimseyi kandırmaya çalışmaz, hiçbir zaman bir şeyleri gizlemezdi. “Biz de sonsuza kadar dost değil miyiz?” diye sordu.

Bu söz üzerine Emma düşündü. Julian'sız bir hayat düşünemiyordu. Böylesi korkunç bir yalnızlığın dipsiz karanlığına benzerdi: kimse onu Julian gibi anlamıyor, onun gibi şakalarını kaldırmıyor, onun gibi korumuyordu. Fiziksel olarak değil, duygularını, yüreğini koruyordu. Birlikte sevinip kızabileceği ya da saçma fikirlerini paylaşabileceği kimse yoktu. Cümlelerini tamamlayacak, salatalıktan nefret ettiği için tabağından alacak ya da tostunun kırıtlarını yiyecek, kaybettiği zaman anahtarını bulacak kimse yoktu.

“Ben—” dedi ve birden yatak odasından bir gürültü geldi. Julian’la panik içinde birbirlerine baktıktan sonra Ty ve Livvy’nin odasına daldılar. Livia uykulu ve şaşkın bir ifadeyle yatakta oturuyordu. Ty elinde bir maşayla penceredeydi. Pencerenin ortasında bir delik açılmış, camları yerde parılıyordu.

“Ty!” dedi Julian. Küçük kardeşinin çıplak ayakları etrafında toplanmış kırıklardan korktuğu belliydi. “Kımıldama. Camları toplamak için süpürge getireceğim—”

Ty karmakarışık siyah saçları altından öfkeyle ikisine baktı. Sağ elinde bir şey tutuyordu. Emma gözlerini kısarak ay ışığına doğru baktı. Bir meşe palamudu muydu?

“Bir mesaj,” dedi Ty, elindeki maşayı bırakıp. “Periler mesajlarını göndermek için genelde doğadan nesneler seçerler. Meşe palamudu, yapraklar, çiçekler.”

“Mesajın perilerden geldiğini mi söylüyorsun?” dedi Julian kuşkuyla.

“Saçmalama,” dedi Tiberius. “Elbette mesaj perilerden değil. Mesaj Mark’tan gelmiş. Ve Konsül’e gönderilmiş.”

— — —

Burada gündüz vakti olmalı, diye düşündü Luke. Raphael taş odanın bir köşesinde kıvrılmıştı, uyurken bile bedeni gergin, gölgeli bukleleri kollarının üstündeydi. Pencerenin dışından yoğun sis tabakası dışında çok az şey görüldüğü için anlaması zordu.

“Beslenmeye ihtiyacı var,” dedi Magnus. Raphael’e öyle gergin bir nezaketle bakmıştı ki Luke şaşırdı. Büyücüyle vampir arasında böyle bir dostluk olduğu aklına gelmezdi. Onları tanıdıklarından beri kibarca birbirlerinin etrafında dolanıyor, New York City’nin yeraltı dünyasında farklı güç alanlarını tutuyorlardı.

“Birbirinizi tanıyorsunuz,” dedi Luke farkına varınca. Hâlâ dar taş pencerenin yakınındaki duvara yaslanıyordu. Sanki dışarıdaki manzaradan -bulutlarla sarımsı zehir- bir şey anlayabilecekti.

Magnus birisi ona aptalca bir soru sorduğu zaman yaptığı gibi bir kaşını havaya dikti.

“Yani,” diye açıkladı Luke, “birbirinizi önceden tanıyor-sunuz.”

“Neyden önce? Sen doğmadan önce mi? Bir şeyi açıklığa kavuşturalım kurtadam, hayatımdaki hemen hemen her şey sen doğmadan önce oldu.” Magnus’un gözleri hâlâ uyuyan Raphael’in üstündeydi. Sesindeki sertliğe rağmen yüz ifadesi şefkatli sayılabilirdi. “Elli sene önce,” dedi, “New York’ta bir kadın yanıma gelip oğlunu bir vampirden kurtarmamı istedi.”

“Peki vampir Raphael mıydı?”

“Hayır,” dedi Magnus. “Oğlu Raphael’di. Onu kurtaramadım. Çok geçti. Onu çoktan döndürmüşlerdi.” Göğüs geçirdi ve Luke gözlerinde birdenbire büyük yaşını, yüzyılların getirdiği bilgeliği ve acıyı gördü. “Vampir tüm arkadaşlarını öldürmüştü. Neden onların yerine Raphael’i döndürdü bilmiyorum. Onda bir şey gördü. İrade, güç, güzellik. Bilmiyorum. Onu bulduğumda bir çocuktuk, kanla boyanmış bir Caravaggio meleşti.”

“Hâlâ bir çocuk gibi görünüyor,” dedi Luke. Raphael o tatlı güzel yüzü ve aydan daha yaşlı siyah gözleriyle ona her zaman yozlaşmış bir koro çocuğunu hatırlatıyordu.

“Bana öyle gelmiyor,” dedi Magnus. İç çekti. “Umarım buradan sağ çıkar,” dedi. “New York vampirlerinin klanlarını yönetecek mantıklı birine ihtiyacı var ve Maureen kesinlikle o kişi değil.”

“Raphael’in bundan sağ çıkmasını mı umuyorsun?” dedi Luke. “Yapma, kaç kişi öldürdü?”

Magnus buz gibi gözlerle ona baktı. “İçimizden kimin elleri kana bulanmamış? Sen Lucian Graymark, kurtlardan bir sürü -hatta iki- oluşturmak için ne yaptın?”

“O farklıydı. O gerekliydi.”

“Şebekedeyken ne yaptın?” diye sordu Magnus.

Bunun üzerine Luke sessiz kaldı. O günler hatırlamaktan nefret ettiği zamanlardı. Kan ve gümüşle dolu günler. Valentine’in yanında olduğu, ona her şeyin yoluna gireceğini söylediği, vicdanını susturduğu günler. “Artık ailemle ilgili endişeleniyorum,” dedi. “Clary, Jocelyn ve Amatis için endişeleniyorum. Raphael

için de endişelenemem. Ve sen... Senin Alec'le ilgili endişelendiğini sanıyordum."

Magnus sıkıdığı dişlerinin arasından ofladı. "Alec'le ilgili konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ." Luke başka bir şey söylemedi, sadece taş duvara yaslanmış durdu ve Magnus'un zincirleriyle uğraşmasını izledi. Bir süre sonra Magnus tekrar konuştu.

"Gölge Avcıları," dedi. "Kanına girerler, seni sinir ederler. Vampirler, kurtadamlar, periler ve kendim gibi büyücülerle birlikte oldum ve insanlarla, pek çok kırılğan insanla. Fakat kendime her zaman bir Gölge Avcısı'na gönlümü kaptırmayacağımı söyledim. Onları sevmeye, cazibelerine kapılmaya o kadar yaklaşmıştım ki. Bazen nesillerce: Edmund, Will, James, Lucie... Kurtardığım ve kurtaramadığım kişiler." Bir an sesi kısıldı. Şaşkınlık içinde ona bakan Luke bunların Magnus Bane'in daha önce hiç görmediği gerçek, doğru duyguları olduğunu anladı. "Ve Clary'yi de, onu da sevdim çünkü gözlerimin önünde büyüdü. Ama daha önce bir Gölge Avcısı'na âşık olmamıştım, ta ki Alec'e kadar. Çünkü kanlarında meleklerin kanı var ve meleklerin aşkları soylu ve kutsal bir şeydir."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye sordu Luke.

Magnus omuz silkti. "Bazen iş seçim yapmaya gelir," dedi. "Birini kurtarmak ve tüm dünyayı kurtarmak arasında bir seçim yapmaya. Buna şahit oldum ve beni seven kişinin beni seçmesini isteyecek kadar bencilim. Oysa Nefilimler her zaman dünyayı seçecekler. Alec'e bakıyorum ve kendimi *Kayıp Cenner*'teki Şeytan gibi hissediyorum. *Mahcup durur Şeytan, Ve hisseder*

iyiliğin nasıl korkunç olduğunu. Bunu klasik anlamıyla söylüyor. İnsanı huşu içinde bırakan bir şey olarak korkunç. Ve huşu iyi ve güzeldir ama aşkın zehridir. Aşkın eşitler arasında olması gerekir.”

“O daha bir çocuk,” dedi Luke. “Alec, mükemmel biri değil. Sen de günahkâr değilsin.”

“Hepimiz günahkârız,” dedi Magnus ve zincirlerine dolanıp sustu.

“Dalga geçiyorsun,” dedi Maia. “Burada mı? Gerçekten mi?”

Bat parmaklarıyla ensesini ovuşturup kısa saçlarını karıştırdı. “Oradaki bir dönme dolap mı?”

Maia yavaşça bir daire çizerek arkasına döndü. Kırk ikinci caddedeki dev *Toys “R” Us* mağazasındaydılar. İçerisi karanlıktı. Pencerelerin dışından Times Meydanı’nın neon ışıkları geceyi mavi, kırmızı ve yeşil renklerle aydınlatıyordu. Mağaza her katta oyuncaklarla yukarı uzanıyordu: Parlak plastikten süper kahramanlar, peluş ayıcıklar, göz alıcı barbiler. Dönme dolap tepelerinden yükseliyor, her bir metal direği renkli bezemelerle süslenmiş sallanan bir plastik vagon taşıyordu. Maia on yaşındayken annesinin kardeşiyle birlikte onları dönme dolaba binmeye götürdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Daniel, Maia’yı kenardan itmeye çalışmış ve Maia ağlamıştı. “Bu... çılgınlık,” diye fısıldadı.

“Maia.” Konuşan daha genç kurtlardan biriydi. Rastaltı, zayıf ve tedirgindi. Maia geçici sürü lideri olmasına rağmen onla-

rı kendisine “leydi” ya da “madam” diye veya Maia dışında herhangi bir isimle seslenme alışkanlıklarından kurtarmak için çalışmıştı. “Mekânı temizledik. Eğer güvenlik görevlisi varsa birisi işlerini çoktan halletti.”

“Harika. Teşekkürler.” Maia, Bat’e baktı. Bat omuz silkti. Yanlarında yaklaşık on beş sürü kurdu vardı. Disney prenses oyuncaklarıyla peluş ren geyikleri arasında uyumsuz kalıyorlardı. “Acaba—”

Dönme dolap tiz bir gıcırtyyla birden çalışmaya başladı. Maia geriye sıçradı, az daha Bat’e çarpacaktı. Bat onu omuzlarından tuttu. Dolap dönmeye başlayış da müzik girince -“It’s a Small World”- ikisi de bakakalmıştı. Maia şarkının sözsüz, sadece tenekemsi enstrümanlardan oluştuğuna emindi.

“Kurtlar! Aaa! Kurtlar!” diye çığırdı bir ses. Pembe elbisesi ve gökkuşağı renkli tacıyla Maureen şekerlerin yığıldığı bir vitrinin arkasından yalınayak çıktı. Peşinden loş ışıkta oyuncak bebeklerle vitrin mankenleri kadar solgun yirmi kadar vampir daha geldi. Lily hemen arkasında yürüyordu. Siyah saçları tokalarla dümdüz arkaya tutturulmuş, topukları yere vuruyordu. Maia’yı daha önce hiç görmemiş gibi süzdü. “Selam, selam!” diye gürledi Maureen. “Sizinle tanıştığımıza çok sevindim.”

“Biz de seninle tanıştığımıza sevindik,” dedi Maia kaskattı. Maureen’le el sıkışmak için elini uzattı, fakat karşısındaki gülüp yakındaki bir karton modelden parlak bir değnek aldı ve havada salladı.

“Sebastian’ın kurt dostlarınızı öldürdüğünü duyduğuma üzıldüm,” dedi Maureen. “Ne edepsiz oğlan.”

Maia, Jordan'ın yüzü, kollarındaki o çaresiz ağırlığının anısı aklına gelince irkildi.

Kendini hazırladı. “Ben de bu konuyu konuşmak istiyordum,” dedi. “Sebastian. Aşağı Dünyalılar’ı tehdit etmeye çalışıyor...” Bir şarkı mırıldanan Maureen her birinin üstünde kırmızı-beyaz mini etek olan Noel barbillerinin kutularından oluşan bir yığının üstüne çıkmaya başlayınca sustu. “Bizi Gölge Avcıları’na düşman yapmaya çalışıyor,” diye devam etti konuşmaya Maia, şaşkınlık içinde. Maureen onu dinliyor muydu? “Eğer birleşirsek...”

“Ah, evet,” dedi Maureen, en tepedeki kutunun üstüne tünerken. “Gölge Avcıları’na karşı birleşmeliyiz. Kesinlikle katılıyorum.”

“Hayır, benim dediğim–”

“Ne dediğini duydum.” Maureen’in gözleri parladı. “Çok saçmaydı. Siz kurtadamlar hep saçma düşünceler peşindesiniz. Sebastian çok nazik biri sayılmaz, ama Gölge Avcıları daha beter. Aptalca kurallar koyup onlara uymamızı istiyorlar. Bizden çalışıyorlar.”

“Çalmak mı?” Maia, Maureen’i görmek için yukarı uzandı.

“Simon’ı benden çaldılar. Onu yakalamıştım ve şimdi yok. Onu kimin kaçırdığını biliyorum. Gölge Avcıları.”

Maia’yla Bat göz göze geldi. Bat’ın bakışları sabitti. Maureen’in Simon’a âşık olduğunu ona söylemeyi unuttuğunu fark etti. Sonradan onu bilgilendirmesi gerekecekti. Tabii bunun bir sonrası olursa. Maureen’in arkasındaki vampirler oldukça aç görünüyorlardı.

“Benimle buluşmanı istememin sebebi bir ittifak kurabileceğimize inanmam,” dedi Maia. Bir hayvanı ürkütmek istemiyormuş gibi nazikçe konuşuyordu.

“İttifaklara bayılırım,” dedi Maureen ve kutuların üstünden aşağı atladı. Bir yerlerden kocaman bir lolipop bulmuştu. Rengârenk sarmalları olan türden bir lolipop. Jelatinini soymaya başladı. “İttifak kurarsak saldırının bir parçası olabiliriz.”

“Saldırı mı?” Maia kaşlarını havaya dikti.

“Sebastian, Idris’e saldıracak,” dedi Maureen, plastik kâğıdı yere atıp. “Onlarla savaştacak ve kazanacak, sonra hep birlikte dünyayı parçalayacağız ve bize kanını emmek istediğimiz herkesi verecek...” Lolipopu dişledi ve suratını buruşturdu. “İyyy. Kötüymüş.” Ağzındaki şekeri tükürdü, fakat dudakları çoktan kırmızı, mavi renklerle boyanmıştı.

“Anlıyorum,” dedi Maia. “Bu durumda kesinlikle, Gölge Avcıları’na karşı ittifak kuralım.”

Bat’ın yanında gerildiğini hissetti.

“Maia—”

Maia onu duymazdan gelerek öne çıktı. Bileğini uzattı. “Kan ittifakı bağlar,” dedi. “Eski kanunla böyle diyor. Kanımı iç ve akdimizi onayla.”

“Maia, yapma,” dedi Bat. Maia ona teskin edici bir bakış attı.

“Bu işin böyle yapılması gerek,” dedi Maia.

Maureen sırtıyıyordu. Şekeri bir kenara fırlatınca yerde parçalandı. “Ah çok eğlenceli,” dedi. “Kan kardeşler gibi.”

“Aynen öyle,” dedi Maia. Küçük kız kolunu tutarken kendini hazırladı. Maureen’in ufak parmakları parmaklarına dolandı.

Soğuk ve şekerle yapış yapışlardı. Maureen'in yırtıcı dişleri çıkar-ken hafif bir ses duyuldu. "Aynen—"

Maureen'in dişleri Maia'nın bileklerine saplandı. Nazik davranmak için hiçbir gayret göstermiyordu: Maia'nın koluna bir acı saplandı ve nefesini tuttu. Arkasındaki kurtlar endişeyle kıpraştılar. Bat'ın Maureen'in üstüne atlayıp onu çekmemek için kendini zor tuttuğunu hızlı soluk alıp verişlerinden anlayabiliyordu.

Maureen gülümseyerek yutkundu. Sonunda dişleri Maia'nın koluna tam oturmuştu. Maia'nın kolundaki kan damarları acıdan zonkluyordu. Maureen başının üstünden Lily'yle göz göze geldi. Lily soğuk bir şekilde gülümsedi.

Maureen birden öğürdü ve geri çekildi. Elini ağzına götürdü. Arı sokmasına karşı alerjisi olan biri gibi dudakları şişiyordu. "Acıyor," dedi ve ardından ağzındaki çatlaklar yüzüne yayılmaya başladı. Vücudu kasıldı. "Anne," diye fısıldadı alçak sesle ve uflanmaya başladı: Önce saçları, ardından derisi küle dönüşerek soyuldu ve alttaki kemikleri ortaya çıktı. Bileği zonklayan Maia geri çekildi. Maureen'in elbisesi kıvrılarak yere düştü. Pembe, parlak ve... boştu.

"Tanrım, ne oldu öyle?" diye sordu Bat ve Maia tökezlediği anda onu tuttu. Parçalanmış bileği iyileşmeye başlamıştı fakat başı dönüyordu. Kurt sürüsü etrafında mırıldanıyordu. Daha tedirgin edici olan, vampirlerin bir araya gelmesiydi. Solgun yüzleri nefret ve öfke dolu fısıldaşıyorlardı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu içlerinden sarışın bir oğlan, tiz bir sesle. "Liderimize ne yaptın?"

Maia gözlerini Lily'ye dikti. Lily'nin bakışları soğuk ve donuktu. Maia ilk kez göğüs kafesinin panikten şiştiğini hissediyordu. Lily...

"Kutsal su," dedi Lily. "Damarlarında. Maureen zehirlensin diye daha önceden bunu şırıngayla damarlarına aldı."

Sarışın vampir dişlerini gösterdi. Yırtıcı dişleri çıktı. "İhanetin bedelleri vardır," dedi. "Kurtadamlar—"

"Kes şunu," dedi Lily. "Ben istediğim için yaptı."

Maia bir oh çekti. Duyduğu rahatlama karşısında âdeta afallamıştı. Lily şaşkınlık içinde gözlerini dikmiş olan diğer vampirlere bakıyordu.

"Sebastian Morgenstern, Gölge Avcıları'nın olduğu gibi bizim de düşmanımız," dedi Lily. "Eğer Gölge Avcıları'nı yok ederse, yapacağı bir sonra şey dikkatini bize çevirmek olacak. Karanlık avcı ordusu Raphael'i öldürecek ve ardından Gecenin Çocukları'nı mahvedecek. Maureen bunu asla görmeyecekti. Hepimizi yıkıma sürükleyecekti."

Maia bileğini salladı ve sürüye döndü. "Lily'yle anlaşma yaptık," dedi. "Tek çare bu. Aramızdaki ittifak, bu samimiydi. Şimdi, Sebastian'ın orduları en az sayıdayken ve Gölge Avcıları hâlâ güçlüyken şansımız var. Şimdi bir şeyleri değiştirmek için şansımız var. Pretor'da ölenlerin intikamını almak için şansımız var."

"Bizi kim yönetecek?" dedi sarışın vampir mızımızlanarak. "Son lideri öldüren kişi liderlik gömleğini alır, ama bir kurtdam tarafından yönetilemeyiz." Maia'ya baktı. "Üstüne alınma."

"Alınmadım," diye homurdandı Maia.

“Maureen’i öldüren benim,” dedi Lily. “Maia sadece kullandığım silahtı. Plan bana aitti ve arkasındaki el benim elim. Ben yöneteceğim. Tabii kimsenin itirazı yoksa.”

Etrafındaki vampirler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Bat bu sessizlikte eklemlerini gürültüyle çıklatınca Maia şaşırdı ve neşelendi.

Lily’nin kırmızı dudakları kıvrıldı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Maia’ya doğru bir adım attı. Tül elbisesinin Maureen’den geriye kalan kül yığınınına değmemesi için incelikle etrafından dolandı. “Şimdi,” dedi. “Neden bu ittifak üzerine konuşmuyoruz?”

“Tart yapmadım,” diye duyurdu Alec. Jace ve Clary mağaranın ortasındaki büyük alana dönmüştü. Açılmamış bir bataniye üstünde sırtüstü yatmış, başının altına yastık niyetine tomar yaptığı bir ceket koymuştu. Çukurda bir ateş yanıyor, alevlerden duvarlara uzun gölgeler vuruyordu.

Erzakları yaymıştı: ekmek ve çikolata, çerezlerle granola çubukları, su ve ezilmiş elmalar. Clary midesinin kasıldığını hissetti ve ancak o zaman ne kadar aç olduğunu fark etti. Yemeklerin yanında üç plastik şişe vardı: İki su, koyu renkli olan şaraptı.

“Tart yapmadım,” diye tekrarladı Alec, bir eliyle hareketler yaparak, “üç sebepten ötürü. Bir, tart yapacak malzemeler yok. İki, nasıl tart yapılır bilmiyorum.”

Sustu, beklediği belliydi.

Jace kılıcını çıkarıp mağara duvarına dayadıktan sonra bitkince “Üçüncüsü ne?” dedi.

“Çünkü uşağınız değilim,” dedi Alec. Kendinden memnun olduğu belliydi.

Clary elinde olmadan gülümsedi. Silah kemerini çıkardı ve dikkatle duvarın dibine koydu. Jace de kendi kemerini çıkarırken gözlerini devirdi.

“Şarabın antiseptik amaçlar için olduğunu biliyorsun herhâlde,” dedi Jace. İncelikli bir şekilde Alec’in yanında yere uzandı. Clary de onun yanına oturdu. Vücudundaki tüm kaslar isyan ediyordu. Aylarca antrenman yapmış olmasına karşın o günün yakıcı kumun üstündeki bunaltıcı yürüyüşüne hazır değildi.

“Şarapta antiseptik amaçlar için kullanmaya yetecek kadar alkol yok,” dedi Alec. “Ayrıca sarhoş değilim. Düşünüyorum.”

“Doğru.” Jace bir elma alıp ustaca ikiye böldü ve yarısını Clary’ye verdi. Clary meyveden bir ısırık alınca hatırladı: İlk öpüşmelerinde ağzına elma tadı gelmişti.

“Peki,” dedi Clary. “Ne düşünüyorsun?”

“Evde neler olduğunu,” dedi Alec. “Muhtemelen şimdi gitmiş olduğumuzu falan fark etmişlerdir. Aline ve Helen için üzülüyorum. Onları uyarmak isterdim.”

“Annenle baban için üzölmüyor musun?” dedi Clary.

“Hayır,” dedi Alec uzun bir sessizliğin ardından. “Doğru şeyi yapma fırsatları olmuştu.” Yanına dönüp onlara baktı. Gözleri ateşin ışığında masmavi görünüyordu. “Gölge Avcısı olmanın her zaman Clave’in dediklerini yapmak zorunda

olduğum anlamına geldiğini düşünürdüm,” dedi. “Aksini düşündüğümde sadık olmadığımı zannederdim. Onlar için bahaneler uydururdum. Ama ne zaman savaşmamız gerekse iki cephede birden savaşıyormuşuz gibi geliyor. Hem düşmanla hem Clave’le savaşıyoruz. Sadece... sadece şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum.”

Jace ateşin karşısından şefkatle ona gülümsedi. “Asi,” dedi.

Alec yüzünü buruşturup dirsekleri üzerinde doğruldu. “Benimle dalga geçme,” dedi öfkeyle. Öyle ki Jace şaşırmışa benziyordu. Jace’in yüz ifadesi pek çok kişi için anlaşılmazdı, fakat Clary gözlerinden çabucak gelip geçen kırgınlığı ve kaygıyı okuyabiliyordu. Alec’e cevap vermek için eğildi. Tam bu sırada Isabelle ve Simon içeri daldı. Isabelle kızarmıştı, fakat tutkuya teslim olmuş birinden ziyade koşmuş biri gibi. *Zavallı Simon*, diye düşündü Clary neşeyle. Yüzlerindeki bakışları görür görmez yok olan bir neşeydi bu.

“Doğu koridorunun sonunda bir kapı var,” dedi Isabelle herhangi bir girizgah yapmaksızın. “Buraya girdiğimize benzer bir kapı, ama kırılmış. Ve iblisler var, uçan türden iblisler. Buraya yaklaşmıyorlar ama onları görebiliyorsunuz. Birinin kesinlikle nöbet tutması lazım, ne olur ne olmaz.”

“Ben yaparım,” dedi Alec ayağa kalkıp. “Zaten uyumayacaktım.”

“Ben de.” Jace güçlkle ayağa kalktı. “Ayrıca birinin sana arkadaşlık etmesi lazım.” Clary’ye bakınca teşvik edici gülümsemesiyle karşılaştı. Jace’in Alec’in kendisine kızmasından nefret ettiğini biliyordu. Anlaşmazlıklarını *parabatai* bağıyla mı yoksa

normal bir empatiyle mi ya da her ikisiyle mi hissediyordu emin değildi.

“Üç ay var,” dedi Isabelle ve yemeklerin yanına oturup elini granola çubuğuna uzattı. “Ve Simon bir şehir gördüğünü düşünüyor. İblis şehri.”

“Emin olamadım,” diye ekledi Simon aceleyle.

“Kitaplarda Edom’un bir başkenti var, adı Idumea,” dedi Alec. “Bir şeyler olabilir. Tetikte olacağız.” Arbaletini almak için eğilip doğu koridorunda ilerlemeye başladı. Jace serafim bıçağı alıp Clary’ye hızlı bir öpücük kondurdu ve onun peşinden gitti. Clary gözlerini ateşe dikmiş, yanlamasına uzandı. Kendini Isabelle ve Simon’m alçak sesli konuşmalarına bırakıp uykuya daldı.

Jace kayalıkların arasında alçalırken sırtıyla boynundaki kas tellerinin yorgunluktan çatırdadığını hissetti. Kaymaya devam etti, sonunda büyükçe kayalardan birine sırtını dayayıp oturdu. Yakıcı havayı fazla içine çekmemeye çalışıyordu. Alec’in yanına yerleştiğini hissetti. Takımının sert malzemesi yere süründü. Arbaletini kucağına koyarken ay ışığı onu aydınlattı. Manzaraya doğru baktı.

Üç ay gökyüzünde alçakta duruyordu. Şarap rengindeki her bir parçası şişkin ve dev gibi görünüyordu. Manzarayı kan kırmızısına boyuyorlardı.

“Konuşacak mısınız?” diye sordu Jace. “Yoksa bu benimle konuşmayacak kadar kızgın olduğun zamanlardan biri mi?”

“Sana kızgın değilim,” dedi Alec. Deri eldivenli elini arbaletinin üstünde gezdirip aylak aylak parmaklarını tahtasına vurdu.

“Öyle olabileceğini düşünmüştüm,” dedi Jace. “Eğer bir sığınağa gitmeye razı olsaydım saldırıya uğramazdım. Hepimizi tehlikeye attım—”

Alec derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Aylar gökyüzünde hafiften yükselmişlerdi ve kasvetli pırıltıları yüzlerine vuruyordu. Alec kirli ve dağınık saçları, yırtık tişörtüyle genç görünüyordu. “Buraya seninle birlikte gelirken alacağımız riskleri biliyorduk. Buraya ölmeye geldik. Demek istediğim, tabii ki hayatta kalmayı tercih ederim. Ama hepimiz bir seçim yaptık.”

“Beni ilk kez gördüğünde,” dedi Jace, dizlerinin üstüne sarıldığı ellerine bakarak, “bahse girerim, *bu adam beni öldürtecek* dememiştir.”

“Seni ilk kez gördüğümde, Idris’e geri dönmeni istemiştım.” Jace kuşkuyla Alec’e doğru baktı. Alec omuz silkti. “Bilirsin, değişimden hoşlanmam.”

“Ama zamanla hoşuna gitmeye başladım,” dedi Jace kendine güvenle.

“Zamanla,” dedi Alec hemfikir. “Yosun ya da deri hastalığı gibi.”

“Beni seviyorsun.” Jace başını kayaya yaslayıp yorgun gözleriyle ölü manzaraya doğru baktı. “Sence Maryse ve Robert’a bir not bırakmalı mıydık?”

Alec soğuk bir tavırla güldü. “Bence nereye gittiğimizi anlayacaklardır. Sonunda. Belki de babam anlar mı umurumda değildir.” Alec başını arkaya atıp göğüs geçirdi. “Ah. Tanrım,

tam bir klişeyim,” dedi çaresizce. “Neden umurumda ki? Babam heteroseksüel olmadığım için benden nefret etme kararı alırsa bu acıya değmez, değil mi?”

“Bana bakma,” dedi Jace. “Üvey babam seri katildi. Ve hâlâ ne düşündüğünü kafama takıyorum. Bizler buna programlanmışız. Karşılaştırma yaparsak baban her zaman muhteşem görünür.”

“Tabii, seni seviyor,” dedi Alec. “Heteroseksüelsin ve baba figürlerinden düşük beklentilerin var.”

“Sanırım bunu mezar taşıma yazacaklar. *Heteroseksüeldi ve düşük beklentileri vardı.*”

Alec gülümsedi. Kısa süreli, zoraki bir gülümsemeydi bu. Jace gözlerini kısarak ona baktı. “Bana kızmadığına emin misin? Biraz kızgın görünüyorsun da.”

Alec başını kaldırıp tepedeki gökyüzüne baktı. Bulutların oluşturduğu örtüden görülen hiçbir yıldız yoktu, sadece sarımsı siyah renkli lekeler vardı. “Her şey seninle ilgili değil.”

“Eğer iyi değilsen bana söylemelisin,” dedi Jace. “Hepimiz stres altındayız ama elimizden geldiğince birbirimize tutunmalıyız—”

Alec ona doğru döndü. Gözlerinden kuşku akıyordu. “İyi miyim? Sen nasıl olurdun acaba?” diye sordu. “Sebastian’ın kaçırdığı Clary olsaydı nasıl olurdun? Ölü mü diri mi olduğunu bilmeden kurtaracağımız kişi o olsaydı? Sen nasıl olurdun?”

Jace suratına bir tokat yemiş gibi hissetti. Aynı zamanda bunu hak ettiğini düşünüyordu. Bir sonraki sözler ağzından çıkana kadar pek çok deneme yapması gerekmişti: “Ben param-parça olurdum.”

Alec ayağa kalktı. Mor gökyüzü, parçalanmış ayların yere yansıttığı ışık karşısında silüeti görünüyordu. Jace yüzünün her kesimini, içinde hapis tuttuğu her şeyi ifadesinde görebiliyordu. Alec'in saraydaki şövalye periyi nasıl öldürdüğünü düşündü. Soğukkanlı, hızlı, acımasızdı. Bunların hiçbiri Alec'e göre değildi. Buna rağmen Jace durup onu böylesi soğukkanlı olmaya iten şeyin ne olduğu üstünde düşünmemiştii: Acı, öfke, korku. "Bu," dedi Alec, kendisine doğru işaret ederek, "bu paramparça olmuş hâlim."

"Alec—"

"Ben senin gibi değilim," dedi Alec. "Ben... ben sürekli o mükemmel maskeye bürünemiyorum. Şaka yapabilirim, çabalayabilirim ama bir sınırim var. Ben—"

Jace yalpalayarak ayağa kalktı. "Maskeye bürünmek zorunda değilsin," dedi şaşkınca. "Mış gibi yapmak zorunda değilsin. Sen—"

"Yıkılabilirim, değil mi? İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Dağılmamaya çalışmamız lazım ve seni izlediğim yıllar boyunca dağılmadığını gördüm. Babanın öldüğünü sandığın zaman seni izledim, Clary'nin kardeşin olduğunu sandığın zaman seni izledim. Seni izledim ve bu şekilde hayatta kalıyorsun. Yani, ben de hayatta kalmak istiyorsam aynı şeyi yapmalıyım."

"Ama sen benim gibi değilsin," dedi Jace. Ayaklarının altındaki sağlam zemin ikiye yarılmış gibi hissediyordu. On yaşındayken hayatını Lightwood'ların, özellikle de Alec'in temellerine dayandırarak kurmuştu. *Parabatai* olarak her zaman birbirlerinin

yanında olmaları gerektiğini düşünmüştü. Onun kalbi kırıkken Alec nasıl yanıdaysa o da Alec'in kalbi kırıkken yanında olmalıydı. Ancak şimdi korkunç bir hisle fark ediyordu ki esirler alındığından beri Alec'i çok az düşünmüştü. Magnus'un yaşayıp yaşamadığını bilmediği her saat, her dakikanın onun için nasıl olabileceğine zihnini yormamıştı. "Sen daha iyisin."

Alec gözlerini ona dikti. Göğüs kafesi hızlı hızlı yükselip alçalıyordu. "Ne hayal etmiştin?" diye sordu beklenmedik bir şekilde. "Bu dünyaya geldiğimiz zaman? Seni bulduğumuzda yüzündeki ifadeyi gördüm. *Hiçbir şey* tasavvur etmemiş değildin. *Hiçbir şey* o şekilde görünmene neden olamazdı."

Jace başını salladı. "*Sen* ne gördün?"

"Anlaşmalar Holü'nü gördüm. Büyük bir zafer ziyafeti vardı ve herkes oradaydı. Max bile oradaydı. Ve sen, Magnus, herkes. Babam tanıdığı en iyi savaşçı olduğuma dair bir konuşma yapıyordu..." Sesi kısıldı. "Asla tanınmış en iyi savaşçı olmayı istediğimi düşünmemiştim," dedi. "Senin süpernovanın karanlık yıldızı olmaktan mutluluk duyduğumu zannederdim hep. Demek istediğim, sendeki yetenek melek vergisi. Bense çalışıp dursam da... Asla senin gibi olamam."

"Bunu istemezdin," dedi Jace. "Sana göre değil."

Alec'in solukları durulmuştu. "Biliyorum," dedi. "Seni kıskanmıyorum. Başından beri herkesin benden iyi olduğunu düşüneceğini biliyordum. Babam böyle düşünüyordu. Clave böyle düşünüyordu. Izzy ve Max sana bakınca olmak istedikleri büyük savaşçıyı görüyorlardı. Ama benden *parabatai*'n olmamı istediğin gün, bunu yardımımı isteyen kadar bana güvendi-

ğın için sorduğunu biliyordum. Her şeyi tek başına yapabilen, kendine yeten, o yalnız savaşçı olmadığını söylüyordun aslında bana. Bana ihtiyacın vardı. Ben de fark ettim ki benden daha iyi olmadığını düşünen tek bir kişi var. O da sensin.”

“Birinden daha iyi olmanın türlü türlü şekilleri var,” dedi Jace. “Bunu o zaman dahi biliyordum. Fiziksel açıdan daha güçlü olabilirim ama senin tanıdığım herkesten daha temiz bir kalbin, insanlara güçlü bir inancın var. Bu açıdan olmak isteyeceğimden çok daha iyisin.”

Alec şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

“Valentine’ın benim için yaptığı en iyi şey beni size yollamaktı,” diye ekledi Jace. “Annenle baban tabii ki, ama asıl sen. Sen, Izzy ve Max. Siz olmasaydınız ben, Sebastian gibi biri olurdu. Bunu isterdim.” Önlerinde uzanan çöle doğru işaret etti. “Kafatasları ve cesetlerden oluşan bir çölün kralı olmak isterdim.” Jace sustu. Gözlerini kısıp uzaklara baktı. “Şunu gördün mü?”

Alec başını salladı. “Hiçbir şey görmüyorum.”

“Işık, bir şeyin kıvılcımı.” Jace çöldeki gölgelerin arasını inceledi. Belinden bir serafim bıçağını çıkardı. Ay ışığı altında henüz etkinleşmemiş olsa dahi *adamas*’lar bir yakut ışıltısıyla parlıyorlardı. “Burada bekle,” dedi. “Girişi gözle. Gidip bakacağım.”

“Jace—” dedi Alec, fakat Jace çoktan eğimden fırlamış, kayadan kayaya atlıyordu. Yükseltinin eteğine yaklaştığında kayalar daha soluk bir renk alarak indikçe ayaklarının altında uflanmaya başladılar. Sonunda dev kemerli kayaların bulunduğu toz gibi bir kuma çıktılar. Manzaraya serpiştirilmiş birkaç büyüyen

şey daha vardı: Ani bir tahribat, bir güneş patlamasıyla yerlerine mihlanarak fosilleşmiş gibi görünen ağaçlar.

Ardında Alec ve tünel girişi vardı. İlerisi harabeydi. Jace kırık kayalarla ölü ağaçlar arasından dikkatle ilerlemeye başladı. Hareket ederken o şeyi yeniden gördü. Sıçrayan bir kıvılcım, bu ölü dünyanın arasında canlı bir şey. Bulunduğu yöne doğru döndü, her adımını birbiri ardına dümdüz, temkinli bir şekilde atıyordu.

“Kim var orada?” diye seslendi. Kaşlarını çatı. “Elbette,” diye ekledi, çevresini saran karanlığa doğru, “bir Gölge Avcısı olarak ben bile *kim var orada* diye bağırın birinin anında öldürüleceğini bilecek kadar film izledim.”

Havada bir ses yankılandı. Bir nefes, kesik bir yutkunma sesi. Jace gerildi ve hızla ilerlemeye başladı. Oradaydı işte: Karanlığın içinden çıkarak insan biçimine bürünen bir gölge. Eğilmiş ve diz çökmüş bir kadındı. Kir ve kan lekeli soluk renkli bir cübbe giymişti. Ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Jace kılıcının kabzası üstündeki elini daha da sıktı. Hayatı boyunca çaresizmiş taklidi yapan ya da gerçek doğalarını saklayan yeterince iblise rastladığı için sempati duymaktan çok şüphelenmişti. “*Dumah,*” diye fısıldadı ve kılıç kıvılcımlar saçarak yandı. Şimdi kadını daha net görebiliyordu. Yerlere kadar düşen uzun saçları vardı ve yanık toprağa karışmıştı. Kaşının etrafında demir bir halka duruyordu. Saçları gölgelerin arasında bozuk kan gibi kızılımsı görünüyordu. Bir an -kadın ayağa kalkıp ona dönmeden önce- aklına Seelie Kraliçesi geldi-

Fakat o değildi. Bu kadın bir Gölge Avcısı’ydı. Dahası da vardı. Göğüslerinin altına bağlanmış olan Demir Kız Kardeşler’in beyaz

cübbesiydi. Gözleri alev turuncusuydu. Yanaklarıyla kaşlarının şekli siyah mühürlerle bozulmuştu. Ellerini göğsünde kenetlemişti. Şimdi onları serbest bırakıyordu. Elleri iki yanına düştü. Jace göğsündeki koca yarayı görünce ciğerlerindeki havanın donduğunu hissetti. Elbisesinin beyaz kumaşı kana bulanıyordu.

“Beni tanıyorsun değil mi, Gölge Avcısı?” dedi. “Ben Demir Kız Kardeşler’den Magdalena, öldürdüğün kişi.”

Jace’in boğazı kurumuştur. Yutkundu. “O değilsin. Sen bir iblisin.”

Başını salladı. “Clave’e ihanet ettiğim için lanetlendim. Beni öldürdüğünde buraya geldim. Burası benim cehennemim, burada dolanıyorum. Asla iyileşmiyor, sürekli kan döküyorum.” Arkaya doğru işaret edince Jace buraya gelen ayak izlerini gördü. Kanla çevrili çıplak ayak izleriydi bunlar. “İşte bana bunu yaptın.”

“Ben değildim,” dedi Jace boğuk bir sesle.

Kadın başını bir yana eğdi. “Değil miydin?” dedi. “Hatırlamıyor musun?”

Derken Jace hatırlamaya başladı. Paris’teki küçük sanatçı atölyesi, *adamas* Kupası, Magdalena saldırmasını beklemekten kılıcını çekip ona saplaması. Çalışma masasına düşerken yüzündeki bakışlar, ölümü—

Kılıcı, elleri, kıyafetleri üstündeki kan. Ne iblis kanı ne irin. Ne de bir düşmanın kanı. Bir Gölge Avcısı’nın kanı.

“Hatırlıyorsun,” dedi Magdalena, hafif bir gülümsemeyle başını yana eğip. “Bir iblis benim bildiğim şeyleri nereden bilebilir, Jace Herondale?”

“Benim adımlı bilemez,” diye fısıldadı Jace. Kanı damarlarında kaynıyor, boğazı düğümleniyor, sözleri gırtlığında düğümleliyordu. Üstünde kuşlar olan gümüş kutu, gökyüzünde zarıfçe uçan balıkçılar, en büyük Gölge Avcısı ailelerinden birinin kitaplarda düzenlenmiş tarihi ve bunun içeriğine dokunmayı hak etmiyormuş gibi hissetmesi.

Jace’in yüzü seğirdi, sanki karşısındaki söylediklerini pek anlamıyormuş gibiydi. Fakat engebeli zeminde ona doğru rahatça ilerlemeye devam ediyordu. “O hâlde nesen? Lightwood isminde gerçek anlamda bir hakkın yok. Morgenstern misin? Jonathan gibi?”

Jace derin bir nefes aldı ve boğazı ateşlenmiş gibi kavruldu. Vücudu terden sırlıslıkladı, elleri titriyordu. Bedeninin her yanı öne atılması ve Magdalena denen şu yaratığa serafim bıçağını saplaması gerektiğini haykırıyordu. Fakat Jace onun Paris’te düştüğünü, öldüğünü, tepesinde dikilip yaptığı şeyin, bir katil olduğunun farkına vardığını görüyordu. İnsan birini iki kez nasıl öldürebilirdi—

“Hoşuna gitmişti, değil mi?” diye fısıldadı kadın. “Jonathan’a bağlı olmak, onunla bir olmak? Seni özgürleştirdi. Şu anda kendine yaptığın her şeyin zorla olduğunu, asıl davranışının kendin olmadığını, kılıcı bana saplamadığını söyleyebilirsin, fakat ikimiz de gerçeği biliyoruz. Lilith’in bağı zaten yapmak istediğin şeyleri yapman için bir bahaneydi sadece.”

Clary, diye düşündü acı içinde. *Burada olsaydı o anlaşılması zor inancına tutunurdu. Özünde iyi olduğu, hiçbir şüphenin nüfuz edemeyeceği bir kale işlevi gören inancına.* Fakat burada

değildi ve yanmış, ölü topraklarda yapayalnızdı. O ölü topraklar ki—

“Gördün değil mi?” diye tısladı Magdalena. Şimdi neredeyse dibine gelmişti. Gözleri turuncu ve kırmızı renklerle parlıyor, kıvılcımlar saçıyordu. “Bu yanık topraklar, tüm bu yıkım ve buranın hâkimi olan sen? Hayalin bu muydu? Kalbindeki arzu bu muydu?” Jace’i bileğinden yakaladı ve sesi yükseldi. Sevinçli ve artık insana ait olmayan bir sestir bu. “En karanlık sırrının Jonathan’a benzemek olduğunu sanıyorsun, ama sana gerçek sırrını, en karanlık sırrını söyleyeyim. Zaten öylesin.”

“Hayır!” diye bağırды Jace ve kılıcını çekti. Gökyüzünde bir ateş yayı oluşturmuştu. Magdalena geri çekildi ve bir an Jace kılıçtan çıkan ateşin onun cübbesinin ucunu tutuşturduğunu düşündü çünkü gözleri bir kıvılcım patlamasıyla kamaşmıştı. Kollarındaki damarlarla kasların yanıp büküldüğünü hissediyordu. Magdalena’nın gırtlığından yükselen, insandışı çığlıkları işitti. Geriye doğru sendeledi—

Ve ateşin kendisinden çıktığını fark etti. Elleriyle parmak uçlarından dalgalar hâlinde fışkırmış, çöle yayılmış, önündeki her şeyi kavurmuştu. Magdalena’nın bükülerek kıvandığını, dokunaçlı, iğrenç ve korkunç bir şeye dönüştüğünü, ardından bir çığlıkla titreyerek kül olduğunu gördü. Dizleri üstüne çökerken yerin kararıp parıldadığını, serafim bıçağının yükselerek etrafını çevirmiş alevler içinde yandığını gördü. *Ateşler düzlüğe yayılarak gökyüzünü yok ederken burada yanarak öleceğim*, diye düşündü.

Korkmuyordu.

17

YAKMALIK SUNULAR

Clary rüyasında yangın gördü. Sütun gibi bir ateş çöl manzarasına yayılan, önüne gelen her şeyi kasıp kavuran bir yangın: Ağaçlar, çalılar, çığlık çığlığa insanlar. Cesetler alevlerin gücüyle ufalanarak kararıyordu. Hepsinin tepesinde uçuşan melekler gibi bir mühür asılıydı. Tek bir çubukla birbirine bağlanmış iki kanat—

Dumanlarla gölgeler arasından bir çığlık yükselerek Clary'yi kâbusundan uyandırdı. Gözleri pat diye açıldı ve önündeki parlak ve sıcak ateşi gördü. Güçlülükle ayağa kalkıp elini Heosphoros'a uzattı.

Kılıcını eline alınca hızla atan kalbi yavaş yavaş duruldu. Buradaki ateş ne hiddetleniyor ne de kontrolden çıkıyordu. Kontrollüydü. Dumanı mağaranın dev çatısına doğru yükse-

liyordu. Çevresindeki alanı aydınlatıyordu. Pırıltiları arasında Simon'la Isabelle'i görebiliyordu. Izzy, Simon'ın kucağından inip şaşkınca gözlerini kırıştırdı. "Ne—"

Clary çoktan ayağa kalkmıştı. "Birisi bağırdı," dedi. "Siz ikiniz burada kalın, ben gidip ne olduğuna bakayım."

"Hayır, hayır." Isabelle tam ayağa kalkmıştı ki Alec içeri dalıverdi. Nefes nefeseydi.

"Jace," dedi. "Bir şey oldu. Clary, mızrakçığını al ve gel." Arkasını dönüp koridora doğru fırladı. Clary, Heosphoros'u kemerine takıp Alec'in peşinden koşturdu. Botları engibeli kayaların üstünden sekerek koridorda bir ok gibi ilerledi ve geceye atılıverdi. Mızrakçığı şimdi elindeydi.

Gece bir yangınla aydınlanmış gibiydi. Kayalardan oluşan gri plato çöle doğru eğiliyor, kayaların kumsalla birleştiği yerde bir yangın vardı. Patlayarak havaya yükselen, gökyüzünü sarıya çeviren, yeri kavuran bir yangın. Clary, Alec'e baktı.

"Jace nerede?" diye bağırdı alevlerin çatırtısı arasından.

Alec başını yangının ortasına doğru çevirdi. "Orada," dedi. "İçinde. Alevlerin ondan fışkırdığını ve onu yuttuğunu gördüm."

Clary'nin yüreği yerinden oynamıştı sanki. Geriye, Alec ona vurmuş gibi uzağına doğru sendeledi. Derken Alec ona elini uzatıp "Clary," dedi, "O ölmedi. Öyle olsaydı bilirdim. Bilirdim—"

Isabelle ve Simon arkalarındaki mağara girişinden fırlayıverdi. Clary ikisinin de cennet ateşi karşısında verdiği tepkivi gördü. Isabelle gözlerini kocaman açmış, Simon dehşet içinde geri çekildi. Gün vampiri olmasına karşın ateş ve vampirler bir

araya gelmiyordu. Isabelle onu korumak ister gibi kolundan yakaladı. Clary onun bağırdığını işitti, sözleri alevlerin gürültüsüne gömüldü. Clary'nin kolu yanıyor, acıyordu. Aşağı bakınca derisine bir şeyler çizmeye başladığını fark etti. Bu hareket istemsizce bilincini ele geçirmişti. Ateşe dayanıklı ayrıkotu bileğinde koyu ve siyah bir şekilde belirirken izledi. Kuvvetli bir mühürdü bu: Dışarı doğru yayılan gücünü hissedebiliyordu.

Bayırdan inmeye başladı. Arkasında Alec'in olduğunu hissedince arkaya döndü. "Orada kal," diye bağırdı ve bileğini kaldırp mühürü gösterdi. "İşe yarayacak mı bilmiyorum," diye seslendi. "Burada kal, Simon ve Izzy'yi koru. Cennet ateşi iblisleri uzak tutacaktır ama ne olur ne olmaz." Ardından dönüp kayalar üstünden kolayca atlayarak alevlerle arasındaki mesafeyi kapattı. Alec arkasındaki yolda durmuş, iki elini yumruk yapmıştı.

Ateşe yaklaşıncı bir duvarla kaplı olduğunu gördü. Hareket ediyor, değişiyor, ortasındaki renkleri titreşiyordu: Kor kırmızısı, turuncu ve yeşiller. Clary alevlerden *başka* bir şey göremiyordu. Ateşten yayılan ısı tenini yakıyor, gözleri sulanıyordu. Derin bir nefes alınca boğazı yandı ve ateşe atladı.

Alevler etrafını kuşatıverdi. Her yer kıpkırmızı, altın sarısı, turuncuydu ve gözlerinin önünde dönüp duruyordu. Saçları sıcak rüzgârda havaya kalkıp dalgalandı. Hangisi parlak uçları hangisi ateşin kendisiydi kestiremiyordu. Alevler bir girdap gibi etrafında, tepesinde yükselirken dikkatle adımlarını atıyor, kuvvetli bir pruva rüzgârında ilerliyormuş gibi sendeliyordu. Her adımında ateşe dayanıklılık mührünün bileğinde zonkladığını hissedebiliyordu.

Bir nefes daha aldı ve öne atıldı. Ağır bir yük kaldırıyormuş gibi omuzlarını eğmişti. Etrafında alevlerden başka hiçbir şey yoktu. *Ateşin içinde öleceğim*, diye düşündü. Bir tüy gibi yana-cak, bu yabancı dünyada bir zamanlar burada olduğuna dair ayak izi bile kalmayacaktı.

Jace, diye düşündü ve son bir adım attı. Alevler çekilen bir perde gibi etrafında ayrıldı. Clary nefesini tutup öne düştü, dizleri sertçe yere çarptı. Kolundaki ateşe dayanıklılık mührü siliniyor, beyaza dönüşüyor, gücüyle birlikte enerjisini de emiyordu. Başını kaldırıp baktı.

Ateş etrafında bir çember oluşturarak yükseliyor, alevler kavruk gökyüzüne uzanıyordu. Çemberin ortasında *Jace* diz çökmüştü. Ateş onu da etkilememişti. Dizleri üstünde, sarı saçlı başı arkada, gözleri yarı kapalıydı. Ellerini dümdüz yere koymuş, avuçlarından erimiş altına benzeyen bir nehir akıyordu. Toprağa küçük lav dereleri gibi işlemiş, yeri aydınlatıyordu. *Hayır*, diye düşündü Clary, aydınlatmaktan fazlasını yapıyordu. Toprağı *billurlaştırarak* onu sert, altın rengi bir maddeye çeviriyor bu madde—

Adamas gibi parlıyordu. Emekleyerek *Jace*'e doğru ilerledi. Altındaki yer tümsekli topraktan glase benzer kaygan bir maddeye, *adamas*'a dönüşüyordu. Fakat rengi sarı değil beyazdı. *Jace* yerinden kıınıldamıyordu: Melek *Raziel*'in akış hâlindeki Lyn gölünden yükseldiği gibi, alevler saçarken ve her yer sertleşerek altın rengini alırken olduğu yerde duruyordu.

Adamas. Gücü Clary'nin içini ürpertiyor, kemiklerini titretiyordu. İmgeler zihninde bir bir açılıyordu: Havai fişekler

gibi bir görünüp bir kaybolan mühürler. Clary kayıplarının yasını tutuyordu. Anlamalarını, işlevlerini bile bilmediği bir sürü mührün. Fakat derken Jace'e çok yaklaştı ve hayal ettiği, son günlerini hayalini kurarak geçirdiği ilk mühür zihninde beliriverdi. *Tek bir çubukla birbirine bağlı kanatlar. Hayır, kanat değil, bir kılıcın kabzası. Başından beri bir kılıcın kabzasıydı—*

“Jace!” diye bağırdı ve Jace’in gözleri açılıverdi. Ateşten bile daha sarıydılar. Hayretler içinde ona bakıyordu. Clary o anda Jace’in yapmayı düşündüğünü fark etti. Diz çökmüş ölmeyi, bir Orta Çağ azizi gibi ateşler tarafından yok edilmeyi bekliyordu.

Ona tokat atmak istiyordu.

“Clary, nasıl—”

Clary bileğinden yakalamak için elini uzattı fakat Jace ondan hızlıydı. Elinden kurtulmuştu. “Hayır! Bana dokunma. Güvenli değil—”

“Jace, kes şunu.” Üstünde *ayrık otu* bulunan kolunu kaldırdı, korkunç parıltıda gümüş rengi ışıldıyordu. “Seni almak için ateşin içinden geçtim,” dedi Clary, alevlerin gürültüsü arasından. “Buradayız. Şu anda ikimiz de buradayız, anlıyor musun?”

Jace’in gözlerinde delirmiş gibi, çaresiz bir bakış vardı. “Clary, git buradan—”

“Hayır!” Clary, Jace’in omuzlarını yakaladı ve bu sefer Jace geri çekilmedi. Takımında ellerini yumruk yaptı. “*Bunu nasıl halledeceğimi biliyorum!*” diye bağırdı ve eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Jace’in ağzı sıcak ve kuruydu. Clary ellerini boynundan yüzüne götürürken teni alev alevdi. Clary’nin ağzına ateş, kömür,

kan tadı geliyordu. Acaba Jace de onu öperken aynı tadı mı alıyordu? “Güven bana,” diye fısıldadı, Jace’in dudaklarına doğru. Bu sözler etraflarındaki karmaşada duyulmaz olsa da Clary, Jace’in bir an olsun rahatladığını, başını salladığını, kendisine yaslandığını hissetti. Birbirlerinin nefeslerini solurken ateşler aralarından geçiyor, birbirlerinin dudaklarındaki kıvılcımın tadını alıyorlardı.

“Güven bana,” diye fısıldadı Clary tekrardan ve elini kılıcına uzattı.

Isabelle kollarını Simon’a dolamış, onu geride tutuyordu. Onu bırakırsa eğimden Clary’nin içinde kaybolduğu ateşe doğru fırlayacağını ve kendini alevlere atacağını biliyordu.

Bir kav gibi, benzinle ıslanmış kav gibi patlayacaktı. O bir vampirdi. Isabelle elleri göğsünde onu tutuyor, göğüs kafesinin altındaki boşluğu, kalbinin olması gereken yerde çarpmadığı hissediyordu. Kendi kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Platonun eteğindeki büyük yangından gelen sıcak hava saçlarını kaldırıp dalgalandırıyordu. Alec yolun yarısında duruyordu. Alevlerin karşısında siyah bir silüetten ibaretti.

Alevler ise gökyüzüne fırlıyor, kırık ayı görünmez kılıyordu. Dönerek değişen altından oluşan korkunç güzelliğe sahip bir duvar. Alevler titreşirken Isabelle içlerinde hareket eden gölgeleri görebiliyordu. Diz çöken birinin gölgesi, eğilip emekleyen birinin gölgesi. *Clary*, diye düşündü, yangının ortasından Jace’e doğru emekliyor. Clary’nin koluna *ayrıkotu* mührü çizdiğini

biliyordu, fakat bu kadar büyük alevler karşısında dayanabilecek bir ateşe dayanıklılık mührü duymamıştı.

“İz,” diye fısıldadı Simon. “Ben—”

“Şşş.” Isabelle onu daha sıkı tuttu. Sanki ona sarılmak yıkılmasına engel olacaktı. Jace de orada, yangının ortasındaydı ve bir kardeşini daha kaybedemezdi. “Onlar iyi,” dedi. “Jace’e bir şey olsaydı Alec bilirdi. Ve o iyiye Clary de iyidir.”

“Yanarak ölecekler,” dedi Simon. Ne yapacağını bilemez hâldeydi.

Alevler birden yükseldiğinde Isabelle bağırdı. Alec öne doğru kararsızca bir adım attı ve dizleri üstüne düştü. Elleri kirin içindeydi. Sırtının eğimi bir sancıyan bir ok gibiydi. Gökyüzü sarmal alevlere benziyor, baş döndürüyordu.

Isabelle, Simon’ı bırakıp kardeşine doğru koşturdu. Üstüne doğru eğilip ellerini ceketinin arkasında kenetledi ve onu yukarı doğru çekti. “Alec, *Alec*—”

Alec sendeleyerek ayağa kalktı. Yüzü is lekeli olan yerler dışında bembeyazdı. Etrafında dönerek sırtını Isabelle’e çevirdi ve takımının ceketini silkeledi. “*Parabatai* mührüm, görebiliyor musun?”

Isabelle’in midesine bir sancı saplandı. Bir an bayılacak gibi oldu. Alec’in yakasından tutup çekti ve rahatlayarak nefes verdi. “Hâlâ orada.”

Alec ceketini omzuna attı. “Bir şeyin değiştiğini hissettim, sanki içimde bir şey *dönüverdi* -” Sesini yükseltti. “Oraya gidiyorum.”

“Hayır!” Isabelle onu kolundan yakaladı. Derken Simon yanından aceleyle şöyle dedi: “Bak.”

Yangına doğru işaret ediyordu. Isabelle bir süre anlamadan bakarken, Simon'ın neyi gösterdiğini fark etti. Alevler sönmeye başlamıştı. Kafasını boşaltmak ister gibi salladı. Eli hâlâ Alec'in kolundaydı.

Bu bir yanılsama değildi. Yangın sönüyordu. Yükselen turuncu sütunlara benzeyen alevler azalarak sarıya dönmüş, parmaklar gibi içeri kıvrılıyordu. Isabelle, Alec'i bıraktı ve üçü omuz omuza, bir sıra hâlinde dururken yangın giderek küçülerek alevlerin yaktığı kararmış toprağı ve içindeki iki figürü gözler önüne serdi. Clary ve Jace.

İkisini de dumanla hâlâ yanan korların kırmızı pırıltısından görmek zordu, fakat hayatta oldukları ve zarar görmedikleri belliydi. Clary ayakta durmuş, Jace önünde diz çökmüştü. Jace şövalyelik nişanı alıyormuş gibi elleri ellerindeydi. Bu duruşta ayini, tuhaf, eski büyüleri andıran bir şey vardı. Duman dağılırken Isabelle ayağı kalkan Jace'in saçlarındaki pırıltıyı görebiliyordu. İkisi de patikada yürümeye başladı.

Isabelle, Simon ve Alec dağılarak onlara doğru fırladı. Isabelle, Jace'in üstüne atılınca karşısındaki onu tutup sarıldı. Isabelle'i sımsıkı kavrarken elini uzatıp Alec'in elini tuttu. Teni Isabelle'in teninde serin, hatta soğuktu. Takımında ufacık bir yanık izi bile yoktu. Tıpkı birkaç dakika önce büyük bir yangının olduğuna dair toprakta hiçbir iz görünmemesi gibi.

Isabelle başını Jace'in göğsünde çevirince Simon'ın Clary'ye sarıldığını gördü. Simon onu sımsıkı tutuyor, başım sallıyordu. Clary ona neşeyle gülümsedi. Isabelle azıcık bir kıskançlık bile duymadığını fark etti. Simon'ın Clary'ye sarılmasında Jace'e

sarılmasından farklı bir yan yoktu. Burada sevgi vardı, yalın ve açık ama kardeşçe bir sevgi.

Isabelle, Jace'ten ayrılıp Clary'ye gülümsedi. Clary de utangaç bir tavırla ona gülümsedi. Alec ilerleyip Clary'ye sarıldı. Simon ve Jace birbirlerine temkinli bir şekilde baktı. Birden Simon gülümseyerek -en kötü durumlarda bile kendini gösteren ve Isabelle'in sevdiği o ani, beklenmedik gülümsemesiyle- kollarını Jace'e açtı.

Jace başını salladı. "Az önce kendimi ateşe vermem umurunda bile değil," dedi. "Sana sarılmayacağım."

Simon iç çekip kollarını indirdi. "Sen kaybedersin," dedi. "Gitseydin sana izin verirdim ama cidden, bu merhamet kucaklaması olurdu."

Jace, Clary'ye döndü. Clary, Alec'e sarılmayı bırakmış, eli Heosphoros'un kabzasında, mutlu görünüyordu. Kılıç ateşin ışığından kapmış gibi parıltıyordu sanki. "Onu duydunuz mu?" diye sordu Jace. "*Merhamet* kucaklaması?"

Alec bir elini havaya kaldırdı. Jace şaşırarak sustu.

"Anladığımı kadarıyla baş döndürücü bir sağ kalma neşesiyle doluyuz. Bu az önceki aptalca davranışınızı açıklıyor," dedi Alec. "Ama öncelikle" -bir parmağını kaldırdı- "bence üçümüzün bir açıklama yapması gerekiyor. Ne oldu? Yangının kontrolünü nasıl kaybettiniz? Saldırıya mı uğradınız?"

"Bir iblisti," dedi Jace biraz duraksadıktan sonra. "Bir kadın biçimini almıştı. Sebastian bana hükmettiği zaman zarar verdiğim bir kadın. Beni öyle kışkırttı ki sonunda cennet ateşi üstündeki kontrolümü kaybettim. Clary yeniden kontrolü elime almama yardım etti."

“Bu kadar mı? İkiniz de iyi misiniz?” dedi Isabelle duyduklarına inanamıyormuş gibi. “Ben de sanmıştım ki... Olanları görünce... Sebastian olduğunu sandım. Bir şekilde bize geldiğini. Onu yaktığınızı ve kendinizi de yaktığınızı...”

“Öyle bir şey olmayacak.” Jace şefkatle Izzy’nin yüzüne dokundu. “Artık ateş kontrolüm altında. Nasıl kullanacağımı biliyorum. Nasıl yönlendireceğimi.”

“Nasıl?” dedi Alec hayretle.

Jace duraksadı. Bakışlarını Clary’ye dikti. Gözleri şimdi biraz kararmış gibiydi, sanki üstlerine bir perde inmişti. “Tek yapmanız gereken bana güvenmek.”

“O kadar mı?” dedi Simon tereddütle. “Sadece sana güvenmek mi?”

“Güvenmiyor musunuz?” diye sordu Jace.

“Ben...” Simon, Isabelle’e baktı. Isabelle kardeşine döndü.

Bir süre sonra Alec başını salladı. “Sana buraya gelecek kadar güveniyoruz,” dedi. “Sana sonuna kadar güveneceğiz.”

“Tabii bize planı anlatsaydın daha harika olurdu, biliyorsun işte, şeyden önce,” dedi Isabelle. “Sondan önce demek istiyorum.”

Alec bir kaşını kaldırıp ona baktı. Isabelle masum bir tavırla omuz silktili. “Sadece biraz daha önceden,” dedi. “Biraz hazırlık yapmak isterim.”

Kardeşiyle göz göze geldi. Derken -sanki bunu nasıl yapacağını unutmuş gibi- boğuk bir sesle kahkaha attı.

Konsül'e:

Peri halkı müttefikiniz değil. Sizin düşmanınızdır. Nefilimler'den nefret ediyor ve onlara ihanet edip alt etmeyi planlıyorlar. Enstitülere saldırmak ve yok etmek için Sebastian Morgenstern'le işbirliği yaptılar. Saraydan Meliorn ya da diğer danışmanlara güvenmeyin. Seelie Kraliçesi sizin düşmanınızdır. Bu mesaja cevap vermeye çalışmayın. Artık yaban avcılarıyla birlikteyim ve size bir şey söylediğimi düşünürlerse beni öldürürler.

Mark Blackthorn

Jia Penhallow okuma gözlüklerinin üstünden Emma ve Julian'a baktı. İkisi de evin kütüphanesindeki masanın önünde endişe içinde duruyordu. Konsül'ün arkasında büyük bir pencere açtı ve Emma, Alicante manzarasının önünde uzandığını görebiliyordu: Tepelere yayılmış evler, Anlaşmalar Holü, gökyüzü karşısında parlayan Gard Tepesi.

Jia kendisine verilen kâğıda tekrar baktı. Meşe palamutunun içine âdeta şeytani bir zekâyla sıkıştırılmış, onu çıkarmak saatleri ve Ty'ın becerikli parmaklarını gerektirmişti. "Kardeşin bunun dışında bir şey yazmış mıydı? Size özel bir mesaj?"

"Hayır," dedi Julian. Sesinin yaralı gerginliğinde Jia'nın ona inanmasını sağlayacak bir şey olmalıydı, zira daha fazla üstelemedi.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkındasınız herhâlde," dedi Jia. "Konsey buna inanmak istemeyecektir. Bunun bir numara olduğunu söyleyecekler."

“Bu Mark’m el yazısı,” dedi Julian. “Ve imzalama şekli-” Kâğıdın altındaki ize işaret etti: Kızıl kahve mürekkebe benzeyen şeyin içinde dikenlerin net izleri vardı. “Aile yüzüğünü kana bulayıp bunu yapmak için kullanmış,” dedi Julian, yüzü kızarmış. “Bir keresinde bunu nasıl yaptığını bana göstermişti. Blackthorn aile yüzüğü kimsede yok ve kimse onu nasıl yapacağını bilmiyor.”

Jia, Julian’ın sıkıdığı yumruklarından Emma’nın sert yüzüne baktı ve başını salladı. “İyi misin?” dedi daha nazikçe. “Yaban avcılarını nerede biliyor musun?”

Ty bu konuda onlara kapsamlı bir ders vermişti. Buna karşın, Emma şimdi Konsül’ün kendisine şefkatle bakışından söyleyecek söz bulamıyordu. Konuşan Julian oldu. “Periler avcıdır,” dedi. “Gökyüzünde yolculuk ederler. İnsanlar onları takip eder-seniz sizi ölümler diyarına ya da periler diyarına götüreceklerini düşünürler.”

“Başlarında Gwyn ap Nudd var,” dedi Jia. “Hiçbir tabiyeti yok, daha yabani bir büyü’nün parçası. Ona ölü toplayıcı diyorlar. Peri olmasına karşın, o ve avcılar Anlaşmalar’a dâhil değil. Gölge Avcıları’yla herhangi bir anlaşmaları yok ve bizim yargımızı tanımıyorlar ve kanunlara, hiçbir kanuna riayet etmiyorlar. Anlıyor musunuz?”

Boş gözlerle baktılar. Jia göğüs geçirdi. “Eğer Gwyn, kardeşini alıp avcılarının biri yapmışsa imkânsız olabilir—”

“Onu geri alabilmemizin mümkün olmadığını söylüyorsunuz,” dedi Emma ve Julian’ın gözlerinde bir şeylerin kırıldığını gördü. Bu görüntü karşısında içinden masaya atlayıp Konsül’ü

her biri farklı bir isimde, düzgünce etiketlenmiş dosya yığınlarıyla dövmek geldi.

İçlerinden biri neon ışıklı bir tabela gibi Emma'nın gözüne takıldı. Carstairs ailesi: Merhum. Ailesinin adını fark ettiğinin yüzünden belli olması için çabaladı.

"Bilmediğimi söylemiyorum." Konsül ellerini masanın yüzeyine dümdüz koydu. "Şu anda bilmediğimiz öyle çok şey var ki," dedi. Sesi alçaktı ve çökmüş gibi geliyordu. "Peri hal-kını müttefikimiz olarak kaybetmemiz ciddi bir darbe. Aşağı Dünyalılar arasında en kurnaz, en tehlikeli düşmanlar onlardır." Ayağa kalktı. "Bir dakika bekleyin."

Jia tahta kaplamalardaki bir kapıdan çıktı. Birkaç dakika süren sessizliğin ardından Emma ayak sesleriyle Patrick'in mırıldanmalarını işitti. Kelimeleri tek tek seçiyordu. "Dava", "ölümcül", "ihanet."

Julian'ın yanında olduğunu hissediyordu. Gerilmiş bir ok gibi gergince dolanıyordu. Elini uzatıp hafifçe sırtına dokundu ve kürek kemiklerinin arasına parmağıyla şöyle yazdı: İ-Y-İ-M-İ-S-İ-N?

Julian ona bakmadan başını salladı. Emma masadaki dosya yığına şöyle bir baktıktan sonra Julian'a döndü. Sessiz ve boş bakıyordu. Sonra kararını verdi. Masaya atılıp elini dosya yığına daldırdı ve *Carstairs* etiketli olanı çekti.

Ciltli bir dosyaydı, ağır değildi. Emma elini uzatıp Julian'ın tişörtünden çekti. Julian'ın şaşkınlık çılgınlığını elini ağzına koyarak bastırdı ve diğer eliyle dosyayı kotunun arkasına sıkıştırdı. Julian'ın tişörtünü dosyanın üstüne çekerken kapı açıldı ve Jia döndü.

“Konsey’in huzurunda son bir kez ifade vermek ister misiniz?” diye sordu. Kızarmış olduğunu tahmin eden Emma’ya, ardından çarpılmış gibi görünen Julian’a baktı. Julian’ın bakışları sertleşmişti ve Emma şaşırıldı. Julian öyle nazikti ki bazen o deniz renkli gözlerin kışın deniz kıyısındaki dalgalar kadar soğuk olabileceğini unutuyordu. “Ölümcül Kılıç yok,” dedi Konsül. “Sadece onlara bildiklerinizi anlatmanızı istiyorum.”

“Mark’ı geri getirmeye söz versiniz olur,” dedi Julian. “Ve sadece söylemekle kalmayacak, yapacaksınız da.”

Jia vakur bir şekilde ona baktı. “Nefilimler’in yaşadığı sürece Mark Blackthorn’dan vazgeçmeyeceklerine söz veriyorum.”

Julian’ın omuzları birazcık rahatlamıştı. “Tamam o zaman.”

Bulutlu kara gökyüzünde bir çiçek gibi açtı: Ani, sessiz bir kıvılcım patlaması. pencerenin yanında duran Luke şaşkınlık içinde geri çekildikten sonra dar açıklığa yaslanıp parlaklığın kaynağını belirlemeye çalıştı.

“Ne oldu?” Raphael, Magnus’un yanında diz çöktüğü yerden baktı. Magnus uyuyor gibi görünüyordu. Gözleri teninde kara hilallere benziyordu. Kendisini tutan zincirlerin etrafına rahatsızca kıvrılmış, hasta görünüyordu. Ya da en azından yorgun.

“Emin değilim,” dedi Luke. Vampir oğlan pencerenin yanına gelirken kendini tuttu. Raphael’in yanında hiçbir zaman kendini tam olarak rahat hissetmemişti. Raphael ona Loki ya da dalavereci bir tanrı gibi geliyordu. Bazen iyilik bazen kötülük için çalışan fakat her zaman kendi çıkarlarını gözetken bir tanrı.

Raphael İspanyolca bir şeyler mırıldanıp Luke'un yanından geçti. Siyah gözlerine yansıyan alevler kızıl-altın sarısıydı.

"Sebastian'ın işidir, sence de öyle değil mi?" diye sordu Luke.

"Hayır." Raphael'in bakışları dalgındı ve Luke önündeki oğlanın her ne kadar on dört yaşında melek yüzüyle yaşlanmaz görünse de kendisinden daha büyük olduğunu, annesiyle babası yaşasaydı -ya da annesinin durumunda fani olarak kalsaydı- onlardan daha büyük olacağını hatırladı. "Bu ateşte kutsal bir şey var. Sebastian'ın işi iblisin işidir. Bu Tanrı'nın çöldeki gezginlere görünmesi gibi bir şey. *Gece gündüz ilerlemeleri için, tanrı gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu.*"

Luke bir kaşını havaya dikip ona baktı.

Raphael omuz silkti. "İyi bir Katolik olarak yetiştirildim." Başını bir yana eğdi. "Bence dostumuz Sebastian, bu her neyse, hiç hoşlanmayacak."

"Başka bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Luke. Raphael'in vampir görüşü bir kurtadamın gelişmiş görüşünden çok daha güçlüydü.

"Bir şey var. Yıkıntılar belki, ölü bir şehir gibi..." Raphael hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Ateşin söndüğü yere bak. Giderek azalıyor."

Yerden hafif bir mırıltı işitildi ve Luke oraya baktı. Magnus sırtüstü dönmüştü. Zincirleri uzundu, en azından ellerini karnı üstünde kavuşturmasına izin veriyordu. Acı çekiyor gibiydi. Gözleri açıktı. "Sönmekten bahsetmişken..."

Raphael, Magnus'un yanındaki yerine geri döndü. "Söyle bize büyücü," dedi, "senin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Seni hiç bu kadar hasta görmemiştim."

"Raphael..." Magnus elini terli siyah saçlarına daldırdı. Zinciri şangırdadı. "Babam," dedi birden. "Burası onun diyarı. Yani onlardan birinin."

"Baban mı?"

"O bir iblisti," dedi Magnus kısaca. "Ki bu büyük bir sürpriz olmamalı. Bundan daha fazla bilgi beklemeyin."

"Tamam ama neden babanın diyarında bulunmak seni hasta ediyor?"

"Onu çağırمام için uğraşıyor," dedi Magnus, dirsekleri üstünde doğrularak. "Bana burada kolaylıkla ulaşabilir. Bu diyarda büyü yapamıyorum, yani kendimi koruyamıyorum. Beni hasta edebilir ya da iyileştirebilir. Beni hasta ediyor çünkü yeterince çaresiz kalırsam yardım için onu çağıracağımı düşünüyor."

"Çağırarak mısın?" diye sordu Luke.

Magnus başını salladı ve irkildi. "Hayır. Bu bedele değmez. Konu babam olunca *her zaman* bir bedel vardır."

Luke gerildiğini hissetti. Magnus'la yakın değillerdi, fakat bu büyücüyü her zaman sevmiş, ona saygı duymuştu. Magnus'a ve Catarina Loss, Ragnor Felle ve diğerleri gibi nesillerdir Gölge Avcıları'yla birlikte çalışmış büyücülere saygı duyuyordu. Magnus'un sesindeki çaresizlik, aynı şekilde gözlerindeki bakış hoşuna gitmemişti. "Sen ödemez miydin? Eğer seçim hayatında yana olsaydı?"

Magnus bitkince Luke'a baktı ve taş zemine geri çöktü. "Bunun bedelini ödeyecek kişi ben olmayabilirim," dedi ve gözlerini kapadı.

"Ben—" diye söze girdi Luke, fakat Raphael azarlar gibi bir el hareketiyle ona başını salladı. Magnus'un omzundan kamburlaşmış, ellerini dizlerine dolamıştı. Şakaklarıyla boynunda kara damarları görünüyordu. Uzun zamandır beslenmediğinin işaretleriydi bunlar. Luke oluşturdukları bu tuhaf tabloyu ancak hayal edebilirdi: açlık çeken bir vampir, ölmek üzere bir büyücü ve pencerede nöbet tutan bir kurtadam.

"Babasına dair hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Raphael alçak bir sesle. Magnus yerinden kımıldamıyordu. Tekrar uykuya daldığı belliydi. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

"Ve sanırım sen Magnus'un babasının kim olduğunu biliyorsun," dedi Luke.

"Bunu öğrenmek için bir keresinde epey para dökmüştüm."

"Neden ki? Bu bilginin sana ne gibi bir faydası olacaktı?"

"Bir şeyleri bilmeyi severim," dedi Raphael. "Kullanışlı olabilir. Magnus annemi tanıyordu, benim de onun babasını bilmem gayet makul. Magnus bir keresinde hayatımı kurtarmıştı," diye ekledi Raphael duygusuz bir sesle. "İlk kez vampir olduğum zaman ölmek istedim. Lanetli bir yaratık olduğumu düşünüyordum. Kendimi gün ışığına atmamı engelledi. Magnus bana kutsal toprakta nasıl yürüyeceğimi, Tanrı'nın ismini nasıl söyleyeceğimi, nasıl haç takacağımı öğretti. Bana bahsettiği büyü değildi, sadece sabırdı, gelgelelim hayatımı kurtardı."

"Yani ona borçlusun," dedi Luke.

Raphael ceketini tek bir hızlı hareketle çıkarıp Magnus'un başının altına itti. Magnus kıpraştı fakat uyanmadı. "Nasıl istersen öyle düşün," dedi. "Sır vermeyeceğim."

"Sadece şunu cevapla," dedi Luke. Taş duvar sırtında soğuktu. "Magnus'un babası bize yardım edebilecek birisi mi?"

Raphael bir kahkaha attı: hiçbir neşe olmayan kesik, sert bir bağırıştı bu. "Çok komiksin, kurtadam," dedi. "Pencereyi izlemeye geri dön ve eğer dua eden türden biriysen belki de Magnus'un babasının bize yardım etmeye karar vermemesi için dua edebilirsin. Bana hiçbir konuda güvenmiyorsan bile en azından bu konuda güven."

"Üç pizza mı yedin?" Lily tiksinti ve şaşkınlık karışımı bakışlarla Bat'e bakıyordu.

"Dört," dedi Bat, şimdi boş olan Joe's Pizza kutusunu diğer kutu yığınlarının tepesine koydu ve sakince gülümsedi. Maia birdenbire içinde ona karşı bir yakınlık hissetti. Maureen'le buluşma planıyla ilgili bir şey söylememişti ve o da bir kez olsun şikâyet etmemiş, yalnızca duygularını belli etmediği için ona iltifat etmişti. Vampirlerden pek hoşlanmadığını bilmesine rağmen, Lily'yle ittifak üzerine konuşmak için onlarla oturmayı kabul etmişti.

Ve ona üstünde sadece peynir olan pizzayı ayırmıştı, çünkü Maia'nın diğer malzemeleri sevmediğini biliyordu. Maia dördüncü dilimini yiyordu. Polis istasyonunun lobisindeki masanın ucuna zarifçe tünemiş olan Lily uzun bir sigara içiyordu

(ölü olunca akciğer kanseri büyük bir dert olmaktan çıkıyor herhâlde, diye tahmin ediyordu Maia) ve şüpheyle pizzayı süzüyordu. Maia toplantı boyunca kendisinin yanında bulunmaktan mutlu olduğu sürece Bat'ın ne kadar yediğine aldırış etmiyordu. Bir şeyin tüm o kaslara güç vermesi gerekirdi. Lily Maureen hakkındaki anlaşmalarına uymuştu, fakat Maia bunu düşündükçe hâlâ tüyleri ürperiyordu.

“Biliyorsun,” dedi Lily çizmeli ayaklarını sallayarak, “söylemeliyim ki biraz daha heyecanlı bir şey bekliyordum. Daha az çağrı merkezine benzer bir yer.” Burun kıvrırdı.

Maia göğüs geçirip etrafına bakındı. Polis istasyonun lobisi, muhtemelen kurulduğundan beri ilk kez kurtadamlar ve vampirlerle doluydu. Yalvarmayı, borç almayı, çalmayı ve meydana çıkarmayı başardıkları önemli Aşağı Dünyalılar'ın iletişim bilgilerini içeren kâğıt yığınları vardı. Görünüşe bakılırsa, kimin nerede sorumlu olduğuna dair vampirlerin oldukça etkileyici kayıtları vardı. Herkes cep telefonu ve bilgisayarlarla klan ve sürü başkanlarını, izlerini sürdükleri büyücüleri arıyor, onlara mesaj ve e-posta atıyordu.

“Tanrı'ya şükürler olsun periler merkezileşmiş hâlde,” dedi Bat.

“Bir Seelie Sarayı ve bir Unseelie Sarayı.”

Lily zoraki gülümsedi. “Tepenin altındaki topraklar çok büyük bir alanı kaplıyor,” dedi. “Saraylar bu dünyada ulaşabildiğimiz tek yerler, hepsi bu.”

“Eh, şimdilik bizi ilgilendiren bu dünya,” dedi Maia, ensesini esnetip ovalarken. Kendisi de gün boyu telefon etmiş, e-posta ve mesaj yazmıştı. Yorgundu. Vampirler akşam karanlığı çöktükten

sonra yanlarına gelmişti ve kurtadamlar uyurken sabaha kadar çalışmaları bekleniyordu.

“Sebastian Morgenstern kazanırsa bize ne yapacağının farkındasın herhâlde,” dedi Lily, düşünceli bir şekilde kalabalık salona bakarken. “Kendisinin aleyhinde çalışan her kimse pek merhamet göstereceğini sanmam.”

Belki de önce bizi öldürür,” dedi Maia. “Ama eninde sonunda bizi öldürecek zaten. Siz vampirlerin akıl, mantık ve zekâyı, dikkatli kurulmuş ittifakları sevdiğini biliyorum ama işler böyle yürümüyor. Dünyayı yakıp yıkmak istiyor. Tek istediği bu.”

Lily dumanını üfledi. “Eh,” dedi. “Ateşle ilgili hislerimiz göz önüne alınırsa bu pek rahatsız edici olabilir.”

“Pişmanlık duymuyorsun, değil mi?” dedi Maia. Endişesinin sesinden anlaşılmaması için epey çaba sarf ediyordu. “Daha önce konuştuğumuzda Sebastian’a karşı durmamız gerektiği konusunda gayet kararlı görünüyordun.”

“Tehlikeli bir yolda yürüyoruz, hepsi bu,” dedi Lily. “Şu deyimimi duymuş muydun: ‘Kedi gidince meydan farelere kalır’?”

“Elbette,” dedi Maia, Bat’e doğru bakarak. Bat İspanyolca anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Dört yüzyıldır Nefilimler hükümranlıklarını korudu ve kendilerine bağlı kalmamızı sağladı,” dedi Lily. “Bu açıdan hiç sevilmiyorlar. Şimdi Idris’e saklanmaya gittiler ve onlar burada değilken Aşağı Dünyalılar belli... avantajlardan yararlanmaya-
cakmış gibi yapamayız.”

“İnsanları yiyebilme fırsatı gibi mi?” diye sordu Bat, bir dilim pizzayı ikiye katlarken.

“Sadece vampirler değil,” dedi Lily soğuk bir tavırla. “Periler de insanları kızdırmayı ve onlara işkence etmeyi seviyorlar. Onları durduran sadece Gölge Avcıları. Yine insan bebekleri kaçırmaya başlayacaklar. Büyücüler büyülerini en yüksek teklifi verenlere satacaklar, mesela—”

“Sihirli fahişelere mi?” Hepsi de şaşkınlık içinde baktı. Malcolm Fade kapıda belirmiş, zaten beyazlamış saçlarından kar tanelerini silkeliyordu. “Bunu söyleyecektin değil mi?”

“Hayır,” dedi Lily. Hazırlıksız yakalandığı belliydi.

“Ah, istediğini söyleyebilirsin. Benim için sorun yok,” dedi Malcolm neşeyle. “Fahişeliğe karşı değilimdir. Medeniyetin devamını sağlar.” Ceketindeki karları silkeledi. Sade, siyah bir takımla eski bir trençkot giymişti. Onda Magnus’un göz kamaştıran eklektizminden eser yoktu. “Siz insanlar kara nasıl dayanıyorsunuz?” diye sordu.

“Siz insanlar mı?” dedi Bat kızgınca. “Kurtadamlardan mı bahsediyorsun?”

“Doğu yakalılarından bahsediyorum,” dedi Malcolm. “Kaçma şansımız olsa kim iklim olsun isterdi ki? Kar, dolu, yağmur. Kaşla göz arasında Los Angeles’a taşınırdım. Kaşla göz arasının gerçek bir zaman ölçüsü olduğunu biliyor muydunuz? Saniyenin altıda biri. Kaşla göz arasında hiçbir şey yapamazsın, hem de hiç.”

“Biliyor musun,” dedi Maia, “Catarina epey zararsız olduğunu söylemişti—”

Malcolm hoşnut görünüyordu. “Catarina güzel olduğumu mu söyledi?”

“Konuya odaklanabilir miyiz?” diye sordu Maia. “Lily, endişelendiğin şey Gölge Avcıları’nın Idris’teyken içimizden biri düzenbazlık yaparsa bunun faturasını tüm Aşağı Dünyalılar’a çıkaracaklarıysa, eh, yaptığımız şeyi bunun için yapıyoruz. Aşağı Dünyalılar’ın Anlaşmalar’a sadık kalması, Gölge Avcıları’nın temsilcilerimizi kurtarmaya çalışması, Sebastian’ın gerçek düşmanımız olduğu göstermemiz Idris dışındaki karmaşa ihtimalini azaltacak, bir savaş durumunda olanları etkileyecek ve tüm bunlar sona erdiğinde–”

“Catarina!” diye bağırdı Malcolm birdenbire. Sanki nahoş bir şey hatırlamıştı. “Neden buraya geldiğimi az kalsın unuttuyordum. Catarina sizinle iletişime geçmemi istedi. Beth Israel hastanesinde morgda ve bir an önce yanına gelmenizi istiyor. Ah, bir de kafes getirmenizi istedi.”

Pencerenin yanındaki duvarda tuğlalardan biri gevşemişti. Jocelyn vaktini saç tokasının metal kısılcacını bunu çıkarmaya çalışmakla geçiriyordu. İçinden kaçabileceği bir boşluk açacağını düşünecek kadar budala değildi, fakat bir tuğlayı çıkarırsa bir silahı olacağını umuyordu. Sebastian’ın başına vurabileceği bir şey.

Tabii bunu yapabilseydi. Tereddüt etmeseydi. O bir bebekken tereddüt etmişti. Onda ters bir şeyler, tamir edilmez bir şekilde bozuk bir şeyler olduğunu bile bile onu kollarında taşımış, bunu bilmesine rağmen bir şey yapamamıştı. Yüreğinin köşesinde bir yerlerde hâlâ kurtarılabileceğine inanmıştı.

Jocelyn dolanırken kapı zangırdadı ve tokasını saçına geri taktı. Toka Clary'nindi. Saçlarına boya değmemesi için kızının masasından almıştı. Onu geri vermemişti çünkü kızını hatırlatıyordu. Ancak Clary'yi burada, diğer çocuğunun önünde düşünmek bile yanlış geliyordu. Onu öyle özlüyordu, öyle özlüyordu ki içi acıyordu.

Kapı açıldı ve Sebastian içeri girdi.

Üstünde örülmüş, beyaz bir gömlek vardı. Jocelyn'e yine babasını hatırlatmıştı. Valentine da beyaz giymeyi severdi. Beyaz onu daha da soluk, saçlarını daha açık, birazcık daha insandışı gösterirdi ve Sebastian'ın üstünde de aynı etkiyi bırakıyordu. Gözleri beyaz bir tuvale damlamış siyah boyaya benziyordu. Jocelyn'e gülümsedi.

"Anne," dedi.

Jocelyn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada ne işin var, Jonathan?"

Sebastian yüzünde aynı gülümsemeyle başını salladı ve belinden bir hançer çıkardı. Tıg gibi ince bıçağıyla dar bir hançerdi. "Bir daha bana o isimle hitap edersen," dedi, "gözlerini bununla oyarım."

Jocelyn yutkundu. *Ah, bebeğim.* Onu soğuk ve hareketsiz bir hâlde kucağında tuttuğunu hatırladı. Hiç de normal bir çocuğa benzemiyordu. Bir kez olsun ağlamamıştı. "Bunu söylemek için mi buraya geldin?"

Sebastian omuz silkti. "Sana bir soru sormaya geldim." Sıkılmış bir ifadeyle etrafa bakındı. "Ve bir şey göstermek için. Gel. Benimle yürü."

Odadan çıkarken Jocelyn yanına gitti. Biraz tereddüt içindeydi, biraz da rahatlamıştı. Hücresinden nefret ediyordu ve tutulduğu yeri biraz daha görebilmek kesinlikle daha iyiydi. Büyüklüğü, çıkışları gibi.

Odanın dışındaki koridor taşandı, büyük kireçtaşı blokları betonla oturtulmuştu. Zemin düzgün, ayak izlerinden eskimişti. Yine de burası tatsız bir his veriyordu, sanki insan on yıllardır, hatta yüzyıllardır buradaymış gibi hissediyordu.

Duvarlara rastgele aralıklarla kapılar yerleştirilmişti. Jocelyn kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Luke bu kapılardan birinin ardında olabiliirdi. Kapılara atılmak, çekip açmak istiyordu fakat Sebastian'ın hançeri hâlâ elindeydi ve Sebastian'ın bunu kendisinden daha iyi bildiğine dair bir zerre kadar şüphe etmiyordu.

Koridor kıvrılmaya başladı ve Sebastian konuştu: “Seni,” dedi “sevdiğimi söyleseydim ne olurdu?”

Jocelyn ellerini gevşekçe önünde kenetledi. “Sanırım,” dedi dikkatle, “seni sevdiğim kadar beni sevemeyeceğini söyledim.”

Çift kanatlı bir kapıya vardılar ve önünde durdular. “En azından öyleymiş gibi davransaydın ya?”

Jocelyn “Sen yapabilir miydin?” dedi. “Bir parçan bana ait, biliyorsun. İblis kanı seni değiştirdi ama içindeki her şeyin sadece Valentine’dan geldiğini mi düşünüyordun?”

Sebastian cevap vermeden kapıyı omuzlayarak açtı ve içeri girdi. Bir süre sonra Jocelyn peşinden gitti ve olduğu yerde kalakaldı.

Oda kocamandı ve yarım daire şeklindeydi. Mermer zemin taştan yapılmış bir platforma doğru uzanıyor ve batı yakasın-

daki duvarda kalaslar yükseliyordu. Platformun ortasında iki taht bulunuyordu. Bunları ifade edecek başka kelime olamazdı. Altınla kaplı ağır fildişi koltuklar, her birinin yuvarlatılmış arkallığı ve bunlara doğru çıkan altı basamak vardı. Camları karanlıktan başka hiçbir şey yansıtmayan dev bir pencere tahtların her birinin arkasına asılmıştı. Bu odada bir şey acayip tanıdık geliyordu, fakat Jocelyn ne olduğunu çıkaramıyordu.

Sebastian platforma çıkıp kendisini takip etmesi için Jocelyn'e işaret etti. Jocelyn oğlunun yanma gitmek için merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Sebastian yüzünde büyük bir zafer kazanmış gibi bir ifadeyle iki tahtın önünde dikiliyordu. Bu bakışları Cehennem Kupası'na bakan babasının yüzünde de görmüştü.

"Muhteşem olacak," dedi Sebastian monoton bir sesle, "ve ona yüce efendimiz diyecekler ve şeytan ona babasının tahtını bahşedecek. Ve sonsuza dek cehennemde hüküm sürecek ve krallığının sonu gelmeyecek."

"Anlamıyorum," dedi Jocelyn. Sesi kendi kulaklarına bile kasvetli ve ruhsuz gelmişti. "Bu dünyaya hükmetmek mi istiyorsun? İblisler ve yıkımla dolu bu ölü dünyaya? Cesetlere emirler mi vermek istiyorsun?"

Sebastian bir kahkaha attı. Valentine'ın kahkahasını almıştı: haşin ve ahenkli. "Ah olamaz," dedi. "Beni tamamen yanlış anladın." Parmaklarıyla hızlı bir hareket yaptı. Jocelyn bunu Valentine'ın kendi kendine büyü öğrendiği zamanlarda yaptığı görmüştü. Artık tahtların arkasındaki iki büyük pencere boş değildi.

Bir tanesinde harap bir manzara vardı: Solmuş ağaçlar ve kavrulmuş toprak, kırık bir ayın önünde dolanan mide bulandırıcı, kanatlı yaratıklar. Kayalardan oluşan çorak bir plato pencerelerin önünde uzanıyordu. Burayı her biri birinden biraz uzakta, karanlık figürler doldurmuştu. Jocelyn bunların nöbet tutan karanlık avcılar olduğunu fark etti.

Diğer pencere ay ışığı altında huzur içinde uyuyan Alicante'yi gösteriyordu. Bir hilal, yıldızlarla dolu gökyüzü, kanallardaki suların pırıltısı. Bu manzarayı Jocelyn'in görmüştü. İçinde bulunduğu odanın neden tanıdık geldiğini şaşkınlıkla fark etti.

Gard'daki Konsey Salonu'ydu. Amfitiyatrodan taht salonuna dönüştürülmüştü. Yine de aynı kemerli çatıya, aynı büyüklüğe, iki büyük pencerenin bulunduğu yerde Cam Şehri'nin aynı manzarasına sahipti. Sadece pencerelerden biri tanıdığı dünyaya, geldiği yer olan Idris'e bakarken, diğeri şu anda içinde bulunduğu dünyaya açılıyordu.

"Bana ait bu kalede iki dünyaya çıkan kapılar var," dedi Sebastian kendinden memnun bir tavırla. "Bu dünya kurumuş bir yer, evet. Kansız cesetlerden oluşan bir yer. Ah, ama *senin* dünyanın hükmetmek için olgun. Günler geceler boyu bunun hayalini kurdum. Dünyayı hastalık ve açlıkla yavaş yavaş mı kurutayım yoksa katliam hızlı ve acısız mı olsun? Çabucak sönen tüm bu hayatın nasıl *yanacağı*ni düşünsene!" Gözleri alev alevdi. "Üstünde yükselebileceğim tepeleri düşün, milyarlarca insanın çıgıllıklarıyla doğarak yükselen, milyonlarca yanan kalbin dumanıyla yükselen!" Jocelyn'e döndü. "Şimdi,"

dedi. “Bunu senden aldığımı söyle bana. Bunlardan birinin sana ait olduğunu söyle.”

Jocelyn’in kulakları uğulduyordu. “İki taht var,” dedi.

Sebastian’ın kaşları arasında küçük bir kırışık oluştu. “Ne?”

“İki taht,” dedi. “Ben budala değilim, yanına kimi oturtmak istediğini biliyorum. Burada ona ihtiyacım var, onun burada olmasını istiyorsun. İzleyecek kimse olmadığı sürece zaferinin bir anlamı yok. O burada izlemediği sürece zaferinin bir anlamı olmayacak. Ve bu -birinin seni sevmesine duyduğun ihtiyaç- işte bu, benden geliyor.”

Sebastian gözlerini ona dikti. Dudaklarını öyle sert ısırıyordu ki, Jocelyn kanayacağına emindi. “Zaaf,” dedi kendi kendine. “Bu bir zaaf.”

“Bu insani bir şey,” dedi Jocelyn. “Peki, Clary’nin gerçekten burada oturup mutlu ya da istekli olacağını mı sanıyorsun?”

Bir an gözlerinde bir şeyin parladığını gördüğünü sandı. Fakat bir süre sonra kapkara buzlara dönüştüler. “Burada mutlu ve istekli olmasını tercih ederim, ama sadece burada olması da bana yetecektir,” dedi. “İstekli olması çok da umurumda değil.”

Jocelyn’in zihninde bir şey patlamıştı sanki. Öne doğru atılıp Sebastian’ın elindeki hançere uzandı. Sebastian geri çekilerek ondan kurtuldu ve hızlı, zarif bir hareketle dönüp bacaklarına bir tekme savurdu. Jocelyn yere düştü, yuvarlandı ve çömeldi. Ayağa kalkmadan ceketine yapışmış el onu çekerek ayağa kaldırdı.

“Seni budala kaltak,” diye hırladı Sebastian. Yüzü yüzüne çok yakındı, sol elinin parmakları köprücük kemiğinin altın-

daki derisini kazıyordu. “Canımı acıtabileceğini mi düşündün? Gerçek annemin büyüü beni koruyor.”

Jocelyn geri çekildi. “Bırak *gideyim!*”

Sol taraftaki pencere bir ışıkla parladı. Sebastian arkaya doğru yalpaladı. Jocelyn’e bakarken yüzünde şaşkınlık vardı. Ölü dünyanın harap manzarası birden alev almış, altın rengi bir ateşle yanıyor, ateşler bir sütun şeklinde bozulmuş gökyüzüne doğru yükseliyordu. Karanlık avcılar toprakta karıncalar gibi bir aşığı bir yukarı koşturuyorlardı. Yıldızlar ılıdayarak alevleri kırmızı, sarı, mavi, yeşil renkleriyle yansıtıyordu. Bir melek gibi güzel, bir o kadar da korkunçtu.

Jocelyn ağzının kenarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Bu dünyada gözleirni açtığından beri ilk kez yüreğine umut dolmuştu.

“Cennet ateşi,” dedi fısıltıyla.

“Aynen.” Sebastian gülümsedi. Jocelyn ona dehşet içinde bakıyordu. Korkuya kapılmasını beklemesine karşın tam tersi coşkulu görünüyordu. “İncil’in dediği gibi: *Yakmalık sunu yasası şudur: Yakmalık sunu bütün gece, sabaha kadar sunaktaki ateşin üzerinde kalacak. Sunağın üzerindeki ateş sönmeyecek,*” diye bağırdı ve kollarını havaya kaldırdı. Snaki pencerenin ardında yükseklere doğru, parıltılar yanan ateşi kucaklamak istiyordu. “Ateşini çölde harca kardeşim!” diye bağırdı. “Ve kumlara kan ve su gibi akıt onu ve gelmekten vazgeçme. Karşı karşıya dikilene kadar gelmekten vazgeçme.”

18

BABİL'İN NEHİRLERİ YANINDA

Enerji mühürleri iyi hoş ama, diye düşündü Clary bitkince bir başka kum tepeciğine tırmanırken, bir bardak kahveyle kıyas bile kabul etmezler. Damarlarında tatlı kafein dolaşsaydı, bir günü daha yorucu bir yürüyüşle, hatta kül yığınlarına bileklerine kadar bata çıka geçirebileceğine emindi...

“Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” dedi Simon, yanına gelip. Süzgün ve yorgun görünüyordu. Başparmaklarını sırt çantasının kayışlarına geçirmişti. Hepsi süzgün görünüyordu. Alec ve Isabelle cennet ateşi olayından sonra nöbet tutmaya gitmişti ve saklandıkları yerin civarında hiçbir iblis ve karanlık Gölge Avcısı görmemişlerdi. Yine de gerginlerdi ve hiçbirisi birkaç saatten fazla uyku uyumamıştı. Görünüşe bakılırsa Jace’in sinirleri tepesinde, heyecan için-

deydi. Bileğindeki bileziğin iz sürme büyüsunü takip ediyor, Sebastian'a delice koştururken bazen durup diğerlerini beklemeyi unutuyordu. Sonunda geridekiler ya sesleniyor ya da ona yetişmek için koşuyorlardı.

"Mud Truck'tan koca bir latte her şeyi aydınlatırdı diye mi?"

"Union Square'e pek de uzak olmayan bir yerde kahvenin için doğru miktarda kan koyan bir yer var," dedi Simon. "Ne çok tatlı ne de çok tuzlu."

Clary durdu. Topraktan kıvrılarak çıkmış ölü bir dal botlarının bağcıklarına dolanmıştı. "*Paylaşmamaktan* bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Isabelle vampirlerle ilgili şeyleri konuşurken beni dinliyor."

Clary Heosphoros'unu çıkardı. Bıçağına yeni kazınmış mühürle kılıç elinde parlıyor gibi göründü. Ucunu kullanarak sert, dikenli daldan kurtulmaya çalışıyordu. "Isabelle senin kız arkadaşın," dedi. "Seni dinlemek *zorunda*."

"Öyle mi?" Simon şaşırması benziyordu.

Clary ellerini havaya kaldırıp tepeden ilerlemeye koyuldu. Zemin sağda solda çatlak çukurlarıyla aşağıya doğru eğimliydi. Her şeyin üstü bitmek bilmeyen parlak tozlarla kaplıydı. Hava hâlâ keskin, gökyüzü soluk yeşildi. Alec ve Isabelle'in tepenin eteğinde Jace'le birlikte dikildiğini görebiliyordu. Jace bileğindeki bileziğe dokunuyor, kaşlarını çatmış uzağa doğru bakıyordu.

Clary'nin görüş alanının kenarında bir şey pırıldadı. Birden durdu. Gözlerini kısıp bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Çölün taş ve enkaz tepeciklerinin ilerisinde, uzakta gümüşe

benzer bir şeyin pırıltısı. Mızrakçığını çıkarıp koluna hızla bir ileri görüş mührü çizdi. Mızrakçığın kör ucunun verdiği acı ve yanma hissiyle zihnindeki yorgunluktan kaynaklanan sis perdesi kalktı ve görüşü keskinleşiverdi.

“Simon!” dedi. Simon onunla arayı kapatmıştı. “Şunu görüyor musun?”

Simon, Clary’nin bakışlarını takip etti. “Geçen gece gözüme ilişmişti. Isabelle’in bir şehir gördüğümü zannetiğimi söylediğini hatırlıyor musun?”

“Clary!” Jace’i. Onlara bakıyordu. Yüzü küllü havada soluk bir oyuğa benziyordu. Clary eliyle işaret etti. “Neler oluyor?”

Clary uzakta belirgin bir pırıltı, şekillerden oluşan bir öbek gördüğü yere doğru tekrar işaret etti. “Orada bir şey var,” diye seslendi. “Simon bir şehir olduğunu düşünüyor—”

Sustu, çünkü Jace çoktan işaret ettiği yöne doğru koşturmaya başlamıştı. Isabelle ve Alec şaşkınca baktıktan sonra onun arkasından fırladılar. Clary bitkince göğüs geçirdi. Yanında Simon’la birlikte onları takip etti.

Kaygan döküntülerle kaplı bayırdan yarı koşarak yarı kayarak, çakıllardan sürüklenerek aşağı inmeye başladılar. Clary tekrardan takımının kıymetini anladı: Normal ayakkabılarla pantolonları uçuşan çakıl parçalarından şimdiye kadar nasıl yırtılırdı hayal bile edemiyordu.

Bayırın eteğine koşarak indi. Jace biraz uzaktaydı. Alec ve Isabelle hemen arkasında, hızla hareket ederek kayalardan oluşmuş höyüklerle tırmanıyor, erimiş cüruflarla küçük dereciklerin üstünden atlıyorlardı. Clary üçüne yaklaştığında çöl seviyesinin

düşüyor gibi görüldüğü bir yere ilerlediklerini fark etti. Bir platonun kenarı mıydı? Yoksa bir uçurum mu?

Clary hızını arttırarak son kaya çıkıntılarından birini de güçlüke tırmandı ve sonuncusundan âdeta yuvarlanarak indi. Ayakları üzerine düştü. Kendisinden çok daha çevik olan Simon, hemen önündeydi. Jace'in önünde Büyük Kanyon gibi inen, koca bir uçurmun dibinde durduğunu gördü. Alec ve Isabelle iki yanına geçmişlerdi. Üçü de ürkütücü bir sessizlik içinde loş mor ışıktaki ileri doğru bakıyorlardı.

Jace'in duruşunda bir şey, ayakta dikilme şekli, Clary'ye yanına daha gelmeden bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu. Derken yüzündeki bakışları görünce zihninde "yolunda değil" kelimesini "çok ters" kelimesiyle değiştirdi.

Jace aşağıdaki vadiye sevdiği birinin mezarına bakar gibi bakıyordu. Vadide bir şehrin yıkıntıları vardı. Bir yamaca kurulmuş eski, çok eski bir şehir. Yamacın tepesi gri bulutlar ve sisle kaplıydı. Evlerden geriye kalan tek şey kaya yığınlarıydı ve sokaklarla binaların sarp yıkıntıları küllerle kaplanmıştı. Parlak, cansız taşlardan oluşan kırık sütunlar çöpe atılmış kibritler gibi yıkıntıların arasında devrilmiş, bu manzarayla uyumsuz bir şekilde güzellerdi.

"İblis kuleleri," diye fısıldadı Clary.

Jace karamsar bir tavırla gülümsedi. "Bilmiyorum," dedi, "ama bir şekilde burası Alicante."

"Böylesi küçük çocukların bu tür sorumlulukla karşılaşması korkunç bir yük," dedi Zachariah, Konsey Salonu'nun kapısı

Emma Carstairs ve Julian Blackthorn'un arkasından kapanırken. Alive ve Helen da kaldıkları eve kadar onlara eşlik etmek için onlarla gelmişti. İki çocuk da Konsey sorgusunun sonuna doğru yorgunluktan ayakta sallanır vaziyeteydi. Gözleri ağırlaşmış, altları kararmıştı.

İçeride sadece birkaç Konsey üyesi kalmıştı: Jia and Patrick, Maryse ve Robert Lightwood, Kadir Safar, Diana Wrayburn, Tomas Rosales ve Sessiz Biraderlerden birkaçıyla enstitü başkanları. Çoğu kendi arasında konuşuyordu. Zachariah ise Jia'nın kürsüsünün yanında dikilmiş, gözlerinde derin bir acıyla ona bakıyordu.

"Çok fazla kayıp yaşadılar," dedi Jia. "Fakat biz Gölge Avcıları'yız, pek çoğumuz küçük yaşlarda büyük kayıplar yaşıyoruz."

"Yanlarında Helen var ve amcaları," dedi Patrick. İkisi de gergin ve süzgün görünen Robert ve Maryse'den çok uzakta değildi. "Onlara gereken ilgi gösterilecektir. Emma Carstairs da Blackthorn'ları ailesi olarak görüyor."

"Genelde bizi büyütenler, bizi koruyanlar kendi kanımızdan değildir," dedi Zachariah. Jia, Emma'ya bakarken Zachariah'ın gözlerinde ayrı bir şefkat, âdeta bir acıma görüyordu. Fakat belki de ona öyle gelmişti. "Bizi sevenler ve sevdiklerimiz. Benim için de aynı şey geçerliydi. Emma Blackthorn'lardan ya da Julian'dan ayrılmadığı sürece. En önemlisi de bu."

Jia uzaktan kocasının bir zamanlar sessiz birader olmuş Zachariah'a güven verdiğini duydu, fakat aklı Helen'daydı. Yüreğinin derinliklerinde Jia bazen kızı için endişeleniyordu.

Yarı peri olan -ki güvenilmezlikleriyle bilinen bir ırktı- bir kıza kalbini vermişti. Patrick'in Aline'in bir erkek yerine bir kız seçmesinden mutlu olmadığını, Penhallow'ların bu kolunun sonu olarak gördüğü şey için yas tuttuğunu -Jia bunu bencillik olarak görüyordu- biliyordu. Kendisi ise Helen Blackthorn'un kızının kalbini kıracağından daha çok endişeleniyordu.

"Perilerin ihaneti iddiasına ne kadar inanıyorsunuz?" diye sordu Kadir.

"Tamamen inanıyorum," dedi Jia. "Çok şeyi açıklığa kavuşturuyor bu. Perilerin Alicante'ye nasıl girdiğini ve Peri halkının temsilcisine verilen esirlerle birlikte kaçtıklarını, Sebastian'ın nasıl manastırda birliklerini saklamayı başardığını, neden Mark Blackthorn'a kıymadıklarını anlatıyor. Perileri kızdırma korkusuyla değil, ittifaklarına olan saygılarından dolayı. Yarın Periler Kraliçesi'nin karşısına çıkacağım ve—"

"Saygısızlık etmek istemem ama," dedi Zachariah yumuşak sesiyle. "Bence bunu yapmamalısınız."

"Nedenmiş o?" diye sordu Patrick.

Çünkü şimdi Periler Kraliçesi'nin sahip olduğunuzu bilmediği bir bilgiye sahipsiniz, dedi Birader Enoch. Bu çok nadir olan bir şeydir. Savaşta güç üstünlük sağladığı gibi bilgi de üstünlük sağlar. Bu üstünlüğü heba etmeyin.

Jia tereddüt içindeydi. "İşler sandığınızdan daha kötü olabilir," dedi ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Bir ateş isteğiymiş bu, Spiral Labirent'ten ona gelmişti. Bunu Zachariah'a uzattı.

Zachariah olduğu yerde donakalmış gibiydi. Bir süre elindekine bakakaldı. Ardından kâğıdın üstüne bir parmağını sürdü.

Jia notu okumaktan ziyade mektubu yazanın imzasına dokunduğunu fark etti. Kalbine saplanmış bir ok gibi onu vurmuş bir imza olduğu belliydi.

Theresa Gray.

“Tessa diyor ki,” dedi nihayet, ardından boğazını temizledi zira sesi hırıltılı ve boğuk çıkmıştı. “Dediğine göre, Spiral Labirent’in büyücüleri Amalric Kriegsmesser’in cesedini incelemişler. Kalbi büzüşmüş ve organları kurutulmuş. Üzgün olduğunu söylüyor, karanlık avcılar tedavi etmenin hiçbir yolu yokmuş. Ruh çağırma cesetlerinin tekrardan hareket etmesini sağlayabilirmiş ama ruhları ebediyete kadar yok olmuş.”

“Sadece Cehennem Kupası’nın gücü hayatta kalmalarını sağlayabilir,” dedi Jia. Sesi üzüntüden titriyordu. “İçleri ölü.”

“Cehennem Kupası yok edilebilirse...” dedi Diana düşünceli bir şekilde.

“Hepsini öldürebilir, evet,” dedi Jia. “Ama Cehennem Kupası bizde değil. Sebastian’ın elinde.”

“Hepsini bir çırpıda öldürmek, bana yanlış geliyor,” dedi Tomas dehşet içinde bakışlarla. “Onlar Gölge Avcıları.”

“Hayır, değil,” dedi Zachariah. Bunu Jia’nın onunla bağdaştırdığı nazik sesiyle değil söylememişti. “Sebastian onları Gölge Avcıları olarak görmemize güveniyor. Tereddüt etmemize, insan yüzlü canavarları öldürmeyi becerememize güveniyor.”

“Merhametimize güveniyor,” dedi Kadir.

“Ben dönüştürülmüş olsaydım, yaşadığım ıstıraptan kurtarılmak isterdim,” dedi Zachariah. “İşte merhamet *budur*. Edward Longford’un kılıcını kendine doğrultmadan önce *parabatai*’sine

gösterdiği şey budur. İşte bu yüzden ona saygılarımı sundum.” Boynundaki silik mühüre dokundu.

“O hâlde Spiral Labirent’in bu işten vazgeçmesini mi isteyeceğiz?” diye sordu Diana. “Tedavi aramayı bırakmalarını mı isteyeceğiz?”

“Çoktan vazgeçtiler zaten. Tessa’nın yazdıklarını dinlemediniz mi?” dedi Zachariah. “Her zaman bir tedavi bulunmayabilir. En azından zamanında. Biliyorum -yani öğrendim ki- kişi buna güvenemez. Tek umudumuz bu olmayabilir. Karanlık avcıları ölü kabul edip yaslarını tutmalıyız ve olduğumuz şeye güvenmeliyiz: Gölge Avcıları, savaşçılar. Ne için yaratılmışsak onu yapmalıyız: savaşmalıyız.”

“Ama kendimizi Sebastian’a karşı nasıl koruyacağız? Sadece karanlık avcılar varken yeterince kötüydü, şimdi ise Peri halkıyla de savaşmamız gerek!” dedi Tomas öfkeyle. “Ve sen sadece bir çocuksun—”

“Ben yüz kırk altı yaşındayım,” dedi Zachariah. “Ve bu kazanılmaz gözüyle bakılan ilk savaşım değil. Perilerin ihanetini bir avantaja çevirebileceğimize inanıyorum. Bunu yapmak için Spiral Labirent’in yardımını isteyeceğiz, ama beni dinlerseniz size nasıl olacağını anlatırım.”

Clary, Simon, Jace, Alec, ve Isabelle Alicante’nin ürkütücü yıkıntıları arasında ilerliyorlardı. Zira Jace haklıydı: burası *sahiden*, şüphe götürmez şekilde Alicante’ydi. Öyle çok tanıdık şeyin yanından geçmişlerdi ki aksi mümkün değildi.

Şehrin etrafındaki duvarlar artık ufalanmış, kapılar asit yağmurlarıyla aşınmıştı. Cistern Meydanı. Boş kanallar süngersi siyah yosunlarla doluydu.

Tepe tahrip olmuş, çıplak bir kaya öbeğine benziyordu. Bir zamanlar yollarda bulunan izler yaralar gibi kenarlarından görülebiliyordu. Clary Gard'ın buranın tepesinde olması gerektiğini biliyordu. Tabii hâlâ yerinde olsa da gri sisten görünmüyordu.

Sonunda molozlardan oluşan yüksek bir tümseğe çıkmış, kendilerini Melek Meydanı'nda bulmuşlardı. Clary şaşkınlıkla soluklandı. Etrafını saran binaların çoğu yıkılmış olmasına karşın meydan şaşırtıcı şekilde zarar görmemişti. Sarımsı ışıktaki kaldırım taşları uzanıyordu. Anlaşmalar Holü hâlâ ayakta idi.

Gerçi beyaz taştan değildi. İnsan boyutunda burası bir Yunan tapınağına benziyordu. Oysa bu dünyada laklı metaldi. Gökyüzünden akmışa benzeyen erimiş altından oluşan bir şey bina olarak nitelendirilebilirse uzun ve kare şeklindeydi. Yapının etrafında bir kutuyu saran kurdeleler gibi dev oymalar vardı. Turuncu ışıktaki her tarafı donukça parılıyordu.

“Anlaşmalar Holü.” Isabelle kamçısını bileğine dolamış duruyor, binaya bakıyordu. “İnanılmaz.”

Siyah küllerle aşınmadan altın rengiyle yol yol olmuş merdivenlerden çıkmaya başladılar. Merdivenlerin tepesinde durup çift kanatlı dev kapılara baktılar. Dövme metalden karelerle kaplıydı. Her birinde bir imge gösteren oymalı paneller vardı. “Bu bir hikâye,” dedi Jace, daha da yaklaşıp siyah eldivenli eliyle oymalara dokunup. Her illüstrasyonun altında tanınmadık dille bir yazı yazılmıştı. Alec’e doğru baktı. “Okuyabiliyor musun?”

“Dil derslerini dinleyen *tek kişi* ben miyim?” diye sordu Alec bitkince. Yine de yazılara daha yakından bakmak için yaklaştı. “Pekâlâ, önce, paneller,” dedi. “Tarihi anlatıyorlar.” İlk panele işaret etti. Üstünde cübbeleri içinde yalınayak bir grup insan vardı ve tepelerindeki bulutlar açılıp onları yakalamak için bir el inerken korkuyla sinmişlerdi. “Burada insanlar yaşamış ya da insana benzer bir şeyler,” dedi Alec figürlere işaret ederek. “Huzur içinde yaşamışlar ve sonra iblisler gelmiş. Ardından -” Sustu. Eli bir panelin üstündeydi. Buradaki imge Clary’ye elinin tersi kadar tanıdık geliyordu. Elinde ölümcül oyuncaklarla Lyn gölünden çıkan Melek Raziel. “Melekler adına.”

“Aynen,” dedi Isabelle. “Nasıl? Bu *bizim* meleğimiz mi? Bizim gölümüz mü?”

“Bilmiyorum. Burada dediğine göre iblisler gelmiş ve onlarla savaştı için Gölge Avcıları yaratılmış,” diye devam etti Alec. Paneller ilerlerken Alec de duvar boyunca ilerliyordu. Parmağını yazıya değdirdi. “Bu kelime, *Neflim* demek. Ama Gölge Avcıları, Aşağı Dünyalılar’ın yardımını reddetmişler. Büyücülerle Peri halkı cehennemden gelen atalarına katılmışlar. İblislerin yanında yer almışlar. Neflimler yenilmiş ve katledilmiş. Son günlerinde iblisleri uzak tutmak için bir silah geliştirmişler. Ucunda yanan bir taş bulunan bir çeşit demir değneği havaya kaldırmış bir kadının olduğu paneli gösterdi. “Serafim bıçakları yokmuş, onları daha geliştirmemişler. Görünüşe bakılırsa Demir Kız Kardeşler’le Sessiz Biraderler de yokmuş. Demirciler varmış ve bir çeşit silah geliştirmişler. onlara yardım edebileceğini düşündükleri bir şey. Buradaki keli-

me 'skeptron' diyor. Her neyse, skeptron yeterli olmamış." Bir sonraki panele geçti. Burada görünen yıkımdı: Nefilimler ölü yatıyor, demir değnekli kadın yere devrilmiş, değnek bir kenara atılmış. "İblisler -burada isimlerine asmodei deniyor- güneşi yakıp gökyüzünü kül ve bulutlarla doldurmuşlar. Topraktan ateşi sökülüp şehirleri yerle bir etmişler. Hareket eden, nefes alan her şeyi öldürmüşler. Suların içindeki her şey ölene dek denizleri kurutmuşlar."

"Asmodei," diye tekrarladı Clary. "Bunu daha önce duymuştum. Lilith'in Sebastian'la ilgili söylediği bir şeydi. Doğmadan önce. 'İçinde bu kanı taşıyarak doğan çocuğun gücü dünyalar arasındaki uçurumların büyük iblislerinin gücünü geçecek. Asmodei'den daha kudretli olacak.'"

"Asmodeus dünyalar arasındaki uçurumların en büyük iblislerden biriydi," dedi Jace, Clary'nin gözlerine bakarak. Clary, Jace'in Lilith'in konuşmasını kendisi kadar net hatırladığını biliyordu. O da kendilerine melek Ithuriel tarafından gösterilen aynı tasavvuru görmüştü.

"Abbadon gibi mi?" diye sordu Simon. "Büyük iblislerden biriydi."

"Ondan çok daha güçlü. Asmodeus cehennemın prensidir. Bunlardan dokuz tane var. *Fati*. Gölge Avcıları onları yenmeyi umut bile edemez. Savaşta melekleri yok edebilirler. Dünyaları yeniden yaratabilirler," dedi Jace.

"*Asmoder*'ler Asmodeus'un çocuklarıdır. Güçlü iblislerdir. Bu dünyayı kurur sonra daha zayıf iblislerin çöpçülüğüne bırakırlar." Alec midesi bulanıyormuş gibi konuşuyordu. "Burası artık

Anlaşmalar Holü değil. Bir mezar taşı. Bu dünyadaki hayat için bir mezar taşı.”

“Ama burası *bizim* dünyamız değil mi?” Isabelle sesini yükseltmişti. “Zamanda ileri mi gittik? Eğer Kraliçe bizi kandırırsa—”

“Bizi kandırmadı. En azından bulunduğumuz yerle ilgili,” dedi Jace. “Zamanda ileri gitmedik, yanlamasına gittik. Burası bizim dünyamıza ayna tutan bir boyut. Tarihin biraz farklı ilerlediği bir yer.” Başparmaklarını kemerine sokup etrafına bakındı. “Gölge Avcıları’nın olmadığı bir dünya.”

“*Maymunlar Cehennemi*’ndeki gibi,” dedi Simon. “Tabii orası gelecekti.”

“Eh, evet, Sebastian istediğini elde ederse burası da bizim geleceğimiz olabilir,” dedi Jace. Yanan *skeptron*’u tutan kadının olduğu panele tıklattı ve kaşlarını çattı, ardından kapıya asılarak ittirdi.

Kapı havayı yaran menteşelerin çıgıllıklarıyla açıldı. Clary irkildi. Jace kılıcını çıkarıp kapıdaki aralıktan dikkatle baktı. İleride gri ışıklarla kaplı bir oda vardı. Kapıyı omuzlayarak açtı ve aralıktan geçti. Diğerlerine beklemeleri için işaret etti.

Isabelle, Alec, Clary, ve Simon birbirleriyle bakiştılar. Ardından tek kelime etmeden hemen peşinden gittiler. İlk giren Alec’ri. Arbaletini çekmişti. Isabelle kırbaıyla, Clary kılıcıyla onu izledi. Simon gözleri loş ııkta bir kedi gibi parlayarak onların peşinden geldi.

Anlaşmalar Holü’nün içi hem tanıdık hem yabancıydı. Yerler mermerdi, çatlamış, kırılmıştı. Pek çok yerde taş büyük siyah

kirler, eski kan lekelerinin kalıntıları yayılmıştı. Alicante’de cam olan tepedeki çatı çoktan gitmiş, yerine kırık parçaları kalmıştı. Gökyüzü karşısında keskin bıçaklara benziyorlardı.

Ortadaki heykel dışında odanın kendisi boştu. İçerisi hastalıklı sarı-gri bir ışıkla doluydu. Heykelin önünde duran Jace diğerleri yaklaşırken arkasına döndü.

“Size beklemenizi söyledim,” dedi Alec’e kızgınlıkla. “Söylediğim hiçbir şeyi yapmaz mısınız siz?”

“Teknik olarak pek bir şey söylemedin,” dedi Clary. “Sadece elinle işaret ettin.”

“El işaretleri de sayılıyor,” dedi Jace. “Çok anlamlı el işareti yaparım ben.”

“Burada sorumlu sen değilsin,” dedi Alec arbaletini indirerek. Duruşundan gerginliğinin bir kısmının gittiği anlaşılıyordu. Gölgeler arasında saklanmış iblisler yoktu: aşınmış duvarlardan oluşan manzara hiçbir şey kapatmıyordu ve odada heykelin dışında hiçbir şey yoktu. “Bizi korumak zorunda değilsin.”

Isabelle ikisine de gözlerini devirerek baktı ve boynunu uzatıp heykele yaklaştı. Zırhlı bir adam heykeliydi bu. Zırhlı çizmelerin içindeki ayakları altın bir kaidenin üstündeydi. Göğüs kısmı melek kanatlarıyla süslenmiş, birbirine bağlı taştan halkacıklardan oluşan zırhlı yelek giymişti. Elinde *skeptron*’un demir bir replikasını taşıyordu. Ucunda kırmızı bir mücevherin yerleştirildiği dairesel metal bir süs vardı.

Bu heykeli oyan her kimse yetenekliydi. Heykelin yüzü kare biçiminde çenesi, uzak, net bakışlarıyla güzeldi. Fakat bakışlardan daha fazlası vardı: Gözleriyle çenesinin duruşundan

bir haşinlik, ağzının bükülüşünden bir tür bencillik ve zalimlik okunuyordu.

Kaidenin üstünde bir şeyler yazılıydı. İngilizce olmamasına karşın Clary bunları okuyabiliyordu.

Jonathan Shadowhunter. İlk ve son Nefilim.

“İlk ve son,” diye fısıldadı Isabelle. “Burası *sahiden* bir mezar taşı.”

Alec iyice yere çömeldi. Kaidenin üzerinde, Jonathan Shadowhunter’ın isminin altında daha fazla yazı vardı. Bunları yüksek sesle okudu:

“Her kim ki galip gelir ve amellerimi sürdürürse, ona uluslar üzerindeki yetkimi vereceğim, böylece onları demirden değneklerle yönetecek ve ona sabah yıldızını bahşedeceğim.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu Simon.

“Bana kalırsa, Jonathan Shadowhunter’ın burnu iyice havaya kalkmış,” dedi Alec. “Bu *skeptron* denen şeyin onları kurtarmakla kalmayıp tüm dünyayı yönetmesini de sağlaayacağını düşünmüş.”

“*Ve ona sabah yıldızını bahşedeceğim,*” dedi Clary. “Bu İncil’den. Bizim İncil’imizden. Morgenstern ‘sabah yıldızı’ demek.”

“‘Sabah yıldızı’nın pek çok anlamı var,” dedi Alec. “‘Gökyüzündeki en parlak yıldız’ da olabilir ‘cennet ateşi’ de ya da ‘cennetten çıkarıldıklarında meleklerle birlikte inen ateş’ demek de olabilir. Aynı zamanda şeytanın adıdır, ışık taşıyıcı, gururun iblisi.” Doğruldu.

“Her şekilde heykelin elinde tuttuğu şey gerçek bir silah demek,” dedi Jace. “Kapıdaki oymalar gibi. *Skeptron*’un iblisleri

uzak tutmak için serafim bıçaklar yerine burada yaptıkları şey olduğunu söyledin. Kabzasındaki izlere bak. Savaş görmüş.”

Isabelle boynundaki kolyeye tıklattı. “Ve kırmızı taş. Kolyemdeki taşın aynısından yapılmış gibi görünüyor.”

Jace başını salladı. “Bence aynı taş.” Clary bir sonraki söyleyeceği cümleyi biliyordu. “O silah. Onu istiyorum.”

“Eh, alamazsın,” dedi Alec. “Heykele bağlı.”

“Hayır, değil.” Jace işaret etti. “Bak, heykel onu tutmuş, ama aslında iki ayrı parça. Heykeli yapıp skeptre’i ellerine iliştiirmişler. Yerinden çıkarılabiliyor olması *lazım*.”

“Bu doğru mu pek emin değilim-” dedi Clary. Ancak Jace ayağını kaideye koymuş tırmanmaya koyulmuştu bile. Gözlerinde Clary’nin hem sevdiği hem korktuğu o parıltı vardı. İstedigimi yaparım ve sonuçlarını sallamam.

“Bekle!” Simon, Jace’in daha fazla ilerlemesine engel olmak için atıldı. “Kusura bakmayın ama burada neler oluyor farkında mısınız?”

“Haaayır,” dedi Jace ağır ağır. “Neden bize ne olduğundan bahsetmiyorsun? Yani, vakitten bol neyimiz var ki.”

Simon kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pek çok sefere çıktım-”

“Sefer mi?” diye tekrarlardı Isabelle, şaşkınca.

“Zindanlar ve Ejderhalar’dan bahsediyor,” diye açıkladı Clary.

“Oyunlar mı?” dedi Alec kulaklarına inanamıyormuş gibi. “Belki farkında değilsindir ama bu bir oyun değil.”

“Mesele bu değil,” dedi Simon. “Mesele, Z&E oynarken grubun bir hazine yığınınına ya da parlak bir taş veya sihirli altın

bir kafatasına rastlamışsa, onu asla almamalısın. Bu her zaman bir tuzaktır.” Kollarını açıp deli gibi salladı. “Bu bir tuzak.”

Jace susuyordu. Onu daha önce hiç görmemiş ya da üstüne dikkatli düşünmemiş gibi dalgın dalgın Simon’a bakıyordu. “Buraya gel,” dedi.

Simon kaşlarını havaya dikmiş, ona doğru yaklaştı. “Ne? Ayyy!”

Jace kılıcını Simon’ın eline bırakmıştı. “Ben tırmanırken şunu tut,” dedi Jace ve kaidenin üstüne atladı. Simon’ın itirazları Jace’in heykele tırmanırken taş çarpan botlarından çıkan seslerden duyulmaz oldu. Ellerini teker teker koyup kendini yukarı çekiyordu. Heykelin ortasına, oyulmuş yeleğin basacak yerlerine varınca hazırlandı ve elini uzatıp *skeptron*’un kabzasından tuttu.

Bir göz yanılmasıydı belki ama Clary’nin heykelin gülümseyen ağzının daha zalim bir şekilde sırttığını gördü. Kırmızı taş birden yanıverdi. Jace geri çekildi, fakat içerisi sağır edici bir gürültüyle dolmuştu. Yangın alarmıyla insan çılgınlığının korkunç, durmak bilmez bir karışımıydı bu.

“Jace!” Clary heykele doğru atıldı. Jace çoktan heykelden düşmüş, berbat ses karşısında yüzünü buruşturmuştu. Kırmızı taşın ışığı inanılmazdı, tüm odayı kanlı bir aydınlıkla dolduruyordu.

“Lanet olsun,” diye bağırdı Jace, gürültünün arasından. “Simon’ın haklı çıkmasından *nefret ediyorum*.”

Simon ters ters bakarak Jace’in kılıcını eline tutuşturdu. Jace dikkatli bakışlarıyla etrafı tararken kılıcı aldı. Alec tekrar arba-

letini kaldırmıştı. Isabelle elinde kırbacıyla hazırda bekliyordu. Clary kemerinden bir hançer çıkardı.

“Buradan gitsek iyi olacak,” dedi Alec. “Bir şey olmayabilir ama—”

Isabelle bir çığlık atıp elini göğsüne vurdu. Kolyesi yine yanmaya başlamış, kalp atışına benzer yavaş, ritmik titreşimlerle parlıyordu.

“İblisler!” diye bağırdı. Tam bu sırada gökyüzü uçuşan yaratıklarla doldu. Ve sahiden *yaratıklardı*. Dev, soluk tırtıllara benzeyen ağır, yuvarlak vücutları vardı ve dizi dizi vantuzla kaplıydı. Yüzleri yoktu: her iki uçları da köpek balığı dişleriyle kocaman, yuvarlak, pembe ağızlarla sonlanıyordu. Sıra sıra küt kanatları vücutlarını çevreliyordu ve her kanadın ucunda da bıçak kadar keskin birer pençe vardı. Üstelik çok sayıdaydılar.

Jace’in bile yüzü solmuştu. “Melekler aşkına, kaçın!”

Koşmaya başladılar, fakat yaratıklar cüsselerine rağmen daha hızlıydı: Etraflarına iniyor, sulu, çirkin sesler çıkarıyorlardı. Clary çılgına dönmüş bir hâlde, seslerinin gökyüzünden düşen dev tükürük toplarına benzediğini düşündü. *Skeptron*’un yaydığı ışık onlar çıktığı anda sönmüş, içerisi gökyüzünün o berbat sarımsı ışığına gömülmüştü.

“Clary!” diye bağırdı Jace yaratıklardan biri dairesel ağzını açmış, ona doğru fırlayınca. Ucundan sarı salyalar sarkıyordu.

Güm. Bir ok iblisin ağzının tepesine gömülüverdi. Yaratık siyah kan tükürerek arkaya doğru sendeledi. Clary, Alec’in bir ok daha aldığını, yerleştirdiğini ve bıraktığını gördü. Bir iblis daha geriye doğru yalpaladı. Derken Isabelle saldırıya geçerek

kırbacını ileri geri salladı ve yarattığı parçalara ayırdı. Simon başka bir iblisi yakalamış tutuyordu. Ellerini eli, gri vücuduna daldırdı ve Jace kılıcını sapladı. İblis yıkılırken Simon tekrar yere düştü: sırt çantasının üstüne düşmüştü. Clary kırılan cam sesine benzer bir şey duyduğunu sanıyordu. Fakat bir süre sonra Simon yeniden ayağa kalkmıştı. Jace onu omzundan tutup dengesini sağladı ve kavgaya döndüler.

Clary buz kesmişti: savaşın sessiz kayıtsızlığı çökmüştü. Alec'in vurduğu iblis kıvranıyor, ağzına saplanmış oku tükürerek çıkarmaya çalışıyordu. Clary ona doğru gibi hançerini vücuduna sapladı. Yaralarından fışkıran siyah kan Clary'nin takımını ıslattı. İçerisi iblislerin irin asitleriyle karışmış çürümüş çöpe benzeyen kokularıyla dolmuştu. İblis son kez kasılıp yere düşerken Clary öğürdü.

Alec destek sağlıyor, sürekli ardı ardına okları fırlatıyor, yaralanan iblisleri sersemletiyordu. Onlar mücadele verirken Jace ve Isabelle başlarına üşüşüp kılıç ve kırbaçla onları paramparça ediyorlardı. Clary de onların izinden giderek yaralı bir iblisin daha üstüne atıldı. Ağzının altındaki yumuşak et parçasını doğradı. Yağlı iblis kanına bulanmış eli hançerin kabzasında kayıyordu. İblis tıslayarak çöktü ve Clary onunla birlikte yere düştü. Bıçak elinden fırlayınca arkasından atıldı, yeniden kaptı ve bir iblis daha güçlü vücuduyla saldırırken yan döndü.

İblis az önce yattığı yere çarptı ve tıslayarak büzüştü. Böylece Clary kendini iki açık ağzın karşısında buluverdi. Bıçağını fırlatmak üzere hazırlandı. Tam o sırada gümüş-altın rengi bir parıltıyla Isabelle'in inerek yarattığı ikiye ayırdı.

Yaratık iki parça hâlinde yere düştü. Buharlar çıkaran iç organları karmakarışık bir hâlde yere yayıldı. Savaşın verdiği kayıtsız hâline rağmen Clary kusmak üzereydi. İblisler genelde iç organlarını görmeden ölüp yok olurlardı. Oysa bu iki parçaya ayrılmış olmasına rağmen hâlâ kıvranıyor, ileri geri seğiriyordu. Isabelle yüzünü buruşturup tekrar kırbacını kaldırdı. Derken yaratığın yarısı geriye gidip dişlerini Isabelle'in bacağına geçirirken seğirmeler ani, şiddetli kasılmalara dönüştü.

Izzy bir ıgık atarak kırbacını savurdu. Yaratık onu bırakınca geriledi ve ayağı takıldı. Clary öne atılıp iblisin öteki yarısını bıçaklamaya başladı. Hanerini yaratığın sırtına saplıyordu. Sonunda iblis altında çöktü. Clary kendini iblis kanları içinde diz çökmüş hâlde buldu. Elinde ıslanmış haneriyle nefes nefese kalmıştı.

Bir sessizlik oldu. ınlayan alarm kesilmiş, iblisler yok olmuştu. Hepsini öldürmüşlerdi fakat zaferleri neşe getirmemişti. Kırbacı bileğine dolanmış, Isabelle yerde, sol bacağındaki hilal biçiminde kesikten kan akıyordu. Güçlölkle nefes alıyordu, göz kapakları pır pır ediyordu.

“Izzy!” Alec arbaletini bırakıp kanlı zeminden kız kardeşine doğru atıldı. Dizleri üstüne çöküp onu kucağına kaldırdı. Kemerindeki mızrakçığı çekti. “İz, Izzy, dayan—”

Alec'in düşürdüğü arbaleti alan Jace kusacak ya da bayılacak gibi görünüyordu. Clary, Simon'ın elinin Jace'in kolunda olduğunu görünce şaşırdı. Jace'i kaldırmak ister gibi parmaklarını koluna geçirmişti.

Alec, Isabelle'in takımının kesilmiş kumaşını çekip dizini açmak için pantolonunu yırttı. Clary ağlamamak için kendini

tutuyordu. Isabelle'in bacağı şerit şerit olmuştu: Clary'nin köpek balığı ısırıklarını gördüğü fotoğraflara benziyordu. Derin diş izleri kan ve posa hâlinde dokuyla çevrelenmişti.

Alec mızrakçığını Isabelle'in dizinin derisine koyup bir tane *iratze*, birkaç santim aşağısına bir tane daha *iratze* çizdi. Omzuları titremesine karşın eli sağlamdı. Clary elini Jace'in eline dolayıp sıktı. Jace'in eli buz gibiydi.

"Izzy," diye fısıldadı Alec. İratze'ler solarak derisine işledi ve geride beyaz izler bıraktı. Clary Hodge'u, ona ardı ardına çizdikleri sağaltıcı mühürleri hatırlamıştı, fakat yaraları çok ağırdı: mühürler silinmişti ve güçlerine rağmen kan kaybederek ölmüştü.

Alec başını kaldırıp baktı. Yüzünün şekli tuhaftı, çarpıktı. Yanağı kan olmuştu: *Isabelle'in kanı*, diye düşündü Clary. "Clary," dedi Alec. "Belki sen denersen—"

Simon birden kaskatı kesildi. "Buradan çıkmamız lazım," dedi. "Kanat seslerini duyabiliyorum. Daha fazlası geliyor."

Isabelle'in nefesi düzene girmişti. Bacağındaki kesikten akan azalmıştı. Buna karşın Clary yaraların şişkin ve kıpkırmızı hâlde, hâlâ yerlerinde olduğunu görebiliyordu. İyice canı sıkılmıştı.

Alec kardeşinin gevşek vücudunu kucaklayarak ayağa kalktı. Isabelle'in siyah saçları bir bayrak gibi sarkıyordu. "*Nereye* gideceğiz?" dedi Alec sertçe. "Koşarsak tepemize binerler—"

Jace hızla arkasını döndü. "Clary—"

Gözleri yalvarırcasına bakıyordu. Clary'nin yüreği ezilmişti. Jace asla bir şey için yalvarmazdı. Aralarında en cesur kişi şimdi Isabelle için yalvarıyordu.

Alec heykelden Jace'e, bilincini kaybetmiş kardeşinin solgun yüzüne baktı. "*Birisi,*" dedi çatlak bir sesle, "bir şeyler yapsın—"

Clary topukları üstünde dönüp duvara doğru koştu. Botundan mızrakçığını çekip fırladı ve taşın üstüne atıldı. Mızrakçığın ucu mermere değince kolu bir şokla sarsıldı. Yine de mızrakçığı bastırmaya devam etti. Mührü çizerken parmakları titreyordu. Taşın üstündeki siyah çizgiler çatlayarak bir kapı şeklinde taşı yarıdı. Çizgiler parlamaya başladı. Clary arkasından iblislerin sesini duyabiliyordu: feryatları, pençeli kanatlarının çırpışı, tıslayan seslerinin yükselerek çığlıklara dönüşmesi. Derken kapı bir ışıkla parladı.

Gümüşü bir kareydi bu, su kadar dipsizdi. Etrafındaki ateşli mühürleriyle suya da benzemiyordu. Bir portaldı bu. Clary bir elini uzatıp yüzeyine dokundu. Zihninin her yanı tek bir yeri görselleştirmeye odaklanmıştı. "*Hadi!*" diye bağırды, gözlerini üstünden ayırmadan. Yerinden bile kılmıdamıyordu. Kardeşini taşıyan Alec hızla yanından geçip içinde kayboldu. Tamamen kaybolmuştu. Ardından Simon ve Jace girdi. Jace giderken Clary'nin elini tuttu. Clary bir an arkasına dönüp baktı. Görüş alanına kocaman bir kanat, zehirler akıtan korkunç dişler girdi. Derken portalın fırtınası onu yakalayıp döndürerek kaosun ortasına doğru çekti.

Clary sert bir şekilde yere düştü. Dizlerini çarpmıştı. Portal onu Jace'ten ayırmıştı. Çabucak ayağa kalkıp etrafına bakındı. Nefes nefeseydi. Ya portal işe yaramamışsa? Ya onları yanlış bir yere götürmüşse?

Fakat tepelerindeki mühürlerle kaplı mağara duvarı tanıdık bir şekilde yükseliyordu. Ateşi yaktıkları çukur oradaydı.

Yerdeki sürtünme izleri geçen gece uyudukları zemine işaret ediyordu. Jace, Alec'in ayağa kalkarken Alec'in arbaletini düşürdü. Simon—

Alec ise Isabelle'in yanında dizleri üstündeydi. Eğer Clary portala dair başarısından biraz memnuniyet duymuşsa bu his balon gibi patlayıverdi. Isabelle kımıldamadan yatıyordu. Beti benzi atmış, nefes nefeseydi. Jace, Alec'in yanma çöküp nazikçe Isabelle'in saçlarına dokundu.

Clary, Simon'ın bileğinden yakaladığını hissetti. Sesi boğuktu. “Yapabileceğim bir şey varsa—”

Clary bir rüyadaymış gibi ilerledi ve Jace'in karşısında, Isabelle'in öteki tarafında diz çöktü. Mızrakçı kanlı ellerinden kayıyordu. Ucunu Izzy'nin bileğine koydu ve Adamant Manastırı'nın dışında yaptıklarını hatırladı. Jace'i iyileştirmeye tüm enerjisini nasıl verdiğini. *İyileş, iyileş, iyileş*, diye dua ediyordu. Sonunda mızrakçık çalışmaya başladı ve siyah çizgiler yavaş yavaş Izzy'nin ön kolunda döndü. Izzy, Alec'in kollarında inleyip irkildi. Alec'in başı eğikti, yüzü kardeşinin saçlarına gömülüydü. “Izzy, n'olur,” diye fısıldadı. “Max'ten sonra yapma bunu. Izzy, n'olur benimle kal.”

Isabelle nefesini tuttu ve göz kapakları titreşti. Yukarı doğru yükseldi, ardından *iratze* derisinde kaybolunca yere çöktü. Bacağındaki yaradan ağır ağır kan akıyordu. Clary'nin eli mızrakçıyı öyle sıkıyordu ki büküldüğünü hissetti. “Yapamıyorum,” dedi fısıltıyla. “Yeterince güçlü bir mühür çizemiyorum.”

“Senden kaynaklanmıyor, zehirden dolayı,” dedi Jace. “İblis zehiri. Kanına girdi. Bazen mühürler işe yaramıyor.”

“Tekrar dene,” dedi Alec, Clary’ye. Gözleri kuruydu fakat korkunç şekilde parlıyordu. “İratze’yi. Ya da yeni bir mühür, yeni bir tane yapabilirsin—”

Clary’ni ağzı kurumuştur. Hayatında daha fazla mühür yaratmak istediği bir zaman olmamıştı, fakat mızrakçık artık elinin bir uzantısı gibi gelmiyor, elinde ölü bir şey varmış gibi hissediyordu. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Isabelle hırıltıyla soluklanıyordu. “Bir şeyin işe yaraması lazım!” diye bağırdı Simon birdenbire. Sesi duvarlarda yankılandı. “Siz Gölge Avcısı’sınız, sürekli iblislerle savaşıyorsunuz. Bir şey yapabilmeniz gerekir—”

“*Ve sürekli ölüyorsunuz!*” diye bağırdı Jace ona. Aniden Isabelle’in üstüne çöküp midesine yumruk yemiş gibi büküldü. “Isabelle, Tanrım, üzgünüm, çok üzgünüm—”

“Çekil,” dedi Simon. Bir anda Isabelle’n yanında diz üstü çökmüştü. Hepsı Isabelle’in başında toplanmıştı. Clary’nin aklına Anlaşmalar Holü’ndeki o korkunç tablo geldi. Lightwood’lar Max’in ölü bedeninin etrafında toplanmıştı. Bir daha aynısı olamazdı, olmamalıydı—

“Onu rahat bırak,” diye homurdandı Alec. “Sen aileden değilsin, vampir—”

“Evet,” ded Simon. “Değilim.” Derken yırtıcı dişleri keskin ve beyaz, çıkıverdi. Simon kendi bileğini ağzına götürüp dişlerini geçirirken Clary yutkundu. Kanı oluk oluk koluna akmaya başladı.

Jace gözlerini kocaman açtı. Ayağa kalkıp geri çekildi. Ellerini yumruk yapmıştı, fakat Simon’ı durdurmaya kalkmadı. Simon

bileğini Isabelle'in bacağındaki yaraya tutup kanının parmaklarından akarak üstüne damlamasına, yarasını kaplamasına izin verdi.

"Sen... Ne... Yapıyorsun?" dedi Alec dişlerinin arasından. Jace gözleri Simon'ın üstünde bir elini kalırdı.

"Bırak yapsın," dedi Jace âdeta fısıldar gibi. "İşe yarayabilir, işe yaradığını duymuştum..."

Hâlâ bilinçsiz olan Isabelle ağabeyinin kollarında yükseldi. Bacakları seğiriyordu. Botunun topuğu yere saplanırken parçalanmış derisi kaynamaya başladı. Simon'ın kanı oluk oluk akmaya devam ediyor, yaranın üstünü kaplıyordu. Fakat Clary kanın altından dahi yeni, pembe derinin yırtılmış etini sardığını görebiliyordu.

Isabelle'in gözleri açıldı. Kocaman ve kararmışlardı. Bembeyaz olmuş dudaklarına renk gelmeye başlamıştı. Boş gözlerle Simon'a ardından bacağına baktı.

Parçalanmış ve lime lime olmuş deri temiz ve solgun görünüyordu. Sadece yarım ay biçiminde, beyaz, hafif izler iblisin dişinin girdiği yerleri gösteriyordu. Simon'ın kanı parmaklarından yavaş yavaş akmasına karşın bileğindeki yara büyük ölçüde iyileşmişti. Solgun göründüğünü fark etti Clary endişeyle. Normalden çok daha solgundu. Damarları derisinde kapkara çıkmıştı. Bileğini ağzına götürdü ve dişlerini çıkardı-

"Simon, hayır!" dedi Isabelle, Alec'in kucağında doğrulmaya çalışıyordu. Alec şok içinde mavi gözlerini ona dikmişti.

Clary, Simon'ı bileğinden tuttu. "Geçti," dedi. Simon'ın kol yeni, tişörtü, ağzının kenarları kan lekesi olmuştu. Teni her

zamankinden daha soğuktu, bileğinde nabız atmıyordu. “Geçti, Isabelle iyi,” dedi ve Simon’ı çekip ayağa kaldırdı. “Onlara biraz zaman verelim,” dedi yumuşak bir şekilde ve onu duvarda yaslanabileceği bir yere çekti. Jace ve Alec, Isabelle’in üstüne eğilmişti. Sesleri alçak mırıltılar hâlinde geliyordu. Clary, Simon’ı bileğinden tuttu. Simon kendini taşa bıraktı ve yorgunluktan gözleri pır pır ederek kapandı.

19

SESSİZ TOPRAKLARA DOĞRU

Karanlık avcı kadının soluk bir teni ve uzun, bakır rengi saçları vardı. Bir zamanlar güzel olabilirdi fakat şimdi pislik ve dallarla karmakarışık. Görünüşe bakılırsa, buna aldırış etmiyordu. Tabakları yere koyup esirlere arkasını döndü. Magnus ve Luke için çorbaya benzer, bulamaç gibi yulaf lapası ve Raphael için bir şişe kan.

Ne Luke ne Magnus yemeklerinin başına gitti. Magnus acıkamayacak kadar hastaydı. Üstelik Sebastian'ın lapaya zehir ya da ilaç veya ikisini kattığından biraz şüpheleniyordu. Oysa Raphael şişeyi kapıp büyük bir iştahla içti. Ağzının kenarlarından kan damlayana kadar yudumladı.

“Yavaş ol, Raphael,” dedi bir ses gölgelerin arasından ve Sebastian Morgenstern kapıda belirdi. Karanlık avcı kadın

başını eğip aceleyle yanından geçti ve kapıyı arkasından kapattı.

Şaşırtıcı derecede babasının onun yaşında olduğu hâline benziyor, diye düşündü Magnus. Şu acayip siyah gözler, ne kahverengi ne ela renginden bir iz taşıyan o simsiyah gözler. Olağandışılığıyla güzel olan bir özellik. Gülümsemesindeki şu hastalıklı seğirme. Jace’te bu hiç yoktu. Pervasızlık ve muhayyel bir özkıyımın anarşik neşesi vardı ama mutaassıb değildi. *Ki,* diye düşünüyordu Magnus, *Valentine’in onu yollama nedeni tam da buydu. Düşmanını ezmek için bir çekice ihtiyacın vardır ve Jace bundan çok daha incelikli bir silahtı.*

“Jocelyn nerede?” Elbette konuşan Luke’tu. Sesi alçak ve boğuktu, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Magnus Sebastian’a bakmanın Luke için nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Bir zamanlar *parabatai*’si olan Valentine’a benzerliği acı verici miydi yoksa bu kayıp çoktandır unutulup gitmiş miydi? “*Nerede o?*”

Sebastian bir kakhaha attı. Bu tam da kendine özgü bir şeydi. Valentine hiçbir zaman bu kadar kolay gülebilen birisi olmamıştı. Jace’in iğneleyici espiro anlayışı sadece kendi kanından aldığı bir özellik olmalıydı, tam Herondale’lere özgü bir karakter. “O iyi,” dedi Sebastian, “gayet iyi, yani hayatta demek istiyorum. Bu da umabileceğin en iyi şey.”

“Onu görmek istiyorum,” dedi Luke.

“Hımm,” dedi Sebastian bu teklif üzerine düşünüyormuş gibi. “Olmaz. Bunun benim için ne gibi bir avantajı var göremiyorum.”

“O senin annen,” dedi Luke. “Ona karşı iyi davranabilirsin.”

“Bu seni hiç ilgilendirmez, köpek.” İlk kez Sebastian’ın sesinde gençliğinin gölgesi, bir çeşit huysuzluk hissediliyordu. “Annemin üstünden ellerini çekmeyen sen, Clary’yi ailesinden biri olduğuna inandırmaya çalışan sen–”

“Senden çok daha fazla aileden biriyim,” dedi Luke. Sebastian bembeyaz kesmişti. Magnus Luke’a uyarıcı gözlerle baktı. Sebastian’ın parmakları kemerinde, Morgenstern kılıcının kabzasının görülebildiği bir yerde titriyordu.

“Yapma,” dedi Magnus alçak bir sesle. Ardından sesini yükselterek “Eğer Luke’a dokunursan,” dedi, “Clary senden nefret eder. Jocelyn de öyle.”

Sebastian elini görünür bir çabayla kılıcından uzaklaştırdı. “Ona zarar vermek istemediğimi söylemiştim.”

“Evet, sadece esir tutuyorsun,” dedi Magnus. “Bir şey istiyorsun. Clave’den bir şey ya da Clary ve Jace’ten bir şey. Sanırım ikincisi. Clave hiçbir zaman ilgini çekmedi ama kardeşinin ne düşündüğünü umursuyorsun. Onunla çok yakınız bu arada,” diye ekledi.

“O kadar yakın değilsiniz.” Sebastian hakaret eder gibi konuşuyordu. “Tanıdığı herkesin hayatını bağışlayacak değilim. O kadar deli değilim.”

“Gayet deli görünüyorsun,” dedi Raphael. O ana dek sessizliğini korumuştı.

“Raphael,” dedi Magnus uyarıcı bir sesle. Fakat Sebastian kızmış gibi görünmüyordu. Raphael’e düşünceli bakışlarla bakıyordu.

“Raphael Santiago,” dedi. “New York klanının lideri. Yoksa değil miydi? Hayır, Camille’di ve şimdi de şu deli ufaklık. Bu seni sinirlendiriyor olmalı. Bana öyle geliyor ki Manhattan’ın Gölge Avcıları şimdiye dek bu işe el atmalıydı. Ne Camille ne de zavallı Maureen Brown lider olmaya layık. Anlaşmalar’ı bozdular. Kanunlar umurlarında bile değil. Bence yeraltı dünyası ırklarının arasında vampirler Gölge Avcıları’nın en kötü davrandığı ırk. Bunu görmek için durumunuza bakmak yeter.”

“*Raphael*,” dedi Magnus tekrardan. Öne uzanıp vampirin gözlerine bakmaya çalıştı, fakat sımsıkı bağlı zincirleri şangırdadı. Bileklerindeki ağır karşısında yüzünü buruşturdu.

Raphael topukları üstünde oturmuş, az önce beslendiği için yanakları kızarmıştı. Saçları dağınıktı. Magnus’un onunla ilk tanıştığı günkü kadar genç görünüyordu. “Neden bana bunları anlatıyorsun anlamıyorum,” dedi.

“Sana vampir liderlerinden daha kötü davrandığımı söyleyemezsin,” dedi Sebastian. “Seni besledim. Seni bir kafese kapatmadım. Kazanacağımı biliyorsun, hepiniz biliyorsunuz. Ve o gün seni New York’taki tüm vampirlerin başına geçireceğim, Raphael. Hatta Kuzey Amerika’daki tüm vampirlerin başına. Onlar seni içtenlikle karşılayacaklar. İhtiyacım olan tek şey Gecenin Çocukları’nı benim tarafıma çekmen. Peri halkı çoktan benim safıma katıldı. Saray her zaman kazanan tarafı seçer. Sen de böyle yapmamalı mısın?”

Raphael ayağa kalktı. Elleri kan olmuştu. Hepsine kaşlarını çatarak bakıyordu. Raphael her şeyden önce müşkülpesentti. “Bu mantıklı geliyor,” dedi. “Senin tarafına geçeceğim.”

Luke yüzünü ellerine gömdü. Magnus dişlerinin arasından “Raphael,” dedi, “gerçekten senden beklentilerimi tamamen unutturdun.”

“Magnus, bunun bir önemi yok,” dedi Luke. Korumacı davranıyordu, Magnus bunun farkındaydı. Raphael çoktan Sebastian’ın yanına gitmişti. “Bırak gitsin. Bir şey kaybetmiş sayılmayız.”

Raphael homurdandı. “Bir şey kaybetmiş sayılmazsınız demek,” dedi. “Sizden kurtulduğum iyi oldu, budalalar. Hücrede çırpınışlarınız, arkadaşlarınızla sevgilileriniz için ağlanmalarınız. Zayıfsınız ve hep böyleydiniz—”

“Keşke gün ışığına çıkmaya izin verseydim,” dedi Magnus buz gibi bir sesle.

Raphael irkildi. Çok hafif bir hareketti bu, fakat Magnus görmüştü. Pek hoşuna gitmiş sayılmazdı ya.

Sebastian bunu görmüştü. Siyah gözlerindeki bakışlar daha da şiddetlendi. Kemerinden bir bıçak çıkardı. İnce, dar bir bıçaktı bu. Bir merhamet, bir “ötanazi” bıçağıydı. Zırhtaki boşluklar arasından girip ölümcül darbeyi vurması için tasarlanmış türden bir bıçaktı.

Metalin parıldadığını gören Raphael çabucak geri çekildi. Fakat Sebastian gülümsemekle yetinip bıçağı elinde çevirdi. Kabzası Raphael’e gelecek şekilde ona uzattı. “Al bunu,” dedi.

Raphael kuşkulu bakışlarla elini uzattı. Bıçağı alıp tuttu. Elinde gevşekçe sallanıyordu. Vampirler çok az silah kullanırdı. Kendi kendilerinin silahlarıydı onlar.

“Aferin,” dedi Sebastian. “Şimdi anlaşmamızı kanla imzalamalım. Büyücüyü öldür.”

Bıçak Raphael'in elinden düşüp yere çarptı. Sebastian öfke dolu bir bakışla eğilip bıçağı kaptı ve vampirin eline geri verdi.

"Biz bıçakla adam öldürmeyiz," dedi Raphael, bıçaktan Sebastian'ın soğuk bakışlı yüzüne dönerek.

"Sen bilirsin," dedi Sebastian. "Boğazını parçalamanı istemem. Çok kirli, yanlış anlaşılmaya çok müsait. Dediğimi yap. Büyücüye git ve onu öldüresiye bıçakla. Boğazını kes, kalbini sök. Nasıl istersen."

Raphael, Magnus'a doğru döndü. Luke tam öne atılacakken Magnus uyarıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Luke," dedi. "Yapma."

Sebastian bir kahkaha attı. "Bir kez daha bir sürünün hâkimi olacağını düşünemezsin, değil mi, Lucian Graymark? Bu savaşı kazandığımda ki kazanacağım, yanımda kız kardeşimle hüküm süreceksin ve canı istediği zaman kemik atması için seni bir kafese koyacağım."

Raphael, Magnus'a doğru bir adım daha attı. Gözleri kocaman açılmıştı. Taktığı haç boynuna öyle çok değmişti ki bıraktığı yara hiç iyileşmemişti. Elindeki bıçak parıldadı.

"Clary'nin buna müsaade edeceğini düşünüyorsan-" diye söze girdi Luke, ardından başını çevirdi. Raphael'e yaklaştı, fakat Sebastian çoktan önüne geçmiş, Morgenstern kılıcıyla yolunu kesmişti.

Magnus tuhaf bir mesafeye Raphael'in kendisine yaklaşmasını izliyordu. Magnus'un kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi, bu kadarının farkındaydı, fakat korkuyormuş gibi görünmüyordu. Pek çok kez ölüme o kadar yaklaşmıştı ki. Öyle çoktu ki bu fikir artık onu korkutmuyordu. Bazen bir

yanı bunun, o bilinmez diyarın, hiç gitmediği o yerin, henüz yaşanmamış o deneyimin özlemini çekiyordu.

Bıçağın ucu boynuna değdi. Raphael'in eli titriyordu. Magnus bıçağın ucunun boyun boşluğunda açtığı çentiğin acısını hissetti.

“İşte böyle,” dedi Sebastian, o vahşi gülümsemesiyle. “Boğazını kes. Bırak kanı yerlere aksın. Yeterince yaşadı zaten.”

Magnus o sırada Alec'i düşündü. Mavi gözlerini, ölçülü tebessümünü. New York'un tünelleri altında Alec'ten uzaklaştığını düşündü. Neden bunu yaptığını düşündü. Evet, Alec'in Camille'i görme isteği onu sinirlendirmişti, fakat bundan daha fazlası vardı.

Tessa'nın Paris'te kollarında ağladığını düşündü. Hissettiği kaybı hiç anlamadığını, çünkü kimseyi onun kadar sevmediğini, günün birinde böyle olmasından ve Tessa gibi fani sevgilisini kaybetmekten korktuğunu düşünmüştü. Ve yaşamaya devam eden olmaktansa ölen kişi olmanın daha iyi olduğunu.

Sonrasında hastalıklı bir fantezi gibi bunu savuşturmuştu ve Alec'e dek hiç hatırlamamıştı. Alec'ten ayrılmak içini paramparça etmişti. Fakat ölümsüz birinin bir fani gibi sevmesi tanrıların yıkımıydı ve tanrılar böyle yıkılırsa Magnus daha iyisini isteyemezdi. Kirpiklerinin altından Raphael'e baktı. “Hatırlıyorsun,” dedi alçak sesle. Öyle alçaktı ki Sebastian'ın kendisini duyduğundan şüpheliydi. “Bana borcun olduğunu biliyorsun.”

“Hayatımı kurtardın,” dedi Raphael uyumuş gibi. “Hiçbir zaman istemediğim bir hayat.”

“Bana ciddi olduğunu göster, Santiago,” dedi Sebastian. “Büyücüyü öldür.”

Raphael’in eli bıçağın kabzasında gerildi. Eklemleri bembeyazdı. Magnus’la konuştu. “Ruhun yok,” dedi. “Ama annemin kapısında bana söz vermeni istedim ve o benim için kutsaldır.”

“Santiago—” diye söze girdi Sebastian.

“O zamanlar on yaşındaydım. Artık değilim.” Bıçak yere düştü. Raphael dönüp Sebastian’a baktı. Kocaman, siyah gözleri berraktı. “Yapamam,” dedi. “Yapmayacağım. Ona yıllar öncesinden borcum var.”

Sebastian yerinden kımıldamıyordu. “Beni hayal kırıklığına uğrattın, Raphael,” dedi ve Morgenstern kılıcını kılıfına koydu. Öne çıkıp Raphael’in ayaklarının ucundaki bıçağı aldı ve elinde çevirdi. Bıçağın üstünde hafif bir ışık parıldadı, bir ateşin dökülen gözyaşı. “Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın,” dedi ve ardından gözün göremeyeceği kadar hızla bıçağı Raphael’in kalbine sapladı.

Hastanenin morgu buz gibiydi. Maia titremiyordu, fakat tenine iğneler batıyormuş gibi hissediyordu.

Catarina duvar boyunca uzanan cesetlerin durduğu çelik bölmelerin kenarında dikiliyordu. Sarımsı floresan ışıklardan yorgun görünüyordu. Yeşil önlüğü içinde soluk mavi bir lekeye benziyordu. Kendi kendine tuhaf bir dilde mırıldanıyordu. Bunu duyan Maia’nın tüyleri diken diken olmuştu.

“Nerede?” diye sordu Bat. Bir elinde kötü görünümlü bir av bıçağı, diğerinde köpek kulübesi büyüklüğünde bir kafes vardı. Kafesi gürültüyle yere bıraktı ve gözleri etrafı taramaya başladı.

İki çıplak çelik masa morgun ortasında duruyordu. Maia oraya bakarken içlerinden birisi öne doğru hareket etti. Tekerlekleri kiremit döşemeli yerde sürüklendi.

Catarina eliyle gösterdi. “Orada,” dedi. Gözlerini kafese dikmişti. Parmaklarıyla bir hareket yapınca kafes titreşip parlar gibi oldu. “Masanın altında.”

“Deme,” dedi Lily ağır ağır. Topukları tıklayarak öne doğru gitti. Masanın altına bakmak için eğildi ve bir çığlık atarak ayağa fırladı. Havada uçarak tezgâhlardan birinin üstüne indi ve bir yarasa gibi oraya tünedi. Siyah saçları atkuyruğundan çıkmıştı. “İğrenç bir şey,” dedi.

“O bir iblis,” dedi Catarina. Masa artık oynamıyordu. “Muhtemelen bir Dantalion ya da başka bir gulyabani türü. Ölülerle besleniyorlar.”

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi Maia bir adım öne atıp. Masaya gelmeden Bat botlu ayağıyla vurdu. Masa gürültüyle devrildi ve altındaki yaratık ortaya çıktı.

Lily haklıydı: *sahiden* iğrençti. Büyük bir köpek boyundaydı, fakat kusurlu böbrekler ve irinle kan yumrularıyla dolu grimsi, nabız gibi atan bağırsaklardan oluşan bir topa benziyordu. Ağlayan tek bir sarı göz karman çorman organların arasından bakıyordu.

“İyyy,” dedi Bat.

“Size söylemiştim,” dedi Lily. Tam bu sırada iblisten bir bağırsak fırlayarak Bat’ın ayak bileğine dolandı ve sertçe çekti. Bat yere düşünce acıdan yüzünü buruşturdu.

“Bat!” diye bağırdı Maia. Fakat yerinden kımıldamasına kalmadan Bat hızla dönüp bıçağıyla nabız gibi atan maddeyi kesti. İblis irini yerlere saçılırken geri çekildi.

“Çok *iğrenç*,” dedi Lily. Şimdi tezgâha oturmuş, dikdörtgen şeklinde bir metal nesne tutuyordu: Telefonu. Sanki bu iblisi uzaklaştıracakmış gibi.

Bat yalpalayarak ayağa kalkarken iblis Maia’ya doğru sıçradı. Maia ona bir tekme savurunca yaratık ezilmiş gibi öfkeyle yere düştü. Bat bıçağına baktı. İrin metali eritmiş, bozmuştu. Tiksintiyle dolu bir ses çıkarıp onu yere attı.

“Silah,” dedi etrafa bakarak. “Silaha ihtiyacım var—”

Maia yakındaki bir masadan bir neşter kapıp fırlattı. Pis bir sesle yaratığa saplandı. İblis ciyaktı. Bir süre sonra neşter çok güçlü bir tost makinesinden çıkmış gibi dışarı fırladı. Yerde patinaj yaparken eriyor, tıslıyordu.

“Normal silahlar işe yaramaz!” Catarina öne çıkıp sağ elini kaldırdı. Etrafı mavi alevle çevriliydi. “Sadece mühürlü bıçaklar—”

“O hâlde gidip onlardan alalım!” Nabız gibi atan yaratık ona doğru kayarken Bat nefes nefese geriye çekildi.

“Onları sadece Gölge Avcıları kullanabilir!” diye bağırdı Catarina ve elinden mavi ateş fırlayıverdi. Dümdüz yaratığa çarptı. Yaratık yerde yuvarlanıp durdu. Bat kafesi tutup iblisin önünde yere vurdu. İblis tam içeri yuvarlandığında ağzını yukarı çekiverdi.

Maia ağzı aşağı indirdi ve sürgüyü atıp iblisi içeri kilitle-di. Heps-i geri çekilmiş, yaratık büyücülerin güçlendirdiği bu hapishanenin sınırları içinde tıslayıp kendini oradan oraya atarken dehşet içinde izliyorlardı. Lily dışında hepsi. Telefonu hâlâ yaratığa doğrultulmuş hâldeydi.

“Videoya mı çekiyorsun?” diye sordu Maia.

“Olabilir,” dedi Lily.

Catarina elbise kolunu alnına sürdü. “Yardımanın için teşekkürler,” dedi. “Büyücülerin sihri bile Dantalion’ları öldüremiyor, epey zorlular.”

“Neden videoya çekiyorsun?” dedi Maia, Lily’ye.

Vampir kız omuz silkti. “Kedi gidince meydan farelere kalır... Bu durumda her zaman farelere kedi gittiğinde iblislere yem olacaklarını hatırlatmak iyidir. Bu videoyu dünyadaki tüm Aşağı Dünyalı bağlantılarıma göndereceğim. Sadece yok etmek için Gölge Avcıları’na ihtiyaç duyduğumuz iblislerin olduğunu göstermek için. Onların varlık nedeni bu.”

“Varlıkları uzun sürmeyecek,” diye tısladı Dantalion iblisi. Bat bağırıp bir adım daha geriye sıçradı. Maia onu suçlamı-yordu. Yaratığın ağzı açılmıştı. Dişlerle kaplı kaygan, siyah bir tünele benziyordu. “Saldırı yarın gece. Yarın gece savaş gecesi.”

“Ne savaş?” diye sordu Catarina. “Söyle bize yaratık yoksa seni eve götürdüğümde tasarlayabildiğim her tür yöntemle sana işkence etmeye başlarım...”

“Sebastian Morgenstern,” dedi iblis. “Yarın gece Alicante’ye saldıracak. Yarın gece Gölge Avcıları’nın varlığı son bulacak.”

Mağaranın ortasında bir ateş yanıyor, dumanlar yüksek kubbeli tavana yükselerek gölgelere karışıyordu. Simon ateşten gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Gerçek bir sıcaklık hissinde ziyade teninde gerilimli bir cazırtıya neden oluyordu. Mağaranın soğuk olduğunu Alec'in büyük kazağına sarınmasından ve başı ağabeyinin kucağında, yere yayılmış uyuyan Isabelle'in üstüne özenle serdiği battaniyeden anlamıştı. Fakat Simon bunu duyumsayamıyordu.

Clary ve Jace tünellerin iblislerle başıboş dolanması muhtemel diğer pisliklerden arınmış olduğunu garantilemek için kontrol etmeye gitmişlerdi. Alec, Isabelle'i yalnız bırakmak istememişti. Simon hareket etmeyi düşünemeyecek kadar zayıf düşmüş, sersemlemişti. Teknik açıdan nöbet tutuyor, gölgelerden herhangi bir şey gelebilir ihtimaliyle etrafı dinliyordu.

Alec alevlere bakıyordu. Sarı ışıktaki daha bitkin, daha yaşlı görünüyordu. "Teşekkürler," dedi birdenbire.

Simon âdeta yerinden sıçradı. Alec, *sen ne yapıyorsun*, cümlesinden beri ona hiçbir şey dememişti. "Ne için?"

"Kardeşimi kurtardığın için," dedi Alec. Isabelle'in siyah saçlarını okşadı. "Biliyorum," dedi duraksayarak. "Yani buraya geldiğimizde bunun bir intihar görevi olabileceğini biliyordum. Tehlikeli olduğunu biliyorum. Hepimizin hayatta kalmasını beklememem lazım, biliyorum. Fakat bu kişinin ben olacağını sanmıştım, Izzy değil..."

“Neden?” dedi Simon. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Ağzı kurumuştı.

“Çünkü ben olmasını tercih ederim,” dedi Alec. “O, Isabelle. Zeki, sert ve iyi bir savaşçı. Benden çok daha iyi. İyi olmayı, mutlu olmayı hak ediyor.” Ateşten Simon’a doğru baktı. “Senin de bir kız kardeşin var, değil mi?”

Simon bu soru karşısında ürperdi. New York bir ömür uzakta kalmış bir dünya gibiydi. “Rebecca,” dedi. “Adı Rebecca.”

“Peki, günün birinde birisi onu mutsuz etse ne yapardın?”

Simon temkinli bir şekilde Alec’e baktı. “Onu ikna etmeye çalışırdım,” dedi. “Konuşurdum. Belki anlayışlı bir kucaklaşma.”

Alec homurdandı. Tam cevap vermek üzereydi ki bir şey duymuş gibi başını çevirdi. Simon bir kaşını havaya dikti. Vampirlerden önce insanların bir ses duyması sık rastlanan bir şey değildi. Bir süre sonra kendisi de sesi fark etti ve ne olduğunu anladı: Jace’in sesiydi. Tünelin uzak ucundan yansımalar görünüyordu. Elinde bir cadı taşıyla Clary ve Jace ortaya çıktı.

Clary botlarını giymiş hâlde bile Jace’in omzuna gelmiyordu. Birbirlerine dokunmamalarına karşın ateşe doğru birlikte yürüdüler. Simon Idris’ten döndükleri günden beri bir çift gibi görünmelerine karşın şu anda aralarında bundan daha fazlasının olduğunu düşünüyordu. Bir ekip gibiydiler.

“İlginç bir şey var mı?” diye sordu Alec. Jace ateşe yaklaşıp oturdu.

“Clary mağara girişlerine büyü mühürleri çizdi. Hiç kimse-nin buraya giden bir yol olduğunu görmemesi lazım.”

“Ne kadar kalacaklar?”

“Gece boyunca, muhtemelen yarına kadar,” dedi Clary, Izzy’ye bakarak. “Burada mühürlerin daha hızlı yok olduğunu düşünürsek, sonradan onları kontrol etmem gerekecek.”

“Ve benim de Alicante’ye göre nerede konuştüğümüza göre daha iyi bir fikrim var. Geçen gece bulunduğumuz kayalıklardan oluşan çöl,” -Jace en sağdaki tünele işaret etti- “... eskiden Brocelind ormanının olduğu yere bakıyor.”

Alec gözlerini yarı kapadı. “Bu çok can sıkıcı. Orman çok güzeldi.”

“Artık değil.” Jace başını salladı. “Görebildiğin gibi sadece bir çöl.” Eğilip Isabelle’in saçlarına dokundu. Simon birden anlamsız bir kıskançlığın içini yaktığını hissetti. Ona böylesi rahatça dokunabilmesi, düşünmeden sevgisini gösterebilmesi. “O nasıl?”

“İyi. Uyuyor.”

“Yarına hareket edecek kadar düzelir mi dersiniz?” Jace endişeliydi. “Burada kalamayız. Burada olduğumuza dair yeterince uyarı gönderdik. Eğer Sebastian’ın yanma varamazsak bizi o bulacak. Üstelik yemeklerimiz bitmek üzere.”

Simon, Alec’in mırıldanarak verdiği cevabı duymadı. Aniden saplanan bir acıyla iki büklüm oldu. Nefesi kesiliyormuş gibi hissediyordu, tabii nefes *almıyordu*. Yine de içinden bir şey sökülmiş gibi göğsü sancıyordu.

“Simon. Simon!” dedi Clary hızla. Elini Simon’ın omzuna koymuştu. Simon ona baktı, gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu. “Tanrım, Simon, neyin var?” diye sordu panik içinde.

Simon yavaşça dikleşti. Acısı şimdiden azalmaya başlamıştı. “Bilmiyorum. Sanki birisi göğsüme bıçak saplamış gibi.”

Jace süratle önünde diz çöktü. Parmakları Simon’ın çenesinin altındaydı. Soluk, altın sarısı gözleriyle Simon’ın yüzünü inceliyordu. “Raphael,” dedi Jace sonunda, duygusuz bir sesle. “Senin efendindi, seni onun kanı vampir yapmıştı.”

Simon başını salladı. “Yani?”

Jace başını salladı. “Hiç,” diye mırıldandı. “En son ne zaman beslendin?”

“Ben iyiyim,” dedi Simon. Fakat Clary çoktan sağ elini tutup kaldırmıştı. Altından peri yüzüğü parmağında parlıyordu. Eli bembeyazdı, teninin altındaki damarlar siyah, mermerdeki çatlak ağırları gibiydi. “İyi değilsin. Beslenmedin mi? Onca kan kaybettin!”

“Clary—”

“Getirdiğin şişeler nerede?” Etrafta çantasını arandı ve duvarın dibinde buldu. Kendine doğru çekti. “Simon, kendine iyi bakmaya başlamazsan—”

“Yapma.” Simon çantanın kayışını elinden aldı. Clary ters ters ona bakıyordu. “Kırıldılar,” dedi. “Anlaşmalar Holü’nde iblislerle savaşırken şişeler kırıldı. Kan yok.”

Clary ayağı kalktı. “Simon Lewis,” dedi öfkeyle. “Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Neyle ilgili bir şey söylemedi?” Jace, Simon’dan uzaklaştı.

“Simon aç,” diye açıkladı Clary. “İzzy’yi iyileştirirken kan kaybetti ve yanındaki şişeler sarayda kırıldı—”

“Neden bir şey söylemedin?” diye sordu Jace. Ayağı kalkıp sarı saçlarının bir tutamını geriye itti.

“Çünkü,” dedi Simon. “Burada beslenebileceğim hayvan yok.”

“Biz varız,” dedi Jace.

“Arkadaşlarımla kanıyla beslenmek istemiyorum.”

“Neden olmasın?” Jace ateşin etrafından dolanıp Simon’a baktı. Yüzünde içten, meraklı bir bakış vardı. “Bunu daha önce de yaşamıştık değil mi? En son açken sana kanımı verdim. Biraz homoerotikti belki ama cinselliğime güveniyorum.”

Simon göğüs geçirdi. Jace’in küstahlığının altında teklifinin tamamen ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Bunun nedeni seksi olmasından ziyade Jace’in Brooklyn büyüklüğünde bir ölüm arzusuna sahip olduğuydu.

“Damarları cennet ateşiyle dolu birini emmem,” dedi Simon. “İçten dışa yanmak gibi bir isteğim yok.”

Clary saçlarını arkaya atıp boynunu açtı. “Bak, kanımı iç. Sana her zaman bunu rahatlıkla yapabileceğini söyledim—”

“Olmaz,” dedi Jace anında. Simon onun Valentine’in gemisinde zaptedildikleri zamanı hatırladığını anladı. Simon *Seni öldürürdüm* demişti. Jace ise merakla *Sana izin verirdim* diye cevap vermişti.

“Ah, Tanrı aşkına. Ben yaparım.” Alec ayağa kalktı ve Izzy’yi dikkatle battaniyenin üstüne yerleştirdi. Battaniyenin kenarını etrafına sıkıştırıp doğruldu.

Simon başını mağaranın duvarına bıraktı. “Beni sevmiyorsun bile. Şimdi de bana kanını mı sunuyorsun?”

“Kardeşimi kurtardın. Sana borçluyum.” Alec omuz silkti. Alevlerin ışığında gölgesi uzun ve karanlıktı.

“Tamam.” Simon tuhaf bir şekilde yutkundu. “Pekâlâ.”

Clary elini aşağı çekti. Bir süre sonra Simon onu tuttu ve Clary’nin kendisini çekmesine izin verdi. Karşı tarafta Alec’in mavi battaniyesine yarı sarınmış uyuyan Isabelle’e bakmadan edemiyordu.

Yavaş yavaş ve düzenli soluklar alıyordu. Izzy, onun sayesinde hâlâ nefes alıyordu.

Simon, Alec’e doğru bir adım attı ve sendeledi. Alec onu tutup dengesini sağladı. Simon’ın omzunu sımsıkı tutmuştu. Simon, Alec’in gerilimini hissetti ve birdenbire durumun tuhaflığının farkına vardı. Jace ve Clary aval aval onlara bakıyor, Alec kafasından aşağı bir kova buz gibi su dökülecekmiş gibi kendini hazırlıyordu.

Alec başını hafifçe sola çevirip boynunu açtı. Karşı duvara sabit bir şekilde bakıyordu. Simon, Alec’in başından aşağı buz gibi su dökülmek üzere olan biri gibi değil de doktorun muayenehanesinde utanç verici bir muayeneye dayanmak üzere olan birine daha çok benzediğine karar verdi.

“Bunu herkesin önünde yapmayacağım,” diye duyurdu Simon.

“Şişe çevirmece oynamıyoruz, Simon,” dedi Clary. “Sadece yemek. Sen yemek olduğun için değil Alec,” diye ekledi Alec ters ters bakınca. Ellerini havaya kaldırdı. “Boş ver.”

“Ah, melekler -” diye söze girdi Alec ve elini Simon’ın üst koluna koydu. “Hadi gel,” dedi ve onu tünelin kapıya doğru giden yönünde, biraz ilerisine çekti. Diğerleri bir kay çıkıntısının ardında kalacak ve görünmeyecek kadar ileriye.

Gerçi Simon duyma menzilinden uzaklaştıklarında Jace'in son sözlerini duymuştu. "Ne? Mahremiyete ihtiyaçları var. Mahrem bir zaman bu."

"Bence beni ölüme terk etmelisin," dedi Simon.

"Kapa çeneni," dedi Alec ve onu mağara duvarına doğru ittirdi. Düşünceli bir şekilde Simon'ı inceledi. "Boynumdan mı emmek zorundasın?"

"Hayır," dedi Simon, tuhaf bir rüyaya dalmış gibi bir hisle. "Bilekler de olur."

Alec kazağının yenini yukarı çekmeye başladı. Damgaların olduğu yerler dışında kolları çıplak ve soluktu. Simon teninin altındaki damarları görebiliyordu. Kendini tutmasına karşın, açlığın sızısını hissedebiliyordu. Yorgunluğunu unutuvermişti: Kanın gün ışığının verdiği tatla dolu, sulu ve tuzlu kokusunu alabiliyordu. Izzy'ninki gibi bir Gölge Avcısı kanı. Dilini üst dişlerinin üstünde gezdirdi. Köpek dişleri sertleşip keskinleşirken biraz şaşırdı.

"Sadece bilmeni istiyorum," dedi Alec, bileğini ona doğru tutarken, "siz vampirler için bu beslenme meselesinin bazen seksi anlarla eş olduğunu anlıyorum."

Simon'ın gözleri kocaman açıldı.

"Kardeşim bana bilmek istediklerimden çok daha fazlasını anlattı," diye itiraf etti Alec. "Her neyse, demek istediğim sana zerre kadar ilgi duymuyorum."

"Tamam," dedi Simon ve Alec'in elini tuttu. Elini kardeşçe bir şekilde kavramak istemesine karşın işe yaramamıştı. Zira Alec'in bileğinin hassas yerlerini ortaya çıkarmak için elini

eğmişti. “Aslında sen de içimi titretiyor sayılmazsın, yani eşitiz. Gerçi biraz numara yapabilirdin, mesela beş—”

“Hayır, yapamazdım,” dedi Alec. “Heteroseksüllerin tüm gay erkeklerin kendilerinden hoşlandığını düşünmesinden nefret ediyorum. Sen nasıl her kızdaki hoşlanmıyorsan ben de her erkekten hoşlanmıyorum.”

Simon kasten derin bir nefes aldı. İhtiyacı olmamasına karşın nefes alması tuhaf bir histi ama sakinleştiriciydi. “Alec,” dedi. “Rahatla. Bana âşık olduğumu düşünmüyorum. Hatta çoğu kez benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

Alec durdu. “Senden nefret etmiyorum. Neden senden nefret edecektim ki?”

“Aşağı Dünyalı olduğum için olabilir mi? Kız kardeşine âşık bir vampir olduğum ve onun benim için fazla iyi olduğunu düşündüğün için?”

“Sen de öyle düşünmüyor musun?” dedi Alec, hiçbir kin duymadan. Bir süre sonra hafifçe gülümsedi. Yüzünü aydınlatan şu Lightwood gülümsemesi, Simon’ın aklına Izzy’yi getirdi. “O benim kardeşim. Herkes için fazla iyi olduğunu düşünüyorum. Ama sen, sen iyi bir *insansın*, Simon. Vampir olmandan bağımsız olarak söylüyorum. Sadık ve zekisin ve Isabelle’i mutlu ediyorsun. Neden bilmiyorum ama öyle işte. Seninle ilk tanıştığımda seni sevmediğimi biliyorum. Ama bu değişti. Ve kardeşim bir Aşağı Dünyalı’yla çıkıyor diye onu asla yargılamam.”

Simon kımıldaman duruyordu. *Alec’in büyücülerle bir sıkıntısı yok*, diye düşündü. Bu kadarı gayet açıktı. Fakat büyücüler doğuştan büyücüydüler. Alec Lightwood çocukları arasındaki

en muhafazakâr kişiydi. Jace ve Isabelle gibi karmaşayı seven, risk alan biri değildi. Simon ondan her zaman bir vampirin *yanlış* bir şeye dönüşmüş bir olduğunu düşündüğü hissini alıyordu.

“Bir vampir olmaya razı gelmezsin,” dedi Simon. “Magnus’la sonsuza dek birlikte olmak için bile? Değil mi? Sonsuza dek yaşamak istemiyordun, onun ölümsüzlüğünü elinden almak istedin. İşte bu yüzden senden ayrıldı.”

Alec irkildi. “Hayır,” dedi. “Hayır, bir vampir olmak istemezdim.”

“O hâlde senden daha aşağı olduğumu düşünüyorsun,” dedi Simon.

Alec’in sesi çatallandı. “Deniyorum,” dedi. İşte o anda Simon hissetti. Alec bunda samimi olmayı öyle çok istiyordu ki, hatta belki biraz da samimiydi. Ne de olsa, Simon eskiden bir vampir değildi ve bir fani, ondan daha aşağı biri olacaktı. Alec’in nabzının tuttuğu bilekte arttığını hissetti. “Hadi,” dedi Alec, iç çeker gibi bir konuşmayla. Beklemekten acı çektiği belliydi. “Bitir şunu.”

“Hazır ol,” dedi Simon ve Alec’in bileğini ağzına doğru kaldırdı. Aralarındaki gerginliğe rağmen, aç ve muhtaç bedeni tepki verdi. Kasları kasıldı ve yırtıcı dişleri kendiliğinden çıkıverdi. Alec’in gözlerinin şaşkınlık ve korkuyla parladığını gördü. Açlık Simon’ın bedenini bir ateş gibi kasıp kavuruyor, bunun derinliklerinde boğulurken konuşuyor, Alec’e insanı bir şeyler söylemek için çabalıyordu. Yırtıcı dişlerinden anlaşılabilir kadar duyulduğunu umuyordu. “Magnus için üzgünüm.”

“Ben de. Hadi ısır,” dedi Alec. Simon dediğini yaptı. Yırtıcı dişleri hızla, dümdüz derisine geçti ve ağzına kan doldu. Alec’in nefesini tuttuğunu işitti ve geri çekilmesine engel olmak ister gibi gayrı ihtiyarı onu daha sıkı tuttu. Fakat Alec böyle bir şey denemedi. Deli gibi atan kalbinin sesini duyabiliyordu Simon. Bir çanın çalması gibi damarlarına vuruyordu. Alec’in kanıyla birlikte Simon korku, acı kıvılcımı ve bir şeyin hevesli ateşinin tadını alabiliyordu. Valentine’m pislikle dolu metal zemininde ilk kez Jace’in kanını içtiği zaman da bunun tadını almıştı. Belki de tüm Gölge Avcıları’nın ölüm arzusu vardı.

20

TOZUN YILANLARI

Alec ve Simon mağaranın merkezine döndüklerinde Isabelle hâlâ battaniyelere sarılı uyuyordu. Jace ateşin başında oturmuş, ellerine yaslanmıştı. Işık ve gölgeler yüzünde oynuyordu. Clary başını Jace'in kucağına koymuştu. Simon, Clary'nin gözlerinin ışıltısından uyumadığını görebiliyordu. Clary, Alec ve Simon'ın yaklaşmasını izliyordu.

Jace kaşlarını havaya dikti. "Utanç yürüyüşü mü gençler?" Alec ters ters baktı. Diş izleri görünmesin diye sol bileğini içe doğru kıvrımış, dikiliyordu. Buna karşın, izlerin çoğu *iratze* sayesinde silinmişti. Simon'ı itmemiş, kendini durdurana kadar içmesine izin vermişti. Bu yüzden biraz solgundu. "Seksi değildi," dedi.

"Biraz seksiydi," dedi Simon. Beslendiği için kendini çok daha iyi hissediyor, Alec'e sataşmaktan kendini alamıyordu.

“Hayır, değildi,” dedi Alec.

“Ben bir şeyler hissettim,” dedi Simon.

“Vakit buldukça işkence etmekten çekinme,” dedi Alec ve sırt çantasının kayışını tutmak için eğildi. “Gidip nöbet tutacağım.”

Clary esneyerek doğruldu. “Emin misin? Kan ikamesi mühürüne ihtiyacın var mı?”

“İki tane çizdim bile,” dedi Alec. “Merak etme.” Doğrulup uyuyan kardeşine baktı. “Siz Isabelle’e göz kulak olun yeter, tamam mı?” Bakışlarını Simon’a çevirdi. “Özellikle de sen, vampir.”

Alec koridordan ilerledi. Cadı taşı ince, uzun gölgelerini mağara duvarına yansıtıyordu. Jace ve Clary’yle bakıştıktan sonra ayağa kalkıp Alec’i tünele doğru takip etti. Simon seslerini duyabiliyordu, kayaların arasından gelen hafif mırıltılar. Buna karşın ne dediklerini çıkaramıyordu.

Alec’in sözleri zihninde yankılanıyordu. Isabelle’e göz kulak ol. Tüneldeki Alec’i düşündü. Sadıksın, zekisin ve Isabelle’i mutlu ediyorsun. Neden bilmiyorum ama öyle işte.

Isabelle’i mutlu etme düşüncesi içini bir sıcaklık hissiyle dolduruyordu. Simon sessizce onun yanına oturdu. Bir kedi gibi battaniyelere kıvrılmış, kolunu başının altına koymuştu. Gevşeyip sessizce yanına uzandı. Isabelle onun sayesinde hayatıydı ve ağabeyi ona hakkını vermek için yapabileceği en yakın şeyi yapmıştı.

Ateşin öreki tarafında Clary’nin sesini duydu. “İyi geceler, Simon,” dedi.

Simon, Isabelle'in saçlarını hissedebiliyordu. Çenesinin altında ipek kumaş kadar yumuşaktı. "İyi geceler," dedi ve gözlerini kapadı. Damarları Lightwood kanıyla doluydu.

Jace çabucak Alec'e yetişmişti. Alec mağara koridorunun kapıya doğru kıvrıldığı yerde durdu. Koridorun duvarları keskilerle değil de su veya rüzgârla aşınmış gibi pürüzsüzdü. Buna karşın Jace bu geçitlerin insan eliyle yapıldığına emindi.

Mağara duvarına yaslanan Alec cadı taşını kaldırdı. Jace'i beklediği belliydi. "Bir sorun mu var?"

Jace *parabatai*'sine yaklaştığında adımlarını yavaşlattı. "İyi misin emin olmak istedim."

Alec bir omzunu silkti. "Olabileceği kadar sanırım."

"Üzgünüm," dedi Jace. "Yine. Aptalca riskler alıyorum. Elimde değil."

"Sana izin veriyoruz," dedi Alec. "Bazen risklerinin bedeli oluyor. Sana izin veriyoruz çünkü buna mecburuz. Çünkü sana izin vermezsek hiçbir şey yürümez." Yırtık kol yeniyle yüzünü ovuşturdu. "Isabelle de aynı şeyi söylerdi."

"Daha önceki konuşmamızı bitirme fırsatımız olmadı," dedi Jace. "Sadece her zaman iyi olmak zorunda değilsin demek istiyordum. *Parabatai*'m olmanı istedim çünkü sana ihtiyacım vardı. Ama senin de bana ihtiyaç duyma hakkın var. Bu..." -*parabatai* mührünü gösterdi- "benim daha iyi olan diğer yarım olduğun anlamına geliyor. Ve seni kendimden daha çok önemsiyorum. Bunu unutma. Ne kadar acı çektiğini

fark etmediğim için özür dilerim. O zaman görmemiştim ama şimdi görüyorum.”

Alec bir süre yerinden kılmılamadı. Nefes bile almıyordu. Derken, elini uzatıp Jace’in saçlarını karıştırdı. Jace şaşır-
dı. Bir ağabeyin küçük kardeşinin saçlarını karıştırdığı gibi. Gülümsemesi ihtiyatlı, fakat samimi bir sevgiyle doluydu. “Beni
gördüğün için teşekkürler,” dedi ve tünelde ilerlemeye devam
etti.

“Clary.”

Clary yavaş yavaş uyandı. Sıcaklık ve ateşle, saman ve elma kokularıyla dolu keyifli rüyalardan çıkmıştı. Rüyasında Luke’un çiftliğinde, bir ağaç dalından baş aşağı sarkıyor, Simon aşağıdan el sallarken kahkahalar atıyordu. Yavaş yavaş kalçalarıyla sırtının altındaki sert zeminin, başını koyduğu Jace’in bacaklarının farkına vardı.

“Clary,” dedi tekrardan fısıldayarak. Simon ve Isabelle biraz uzakta uzanmışlar, gölgeler altında kara bir yükseltiyi andırıyorlardı. Jace gözleri parlayarak ona baktı. Soluk altın sarısı renkleriyle ateşin ışığını yansıtıyorlardı. “Banyo yapmak istiyorum.”

“Eh, ben de yüz milyon dolar istiyorum,” dedi Clary gözle-
rini ovuşturarak. “Hepimiz bir şeyler isteriz.”

Jace bir kaşını havaya dikti. “Hadi ama, düşünsene,” dedi. “Şu mağara? Gölü olan? Orada yapabiliriz.”

Clary mağarayı, alaca karanlık kadar derin, güzelim mavi sularını düşündü ve birden bir pislik tabakasıyla kaplı olduğunu

hissetti. Kir, kan, irin ve ter, saçları yağlı bir düğüm hâlinde arkada toplanmıştı.

Jace'in gözleri oynuyordu. Clary göğsünde o tanıdık hissi duyumsadı. Onu gördüğü ilk günden beri hissettiği o çekimi. Jace'e âşık olduğu anı tam olarak çıkaramıyordu, fakat onda Clary'ye hep bir aslanı, kurallardan kurtulmuş bir hayvanı, özgürlük dolu bir yaşam vaadini hatırlatan bir şey vardı. Asla "yapamam" değil, her zaman "yapabilirim" diyen. Her zaman risk ve güvenlik, asla korku ya da şüphe değil.

Elinden geldiğince çabuk ayağa kalktı. "Pekâlâ."

Jace anında kalkıp Clary'nin elini tuttu ve merkezdeki mağaradan uzaklaşan batı koridoruna çekiştirmeye başladı. Clary'nin cadı taşı yollarını aydınlatırken sessizlik içinde ilerliyorlardı. Clary'nin bir rüya ya da büyü'nün hayali sükunetini mahvedecekmiş gibi âdeta bozmaya korktuğu bir sessizlikti bu.

Dev mağara bir anda karşılarına çıktı. Clary mühür taşını bir yere koyunca ışığı söndü. Mağaranın biyolumin esansı yeterliydi: duvarlardan, çatıdan elektrikli buz saçakları gibi sarkan damla taşlardan ışık çıkıyordu. Işık huzmeleri gölgeleri delip geçiyordu. Jace, Clary'nin elini bırakıp suyun kenarına doğru kalan son birkaç adımı attı. Burada küçük sahil incecik kumdandı ve mikayla parıldıyordu. Sudan biraz geride durup "Teşekkür ederim," dedi.

Clary ona şaşkınlık içinde baktı. "Ne için?"

"Geçen gece için," dedi Jace. "Beni kurtardın. Cennet ateşi beni öldürebilirdi sanırım. Ya sen—"

"Yine de diğerlerine söyleyemeyiz," dedi Clary.

“Dün gece söylemedim değil mi?” diye sordu. Doğruydı. Jace ve Clary, Clary’nin Jace’in ateşi kontrol edip söndürmesine yardımcı olduğu ve hiçbir şeyin değişmediği hikâyesini sürdürmüşlerdi.

“Sırrımızı açık etmelerini göze alamayız, yanlış bir bakış ya da ifadeyle de olsa,” dedi Clary. “Sen ve ben, Sebastian’dan bir şeyleri saklama konusunda deneyimimiz var, ama onların yok. Bu onlara haksızlık olur. Keşke *biz* de bilmeseydik diyorum bazen...”

Clary’nin sesi kısıldı, cevap alamayınca cesareti kırılmıştı. Jace sırtını ona dönmüş, mavi, dipsiz suya bakıyordu. Clary bir adım öne atıp hafifçe omzuna dokundu. “Jace,” dedi. “Başka bir şey yapmak istiyorsan, başka bir plan yapmamız gerektiğini düşünüyorsan—”

Jace ona döndü ve Clary birden kendini onun kollarında buldu. Tüm bedeni sarsılmıştı. Jace elleriyle kürek kemiklerini kavramış, parmaklarıyla tişörtünün üstünden onu hafifçe okşuyordu. Clary ürperdi. Düşünceler rüzgârda dağılan tüyler gibi kafasında uçuyordu.

“Ne zaman,” dedi, “bu kadar temkinli oldun?”

“Ben temkinli değilim,” dedi, Jace dudaklarını şakaklarına dokundururken. Ilık nefesi kulağındaki bukleleri kımıldattı. “Sadece senin gibi değilim.”

Clary, Jace’in güldüğünü hissetti. Elleri böğrüne doğru indi ve onu belinden tuttu. “Kesinlikle değilsin. Çok daha güzelsin.”

“Beni seviyor olmalısın,” dedi. Jace’in dudakları yavaş yavaş çenesinde dolanırken nefesi tutuldu. “Herhangi birisinin senden

daha güzel olduğunu itiraf edeceğini hiç düşünmezdim.” Jace’in ağzı ağzını bulunca irkildi. Dudakları Clary’nin dudaklarını tatmak için açıldı. Clary ona doğru eğildi ve öpüşmeye başladılar. Kontrolü eline almaya kararlıydı. Kollarını Jace’in boynuna dolayıp ağzını açtı ve alt dudağını hafifçe ısırıldı.

Bu hareket umduğundan daha büyük bir etki yapmıştı. Jace’in elleri belini daha da sıktı ve ağzına doğru hafifçe inledi. Bir süre sonra çekildi. Kızarmıştı, gözleri parlıyordu. “Sen iyi misin?” dedi. “Bunu istiyor musun?”

Clary yutkunarak başını salladı. Tüm bedeni kopmuş bir tel gibi titreyordu. “Evet, istiyorum. Ben—”

“Sadece uzun süredir sana dokunma fırsatı bulamadım ve şimdi bunu yapabiliyorum,” dedi. “Burası yeri olmayabilir—”

“Eh, leş gibiyiz,” diye itiraf etti Clary.

“Leş gibi’ biraz peşin hükümlü oldu.”

Clary avuçlarını açıp ellerini kaldırdı. Tenine ve tırnaklarının altına işlemiş kirler vardı. Ona sırtıttı. “*Kelime anlamıyla* demek istemiştım,” dedi ve çenesini kaldırıp yakınlarındaki suya işaret etti. “Yıkanmayacak mıydık? Suda?”

Jace’in gözlerindeki pırıltı onları koyulaştırarak amber rengini verdi. “Doğru,” dedi ve ceketini açmak için elini uzattı.

Clary âdeta ciyaklamıştı: *Ne yapıyorsun sen?* Fakat Jace’in ne yaptığı gayet açıktı. “Suda” demişti ve takımlarıyla suya giremezlerdi. Bu kadar ilerisini düşünmemişti.

Jace ceketini bırakıp tişörtünü başının üstüne çekti. Yakası bir süre takıldı. Clary ona bakıyordu. Birdenbire yalnız oldukları gerçeğinin ve Jace’in vücudunun fazlasıyla bilincine varmıştı:

Bal rengi teni eski ve yeni damgalarla doluydu, sol göğüs kas kıvrımının hemen altında iyileşen bir yara vardı. Düz, çıkıntılı karnı dar kalçalarına doğru inceliyordu. Kilo kaybetmişti, silah kemeri bol geliyordu. Bacakları, kolları bir dansçınıninki gibi zarifti. Tişörtünü çıkarıp sarı saçlarını salladı. Clary karnına saplanan ani bir sızıyla Jace'in kendisine ait olmasının imkânsız olduğunu, sıradan insanların dokunmak bir yana yakınına bile yaklaşamayacağı biri olduğunu fark etti. Derken Jace ona baktı. Elleri kemerinde, o her zamanki muzip gülümsemesiyle güldü.

"Kıyafetlerini çıkarmayacak mısın?" dedi. "Bakmayacağıma söz verebilirdim ama yalan söylemiş olurum."

Clary takımının ceketini çıkarıp ona doğru fırlattı. Jace ceke-ti tutup sırtarak kendi kıyafetlerinin olduğu yığına bıraktı. Kemerini çözüp onu da attı. "Sapık," dedi Clary. "Tabii bu konuda dürüst davrandığın için puan kazandın."

"On yedi yaşındayım, hepimiz sapıgız," dedi ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarırken. Siyah boxer giymişti. Dizlerine kadar suya girerken onları çıkarmaması Clary'yi hem rahatlatmış hem üzmüştü. "Ya da en azından birkaç hafta içinde on yedi olacağım," diye seslendi başını çevirip. "Hesabı babamın mektuplarıyla isyan zamanından yaptım. Ocakta doğmuşum."

Ses tonunun normalliği Clary'nin içini rahatlatmıştı. Ayaklarını sallayarak botlarını çıkardı. Tişörtünü, ardından pantolonunu çekti. Ardından suyun kenarına gitti. Su serindi ama soğuk değildi. Ayak bileklerini yalayıp geçiyordu.

Jace ona bakıp gülümsedi. Derken gözleri yüzünden vücuduna, sade ketenden küloduyla sütyenine kaydı. Daha güzel

bir şey giymiş olmayı umardı, fakat iblis diyarlarına gelirken eşya listesinde “fantezi çamaşır” diye bir şey yoktu. Sütyeni açık mavi ketenden, süpermarketten alabileceğiniz gayet sıkıcı türdendi. Oysa Jace çok egzotik ve muhteşem bir şeymiş gibi bakıyordu.

Jace birden kızarıp gözlerini kaçırdı. Geriye çekildi, böylece su omzularına kadar yükseldi. Suya dalıp tekrar çıktı. Daha az heyecanlı ama daha ıslak görünüyordu. Saçları koyu sarıydı ve damlalar akıyordu. “Çabuk girersen daha kolay oluyor,” dedi.

Clary bir nefes alıp suya daldı. Su başının üstüne çıkmıştı. Muhteşemdi. Tepedeki ışıkla gümüş rengi çizgilerle lacivertti. Toza benzer taş suyla karışmış, ağır, yumuşak bir doku kazandırmıştı. Suyun üstünde kalmak kolaydı. Clary kendini bıraktığı anda suya çıktı ve saçlarını salladı.

Clary gevşeyerek göğüs geçirdi. Su yoktu fakat ellerini ovuşturuyor, kir ve kanın pul pul suda erimesini izliyordu. Saçları suyun yüzeyinde duruyor, kırmızı maviyle karışıyordu.

Su damlaları sıçrayınca başını kaldırıp baktı. Jace biraz uzağında, saçlarını savuruyordu. “Sanırım senden bir yaş büyük oluyorum,” dedi. “Çıtır sevgili buldum.”

“Altı ay,” düzeltti onu Clary. “Ve oğlak burcusun öyle mi? İnatçı, gözü kara, kuralları esneten. Hiç şaşırmadım.”

Jace, Clary’nin kalçalarından tutup suda kendine doğru çekti. Suyun derinliği Jace’in ayağının degeceği kadardı, fakat Clary’nin ayakları yetişmiyordu. Clary dik durabilmek için Jace’in omuzlarından tuttu. Jace ise Clary’nin bacaklarını çekip beline doladı. Clary, Jace’in boynundaki, omuzları ve

göğsündeki su izlerine bakarken içi ısınıyordu. Kirpiklerindeki su damlaları yıldız gibi parlıyordu.

Jace onu öpmek için yükselirken Clary ona yaklaştı. Dudakları çarpışınca Clary zevk ve acı karışımı şokla sarsıldı. Jace'in elleri teninde geziyordu. Clary iki eliyle onun başını tutup, parmaklarını ıslak buklelerine daldırdı. Jace, Clary'nin dudaklarını ayırıp dilini soktu. İkisi de soluk soluğa titriyor, nefesleri birbirine karışıyordu.

Jace bir elini uzatıp mağaranın duvarına yaslandı. Duvar ıslak olduğu için kaydı. Clary onu bırakınca Jace ayaklarını yerleştirdi. Sol kolu hâlâ Clary'ye sımsıkı sarılı, vücudunu vücuduna bastırdı. Göz bebekleri kocaman olmuştu. Hızlı kalp atışlarını Clary kalbinde hissediyordu.

"Bu," dedi Jace nefes nefese ve yüzünü Clary'nin boynuyla omzunun birleştiği yere bastırdı. Onu içine çeker gibi soluk aldı. Biraz titremekle birlikte Clary'yi sabit ve sıkı tutuyordu. "Bu çok hararettiydi."

"Uzun zaman olmuş," diye mırıldandı Clary, saçlarına nazikçe dokunarak, "biliyorsun işte, kendimizi bırakmayalı. Hem de hiç."

"İnanamıyorum," dedi Jace, "seni öpebildiğime, sana dokunabildiğime, korkmadan gerçek anlamda dokunabildiğime hâlâ inanamıyorum-" Dudaklarını boynuna bastırdı ve Clary yerinde sıçradı. Jace başını eğip ona baktı. Sular gözyaşları gibi yüzünden süzülüyor, elmacık kemiklerinin keskin kenarlarını, çenesinin kıvrımını belirginleştiriyordu.

"Gözü kara," dedi Jace. "Biliyor musun, enstitüye ilk geldiğimde Alec bana o kadar çok gözü kara demişti ki sözlüğe

bakmıştım. Ne anlama geldiğini bilmediğimden değil ama her zaman bunun cesur anlamına geldiğini düşünürdüm. Aslında 'hareketlerinin sonuçlarını umursamayan kişi' demekmiş."

Clary küçük Jace için üzölmüştü. "Ama umursuyorsun."

"Belki de yeterince değil. Sürekli değil." Sesi titredi. "Seni sevdiğim gibi. Seni tanıdığım ilk andan beri gözü kara sevdim. Sonuçlarını hiçbir zaman umursamadım. Kendime umursadığımı söyledim ama asla umursamadım. Seni iyi olmaktan çok daha fazla istiyordum. Hayatımdaki her şeyden çok istiyordum." Kasları Clary'nin elleri altında kaskatıydı, vücudu heyecandan sarsılıyordu. Clary gerilimini atsın diye eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi. Fakat Jace geri çekildi. Alt dudağını öyle sert ısıırıyordu ki derisi beyazladı.

"Clary," dedi kabaca. "Bekle, sadece bekle."

Clary bir an şaşkına döndü. Jace öpüşmeye bayılırdı. Saatlerce öpüşebilirdi ve bu konuda iyiydi. Üstelik ilgisiz de değildi. Gayet ilgiliydi. Clary dizlerini Jace'in kalçasının iki yanına dayayıp kararsızca, "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Sana bir şey söylemem lazım."

"Ah, olamaz." Başını Jace'in omzuna koydu. "Tamam. Neymiş o?"

"İblis diyarına geldiğimizde her şeyde bir şey görmüştü, hatırlıyor musun?" diye sordu. "Ve ben görmediğimi söylemiştim."

"Bana ne gördüğünü anlatmak zorunda değilsin," dedi Clary şefkatle. "Bu seni ilginlendirir."

"Zorundayım," dedi. "Bilmen lazım. İçinde iki taht olan bir oda gördüm, altın ve fildişinden tahtlar. Pencereden dünyayı

görebiliyordum ve kül olmuştu. Bu dünya gibi, ama yıkım daha yeniydi. Ateşler hâlâ yanıyordu ve gökyüzü uçan, korkunç yaratıklarla doluydu. Sebastian tahtlardan birinde oturuyordu, ben de diğerindeydim. Sen de oradaydın, Alec ve Izzy, Max de-” Yutkundu. “Ama hepiniz bir kafesteydiniz. Kapısında dev bir kilidi olan büyük bir kafes. Ve sizi içeri sokup kilidi çevirenin ben olduğumu biliyordum. Ama pişmanlık hissetmiyordum. Ben muzaffer olduğumu hissediyordum.” Soluklandı. “Şimdi beni tiksinti içinde ittirebilirsin. Sorun değil.”

Fakat elbette sorundu. Sesinin tonundaki hiçbir şey -düz ve hissiz, umuttan yoksun- iyi değildi. Clary kollarında ürperdi. Korkudan değil acımadan, Jace’in kendine olan inancının ne kadar kırılğan olduğunu bilmenin verdiği gerilimden. Ve ona vereceği cevapta ne kadar dikkatli olması gerektiğinden.

“İblis bize istediğimizi sandığı şeyi gösterdi,” dedi Clary sonunda. “Asıl istediğimiz şey değil. Bir şeyleri yanlış anladı. Bu yüzden rüyadan kurtulmayı başardık. Seni bulduğumuz zaman sen çoktan kendi rüyanda kurtulmuştun. Yani sana gösterdiği şey, aslında istediğin şey değildi. Valentine seni büyütürken her şeyi kontrol ediyordu. Hiçbir şey güvenli değildi, sevdiğin hiçbir şey güvenli değildi. Böylece iblis içine baktı ve bunu gördü. Sevdiği insanlara kötü bir şey olmaması için dünyayı tamamen kontrol etmek isteyen bir çocuğun fantezisi. Ve sana bunu vermeye çalıştı, ama aslında istediğin bu değildi. Böylece uyandın.” Yanağına dokundu. “Bir yanın sevginin yıkım olduğunu düşünen o küçük çocuk hâlâ, ama öğreniyorsun. Her gün öğreniyorsun.”

Jace bir süre şaşkınlık içinde ona baktı. Dudakları hafiften aralanmıştı. Clary yanaklarının kızardığını hissetti. Gökyüzünde görünmüş ilk yıldızmış gibi bakıyordu ona. İnanmakta güçlük çektiği dünya yüzeyini boyayan bir mucize gibi. “İzin ver de—” dedi ve sustu. “İzin verirsen, seni öpebilir miyim?”

Clary başını sallamak yerine eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Eğer sudaki ilk öpüşmeleri bir tür patlamaysa, bu güneşin süpernovaya gitmesi gibiydi. Sert, ateşli, şiddetli bir öpücüktü. Clary’nin sol dudağını ısırmış, dilleriyle dişleri birbirine çarpmış, ikisi de daha yaklaşmak için dudaklarını bastırmıştı. Birbirlerine yapışmışlardı. Ten ve kumaş, suyun serinliğiyle bedenlerinin ısısı ve ıslak tenlerinin sürtünmesiz kayışının çarpıcı bir karışımıydı.

Jace’in kolları onu tamamen sardı ve birden onu kaldırdı. Yürüyerek gölden çıktılar. Üstlerinden oluk oluk su akıyordu. Jace toza benzer kumsalda dizleri üstüne çöküp Clary’yi yığdıkları kıyafetlerin üstüne olabildiğince nazik yatırdı. Clary bir süre eşelendikten sonra vazgeçti ve geri yatıp Jace’i üstüne doğru çekti. Onu şiddetle öperken sonunda Jace inleyerek fısıldadı: “Clary, ben -senin söylemen lazım- *düşünemiyorum*-”

Clary ellerini saçlarına dolayıp yüzünü görebilecek kadar çekildi. Jace kızarmıştı, gözleri arzudan kapkara, kururken kıvrılan saçları gözlerinin önündeydi. Clary parmaklarına doladığı saçları hafifçe çekti. “Sorun yok,” diye fısıldadı. “Sorun yok, durmak zorunda değiliz. Ben istiyorum.” Onu yavaş ve sertçe öptü. “Sen istiyorsan istiyorum.”

“Ben istiyorsam mı?” Hafif kahkahasında vahşi bir yan vardı. “Anlayamıyor musun?” Derken onu tekrar öpmeye başladı. Alt dudağını ağızına alıyor, boynunu öpüyor, dudaklarını köprücük kemiğinde gezdirdiyordu. Clary ona istediği kadar, canı istediği gibi dokunabileceğini bildiği için serbestçe ellerini vücudunda gezdirdiyordu. Sanki onu çiziyormuş gibi hissediyordu. Elleri vücudunun -sırtının eğiminin, düz karnının, kalçalarının üstündeki girintilerin, kollarındaki kasların- haritasını çıkarıyordu. Resim yapıyormuş gibi ellerinin altında canlanıyordu.

Jace’in elleri Clary’nin sütyeninin altına girdiğinde aldığı histen nefesi kesildi. Jace soran bakışlarla durunca ona başını salladı. *Devam et.* Jace her an durdu. İkisinin de üstündekileri çıkarmadan önce durup gözleri ve sözleriyle devam etmesini isteyip istemediğini sordu. Clary her seferinde başını salladı ve *Evet, devam et, evet* dedi. Sonunda ikisi de çırlıçıplaktı. Clary’nin elleri durdu. Bir başkasına bundan daha yakın olmanın hiçbir yolu olmadığını düşündü. Bir adım daha atmak göğsünü açıp kalbini ortaya koymak olurdu.

Jace bir şey almak için uzandığında kaslarının gerildiğini hissetti. Derken folyonun hışırtısını işitti. Birdenbire her şey öyle gerçek gelmişti ki. Aniden heyecan bastığını hissetti: Bu gerçikti.

Jace durdu. Boş eliyle Clary’nin başını tutuyordu. Dirsekleri her iki tarafında kuma gömülmüş, vücudunun ağırlığını dengeleyordu. Her yanı gerilip titriyordu. Göz bebekleri kocaman, irisleri altın bordürler gibiydi. “Bir sorun mu var?”

Jace’in kararsız olduğunu duymak... Kalbinin *gerçekten* kırıldığını, paramparça olduğunu düşündü. “Hayır,” diye fısıldadı ve

onu tekrar kendine doğru çekti. İkisinin tadı da tuzluydu. “Öp beni,” diye yalvardı Clary. Jace dediğini yaptı. Ateşli, tembel, yavaş öpücükler kalp atışlarıyla birlikte hızlanırken vücutlarının hareketleri de canlandı. Her öpüş farklıydı, her biri bir kıvılcım gibi çakarken bir ateş büyüyordu: Kısa, yumuşak öpücükler onu sevdiğini, uzun ve yavaş, saygı dolu öpücükler ona güvendiğini, oyuncu, hafif öpücükler hâlâ umudu olduğunu, aşk dolu öpücükler kimseye olmadığı kadar ona güvendiğini söylüyordu. Clary kendini öpüskere, onların kendine ait diline, aralarında geçen o sözsüz konuşmaya bıraktı. Jace’in elleri titriyordu fakat Clary’nin vücudunda hızlı ve becerikliydiler. Yumuşak dokunuşlar onu deli ediyordu. Sonunda Jace’i ittirip kendine çekti. Parmakları, dudakları ve ellerinin sessiz çağrısıyla devam etmesi için cesaret verdi.

O son anda irkildiğinde bile, devam etmesi için onu kendine bastırıp hiç bırakmadan her tarafını ona doladı. Jace’in tüm bedeni sarsılırken gözlerini kocaman açtı. Jace’in yüzü boynunda, defalarca ismini söyledi. Sonunda Clary gözlerini kapadı ve mağaranın altın sarısı ve beyaz renklerle alev aldığını, ikisini birden cennet ateşiyle sardığını hayal etti. Hayatında gördüğü en güzel şeydi bu.

Simon, Clary ve Jace’in ayağa kalkıp kendi aralarında fısıldaşarak mağaradan gittiğinin, hayal meyal farkındaydı. *Sandığınız kadar kurnaz değilsiniz*, diye düşünmüştü kendi kendine yarı keyifle. Yine de ertesi gün hep beraber karşılaşacakları şey

düşünüldüğünde, baş başa geçirecekleri zamanı çok görmüyordu.

“Simon.” Güçbela işitilen bir fısıltıydı bu, fakat Simon dirsekleri üstünde doğrulup Isabelle’e baktı. Isabelle sırtüstü dönmüş, ona bakıyordu. Gözleri kocaman, kapkaraydı, yanakları kızarmıştı. Simon’ın göğsü kaygıyla gerildi.

“İyi misin?” dedi. “Ateşin var mı?”

Isabelle başını sallayıp battaniyelerden oluşan kozasında kısmen hareket etti. “Sadece terledim. Kim beni mumya gibi sardı böyle?”

“Alec,” dedi Simon. “Yani, belki de orada kalsan iyi olur.”

“Kalmasam daha iyi,” dedi Isabelle. Kollarını Simon’ın omuzlarına dolayıp onu kendine doğru çekti.

“Ben seni ısıtamam. Vücut sıcaklığım yok.” Bunu söylerken sesi biraz tiz çıkmıştı.

Isabelle burnuyla köprücük kemiği ve omzunun bağlandığı yeri eşeledi. “Bence ikimizi birden ısıtacağımı bilecek kadar birbirimizi yeterince tanıdık.”

Simon kendini tutamayarak ellerini Isabelle’in sırtına götürdü. Isabelle takımını çıkarmıştı ve üstünde sadece siyah bir içlik vardı. Kumaşı Simon’ın elleri altında kalın ve yumuşaktı. Isabelle maddi ve gerçek geliyordu. İnsani, nefes alan. Isabelle iyi olduğu için şimdi ismini söyleyebileceği tanrıya sessizce teşekkür etti.

“Burada başka kimse var mı?”

“Jace ve Clary tüydü, Alec ilk nöbeti aldı,” dedi Simon. “Yalnızız. Yani yalnız yalnız değil, sanki ben olsam—” Isabelle dönüp üstüne çıkınca Simon’ın nefesi kesildi. Onu yere yapış-

tırmıştı. Kolunu incelikle göğsüne koydu. “Ben olsam bunu yapmayabilirdim,” dedi Simon. “Dur diye söylemiyorum.”

“Hayatımı kurtardın,” dedi Isabelle.

“Hayır–” Isabelle gözlerini kıstığında sustu. “Cesur, kahraman bir kurtarıcı mıyım?” diye şansını denedi.

“Hı-hı.” Çenesini Simon’ın çenesine sürttü.

“Lord Montgomery işlerine girmek yok,” dedi Simon uyararak için. “Her an birisi gelebilir.”

“Normal öpüşmeye ne dersin?”

“İyi görünüyor,” dedi. Isabelle anında onu öpmeye başladı. Dudakları dayanılmayacak kadar yumuşaktı. Simon ellerini içliğinden geçirip omurgasından yukarı doğru kaydırıp ve kürek kemiklerinin çizgisini takip etti. Isabelle çekildiğinde dudakları kanlanmıştı. Boynuna vuran kanı görebiliyordu. Isabelle’in kanı, tuzlu-tatlı ve aç olmamasına karşın *istiyordu*–

“Beni ısırabilirsin,” diye fısıldadı Isabelle.

“Hayır.” Simon hafifçe kıpraştı. “Hayır, çok kan kaybettin. Yapamam.” Göğsünün gereksizce nefes almaktan kabardığını hissedebiliyordu. “Sen uyurken konuşuyorduk, burada kalamayız. Clary girişlere büyü mühürleri çizdi ama uzun süre dayanmayacaklar. Üstüdelik yemeğimiz de bitiyor. Atmosfer herkesi hasta ve zayıf düşürüyor. Ve Sebastian bizi bulacak. Ona, Gard’a gitmeliyiz, yarın.” Isabelle’in yumuşak saçlarını parmaklarıyla taradı. “Ve bu tüm gücüne ihtiyacın olduğu anlamına geliyor.”

Isabelle dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri Simon’ın üstünde geziyordu. “Periler sarayından bu dünyaya geldiğimizde ne gördün?”

Simon yüzüne hafifçe dokundu. Ona yalan söylemek istemiyordu fakat gerçek, gerçek sert ve tuhaftı. “İz, bunu yapmak—”

“Ben Max’i gördüm,” dedi Isabelle. “Ama seni de gördüm. Erkek arkadaşımydın. Birlikte yaşıyorduk ve ailem seni kabul etmişti. Kendime hayatımın bir parçası olmanı istemediğimi söyleyebilirim ama kalbim öyle demiyor,” dedi. “Hayatıma sin-sice girdin Simon Lewis. Nasıl, neden hatta ne zaman oldu bu bilmiyorum ama oldu işte. Bir bakıma nefret de ediyorum ama değiştiremiyorum ve işte buradayız.”

Simon boğuk bir ses çıkardı. “Isabelle—”

“Şimdi bana ne gördüğünü anlat,” dedi ve gözleri mika gibi parladı.

Simon ellerini mağaranın taş duvarına dayadı. “Ünlü olduğumu gördüm, bir rock yıldızıydım,” dedi yavaş yavaş. “Zengindim, ailem bir aradaydı ve Clary’yle birlikteydim. Kız arkadaşımdaydım.” Isabelle’in üstünde gerildiğini, oradan çekilmek üzere olduğunu hissetti ve onu kollarından yakaladı. “Isabelle dinle. *Dinle*. Clary kız arkadaşımdaydım ve sonra beni sevdiğini söylemek için yanıma geldiğinde ‘Ben de seni seviyorum Isabelle,’ dedim.”

Isabelle ona bakıyordu.

“*Isabelle*,” dedi. “Adını söylediğim zaman rüyadan uyandım. Çünkü onun yanlış olduğunu biliyordum. Gerçekten istediğim şey değildi.”

“Neden beni sevdiğini sadece sarhoşken ve rüyada söylüyorsun?” diye sordu.

“Zamanlamam korkunçtur,” dedi Simon. “Ama bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. İstedığımız şeyler vardır, bildiğimizin altında, hatta hissettiğimizin altında. Ruhlarımızın istediği şeyler vardır ve benimki seni istiyor.”

Simon onun nefes verdiğini işitti. “Söyle,” dedi. “Ayıkken söyle.”

“Seni seviyorum,” dedi Simon. “Gerçekten hissetmiyorsan bana karşılık vermeni istemiyorum ama seni seviyorum.”

Isabelle tekrar Simon’a yaslandı ve parmak uçlarını onun kılere bastırdı. “Gerçekten.”

Simon dirsekleri üstünde doğrulduğu anda Isabelle eğildi ve dudak dudağa geldiler. Öpüşmeye başladılar. Uzun, yumuşak, tatlı ve nazik. Derken Isabelle hafifçe geri çekildi. Nefesi düzensizdi. Simon, “O hâlde adını koymuş mu sayılıyoruz?” diye sordu.

Isabelle omuz silkti. “O ne demek hiçbir fikrim yok.”

Simon bundan çok hoşlandığı gerçeğini sakladı. “Resmi olarak erkek arkadaş, kız arkadaş mıyız? Gölge Avcıları’nın bunun için bir ritüeli var mı?” Facebook statümü ‘karmaşık’tan ‘ilişkide’ye çevireyim mi?”

Isabelle tüm sevimliliğiyle yüzünü buruşturdu. “Yüzü olan bir kitabın mı var?”

Simon bir kahkaha attı ve Isabelle eğilip onu tekrar öptü. Bu sefer Simon elini uzatıp onu aşağı doğru çekti ve birbirlerine dolandılar. Battaniyelerin içinde öpüşüyor, fısıldaşıyorlardı. Simon, Isabelle’in ağzının tadında, elinin altındaki kalçasının kıvrımında, sırtının ılık teninde kendini kaybetti. Bir iblis

diyarında olduklarını, ertesi gün savaşa gideceklerini, bir daha asla evlerini göremeyebileceklerini unutuvermişti: Her şey yok olmuştu, sadece Isabelle vardı.

“BU NEDEN SÜREKLİ OLUYOR?” Parçalanan bir cam sesi duyuldu. İkisi de doğrulunca Alec’in kendilerine ters ters baktığını gördüler. Elindeki boş şarap şişesini düşürmüştü. Mağaranın zemininde parlak cam parçaları vardı. “NEDEN ŞU KORKUNÇ ŞEYLERİ GİDİP BAŞKA BİR YERDE YAPAMIYORSUNUZ? GÖZLERİM.”

“Burası bir iblis diyarı Alec,” dedi Isabelle. “Gidebileceğimiz hiçbir yer yok.”

“Sen de ona göz kulak olmamı istedin—” diye söze girdi Simon. Ardından bunun verimli bir konuşma olmayacağını fark edip çenesini kapattı.

Alec ateşin öteki tarafına çöküp öfkeyle onlara baktı. “Peki Jace’le Clary nereye gitti?”

“Ah,” dedi Simon ihtiyatlı bir şekilde. “Kim bilebilir...”

“Heteroseksüeller,” dedi Alec. “Neden kendilerini bir türlü kontrol edemiyorlar?”

“Bu bir sır,” dedi Simon hemfikir ve uyumak için yattı.

Jia Penhallow ofisindeki masasının başında oturuyordu. Konsül’ün saygısızca eski iktidar masasında oturması öyle sıradan geliyordu ki bunun hoşnutsuzlukla karşılanması mı gerekirdi merak ediyordu. Fakat içeride yalnızdı ve anlatılamayacak kadar yorgundu.

Elinde New York'tan gelmiş bir notu tutuyordu: bir büyücü-
nün ateş isteğiydi bu. Şehirdeki tüm mıntıkaları geçecek kadar
güçlüydü. El yazısının Catarina Loss'a ait olduğunu biliyordu,
fakat sözler Catarina'nın değildi.

Konsül Penhallow,

Ben New York sürüsünün geçici lideri Maia Roberts.
Anladığımız kadarıyla Luke ve diğer esirleri almak için
elinizden geleni yapıyorsunuz. Bunun için size minnetta-
rız. İyi niyetimizin bir göstergesi olarak, size bu mesa-
ji iletmek istedim. Sebastian ve birlikleri yarın akşam
Alicante'ye saldıracak. Lütfen hazırlıklı olmak için ne
gerekiyorsa yapın. Ben de orada olmayı, yanınızda
savaşmayı isterdim, fakat bunun imkânsız olduğunu
biliyorum. Bazen sadece uyarmak, beklemek ve umut
etmek mümkün oluyor.

Unutmayın ki Clave ve Konsey -Gölge Avcıları ve
Aşağı Dünyalılar birlikte- dünyanın ışığıdır.

**Umutla,
Maia Roberts**

Umutla. Jia mektubu tekrar kıvrıp cebine koydu. Dışarıdaki
şehri düşündü. Geceleyin gökyüzünün altındaki şehri.
İblis kulelerinin soluk gümüş renkleri yakında savaşın kır-
mızısına bulanacaktı. Kocasıyla kızını düşündü. Kısa bir
süre önce Theresa Gray'den gelen kutuları, yerden Melek
Meydanı'na kadar yükseldiklerini düşündü. Her kutunun

üstüne Labirent'in mührü basılmıştı. Yüreğinin sızladığını hissetti. Biraz korku fakat aynı zamanda bir rahatlamayla. Nihayet zaman gelmiş, nihayet bekleyiş sona ermişti. Nihayet bir şansları olacaktı. Alicante'nin Gölge Avcıları'nın kanlarının son damlasına kadar savaşıacağını biliyordu: Kararlılıkla, cesaret ve inatla, intikam duygusu ve görkemle.

Umutla.

21

ÖLÜM VE ÖLÜLER DİYARININ ANAHTARLARI

“Tanrım, başım,” dedi Alec. Jace’le birlikte döküntülerle kaplı, gri tepenin zirvesini çevreleyen kaya çıkıntısının yanında diz çöktüler. Kaya onları saklıyordu. Üstelik ileri görüş mühürlerini kullanarak yarı harabeye dönmüş kaleyi görebiliyorlardı. Karanlık Gölge Avcıları karıncalar gibi toplanmışlardı.

Alicante’nin Gard tepesine eğik bir ayna tutulmuştu sanki. Tepedeki yapı bildikleri Gard’a benzemesine karşın etrafını çevreleyen dev duvarla kale bir dehlizin içindeki bahçe gibi kapatılmıştı.

“Belki de geçen gece o kadar içmemeliydin,” dedi Jace öne doğru eğilip gözlerini kısarak. Duvarın çevresinde karanlık

avcılarını eşmerkezli halkalar oluşturacak şekilde dikilmiş, içeri giren kapının önünde sık bir saf olmuşlardı. Tepenin sağında solundaki stratejik noktalarda daha küçük gruplar konuşlanmıştı. Alec, Jace'in düşmanın kaç kişi olduğunu hesapladığını, kafasında çeşitli stratejiler oluşturup, işe yaramayacakları gözden çıkardığını görebiliyordu.

"Belki de geçen gece yaptığın şey konusunda kendini daha az beğenmiş görünmeye çalışmalısın," dedi Alec.

Jace az kalsın tepeden düşüyordu. "Kendimi beğenmiş görünmüyorum. Yani," diye çevirdi lafı, "normalden daha fazla değil."

"Yapma," dedi Alec, mızrakçığını çıkarırken. "Yüzünü gayet açık ve pornografik bir kitap gibi okuyabiliyorum. Okumaz olsaydım."

"Yani bana kendi tarzında şeytan görsün yüzünü mü demek istiyorsun?" diye sordu Jace.

"Magnus'la kaçtığımızda benimle dalga geçtiğini ve boynumun üstüne mi düştüğümü sorduğunu hatırlıyor musun?" dedi Alec. Mızrakçığın ucunu ön koluna koyup bir *iratze* çizmeye başladı. "Ödeşmiş olduk."

Jace homurdanarak Alec'ten mızrakçığı aldı. "Ver şunu," dedi ve her zamanki dağınık çizimiyle onun için *iratze*'yi tamamladı. Alec uyuştüğünü hissetti ve başağrısı azalmaya başladı. Jace dikkatini tekrar tepeye yöneltti.

"Asıl ilginç olan ne biliyor musun?" dedi Jace. "Çok az uçan iblis gördüm ama Kara Gard'dan gayet uzak duruyorlar—"

Alec bir kaşını havaya dikti. "Kara Gard mı?"

“Daha iyi bir isim koyabilir misin?” Jace omuz silkti. “Her neyse, Dark Gard’la tepeden uzak duruyorlar. Sebastian’a hizmet ediyorlar ama görünüşe bakılırsa alanına saygı gösteriyorlar.”

“Eh, o kadar uzakta olamazlar,” dedi Alec. “O alarmı tetiklediğinde Anlaşmalar Holü’ne epey hızlı geldiler.”

“Kalenin *içinde* olabilirler,” dedi Jace, ikisinin de düşüncesini dillendirmişti.

“Keşke *skeptron*’u almayı başarsaydın,” dedi Alec sakın bir sesle. “İçimde bir ses bir sürü iblisi temizleyebileceğini söylüyor. Tabii onca seneden sonra hâlâ çalışıyorsa.” Jace’in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Alec aceleyle “Tabii bir başkası almış olamazdı,” dedi. “Denedin -”

“Emin değilim,” dedi Jace. Hem hesap yapıyor, hem de dalmış gibiydi. “Hadi gel. Diğerlerinin yanına dönelim.”

Cevap verecek vakit yoktu, Jace çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Alec de Kara Gard’ın görüş menzilinin dışında, geriye doğru sürünerek onu izledi. Yeterince mesafe gittikten sonra doğrulup döküntülerden oluşan bayırdan diğerlerinin beklediği yere doğru yarı kayarak indiler. Simon, Izzy’nin yanında duruyordu. Clary eskiz defteriyle kalemini çıkarmış mühürler çiziyordu. Başını sallamasına, kâğıtları koparıp elinde buruşturmasına bakılırsa, istediği kadar iyi gitmiyordu.

“Çöp mü döküyorsun?” diye sordu Jace. Alec’le birlikte koşar adım üçünün yanına gelmişlerdi.

Clary ona susturmak için olduğunu umduğu bir bakış attı fakat daha ziyade ağlamaklıydı. Jace de aynı şekilde ona baktı.

Alec sürekli yalnız olduğunun hatırlatılmaması karşılığında bu dünyanın karanlık iblislerine bir kurban verse ne olacağını düşündü. Ve sadece yalnız da değildi. Sadece Magnus'u özlemekle kalmıyor, onun için çok korkuyordu. Asla tamamen kurtulamadığı sürekli içini sızlatan derin bir korku.

"Jace, bu dünya yanıp kül olmuş ve tüm canlılar ölü," dedi Clary. "Geri dönüşüm yapacak kimse kalmadığına eminim."

"Eee, ne gördünüz?" diye sordu Isabelle. Alec ve Jace keşfe çıktığında arkada bırakılmak pek hoşuna gitmemişti. Fakat Alec gücünü sonraya saklaması konusunda ısrar etmişti. Bugünlerde onun sözünü daha çok dinlediğini düşünüyordu Alec. Sadece düşüncelerine saygı duyduğu insanları dinlediği gibi. Bu güzeldi işte.

"İşte." Jace cebinden mızrakçığını alıp eğildi. Takımının ceketini çıkardı. Sarımsı toprağa mızrakçığının sivri ucuyla çizerken sırt kasları tişörtünün altında oynuyordu. "Burası Gard. Sadece tek bir giriş var ve dış duvardaki kapıdan. Şu anda kapalı ama açma mührü icabına bakacaktır. Asıl mesele kapıya nasıl ulaşacağımız. En iyi savunma pozisyonları burada, burada ve burada" -mızrakçığıyla toprağın üstünde hızlı vuruşlar yaptı- "yani etrafından dolanıp arkadan gideceğiz. Buranın coğrafyası bizim Alicante'deki gibiyse ki öyle görünüyor, tepenin arkasında doğal bir patika var. Oraya yaklaştığımızda şurada ve şurada ayrılacağız" -mızrakçığıyla kıvrımlarla paternler çiziyordu ve kürek kemiklerinin arasında ter lekesi belirdi- "ve yolumuza çıkan iblislerle karanlık avcılar ortaya doğru sürümeye çalışacağız." Oturdu ve kaygıyla dudağını ısırdı. "Çoğunu ortadan

kaldırabilirim ama bu sırada onları belli bir sınırdan tutmanız gerekecek. Planı anladınız mı?”

Hepsi de bir süre sessizlik içinde baktı. Ardından Simon bir el hareketi yaptı. “Şu titrek olan şey ne?” dedi.

“Bir ağaç mı?”

“Onlar *kapılar*,” dedi Jace.

“İıı,” dedi Isabelle memnun. “Şu dönemeçli şeyler ne? Hendek mi var?”

“Onlar gidiş yolları. Cidden, daha önce bir strateji haritası gören tek kişi ben miyim?” diye sordu Jace. Mızrakçığını atıp elini sarı saçlarına daldırdı. “Anlattıklarımın *herhangi bir şey* anladınız mı?”

“Hayır,” dedi Clary. “Stratejin muhtemelen harikadır ama çizim becerin korkunç. Karanlık avcılarının hepsi ağaca benziyor ve kalen bir kurbağa gibi. Açıklamanın daha iyi bir yolu olmalı.”

Jace topukları üstüne çöküp kollarını kavuşturdu. “Pekâlâ, dinlemeyi çok isterim.”

“Bir fikrim var,” dedi Simon. “Daha önceden Zindanlar ve Ejderhalar’dan bahsettiğimi hatırlıyorsunuz değil mi?”

“Gayet net hatırlıyoruz,” dedi Jace. “Karanlık bir zamandı.”

Simon onu duymazdan geldi. “Bütün karanlık Gölge Avcıları kırmızı giyiniyor,” dedi. “Ve çok zeki ve otomatik değiller. İradeleri alıkoyulmuş gibi görünüyor. En azından bir yanıyla Sebastian tarafından. Değil mi?”

“Evet,” dedi Isabelle ve Jace’e yatıştırmak ister gibi bir bakış attı.

“Z&E’de düşman bir orduyla baş etmem gerektiğinde ilk hamlem bir grubunu -mesela beşini- ayartıp kıyafetlerini almaktı.”

“Kaleye dönmeleri gerekeceği ve utançları morallerini olumsuz etkileyeceği için mi?” dedi Jace. “Çünkü kulağa karmaşık geliyor.”

“Demek istediği şeyin kıyafetlerini alıp saklanmak için giymek olduğuna eminim,” dedi Clary. “Böylece dikkat çekmeden kapılardan girebiliriz. Diğer karanlık avcılar yeterince akıllı değillerse fark etmeyebilirler.” Jace şaşkınlık içinde ona baktı. Clary omuz silkti. “Bu her filmde vardır.”

“Biz film izlemeyiz,” dedi Alec.

“Bence asıl soru *Sebastian* film izliyor mu olacak,” dedi Isabelle. “Bu arada onu gördüğümüzde stratejimiz hâlâ ‘güven bana’ mı olacak?”

“*Güven bana* olacak,” dedi Jace.

“İyi bari,” dedi Isabelle. “Bir an gerçek bir plan olacak diye korktum, hani izlememiz gereken adımlar gibi. Bilirsiniz, güven verici bir şey.”

“Bir plan var zaten.” Jace kemerinden mızrakçığını çıkarıp yalpalayarak ayağa kalktı. “Simon’ın Sebastian’ın kalesine girmeyle ilgili fikri. Onu yapacağız.”

Simon ona baktı. “Ciddi misin?”

Jace ceketini yerden aldı. “İyi bir fikir.”

“Ama *benim* fikrim,” dedi Simon.

“Ve iyiydi, bu yüzden yapıyoruz. Tebrikler. Tepeyi çizdiğimiz gibi çıkacağız ve sonra zirveye vardığımızda planını sahneye koyacağız. Ve oraya vardığımızda...” Clary’ye döndü. “Seelie

Saray'nda yaptığın o şey. Zıplayıp duvara mühür çizmiştin ya, tekrar yapabilir misin?"

"Bir mahsuru yok," dedi Clary. "Neden ki?"

Jace gülümsemeye başladı.

Emma küçük tavan arası odasında yatağına oturmuştu. Etrafı kâğıtlarla çevriliydi.

Sonunda onları Konsül'ün ofisinden aldığı dosyadan çıkarmıştı. Yatak örtüsünün üstüne yayılmış, küçük pencereden giren güneş ışığında aydınlanıyorlardı. Buna karşın, Emma onlara dokunacak gücü bir türlü bulamıyordu.

Parlak Los Angeles gökyüzü altında çekilmiş, annesiyle babasının cesetlerine ait fotoğraflar vardı. Cesetleri neden Idris'e getiremediklerini şimdi anlayabiliyordu. Soyulmuşlardı. Derileri çirkin, siyah karalamalarla işaretlenmediği yerlerde. Damgalara hiç benzemiyorlardı, korkunçlardı, kül gibi griydi. Etraflarındaki kum yağmur yağmış gibi ıslaktı. Akıntı çizgisinin çok gerisindeydiler. Emma bu bilgileri özümsemeye çalışırken içinden gelen kusma isteğine karşı koymaya çalışıyordu: Cesetlerin nerede bulunduğu, ne zaman teşhis edildiği, Gölge Avcıları onları kaldırmaya çalıştığında nasıl öbek öbek döküldükleri—

"Emma." Gelen Helen'dı. Kapı eşiğinde dikiliyordu. Pencereden giren ışık Mark'a olduğu gibi saçlarının kenarlarını gümüş rengine çeviriyordu. Her zamankinden çok Mark'a benziyordu. Hatta stresten zayıflamış, elmacık kemiklerinin

zarif çıkıntıları, kulaklarının üstündeki sivrilik daha net bir şekilde görülüyordu. “Onları nereden buldun?”

Emma küstahça çenesini kaldırdı. “Konsül’ün ofisinden aldım.”

Helen yatağın ucuna oturdu. “Emma, onları geri götürmelisin.”

Emma bir parmağını kâğıtlara dayadı. “Annemle babama ne olduğunu öğrenmek için bunlara bakmayacaklar,” dedi. “Bunun sadece karanlık avcılarının yaptığı rastgele bir saldırı olduğunu söylüyorlar ama değil. Öyle olmadığını biliyorum.”

“Emma, karanlık avcılar ve müttefikleri sadece enstitüdeki Gölge Avcıları’nı öldürmedi. Los Angeles kardinaller meclisini yok etti. Annenle babana da saldırmaları mantıklı.”

“Neden onları dönüştürmediler” diye sordu Emma. “Ellerine geçen her savaşçıya ihtiyaçları var. Kardinaller meclisini yok ettiklerini söylüyorsun ama *ceset* bırakmadılar. Hepsini dönüştürdüler.”

“Çok genç ve yaşlılar dışındakileri.”

“Eh, annemle babam ikisi de değil.”

“Dönüştürülmüş olmalarını mı tercih ederdin?” dedi Helen usulca. Fakat Emma kendi babasını düşündüğünü biliyordu.

“Hayır,” dedi Emma. “Demek istediğin onları kimin öldürdüğünün hiçbir önemi olmadığı mı? *Nedenini* bile bil-meyeyim mi?”

“Ne neden?” Tiberius kapıda duruyordu. Zaptedilemeyen siyah bukleleriyle dağınık saçları gözlerine giriyordu. On yaşından daha küçük görünüyordu. Bu izlenim bir elinden sallanan

peluş arısıyla kuvvetleniyordu. Zarif yüzünden yorgunluk akıyordu. “Julian nerede?”

“Mutfağa yemek getirmeye indi,” dedi Helen. “Aç mısın?”

“Bana kızgın mı?” diye sordu Ty, Emma’ya bakarak.

“Hayır ama ona bağırdığın ya da kendine zarar verdiğin zaman üzülüyor,” dedi Emma ihtiyatlı bir şekilde. Ty’i neyin korkutacağını ya da öfke nöbeti geçirmesine sebep olacağını kestirmek zordu. Emma’nın deneyimlediğine göre, ona her zaman çıplak gerçeği söylemek en iyisiydi. İnsanların çocuklara sürekli söylediği yalanlar -“Bu iğne hiç acıtmayacak” türünden- Ty’a söylendiği zaman felaketle sonuçlanıyordu.

Geçen gün Julian kardeşinin kanlı ayağından kırık camları çıkarmak için epey vakit harcamış, sert bir şekilde bir daha kırık camlar üzerinde yürürse onu büyüklere ispiyonlayacağını ve kendisine verilen ceza her neyse çekeceğini söylemişti. Ty karşılığında onu tekmelemiş, Jules’un tişörtünde kanlı ayak izini bırakmıştı.

“Jules iyi olmanı istiyor,” diyordu Emma şimdi. “Tek istediği bu.”

Helen kollarını Ty’a uzattı. Emma onu suçlamıyordu. Ty ufak tefek ve çökük görünüyor, arısını tutma şekli Helen’i endişelendiriyordu. Emma da ona sarılmak isterdi. Fakat Ty, Livvy dışında kimsenin kendisine dokunmasından hoşlanmıyordu. Ty üvey ablasından kaçıp pencere doğru gitti. Bir süre sonra Emma yanına geldi. Ona kendi alanını sağlamaya özen gösteriyordu.

“Sebastian şehre istediği gibi girip çıkabiliyor,” dedi Ty.

“Evet ama o sadece bir kişi ve bizimle ilgilenmiyor. Ayrıca Clave’in güvende olmamız için bir planı var.”

“Ben de aynı şeye inanıyorum,” diye mırıldandı Ty pencereden dışarı bakarken. Eliyle bir yere işaret etti. “Sadece işe yarayacak mı bilmiyorum.”

Emma’nın Ty’in gösterdiği yeri anlaması biraz zaman aldı. Sokaklar kalabalıktı. Sadece yayalar değil, Gard üniforması içindeki Nefilimler sokaklarda ileri geri yürüyordu.

Ellerinde öyle çekicler, çiviler ve kutular içinde nesneler vardı ki Emma gözlerini alamıyordu. Makas ve at nalları, bıçak ve hançerler, çeşit çeşit silahlar, hatta topraktan yapılmışa benzeyen kutular. Bir adam üstünde *tuz* yazan bir sürü çuval bezi taşıyordu.

Her kutu ve torbanın üstüne basılmış bir mühür etiketi vardı: Bir spiral. Emma bunu *Codex’inde* görmüştü: Spiral Labirent büyücülerinin mührü.

“Soğuk demir,” dedi Ty düşünceli bir şekilde. “İşlenmiş, ısıtılıp şekil verilmiş değil. Tuz ve mezar toprağı.”

Helen’in yüzünde biri ifade vardı. Bir şey bilip size ne olduğunu söylemek istemedikleri zaman yetişkinlerde görülen bir ifade. Emma, Ty’a doğru baktı. Sessiz sakindi. Ciddi bakışlı gri gözleri dışarıdaki sokaklarda geziniyordu. Sakindi. Ciddi bakışlı gri gözleri dışarıdaki sokaklarda geziniyordu. Yanında yataktan yeni kalkmış Helen yüzünde endişeli bir ifadeyle duruyordu.

“Büyülü cephaneyi istemişler,” dedi Ty. “Spiral Labirent’ten. Ya da bu büyücülerin fikriydi. Bilmesi zor.”

Emma pencereden dışarı bakıp tekrar Ty'a döndü. Ty ise uzun kirpiklerinin altından ona baktı. "Ne demek bu?" diye sordu Emma.

Ty o nadir ve acemi gülümsemesiyle gülümsedi. "Mark'ın notunda söylediği şey doğru demek," dedi.

Clary hiç bu kadar çok mührü olduğunu hatırlamıyordu. Ne de Lightwood'ların şimdi olduğu gibi büyülmüş mühürlerle kaplı olduğunu. Hepsini kendisi yapmış, her şeyini katmıştı. Güvende olmaları için içindeki tüm arzuyu, annesi ve Luke'a duyduğu tüm özlemi.

Jace'in kolları bir haritaya benziyordu: Mühürler köprücük kemiklerinden göğsüne, ellerinin tersine yayılıyordu. Clary tenini görünce yabancı gelmişti. Bir keresinde derisinde detaylı bir insan kas sistemi dövmesi olan bir çocuk gördüğünü hatırlıyordu. *Bedeni âdeta cama dönmüş*, diye düşünmüştü. Kara Gard'a çıkan tepeye tırmanın arkadaşlarına bakarken biraz buna benzetiyordu: Cesaretlerinin ve umutlarının, hayallerinin ve arzularının yol haritası açık bir şekilde vücutlarına damgalanmıştı. Gölge Avcıları her zaman açık sözlü insanlar değillerdi fakat tenleri dürüsttü.

Clary kendini sağaltıcı mühürlerle kaplamıştı, ama yine de bunlar ciğerlerinin sürekli tozdan sızlamasını engellemiyordu. Jace'in daha fazla melek kanı taşıdıkları için ikisinin diğerlerinden daha fazla acı çektiğini söylediğini anımsadı. Şimdi arkasını dönmüş öksürüyor, siyah kusuyordu. Jace dönüp de onu görmesin diye ağzıyla çabucak elini sildi.

Jace'in çizim yeteneği kötü olabilirdi, fakat stratejisi kusursuzdu. Zigzaglar çizerek yukarı doğru tırmanıyorlar, bir karar-mış kaya öbeğinden diğerine atılıyorlardı. Yeşillikler bittiği için tek siperleri önlerindeki taşlardı. Sağda solda birkaç kök dışında tepenin büyük bir kısmı ağaçlardan yoksun kalmıştı. Sadece bir karanlık avcıyla karşılaşmışlar, çabucak ondan kurtulmuşlardı. Küllü toprak kanlarını emmişti. Clary Alicante'de Gard'a çıkan yolu hatırladı -yeşil ve güzel- ve etrafındaki çöle nefretle baktı.

Yanık portakal rengi güneş üstlerine basıyormuş gibi hava ağır ve sıcaktı. Clary yüksek bir taş yığınının arkasında duran arkadaşlarına katıldı. Şişelerini o sabah mağaradaki gölden doldurmuşlardı. Alec biraz su paylaşıyordu. Karamsar yüzü siyah tozlarla çizgi çizgi olmuştu. "Bu sonuncusu," dedi ve Isabelle'e uzattı. Isabelle küçücük bir yudum alıp Simon'a verdi. Simon başını salladı -suya ihtiyacı yoktu- ve Clary'ye uzattı.

Jace, Clary'ye baktı. Gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Ufak tefek, solgun ve kirli görünüyordu. Geçen gece daha mı farklı görünmüştü merak ediyordu. Sabahleyin ateşin soğuk kalıntılarının yanında, onunla el ele kalktığı anda Jace'in farklı görünmesini beklemişti. Fakat aynı Jace'ti işte, her zaman sevdiği Jace. Ve o da Clary'ye her zamanki gibi bakmıştı. Kalbinizin yakınında tuttuğunuz küçük bir mucizeymiş gibi.

Clary sudan ağız dolusu bir yudum alıp termosu Jace'e uzattı. Jace başını geriye atıp suyu içti. Kısa süreli bir büyülenme içinde boynundaki kasların hareketini izledi. Yüzü kızarmadan başını çevirdi. Tamam, bekli bir şeyler değişmişti, fakat şimdi bunu düşünecek zaman değildi.

“İşte bitti,” dedi Jace ve artık boşalmış olan termosu attı. Hep birlikte termosun kayaların arasından yuvarlanmasını seyrettiler. *Suları bitmişti.* “Taşıyacağımız şeylerden biri daha eksildi,” dedi. Bunu önemsizmiş gibi söylemeye çalışmış, fakat sesi etraflarındaki kuru tozlar gibi kupkuru çıkmıştı.

İratze’lerine karşın dudakları çatlamış, hafiften kanıyordu. Alec’in gözlerinin altında gölgeler vardı ve sol eli sinirle seğiriyordu. Isabelle’in gözleri tozdan kıpkırmızıydı. Kimsenin bakmadığını düşündüğü sırada gözlerini kırptırıp ovuşturdu. *Hepimiz berbat görünüyoruz,* diye düşündü Clary. Tabii çoğunlukla aynı görünen Simon’ın dışında. Taş yığınının yakınında durmuş, parmaklarını hafifçe çıkıntısına koymuştu. “Bunlar mezarlar,” dedi birden.

Jace başını kaldırıp baktı. “Ne?”

“Bu kaya yığınları. Mezar. Eski mezarlar. İnsanlar savaşta ölmüşler ve cesetlerini taşlarla kaplayarak gömmüşler.”

“Gölge Avcıları,” dedi Alec. “Gard tepesini başka kim savunur ki?”

Jace deri eldivenli eliyle taşlara dokunup kaşlarını çatı. “Biz ölülerimizi gömeriz.”

“Bu dünyada öyle olmayabilir,” dedi Isabelle. “Burada her şey farklı. Belki vakit bulamadılar. Belki burası son savunma alanlarıydı—”

“Susun,” dedi Simon. Olduğu yerde donakalmış, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı. “Biri geliyor. İnsan biri.”

“İnsan olduklarını nereden anlıyorsun?” Clary sesini alçaltmıştı.

“Kanlarından,” dedi kısaca. “İblis kanı farklı kokuyor. Bunlar insan, Nefilimler, ama değil.”

Jace onları susturmak için eliyle hızlı bir hareket yaptı ve sessizliğe gömüldüler. Sırtını taş yığınınına dayayıp yandan baktı. Clary çenesinin gerildiğini gördü. “Karanlık avcılar,” dedi alçak sesle. “Beş kişiler.”

“Mükemmel bir rakam,” dedi Alec şaşırtıcı derecede yırtıcı bir gülümsemeyle. Clary ne olduğunu bile anlamadan arbaletini eline almış kayaların siperinden çıkıp yan tarafa geçmişti. Okunu fırlattı.

Clary, Jace’in yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. İlk hamleyi Alec’in yapmasını beklemiyordu. Derken yığındaki taşlardan birini tutup üstünden atladı. Isabelle arkasından bir kedi gibi sıçradı. Simon da çıplak elleriyle çevik ve şaşmaz bir şekilde onları izledi. Sanki dünya çoktan ölmüşler için yaratılmıştı. Uzun bir çığlık sesi işitti ve ses birden kesildi.

Elini Heosphoros’a uzattı, sonra vazgeçti ve silah kemerinden bir hançer çıkardı. Taş yığınlarının etrafından fırladı. Yığınların ardında bir bayır vardı. Kara Gard yerle bir olmuş, simsiyah tepelerinde yükseliyordu. Kırmızılar içinde dört Gölge Avcısı şok ve şaşkınlık içinde etraflarına bakıyordu. İçlerinden biri, sarışın bir kadın, yerde yatıyordu. Vücudu yukarıyı gösterecek şekilde boğazından bir ok çıkmıştı.

Bu, çılgılığı açıklıyor işte, diye düşündü Clary biraz sersemlikle. Alec arbaletini tekrar çekip bir ok daha fırlattı. Siyah saçlı, göbekli bir adam bağırarak geriye doğru sendeledi. Ok bacağına isabet etmişti. Isabelle anında üstüne atılıp kırıbaşıyla boynunu

parçaladı. Adam düşerken Jace sıçrayıp yere indi. Düşerken aldığı güçle vücudunu savurmuştu. Kılıcı keskin bir hamleyle parlayarak kel adamın kellesini kesti. Adamın kırmızı takımı kuru kan lekeleriyle doluydu. Başsız gövdesi yere düşerken daha fazla kan aktı ve kırmızı takımı bir kat daha kana buladı. Bir çığlık yükseldi ve Jace'in arkasında duran sarışın kadın eğimli bıçağını kaldırdı. Clary hançerini ileri doğru savurdu. Hançer havada uçarak kadının alnına saplandı ve kadın bir çığlık daha atamadan sessizce bükülerek yere yığıldı.

Son karanlık avcı koşmaya başlamıştı. Tökezleyerek tepeyi çıkıyordu. Simon gözle görülmeyecek kadar hızla Clary'nin yanından geçip bir kedi gibi sıçradı. Karanlık avcı dehşet içinde soluklanarak düştü. Clary, Simon'ın ona doğru yaklaşıp bir yılan gibi soktuğunu gördü. Yırtılan bir kâğıttan çıkana benzer bir ses çıktı.

Hepsi de yüzlerini çevirdi. Çok uzun gelen birkaç dakika sonra Simon cansız bedenin üstünden kalkıp tepeden onlara doğru geldi. Tişörtünde, elleri ve yüzünde kan vardı. Başını yana çevirip öksürdü ve tükürdü. Midesi bulanmış gibiydi.

"Acıymış," dedi. "Kan. Sebastian'inkine benziyor."

Isabelle kusacak gibiydi. Karanlık Gölge Avcısı'nın boğazını keserken böyle görünmüyordu. "Ondan nefret ediyorum," dedi birdenbire. "Sebastian'dan. Onlara yaptığı şey cinayetten beter. İnsanlıklarını kaybetmişler. Öldüklerinde Sessiz Şehir'e gömülemeyecekler. Ve kimse yaslarını tutmayacak. Yasları çoktan tutulmuş. Birini sevseydim ve bu şekilde dönüştürülseydi öldüğü için mutlu olurum."

Nefes nefeseydi. Kimse bir şey söylemedi. Sonunda Jace gökyüzüne baktı. Altın rengi gözleri kirlenmiş yüzünde parıltıydı. “Acele etsek iyi olur. Güneş batmak üzere ve birisi bizi duyabilir.” Sessizce ve çabucak cesetlerin üstünden takımları çıkardılar. Bu işin mide bulandırıcı bir tarafı vardı. Simon stratejiyi anlatırken pek de korkunç gelmeyen, fakat şimdi korkunç görünen bir şey. Clary daha önceden de iblislerle sefilleri öldürmüştü. Jace’e zarar vermeden başarabilseydi Sebastian’ı öldürürdü. Ancak ölüm ve cehennem mühürleriyle damgalanmış olsalar bile Gölge Avcıları’nın cesetlerinden kıyafetleri çıkarmakta kasvetli ve kasapvari bir şey vardı. Ölü Gölge Avcıları’ndan birinin, kahverengi saçlı adamın, yüzüne bakıp Julian’ın babası mı değil mi diye düşünmeden edemiyordu.

En ufak tefek olan kadının takımının ceketiyse pantolonunu giydi ama yine de çok büyüklerdi. Bıçağıyla hızlıca kol yenlerini ve paçalarını kısalttı. Silah kemeri pantolonu tutuyordu. Alec’in yapabileceği pek bir şey yoktu: en iri Gölge Avcısı’nın ceketini kuşandı, fakat bol gelmişti. Simon’ın kol yenleri çok kısa ve dardı. Daha rahat hareket edebilmek omuz dikişlerini kesti. Jace ve Isabelle üstlerine uyan takımı bulmayı başarmışlardı. Gerçi Isabelle’in üstünde kuruyan kan lekeleri vardı. Jace koyu kırmızılar içinde yakışıklı görünüyordu. Bu da tam anlamıyla sinir bozucuydu.

Cesetleri taş yığınlarının arkasına saklayıp tepeyi tırmanmaya devam ettiler. Jace haklıydı. Güneş *sahiden* batıyor, diyarı ateş ve kan renklerine boyuyordu. Kara Gard’ın büyük silüetine giderek yaklaşırken aynı adımlarla ilerliyorlardı.

Yükselen bayır aniden düzleşti ve kendilerini kalenin önünde bir platoda buldular. Birbiri üstüne binmiş iki fotoğraf negatifine bakmak gibiydi. Clary'nin zihninde kendi dünyasındaki Gard, ağaçlar ve yeşilliklerle kaplı o tepe canlandı: Kale içini çevreleyen bahçeler, her yerin cadı taşıyla aydınlanması. Gün boyu tepede parlayan güneş, geceleyin ise yıldızlar.

Burada tepenin ucu çoraktı ve Clary'nin çaldığı ceketinin kumaşından geçecek kadar soğuk bir rüzgâr esiyordu. Ufuk kesilmiş bir boğaz gibi kırmızı bir çizgiden ibaretti. Her şey kan kırmızısı ışıkla yıkanmıştı. Platoda boş boş dolanan karanlık avcılarının oluşturduğu kalabalıktan Gard'ın kendisine kadar. Artık yaklaştıklarına göre etrafını çevreleyen duvarı ve sağlam kapılarını görebiliyorlardı.

“Kapüşonunu geçerseniz iyi olur,” dedi Jace, Clary'nin arkasından. Bahsettiği kapüşonu tutup Clary'nin başına geçirdi. “Saçlarından tanınabilirsiniz.”

“Karanlık avcılar mı tanıyacak?” dedi Simon. Kırmızı takımı içinde Clary'ye çok tuhaf görünüyordu. Simon'ı üstünde bir takım ile *hiç* hayal etmemişti.

“Sebastian tanır,” dedi Jace kısaca ve başlığını geçirdi. Silahlarını çıkarmışlardı: Isabelle'in kılıbı kırmızı ışıktaydı ve Alec'in arbaleti elindeydi. Jace Kara Gard'a doğru bakıyordu. Clary onun bir şey demesini bekler gibiydi. Bir konuşma yapmasını, durumla ilgili akıllarda kalıcı bir şey demesini. Fakat Jace böyle bir şey yapmadı. Takımının başlığının altından elmacık kemiklerinin keskin açısını, sıkıdığı çenesini görebiliyordu.

Hazırdı. Hazırlardı.

“Kapılara gidiyoruz,” dedi ve ilerledi.

Clary’nin tüyleri diken diken olmuştu. Savaşın soğukluğu dik durmasını sağlıyor, düzenli nefes alıyordu. Buradaki toprağın farklı olduğunu hayal meyal fark etmişti. Çölden oluşan bu dünyadaki kumların aksine ayak izleriyle doluydu. Tam o sırada kırmızılar içinde bir savaştı yanından geçti. Esmer, uzun boylu ve kaslıydı. Onlara hiç aldırış etmemişti. Görünüşe bakılırsa, geri kalan Gölge Avcıları’nın bir kısmı gibi kendilerine ayrılmış bir yolda volta atıyordu. Saçlarına aklar düşmüş beyaz bir kadın biraz arkalarındaydı. Clary kaslarının gerildiğini hissetti. Amatis miydi? Fakat yakınından geçerken yüzünün tanıdık olmadığını gördü. Clary yine de kadının gözlerinin kendilerine dikildiğini hissetmişti. Görüş alanından çıkınca rahatladı.

Gard şimdi belli belirsiz önlerinde yükseliyordu. Dev kapıları demirden yapılmıştı. Üstlerine silah tutan bir el deseni oyulmuştu. Küre uçlu bir *skeptron*. Kapıların yıllarca tecavüe uğradığı belliydi. Yüzeyleri ufalanmış ve aşınmış, sağda solda irin ve rahatsız edici bir şekilde kurumuş insan kanına benzeyen lekeler vardı.

Clary mızrakçığını kapıya yerleştirmek için öne çıktı. Açma mührü elinde hazırdı. Kapılar dokunmasıyla ardına kadar açıldı. Diğerlerine şaşkınca bir bakış attı. Jace dudaklarını ısıırıyordu. Clary ona soran bir ifadeyle baktı fakat Jace sadece omuz silkti. Sanki şöyle demek istiyordu: İlerliyoruz. Başka ne yapabiliriz ki?

İlerlediler. Kapıları geçinde dar bir koyağın üstünde bir köprüyle karşılaştılar. Gediğin içi bulanık bir karanlıkla kap-

Yükselen bayır aniden düzleşti ve kendilerini kalenin önünde bir platoda buldular. Birbiri üstüne binmiş iki fotoğraf negatifine bakmak gibiydi. Clary'nin zihninde kendi dünyasındaki Gard, ağaçlar ve yeşilliklerle kaplı o tepe canlandı: Kale içini çevreleyen bahçeler, her yerin cadı taşıyla aydınlanması. Gün boyu tepede parlayan güneş, geceleyin ise yıldızlar.

Burada tepenin ucu çoraktı ve Clary'nin çaldığı ceketinin kumaşından geçecek kadar soğuk bir rüzgâr esiyordu. Ufuk kesilmiş bir boğaz gibi kırmızı bir çizgiden ibaretti. Her şey kan kırmızısı ışıkla yıkanmıştı. Platoda boş boş dolanan karanlık avcıların oluşturduğu kalabalıktan Gard'ın kendisine kadar. Artık yaklaştıklarına göre etrafını çevreleyen duvarı ve sağlam kapılarını görebiliyorlardı.

“Kapüşonunu geçerseniz iyi olur,” dedi Jace, Clary'nin arkasından. Bahsettiği kapüşonu tutup Clary'nin başına geçirdi. “Saçlarından tanınabilirsin.”

“Karanlık avcılar mı tanıyacak?” dedi Simon. Kırmızı takımını içinde Clary'ye çok tuhaf görünüyordu. Simon'ı üstünde bir takımla *hiç* hayal etmemişti.

“Sebastian tanır,” dedi Jace kısaca ve başlığını geçirdi. Silahlarını çıkarmışlardı: Isabelle'in kılıbacı kırmızı ışıktaki parlıyordu ve Alec'in arbaleti elindeydi. Jace Kara Gard'a doğru bakıyordu. Clary onun bir şey demesini bekler gibiydi. Bir konuşma yapmasını, durumla ilgili akıllarda kalıcı bir şey demesini. Fakat Jace böyle bir şey yapmadı. Takımının başlığının altından elmacık kemiklerinin keskin açısını, sıkıdığı çenesini görebiliyordu.

Hazırdı. Hazırlardı.

“Kapılara gidiyoruz,” dedi ve ilerledi.

Clary’nin tüyleri diken diken olmuştu. Savaşın soğukluğu dik durmasını sağlıyor, düzenli nefes alıyordu. Buradaki toprağın farklı olduğunu hayal meyal fark etmişti. Çölden oluşan bu dünyadaki kumların aksine ayak izleriyle doluydu. Tam o sırada kırmızılar içinde bir savaşçı yanından geçti. Esmer, uzun boylu ve kaslıydı. Onlara hiç aldırış etmemişti. Görünüşe bakılırsa, geri kalan Gölge Avcıları’nın bir kısmı gibi kendilerine ayrılmış bir yolda volta atıyordu. Saçlarına aklar düşmüş beyaz bir kadın biraz arkalarındaydı. Clary kaslarının gerildiğini hissetti. Amatis miydi? Fakat yakınından geçerken yüzünün tanıdık olmadığını gördü. Clary yine de kadının gözlerinin kendilerine dikildiğini hissetmişti. Görüş alanından çıkınca rahatladı.

Gard şimdi belli belirsiz önlerinde yükseliyordu. Dev kapıları demirden yapılmıştı. Üstlerine silah tutan bir el deseni oyulmuştu. Küre uçlu bir *skeptron*. Kapıların yıllarca tecavüe uğradığı belliydi. Yüzeyleri ufalanmış ve aşınmış, sağda solda irin ve rahatsız edici bir şekilde kurumuş insan kanına benzeyen lekeler vardı.

Clary mızrakçığını kapıya yerleştirmek için öne çıktı. Açma mührü elinde hazırdı. Kapılar dokunmasıyla ardına kadar açıldı. Diğerlerine şaşkınca bir bakış attı. Jace dudaklarını ısıırıyordu. Clary ona soran bir ifadeyle baktı fakat Jace sadece omuz silkti. Sanki şöyle demek istiyordu: İlerliyoruz. Başka ne yapabiliriz ki?

İlerlediler. Kapıları geçinde dar bir koyağın üstünde bir köprüyle karşılaştılar. Gedığın içi bulanık bir karanlıkla kap-

lıydı, sis veya dumandan daha yoğundu. Elinde kırıbaçıyla önce Isabelle geçti. Alec en arkayı aldı, peşlerinde arbaleti ve okuyla duruyordu. Tek sıra hâlinde köprünün üstünden geçerlerken Clary aşağıdaki çatlağa doğru şöyle bir baktı ve geriye çekildi. Karanlığın içinde kollarla bacaklar, uzun ve çengelsi örümcekler bacakları ve parıldayan iki göze benzer bir şey vardı.

“*Sakın bakma,*” dedi Jace alçak bir sesle. Clary gözlerini Isabelle’in kırbaasına çevirdi. Önlerinde sapsarı ışıldıyordu. Karanlığı aydınlattığı için iç kalenin giriş kapılarına geldiğinde Jace kolaylıkla mandalı bulup kapıyı açtı.

Kapı karanlığa açılıyordu. Birbirlerine baktılar. Kısa süreliğine donakalmış, yerlerinden kıvıldamıyorlardı. Clary diğerlerine baktığını, onları bellemeye çalıştığını fark etti: Simon’ın kahverengi gözleri, Jace’in kırmızı ceketinin altındaki köprücük kemiği, Alec’in kaşının çizdiği yay, Isabelle’in endişeli ve asık yüzü.

Dur, dedi kendi kendine. *Burası son değil. Onları yine göreceksin.*

Arkasına baktı. Köprünün ilerisinde ardına kadar açık kapılar, ötesinde kıvıldamadan duran karanlık avcılar. Clary’nin içinden bir ses onların da izlediğini söylüyordu. Her şey düşüşten önceki o nefeslerin tutulduğu anın durgun pençeleri arasındaydı.

Şimdi. Öne, karanlığa doğru ilerledi. Jace’in âdeta fısıltıya benzer alçak bir sesle onu çağırıldığını işitti. Derken eşiği geçmişti ve her yer ılık içindeydi. Aniliğiyle gözleri kamaştırıyordu. Clary’nin yanlarında yerlerini alırken diğerlerinin sesini işitti.

Ardından buz gibi bir rüzgârla kapı gürültüyle arkalarından kapandı.

Clary gözlerini açtı. Anlaşmalar Holü'nün büyüklüğü kadar dev bir girişte duruyorlardı. Kocaman bir çift döner merdiven bükülüp kıvrılarak yukarıya çıkıyordu. İki merdiven birbirine geçmişti fakat kesişmiyordu. Her ikisi de iki yanlarından taş bir tırabzanla çevrilmişti ve Sebastian yakındaki tırabzanlardan birine yaslanmış, onlara gülümsüyordu.

Kesinlikle vahşi bir gülümsemeydi bu: neşeli ve beklenti dolu. Pırıl pırıl kırmızı bir takım giymişti ve saçları demir gibi parıltıyordu. Başını salladı. "Clary," dedi. "Gerçekten bundan daha akıllı olduğumu sanırdım."

Clary boğazını temizledi. Tozdan ve korkudan kurumuştu. Teni adrenalin yutmuş gibi seğiriyordu. "Neyden daha akıllı?" dedi. Kendi sesinin yankısından irkilerek çıplak taş duvarlara çarptı. Ne bir duvar kâğıdı ne de bir tablo -çarpmasının sertliğini yumuşatacak herhangi bir şey- vardı.

Tabii iblis dünyasından başka ne bekleyebilirdi bilmiyordu. Elbette burada sanat yoktu.

"Geldik işte," dedi. "Kalenin içindeyiz. Biz beş kişiyiz ve sen teksin."

"Ah, tabii," dedi Sebastian. "Şaşırmış mı görünmem gerekiyor?" Yüzünü çarpıtıp yalandan şaşırmış gibi yapınca Clary'nin midesi bulandı. "Kim *inanırdı* ki?" dedi alay edencesine. "Yani, açık açık Kraliçe'den buraya geleceğinizi duyduğumu boş verin. ama geldiğinizden beri koca bir yangın çıkardınız, iblislerin koruduğu bir yadigarı çalmaya çalıştınız. Yani bulunduğunuz

yeri neredeyse parlak bir okla göstermek için epey çaba sarf ettiniz.” Göğüs geçirdi. “Çoğunuzun korkunç derecede geri zekâlı olduğunu her zaman biliyordum. Jace’in bile, eh, sen de pek zeki değilsin, ne dersin? Belki Valentine’la birkaç sene daha geçirseydin. Ama hayır, muhtemelen o bile işe yaramazdı. Herondale’ler hep zekâlarından çok çene hatlarıyla değer gören bir aile oldular. Lightwood’lara gelince, bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Nesillerce ahmak. Ama Clary—”

“Beni unuttun,” dedi Simon.

Sebastian bakışlarını nahoş bir şeymiş gibi Simon’a çevirdi. “Seni kapıdan kovsak bacadan giriyorsun,” dedi. “Seni can sıkıcı küçük vampir. Seni vampir yapanı öldürdüm, bunu biliyor muydun? Vampirlerin bu tür şeyleri hissetmeleri gerektiğini sanıyordum ama sen duygusuzun biri çıktın. Yüreğin nasır bağlamış.”

Clary, Simon’ın yanında hafiften kasıldığını hissetti. Mağarada acı çekiyormuş gibi iki büklüm olduğu zamanı hatırladı. Biri göğsüne bıçak saplamış gibi hissettiğini söylediğini.

“Raphael,” diye fısıldadı Simon. Alec yanında net bir şekilde solmuştu.

“Ya diğerleri?” diye sordu sert bir sesle. “Magnus—Luke—”

“Annemiz,” dedi Clary. “Sen bile annene zarar vermezsin herhâlde.”

Sebastian’ın sırtışı gevrekledi. “O benim annem değil,” dedi ve abartılı bir bıkkınlıkla omuz silkti. “Yaşıyor,” dedi. “Büyücüyle kurtadama gelince, bir şey diyemem. Bir süredir onları kontrol etmedim. En son gördüğümde büyücü pek iyi görünmüyordu,” diye ekledi. “Bu boyutun ona iyi geldiğini

sanmıyorum. Şimdiye ölmüş olabilir. Ama gerçekten *bunu* öngörmemi bekleyemezsiniz.”

Alec hızlı bir hareketle arbaletini kaldırdı. “Bunu öngör,” dedi ve oku fırlattı. Dosdoğru Sebastian’a gitti. Sebastian yıldırım hızıyla oku havada kaptı ve ok elinde titreşirken parmaklarını kapadı. Clary, Isabelle’in ani bir şekilde nefes aldığını duyunca kendi damarlarının kan ve korkuyla dolduğunu hissetti.

Sebastian cetvelini savuran bir öğretmen gibi okun keskin ucunu Alec’e doğru tuttu ve hoşnutsuzluğunu belli edecek şekilde cıkcıkladı. “Yaramaz,” dedi. “Kendi kalemde, gücümün kalbinin attığı yerde bana zarar vermeye mi çalışıyorsun? Deddiğin gibi, ahmağın tekisin. Hepiniz ahmaksınız.” Bileğini aniden çevirdi ve ok ikiye ayrıldı. Çıkan ses silah atışına benziyordu.

Girişin her iki taraftaki çift kanatlı kapılar aniden açılıverdi ve iblisler içeri doluştu.

Clary bunu bekliyordu, kendini hazırlamıştı. Ancak insan kendini böyle bir şeye karşı gerçek anlamda hazırlayamazdı. Çok sayıda iblisle karşılaşmıştı fakat bunlar iki taraftan akın akın içeri girerken teni vücuduna ait değilmiş gibi hissetti. Yağlı, zehirli vücutlarıyla örümceğe benzer yaratıklar, kanları damlayan derisiz insansı canavarlar, pençe ve dişleri, menteşeleri yerinden çıkmış gibi açılan çeneleriyle dev peygamber develerdi bunlar. Olduğu yerde durmak için kendini zorluyordu. Eli Heosphoros’unda kardeşine baktı.

Sebastian karanlık bakışlarıyla gözlerinin içine baktı. Clary hayalindeki çocuğu hatırladı. Kendisinininki gibi yeşil gözlü o çocuğu. Alnının çatıldığını gördü.

Elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. “Durun,” dedi.

Clary ve diğerlerinin her iki yanındaki iblisler oldukları gibi donakaldılar. Clary, Jace’in güçlükle nefes aldığını duyabiliyordu. Parmaklarını Clary’nin arkasında tuttuğu eline bastırıldığını hissetti. Sessiz bir işaretti bu. Etrafındaki diğer arkadaşları taş kesmişti.

“Kız kardeşim,” dedi Sebastian. “Ona zarar vermeyin. Onu bana getirin. Diğerlerini gebertin.” Gözlerini kısarak Jace’e baktı. “Başarabilirsiniz tabii.”

İblisler öne atıldı. Isabelle’in kolyesi elektronik bir flaş gibi titreşmeye, kırmızı ve sarı ışıklar saçmaya başladı. Bu ateşli ışıklar altında Clary diğerlerinin iblisleri uzak tutmak için döndüğünü gördü.

Eline bir fırsat geçmişti. Etrafında dönüp duvara doğru fırladı. Kolundaki çeviklik mührü derisini yakarken yukarı doğru sıçradı, sol eliyle işlenmemiş taşı yakaladı ve ağaca vurulan bir balta gibi mızrakçığının ucunu granite daldırıp ileri doğru atıldı. Taşın titrediğini hissetti: küçük çatlaklar belirdi, fakat Clary sımsıkı tutunmaya devam ederek mızrakçığını hızlı hareketlerle taşın yüzeyinde keser gibi gezdirdi. Ufalandığını ve sürüklendiğini hissedebiliyordu. Her şey geriye çekilmiş gibiydi. Arkasındaki kavganın gürültüleri -çıgıllıklar, çarpışmalar- iblislerin kokuları ve ulumaları. Sadece çizmeyi sürdürken içinden aksettirdiği tanıdık mühürlerin gücünü hissedebiliyordu.

Bir şey ayak bileğinden tutup onu çekti. Bacağına bir acı saplandı. Aşağı bakınca vıcık vıcık bir dokunacın çizmesine dolandığını, onu aşağı çektiğini gördü. Deri değiştiren dev bir

papağana benzer bir iblisten çıkıyordu dokunaç, kanatlarının olması gereken yerden bunlar fışkırıyordu. Duvara daha sıkı tutunup mızrakçığını ileri geri savurdu. Siyah çizgiler taşı kemirirken kaya titriyordu.

Ayak bileğindeki baskı artmıştı. Clary çığlık atarak elini bıraktı. Devrilirken mızrakçığı düştü ve sertçe yere yapıştı. Soluk soluğa yanına dönmüştü ki bir ok dibinden geçerek onu tutan iblisin etine girdi. Başını kaldırınca Alec'i gördü. Bir ok daha almak için elini arkaya uzatmıştı ki Clary'nin arkasındaki duvarda mühürler cennet ateşi haritası gibi parıldayıverdi. Jace elinde kılıcıyla Alec'in yanındaydı. Gözlerini Clary'ye dikmişti.

Clary kısaca başını salladı. *Hadi.*

Clary'yi tutan iblis kükredi. Dokunacı gevşedi ve Clary yalpalayarak ayağa kalktı. Diktörtgen şeklinde bir kapı çizmeyi başarmış, böylece duvara karalanmış giriş pürüzlü bir dairenin içinde bir tünele açılır gibi alazlanıyordu. Alevlerin içinde portalın ışıltısını görebiliyordu. Gümüş rengi bir su gibi dalgalanıyordu.

Clary'nin kuvvetle savurduğu Jace portalın içine atıldı. Clary ötede ne olduğunu şöyle bir gördü. Yerle bir olmuş Anlaşmalar Holü, Jonathan Shadowhunter'ın heykeli. Ardından elini portala koyup ileriye doğru fırladı. Sebastian'ın kapatmaması için açık tutuyordu. Jace'in sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı—

Arkasında Sebastian'ı duyabiliyordu. Bilmediği bir dilde bağıırıyordu. İblislerin kokusu her yanı doldurmuştu. Bir tıslamayla şangırtı duydu ve arkasına baktı. Bir Ravener iblisi örümcek kuyruğunu dikmiş, ona doğru ilerliyordu. Geriye

doğru çekildiği anda Isabelle kırıbaciyla onu ortadan yardı ve iki parça hâlinde yere düştü. Simon, Clary'yi tutup geriye doğru çekti. Tam o esnada portal ani, akıl almaz bir ışıkla şişti Jace dışarı çıktı.

Clary yutkundu. Jace hiç bu kadar bir intikam meleğine benzemiyordu. Bulutlarla alevler arasında yuvarlanıyordu. Yere hafifçe inerken parlak saçları yanıyor gibiydi. Elinde tuttuğu silahını kaldırdı. Jonathan Shadowhunter'ın *skeptronu*ydı. Ortasındaki küre parlıyordu. Jace'in arkasındaki portal tam kapanmadan önce Clary uçuşan iblislerin karanlık şekillerini gördü. Hayal kırıklığı ve öfke çılgınlıklarını işitti. Silahın gittiğini görmüşlerdi ve hırsız hiçbir yerde yoktu.

Jace *skeptronu* kaldırırken etrafındaki iblisler geriye doğru kaçmaya başladılar. Sebastian tırazbanlara yaslanmış, elleriyle sınıksık tutarken bembeyazdı. Gözlerini Jace'e dikmişti. "Jonathan," dedi, sesi yükselip yankılanırken. "Jonathan, *sakın-*"

Jace *skeptron*'u göğre doğru tuttu ve küre alev aldı. Işıl ışıl, ölçülü, buz gibi bir alevdi. Isıdan çok ışık gibiydi. Tüm odaya yayılan ve her şeyi görkemle resmeden keskin bir ışık. Clary iblislerin alev almış silüetlerini gördükten sonra titreyerek patladılar ve küle dönüştüler. Jace'e yakın olanlar en önce ufalandı. Yine de ışık toprakta açılmış bir çatlak gibi hepsine ulaştı ve teker teker ciyaklayarak yok oldular. Artlarında, zeminde kalın bir tabaka hâlinde gri-siyah küllerini bıraktılar.

Işık şiddetlenerek daha parlak yanmaya başladı. Sonunda Clary gözlerini kapadı. Göz kapaklarının altında hâlâ son ışık patlamasını hâlâ görebiliyordu. Gözlerini tekrar açtığında giriş

neredeysse bomboştu. Yalnızca kendisiyle arkadaşları kalmıştı. İblisler gitmişti. Sebastian hâlâ oradaydı. Yüzü solmuş, şok içinde merdivenlerde dikiliyordu.

“Hayır,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Jace hâlâ elinde *skeptron*’la duruyordu. Küre bir ampül yanması gibi kararıp sönmüştü. Sebastian’a baktı. Göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyordu. “Bizi beklediğini bilmediğimizi sanıyordun değil mi,” dedi. “Oysa biz buna *bel bağlamıştık*.” Bir adım öne attı. “*Seni tanıyorum*,” dedi nefes nefese. Saçları darmadağın olmuş, altın rengi gözleri parıltıyordu. “Beni tekeline aldın, kontrolümü ele geçirdin ve istediğin şeyleri yapmam için beni zorladın, *yine de senden bir şeyler öğrendim*. Kafamın içindeydin ve hatırlıyorum. Nasıl düşündüğünü, nasıl plan yaptığını hatırlıyorum. Bizi hafife aldığını biliyordum, bunun bir tuzak olduğunu tahmin etmediğimizi düşündün, o kadar ileriye planlamadığınızı sandın. Seni tanıdığımı unuttun. O küçük, kibirli zihninin en ücra köşesine kadar tanıyorum seni-”

“Kapa çeneni,” diye tısladı Sebastian. Ellerini sallayarak onlara işaret etti. “Bunun bedelini kanınızla ödeyeceksiniz,” dedi. Arkasını dönüp merdivenlerden çıktı. Öyle çabuk gözden kaybolmuştu ki Alec’in arkasından attığı ok ona yetişemedi. Merdivenin kıvrımına çarpıp taşla isabet ettiği için çatladı ve iki düzgün parça hâlinde yere düştü.

“Jace,” dedi Clary. Koluna dokundu. Jace olduğu yerde donakalmış gibiydi. “Jace, kanımızla ödeyeceğimizi söylerken bahsettiği bizim kanımız değil. Onların kanı. Luke, Magnus ve annemin. Onları bulmak *zorundayız*. ”

“Katılıyorum.” Alec arbaletini indirmişti. Takımının ceketi kavgada yırtılmış, kolundaki destekliğı kan lekesi olmuştu. “Her merdiven bir başka kata çıkıyor. İkiye ayrılmamız gerekecek. Jace, Clary, doğu merdivenler sizin, geri kalanlar diğer merdiveni alıyoruz.”

Kimse karşı çıkmadı. Clary, Jace’in kendisinden asla ayrılmaya razı olmayacağını biliyordu. Alec de kardeşini bırakmazdı. Isabelle ve Simon da aynı şekilde birbirlerinden ayrılmazdı. Bölünmeleri gerekiyorsa ancak bu şekilde olabilirdi.

“Jace,” dedi Alec tekrardan. Bu sefer Jace’i o dalgın ruh hâlinden çıkarmayı başarmıştı. *Skeptron*’u bir kenara fırlatınca gürültüyle yere düştü. Ardından başını sallayarak ona baktı.

“Tamam,” dedi Jace ve arkalarındaki kapı birden açılıverdi. Kırmızı takımları içindeki karanlık Gölge Avcıları içeri doluşmaya başladılar. Jace, Clary’nin bileğinden kaptı ve koşmaya başladılar. Alec ve diğerleri yanlarında paldır küldür ilerlerken sonunda merdivene ulaşip ikiye ayrıldılar. Clary, Simon’ın kendisine seslendiğini duyduğunu zannetti. Bu sırada Jace’le birlikte doğu merdivene atıldılar. Clary başını çevirip arkasına baktı fakat Simon çoktan gitmişti. Salon karanlık avcılarla doluydu. Birkaçı hedef almak için silahlarını kaldırdılar. Arbaletler, hatta mancınıklar. Clary başını eğip koşmaya devam etti.

Jia Penhallow Gard’ın balkonunda dikilmiş, Alicante şehrine bakıyordu.

Balkon nadiren kullanılıyordu. Bir zamanlar Konsül bu noktadan ayaktakımına sesleniyordu, fakat bu gelenek Konsül Fairchild'ın bunun fazlasıyla papa ya da kralların davranışını andırdığına karar vermesiyle on dokuzuncu yüzyılda gözden düşmüştü.

Alaca karanlık bastırmış, Alicante'nin ışıkları yanmaya başlamıştı: Her evin ve mağazanın penceresinde cadı taşları, Melek Meydanı'ndaki heykeli aydınlatan cadı taşları, Basilia'stan ışık yayan cadı taşları. Jia sol elinde Maia Roberts'in umuttan bahsedene notuyla derin bir nefes alıp kendini hazırladı.

İblis kulelerinin mavi ışıkları yandı ve Jia konuşmaya başladı. Sesi kulelerden yankılanarak, tüm şehre yayılıyordu. İnsanların sokakta durduğunu, iblis kulelerine bakmak için başlarını uzattıklarını, evlerinin kapısında duran insanları görebiliyordu. Ağzından çıkan kelimeler dalga dalga onlara ulaşırken dinliyorlardı.

“Nefilimler,” dedi Jia. “Meleğin Çocukları, savaşçılar, bu akşam kendimizi hazırlayacağız çünkü bu akşam Sebastian Morgenstern birlikleriyle bize saldıracak.” Alicante'yi çevreleyen tepelerden esen rüzgâr buz gibiydi. Jia ürperdi. “Sebastian Morgenstern bizi yok etmeye çalışıyor,” dedi. “Biz, savaşçıların karşısına kendimizden olan fakat Nefilim olmayan yüzleri çıkaracak. Tereddüt edemeyiz. Onlarla karşılaştığımız zaman, karanlık avcılara baktığımız zaman, kardeşlerimizi, annelerimizi, eşlerimizi değil, işkence içinde yaratıkları görmeliyiz. Tüm insanlığın içinden sökülüp alındığı bir insan. Bizi biz yapan irademizin özgürlüğüdür: Seçme özgürlüğüne sahibiz. Ve karşı

durup savaşmayı seçiyoruz. Sebastian'ın birliklerini alt etmeyi seçiyoruz. Onlar karanlığa sahip, bizlerse meleğin gücüne sahi-
biz. Ateş altını sınavacak. Bu ateşte sınavacak, parlayacağız.
Protokolü biliyorsunuz, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.
İlerleyin, meleğin çocukları.”

“İlerleyin ve savaşın ışıklarını yakın.”

Hasret's Sisters Planet

22

ATALARIMIZIN KÜLLERİ

Birdenbire inleyen bir siren sesi havayı yardı ve Emma yatakta sıçrayınca kâğıtlar yere dağıldı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

Yatak odasının açık penceresinden altın sarısı ve kırmızı ışıklarıyla iblis kulelerini görebiliyordu. Savaşın renkleri idi bunlar.

Yalpalayarak ayağa kalkıp elini yatağın yanında bir çiviye asılmış takımına uzattı. Tam üstüne geçirmiş, botlarını bağlamak için eğiliyordu ki odanın kapısı birdenbire açılıverdi. Gelen Julian'dı. İçeri kayarak girdikten sonra dengesini buldu. Yerdeki kâğıtlara, ardından ona baktı. "Emma, anonsu duymadın mı?"

"Kestiriyordum." Cortana'yı sırtına bağlayan kemeri takarken bu sözü kesik kesik söylemişti. Ardından kılıcı kınına soktu.

“Şehir saldırı altında.” dedi Julian. “Anlaşmalar Holü’ne gitmemiz lazım. Bizi içeri kilitleyecekler -tüm çocukları- şehirdeki en güvenli yer orası.”

“Ben gelmeyeceğim.” dedi Emma.

Julian gözlerini ona dikti. Üstünde kot ve takım ceke-tiyle spor ayakkabılar vardı. Kemerine bir palyon takmıştı. Kahverengi yumuşak bukleleri taranmamış, karmakarışık-tı. “Ne demek istiyorsun?”

“Anlaşmalar Holü’nde saklanmak istemiyorum. Savaşmak istiyorum.”

Jules ellerini dağınık saçlarına daldırdı. “Sen savaşırsan ben de savaşırım,” dedi. “Bu da kimsenin Tavvy’yi Anlaşmalar Holü’ne götürmeyeceği, kimsenin Livvy’yi, Ty’ı ve Dru’yu koru-mayacağı anlamına geliyor.”

“Ya Helen ve Aline?” diye sordu Emma. “Penhallow’lar-”

“Helen bizi bekliyor. Aline de dâhil, Penhallow’ların hepsi Gard’da. Helen ve bizden başka evde kimse yok,” dedi Julian. Elini Emma’ya uzattı. “Helen tek başına bizi koruyup bebeği taşımayaz, bir tek o var.” Julian ona baktı. Emma gözlerindeki korkuyu görebiliyordu, çoğu zaman küçüklerden itina-yla sakladığı o korkuyu.

“Emma,” dedi. “Hepimiz içinde en iyi savaşçı sensin. Sadece arkadaşım değilsin, ben de sadece ağabeyleri değilim. Ben onların *babalarıyım*, ya da ona en yakın şey. Bana ihtiyaçları var, sana ihtiyaçları var.” Uzattığı eli titriyordu. Deniz mavisi gözleri solgun yüzünde kocamandı: hiç kimsenin babası gibi görün-müyordu. “Lütfen Emma.”

Emma yavaş yavaş elini uzatıp Julian'ın elini tuttu ve parmaklarını onunkilere doladı. Bir an Julian'ın rahatlayarak oh çektiğini gördü ve göğsünün gerildiğini hissetti. Arkasında, açık kapıdan onları görebiliyordu: Tavvy ve Dru, Livia ve Tiberius. Onun sorumluluğuydu. "Hadi gidelim," dedi.

Merdivenlerin tepesinde Jace, Clary'nin elini bıraktı. Clary tırabzanları tuttu. Öksürmemeye çalışıyordu fakat ciğerleri göğsünden fırlayıp çıkmak istiyormuş gibiydi. Jace ona baktı -*Sorun ne?*- fakat ardından kaskatı kesildi. Arkalarından koşan ayak sesleri duyuluyordu. Karanlık avcılar tam arkalarındaydı.

"Hadi," dedi Jace ve tekrar koşmaya başladı.

Clary onun peşinden koşmaya çabaladı. Jace nereye gideceğini gayet net biliyor gibiydi. Muhtemelen kafasındaki Alicante'nin Gard haritasını kullanıyordu. Kale içinin ortasına doğru dalıyorlardı.

Uzun bir koridora döndüler. Yarısına gelmişlerdi ki Jace bir grup metal kapının önünde durdu. Üstüne yabancı mühürler çizilmişti. Clary bunların ölüm mühürleri, cehennemle karanlıktan bahseden mühürler olmasını beklemişti. Oysa yıkılmış bir dünyaya tutulan yasın ve acının mühürleriydiler. Onları buraya her kim kazımişti acaba? Ne kadar büyük bir yas içindeydi? Daha önce de yas mühürleri görmüştü. Acıyı azaltmaya yaramamalarına karşın, Gölge Avcıları sevdikleri biri öldüğü zaman bunları bir nişan gibi bedenlerinde taşırdı. Ancak bir

insanın yasını tutmakla bir dünyanın yasını tutmak arasında fark vardı.

Jace başını eğip Clary'yi sert ve hızlıca dudağından öptü. "Hazır mısın?"

Clary başını sallayınca Jace kapıyı açtı ve içeri girdi. Clary de onu izledi.

Kapının ardındaki oda Alicante'deki Gard'ın Konsey odasından daha büyük değilse de bir o kadar vardı. Tavan tepelerinde yükseliyordu. Sıra sıra oturaklar yerine mermerden geniş, çıplak bir zemin odanın sonundaki platforma doğru uzanıyordu. Platformun arkasında iki ayrı, dev pencere vardı. Batmakta olan güneş ışığı her ikisinden içeri doluyordu. Buna karşın, günbatımı birinde altın sarısı, diğerinde kan kırmızısıydı.

Kanlı sarı ışık altında Sebastian odanın ortasında diz çökmüştü. Yere mühürler, birbirine bağlı siyah damgalardan oluşan bir halka çiziyordu. Ne yaptığının farkına varan Clary ona doğru ilerledi. Ardından bir çığlık atarak geriye sıçradı. Bu sırada önünde gri, dev bir şekil belli belirsiz göründü.

Kocaman bir kurtçuğa benziyordu. Kaygan, gri vücudundaki tek boşluk sivri dişlerle dolu ağzıydı. Clary bunu tanımıştı. Daha önce Alicante'de bunun benzerini görmüştü. Kaygan gövdesi kan, cam ve toz şekerden oluşan bir göl içinde yuvarlanıyordu. Behemot iblisiydi.

Elini hançerine uzattı, fakat Jace çoktan elinde kılıçla öne atılmıştı. Havada uçarak iblisin arkasına indi ve gözsüz başını bıçaklamaya başladı. Behemot iblisi yediği darbelerle yakıcı irinini fışkırtırken Clary geri çekildi. Açık ağzından ulumaya

benzer bir inilti yükseldi. Jace arkasına tutunmuş, irinler üstüne sıçrarken kılıcıyla ardı ardına darbeler indiriyordu. Sonunda iblis ağulayan bir çığlıkla yere güm diye düşüverdi. Jace dizleri iki yanına kenetlenmiş, onu aşağı indirdi. Üstünden atlayıp ayakları üstünde yere indi.

Bir süre sessizlik oldu. Jace bir başka iblisin gölgelerin arasından üstlerine atlamasını bekler gibi etrafına bakındı. Fakat hiçbir şey yoktu. Tamamladığı halka biçimindeki mührün ortasında ayağa kalkmış Sebastian dışında.

Yavaş yavaş el çırpmaya başladı. “Muhteşem bir iş çıkardın,” dedi. “Gerçekten mükemmel bir iblis infazıydı. Eminim babam sana altın bir yıldız verirdi. Şimdi. Hoşbeş etmeyi bıraksak mı? Bulunduğumuz yeri tanıyorsunuz, değil mi?”

Jace gözlerini odada gezdirdi. Clary de onu izledi. Pencerelerden giren ışık biraz azalmıştı ve şimdi platformu daha net görüyordu. Üstünde iki dev. Eh, bunlara ancak “taht” denebilirdi. Fildişi ve altından yapılmışlardı. Tahtlara altın basamaklardan çıkılıyordu. Her birinin tek bir anahtar kabartması işlenmiş, eğimli sırtlıkları vardı.

“*Diri olan benim,*” dedi Sebastian, “*Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir.*” İki tahta doğru kapsamlı bir el hareketi yaptı. Clary birdenbire en soldaki tahtın yanında diz çökmüş biri olduğunu fark edince yerinden sıçradı. Kırmızı takımı içinde bir karanlık Gölge Avcısı. Ellerini önünde kavuşturmuş, dizleri üstünde bir kadın. “Anahtarlar bunlar, bu dünyaya hükmeden iblisler, Lilith ve Asmodeus tarafından bana verilen, tahtların içine yerleştirildiler.”

Kara gözlerini Clary'ye doğru çevirdi. Clary, bakışlarını omurgasından inen soğuk parmaklar gibi hissediyordu. "Neden bana bunları gösteriyorsun bilmiyorum," dedi. "Ne bekliyorsun? Hayranlık mı? Asla alamayacaksın. İstersen beni tehdit edebilirsin, umurumda olmadığını biliyorsun. Jace'i tehdit edebilirsin. Damarlarında cennetin ateşini taşıyor, ona zarar veremezsin."

"Sahi mi?" dedi Sebastian. Geçen gece yaptığı havai fişek gösterisinden sonra damarlarında cennetin ateşinden ne kadar kaldı, kim bilir? O iblis içine işledi, değil mi kardeşim? Bunu bilmeye asla katlanamayacağını biliyordum, kendi türünü öldürdüğünü bilmeye."

"Öldürmem için beni sen zorladın," dedi Jace. "Magdalena kardeşi öldüren bıçağı tutan elim değildi, sendin."

"Nasıl istersen." Sebastian'ın gülümsemesi buz gibiydi. "Ne olursa olsun tehdit edebileceğim başkaları var. Amatis, kalk ve Jocelyn'i buraya getir."

Clary buzdan ufak bıçaklar saplanıyormuş gibi hissetti. Tahtın yanında diz çökmüş kadın ayağa kalkarken yüz ifadesinden duygularını göstermemeye çalışıyordu. Kadın gerçekten Amatis'ti. Luke'un o kaygı dolu, mavi gözlerine sahipti. Gülümsedi. "Memnuniyetle," dedi ve odadan çıktı. Uzun, kırmızı paltosunun etekleri yere sürünüyordu.

Jace anlaşılmasa da bir hırıltıyla öne atıldı ve olduğu yerde, Sebastian'ın biraz uzağında kalakaldı. Ellerini uzattı fakat saydam bir şeye, görünmez bir duvara çarpıyormuş gibi görünüyorlardı.

Sebastian homurdandı. “Sanki yanıma yaklaşmana izin verecekmişim gibi. İçinde yanan ateşinle sana. Bir seferlik yetti, teşekkür ederim.”

“O hâlde seni öldürebileceğimi biliyorsun,” dedi Jace ona dönmüş. Clary ne kadar benzer ve ne kadar farklı olduklarını düşünmeden edemiyordu, buz ve ateş gibi. Sebastian tamamen siyah-beyaz, Jace ise kırmızı ve altın sarısı ateşler içinde. “Orada sonsuza kadar saklanamazsın. Açlıktan ölürsün.”

Sebastian parmaklarıyla hızlı bir hareket yaptı. Clary’nin büyü yaparken Magnus’ta gördüğüne benzer bir hareketti bu. Jace havaya fırlayıp geriye doğru uçtu ve arkalarındaki duvara çarptı. Clary arkasını dönüp Jace’i yere devrilmiş görünce nefesi kesildi. Başının yanında kanlı bir yara vardı.

Sebastian neşeyle mırıldandı ve elini indirdi. “Endişelenme,” dedi sohbet eder gibi ve gözlerini Clary’ye çevirdi. “İyi olacaktır. Eninde sonunda. Tabii onu ne yapacağıma dair fikrimi değiştirmesem. Eminim beni anlıyorsundur, ne de olsa neler yapabildiğimi gördün.”

Clary olduğu yerden kımıldamadı. Duygularının belli etmemesi, panik içinde Jace’e bakmaması, Sebastian’a öfkesini ve korkusunu göstermemesinin önemli olduğunun farkındaydı. Yüreğinin derinliklerinde ne istediğini herkesten çok daha iyi biliyordu. *Nasıl* biri olduğunu biliyordu ve elindeki en güçlü silah da buydu. Yani, ikinci güçlü silah olabilirdi.

“Her zaman gücün olduğuna biliyordum,” dedi. Kasten Jace’e doğru bakmıyor, hareketsizliğini, yüzünün kenarından akan yoğun kan damlalarını incelemiyordu. Bu er ya da geç,

başına gelecekti. Her zaman yanında hiç kimse -hatta Jace bile- olmadan Sebastian'la karşı karşıya kalacaktı.

"Güç." diye tekrarladı Sebastian, sanki bu bir hakaretmiş gibi. "Verdiğin isim bu mu? Burada, güçten de öte bir şeye sahibim, Clary. Bu kalede gerçek olana şekil verebilirim." Çizdiği halkanın içinde volta atmaya başladı. Ders veren bir profesör gibi ellerini arkasında gevşekçe kavuşturmuştu. "Bu dünya doğduğumuz yere sadece en ince ipliklerle bağlı. Periler diyarına giden yol bu ipliklerden biri. Bu pencereler bir diğeri. Şunun içine girersen" -sağ taraftaki pencereye doğru işaret etti, Clary alaca karanlıkta lacivert gökyüzünü ve yıldızları görebiliyordu- "İdris'e dönersin. Ama zannetdiğin kadar basit değil." Pencereden yıldızlara baktı. "Bu dünyaya geldim çünkü burası saklanabileceğim bir yer. Sonra bir şeylerin farkına varmaya başladım. Babamın şu sözleri pek çok kez sana söylediğine eminim" -sanki onu duyabilirmiş gibi Jace'e konuşuyordu- "cennette uşaklık etmektense cehennemde hüküm sürmek yeğdir. Ve burada ben hüküm sürüyorum. Karanlık avcılarım ve iblislerim var. Kalem ve manastırım var. Ve bu dünyanın sınırları mühürlendiği zaman, buradaki her şey benim silahım olacak. Taşlar, ölü ağaçlar, toprak elime gelecek ve bana güçlerini verecek. Ve büyükler, eski iblisler, eserime bakıp beni ödüllendirecekler. Bana görkem verecekler ve dünyalar arasındaki uçurumlarla bütün yıldızlar arasındaki alanlara ben hükmedeceğim."

"Böylece onları demirden değneklerle yönetecek," dedi Clary. Alec'in Anlaşmalar Holü'ndeki sözlerini anımsayıp. "Ve ona sabah yıldızını bahşedeceğim."

Sebastian hızla ona döndü. Gözleri parlıyordu. “Evet!” dedi. “Evet, çok iyi, işte şimdi anlamaya başlıyorsun. Bizim dünyamızı istediğimi, onu kana bulamayı istediğimi sanıyordum ama bu bana yetmez. Morgenstern isminin mirasını istiyorum.”

“Şeytan mı olmak istiyorsun?” dedi Clary, yarı şaşkın yarı dehşet içinde. “Cehenneme hükmetmek mi istiyorsun?” Ellerini açtı. “Durma öyleyse,” dedi. “Hiçbirimiz seni durduramayacağız. Evimize dönmemize izin ver ve bizim dünyamızı rahat bırakacağına yemin et, cehennem de sana kalsın.”

“Yazık,” dedi Sebastian. “Zira beni şeytandan ayıran bir şey daha keşfettim. Tek başıma hüküm sürmek istemiyorum.” Kolunu zarif bir hareketle açıp platformdaki iki büyük tahtı işaret etti. “Bunlardan biri benim için. Ve diğeri... diğeri senin için.”

Alicante sokakları denizin dalgaları gibi kendi içine kapandı. Emma bir elinde cadı taşı, diğerinde arbalet taşıyan Helen’in peşinden gitmeseydi umutsuzca kaybolurdu.

Güneşin son ışıkları da gökyüzünden siliniyordu ve sokaklar karanlıktı. Julian, Tavvy’yi kucağına almıştı. Bebek kollarını boynuna dolamıştı. Emma, Dru’nun elinden tutuyor, ikizler ise sessizce birbirlerine sarılıyorlardı.

Dru hızlı değildi ve sürekli tökezliyordu. Birkaç kez yere düştü ve Emma ayağa kalkması için onu çekmek zorunda kaldı. Jules Emma’ya seslenerek dikkatli olmasını istedi. Emma ise *zaten* dikkatli olduğunu söyleyerek cevap verdi. Julian, Tavvy’yi

böyle dikkatli tutmayı, küçük çocuk ağlamasını diye onu mırıldanarak rahatlatmayı nasıl beceriyordu anlam veremiyordu. Dru usulca ağlıyordu. Emma dördüncü kez küçük kızın yerden kalkmasına yardım ederken yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Küçük bir çocukken düştüğü zamanlarda annesinin yaptığı gibi rahatlatıcı, anlamsız kelimeler mırıldanıyordu.

Annesiyle babasını şimdiki kadar kahredici bir şekilde hiç özlememişti. Sanki kaburgalarının altına bir bıçak saplanmıştı.

“Dru,” diye söze girdi. Derken gökyüzü kırmızı bir ışıkla parladı. İblis kuleleri kıpkırmızı bir renkle aydınlanmış, altın sarısı uyarı işareti gidi vermişti.

“Şehir duvarları yıkıldı,” dedi Helen, Gard’a bakarak. Emma Aline’i düşündüğünü biliyordu. Kulelerin kırmızı ışıltısı sarı saçlarını kan kırmızısı bir renge bürümüştü. “Hadi gelin, çabuk.”

Emma daha ne kadar hızlı *gidebileceklerinden* emin değildi. Drusilla’nın bileğini daha sıkı kavrayıp küçük kızın âdeta ayaklarını yerden kesti. İlerlerken homurdanarak özür diliyordu. El ele giden ikizler daha hızlıydı. Helen’in arkasında Melek Meydanı’na doğru giden sarp merdivenlerden koşarak çıkarken bile hızlıydılar.

En üst merdivene gelmişlerdi ki Julian nefes nefese bağırdı: “Helen, arkamızda!” Emma dönünce beyaz zırhı içinde şövalye perinin merdivenlerin dibine yaklaştığını gördü. Elinde eğrilmiş bir daldan yapılma bir yay vardı ve saçları uzun, ağaç kabuğu rengindeydi.

Bir an Helen’la göz göze geldiler. Şövalyenin yüz ifadesi değişti. Emma Helen’in kanındaki peri kanını fark edip etme-

diğini düşünmeden edemedi. Derken Helen sağ kolunu kaldırıp ve arbaletiyile doğrudan onu vurdu.

Şövalye dönerek uzaklaştı. Ok arkasındaki duvara isabet etmişti. Şövalye sırtıttı ve ilk basamağı, ardından ikincisine atladı ve bir çığlık attı. Bacakları altında bükülürken Emma çok içinde onu izliyordu. Şövalye yere düştü ve derisi merdivenin kenarına değince bağırды. Emma ilk kez merdiven kenarlarına çakılmış tribüşonlar, çiviler ve diğer soğuk dövülmüş demirden parçalar olduğunu ilk kez fark etti. Peri savaşçı arkaya doğru sendeledi ve Helen onu tekrar vurdu. Ok zırhını geçip göğsüne saplandı. Yere devrildi.

“*Peri-sızdırmazlar*,” dedi Emma. Ty ve Helen’la Penhallow’ların penceresinden baktığını hatırladı. “Tüm bu metallere, demirler.” Uzun bir sıra hâlindeki makasların çatının kenarındaki kordonlara bağlı olduğu, yakındaki bir binaya işaret etti. “Muhafızlar bunu yapıyormuş demek—”

Dru birden ciyakladı. Biri daha sokaktan onlara doğru koşuyordu. İkinci bir şövalye periydi. Bu seferki açık yeşil zırhı içinde bir kadındı ve birbirine geçmiş yapraklardan oluşan bir siper taşıyordu.

Emma kemerinden bir bıçak çıkarıp fırlattı. Peri bıçağı engellemek için içgüdüsel olarak siperini kaldırdı. Bıçak başının yanından geçti ve çatıdaki bir makası tutan kordonu kesti. Makas bıçağı yere gelecek şekilde düştü ve peri kadının omuzlarının arasına saplandı. Peri ciyaklayarak yere düştü. Vücudu kasılıyordu.

“İyi işti, Emma,” dedi Helen sert bir sesle. “Hadi, hepiniz gelin—”

Üç karanlık avcı yan sokaktan fırlayınca Helen çığlık attı. Üstlerinde Emma'nın sık sık kâbuslarında gördüğü kırmızı takımlar vardı. İblis kulelerinden gelen ışıkla daha da kırmızı görünüyorlardı.

Çocuklar ölü gibi sessizdi. Helen arbaletini kaldırıp bir ok fırlattı. Ok karanlık avcılardan birinin omzuna isabet etti ve avcı etrafında dönerek sendeledi. Fakat düşmedi. Helen el yordamıyla bir ok daha çıkarıp atmaya çalışıyordu. Julian Tavvy'yi tutarken bir yandan da elini yanındaki bıçağa uzattı. Emma elini Cortana'ya götürdü—

Dönerek ışıklı bir halka havayı yararak ilk karanlık avcının boynuna saplandı. Arkasındaki duvar kana bulandı. Boynunu tuttu ve yere düştü. İki halka daha ardı ardına uçarak diğer karanlık Nefilimler'in göğüslerini yardı. Sessizce yere çökerlerken kaldırım taşları kana bulandı.

Emma dönüp yukarı baktı. Merdivenlerin tepesinde biri vardı: Siyah saçlı genç bir Gölge Avcısı. Parlayan *chakhram* hâlâ sağ elindeydi. Başka *chakhram*'lar da kemerine takılıydı. İblis kulelerinin kırmızı ışığında parıltıyor gibiydi. Siyah takımları içinde gecenin simsiyah karanlığında uzun, ince bir figür. Anlaşmalar Holü arkasında soluk bir ay gibi yükseliyordu.

"*Birader Zachariah?*" dedi Helen şaşkınlıkla.

"Neler oluyor?" diye sordu Magnus boğuk bir sesle. Artık oturamıyor, dirsekleri üstünde yarı doğrulmuş hücrenin zemininde yarıyordu. Luke incecik pencereye yüzünü daya-

miş duruyordu. Omuzları gerilmişti ve çığlıklarla bağırmalarının başladığı andan beri yerinden kılmıdamamıştı.

“Işık,” dedi Luke sonunda. “İç kaleden bir tür ışık geliyor, sisi yok ediyor. Aşağıdaki platoyu görebiliyorum. Karanlık avcılardan bazıları etrafta koşturuyorlar. Sebebi ne bilmiyorum.”

Magnus bıyık altından güldü ve ağzına metal tadı geldi. “Yapma,” dedi. “Sence kim?”

Luke ona baktı. “Clave mı?”

“Clave mı?” dedi Magnus. “Sana kötü haber vermek istemezdim ama burada olmamız onları pek de ilgilendirmiyor.” Başını geriye eğdi. Hayatında hiç bu kadar kötü hissettiğini hatırlamıyordu. Belki o kadar değildi. Yüzyılın başında sıçanlarla bataklıkta bir olay olmuştu. “Ama kızın,” dedi. “Onu ilgilendiriyor.”

Luke dehşete düşmüş gibiydi. “Clary. Hayır. O burada olmamalı.”

“Zaten her zaman olmaması gereken yerlerde değil mi?” dedi Magnus makul bir tavırla. En azından makul olduğunu umuyordu. Bu kadar başı dönerken anlaması zordu. “Ve diğerleri. Kadim dostları. Benim...”

Birden kapı açıldı. Magnus doğrulmaya çalıştı fakat dirseklerinin üstüne geri düştü. Eni konu canı sıkılmıştı. Sebastian onları öldürmeye gelmişse dirsekleri yerine ayakları üstünde ölmeyi tercih ederdi. Sesler duyuyordu: Luke bağıırıyordu ve başkaları, ardından gözlerinin önünde bir yüz belirdi, gözleri soluk gökyüzündeki yıldızlar gibiydi.

Magnus soluklandı. Bir an kendini ne hasta hissediyor ne ölmekten korkuyordu. Ne öfkeli ne de kederliydi. İçini büyük

bir rahatlama hissi kapladı. Acı kadar içine işliyordu. Kendisine doğru eğilen oğlanın yanağını bereli eklemelerinin tersiyle okşamak için elini uzattı. Alec'in gözleri kocaman, masmavi ve kederle doluydu.

"Ah, Alec'im benim," dedi. "Ne kadar üzölmüşsün. Bilmiyordum."

Şehrin merkezine doğru ilerlerken kalabalık arttı: daha fazla Nefilim, daha fazla karanlık avcı, daha fazla savaşçı peri. Bununla birlikte, periler acı içinde, ağırkanlılıkla gidiyorlardı. Pek çoğu şehirde onlara karşı bir koruma olarak cömertçe konuşturılmış demir, çelik üvez ağacı ve tuza maruz kalmaktan zayıf düşmüşlerdi. Asker perilerin kuvveti efsaneviydi fakat Emma çoğunun -aksi durumda muzaffer olabilirlerdi- Nefilimler'in parlak kılıçları altında düştüklerini, kanlarının Melek Meydanı'ndaki döşeme taşlarına döküldüğünü görüyordu.

Buna karşın, karanlık avcılar zayıf düşmemişlerdi. Peri arkadaşlarının yaşadığı sorunlara karşı duyarsız görünüyorlardı. Melek Meydanı'nı doldurmuş Nefilimler'i kesip doğrayarak ilerliyorlardı. Julian Tavvy'yi ceketinin içine almıştı. Küçük çocuk şimdi bağılıyor, gözyaşları savaşın çığlıkları arasında kayboluyordu. "*Durmamız gerek!*" diye bağırdı Julian. "*Yoksa ayrılacağız! Helen!*"

Helen solmuş ve hasta görünüyordu. Şimdi tepelerinde beliren Anlaşmalar Holü'ne yaklaştıkça perilerden korunma

büyüleri artıyordu. Kısmi mirasıyla Helen bile bunu hissetmeye başlıyordu. Sonunda hepsini Blackstairs ve Carstairs'ler olarak ele ele, bir sıra hâlinde dizgen Birader Zachariah oldu. Artık sadece Zachariah, diye hatırlatmıştı Emma kendine, tıpkı onlar gibi bir Gölge Avcısı'ydı. Emma, Julian diğer eliyle Tavvy'yi tuttuğu için kemerine tutundu. Ty bile Drusilla'yla el ele tutuşmak zorunda kaldı. Bunu yaparken ona kaşlarını çatmıştı ve gözleri yeni yaşlarla dolmuştu.

Birbirlerine tutunmuş, saraya doğru ilerliyorlardı. Zachariah önlerindeydi. Elinde atmaktan bıçak kalmamış, uzun bıçaklı mızrağını çıkarmıştı. Giderlerken bununla kalabalığı sürüklüyor, etkin ve soğukkanlı bir şekilde karanlık avcılarını doğrayarak yol açıyordu.

Emma, Cortana'yı kılıfından çıkarmak, öne atılıp annesiyle babasını katletmiş, Julian'ın babasını dönüştürmüş, Mark'ı onlardan almış düşmanlarını bıçaklayıp kesmek için yanıp tutuşuyordu. Ancak bu Julian ve Livvy'yi bırakmak anlamına gelirdi ki bunu yapmazdı. Blackthorn'lara çok şey borçluydu, özellikle de Julian'a. Zira onun hayatta kalmasını sağlamış, acıdan öleceğini sandığı bir zamanda ona Cortana'sını getirmişti.

Sonunda Helen ve Zachariah'in arkasında sarayın ön basamaklarından sendeleyerek çıkıp girişteki çift kanatlı dev kapılara vardılar. Her iki tarafta bir muhafız duruyor, kocaman tahta bir değnek tutuyorlardı. Emma bunlardan birisinin bazen toplantılarda konuşan koi dövme kadını olduğunu fark etti: Diana Wrayburn. "Kapıları kapatmak üzereydik," dedi değneği

tutan. “Siz ikiniz, onları burada bırakmanız gerekecek, içeri sadece çocuklar alınıyor—”

“Helen,” dedi Dru titrek ve alçak bir sesle. Sıra o anda parçalandı. Blackthorn’lar Helen’in başına üşüştü. Kül rengi, ifadesiz yüzüyle, biraz kenarda duran Julian boş eliyle Tavvy’nin buklelerini okşuyordu.

“Merak etmeyin,” diyordu Helen boğuk bir sesle. “Burası Alicante’nin en güvenli yeridir. Bakın, perileri uzakta tutmak için basamakların her tarafına tuz ve mezar toprağı serpmişler.”

“Ve döşeme taşlarının altında soğuk demir var,” dedi Diana. “Spiral Labirent’ten gelen talimatlar harfiyen yerine getirildi.”

Spiral Labirent’in bahsi üzerine Zachariah derin bir nefes alıp dizleri üstüne çöktü. Emma’nın gözlerinin içine baktı. “Emma Cordelia Carstairs,” dedi. Hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu. Silinmiş mührünün görüldüğü yerde kan izi vardı, fakat bu onun kanı değildi. Görünüşe bakılırsa Emma’nın yüzünü inceliyordu. Tabii Emma bunun nedenini anlayamıyordu. “*Parabatai*’nle kal,” dedi sonunda. Kimse duymasın diye çok alçak sesle konuşmuştu. “Bazen dövüşmemek daha cesurcadır. Onları koru ve intikamını başka bir güne sakla.”

Emma gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. “Ama benim *parabatai*’m yok ki. Hem nasıl—”

Muhafızlardan biri bağırarak yere düştü. Göğsünde kırmızı bir ok vardı. “İçeri girin!” diyen bağırdı Diana, çocukları tutup sarayın içine doğru fırlattı. Emma yakalanıp içeri atıldığını hissetti. Zachariah ve Helen’a son bir kez bakmak için arkasını

döndü, fakat çok geçti. Çift kanatlı kapılar büyük bir gürültüyle arkasından kapanmıştı. Dev ahşap mandal âdeti sonu aksettiren bir sesle yerine düştü.

“Hayır,” dedi Clary, bir korkunç tahta bir Sebastian’a doğru bakarak. *Zihnini boşalt*, dedi kendi kendine. *Sebastian’a odaklan, burada olanlara, onu durdurmak için ne yapabileceğine. Jace’i düşünme.* “Burada kalmayacağını biliyor olman lazım. Cennette uşaklık etmektense cehennemde hüküm sürmeyi yeğliyor olabilirsin, ama ben ikisini de istemiyorum. Sadece evime ve hayatıma dönmek istiyorum.”

“Bu mümkün değil. Sizi buraya getiren yolu çoktan kapattım. Kimse oradan geri dönemez. Geriye kalan tek şey burası” -pence-reye doğru işaret etti- “ve kısa bir süre sonra burası da kapanacak. Eve dönmek için hiçbir şansın kalmayacak. Buraya, bana aitsin.”

“Neden?” diye fısıldadı Clary. “Neden ben?”

“Çünkü seni seviyorum,” dedi Sebastian. Rahatsız görünüyordu. Gergin ve zorlanmış. Sanki dokunamadığı bir şeye elini uzatıyordu. “Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Bana... Bana zarar verdin *zaten*. Bunu denedin-”

“Sana zarar verenin *ben* olmasının bir önemi yok,” dedi Sebastian. “Çünkü sen bana aitsin. Sana istediğim her şeyi yapabilirim. Ama başka insanların sana dokunmasını, sana sahip olmasını, sana zarar vermesini istemiyorum. Yanımda olmanı, beni takdir etmeni, yaptıklarımı, başardıklarımı görmeni istiyorum. Sevgi bu işte, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Clary, yumuşak ve hüzünlü bir sesle. “Hayır değil.” Ona doğru bir adım atınca botu mühürlerinden oluşan halkanın görünmez kuvvet alanına çarptı. Daha fazla ileri gidemiyordu. “Birini sevdiğinde onun da seni sevmesini istersin.”

Sebastian gözlerini kısıtı. “Bana patronluk taslama. Sevginin ne olduğunu düşündüğünü biliyorum. Gelgelelim haksız olduğunu düşünüyorum. Tahta çıkacak ve yanımda hüküm süreceksin. Kara bir kalbin var ve seninle paylaştığımız bir karanlık. Dünyadaki tek kişi ben olunca, geriye sadece ben kalınca sen de beni *seveceksin*.”

“Anlamıyorum—”

“Anlayabileceğini sanmıyorum,” dedi Sebastian sırtıarak. “Bütün bilgilere sahip olduğun söylenemez. Bırak tahmin edeyim, Alicante’den ayrıldığından beri orada olanlara dair hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Clary’nin içini buz gibi bir his sardı. “Başka bir boyuttayız,” dedi. “Bunu bilmenin imkânı yok.”

“Pek öyle denemez,” dedi Sebastian. Sesinden keyiflendiği belliydi. Sanki Clary tam da istediği tuzağa girmişti. “Doğudaki tahtın üstündeki pencereye nak. Bak ve Alicante’nin şimdiki hâlini gör.”

Clary baktı. Odaya girdiğinde doğudaki pencerede sadece geceleyin yıldızlı bir gökyüzü görmüştü. Oysa şimdi, dikkatini toplarken, camın yüzeyi parıltıdayarak dalgalanıyordu. Birden aklına pamuk prenses hikâyesi geldi. Yüzeyi ışıldayıp değişerek dış dünyayı gözler önüne seren sihirli ayna...

Anlaşmalar Holü'nün içine bakıyordu. İçerisi çocuklarla doluydu. Gölge avcısı çocuklar oturuyor, ayakta duruyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Blackthorn'lar da oradaydı. Hepsi bir grup hâlinde toplanmıştı. Julian kucağında bebekle oturuyor, boş elini diğer kardeşlerini sarabilecekmiş, onları çekip koruyabilecekmiş uzatıyordu. Emma yüzünde soğuk bir ifadeyle yanında oturmuştu. Altın kılıcı omzunun arkasında parılıyordu—

Manzara kaybolup yerini Melek Meydanı'na bıraktı. Anlaşmalar Holü'nün etrafı Nefilimler'le kaynıyordu. Ve onların arasında kırmızı takımları içinde karanlık avcılar silahlarla yüklenmişlerdi. Sadece karanlık avcılar da değildi, Clary'nin sıkıntıyla şavaşı periler olarak tanıdığı figürler. Mavi-yeşil saçlarıyla uzun boylu bir peri annesinin önünde duran Aline Penhallow'la savaşıyordu. Aline kılıcını ölümüne savaşmaya hazır gibi çekmişti. Meydanın karşı tarafında kalabalığı yarararak Aline'in yanına gitmeye çalışıyordu, fakat çarpışma çok büyüktü. Dövüşenler arkasını sarmıştı, fakat bedenler için de aynısı geçerliydi. Düşen, ölen Nefilim savaşçıların, kırmızıdan çok siyah takımlıların bedenleri. Savaşı kaybediyorlardı, kaybediyorlardı—

Bu sahne kaybolurken Clary hızla Sebastian'a döndü. “*Neler oluyor?*”

“Her şey bitti,” dedi Sebastian. “Clave'den sizi bana vermesini istedim ve dediğimi yapmadılar. Herkesin kabul edeceği üzere kaçacağınız için, ama yine de benim için bir işlevleri kalmadı. Birliklerim şehri istila etti. Nefilim çocukları Anlaşmalar Holü'nde saklanıyorlar ama diğerleri öldüğünde saray da ele

“Hayır,” dedi Clary, yumuşak ve hüzünlü bir sesle. “Hayır değil.” Ona doğru bir adım atınca botu mühürlerinden oluşan halkanın görünmez kuvvet alanına çarptı. Daha fazla ileri gidemiyordu. “Birini sevdiğinde onun da seni sevmesini istersin.”

Sebastian gözlerini kısıtı. “Bana patronluk taslama. Sevginin ne olduğunu düşündüğünü biliyorum. Gelgelelim haksız olduğunu düşünüyorum. Tahta çıkacak ve yanımda hüküm süreceksin. Kara bir kalbin var ve seninle paylaştığımız bir karanlık. Dünyadaki tek kişi ben olunca, geriye sadece ben kalınca sen de beni *seveceksin*.”

“Anlamıyorum—”

“Anlayabileceğini sanmıyorum,” dedi Sebastian sırtarak. “Bütün bilgilere sahip olduğun söylenemez. Bırak tahmin edeyim, Alicante’den ayrıldığından beri orada olanlara dair hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Clary’nin içini buz gibi bir his sardı. “Başka bir boyuttayız,” dedi. “Bunu bilmenin imkânı yok.”

“Pek öyle denemez,” dedi Sebastian. Sesinden keyiflendiği belliydi. Sanki Clary tam da istediği tuzağa girmişti. “Doğudaki tahtın üstündeki pencereye nak. Bak ve Alicante’nin şimdiki hâlini gör.”

Clary baktı. Odaya girdiğinde doğudaki pencerede sadece geceleyin yıldızlı bir gökyüzü görmüştü. Oysa şimdi, dikkatini toplarken, camın yüzeyi parıldayarak dalgalanıyordu. Birden aklına pamuk prenses hikâyesi geldi. Yüzeyi ısıldayıp değişerek dış dünyayı gözler önüne seren sihirli ayna...

Anlaşmalar Holü'nün içine bakıyordu. İçerisi çocuklarla doluydu. Gölge avcısı çocuklar oturuyor, ayakta duruyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Blackthorn'lar da oradaydı. Hepsi bir grup hâlinde toplanmıştı. Julian kucağında bebekle oturuyor, boş elini diğer kardeşlerini sarabilecekmiş, onları çekip koruyabilecekmiş uzatıyordu. Emma yüzünde soğuk bir ifadeyle yanında oturmuştu. Altın kılıcı omzunun arkasında parıldıyordu—

Manzara kaybolup yerini Melek Meydanı'na bıraktı. Anlaşmalar Holü'nün etrafı Nefilimler'le kaynıyordu. Ve onların arasında kırmızı takımları içinde karanlık avcılar silahlarla yüklenmişlerdi. Sadece karanlık avcılar da değildi, Clary'nin sıkıntıyla savaşçı periler olarak tanıdığı figürler. Mavi-yeşil saçlarıyla uzun boylu bir peri annesinin önünde duran Aline Penhallow'la savaşıyordu. Aline kılıcını ölümüne savaşmaya hazır gibi çekmişti. Meydanın karşı tarafında kalabalığı yarararak Aline'in yanına gitmeye çalışıyordu, fakat çarpışma çok büyüktü. Dövüşenler arkasını sarmıştı, fakat bedenler için de aynısı geçerliydi. Düşen, ölen Nefilim savaşçıların, kırmızıdan çok siyah takımlıların bedenleri. Savaş kaybediyorlardı, kaybediyorlardı—

Bu sahne kaybolurken Clary hızla Sebastian'a döndü. “*Neler oluyor?*”

“Her şey bitti,” dedi Sebastian. “Clave'den sizi bana vermesini istedim ve dediğimi yapmadılar. Herkesin kabul edeceği üzere kaçacağınız için, ama yine de benim için bir işlevleri kalmadı. Birliklerim şehri istila etti. Nefilim çocukları Anlaşmalar Holü'nde saklanıyorlar ama diğerleri öldüğünde saray da ele

geçecek. Alicante benim olacak. Tüm Idris benim olacak. Gölge Avcıları savaşı kaybetti. Pek bir savaş olduğu da söylenemez hani. Gerçekten daha fazla mücadele edeceğinizi sanmıştım.”

“Var olan tüm Gölge Avcıları orada değil,” dedi Clary. “Onlar sadece Alicante’de olanlar. Hâlâ tüm dünyaya yayılmış Nefilimler var–”

“Orada gördüğün tüm Gölge Avcıları yakında Cehennem Kupası’nda içecek. Hizmetkârlarım olacaklar ve onları dünya-daki kardeşlerini bulmaları için göndereceğim. Geride kalanlar ya dönüştürülecek ya öldürülecek. Demir Kız Kardeşler’i ve Sessiz Biraderler’i taş ve sükunet dolu manastırlarında katledeceğim. Bir ay içinde Jonathan Shadowhunter’m ırkı dünyadan silinmiş olacak. Sonra...” Korkunç bir ifadeyle gülümsedi ve Edom’un ölü ve harap dünyasını gösteren batıdaki pencereye işaret etti. “Koruyucusu olmayan bir dünyaya ne olduğunu gördün,” dedi şeytanca bir hazla. “Dünyanız yok olacak. Ölüm üstüne ölüm ve sokaklarınızda kanlar olacak.”

Clary Magnus’u düşündü. “Kuleleri kemiklerden yapılmış, kanla kaplı bir şehir gördüm ve sokaklarda su gibi kan akıyordu.”

“Bunu yaparsan,” dedi Clary duygusuzca, “bana olacağını anlattığın şey gerçekleşirse senin yanında asla bir tahtta oturma ihtimalim olmaz, ölesiye işkence görmeyi tercih ederim.”

“Ah, bunu düşünmedim,” dedi Sebastian lakayt bir tavırla. “İşte bu yüzden bekledim, anlıyorsun ya. Peri halkının hepsi müttefikim, orada gördüğün tüm karanlık avcılar emirlerimi bekliyor. İşareti verdim mi çekilirler. Dünyan güvende olur.

Elbette oraya asla dönemezsin, bu dünyayla diğeri arasındaki sınırları kapatırım ve bir daha ne insan ne iblis, hiç kimse iki dünya arasında yolculuk yapamaz. Ama dünyanın güvende olur.”

“Bir seçim,” dedi Clary. “Bana bir seçim yapma şansı verdiğini mi söyledin?”

“Elbette,” dedi Sebastian. “Benim yanımda hükmedersen ben de dünyanı bağışlarım. Teklifimi reddersen dünyanı yok etme emrini veririm. Beni seçersen milyonlarca, milyarlarca hayat kurtarırısın, kardeşim. Tek bir ruhu lanetleyerek bütün bir dünyayı kurtarabilirsin. Kendi ruhunu. Şimdi söyle bana, kararın ne?”

“Magnus,” dedi Alec çaresizce. Elini uzatıp büyücünün bileklerindeki kelepçelere bağlanan, zemine gömülü, *adamas*’tan yapılmış zincirleri yokladı. “İyi misin? Bir şeyin var mı?”

Isabelle ve Simon, Luke’un yarası var mı diye kontrol ediyorlardı. Isabelle sürekli Alec’e bakıyordu. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Alec gözlerindeki korkuyu görmek istemediği için bilerek onunla göz göze gelmiyordu. Elinin tersiyle Magnus’un yüzüne dokundu.

Magnus çökmüş ve solgun görünüyordu. Dudakları kuru- muştı ve gözlerinin altında kül rengi gölgeler vardı.

Alec’im, dedi Magnus, *ne çok üzülmüşsün. Bilmiyordum*. Ardından konuşurken harcadığı çaba onu yoruyormuş gibi kendini yere bıraktı.

“Kıpırdama,” dedi Alec ve kemerinde bir serafim bıçağı çıkardı. Ona isim vermek için ağzını açmıştı ki bileğine biri-

nin dokunduğunu hissetti. Magnus ince parmaklarını Alec'in bileğine dolamıştı.

"Adı Raphael olsun," dedi Magnus. Alec ona şaşkınlıkla bakınca Magnus Alec'in elindeki kılıca şöyle bir baktı. Gözleri yarı kapalıydı. Alec girişte Sebastian'ın dediği şeyi hatırladı: *Seni yaratanı öldürdüm*. Magnus'un ağzının kenarı kıvrıldı. "Bu bir melek ismidir," dedi.

Alec başını salladı. "*Raphael*," dedi yumuşak bir şekilde. Kılıç birden parlayınca *adamas* zincirine indirdi. Bıçak değer değmez zincir parçalanıverdi ve düştü. Alec kılıcı yere bırakıp elini uzatıp Magnus'u omuzlarından tuttu ve ayağa kaldırmaya çalıştı.

Magnus, Alec'e uzandı. Fakat ayağa kalkmak yerine Alec'i kendine doğru çekti. Elini Alec'in arkasına doğru kaydırıp ve saçlarına daldırdı. Magnus, Alec'i aşağı, üstüne doğru çekip öptü, şiddetle, beceriksizce, kararlılıkla. Alec bir an donakaldı. Sonra kendini ona, Magnus'la öpüşmeye bıraktı. Bir daha asla yapma fırsatı bulabileceğini düşünmediği bir şeydi bu. Alec ellerini Magnus'un omuzlarından boynunun iki yanına indirdi ve orayı sardı. Magnus onu soluk soluğa öperken Alec de onu tutuyordu.

Sonunda Magnus çekildi. Gözleri parlıyordu. Başını Alec'in omzuna koydu. Kollarıyla onu sarıyor, böylece bir arada duruyorlardı. "Alec," diye söze girdi Magnus yumuşak bir şekilde.

"Evet?" dedi Alec. Magnus'un ona ne sormak istediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Sizi takip ettiler mi?"

"İıı- karanlık avcılardan bazıları bizi arıyor," dedi Alec temkinli bir şekilde.

“Yazık,” dedi Magnus yeniden gözlerini kapatıp. “Burada yanımda yatabilseydin çok güzel olurdu. Sadece... birazcık daha.”

“Eh, bu mümkün değil,” dedi Isabelle nazikçe. “Buradan gitmemiz lazım. Karanlık avcılar her an gelebilir ve buraya gelme amacımıza ulaştık—”

“Jocelyn.” Luke duvardan çekilip doğruldu. “Jocelyn’i unuttuyorsun.”

Isabelle ağzını açtı fakat geri kapattı. “Haklısın,” dedi. Eli silah kemerindeydi ve bir kılıç çıkardı. Odanın öteki tarafına doğru bir adım attı. Kılıcı Luke’a verdi ve eğilip Alec’in hâlâ ılık yanan serafim bıçağını aldı.

Luke kılıcı alınca hayatı boyunca bıçak kullanmış birinin kayıtsız becerisiyle tuttu. Bazen Alec, Luke’un eskiden bir Gölge Avcısı olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu. Fakat şimdi hatırlamıştı.

“Ayağa kalkabilir misin?” dedi Alec Magnus’a şefkatle. Magnus başını sallayınca Alec onu ayağa kaldırdı.

Magnus yaklaşık on saniye kadar ayakta durduktan sonra dizleri büküldü ve öksürerek yere düştü. “Magnus!” diye bağırdı Alec ve büyücünün yanına atıldı. Fakat Magnus onu bir el hareketiyle savuşturup dizlerinin üstünde kalkmaya çalıştı.

“Bensiz gitmeniz gerek,” dedi boğuk ve çatallı bir sesle. “Sizi yavaşlatırım.”

“Anlamıyorum.” Alec kalbinin bir mengeneyle sıkıştırıldığını hissediyordu. “Ne oldu? Sana ne yaptı?”

Magnus başını salladı. Cevap veren Luke oldu. “Bu boyut Magnus’e öldürüyor,” dedi duygusuz bir sesle. “Burada onu yok eden bir şey var. Babasıyla ilgili bir şey.”

Alec, Magnus’a baktı. Fakat Magnus yine başını sallamakla yetindi. Alec içindeki mantıksız öfke patlamasına karşı koymaya çalışıyordu. Şimdi bile hâlâ bir şeyleri saklıyor. Derin bir nefes aldı. “Siz Jocelyn’i aramaya gidin,” dedi. “Ben Magnus’la kalacağım. Kalenin merkezine doğru gideceğiz. Onu bulduğunuz zaman bizi orada arayın.”

Isabelle acınası bir hâldeydi. “Alec—”

“Lütfen Izzy,” dedi Alec. Simon’ın elini Isabelle’in sırtına koyduğunu ve kulağına bir şey fısıldadığını gördü. Sonunda Isabelle başını sallayıp kapıya doğru döndü. Luke ve Simon da onu izledi. İkisi de gitmeden önce durup Alec’e baktılar. Ancak Alec’in zihnine kazınan Izzy’nin görüntüsüydü. Yanan serafim bıçağını bir yıldız gibi önünde taşıyordu.

“Gel,” dedi Alec Magnus’a olabildiğince nazik ve onu kaldırmak için elini uzattı. Magnus yalpalayarak ayağa kalktı. Alec büyücünün uzun kollarından birini omzuna dolamayı başardı. Magnus öncekinden çok daha zayıftı. Gömleği kaburgalarına yapışıyordu ve elmacık kemiklerinin altındaki boşluklar çökmüş görünüyordu. Yine de hâlâ mücadele etmesi gereken bir büyücü vardı: bir sürü cılız kol ve bacak, uzun, kemikli bir omurga.

“Bana tutun,” dedi Alec. Magnus ona gülümseyince Alec birisi kalbine elma oyacağı tutmuş da ortasını söküp çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

“Her zaman tutunacağım, Alexander,” dedi Magnus. “Her zaman.”

— — — — —

Bebek Julian'ın kucagında uyuyakalmıştı. Julian Tavvy'yi sımsıkı, özenle tutuyordu. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Livvy ve Ty bir yanında toplanmış, Dru ise diğer yanında kıvrılmıştı.

Emma sırtını Julian'a vermiş, arkasında oturuyordu. Böylece bebeğin ağırlığını dengelemesi için bir yere yaslanabiliyordu. Yaslanıp oturmak için ne boş bir yastık ne de duvarda boş bir yer vardı. Düzinelerce, yüzlerce çocuk saraya kapatılmıştı.

Emma başını Jules'un başına yasladı. Her zamanki gibi kokuyordu: sabun, ter, ve sanki damarlarında taşıyormuş gibi okyanus kokusu. Tanıdıklığı hem rahatlatıcı hem değildi. "Bir şey duyuyorum," diye fısıldadı Emma. "Ya sen?"

Julian'ın gözleri anında kardeşlerine gitti. Livvy yarı uyur hâlde, çenesini eline dayamıştı. Dru salonun her yanına bakıyor, mavi-yeşil gözleriyle her şeyi inceliyordu. Ty parmağını mermer zemine vuruyor, takıntılı bir şekilde birden yüze, yüzden geriye sayıyordu. Julian üstüne düştüğü kolundaki ize bakmaya çalıştığında tekmeler savurup bağırmıştı. Jules onu bırakmak zorunda kalmış ve Ty'i sallanıp sayı sayması için yalnız bırakmıştı. Bu onu rahatlatmış ve susturmuştu. Önemli olan da buydu zaten.

"Ne duyuyorsun?" diye sordu Jules. Ses yükselirken Emma'nın başı geriye düştü. Kuvvetli bir rüzgâr ya da dev bir şenlik ateşinin çıtırtılarına benziyordu bu ses. İnsanlar hareketlenip bağırmaya, sarayın cam tavanına bakmaya başladılar.

Buradan ay ışığının üstünde hareket eden bulutlar görünüyordu. Bulutlardan çeşit çeşit, büyük bir binici alayı çıkıverdi: ateşten toynaklarıyla siyah atlara binen, turuncu yanan gözleriyle dev, siyah köpeklere binenler. Bunların arasına daha modern ulaşım araçları da karışmıştı. İskelet gibi küheylanların sürdüğü siyah arabalar ve krom, kemik ve oniksle parıldayan motorsikletler.

“Yabancı avcılar,” diye fısıldadı Jules.

Rüzgâr âdeta yaşayan bir canlıydı. Bulutları döverek atlıların toplandığı tepelerle vadiler oluşturunuyordu. Atlıların bağırışları fırtınadan bile duyuluyordu. Elleri silahlarla doluydu: kılıçlar, topuzlar, mızraklar ve arbaletler. Sarayın giriş kapıları sallanıp titremeye başladı. Aralarına yerleştirilmiş ahşap çubuk paramparça olup kıymıklarına ayrıldı. Nefilimler dehşet dolu gözlerle kapılara bakıyordu. Emma kalabalığın arasındaki bir muhafızın boğuk bir fısıltıyla konuştuğunu işitti.

“Yaban avcıları sarayın dışındaki savaşçılarımızı kovalıyor,” dedi. “Karanlık avcılar demir ve mezar toprağını topluyor. Muhafızlar onlardan kurtulmazsa kapıları kıracaklar!”

“Kızgın sahipler geldi,” dedi Ty, kısa bir süreliğine sayı saymayı bırakıp. “Ölü toplayıcılar.”

“Ama Konsey, şehri perilere karşı koruyor,” diye karşı çıktı Emma. “Neden...”

“Onlar sıradan periler değiller,” dedi Ty. “Tuz, mezar toprağı, soğuk demir, bunlar yaban avcılarına işlemez.”

Dru hızla dönüp yukarı baktı. “Yaban avcıları mı?” dedi. “Yani Mark da mı orada? Bizi kurtarmaya mı gelmiş?”

“Saçmalama,” dedi Ty küçümseyici bir tavrıyla. “Mark artık avcılarla birlikte ve yaban avcılar savaşılar olmasını *ister*. Her şey sona erdiğinde ölüleri toplamaya gelirler ve ölüler işlerine gelir.”

Dru şaşkınlık içinde yüzünü buruşturdu. Sarayın kapıları şimdi şiddetle titriyor, menteşeler duvarlardan sökülecek gibi oluyordu. “Peki Mark bizi kurtarmayacaksa o hâlde kim kurtaracak?”

“Kimse,” dedi Ty. Mermerin üstüne gergince vurduğu parmakları bu fikrin onu hiç ilgilendirmediğini gösteriyordu. “Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecek. Hepimiz öleceğiz.”

Jocelyn bir kez daha kapıya doğru atıldı. Omzu morarmış ve kanıyordu. Tırnakları kilidi zorladığı yerlerden çatlamıştı. On beş dakikadır kavga sesleri, koşturan ayakların, çığlık atan iblislerin yanıltmaz seslerini duyuyordu...

Kapının tokmağı dönmeye başladı. Geriye çekilip duvardan çıkarmayı başardığı tuğlayı eline aldı. Sebastian'i öldüremezdi, bu kadarını biliyordu, fakat ona zarar verirse, onu yavaşlatabilirdi—

Kapı açıldı ve tuğla elinden fırladı. Kapı eşiğindeki figür başını eğdi. Tuğla duvara çarpınca Luke doğrulup merakla ona baktı. “Umarım evlendiğimiz zaman her gün eve geldiğimde beni bu şekilde karşılamazsın,” dedi.

Jocelyn onun üstüne atıldı. Luke kirliydi, üstü başı kan lekesi ve toz olmuş, tişörtü yırtılmıştı. Sağ elinde bir kılıç vardı. Sol koluyla Jocelyn'e sarılıp onu kendine doğru çekti. “Luke,” dedi Jocelyn boynuna doğru. Bir an yaşadığı rahatlama hissi ve

mutluluktan, hezeyan ve korkudan dağılıp gideceğini düşündü. Tıpkı bir kurtadam tarafından ısırıldığını öğrendiğinde kollarında dağıldığı gibi. Keşke o zaman onu tüm hayatını geçirmek istediği birisi gibi sevdiğini anlamış olsaydı, her şey bambaşka olurdu.

Fakat öte yandan Clary doğmamış olurdu. Jocelyn geri çekilip Luke'un yüzüne baktı. Luke mavi gözlerini ondan ayırmıyordu. "Kızımız?" diye sordu.

"Burada," dedi ve Isabelle'le Simon'ın koridorda beklediği yeri görebilmesi için geri çekildi. Simon da Isabelle de iki ebeveynin sarılmasını görmek iblis diyarlarında bile rastlanacak en berbat şeymiş gibi rahatsız duruyorlardı. "Bizimle gel, onu bulacağız."

"Kesin değil," dedi Clary çaresizce. "Gölge Avcıları kaybetmeyebilir. Birliklerini toplayabilirler."

Sebastian gülümsedi. "İstersen bu riski alabilirsin," dedi. "Ama dinle. Şimdi Alicante'deler. Dünyalar arasındaki rüzgârlarda yolculuk edenler. Katliam mekânlarının büyüüne kapılırlar. Anlayabiliyor musun?"

Alicante'ye açılan pencereye doğru işaret etti. Buradan Clary ay ışığı altındaki Anlaşmalar Holü'nü görebiliyordu. Arka planda bulutlar ara vermeksizin ileri geri hareket ediyordu. Derken bulutlar çözülüp başka bir şeye dönüştü. Daha önce Jace'le birlikte Venedik'te bir gemide uzanmışken gördüğü bir şeye. Yaban avcılarını gökyüzünde dörtnala ilerliyordu: Silahlar kuşan-

mış siyah kıyafetli, pejmürde savaşçılar, hayaletimsi küheylan-
ları gökyüzünü döverken uluyorlardı.

“Yaban avcıları,” dedi Clary sersemce. Birden aklına Mark
Blackthorn geldi. Vücudundaki kırbaç izleri, bozulmuş göz-
leri.

“Ölü toplayıcılar,” dedi Sebastian. “Büyünün leş yiyici
kargaları. Nerede katliam varsa oraya giderler. Yalnızca senin
önleyebileceğin bir katliam.”

Clary gözlerini kapattı. Karanlık sularda sürüklenerek
yüzdüğünü hissediyor, kıyıdaki ışıkların giderek uzaklaştı-
ğını görüyordu. Çok geçmeden tepede buz gibi bir gökyüzü
ve aşağıda on kilometre karanlıkla okyanusta yapayalnız
kalacaktı.

“Git ve tahta geç,” dedi Sebastian. “Eğer dediğimi yaparsan
hepsini kurtarabilirsin.”

Clary ona baktı. “Sözünü tutacağını nereden bileceğim?”

Sebastian omuz silkti. “Bunu yapmazsam budadalık olur.
Sana yalan söylediğimi hemen anlar, sonra benimle savaşırın
ki bunu istemem. Üstelik buradaki iktidarımı tam olarak sağla-
mam için dünyamızla bu dünya arasındaki sınırları kapatmam
lazım. Sınırlar kapatıldığı anda sizin dünyanızdaki karanlık
avcılar zayıflayacak, benden, yani kaynaklarından kopacaklar.
Nefilimler onları alt edebilecek.” Gülümsedi. Buz beyazı, göz
kamaştırıcıydı. “Bir mucize olacak. Bizim... Benim tarafımdan
onlar için gerçekleştirilen bir mucize. Sence de ironik değil mi?
Kurtarıcı melekleri olmam?”

“Ya buradaki herkes? Jace? Annem? Arkadaşlarım?”

“Hepsi yaşayabilir. Benim için fark etmez,” dedi Sebastian. “Artık bana zarar veremezler ve sınırlar kapanınca bu iyice imkânsızlaşır.”

“Ve tek yapmam gereken o tahta çıkmak,” dedi Clary.

“Ve yaşadığım sürece yanımda olacağına söz vermek. Ki herkesin kabul edeceği üzere bu çok uzun bir zaman olacak. Bu dünya kapatıldığında yalnızca zarar görmez olmakla kalmayacağım, sonsuza dek yaşayacağım. *Ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları ben dedir.*”

“Bunu yapmak istiyor musun? Dünyadan, karanlık avcılarından, intikamından tamamen vazgeçmek istiyor musun?”

“Canımı sıkmaya başlamıştı,” dedi Sebastian. “Bu daha ilginç. Dürüst olmak gerekirse, sen de biraz canımı sıkmaya başlıyorsun. Şu tahta geçecek misin geçmeyecek misin artık karar verir misin? Yoksa ikna edilmeye mi ihtiyacın var?”

Clary, Sebastian’ın ikna etme yöntemlerini biliyordu. Tırnakların altında bıçaklar, boğazı sıkkan bir el. Bir yanı Sebastian’ın kendisini öldürmesini, bu seçimi yapmaktan kurtulmayı istiyordu. Kimse ona yardım edemezdi. Bu konuda yapayalnızdı.

“Sonsuza dek yaşayacak tek kişi ben olmayacağım,” dedi Sebastian. Konuşurkenki nazik tavrı Clary’yi şaşırtmıştı. “Gölgeler dünyasını keşfettiğinden beri gizliden gizliye bir kahraman olmak istemedin mi? Özel insanların en özeli olmayı? Kendi açımızdan her birimiz türümüzün kahramanı olmayı arzularız.”

“Kahramanlar dünyaları kurtarır,” dedi Clary. “Onları *yok etmezler.*”

“Ben de sana bu fırsatı sunuyorum,” dedi Sebastian. “O tahta çıktığında dünyayı kurtarmış olacaksın. Arkadaşlarını kurtaracaksın. Sınırsız bir gücün olacak. Sana büyük bir hediye bahsediyorum çünkü seni seviyorum. Kendi karanlığını kucaklayabilir, ama sürekli kendine doğru şeyi yaptığını söyleyebilirsin. İstedğin her şeyi almak için nasıl bir şey?”

Clary gözlerini kapatıp bir an öyle kaldı. Ve bir an daha. Göz kapaklarının altında yüzleri görmesine yetecek kadar bir süre: Jace, annesi, Luke, Simon, Isabelle, Alec. Ve daha da fazlası: Maia ve Raphael, Blackthorn’lar, küçük Emma Carstairs, Seelie Sarayı’nın perileri, Clave’dekilerin yüzleri, hatta babasının hayaletimsi hatırası.

Gözlerini açıp tahta doğru yürüdü. Sebastian’ın arkasında sertçe nefes aldığını duydu. Yani, konuşmasındaki tüm kararlılığa rağmen şüpheye düşmüştü, öyle değil mi? Clary’den emin olmamıştı. Tahtların arkasında iki pencere video ekranları gibi açıldı: Biri harabeleri, diğeri ise saldırı altındaki Alicante’yi gösteriyordu. Merdivenlere vardığında Anlaşmalar Holü’nün içini şöyle bir gördü ve tırmanmaya başladı. İstikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Kararını vermişti. Artık durmak yoktu. Taht dev gibiydi, bir platforma çıkmaya benziyordu. Tahttaki altın ellerinin altında buz gibiydi. Son basamağa da varınca arkasını döndü ve oturdu.

Bir dağın tepesinden kilometrelerce aşağı bakıyordu sanki. Konsey Salonu’nun önünde uzandığını, duvarda kımıldama-

dan yatan Jace'i gördü. Sebastian ona bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Bravo," dedi. "Kardeşim, Kraliçe'm."

23

YEHUDA'NIN ÖPÜCÜĞÜ

Salonun kapıları içeri doğru patladı ve etrafa kıymıklar saçıldı. Mermer ve ahşap kırıkları paramparça olmuş kemikler gibi havaya uçtu. Kırmızıya bürünmüş savaşçılar salona doluşmaya başladığında Emma sersemce bakıyordu. Onların peşinden yeşil, beyaz ve gümüş renkleri içinde periler geldi. Ardından ise Nefilimler: çocuklarını korumak için gözlerini karartmış siyah takımları içinde Gölge Avcıları.

Bir muhafız dalgası karanlık avcıları kapıda durdurmak için koşturdu, fakat önleri kesildi. Emma âdeta yavaş çekimdeymiş gibi düşüşlerini izledi. Ayağa fırladığını ve Julian'ın da Tavvy'yi Livia'nın kucağına bırakıp kendisi gibi kalktığını biliyordu. Emma hareketlerinin umutsuz olduğunu bilse de ikisi küçük Blackthorn'ların önünü kapatmak için davrandı.

Demek böyle bitecekmış, diye düşündü. Los Angeles'ta Sebastian'ın savaşılarından kurtulup Penhallow'lara, onlardan da saraya kaçmışlardı ve şimdi burada fareler gibi kapana kısılmışlardı. Hiç kaçmasalar bile olurdu.

Elini Cortana'ya uzattı. Babasını, vazgeçtiği zaman ne diyeceğini düşündü. Carstairs'ler vazgeçmezdi. Acı çeker ve hayatta kalırlar ya da ayakları üstünde ölürlerdi. En azından öldüğünde annesiyle babasını tekrar görecekti. En azından avunacak bir şey vardı.

Karanlık avcılar akın akın içeri girip çaresizce savaşılan Gölge Avcıları'nı buğday tarlası gibi ayırarak sarayın ortasına ilerliyorlardı. Ölüm saçan bir leke gibiydiler. Fakat içlerinden biri kalabalıktan ayrılıp dosdoğru Blackthorn'ların yanına gelince Emma'nın görüşü netleşti.

Julian'ın babasıydı bu.

Sebastian'ın hizmetçisi olarak çalıştığı zaman ona iyi davranmamıştı. Teni mat ve gri görünüyordu. Yüzü kanlı kesiklerle doluydu. Buna karşın gözleri çocuklarında, bir amacı varmış gibi ilerliyordu.

Emma olduğu yerde donakaldı. Yanında duran Julian babasını görmüştü. Bir yılanla hipnotize edilmiş gibiydi. Babasının zorla Cehennem Kupası'ndan içişine şahit olduğunu fark etti Emma, fakat onu sonrasında görmemişti. Ne de kendi oğluna kılıç çektiğini, oğlunun ölüm fikrine kahkahalarla güldüğünü, Katerina'yı zorla dizleri üstüne çöktürüp işkence ettiğini, dönüştürdüğünü...

"Jules," dedi Emma. "O senin baban değil—"

Julian'ın gözleri kocaman açıldı. "Emma, dikkat et--"

Emma hızla dönüp bağırdı. Gümüş zırh kuşanmış bir savaşçı peri tepesinde dikilmişti. Saçları saç değil, dikenli dallarla berbat bir karışımdı. Yüzünün yarısı yanmış ve kabarcıklar çıkarıyordu. Demir tozu veya kaya tuzu püskürmüş olmalıydı. Gözlerinden biri beyaz ve kör dönüyordu. Diğeri ise öldürücü bir niyetle Emma'ya sabitlenmişti. Emma Diana Wrayburn'ü gördü. Onlara doğru döndüğünde siyah saçları dalgalandı ve bir uyarı çığlığı atmak için ağzı açıldı. Diana Emma'yla perinin olduğu yere doğru ilerliyordu, fakat zamanında yetişmesinin imkânı yoktu. Peri bronz kılıcını vahşi bir hırlamayla kaldırdı ve--

Emma öne doğru atılıp Cortana'yı göğsüne sapladı.

Kanı yeşik su gibiydi. Emma kılıcını şok içinde bırakırken üstüne fıskırdı. Kılıç bir ağaç gibi yere devrilip gürültülü bir şangırtıyla salonun mermer zeminine çarptı. Emma ileri sıçrayıp Cortana'nın kabzasına elini uzattı ve Julian bağırdığını işitti. "Ty!"

Hızla arkasını döndü. Salondaki karmaşanın arasında Blackthorn'ların durduğu küçük alanı görebiliyordu. Andrew Blackthorn çocuklarının önünde durdu. Yüzünde tuhaf bir tebessümle bir elini uzattı. Bıçak Tiberius'un yanından geçip Andrew Blackthorn'un göğsüne saplandı. Adamın gözleri şoktan pat diye açıldı. Kül rengi eli kaburgasından çıkan kabzayı aradı. Ardından düştü ve yere yığıldı. Kanı mermer zemini lekelerken Tiberius bir çığlık attı. Dönüp kardeşine saldırdı ve yumruklarını Julian'ın göğsüne geçirmeye başladı.

“Hayır,” dedi Ty nefes nefese. “Neden bunu yaptın Jules? Senden nefret ediyorum, senden *nefret* ediyorum—”

Ve Ty -içlerindeki en az güvenen en az duygusal kişi- gözlerini babasından ayırmadan elini uzatmış, öne doğru ilerledi. “Baba?” dedi.

“Ty?” Livia elini ikiz kardeşine uzattı ama havada kapattı. “Ty, sakın—”

“Onu dinleme,” dedi Andrew Blackthorn. Bunun artık Julian’ın babası olmadığına dair herhangi bir şüphe kaldıysa Emma sesini duyunca o da yok oluvermişti. Bu seste hiç insaniyet yoktu, sadece soğukluk, zalim bir neşenin vahşeti vardı. “Gel buraya oğlum, Tiberius’um...”

Ty bir adım daha ilerledi. Julian kemerindeki palyoşu çıkarıp fırlattı. Bıçak havada dümdüz, dosdoğru vızıldadı. Emma enstitüdeki son günü tuhaf bir netlikle hatırladı. Katarina onlara bir bıçağın bir şiir dizesi gibi nasıl doğru ve zarif atılacağını gösteriyordu. Asla hedefini şaşmayacak şekilde bir bıçak nasıl atılırdı.

Bıçak Tiberius’un yanından geçerek Andrew Blackthorn’un göğsüne saplandı. Adamın gözleri şoktan açılıverdi. Kül rengi eli kaburgasından fırlayan kabzayı arandı. Ardından devrilerek yere düştü. Kanı mermer zemini lekelerken Tiberius bir çığlık attı. Döndü ve ağabeyine saldırdı. Yumruklarını Julian’ın göğsüne geçiriyordu.

“Hayır,” dedi Ty nefes nefese. “Neden bunu yaptın Jules? Senden nefret ediyorum, senden *nefret* ediyorum—”

Julian bunu hissetmiyor gibiydi. Babasının düştüğü yere bakıyordu. Diğer karanlık avcılar çoktan oraya doğru ilerle-

meye başlamış, yoldaşlarının ölü bedenini çiğniyorlardı. Diana Wrayburn biraz uzakta duruyordu: çocuklara doğru gitmeye başlamış ardından durmuştu. Gözleri keder doluydu.

İki el çıkıp Tiberius'un tişörtünün arkasından tuttu ve onu Julian'dan uzaklaştırdı. Yüzünde sert bir ifadeyle Livvy'ydi. "Ty." Kollarını ikizinin etrafına dolamış, yumruklarını yanlarına mıhlamıştı. "Tiberius, hemen kes şunu." Ty durdu ve kardeşinin üstüne çöktü. Livvy hafif olmasına karşın ağırlığını dengelemişti. "Ty," dedi tekrar, yumuşak bir sesle. "Buna mecburdu. Anlıyor musun? Mecburdu."

Julian beti benzi atmış bir şekilde geriye, daha da geriye çekildi. Sonunda taş sütunlardan birine çarptı aşağı kaydı. Yere çökerken omuzları sessiz ve kesik nefeslerle titriyordu.

Kardeşim. Kraliçe'm.

Clary fildişi ve altın tahtta kaskatı oturuyordu. Kendini yetişkinlerin sandalyesine oturmuş gibi çocuk gibi hissediyordu: bu şey iri biri için yapılmıştı ve ayakları en üst basamağın üstünde sallanıyordu. Elleriyle tahtın kollarını tuttu, fakat parmakları oymalı ucuna yetişmiyordu bile. Gerçi her ikisi de kafatası biçiminde olduğu için bunlara dokunmaya da niyeti yoktu.

Sebastian mühürlerinin oluşturduğu korumalı halkanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Ara sıra durup Clary'ye bakıyor, o teklifsiz, şen tavrıyla gülümsüyordu. Bu gülümsemesiyle Clary onu rüyasında gördüğü o yeşil gözlü, masum

çocukla özdeşleştiriyordu. Clary onu izlerken Sebastian keme-
rinden uzun, keskin bir hançer çıkarıp bıçağı avucunun içinde
gezdirdi. Başını arkaya yattı. Elini açarken gözleri yarı kapandı.
Parmaklarından kan geldi ve mühürlerin üstüne sıçradı.

Her bir mühür kan değdikçe ışıyan bir kıvılcımla par-
lamaya başladı. Clary tahtın sert arkılığına iyice yaslandı.
Bu mühürler Kadim Kitap'taki mühürler değildi. Yabancı
ve tuhaflardı.

Odanın kapısı açıldı ve Amatis peşinde iki sıra karanlık
avcıyla içeri girdi. Karanlık avcılar odanın duvarları boyun-
ca sessizce sıralanırken yüzlerinde boş bir ifade vardı. Ancak
Amatis endişeli görünüyordu. Bakışları Jace'i geçip ölü iblisin
vücudunun yanındaki yerde hareketsiz, durduktan sonra efen-
disine döndü. "Sebastian efendim," dedi. "Anneniz hücresinde
değil."

Sebastian kaşlarını çatıp kanayan elini yumruk yaptı.
Etrafındaki mühürler şimdi buz mavisi alevlerle cayıp cayıp
yanıyordu. "Fırsatçılar," dedi. "Diğerleri onu çıkarmış olmalı."

Clary içinde dehşetle karşılık bir umut yeşerdiğini hisset-
ti. Susmak için kendini tutuyordu, fakat Amatis'in gözlerinin
kendine yöneldiğini gördü. Clary'yi tahtta gördüğüne şaşır-
mışa benzemiyordu: tam tersine, dudakları kıvrılarak sırıttı.
"Ordunun geri kalanına onları aramaları için emir vermemi
ister misiniz?" dedi Sebastian'a.

"Gerek yok." Clary'ye doğru bakıp gülümsedi. Derken bek-
lenmedik bir patlama sesi işitildi. Alicante'ye bakan, arkasında-
ki pencere örümcek ağına benzer labirentimsi çizgiler hâlinde

parçalanıverdi. “Sınırlar kapanıyor,” dedi Sebastian. “Onları ben getiririm.”

“Duvarlar kapanıyor,” dedi Magnus.

Alec Magnus’u daha yükseğe kaldırmaya çalışınca büyü-
cü bütün ağırlığıyla üstüne yığıldı. Başı neredeyse Alec’in
omzuna gelmişti. Alec’in nereye gittiklerine dair hiçbir fikri
yoktu. Sanki yüzyıllar önce geçtiği dolambaçlı koridorların
izini kaybetmişti fakat bunu Magnus’a söylemeyi hiç istemi-
yordu. Magnus zaten yeterince kötü durumdaydı. Solukları sığ
ve hırıltılı, kalp atışları hızlıydı. Bu da yetmiyormuş gibi şimdi
de bu sorun vardı.

“Her şey yolunda,” dedi Alec onu rahatlatmak için. Kolu
Magnus’un beline doğru kaydı. “Yapmamız gereken sadece—”

“Alec,” dedi Magnus tekrarda. Sesi şaşırtıcı derecede netti.
“*Halüsinasyon görmüyorum. Duvarlar hareket ediyor.*”

Alec gözlerini duvarlara dikti ve içinde yeni bir panik dal-
gasının yükseldiğini hissetti. Koridor tozlu havayla ağırdı.
Duvarlar parlıyor, titriyor gibi görünüyordu. Duvarlar birbirle-
rine doğru kayarken zemin eğrildi. Koridor kapağı kapanmakta
olan bir çöp konteynırı gibi bir ucundan daralmaya başladı.
Magnus’un ayağı kaydı ve bükülen duvarlardan birine çarptı.
Acıdan tıslamaya benzer bir ses çıkardı. Panik içindeki Alec
kolundan tutup Magnus’u kendine doğru çekti.

“Sebastian,” dedi Magnus soluk soluğa. Alec onu koridorda
düşen taştan uzağa sürüklemeye başladı. “Bunu o yapıyor.”

Alec kuşkuyla baktı. “Bu nasıl mümkün olabilir ki? Her şeyi de kontrol etmiyor ya!”

“Yapabilir, boyutlar arasındaki sınırları kapatırsa bunu başarır.” Magnus titreyerek nefes aldı ve kendini koşmaya zorladı. “Bütün bu dünyayı kontrol edebilir.”

Isabelle altındaki zemin açılırken bir çığlık attı. Koridoru ikiye yaran çatlağın içine düşmemek için tam zamanında ileri atıldı. “Isabelle!” diye bağırdı Simon ve omzundan yakalamak için elini uzattı.

Bazen vampir kanının vücuduna doldurduğu o gücü unuttuyordu. Isabelle’i öyle bir güçle çekmişti ki ikisi de arkaya doğru devrildi ve Izzy, Simon’ın üstüne düştü. Koşullar farkı olsaydı, bu hoşuna gidebilirdi, ancak etraflarındaki taş sarsıklarak ayrılırken değil.

Isabelle ayağa sıçradıktan sonra Simon’ı çekti. Bir duvar yarılarak alçısız taşları ağırlıklar gibi dökerken Luke ve Jocelyn’i diğer koridorlardan birinde kaybetmişlerdi.

O zamandan beri her şey -parçalanan tahtalarla düşen taşlardan kaçarak- çılgın bir koşturma hâlinde geçmişti. Şimdi yerde yarıklar açılıyordu. Simon çaresizliğe kapılmamaya çalışıyordu. Bunun her şeyin sonu olduğunu hissetmemek elinde değildi. Kale paramparça olacak, burada ölecek ve gömüleceklerdi.

“Yapma,” dedi Isabelle nefes nefese. Siyah saçları toz içinde, yüzü uçarak isabet eden bir taştan kanamıştı.

“Neyi yapmayayım?” Zemin kabardı ve Simon yarı başını eğip yarı kendini fırlatarak başka bir koridora geçti. Bir şekilde kalenin onları *güttüğü* fikrinden bir türlü kurtulamıyordu. Bu dağılmanın bir amacı varmış gibiydi, sanki onları bir şekilde...

“Kendini bırakma,” dedi Isabelle soluklanarak. Altlarındaki koridor ufanırken bir çift kapıya savruldu. Kapılar açıldı ve Simon’la birlikte yandaki odaya yuvarlandılar.

Isabelle’in nefesi kesildi. Kapılar arkalarından kapanırken iç kaledeki patlama sesleri dışarıda kaldı. Bir an Simon ayaklarının altındaki zemin sabit olduğu ve duvarlar hareket etmediği için Tanrı’ya şükretti.

Ardından nerede bulunduğunu anlayınca tüm rahatlama hissi yok oldu. Yarım daire biçiminde, dev bir odadaydılar. Eğimli ucunda yükseltilmiş bir platform vardı. Duvarlara kırmızı takımları içindeki karanlık avcılar sıralanmıştı. Bu şekilde kırmızı dişleri andırıyorlardı.

İçerisi zift, ateş, kükürt ve şüphe götürmez şekilde iblis kanı kokuyordu. Şişmiş bir iblisin cesedi bir duvarın dibinde yatıyordu ve yanında bir başkası vardı. Simon ağzının kuruduğunu hissediyordu. Jace’i bu.

Yere kazınmış parlak mühürlerden oluşan bir halka içinde Sebastian duruyordu. Isabelle bağırıp Jace’in yanma koştuğunda ve yere çöktüğünde sıırttı. Isabelle parmaklarını boynuna koydu ve Simon omuzlarının gevşediğini gördü.

“Yaşıyor,” dedi Sebastian. Sıkılmış gibiydi. “Kraliçe’nin emirleri.”

Isabelle başını kaldırıp baktı. Siyah saçlarının birkaç tutamı kandan yüzüne yapışmıştı. Öfkeli ve güzel görünüyordu. “Seelie Kraliçesi mi? Ne zamandan beri Jace’i önemsiyor?”

Sebastian bir kahkaha attı. Keyfi son derece yerinde görünüyordu. “Seelie Kraliçesi değil,” dedi. “Bu boyutun Kraliçesi. Onu tanıyor olabilirsin.”

Gösterişli bir hareketle odanın uzak ucundaki platforma doğru işaret etti. Simon çarpmayan kalbinin sıkıştığını hissetti. İçeri girdiğinde platforma bakmamıştı bile. Şimdi ise orada fildişi ve erimiş altından iki taht olduğunu ve sağdakinde Clary’nin oturduğunu görüyordu.

Clary’nin kızıl saçları beyaz ve altın sarısının yanında bir ateş flaması gibi inanılmaz derecede canlı görüyordu. Yüzü soluk ve durgun, ifadesizdi.

Simon istemsizce öne doğru bir adım attı ve anında bir düzine karanlık avcı tarafından durduruldu. Ortalarından Amatis vardı ve dev bir mızrak taşıyordu. Yüzünde korkutucu bir zehirli yılanın bakışları vardı. “Olduğun yerde kal, vampir,” dedi. “Bu boyutun hanımefendisine yaklaşılamazsın.”

Simon sendeleyerek geriledi. Isabelle’in hayretler içinde bir Clary’ye bir Sebastian’a baktığını görebiliyordu. “Clary!” diye seslendi. Clary yerinden bile kıımıldamadı fakat Sebastian’ın yüz ifadesi gökgürültülü fırtınada olduğu gibi kararmıştı.

“Kardeşimin *adını* ağzınıza almayacaksınız,” diye tısladı. “Onun size ait olduğunu sandınız ama artık bana ait ve onu kimseyle *paylaşmayacağım*.”

“Sen delisin,” dedi Simon.

“Sen de ölü,” dedi Sebastian. “Artık bunların bir önemi var mı?” Gözleri Simon’ın üstünde aşağı yukarı geziniyordu. “Sevgili kardeşim,” dedi odadaki herkesin duyması için yüksek bir sesle. “Buradakini bir bütün hâlinde tutmak istediğine emin misin gerçekten?”

Clary’nin cevap vermesine kalmadan odanın kapısı açılıverdi ve Magnus’la Alec içeri girdi. Onları Luke ve Jocelyn izledi. Kapılar büyük bir gürültüyle arkalarından kapandı ve Sebastian ellerini çırpı. Bir eli kanlıydı ve bir damla ayaklarına döküldü. Parlak mühürlere denk geldiği yerde sıcak bir tavaya düşen su damlası gibi cızırdadı.

“Artık herkes burada olduğuna göre,” diye ilan etti neşe dolu bir sesle. “Parti başlayabilir!”

Clary hayatında harika ve güzel, aynı zamanda korkunç olan pek çok şey görmüştü. Ancak bunların hiçbirisi Jocelyn Sebastian’ın tahtının yanında oturan kızına bakarken yüzündeki ifade kadar korkunç değildi.

“Anne,” dedi Clary. Bunu kimse duyamasın diye usulca söylemişti. Hepsi de ona bakıyordu, Magnus ve Alec, Luke ve annesi, Simon ve Isabelle. Isabelle yana geçip Jace’i kucağına almıştı. Siyah saçları Jace’in üstüne bir şalın püskülleri gibi düşüyordu. Her şey tam Clary’nin tahmin ettiği kadar kötüydü. Hatta daha beter. Şok ve korkuyla karşılaşmayı beklemiş, acı ve ihaneti düşünmemişti. Annesi sendeleyerek geriledi. Luke onu ayakta tutmak için kollarını doladı. Ancak

gözleri Clary'nin üstündeydi ve bir ona bir yabancıymış gibi bakıyordu.

"Hoş geldiniz Edom vatandaşları," dedi Sebastian, dudaklarını gerilmiş bir yay kıvrarak. "Yeni dünyanıza hoş geldiniz."

Ardından içinde durduğu yanan halkadan çıktı. Luke'un eli kemerine gitti. Isabelle ayağa kalkmaya başladı. Fakat en hızlı hareket eden Alec oldu: bir eli arbaletinde diğeri arkasında titreyerek, Clary'nin onu durdurmak için bağırmasına kalmadan oku kirişe yerleştirip bıraktı.

Ok doğrudan Sebastian'a gidip göğsüne saplandı. Sebastian okun kuvvetiyle arkaya doğru sendeledi ve Clary karanlık avcılardan yayılan şaşkınlık içinde bir ses duydu. Bir süre sonra Sebastian dengesini buldu ve sinirli bir bakışla oku göğsünden çıkardı. Üstü kan olmuştu.

"Budala," dedi. "Bana zarar veremezsin, cennetin altındaki hiçbir şey bana zarar veremez." Oku Alec'in ayaklarına fırlattı. "Bir istisna olduğunu mu sanıyorsun?"

Alec'in gözleri Jace'e çevrildi. Bir anlık sürdü ama Sebastian bakışlarını yakalamış, sırtıttı.

"Ah, evet," dedi. "Cennet ateşine sahip olan kahramanınız. Ama artık yok, değil mi? Benim yolladığım bir iblise duyulan öfkeyle çölde harcandı." Parmaklarını şaklattı ve buz mavisi bir kıvılcım çıkıp bir sis gibi yükseldi. Clary bir süre Jace ve Isabelle'i göremedi. Derken birinin öksürdüğünü ve soluklandığını işitti. Jace yerinden doğrulurken Isabelle'in kolları üstünden kaydı, ardından ayağa kalktı. Clary'nin arkasındaki pencere yavaş yavaş parçalanırken camın ufalanma seslerini

duyabiliyordu. Şimdi iyice hareketlenen camda ışık ve gölgeden oluşan dantele benzer bir perde iniyordu.

“Tekrar hoş geldin kardeşim,” dedi Sebastian ılımlı bir şekilde. Jace hızla rengi atan bir yüzle etrafına bakınıyor, odanın savaşımlarla dolu olduğunu, arkadaşlarının dehşet içinde etrafında durduğunu ve son olarak Clary’yi tahtında görüyordu.

“Beni öldürmeyi denemek ister misin? Orada bir yığın silahın var. Eğer beni cennet ateşiyle katletmek istiyorsan al sana fırsat.” Kollarını kocaman açtı. “Karşı koymacağım.”

Jace, Sebastian’a doğru dönüktü. Aynı boyda, aynı yapıdaydılar. Bununla birlikte, Sebastian daha zayıf, daha inceydi. Jace kirliydi ve üstü başı kan içindeydi. Takımı yırtılmış, saçları dağılmıştı. Sebastian ise kırmızılar içinde şıktı. Kanlı eli bile tasarlanmış gibiydi. Sebastian’ın bilekleri açıldı. Jace’in sol bileğinde gümüş bir bilezik parlıyordu.

“Bileziğimi takmışsın,” dedi Sebastian. *Eğer cennete ulaşmıyorsam cehennemî çağırırım.* “Zekice, ne dersin?”

“Jace,” dedi Isabelle tıslayarak. “Jace, hadi. Kılıcını sapla. Durma—”

Fakat Jace başını sallıyordu. Bir süredir silah kemerinde duran elini yavaş yavaş indirdi. Isabelle çaresizlik içinde bir çığlık attı. Alec de bir o kadar umutsuz görünüyordu ama sessizliğini korudu.

Sebastian kollarını yanlarına indirip elini uzattı. “Bana kalırsa artık bileziğimi vermenin vakti geldi, kardeşim. Sezar’ın hakkını Sezar’a iade etme vakti. Bana benim olan şeyleri geri

ver, buna kız kardeşim de dâhil. Benim himayeme girmesi için ondan feragat ediyor musun?”

“Hayır!” Bunu söyleyen Jace değil, Jocelyn’di. Luke’un elinden kurtulup öne atıldı. Ellerini Sebastian’a uzattı. “Benden nefret ediyorsun. O hâlde öldür. İşkence et. Bana istediğini yapabilirsin ama Clary’yi rahat bırak!”

Sebastian gözlerini devirdi. “Sana işkence ediyorum *zaten*.”

“O daha küçük bir kız,” dedi Jocelyn nefes nefese. “Evladım, kızım -” Sebastian elini hızla çıkarıp Jocelyn’nin çenesini tuttu. Ayaklarını yerden kesmişti. “Ben de evladındım,” dedi. “Lilith bana bir diyar bahşetti, sense beni lanetledin. Sen anne falan değilsin, kardeşimden uzak duracaksın. O göz yumduğu için hayattasın. Hepiniz öylesiniz. Anlıyor musunuz?” Jocelyn’i bıraktı. Jocelyn arkaya doğru sendeledi. Sebastian’ın kanlı parmak izi yüzüne çıkmıştı. Luke onu yakaladı. “Hepiniz Clarissa hayatta kalmanızı istediği için yaşıyorsunuz. Başka hiçbir nedeni yok.”

“Ona tahta çıkarsa bizi öldürmeyeceğini söyledin,” dedi Jace, gümüş bileziği bileğinden çıkarıp. Ses tonu hiç değişmemişti. Clary’nin gözlerine bakmıyordu. “Öyle değil mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Sebastian. “Ona bundan çok daha... Önemli bir şey vadettim.”

“Dünyayı,” dedi Magnus. Yalnızca irade gücüyle ayakta duruyormuş gibiydi. Sesi, boğazını çakıl taşları yırtıyormuş gibi duyuluyordu. “Dünyamızla bu dünya arasındaki sınırları kapatıyorsun, değil mi? Bu mühür halkası onun için, sadece korunmak için değil. Büyünü yapabilmen için. Bunca zaman-

dır bunu yapıyordun. Geçiş kapısını kapatırsan güçlerini iki dünya arasında bölmemiş olacaksın. Tüm kuvvetin burada toplanmış olacak. Bu boyutta tüm gücünü topladığın zaman burada neredeyse yenilmez olacaksın.”

“Sınırları kapatırsa kendi dünyamıza nasıl dönecek?” diye sordu Isabelle. Ayağa kalkmıştı. Kırbacı bileğinde parlıyordu fakat onu kullanmak için hiçbir harekette bulunmuyordu.

“Dönmeyecek,” dedi Magnus. “Hiçbirimiz dönemeyeceğiz. Dünyalar arasındaki kapılar tamamen kapanacak ve burada mahsur kalacağız.”

“Mahsur,” dedi Sebastian düşünceli. “Ne çirkin bir kelime. Benim... misafirlerim olacaksınız.” Sırıttı. “Mahsur misafirlerim.”

“Ona yaptığın teklif buydu,” dedi Magnus, bakışlarını Clary’ye doğru kaldırarak. “Yanında hüküm sürmeye razı gelirse sınırları kapatıp dünyamızı rahat bırakacağını söyledin. Edom’u yönet ve dünyayı kurtar. Doğru mu?”

“Çok zekisin,” dedi Sebastian kısa bir sessizlikten sonra. “Bu sinir bozucu.”

“Clary, *hayır!*” diye ciyakladı Jocelyn. Luke onu arkasından çekti, fakat Jocelyn kızından başka bir şeye aldırış etmiyordu. “Bunu yapma—”

“Buna mecburum,” dedi Clary. İlk kez konuşuyordu. Boğazı düğümlendi. Sesi yankılandı, taş odada çok yüksekti. Birden herkes ona bakıyordu. Jace dışında herkes. Gözlerini parmaklarının arasında tuttuğu bileziğe dikmişti.

Clary dikleşti. “Buna mecburum. Anlamıyor musunuz? Kabul etmezsem dünyamızdaki herkesi öldürecek. Her şeyi

yok edecek. Milyonlarca, milyarlarca insanı. Dünyamızı *bura-ya* çevirecek.” Edom’un yanmış düzlüklerine bakan pencereye doğru işaret etti. “Buna değer. Buna değmeli. Onu sevmeyi öğrenirim. Buna inanıyorum.”

“Önemsediği tek şey sen olduğun için onu değiştirebileceğini, yumuşatabileceğini, daha iyi biri yapabileceğini düşünüyorsun,” dedi Jocelyn. “Morgenstern erkeklerini *tanırım*. Hiçbir işe yaramaz. Pişman olursun—”

“Bütün dünyanın hayatını hiç ellerinde tutmadın, anne,” dedi Clary, sonsuz bir sevecenlik sonsuz bir kederle. “Bana verebileceğin nasihatler bir yere kadar olabilir.” Sebastian’a döndü. “Onun seçtiği şeyi seçtim ben. Bana verdiği hediyeyi. Kabul ettim.”

Jace’in yutkundüğünü gördü. Bileziği Sebastian’ın açık avucuna bıraktı. “Clary senindir,” dedi ve geri çekildi.

Sebastian parmaklarını şaklattı. “Onu duydunuz,” dedi. “Hepiniz. Kraliçe’nizin önünde diz çökün.”

Hayır, diye düşündü Clary, fakat kendini hiçbir şey yapmamaya, susmaya zorladı. Karanlık avcılar başları önde teker teker diz çökmeye başladı. En sonuncuları Amatis’ti ve başını eğmedi. Luke dehşet içinde kardeşine bakıyordu. Daha önceden duymuş olsa da onu ilk kez böyle gördüğünü fark etti Clary.

Amatis arkasını döndü ve başını çevirip Gölge Avcıları’na baktı. Bir anlığına kardeşiyile göz göze geldi ve dudakları kıvrıldı. Zalim bir bakıştı bu. “Hadi,” dedi. “Diz çökün yoksa öldürürüm.”

İlk diz çöken Magnus oldu. Bu Clary’nin aklından bile geçmemişti. Magnus öyle gururlu biriydi ki. Fakat öte yan-

dan jestlerin manasızlığını aşan bir gururdu bu. Diz çökmek onun için hiçbir şey ifade etmezken utanacağını sanmıyordu. Büyük bir incelikle dizleri üstüne çöktü. Onu Alec ve ardından Isabelle izledi. Sonra Simon ve Clary'nin annesini yanına çeken Luke. Ve en son Jace. Sarışın başını eğdi ve dizleri üstüne çöktü. Clary arkasındaki pencerenin paramparça olduğunu işitti. Sanki kırılan kalbiydi.

Yere camlar yağdı. Ardında çıplak taş vardı. Artık Alicante'ye giden bir pencere yoktu.

"İşte bitti. Dünyalar arasındaki yollar kapandı." Sebastian gülümsemiyordu fakat gözleri kamaşmış gibiydi. Âdeta yanıyordu. Yerdeki mühürlerin oluşturduğu halka mavi bir ateşle parılıyordu. Platforma doğru koşup merdivenleri ikişer ikişer çıkarak elini uzattı ve Clary'nin ellerini tuttu. Clary, Sebastian'ın tahttan çekmesine izin verdi. Sonunda karşısında duruyordu. Sebastian hâlâ elini tutuyordu. Elleri Clary'nin bileklerinde ateşten bilezikler gibiydi. "Kabul ediyorsun," dedi. "Seçimini kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum," dedi Clary, dürüstçe gözlerinin içine bakmak için kendini zorlayarak. "Evet."

"Öyleyse öp beni," dedi. "Seviyormuşsun gibi öp beni."

Clary'nin karnına bir sancı saplandı. Bunu beklemişti, fakat böylesi insanın yüzüne bir yumruk yemeyi beklemesi gibiydi: Hiçbir şey sizi buna hazırlayamazdı. Clary onun yüzünü inceledi. Bir başka dünyada, bir başka zamanda, başka bir kardeş gözleri ilkbahar gibi yemyeşil, çimlerden ona gülümsüyordu. Clary gülümsemeye çalıştı. "Herkesin önünde mi? Bunun—"

“Onlara göstermemiz gerek,” dedi Sebastian. Yüzü verdiği hükmü ilan eden bir melek kadar kararlıydı. “Birleştiğimizi göstermeliyiz. Kendini ispatla, Clarissa.”

Clary ona doğru boynunu uzatınca Sebastian ürperdi. “Lütfen,” dedi. “Kollarını bana dola.”

Clary, Sebastian’ın gözlerinde bir şeyin kıvılcımını yakaladı, bir zaafiyetin, bunun sorulması karşısında duyulan şaşkınlığın. Ardından Sebastian kollarını ona doladı. Clary’yi kendine doğru çekti. Clary bir elini omzuna koydu. Diğer eli beline doğru, takımının kemerine takılı duran kılıfıyla Heosphoros’un bulunduğu yere kaydı. Parmaklarını Sebastian’ın ensesine sardı. Sebastian’ın gözleri kocamandı, kalp atışlarının hızını boynundaki nabzından görebiliyordu.

“Şimdi, Clary,” dedi. Clary ona doğru uzanıp dudaklarını yüzüne dokundurdu. Dudaklarını yanaklarında gezdirirken fısıldadı ve Sebastian’ın titrediğini hissetti:

“Çok yaşa efendimiz,” dedi ve Sebastian’ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. Tam bu sırada Heosphoros’u çekip parlak bir yay çizerek havaya kaldırdı. Bıçak Sebastian’ın kaburgasına saplandı. Ucu kalbini delecek şekilde doğrultulmuştu.

Sebastian’ın nefesi kesildi. Clary’nin kollarında kasılıyordu. Geriye doğru sendeledi, bıçağın kabzası göğsünden çıkıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Clary bir an o gözlerde ihanetin verdiği şoku gördü. Şok ve *acı*. Clary’nin canı yanıyordu. Çok uzun zaman önce kalbinin derinliklerine gömdüğü, belki de başka türlü olabilecek bir kardeşe yas tuttuğu o yer acıyordu.

“Clary,” dedi Sebastian nefes nefese. Doğrulmaya başlamıştı ve şimdi gözlerindeki bakışlar ihanetin yerini öfke pırıltısına bırakıyordu. *İşe yaramadı*, diye düşündü Clary dehşet içinde, *işe yaramadı*. Artık dünyalar arasındaki sınırlar kapanmış olsa da bunun acısını ondan, arkadaşlarından, ailesinden, Jace’ten çıkaracaktı. “Sen *bilirsin*,” dedi Sebastian. Elindeki kılıcın kabzasını tutmak için diğer elini aşağı uzattı. “Bana zarar veremezsin, cennetin altındaki hiçbir silah zarar veremez—”

Nefesi kesildi, sustu. Elleri göğsündeki yaranın hemen üstündeki kılıcın kabzasını kavramıştı. Hiç kan yoktu. Sadece kırmızı bir pırıltı, bir kıvılcım, bir ateş. Yara yanmaya başlıyordu. “Bu-bu-ne?” diye sordu sıkıdığı dişlerinin arasından.

“*Ve ona sabah yıldızını bahşedeceğim*,” dedi Clary. “Bu cennetin altında yapılmış bir silah değil. Bu cennetin ateşinin kendisi.”

Sebastian bir çığlıkla kılıcı yerinden çıkardı. Dövme yıldız desenli kabzasına kuşku içinde bir kez daha baktıktan sonra serafim bıçağı gibi alev aldı. Clary geriye doğru sendeledi, tahta çıkan merdivenlerin kenarına takıldı ve bir kolunu yüzüne tuttu. Sebastian yanıyordu. İsraililerin önündeki ateş yığını gibi yanıyordu. Alevler arasından hâlâ Sebastian’ı görebiliyordu. Alevler etrafını sarmış, beyaz ışıklarıyla onu tüketiyordu. Öyle göz kamaştırıcı bir alev içinde kavuruyordu ki onu bir silüeti bir kömüre dönerken, Clary’nin gözleri yanıyordu.

Clary bakışlarını çevirip yüzünü koluna gömdü. Zihni Jace’le alevlerin arasından çıktığı, onu öptüğü, ona kendisine güvenmesini söylediği o geceye gitti. Ve Jace ona güvenmişti.

Clary'nin önünde diz çöktüğü ve Heosphoros'un ucunu yere sürdüğü zaman bile. Clary kılıcın çevresinde mızrakçığıyla aynı mührü defalarca çizmişti. Şimdi çok uzak gelen bir zamanda Manhattan'da bir çatının tepesinde gördüğü mührü: bir melek kılıcının kanatlı kabzasını.

Ona pek çok şey bahşeden Ithuriel'den bir hediye, diye düşünüyordu. İhtiyacı olana dek zihninde kalan bir imge. Cennetin ateşini şekillendiren mühür. İblislerin düzlüğündeki o gece, etraflarındaki alevler buharlaşmış, Heosphoros'un bıçağına çekilmişti. Sonunda metal yanarak parlamış ve Clary dokunduğunda ses çıkarmıştı, melekler korosuna ait bir ses. Ateşin geride bıraktığı tek şey camın içinde erimiş kumlardan oluşan geniş bir halkaydı. Sık sık hayallerinde gördüğü gölün yüzeyi gibi parıldayan bir madde. Kâbuslarında Jace ve Sebastian'ın ölesiye savaştığı o donmuş göl.

Bu silah Sebastian'ı öldürebilir, demişti. Jace kararsız, temkinli yaklaşmıştı. Onu Clary'den almaya çalışmıştı fakat dokunduğu zaman ışığı sönmüştü. Sadece Clary'ye, onu yaratan kişiye etkisini gösteriyordu. İşe yaramaması ihtimaline karşılık dikkatli olmaları gerektiği konusunda Jace'le anlaşmıştı. Bir silahta eskiden Glorious bıçağında tutulmuş kutsal ateşi muhafaza ettiğini düşünmek büyük bir kibir gibi gelmişti...

Ama melek bu armağanı sana yaratman için bahşetti, demişti Jace. Ve bu damarlarımızdaki kanda yok mu?

Bıçak her ne ses çıkardıysa artık yok olmuş, kardeşine geçmişti. Clary, Sebastian'ın çığlıklarını ve bunların üstünde karanlık avcılarının çığlıklarını duyabiliyordu. Yakıcı bir rüzgâr

yanından esiverdi ve beraberinde çok eski çöllerin, mucizelerin mümkün olduğu ve kutsallığın kendini ateşte gösterdiği bir yerin keskin kokusunu getirmişti.

Sesler başladığı gibi aniden kesildi. Platformun üstüne bir ağırlık düşerken zemin Clary'nin ayakları altında sarsıldı. Başını kaldırıp bakınca ateşin söndüğünü gördü. Yerler yanmış ve iki taht da kararmıştı. Üstlerindeki altın artık parlamıyordu, kavrulmuş, yanmış, erimişti.

Sebastian ondan biraz uzakta sırtüstü yatıyordu. Göğsünün üstünde kararmış bir delik vardı. Başını Clary'ye doğru çevirdi. Yüzü acıdan gergin ve bembeyazdı. Clary'nin kalbi sıkıştı.

Gözleri yeşildi.

Clary'nin bacaklarının gücü tükenmişti. Dizlerinin üstünde platforma düştü. "Sen," diye fısıldadı karşısındaki. Clary ona dehşet içinde bir büyülenmişlikle bakıyor, ateşle işlediği şeyden gözlerini alamıyordu. Yüzünde hiç renk yoktu, sanki kemiklerinin üstüne bir kâğıt geçirilmişti. Clary ceketinin açıldığı göğsüne bakmaya cesaret edemiyordu. Sanki asit dökülmüş gibi gömleğinin üstündeki siyah lekeleri görebiliyordu. "Cennet ateşini... kılıcın... bıçağına koymuşsun," dedi. "Çok... zekice."

"Bir mühürdü, hepsi bu," dedi Clary yanında diz çöküp. Gözlerinin içine bakıyordu. Sadece gözleri değil, yüzünün şekli tamamen farklı görünüyordu. Çene hattı yumuşamış, ağzında o acımasız kıvrıklık yoktu. "Sebastian..."

"Hayır. Ben değilim. Ben, Jonathan," diye fısıldadı. "Ben Jonathan."

“Sebastian’ın yanına gidin!” Amatis arkasındaki tüm karanlık avcılarla kalkmıştı. Yüzünde keder, öfke vardı. “Kızı öldürün!”

Jonathan doğrulmaya çalıştı. “Hayır!” diye bağırdı boğuk bir sesle. “Geri çekilin!”

Öne doğru ilerlemeye başlamış olan karanlık Gölge Avcıları şaşkınlık içinde oldukları yerde kaldılar. Jocelyn onları ittirerek aralarından geçti. Amatis ona bakmadan ittirdi ve platforma çıkan merdivenlerden koşturdu. Sebastian’ın -Jonathan- yanına gitti. Tepesinde dikilirken durdu. Müthiş bir dehşetle karışık şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Anne?” dedi Jonathan. Gözlerini ona odaklayamıyormuş gibi bakıyordu. Öksürmeye başladı. Ağzından kan geliyordu. Nefesi ciğerlerini zangırdatıyordu.

Kimi zaman iblis kanıyla zehirlenmemiş, gülebilen, sevebilen ve insanca davranabilen yeşil gözlü bir oğlan görüyorum rüyalarımda ve yasını tuttuğum oğlan o ama hiç var olmadı.

Jocelyn’in yüzü gerildi. Sanki bir şey yapmak için kendini hazırlıyordu. Jonathan’ın başının yanında diz çöktü ve onu kucağına aldı. Clary annesini izliyordu, bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Ona böyle dokunmak için kendini ikna edemiyordu. Fakat öte yandan annesi Jonathan’ın varlığından her zaman kendini suçlamıştı. Kararlı bakışlarında onu bu dünyaya getiren kişi olarak bu dünyadan götürecek kişinin de kendisi olacağına işaret eden bir şey vardı.

Başını yasladığı anda Jonathan’ın nefesi düzeldi. Dudaklarında kanlı köpükler vardı. “Üzgünüm,” dedi nefesi

kesilerek. “Çok...” Gözleri Clary’ye doğru çevrildi. “Biliyorum, şu anda ufacak bir onur kırıntısıyla ölmemi sağlayacak ne yapabileceğim ne de söyleyebileceğim bir şey var,” dedi. “Ve boğazımı kesseniz sizi kesinlikle suçlayamam. Ama ben... pişmanım... özür dilerim.”

Clary konuşamıyordu. Ne diyebilirdi ki? *Sorun değil mi?* Ama öyle değildi. Ne ona ne dünyada yaptığı hiçbir şeyin kabul edilebilir tarafı yoktu. İnsanın asla affedemeyeceği şeyler vardı.

Yine de bunları yapan tam olarak o değildi. Bu kişi, annesinin kefareti gibi tuttuğu bu oğlan işkence eden, cinayet işleyen, yıkım döven Sebastian değildi. Luke’un ona söylediği sanki yıllar öncesinde kalmıştı: *Sebastian’a hizmet eden Jace nasıl sevdiğin erkek değilse, ona hizmet eden Amatis de benim kardeşim değil. Sebastian nasıl annenin sahip olması gereken oğlu değilse o da benim kardeşim değil.*”

“Yapma,” dedi Jonathan, gözleri yarı kapalı. “Anladığımı kadarıyla işi çözmeye çalışıyorsun, kardeşim. Cehennem Kupası onu bugün serbest bırakırsa Luke’un kardeşini affedeceği gibi affedilmeli miyim, yoksa affedilmemeli miyim? Ama anlayacağın, o bir zamanlar onun *gerçekten* kardeşiydi. Bir zamanlar insandı. Ben -” Öksürdü ve dudakları daha fazla kana bulandı. “Ben hiç var olmadım. Cennet ateşi şeytani olanı yakıp yok eder. Jace Glorious’tan sağ çıktı çünkü iyiydi. Yaşamayı için içinde yeterince iyilik kalmıştı. Oysa ben tam bir pislik olarak doğdum. Hayatta kalmam için içimde yeterince bir şey yok. Sadece olabilecek birinin hayaleti, işte o kadar.”

Jocelyn kımıldamadan otururken ağlıyor, gözyaşları sessizce yüzünden dökölüyordu. Sırtı dikti.

“Sana söylemem lazım,” diye fısıldadı. “Öldüğüm zaman, karanlık avcılar üstünüze saldırarak. Onları durdurma imkânım olmayacak.” Bakışlarını Clary’ye doğrulttu. “Jace nerede?”

“Buradayım,” dedi Jace. Ve oradaydı. Çoktan platforma çıkmış, yüzündeki ifade sert, şaşkın, üzgündü. Clary’yle göz göze geldiler. Kendisiyle bu oyunu oynamanın -Sebastian’ın Clary’ye sahip olduğunu düşünmesi, Clary’nin kendini son anda tehlikeye atmasına izin vermek- onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ve bunu nasıl karşılayabileceğini de tahmin ediyordu. İntikam almayı böylesi istemiş olan Jace’in Jonathan’a bakıp Sebastian’ın cezalandırılabilceğı -cezalandırılması gereken- yanın gitmiş olduğunu görmesi fark etmesi. Şimdi karşısında başka biri, bambaşka biri vardı, hiç yaşama şansı verilmemiş ve artık böyle bir şansa sahip olamayacak biri.

“Kılıcımı al,” dedi Jonathan. Güçlkle soluk alarak biraz uzağı düşmüş Phaosphoros’u gösterdi. “Kes, kes ve aç.”

“Neyi kesip açacak?” dedi Jocelyn şaşkınlıkla. Fakat Jace çoktan harekete geçmiş, Phaosphoros’u almak için eğilmiş, platformdan aşağı iniyordu. Karanlık Gölge Avcıları’nın, mühürlerden oluşan halkanın yanından geçip odanın öteki tarafına, Behemot iblisinin irinleri içinde yattığı yere gitti.

“Ne yapıyor?” diye sordu Clary. Jace kılıcı kaldırıp iblisin vücudunu dümdüz kesti. “Nereden biliyordu...”

“Beni biliyor,” dedi Jonathan nefes nefese. Kokuşmuş iblis bağırısları bir dalga hâlinde yere saçıldı. Jace yüzünü tiksini-

tiyle buruşturdu, derken şaşkınlık ve farkındalık geldi. Eğilip çıplak eliyle irinle parlayan yumru yumru bir şey çıkardı. Bunu havaya kaldırdı ve Clary ne olduğunu anladı. Cehennem Kupası'ydı.

Jonathan'a doğru baktı. Gözleri arkaya doğru kayıyor, bedeni titremelerle sarsılıyordu. "S-söyle ona," dedi kekeleyerek. "Söyle ona, mühürlerin bulunduğu halkanın içine atсын."

Clary başını kaldırdı. "Halkaya at!" diye bağırdı Jace'e ve Amatis hızla döndü.

"Hayır!" diye bağırdı. "Kupa yok olursa biz de yok oluruz!" Platforma doğru döndü. "Sebastian efendimiz! Ordunun yok olmasına izin verme! Biz size sadığız!"

Jace, Luke'a baktı. Luke kız kardeşine büyük bir üzüntüyle bakıyordu. Ölüm kadar insanın içine işleyen bir üzüntüyle. Luke kardeşini sonsuza dek kaybetmişti ve Clary ağabeyini yeni kazanıyordu. Hayatında hiç olmayan bir ağabey. Yine de iki taraf da ölümle karşılaşıyordu.

Jocelyn'nin omzundan destek alan Jonathan Amatis'e baktı. Yeşil gözleri ışğa benziyordu. "Üzgünüm," dedi. "Sizi hiç yaratmamalıydım."

Ve yüzünü yana çevirdi.

Luke Jace'e bir kez başıyla işaret etti. Jace kupayı mühürlerden oluşan halkanın içine vargücüyle fırlattı. Kupa yere düşüp paramparça oldu.

Amatis nefesini tuttu ve elini göğsüne götürdü. Bir an -sadece bir an- Luke'a gözlerinde onu tanıdığını belli eden bir ifadeyle baktı: tanıma, hatta sevgiyle.

“Amatis,” diye fısıldadı Luke.

Amatis’in vücudu yere yığıldı. Onu diğer karanlık avcılar izledi. Teker teker oldukları yerde yerde düşüyorlardı. Sonunda oda cesetlerle doldu.

Luke başını çevirdi. Clary’nin bakmaya dayanamayacağı kadar büyük bir acı vardı gözlerinde. Bir çığlık işitti. Uzaktan gelen, kulak tırmalayıcı bir çığlıktı bu. Bir an bunun Luke olduğunu ya da bu kadar Nefilim’in öldüğünü görmekten dehşete kapılmış diğerlerinden biri olduğunu düşündü. Fakat çığlık yükselerek Edom’a bakan pencerenin camını sarsan, dışındaki tozları uçuran bir cıyıklamaya dönüştü. Gökyüzü kan kırmızı bir renk aldı ve çığlık devam ederek azaldı. Sanki evren ağlıyordu da acı içinde nefesini veriyordu.

“Lilith,” diye fısıldadı Clary. “Ölü çocuklar için ağlıyor, kendi kanından olan çocuklar için. Onlar için ve benim için ağlıyor.”

Emma eline bulanan kana aldırış etmeden şövalye perinin ölü bedeninden Cortana’yı çıkardı. Tek düşüncesi Julian’ın yanına gitmekti. Yere düşerken yüzündeki korkunç ifadeyi görmüş ve tüm dünya başına yıkılmış gibi olmuştu.

Kalabalık etrafında dönüyordu. Blackthorn’ların yanına giderken savaşanların arasından ittire kaktıra geçiyordu. Dru Jules’un yanındaki yığına sokulmuş, korumacı bir içgüdüyle vücudunu Tavvy’ye dolamıştı. Livia hâlâ Ty’i bileğinden tutmakla birlikte şimdi başının arkasından ağzı açık bakıyordu.

Jules ise... Jules hâlâ taş yığında çöktüğü yerdeydi, fakat başını kaldırmaya başlamıştı. Emma da onun bir şeye baktığını görünce arkasına döndü.

Salonun her tarafında karanlık avcılar çökmeye başlamıştı. Devrilen satranç taşları gibi sessizce, bağırmadan yere düşüyorlardı. Nefilimler'le savaşırken yıkılıyorlardı. Karanlık avcılar teker teker yere yığılırken peri dostları dönmüş izliyordu.

Gölge Avcıları'nın boğazından kulakları tırmalayan bir zafer çılgılığı yükseldi. Fakat Emma bunları duymuyordu bile. Tökezleyerek Julian'a doğru gitti ve yanında diz çöktü. Julian ona baktı. Mavi-yeşil gözleri perişan hâldeydi. "Em," dedi boğuk bir sesle. "Perinin seni öldüreceğini sandım. Ben—"

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Emma. "Ya sen?"

Başını salladı. "Onu öldürdüm," dedi. "Babamı öldürdüm."

"O senin baban değildi." Emma'nın boğazı öyle kurumuştu ki artık konuşamıyordu. O da elini uzatıp Julian'ın elinin tersine çizmeye başladı. Kelime değildi bu, bir mühürdü: Cesaret mührü ve sonra eğik bir kalp.

Julian başını salladı. Sanki *Hayır, hayır, bunu hak etmiyorum* demek istiyordu. Fakat Emma tekrar eline çizdi ve her ne kadar kanla kaplı olsa da ona doğru sokulup başını omzuna koydu.

Periler sarayı terk ediyorlar, giderlerken arkalarında silahlarını bırakıyorlardı. Dışarıdaki meydana başka Nefilimler içeriye doluyordu. Emma, Helen'in onlara doğru ilerlediğini gördü. Aline de yanındaydı. Ve Penhallow'ların evinden ayırdıklarından beri ilk kez Emma hayatta kalabileceklerine inanmaya başlıyordu.

“Öldüler,” dedi Clary. Odanın etrafında Sebastian’ın ordusundan geriye kalanlara şaşkınlık içinde bakıyordu. “Hepsi öldü.”

Jonathan hafiften boğulur gibi kakhaha attı. “*Yaradılışıma karşın bir iyilik yapmış oldum,*” diye mırıldandı. Clary bunun İngilizce dersinden bir alıntı olduğunu fark etti. *Kral Lear*. Trajedilerin en trajiği. “Bu az bir şey değil. Karanlık avcılar yok artık.”

Clary ona doğru eğildi. Sesinden acele ettiği anlaşılıyordu. “Jonathan,” dedi. “Lütfen. Bize sınırı nasıl açacağımızı söyle. Nasıl eve döneceğimizi. Bir yolu olmalı.”

“Hiç, hiçbir yolu yok,” dedi fısıldayarak Jonathan. “Geçidi yıktım. Seelie Sarayı’na giden yol kapandı, tüm yollar kapandı. Bu... bu imkânsız.” Göğsü şişti. “Üzgünüm.”

Clary hiçbir şey demedi. Sadece ağzındaki acı tadı alabiliyordu. Kendini riske atmış, dünyayı kurtarmıştı, fakat sevdiği herkes ölecekti. Bir an yüreği nefretle doldu.

“Güzel,” dedi Jonathan, gözlerini yüzünden ayırmadan. “Nefret et benden. Öldüğümde mutlu ol. Şu anda isteyeceği son şey seni daha fazla üzmem olurdu.”

Clary annesine baktı. Jocelyn kımıldamadan, dimdik oturuyor, sessizce gözyaşı döküyordu. Clary derin bir nefes aldı. Paris’te bir meydanı anımsıyordu. Küçük bir masada, karşısında Sebastian ona şöyle diyordu: *Sence beni affedebilecek misin? Yani,*

affedilmek benim gibi biri için geçeli midir dersin? Valentine seni de benimle birlikte yetiştirseydi ne olurdu dersin? Beni sever miydin?

“Senden nefret etmiyorum,” dedi Clary sonunda. “Sebastian’dan nefret ediyorum. Seni tanımıyorum.”

Jonathan’ın gözleri pır pır ederek kapandı. “Bir keresinde rüyamda yemyeşil bir yer gördüm,” diye fısıldadı. “Bir malikâne ve kıvıll saçlı küçük bir kız vardı. Ve düğün hazırlıkları. Başka dünyalar varsa belki de içlerinde iyi bir ağabey ve oğul olacağım biri vardır.”

Belki, diye düşündü Clary. Bir an annesi ve kendisi için o dünyanın hasretini çekti. Luke’un platformun yanında durmuş onları izlediğinin farkındaydı. Luke’un yüzünde gözyaşları olduğunun farkındaydı. Jace, Lightwood’lar ve Magnus geride duruyorlardı. Alec, Isabelle’in elini tutmuştu. Etrafları karanlık avcı savaşçıların cesetleriyle doluydu.

“Rüya görebildiğini tahmin etmiyordum,” dedi Clary ve derin bir nefes aldı. “Valentine damarlarını zehirle doldurdu ve sonra seni nefret etmen için yetiştirdi. Hiçbir zaman seçim şansın olmadı. Fakat kılıç tüm bunları yakıp yok etti. Belki de gerçekte olduğun kişi budur.”

Jonathan güçlükle, hırıltılı bir nefes aldı. “Bu inanması çok güzel bir yalan olurdu,” dedi. Yüzünden akıl almaz bir şekilde hem acı hem tatlı bir gülümsemenin hayaleti geçiverdi. “Glorious’un ateşi iblisin kanını yakıp yok etti. Hayatım boyunca bu kan damarlarımı kavurdu, kalbime bıçak darbelerini indirdi ve tüm yükünü bir kurşun gibi üstüme bindirdi.

Hayatım boyunca ve bunun hiç farkına varmadım. Farkı hiç anlamadım. Kendimi hiç bu kadar... hafiflemiş hissetmemiştim,” dedi yumuşak bir şekilde. Sonra gülümsedi, gözlerini kapattı ve son nefesini verdi.

Clary yavaş yavaş ayağa kalktı. Yere baktı. Annesi diz çökmüş, Jonathan'ın cesedini kucağında tutuyordu.

“Anne,” dedi Clary fısıldayarak, fakat Jocelyn başını kaldırmadı. Bir süre sonra Clary'nin yanından biri geçti: Luke'tu. Clary'nin elini sıkıp Jocelyn'in yanında diz çöktü. Elini nazikçe omzuna koydu.

Clary başını çevirdi, daha fazla dayanamayacaktı. Yaşadığı üzüntü tüm ağırlığıyla üstüne çökmüştü. Merdivenlerden inerken zihninde Jonathan'ın sesini işitti: *Kendimi hiç bu kadar hafiflemiş hissetmemiştim.*

Yerdeki cesetlerle irinlerin arasından geçti. Başarısızlığa uğradığının bilinciyle sersemlemiş, ağırlaşmış hissediyordu. Yaptığı onca şeyden sonra onları kurtarmanın bir yolu yoktu. Onu bekliyorlardı: Jace, Simon ve Isabelle, Alec ve Magnus. Magnus hasta, solgun ve bitkin görünüyordu. Çok bitkin.

“Sebastian öldü,” dedi Clary ve hepsi yorgun, kirli yüzleriyle ona baktı. Sanki bu haberler karşısında hiçbir şey -bir rahatlama bile- hissedemeyecek kadar tükenmiş, bitmiş hissediyorlardı. Jace öne çıkıp ellerini tuttu, onları kaldırıp küçük bir öpücük kondurdu. Clary gözlerini kapadı. Ufacık bir sıcaklığın, hafifliğin döndüğünü hissetmişti sanki.

“Bir savaşının elleri,” dedi Jace usulca ve onu bıraktı. Clary parmaklarına baktı. Jace’in gördüğünü görmeye çalışıyordu. Elleri normal ellerden ibaretti. Küçük, nasırlı, pislik ve kan lekeli.

“Jace bize anlatıyordu,” dedi Simon. “Morgenstern kılıcıyla yaptığın şeyi. Başından beri Sebastian’ı kandırdığını.”

“Sonunda değil,” dedi Clary. “Jonathan’a dönüştüğünden itibaren kandırmadım.”

“Keşke bize söyleseydin,” dedi Isabelle. “Planından bahsetseydin.”

“Özür dilerim,” dedi Clary fısıldayarak. “İş yapamayacağından korkuyordum. Hayal kırıklığına uğrayacağınızdan. Böylesinin daha iyi olduğunu düşündüm. Fazla bir şey umut etmemenin.”

“Bazen umut devam etmemizi sağlayan tek şeydir, kurabiyem,” dedi Magnus. Hiç içermemiş gibi konuşmamıştı.

“Onun inanmasına ihtiyacım vardı,” dedi Clary. “Yani sizin de inanmanız gerekiyordu. Tepkilerinizi görüp kazandığını zannetmesi gerekiyordu.”

“Jace biliyordu,” dedi Alec ona bakarak. O da kızgın değildi, sadece şaşkındı.

“Ve tahta çıktığı andan o piç korusunu kalbinden bıçakladığı ana kadar ona bakmadım,” dedi Jace. “Yapamadım. O bileziği ona vermek -” Sustu. “Üzgünüm. Ona piç korusu dememeliydim. Sebastian öyleydi ama Jonathan aynı kişi değil, *değildi*. Ve annen...”

“İkinci kez çocuğunu kaybetmiş gibi,” dedi Magnus. “Bundan daha kötü çok az şey düşünebiliyorum.”

“Hiçbir çıkış yolu yokken bir iblis diyarında mahsur kalmaya ne dersin?” dedi Isabelle. “Clary, Idris’e dönmemiz lazım. Sormayı hiç istemiyorum ama Seb -Jonathan- sınırları nasıl açacağımızla ilgili herhangi bir şey söyledi mi?”

Clary yutkundu. “Bunun mümkün olmadığını söyledi. Sonsuza dek kapatılmışlar.”

“Yani burada mahsur kaldık,” dedi Isabelle, siyah gözleri şok içinde. “Sonsuza dek mi? Olamaz. Bir büyü olmalı. Magnus–”

“Yalan söylemiyormuş,” dedi Magnus. “Buradan Idris’e giden yolları yeniden açmamız mümkün değil.”

Korkunç bir sessizlik çökmüştü. Derken gözlerini Magnus’ta ayırmamış olan Alec “*Bizim* için mi mümkün değil?”

“Aynen öyle,” diye karşılık verdi Magnus. “Sınırları yeniden açmak mümkün değil.”

“Hayır,” dedi Alec. Çekinceli bir tavırla konuşuyordu. “Bunu yapmanın *bizim* için mümkün olmadığını söyledin, yani bunu yapabilecek birisi olabilir.”

Magnus Alec’ten uzaklaşıp diğerlerine baktı. Yüzündeki ifade savunmasızdı. Her zamanki mesafesinden arınmıştı. Hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu. Yüzü genç bir erkeğin yüzüydü, fakat gözleri yüzyılların geçişini görmüştü. Clary bunun daha önce hiç bu kadar farkına varmamıştı. “Ölümden daha beter şeyler de vardır,” dedi Magnus.

“Belki de bunun kararını bize bırakmalısın,” dedi Alec. Magnus ümitsizce elini yüzüne götürdü ve “Yüce Tanrım,” dedi. “Alexander, sadece bir kere dışında tüm hayatımı bu yola

başvurmadan geçirdim, onda da dersimi aldım. Diğerlerinizin öğrenmesini istediğim bir ders değil bu.”

“Ama hayattasın,” dedi Clary. “Bu dersi sağ salım atlatmışsın.”

Magnus korkunç bir şekilde gülümsedi. “Bunu yapmasaydım pek de bir ders olmayacaktı,” dedi. “Ama gerektiği gibi uyarıldım. Kendi hayatımla kumar oynamam bir şey, hepinizin hayatıyla oynamam başka bir şey—”

“Zaten burada öleceğiz,” dedi Jace. “Hileli bir oyun bu. İzin ver de şansımızı deneyelim.”

“Katılıyorum,” dedi Isabelle. Diğerleri de aynı fikirde olduklarını söylediler. Magnus Jocelyn’le Luke’un hâlâ diz çöktüğü platforma doğru baktı ve göğüs geçirdi.

“Çoğunluğun oyu,” dedi. “Kuduz köpeklerle Nefilimler’in asla bir uyarıya kulak asmadığına dair eski bir Gölge Avcısı deyişi vardır, biliyor muydunuz?”

“Magnus—” diye söze girdi Alec. Fakat Magnus başını sallayıp hâlsizce ayağa kalktı. Üstünde hâlâ Idris’teki sığınakta Peri ahalisinin verdiği o çok uzun zaman önceki yemek için giydiği, artık paçavraya dönmüş kıyafetler vardı: lime lime olmuş takım elbiseyle, kırıvat. Ellerini birleştirirken parmağındaki yüzükler ışıldadı. Sanki dua ediyormuş gibi gözlerini kapadı.

“Babam,” dedi. Clary, Alec’in nefesinin kesildiğini duydu. “Cehennemde yaratan babam, kutsanmayalım isminle. Krallığın gelecek, cehennemde olduğunu Edom’da yükseleceksin. Affetme günahlarımı, zira o ateşlerin ateşinde ne sevenen iyilik ne merhamet ne kefarete olmalıdır. Babam, yükseklerde

olduğu gibi alçaklarda savaşan sen şimdi bana gel. Seni oğlun olarak çağırıyorum ve davetinin sorumluluğunu tamamen üstüme alıyorum.”

Magnus gözlerini açtı. Yüzünde duygusuz bir ifade vardı. şok içinde beş yüz ona bakıyordu.

“Melekler adına–” dedi Alec.

“Hayır,” dedi bir ses, toplanmış gruplarının hemen ötesinden. “*Kesinlikle* melekler adına değil.”

Clary oraya baktı. İlk başta hareket eden eğreti bir gölge- den başka hiçbir şey görmedi. Ardından karanlıkların arasından biri çıktı. Bembeyaz bir takım içinde, uzun boylu, kemik kadar solgun biriydi. Bileklerinde sinek şekli oyulmuş gümüş kol düğmeleri parlıyordu. Yüzü insan yüzüydü. Soluk derisi kemiklerinin üstünde gergin, elmacık kemikleri bıçak kadar keskindi. İğneli tellerden oluşan bir taç dışında pek saçı yoktu.

Gözleri altın sarısı-yeşildi ve bir kedinin gözleri gibi irisleri inceikti.

“Baba,” dedi Magnus ve bu söz üzüntülü bir iç çekiç gibi çıktı. “Geldin demek.”

Adam gülümsedi. Ön dişleri keskindi, kedilerinki gibi ince uçluydu. “Oğlum,” dedi. “Beni çağırmaalı çok uzun zaman geçmiş. Bir daha asla bunu yapmayacağını düşünüp umudu kesmeye başlamıştım.”

“Bunu planlamamıştım,” dedi Magnus soğuk bir tavırla. “Seni bir kez çağırdım, babam olup olmadığına karar vermek için. Ve o bir kez yetti.”

“Beni yaralıyorsun,” dedi adam ve sivri dişleriyle diğerlerine gülümsedi. “Ben Asmodeus,” dedi. “Cehennem dokuz prensinden biri. İsmimi duymuşsunuzdur herhâlde.”

Alec kesik bir ses çıkardı ve çabucak sustu.

“Bir zamanlar serafimdim, meleklerden biriydim,” diye konuşmasına devam etti Asmodeus. Kendinden memnun görünüyordu. “Sayısız meleklerin bir parçası. Sonra savaş çıktı ve cennetten yıldızlar gibi düştük. Ben ışık taşıyıcıyı izledim, sabah yıldızını çünkü baş danışmanlarımdan biriydim. O düşüşünde ben de onunla birlikte düşerdim. Beni cehenneme yükseltti ve dokuz hükümrانından biri yaptı. Merak ediyorsunuzdur belki diye söylüyorum, cennette uşaklık etmektense cehenneme hükmetmek *sahiden* yeğdir. Ben ikisini de yaptım.”

“Siz, Magnus’un babası mısınız?” dedi Alec boğuk bir sesle. Magnus’a döndü. “Yer altı tüneline cadı taşını taşıırken renk renk alev almıştı. Onun yüzünden miydi?” Asmodeus’a işaret etti.

“Evet,” dedi Magnus. Çok yorgun görünüyordu. “Bunun hiç hoşuna gitmeyeceği konusunda seni uyarmıştım Alexander.”

“Bu yaygara neyin nesi anlamıyorum. Pek çok büyücünün babasıyım ben,” dedi Asmodeus. “Magnus beni en gururlandırır.”

“Diğerleri kim?” diye sordu Isabelle, siyah gözlerinde şüpheyle.

“Söylemediği şey çoğunun ölmüş olduğu,” dedi Magnus. Kısa bir süreliğine babasıyla göz göze geldi ve başını çevirdi. Sanki uzun göz temasına katlanamıyordu. İnce, hassas ağzı

sert bir çizgi hâlini almıştı. “Aynı zamanda cehennemin tüm prenslerinin hüküm sürdüğü bir diyar olduğunu ve burada kendisinin hükmettiğini de söylemiyor.”

“Burası -Edom- *sizin* diyarınız olduğuna göre,” dedi Jace, “burada olanlardan siz sorumlusunuz, değil mi?”

“Benim diyarım ama buraya çok nadir geliyorum,” dedi Asmodeus işkence görür gibi oflayarak. “Eskiden heyecanlı bir yerdi. Bu diyarın Nefilimler’i epey mücadele verdi. *Skeptron*’u icat ettiklerinde son anda kazanacaklarını düşünmüştüm ama bu dünyanın Jonathan Shadowhunter’ı bir bölücüydü, birleştirici değil. Ve sonunda kendi kendilerini yok ettiler. Herkes bunu yapar, bilirsiniz. Sonra suç biz iblislerin olur, ama biz yalnızca kapıyı açmışızdır. Bu kapıdan geçen insanlıktır.”

“Bahane arama,” dedi Magnus öfkeyle. “Annemi öldüren aynı zamanda sendin—”

“Seni temin ederim, çok hevesli bir parçaydı,” dedi Asmodeus ve Magnus elmacık kemiklerine kadar kızardı. Clary bunu Magnus’a yapmanın, ailesiyle ilgili iğneleyici sözlerle canını yakmanın gerçekten mümkün olduğunu görünce şoktan sarsıldı. Çok uzun zaman olmuştu ve her zaman kendine hâkimdi.

Fakat öte yandan, belki de kaç yaşında olursa olsun, insanın annesiyle babası her zaman canını yakabilirdi.

“Kısa kesip işimize bakalım,” dedi Magnus. “Bir kapı açabiliyorsun, değil mi? Bizi Idris’e, dünyamıza geri gönder.”

“İspat ister misin?” diye sordu Asmodeus parmaklarını platforma doğru şaklatarak. Luke burada ayakta durmuş, onlara bakıyordu. Jocelyn de yerinden kalkacakmış gibi görü-

nüyordu. Clary ikisinin yüzündeki endişeli bakışları fark etmişti. Tam kaşla göz arasında yok olmadan önce. Havada bir parıltı olmuş ve ikisi de Jonathan'ın cesediyle birlikte gözden kaybolmuştu. Tam kayboldukları zaman Clary Anlaşmalar Holü'nün içini, deniz kızı heykelli çeşmeyi ve mermer zemini bir an için görmüştü. Sonra gitmişti, tıpkı evrenin yırtıldığını dikmesi gibi.

Clary'nin gırtlığından bir çığlık yükseldi. “Anne!”

“Onları dünyanıza geri gönderdim,” dedi Asmodeus. “Artık biliyorsunuz.” Tırnaklarını inceledi.

Clary yarı panik yarı öfkeden nefes nefeseydi. “Ne cüretle—”

“Eee, istediğiniz bu değil miydi?” dedi Asmodeus. “İşte, ilk iki kişiyi bedavaya gönderdim. Geri kalanlarınız için, eh, bu size bir şeylere mâl olacaktır.” Etrafındaki bakışları görünce göğüs geçirdi. “Ben bir *iblisim*,” dedi açıkça. “Sahiden, Nefilimler’e bugün ne öğretiyorlar?”

“Ne istediğini biliyorum,” dedi Magnus, gergin bir tavırla. “Ve sana vereceğim. Ama tüm arkadaşlarımı Idris’e geri göndereceğine ve bir daha onları rahatsız etmeyeceğine dair sabah yıldızı üzerine yemin edeceksin. Sana hiçbir borçları olmayacak.”

Alec öne doğru çıktı. “Kes,” dedi. “Hayır, Magnus, ne demeye çalışıyorsun, ne istiyor? Neden bizimle Idris’e dönmeyecekmiş gibi konuşuyorsun?”

“Hepimizin,” dedi Asmodeus, “babalarımızın evinde yaşamak için dönmemiz gereken bir zaman vardır. Şimdi Magnus’un zamanı.”

sert bir çizgi hâlini almıştı. “Aynı zamanda cehennemin tüm prenslerinin hüküm sürdüğü bir diyar olduğunu ve burada kendisinin hükmettiğini de söylemiyor.”

“Burası -Edom- sizin diyarınız olduğuna göre,” dedi Jace, “burada olanlardan siz sorumlusunuz, değil mi?”

“Benim diyarım ama buraya çok nadir geliyorum,” dedi Asmodeus işkence görür gibi oflayarak. “Eskiden heyecanlı bir yerd. Bu diyarın Nefilimler’i epey mücadele verdi. *Skeptron*’u icat ettiklerinde son anda kazanacaklarını düşünmüştüm ama bu dünyanın Jonathan Shadowhunter’ı bir bölücüydü, birleştirici değil. Ve sonunda kendi kendilerini yok ettiler. Herkes bunu yapar, bilirsiniz. Sonra suç biz iblislerin olur, ama biz yalnızca kapıyı açmışızdır. Bu kapıdan geçen insanlıktır.”

“Bahane arama,” dedi Magnus öfkeyle. “Annemi öldüren aynı zamanda sendin—”

“Seni temin ederim, çok hevesli bir parçaydı,” dedi Asmodeus ve Magnus elmacık kemiklerine kadar kızardı. Clary bunu Magnus’a yapmanın, ailesiyle ilgili iğneleyici sözlerle canını yakmanın gerçekten mümkün olduğunu görünce şoktan sarsıldı. Çok uzun zaman olmuştu ve her zaman kendine hâkimdi.

Fakat öte yandan, belki de kaç yaşında olursa olsun, insanın annesiyle babası her zaman canını yakabilirdi.

“Kısa kesip işimize bakalım,” dedi Magnus. “Bir kapı açabiliyorsun, değil mi? Bizi Idris’e, dünyamıza geri gönder.”

“İspat ister misin?” diye sordu Asmodeus parmaklarını platforma doğru şaklatarak. Luke burada ayakta durmuş, onlara bakıyordu. Jocelyn de yerinden kalkacakmış gibi görü-

nüyordu. Clary ikisinin yüzündeki endişeli bakışları fark etmişti. Tam kaşla göz arasında yok olmadan önce. Havada bir parıltı olmuş ve ikisi de Jonathan'ın cesediyle birlikte gözden kaybolmuştu. Tam kayboldukları zaman Clary Anlaşmalar Holü'nün içini, deniz kızı heykelli çeşmeyi ve mermer zemini bir an için görmüştü. Sonra gitmişti, tıpkı evrenin yırtığını dikmesi gibi.

Clary'nin gırtlığından bir çığlık yükseldi. “*Anne!*”

“Onları dünyanıza geri gönderdim,” dedi Asmodeus. “Artık biliyorsunuz.” Tırnaklarını inceledi.

Clary yarı panik yarı öfkeden nefes nefeseydi. “Ne cüretle—”

“Eee, istediğiniz bu değil miydi?” dedi Asmodeus. “İşte, ilk iki kişiyi bedavaya gönderdim. Geri kalanlarınız için, eh, bu size bir şeye mâl olacaktır.” Etrafındaki bakışları görünce göğüs geçirdi. “Ben bir *iblisim*,” dedi açıkça. “Sahiden, Nefilimler’e bugün ne öğretiyorlar?”

“Ne istediğini biliyorum,” dedi Magnus, gergin bir tavırla. “Ve sana vereceğim. Ama tüm arkadaşlarımı Idris’e geri göndereceğine ve bir daha onları rahatsız etmeyeceğine dair sabah yıldızı üzerine yemin edeceksin. Sana hiçbir borçları olmayacak.”

Alec öne doğru çıktı. “Kes,” dedi. “Hayır, Magnus, ne demeye çalışıyorsun, ne istiyor? Neden bizimle Idris’e dönmeyecekmiş gibi konuşuyorsun?”

“Hepimizin,” dedi Asmodeus, “babalarımızın evinde yaşamak için dönmemiz gereken bir zaman vardır. Şimdi Magnus’un zamanı.”

“*Babamın evinde kalacak çok yer var.*” dedi Jace fısıltıyla. Beti benzi öyle atmıştı ki kusacak gibi görünüyordu. “Magnus. Demek istediği, yanına dönmeni istemiyor değil mi? Şeye—”

“Cehenneme mi? Pek sayılmaz,” dedi Asmodeus. “Magnus’un dediği gibi Edom benim diyarımdır. Burayı Lilith’le paylaşıyordum. Sonra veledi yönetimi ondan devralıp her tarafı yerle bir etti, kalemi yıktı. Şu anda orada paramparça bir hâlde. Ve *sen* nüfusun yarısını *skeptron*’la öldürdün.” Bu son cümleyi aksi bir tavırla Jace’e yöneltmişti. “Bir diyarı körüklemek çok fazla enerji gerektirir. Bizler arkalarımızda bıraktığımız şeyden, büyük Pandemonium şehrinden, içine düştüğümüz ateşten güç alıyoruz. Ancak hayatın da bizi körüklemesi gereken bir zaman vardır. Ve ölümsüz bir hayat bunların en iyisidir.”

Clary’nin kollarıyla bacaklarındaki uyuşuk ağırlık gitmiş, dikkat kesilmişti. Magnus’un önüne geçti. Neredeyse diğerlerine çarpıyordu. Onlar da -Simon bile- tıpkı Clary gibi iblis babasıyla büyücünün arasına geçmek için öne geçmişlerdi. “Onun *hayatını* mı almak istiyorsun?” diye sordu Clary. “Bu çok acımasızca ve aptalca, iblis olsan bile. Nasıl kendi çocuğunu öldürmek isteyebilirsin—”

Asmodeus kahkaha attı. “Çok hoş,” dedi. “Şunlara baksana Magnus, seni seven ve korumak isteyen çocuklar! Kimin aklına gelirdi ki! Seni gömdükleri zaman mezar taşına kesinlikle şöyle yazdıracağım: Magnus Bane, Nefilimler’in sevgilisi.”

“Ona dokunmayacaksın,” dedi Alec, sert bir sesle. “Belki bizim, Nefilimler’in, ne yaptığını unutmuşsundur, biz *iblis öldürürüz*. Hatta cehennemın prenslerini.”

“Ah, ne yaptığınızı biliyorum. Akrabam Abbaddon’u siz katlettiniz, prensesimiz Lilith’i boşluğun rüzgârlarına saçtınız, gerçi dönecek. Edom’da her zaman bir yeri var. İşte bu yüzden oğlunun buraya yerleşmesine izin verdim, tabii itiraf etmeliyim ki etrafı bu kadar dağıtacağını düşünmemiştim.” Asmodeus gözlerini devirdi. Clary içindeki titreme dürtüsüne karşı koydu. Asmodeus’un altın sarısı-yeşil irislerinin etrafındaki aklar petrol kadar siyahtı. “Magnus’u öldürmeyi planlamıyorum. Bu saçma olur. Ayrıca şimdiye kadar ölümünü ayarlayabilirdim. İstedğim hayatını tamamen bana vermesi, çünkü bir ölümsüzün hayatı güce sahiptir, büyük bir güce ve bu krallığını körüklememe yardım edecektir.”

“Ama o senin oğlun,” diye karşı çıktı Isabelle.

“Ve benimle birlikte kalacak,” dedi Asmodeus sırtıarak. “Yani ruhen.”

Alec hızla ellerini ceplerini sokmuş, somurtarak duran Magnus’a döndü. “Ölümsüzlüğünü mü almak istiyor?”

“Aynen,” dedi Magnus.

“Peki, yaşayacak mısın? Sadece ölümsüz mü olmayacaksın?” Alec perişan hâldeydi. Clary elinde olmadan onun için kötü hissediyordu. Alec ve Magnus’un ayrılma nedenlerinden sonra, Alec kesinlikle bir zamanlar Magnus’un ölümsüzlüğünün gitmesini istediğini hatırlamak istemeyecekti.

“Ölümsüzlüğüm gidecek,” dedi Magnus. “Hayatımın bütün yılları bir anda üzerime çökecek. Bundan kurtulmam pek

mümkün değil. Yaklaşık dört yüzyıl kaldırması zor bir şey, istediğin kadar düzenli olarak nemlendirici kullan.”

“Olamaz,” dedi Alec, yalvarırcasına bir tavırla. “gönüllü verilen bir hayat dedi. Kabul etme.”

Magnus başını kaldırıp Alec’e doğru baktı. Clary’nin yüzünün kızarmasına ve başını çevirmesine neden olan bir bakıştı bu. Bu bakışta öfke, gurur ve çaresizlikle karışık öyle büyük bir sevgi vardı ki. Savunmasız bir bakıştı ve görmek yanlış geliyordu. “Hayır diyemem Alexander,” dedi. “Bunu yaparsam hepimiz burada kalırız. Zaten öleceğiz. Açlıktan kırılacağız, küllerimiz toza dönüşecek ve bu diyarın iblislerini hasta edecek.”

“Pekâlâ,” dedi Alec. “İçimizde kendi hayatını kurtarmak için seninkinden vazgeçecek kimse yok.”

Magnus arkadaşlarının yüzüne baktı. Kirli, yorgun, vah-şileşmiş ve çaresiz. Clary, Magnus’un bakışlarının değiştiğini gördü. Alec’in haklı olduğunu anlamıştı. Kimse kendi hayatını kurtarmak için onunkinden vazgeçmeyecekti. Hatta işin ucunda hepsini kurtarmak olsa bile.

“Çok *uzun* zaman yaşadım,” dedi Magnus. “Çok yıl ve hayır, yeterli gelmiyor. Yalan söyleyip yeterli demeyeceğim. Yaşamaya devam etmek istiyorum. Bunun bir sebebi de sensin Alec. Şu son birkaç aydır seninle birlikteyken olduğu gibi bu kadar çok yaşamak istememiştim.”

Alec üzölmüşü. “Birlikte öleceğiz,” dedi. “En azından izin ver, seninle kalayım.”

“Geri dönmelisin. Dünyaya geri dönmek zorundasın.”

“Ben dünyayı istemiyorum. Seni istiyorum,” dedi Alec. Magnus bu sözler içini acıtıyormuş gibi gözlerini kapadı. Onlar konuşurken Asmodeus hırsla, âdeta açlıkla izliyordu. Clary iblislerin insanların duygularıyla beslendiğini hatırladı. Korku ve neşe, aşk ve acı. En çok da acı.

“Benimle kalamazsın,” dedi Magnus kısa bir suskunluktan sonra. “Ben olmayacağım, iblis gücümü alacak ve bedenim un ufak olacak. Dört yüzyıl, unuttun mu?”

“İblis,” dedi Asmodeus ve burnunu çekti. “En azından canımı sıkarken bana ismimle hitap edebilirdin.”

Clary oracıkta Asmodeus’dan gördüğü tüm iblislerden daha çok nefret edebileceğine karar verdi.

“Kararını ver artık oğlum,” diye ekledi Asmodeus. “Sonsuza kadar seni bekleyecek değilim. Ve artık sen de öyle...”

“Seni kurtarmam gerek, Alec,” dedi Magnus. “Seni ve sevdiğin herkesi. Sonuçta tüm bunlar için küçük bir bedel sayılır, öyle değil mi?”

“Sevdiğim *herkes* değil,” diye fısıldadı Alec. Clary ağlayacak gibi oldu. Bedeli ödeyenin kendisi olması için öyle çok çabalamıştı ki. Bu bedeli Magnus’un ödemesi adil değildi. Bu Nefilimler, melekler, iblisler ve intikam hikâyesinde diğerlerine kıyasla en küçük parçaya sahip olan Magnus; sırf Alec’i sevdiği için her şeyin parçası olan Magnus. “*Hayır*,” dedi Alec. Clary gözyaşları arasından birbirlerine sarıldıklarını görebiliyordu. Magnus’un öpmek için eğilirken, parmaklarının Alec’in omzunda kıvrılışında bile bir sevecenlik vardı. Bu bir çaresizlik öpücüğüydü, tutkudan ziyade sıkıca tutunmaktı. Magnus par-

makları Alec'in kollarına geçene kadar sarıldı. Fakat sonunda geri çekildi ve babasına doğru döndü.

"Pekâlâ," dedi Magnus. Clary bedenini bir odun yığınının atılacakmış gibi kendini hazırladığını, cesaretini topladığını görebiliyordu. "Pekâlâ, al beni. Sana hayatımı veriyorum. Ben—"

O ana kadar suskun kalmış olan, Clary'nin bile unuttuğu Simon-Simon öne çıktı. "Ben gönüllüyüm."

Asmodeus'un kaşları havaya fırladı. "Ne dedin?"

Görünüşe bakılırsa Isabelle herkesten önce duymuştu. "Hayır Simon, hayır!" Fakat Simon sırtı dik, çenesi kalkık devam etti.

"Ben de ölümsüz yaşama sahibim," dedi. "Tek kişi Magnus değil. Benimkini al, ölümsüzlüğümü al."

"Ahhhh," dedi Asmodeus, gözleri birden parıldayarak. "Azazel bana senden bahsetmişti. Bir vampir ilginç değildir ama *gün vampiri* olursa! Damarlarında dünyanın güneşinin gücünü taşıyorsun. Gün ışığı ve sonsuz yaşam, işte buna güç denir."

"Evet," dedi Simon. "Magnus'un yerine benim ölümsüzlüğümü istersem sana veririm. Ben—"

"*Simon!*" dedi Clary, fakat artık çok geçti.

"Gönüllüyüm," diye tamamladı sözünü Simon. Diğerlerine bakarak çenesini sıktı. *Söyledim işte. Bitmiştir* diyen gözlerle bakıyordu.

"Tanrım, Simon, hayır," dedi Magnus, korkunç bir üzüntüyle ve gözlerini kapadı.

"Daha on yedi yaşımdayım," dedi Simon. "Ölümsüzlüğümü alırsa hayatımı yaşayacağım ve burada ölmeyeceğim."

Ölümsüzlüğü hiçbir zaman istemedim, vampir olmayı hiçbir zaman istemedim, bunların hiçbirini istemedim.”

“Hayatını falan yaşamayacaksın!” Isabelle’in gözleri yaşlarla dolmuştu. “Asmodeus ölümsüzlüğünü alırsa bir ceset olacaksın, Simon. Sen bir zombisin.”

Asmodeus kaba bir ses çıkardı. “Çok aptal bir kızsın,” dedi. “Ben cehennemin prensiyim. Dünyalar arasındaki duvarları yıkabilirim. Dünyalar kurup yok edebilirim. İnsanı bir vampir yapan dönüşümü geriye çeviremeyeceğimi zannediyorsun? Sence kalbinin tekrar atmasını sağlayamaz mıyım? Çocuk oynuncağı.”

“Peki neden bunu yapasın?” dedi Clary şaşkınlıkla. “Neden yaşayacak şekilde yapasın? Sen bir iblissin. Umurunda bile olmaz—”

“Umurumda değil. Ama istiyorum,” dedi Asmodeus. “Sizden istediğim bir şey daha var. On yedilik anlaşmasına bir madde daha ekleyeceğim.” Sırıttı ve dişleri keskin kristaller gibi parladı.

“Neymiş o?” Magnus’un sesi titriyordu. “Ne istiyorsun?”

“Anılarını,” dedi Asmodeus.

“Azazel yaptığı iyiliğin karşılığında hepimizin bir anısını aldı,” dedi Alec. “Siz iblislerin anılarla ne gibi bir derdiniz var?”

“Gönüllü olarak verilen insan anıları bizim yiyeceğimizdir,” dedi Asmodeus. “İblisler işkence çeken lanetlerin çılgınlıkları ve ıstırapıyla beslenir. Mutlu anılardan oluşan bir ziyafet o rutinde nasıl bir değişiklik olur, bir düşün. Bunları karıştırınca lezizdir, ekşi ve tatlı.” Kedi gözleri parlayarak etrafına bakındı. “Ve

senden alınacak bir sürü mutlu anı olduğunu görebiliyorum küçük vampir, zira çok seviliyorsun, öyle değil mi?”

Simon gergin görünüyordu. “Ama anılarımı alırsan,” dedi, “kim olurum ben?”

“Eh,” dedi Asmodeus. “Sahip olduğun bütün anıları alıp seni salyalı bir ahmağa dönüştürebilirim sanırım, ama kim bir bebeğin anılarını ister ki? Çok sıkıcı. Asıl mesele, en eğlencelisi hangisi olur? Anılar lezizdir ama acı da öyledir. Burada arkadaşlarına en büyük acıyı ne verirdi? İblisilerin gücü ve zekâsından korkmalarını unutmamalarını ne sağlardı?” Ellerini arkasında kavuşturdu. Beyaz takımındaki her bir düğme sinek şeklinde oyulmuştu.

“Sana ölümsüzlüğüm için söz verdim,” dedi Simon. “Anılarım için değil. Ayrıca ‘gönüllü verilen’ dedin—”

“Cehennem tanrısı, ne bayağılık,” dedi Asmodeus. Bir alev gibi hızla davrandı ve Simon’ı ön kolundan tuttu. Isabelle, Simon’ı yakalamak için öne atıldı ve nefesi kesilerek geri çekildi. Yanağında kırmızı bir iz oluşmuştu. Şok içinde, elini oraya götürdü.

“Bırak onu,” dedi Simon öfkeyle ve kolunu iblisin elinden kurtardı.

“Aşağı Dünyalı,” dedi iblis ve örümcek gibi uzun parmaklarıyla Simon’ın yanağına dokundu. “Çarptığı zaman çok güçlü çarpan bir kalbin olmalıymış.”

“Bırak onu,” dedi Jace kılıcını çekip. “O bizim, senin değil. Nefilimler kendilerine ait olanı korurlar—”

“Hayır!” dedi Simon. Baştan ayağa titriyordu, fakat sırtı dimdikti. “Yapma Jace. Tek yol bu.”

“Aynen öyle,” dedi Asmodeus. “Çünkü kimse cehennem prensine kendi güç alanında karşı koyamaz. Buna sen de dâhilsin meleklerin çocuğu Jace Herondale. Ve tüm o numaraların ve mühürleriyle sen de Clarissa Fairchild.” Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. Jace’in kılıcı yere düştü ve Jace elini geri çekti. Eli yanmış gibi yüzünü buruşturdu. Asmodeus ona bir bakış attıktan sonra tekrar elini kaldırdı.

“Geçit bu. Bakın.” Parlayıp netleşen duvara doğru işaret etti. Clary buradan Anlaşmalar Holü’nün hayal meyal hatlarını görebiliyordu. Karanlık avcılarının cesetleri kıpkırmızı yığınlar hâlinde yerde duruyordu. Gölge Avcıları koşuyor, sendiliyor, birbirlerine sarılıyor, kucaklaşıyorlardı. Savaş sonrası zaferiydi bu.

Ve şaşkınlık içinde etraflarına bakan annesiyle Luke vardı. Platformda nasıl duruyorlarsa hâlâ öyle duruyorlardı: Luke ayakta duruyor, Jocelyn kollarında oğlunun cesediyle diz çöküyordu. Diğer Gölge Avcıları onlara doğru dönmeye başlamıştı. Ansızın ortaya çıkmışlar gibi şaşkınca onlara bakıyorlardı, ki öyleydi.

“İstedığınız her şey orada,” dedi Asmodeus ve geçidin ışığı titreşerek söndü. “Ve karşılığında gün vampirinin ölümsüzlüğüyle birlikte gölgeler dünyasının anılarını alacağım. Hepinize dair anıları, öğrendiği her şey, olduğu her şeye dair anıları. İşteğim bu.”

Simon’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Clary’nin yüreği yerinden fırlayacakmış gibi olmuştu. Magnus birinden bıçak yemiş gibi duruyordu. “İşte,” diye fısıldadı. “Oyunun kalbindeki numara. Mesele iblisler olunca her zaman bir tane vardır.”

Isabelle inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Bizi *unutmasını* istediğini mi söylüyorsun?”

“Size dair her şeyi, sizinle ilgili bildiği her şey,” dedi Asmodeus. “Size bu anlaşmayı sunuyorum. Yaşayacak. Sıradan bir faninin hayatına sahip olacak. Ailesine geri dönecek, annesine, kız kardeşine. Arkadaşlarına, okula, *normal* insan yaşamının tüm tuzaklarına.”

Clary çaresizce Simon’a baktı. Simon titriyor, ellerini sıkıp açıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Jace.

“Pekâlâ. O hâlde hepiniz burada öleceksiniz. Pek de gücün yokmuş, küçük Gölge Avcısı. Bu kadar hayatı bir bedel karşısında anılar ne çeker ki?”

“Simon *olduğu* şeyden bahsediyorsun,” dedi Clary. “Onu sonsuza dek bizden almaktan bahsediyorsun.”

“Evet. Çok hoş değil mi?” Asmodeus gülümsedi.

“Bu çok saçma,” dedi Isabelle. “Diyelim ki anılarını aldın. Onun izini sürüp ona gölgeler dünyasını anlatmamızdan bizi ne alıkoyacak? Onu büyüyle tanıştırmamızdan? Bunu daha önce de yaptık, bir daha yapabiliriz.”

“Daha önceden sizi tanıyordu, Clary’yi tanıyor, ona güveniyordu,” dedi Asmodeus. “Artık hiçbirinizi tanımayacak. Hepiniz onun için birer yabancı olacaksınız. Neden deli yabancıları dinlesin ki? Ayrıca Ahit’i benim kadar siz de iyi biliyorsunuz. Hiçbir neden olmadan ona gölgeler dünyasını anlatarak, hayatını tehlikeye atarak Ahit’e karşı gelmiş olacaksınız. Daha önce çok özel durumlar vardı. Oysa şimdi

olmayacak. Böyle bir şeye kalkışırsanız Clave tüm mühürlerinizi sizden alır.”

“Hazır Clave’den bahsetmişken,” dedi Jace. “Tanıdığı herkesin *vampir* olduğunu düşündüğü bir faniyi tekrar hayata atmandan pek memnun olmayacaklardır. Simon’ın tüm arkadaşları vampir olduğunu biliyor! Ailesi biliyor! Kız kardeşi, annesi. Biz söylemesek bile *onlar* söyleyeceklerdir.”

“Anlıyorum.” Asmodeus memnuniyetsiz görünüyordu. “Bu işleri karıştırıyor. Belki Magnus’un ölümsüzlüğü alsam daha iyi—”

“*Hayır*,” dedi Simon. Şok olmuşa, ayakta durmasına rağmen midesi bulanmışa benziyordu. Yine de sesi kararlıydı. Asmodeus ona aç gözlerle bakıyordu.

“Simon, kapa çeneni,” dedi Magnus umutsuzca. “Onun yerine beni al baba—”

“*Hayır*, ben gündüz avcısını istiyorum,” dedi Asmodeus. “Magnus, ah, Magnus. Hiçbir zaman bir iblis olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlayamadın, değil mi? Acıdan beslenmenin ne demek olduğunu? Ama acı nedir? Fiziksel işkence, bu çok sıkıcı. Sıradan bir iblis bile bunu yapabilir. Acının sanatçısı olmak, ıstırap yaratmak, ruhu karartmak, saf güdülerini pisliğe dönüştürmek, şehveti ve sonra nefreti sevmek, neşe kaynağını işkence kaynağına çevirmek, biz bunun için varız işte!” Sesi çınlıyordu. “Fani dünyada ilerleyeceğim. Gün vampirine yakın olanların anılarını söküp alacağım. Onu sadece bir fani olarak hatırlayacaklar. Clary’yi hatırlamayacaklar bile.”

“*Hayır!*” diye bağırdı Clary. Asmodeus başını arkaya atıp güldü. Bir zamanlar bir melek olduğunu ona hatırlatan büyü-

leyici bir kahkahaydı. “Bizim anılarımızı alamazsın,” dedi Isabelle öfkeyle. “Biz Nefilim’iz. Bu saldırıyla eş olur. Clave–”

“Kendi anılarınızı saklayabilirsiniz,” dedi Asmodeus. “Sizin Simon’ı hatırlamanız başımı Clave’le belaya sokmayacaktır. Ayrıca size ıstırap verecektir ki bu da zevkimi ikiye katlar.” Sırıttı. “Dünyanızın kalbine bir delik açacağım ve bunu hissettiğiniz zaman beni düşünecek, beni hatırlayacaksınız. Hatırlayacaksınız!” Asmodeus Simon’ı kendine doğru çekti. Elini aşağı kaydırıp Simon’ın göğsüne koydu. Sanki kaburgasından kalbine ulaşacaktı. “Buradan başlıyoruz. Hazır mısınız, gün vampiri?”

“Dur!” Isabelle elinde kılıbacıyla öne çıktı. Gözleri alev alevdi. “Adını biliyoruz, iblis. Cehennemin prensini öldürmekten korkacağımı mı sanıyorsun? Başını bir yadigâr gibi duvarıma asacağım ve Simon’a dokunursan senin peşine düşeceğim. Hayatımı seni yakalamaya çalışmaya adayacağım–”

Alec kollarını kardeşine dolayıp onu sımsıkı kavradı. “Isabelle,” dedi usulca. “Yapma.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Clary. “Buna izin veremeyiz, Jace–”

“Bu Simon’ın seçimi.” Jace kımıldamadan duruyordu. Beti benzi atmıştı fakat hareket etmiyordu. Gözlerini Simon’a dikti. “Buna saygı duymak zorundayız.”

Simon, Jace’e baktı ve başını eğdi. Gözleri yavaş yavaş hepsinin üstünde geziyordu. Magnus’tan Alec’e, Jace’e, Isabelle’e. Bakışları Isabelle’de durdu ve kaldı. Öyle engellenmiş olasılıklarla doluydu ki Clary kendi kalbinin kırıldığını hissetti.

Derken gözleri Clary'ye kaydı. Clary'nin içinde kalan ne varsa paramparça olmuştu. Yüzünde öyle çok şey, yılların sevgisi, öyle çok fısıldanmış sır, vaat ve paylaşılmış hayaller vardı ki. Simon'un elini cebine uzattığını gördü. Sonra parlak bir şey havada bir yay çizerek önünde durdu. Elini uzatıp düşünmeden yakaladı. Clary'nin ona verdiği altın yüzüktü. Yüzüğü elinde sıkı. Metalin avucuna battığını hissetti ve bu acıyı hoşnutlukla karşıladı.

"Yeter," dedi Asmodeus. "Vedalarından nefret ederim." Ve Simon'ı daha da sıkı. Simon'ın nefesi kesilmişti. Gözleri kocaman açıldı. Derken Asmodeus'un eli göğsüne doğru gitti.

"Kalbim—" dedi Simon nefes nefese. Clary yüzündeki bakıştan kalbinin tekrar çarpmaya başladığını anladı. Gözlerinin önünde beyaz bir pus oluşurken yaşlar gelmeye başladı. Gözlerini kırıştırdı. Simon'ın acı içinde bağırdığını duydu. Ayakları istemsizce hareket etti ve ileri doğru koştu. Görünmez bir duvar çarpmış gibi geriye doğru savruldu. *Birisi onu tuttu, Jace*, diye düşündü. Etrafında eller vardı. Pus Simon'la iblisi küçük bir kasırga gibi çevrelerken onları kısmen görmez oldu.

Pus yoğunlaşırken içinde şekiller oluşmaya başladı. Clary, Simon'la çocukluklarını, el ele tutuşup, Brooklyn'deki bir sokaktan geçtiklerini gördü. Saçlarında tokalar vardı ve Simon'ın saçları öyle dağınıktı ki çok sevimli görünüyordu. Gözlükleri burnundan kayıyordu. İşte yine oradaydılar, Prospect Park'ta birbirlerine kar topu fırlatıyorlardı. Luke'un çiftlikevinde yazın güneşten esmerleşmiş, ağaç dallarından baş aşağı sarkıyorlardı. İkisini Java Jones'ta gördü, Eric'in berbat şiirlerini dinliyorlardı. Uçan bir motorsikletin arkasında, otoparka çarpıyorlardı. Jace

de oradaydı, güneşten gözlerini kısmış, ikisine bakıyordu. Ve işte Simon, Isabelle'le birlikteydi. Elleri yüzünü sarmış, onu öpüyordu. Ve Isabelle'i Simon'ın gözlerinden görebiliyordu: kırılğan ve güçlü, güzeller güzeli. Ve işte Valentine'ın gemisinde, Simon, Jace'in üstünde diz çökmüş, ağzı ve üstü kan içindeydi. Jace'in boynunda kan vardı. Ve Idris'teki hücrede, Hodge'un bozuk yüzü. Yine Simon ve Clary birlikte, Clary alnına Cain damgasını kazıyordu. Maureen, kanı ve küçük pembe şapkası yerlerdeydi. Lilith'in Sebastian'ı büyüttüğü Manhattan'daki o çatı katında, Clary masanın üstünden ona altın bir yüzük uzatıyor, Simon'ın önündeki bir gölge bir melek yükseliyor ve Isabelle'i öpüyordu...

Simon'ın tüm anıları, büyüye, hepsine dair anıları çekilerek bir yumağa dönmüştü. Yumak gün ışığı gibi beyaz altın renginde parlıyordu. Bir kasırğa çıkacakmış gibi her yandan ses geliyordu, fakat Clary duymuyordu. Ellerini yalvarırcasına açtı, gerçi kime yalvardığını da bilmiyordu. "*Lütfe-*"

Jace'in kollarının onu sıktığını hissetti. Ardından kasırğa onu yakaladı. Havaya yükseldi ve dönerek uzaklaştı. Taş odanın korkunç bir hızla arka plana düştüğünü gördü. Onu yakalayan kasırğa Simon için döktüğü gözyaşlarını alıp kopan bir fırtınanın kulakları tırmalayan sesine dönüştürdü. Jace'in elleri omuzlarından gitmişti. Bu karmaşanın içinde tek başınaydı. Bir an Asmodeus'un onlara yalan söylediğini ve bir geçit olmadığını, ölene dek bir hiçliğin içinde yüzeceklerini düşündü.

Derken bir zemin belirdi. Çok hızlıydı. Anlaşmalar Holü'nün altın damarlı sert mermerden zeminini gördük ve üstüne düştü. Yere çok sert çarpmış, dişleri birbirine vurmuştu.

Kendisine öğretildiği gibi düşünmeden yuvarlandı. Derken salonun ortasındaki denizkızlı çeşmenin yanında durdu.

Doğrulup etrafına bakındı. İçerisi çitını çıkarmadan kendisine bakan yüzlerle doluydu. Fakat bunların bir önemi yoktu. Aradığı yabancılar değildi. Önce Jace'i gördü. Dövüşmeye hazır, çömelir pozisyonda yere inmişti. O etrafına bakınıp nerede olduklarını anlarken Clary omuzlarının gevşediğini gördü. Idris'teydiler, savaş bitmişti. Ve işte Alec de oradaydı. Hâlâ Magnus'un elini tutuyordu. Magnus hasta ve bitkin görünüyordu ama yine de hayattaydı.

Ve Isabelle. Clary'ye en yakın düşen oydu, sadece otuz santim kadar uzağındaydı. Çoktan ayağa kalkmıştı. Gözleri etrafı tarıyordu. Bir, iki ve çaresizce üç kez taradı. Hepsini oradaydı. İçlerinden biri dışında hepsi.

Clary'ye baktı. Gözleri yaşlardan bağılıyordu. "Simon burada değil," dedi. "Gerçekten gitmiş."

Gölge Avcıları'nı bir bütün olarak pençesine almış olan sessizlik bir dalga gibi kırılıverdi: Birdenbire Nefilimler onlara doğru koşmaya başladı. Clary annesiyle Luke'u, Robert ve Maryse'i, Aline ve Helen'i, hatta Emma Carstairs'i gördü. Onlara doğru ilerleyerek etraflarını sarıyorlar, onları kucaklıyorlar, yaralarını iyileştiriyor yardım ediyorlardı. Clary hepsinin iyi niyetli olduğunu farkındaydı. Onları kurtarmak için koşuyorlardı. Ancak hiçbir teselli bulamadı. Avucundaki altın yüzüğü sıktı, yere kıvrıldı ve sonunda kendini bırakıp ağlamaya başladı.

24

ADINA ZAFER DİYELİM

“O hâlde peri saraylarını temsil etmek için kim çıkıyor?” dedi Jia Penhallow.

Anlaşmalar Holü mavi zafer sancaklarıyla kaplanmıştı. Gökyüzünden kesilip çıkarılmış parçalara benziyorlardı. Her biri yaldızlı zafer mührüyle damgalanmıştı. Dışarıda temiz bir kış havası vardı ve pencerelerden süzülen ışık uzun sıralar hâlindeki sandalyelerde parlıyordu. Koltuklar Konsül ve engizitörün uzun bir masada oturduğu, salonun ortasında yükseltilmiş platforma bakacak şekilde dizilmişti. Masanın kendisi daha fazla altın sarısı ve maviyle süslenmişti: Emma’nın Gölge Avcıları’nı görmesini neredeyse engelleyecek kadar büyük altın şamdanlar. Masada aynı zamanda Aşağı Dünyalılar da vardı: kurtadamları temsil eden Luke, vampirleri temsil eden Lily

isminde genç bir kadın, ve büyücülerini temsil eden meşhur Magnus Bane.

Perilerin temsilcisi için masaya hiçbir koltuk koyulmamıştı. Oturan kalabalığın arasından yavaş yavaş genç bir kadın ayağa kalktı. Gözleri masmaviydi ve hiç beyazı yoktu, kulakları Helen'inki gibi sivriydi. "Ben Kaelie Whitewillow," dedi. "Seelie Sarayı'nı temsil edeceğim."

"Unseelie'yi temsil etmeyecek misin?" dedi Jia, kalemi bir kâğıt tomarının üstünde gezinirken.

Kaelie dudaklarını bastırıp başını salladı. Salonda bir uğultu yükseldi. Sancakların onca pırıltısına rağmen salondaki ruh hâli neşeli değil, gergindi. Blackthorn'ların önündeki sırada Lightwood'lar oturuyordu: Sopa yutmuş gibi dimdik Maryse ve yanında Isabelle'le Alec, fısıldaşırken siyah başları birbirine doğru eğilmişti.

Jocelyn Fairchild Maryse'in yanına oturmuştu, fakat ne Clary Fray ne de Jace Lightwood etrafta görünüyordu.

"Unseelie Sarayı temsilcisi eksik," dedi Jia, kalemiyle not alırken. Gözlüklerinin üstünden Kaelie'ye baktı. "Bize Seelie Sarayı'ndan ne haber getirdin? Şartlarımızı kabul ettiler mi?"

Emma kendisiyle aynı sıranın ucunda oturan Helen'in derin bir nefes aldığını işitti. Dru ve Tavvy'yle ikizlerin toplantıya gelemeyecek kadar küçük olduklarına karar verilmişti. Teknik olarak, on sekiz yaşının altında kimse kabul edilmiyordu, fakat Kara Savaş olarak anılmaya başlayan savaştan doğrudan etkilenmiş olan kendisi ve Julian gibiler göz önünde tutuluyordu.

Kaelie koltukların arasındaki koridorda ilerledi ve platforma doğru yürümeye başladı. Robert Lightwood ayağa kalktı. “Konsül”ün yanına gitmek için iznini almanız gerekiyor,” dedi pürüzlü sesiyle.

“İzin verilmedi,” dedi Jia gergin bir şekilde. “Olduğun yerde kal, Kaelie Whitewillow. Seni gayet iyi duyabiliyorum.”

Emma kısa bir süreliğine peri kıza karşı bir acıma hissetti. Herkes bıçak gibi gözleriyle ona bakıyordu. Aline ve Helen dışında herkes. Dipdibe oturmuşlar, birbirlerinin elini tutuyorlardı. Eklem boğumları bembeyaz olmuştu.

“Periler sarayı merhametinizi istiyor,” dedi Kaelie, ince ellerini önünde kavuşturarak. “Belirlediğiniz maddeler çok ağır. Periler, krallarımız ve kraliçelerimiz her zaman kendi egemenliklerini ellerinde tutmuşlardır. Her zaman savaşçılarımız olmuştur. Çok eski zamanlara dayanan bir halkız. İsteddiğiniz şey bizi mahvedecektir.”

Salonda hafif bir uğultu işitildi. Dostane bir ses değildi bu. Jia önündeki masada duran kâğıdı aldı. “Şöyle bir göz atalım mı?” dedi. “Periler saraylarından Kara Savaş’ta Gölge Avcıları’yla Aşağı Dünyalılar’ın can kayıpları ve yaşadıkları hasarın bütün sorumluluğunu almalarını istiyoruz. Peri halkı yıkılmış mıntı-kaların yeniden yapılması için gereken bütün masraflar, Long Island’daki Pretor Lupus’un yeniden kurulumu ve Alicante’de yok edilen her yerin yapımında sorumlu olacaktır. Bunların masraflarını kendi varlıklarınızdan karşılayacaksınız. Bizden alınan Gölge Avcıları’na gelince—”

“Mark Blackthorn’u kastediyorsanız onu yaban avcıları aldı,” dedi Kaelie. “Onların üstünde hiçbir yargı yetkimiz yok.

Onlarla bizzat müzakerede bulunmanız gerekecek, ki biz size engel olmayacağız.”

“Bizden alınan tek kişi o değil,” dedi Jia. “Bir de zararı karşılanamayacaklar var. Savaşa katılmış Gölge Avcıları ve kurtadamların yaşadığı can kayıpları, Cehennem Kupası’nın bizden aldıkları—”

“O Sebastian Morgenstern’in işiydi, sarayların değil,” diye karşı çıktı Kaelie. “O da bir *Gölge Avcısı*’ydı.”

“İşte bu yüzden eninde sonunda kaybedeceğiniz bir savaşla sizi cezalandırmıyoruz,” dedi Jia soğuk bir tavırla. “Onun yerine temelde ordularınızı dağıtmanız ve Peri halkından hiçbir savaştının kalmamasında ısrar ediyoruz. Artık silahlanamazsınız. Silah taşırken yakalanan herhangi bir peri Clave’in izni olmadan görüldüğü yerde öldürülecektir.”

“Şartlar çok ağır,” diye itiraz etti Kaelie. “Peri halkı bunlara boyun eğmez! Silahsız kalırsak kendimizi koruyamayız!”

“O hâlde bunu oylamaya sunacağız,” dedi Jia, elindeki kâğıdı masaya bırakırken. “Peri halkı için belirlenen şartlara karşı olanlar şimdi konuşsun lütfen.”

Uzun bir sessizlik oldu. Emma Helen’in ağzının iki yanını sıkmış, gözlerinin salonda gezindiğini görebiliyordu. Aline onun bileğini sımsıkı tutuyordu. Sonunda yere sürtünen bir sandalye sesi o sessizliğin içinde yankılandı ve tek bir kişi ayağa kalktı.

Magnus Bane. Edom’daki zorlu sınavdan hâlâ solgundu. Yine de altın sarısı-yeşil gözleri Emma’nın salonun öteki ucundan görebildiği bir şiddetle parlıyordu. “Fanilerin tarihinin

Gölge Avcıları'nı çok fazla ilgilendirmediğini biliyorum," dedi. "Fakat Nefilimler'den önce bir zaman vardı. Roma'nın Kartaca'yla savaştığı ve yıllar boyu süren pek çok savaşın ardından muzaffer olduğu bir zaman. Bu savaşlardan birinden sonra Roma, Kartaca'nın kendilerine tazminat ödemesini, ordularını dağıtmasını ve Kartaca topraklarına tuz ekilmesini ister. Tarihçi Tacitus Romalıların 'bir çöl yarattıklarını ve adına barış dediklerini' söyler." Jia'ya döndü. "Kartacalılar bunu asla unutmadı. Roma'ya duydukları nefret sonunda bir savaşın kıvılcımını daha çaktı ve bu savaş ölüm ve kölelikle sonuçlandı. Bu barış değildi. Bu barış değildir."

Bunun üzerine kuruldan yuhalamalar yükseldi.

"Belki de barış istemiyoruzdur büyücü!" diye bağırdı birisi.

"O hâlde çözümün ne?" diye bağırdı bir başkası.

"Hoşgörü," dedi Magnus. "Peri halkı haşinliklerinden dolayı Nefilimler'den uzun zamandır nefret ediyor. Onlara haşinlikten başka bir şey gösterin ve karşılığında nefretten başka bir şey alın!"

Yeniden bir gürültü yükseldi. Bu seferki öncekinden daha yüksekti. Jia elini kaldırıncı insanlar sustu. "Peri halkı için başka konuşmak isteyen var mı?" diye sordu.

Yerine oturan Magnus yanındaki Aşağı Dünyalı arkadaşlarına baktı. Lily sıırıyordu ve Luke yüzünde sabit bir bakışla gözlerini masaya dikmişti. Kız kardeşinin kaçırılanlar ve Sebastian Morgenstern tarafından dönüştürülen ilk kişilerden biri olduğunu herkes biliyordu. Jordan Kyle dâhil olmak üzere Pretor'daki kurtların çoğu arkadaşıydı. Yine de yüzünde kararsız bir bakış vardı.

“Luke,” dedi Magnus. Bunu yumuşak bir sesle söylemesine karşın sesi bir şekilde salonda yankılanmıştı. “Lütfen.”

Luke’un kararsızlığı gidiverdi. Başını karamsar bir şekilde salladı. “Veremeyeceğim bir şeyi benden isteme,” dedi. “Bütün Pretor katledildi, Magnus. Kurtadamların temsilcisi olarak hepsinin istediği şeye karşı konuşamam. Bunu yaparsam Clave’in aleyhine dönerler ve bu şekilde hiçbir şey elde edilemez.”

“O hâlde durum bu,” dedi Jia. “Konuş bakalım, Kaelie Whitewillow. Şartlara uyacak mısınız yoksa aramızda bir savaş mı olacak?”

Peri kız başını eğdi. “Şartlara uyacağız.”

Kurulda büyük bir alkış koptu. Alkışlamayan sadece birkaç kişiydi: Magnus, Blackthorn’ların ve Lightwood’ların bulunduğu sıra ve Emma. Zira Kaelie otururken onu izlemekle meşguldü. Ancak yüzünde büyük bir öfke okunuyordu.

“Bu halloldu,” dedi Jia. Hoşnut olduğu açıktı. “Şimdi başka bir konuya—”

“Bir dakika.” Siyah saçlarıyla zayıf bir Gölge Avcısı ayağa kalktı. Emma onu tanımamıştı. Herkes olabilirdi. Cartwright mıydı? Pontmercy mi? “Mark ve Helen Blackthorn meselesi kaldı.”

Helen gözlerini kapadı. Bir yandan bir davada suçlu hükmü yemeyi diğer yandan cezasının ertelenmesini uman biri gibiydi. Ve bu an suçlu hükmü verildikten sonraki andı.

Jia elinde kalemiyle durdu. “Ne demek istiyorsun, Balogh?”

Balogh dikleşti. “Morgenstern’in birliklerinin Los Angeles Enstitüsü’ne bu kadar kolay sızmış olmasıyla ilgili önceden de

bir tartışma yapılmıştı. Hem Mark hem de Helen Blackthorn'da peri kanı var. Oğlanın yaban avcılarına katıldığını biliyoruz, yani bizi aşıyor, fakat kız Gölge Avcıları'nın arasında olmamalı. Doğru değil."

Aline ayağa fırladı. "Bu saçmalık!" dedi öfkeyle. "Helen bir Gölge Avcısı, her zaman öyleydi! Onda meleğin kanı var. Bu gerçeğe sırtınızı dönemezsiniz!"

"Ve perilerin kanı," dedi Balogh. "Yalan söyleyebilir. Maalesef onun türünden biri tarafından çoktan kandırıldık. Bana kalırsa, damgalarını sökelim—"

Luke yumruğunu masaya indirince büyük bir gürültü çıktı. Magnus öner doğru çıkmış, uzun parmakları yüzünde, omuzları düşüktü. "Kız hiçbir şey yapmadı," dedi Luke. "Doğum kazası yüzünden onu cezalandıramazsınız."

"Doğum kazaları bizi biz yapan şeylerdir," dedi Balogh inatla. "İçinde peri kanını inkâr edemezsiniz. Yalan söyleyebileceğini inkâr edemezsiniz. Yine savaş başlarsa bağlılıkları nerede konumlanacak?"

Helen ayağa kalktı. "Şu anda nerede konumlanıyorsa orada," dedi. "Burren'da savaştım, manastır'da savaştım, Alicante'de savaştım, ailemi ve Nefilimler'i korumak için savaştım. Hiç kimse bağlılığımı sorgulamaları için bir neden vermedim."

"İşte olan bu," dedi Magnus, yüzünü göstererek. "Göremiyor musunuz, her şey *yine* böyle başlayacak?"

"Helen haklı," dedi Jia. "Yanlış bir şey yapmadı."

Bir Gölge Avcısı daha ayağa kalktı. Başının üstünde toplanmış siyah saçlı bir kadındı. "Kusura bakmayın Konsül ama

objektif davranmıyorsunuz,” dedi. “Kızınızın peri kızıyla olan ilişkisini hepimiz biliyoruz. Bu tartışmadan çekilmelisiniz.”

“Helen Blackthorn’a ihtiyacımız var, Bayan Sedgewick,” dedi Diana Wrayburn, ayağa kalkıp. Öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. Emma onun Anlaşmalar Holü’nde nasıl kendisine ulaştığını, nasıl yardım ettiğini hatırlıyordu. “Annesiyle babası öldürüldü. Bakması gereken beş kardeşi var—”

“Ona ihtiyacımız yok,” dedi Sedgewick öfkeyle. “Akademiği yeniden açacağız. Çocuklar oraya gidebilir ya da çeşitli enstitülere dağıtılabilir—”

“Hayır,” dedi Julian fısıltıyla. Ellerini dizlerinde yumruk yapmıştı.

“Kesinlikle olmaz,” diye bağırdı Helen. “Jia—”

Jia gözlerinin içine bakıp yavaş, gönülsüz bir şekilde başını salladı. “Arthur Blackthorn,” dedi. “Lütfen ayağa kalk.”

Emma Julian’ın yanında şoktan donduğunu hissetti. Salonun öteki köşesinde, kalabalığın arasında görünmeye bir adam ayağa kalktı. Zayıftı, Julian’ın babasından daha solgun, daha ufaktı. Seyrelmiş kahverengi saçlara ve gözlüklerinin ardından yarı saklı Blackthorn gözlerine sahipti. Ahşap bir bastona bütün ağırlığını vermişti. Bastonu rahatsızca tutuşundan bunu gerektiren kazanın yakın zamanda olduğu anlaşıyordu.

“Çocuklar amcalarıyla gerektiği gibi tanışsın diye bu toplantıya kadar beklemek istedim,” dedi Jia. “Los Angeles Enstitüsü’ne yapılan saldırıdan hemen sonra onu çağırdım elbette, fakat Londra’da yaralanmıştı. Idris’e bu sabah yeni geldi.” Göğüs geçirdi. “Bay Blackthorn, kendinizi tanıtabilirsiniz.”

Adamın yuvarlak, hoş bir yüzü vardı ve bu kadar çok insanın gözlerinin üstünde olmasından aşırı derecede rahatsız olmuşa benziyordu. “Ben Arthur Blackthorn, Andrew Blackthorn’un kardeşi,” dedi. İngiliz aksanı vardı. Emma Julian’ın babasının aslen Londra’dan geldiğini hep unutuyordu. Yıllar önce aksanını kaybetmişti. “Elimden geldiğince çabuk Los Angeles Enstitüsü’ne geçeceğim ve yeğenlerimi yanıma alacağım. Çocuklar benim korumam altında olacak.”

“O gerçekten senin amcan mı?” diye fısıldadı Emma, gözlerini adama dikmiş.

“Evet, o,” dedi Julian fısıltıyla. Endişelendiği belliydi. “Sadece -umuyordum ki- gerçekten hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ben, Helen’in bize bakmasını tercih ederdim.”

“Hepimiz Blackthorn çocuklarına bakacağınız için çok rahatlamış olsak da,” dedi Luke, “Helen da onlardan biri. Küçük çocukların sorumluluğunu üstlendiğinize göre, Helen’in damgalarının sökülmesinde hemfikir olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

Arthur Blackthorn dehşete düşmüş gibi görünüyordu. “Katiyen,” dedi. “Kardeşim... flörtleşmelerinde... pek akıllı davranmamış olsa da tüm kayıtlar Gölge Avcıları’nın çocuklarının Gölge Avcıları olduğunu gösteriyor. Dedikleri gibi, *ut incept fidelis sic permanet*.”

Julian koltuğunda kaykıldı. “Yine Latince,” diye homurdandı. “Aynı babam gibi.”

“Anlamı ne?” diye sordu Emma.

“*Sadık doğan sadık ölür.* Ona benzer bir şey.” Julian’ın gözleri salonda dolandı. Herkes mırıldanıyor, ters ters bakıyordu. Jia Robert ve yeraltı temsilcileriyle duyulmayan bir konuşma içindeydi. Helen hâlâ ayakta duruyordu, fakat bunu sağlayan tek şey Aline gibi görünüyordu.

Platformdaki grup dağılmıştı. Robert Lightwood öne çıktı. Yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. “Jia’nın Helen Blackthorn’la kişisel dostluğunun kararı etkilemesi konusunda herhangi bir tartışma çıkmaması için kendisi oylamadan çekildi,” dedi. “Geri kalanlarımız, Helen on sekiz yaşında, yani pek çok Gölge Avcısı’nın eğitim almak için enstitülere gönderildiği bir yaşta olduğu için mıntıkaları çalışmak için Wrangel Adası’na gönderilmesine karar verdik.”

“Ne kadar süreliğine?” dedi Balogh anında.

“Süresiz,” dedi Robert. Helen sandalyesinde çökmüştü. Aline yanında acı ve şok içindeydi. Wrangel Adası dünyayı koruyan tüm mıntıkaların merkezi, pek çok açıdan prestijli bir atama olabilirdi, fakat aynı zamanda Rusya’nın kuzeyinde donmuş Arktik denizinde küçük bir adaydı ve Los Angeles’tan kilometrelerce uzaktı.

“Bu sizin için yeterince iyi mi?” dedi Jia soğuk bir sesle. “Bay Balogh? Bayan Sedgwick? Oylamaya sunalım mı? Helen Blackthorn’un sadakati kararlaştırılana kadar Wrangel Adası’nda bir konuma atanması lehinde olanlar *kabul* desin.”

Salonda koro hâlinde “kabul” ve daha alçak “ret” diyen sesler yükseldi. Emma hiçbir şey demedi. Julian da öyle. İkisi de oy veremeyecek kadar küçüklerdi. Emma elini uzatıp Julian’ın

elini tuttu ve sıktı. Parmakları buz gibiydi. Defalarca darbe demiş ve artık ayağa kalkmak istemeyen birinin bakışları vardı yüzünde. Helen, Aline'in kollarında sessiz sessiz ağlıyordu.

"Böylece geriye Mark Blackthorn meselesi kalıyor," dedi Balogh.

"Ne meselesi?" diye sordu Robert Lightwood, bıkkınca. "Oğlan yaban avcılar tarafından alındı! Pek muhtemel olmayan serbest bırakılması için müzakare yapabileceğimiz ihtimali gerçekleşirse, bu o zaman endişelenmeniz gereken bir sorun olmaz mı?"

"İşte bu kadar," dedi Balogh. "Serbest bırakılması için müzakere yapmadığımız sürece sorun çözülmüş oluyor. Muhtemelen oğlan kendi türüyle daha iyi olacaktır."

Arthur Blackthorn'un yuvarlak yüzü soldu. "Hayır," dedi. "Kardeşim bunu istemezdi. Çocuğun evde, ailesiyle birlikte olmasını isterdi." Emma, Julian ve diğerlerinin oturduğu yöne doğru işaret etti. "Onlardan çok fazla şey aldılar. Biz daha fazlasını nasıl alabiliriz?"

"Onları koruyoruz," dedi Sedgewick öfkeyle. "Zaman geçtikçe onlara sadece ihanet edecek ve gerçek bağlılıklarının sara-ya olduğunu fark edecek bir ağabey ve abladan koruyoruz. Mark Blackthorn'u aramayı temelli bırakma lehinde olanlar 'kabul' desin."

Julian sandalyesinde öne eğilince Emma elini uzatıp onu tuttu. Beceriksizce yanına tutundu. Julian'ın kasları kaskatı kesilmişti, sanki kendini bir düşüş ya da darbeye hazırlıyordu. Helen ona doğru sokulmuş, bir şeyler fısıldıyor, mırıldanıyordu.

Onun da yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. Aline Julian'ın saçını okşamak için Helen'in üstünden elini uzatırken Emma elinde parıldayan Blackthorn yüzünü gördü. Salondan korkunç bir harmoni içinde “kabul” sesleri yükselirken, yüzüğün pırıltısı Emma'nın aklına denizin ücra bir köşesinde, kimsenin görmediği, umursayacak kimsenin olmadığı bir yerdeki imdat sinyalinin getirmişti.

Eğer bu barış ve zaferse, diye düşündü Emma, belki savaş ve kavga daha iyiydi.

Jace atın üstünden atlayıp Clary'nin inmesi için elini uzattı. “İşte geldik,” dedi göle bakmak için dönerek.

Lyn gölünün batı ucunda bakan kayaların oluşturduğu sığ bir sahilde duruyorlardı. Ne Melek Razel'i çağırdığında Valentine'in durduğu ne de Jace'in ölesiye dövüşüp kazandığı sahildi burası. Yine de Clary o zamandan beri göle gelmemişti ve sırf buraya bakmak bile tüylerini diken diken ediyordu.

Çok hoş bir yerd, buna şüphe yoktu. Göl kış mevsimine özgü gökyüzünün renklerine boyanmış, gümüş çizgileriyle karşı tarafa doğru uzanıyor, yüzeyi sahili yalayıp her dalgalandığında rüzgârın dokunuşu altında kıvrılıp açılan metalik bir kâğıdı andırıyordu. Bulutlar yüksekte, beyazdı ve etraflarındaki tepeler çıplaktı.

Clary ileri, suyun kenarına doğru ilerledi. Annesinin de kendisiyle birlikte gelebileceğini düşünmüştü, fakat son anda Jocelyn oğluna uzun zaman önce veda ettiğini ve şimdi sıra

Clary'de olduğunu söyleyerek reddetmişti. Clave, Clary'nin isteği üzerine Jonathan'ın cesedini yakmıştı. Bir cesedin yakılması onurdu ve itibarsızca ölenler Jace'in annesi gibi tek parça, yakılmadan yol kavşağına gömülürlerdi. Yakılmak onurdan da fazlası olmuştu. Clave'in onun öldüğüne mutlak suretle inanmasının garanti bir yolu olmuştu. Fakat yine de Jonathan'ın külleri Sessiz Biraderler'in meskenine asla götürülmeyecekti. Asla Kemikler Şehri'nin bir parçasını oluşturmayacaklardı. Diğer Nefilimler'in ruhu arasında bir ruh olmayacaktı.

Ölümüne neden olduğu kişilerin arasına gömülmemesi, diye düşündü Clary, *gayet makul ve adil*. Karanlık avcılar yakılmış, külleri Brocelind'e yakın yol kavşağına gömülmüştü. Orada bir zamanlar Gölge Avcısı olan insanları anmak için bir anıt, bir mezarlık olacaktı. Ancak asla hatırlamak istemedikleri Jonathan Morgenstern'i hatırlamak için bir anıt yapılmayacaktı. Clary bile olanları unutmak istiyordu fakat hiçbir şey o kadar kolay değildi.

Göl suyu soluk bir gökkuşağı pırıltısıyla berrak, bir yağ gibi pürüzsüzdü. Clary elinde tuttuğu gümüş kutuyu açarken botlarının kenarlarını yalayıp geçiyordu. Kutunun içinde nokta nokta kömürleşmiş kemiklerle tozsu, gri küller vardı. Küllerin arasında Morgenstern'in gümüş yüzüğü duruyor, parlıyordu. Jonathan yanarken boynuna takılmış bir zincirdeydi ve ateşten etkilenmeden, bozulmamış bir şekilde kalmıştı.

"Hiç ağabeyim olmadı," dedi Clary. "Gerçek anlamda olmadı."

Jace'in elini sırtına, kürek kemiklerinin arasına koyduğunu hissetti. "Oldu," dedi Jace. "Simon vardı. Önemli olan her türlü

yönden o senin ağabeyindi. Büyümeni izledi, seni korudu, senin yanında senin için savaştı, hayatı boyunca seni sevdi. Seçtiğin kardeş oydu. Hayatından... çıkmış olsa bile. Seçtiğin ağabey oydu. Şimdi... gitmiş olsa bile kimse, hiçbir şey bunu senin elinden alamaz.”

Clary derin bir nefes alıp kutuyu elinden geldiğince uzağa savurdu. Kutu gökkuşağı suyun üstünde uzaklara doğru uçarken siyah küller bir jetin egzoz dağıtıcısı gibi arkasından yay çiziyordu. Yüzük de havada dönerek onunla birlikte düşerken, gümüş rengi ısıtılar saçıyordu. Sonunda kutu suyun derinliklerinde kayboldu.

“*Ave atque vale*,” dedi Clary eski bir şiir dizesini söyleyerek. “*Ave atque vale in perpetuum, frater*. Sonsuza dek yaşa ve elveda kardeşim.”

Gölden esen rüzgâr soğuktu. Clary bunu yüzünde hissediyordu. Yanakları buz gibi olmuştu. İşte o anda ağladığını fark etti. Yüzünün soğukluğu gözyaşlarından ıslanmasıydı. Jonathan’ın hayatta olduğunu öğrendiğinden beri annesinin her sene doğum gününde neden ağladığını merak ederdi. Ondan nefret etmişse neden ağlıyordu ki? Ancak şimdi anlıyordu. Annesi asla sahip olamayacağı çocuğu için, o oğlanın nasıl biri olacağına dair imgeleminde sakladığı tüm hayaller için ağlıyordu. Ve daha doğmadan onu yok etmiş o acı bahtı için ağlıyordu. Böylece, Jocelyn’in yıllarca yaptığı gibi, Clary, Ölümcül Aynanın yanında durmuş, asla sahip olamayacağı ağabeyi, hiçbir zaman yaşama şansı verilmemiş o oğlan için ağladı. Kara Savaş’ta hayatını kaybeden başkaları, annesi ve

katlandığı kayıp, periler diyarının tünellerinde Mark'ı gördüğünü ve artık yaban avcılarına ait olduğunu söylediği zaman gözyaşlarına nasıl karşı koymayaca çalıştıklarını hatırlayarak Emma ve Blackthorn'lar için ağladı. Simon için ve bir zamanlar yüreğinde bulunduğu yerde açılan yara için, ölene kadar her gün onu nasıl özleyeceğine ağladı. Kendine, içine işlenen değişimlere ağladı. Çünkü bazen değişim iyiye doğru götürse de küçük bir ölüm gibi gelirdi.

O ağlarken Jace yanında durup sessizce elini tuttu. Sonunda Jonathan'ın külleri suyun yüzeyinden hiçbir iz bırakmadan dibe battı.

“Kapı dinleme,” dedi Julian.

Emma ters ters ona baktı. Tamam, ufacık bir aralıkla kapalı duran Konsül'ün kalın ahşap ofis kapısından yükselmiş sesleri duyuyor olabilir. Ve belki sesleri duyabileceği, hatta söylenenleri çıkarabileceği gerçeğinden umutlanıp kapıya doğru eğilmiş olabilirdi. Ne vardı yani? Bir şeyleri bilmemek bilmekten daha mı iyiydi?

“Ne olmuş yani?” diye geveledi ağzında. Julian kaşlarını havaya dikti. Julian kurallardan pek *hoşlanmazdı*, ama onlara uyardı. Emma kuralların çiğnenmek ya da en azından esnetilmek için olduğunu düşünürdü.

Üstelik sıkılıyordu. Konsey üyeleri onları kapının önüne getirip neredeyse Gard'ın boyu kadar uzanan bir koridorda bırakmıştı. Ofisin girişinde duvar halıları asılıydı, yıllar geçtik-

çe yıpranmışlardı. Pek çoğunda Gölge Avcıları'nın tarihine dair pasajlar vardı: Ölümcül oyuncaklarla gölden yükselen melek, Kadim Kitap'ı Jonathan Shadowhunter'a veren melek, Birinci Anlaşmalar, Şangay Savaşı, Buenos Aires Konseyi. Bir duvar halısı daha vardı ve diğerlerinden daha yeni görünüyordu. Yeni asılmıştı. Üstünde ölümcül oyuncaklar olmadan gölden yükselen melek vardı. Gölün kenarında sarışın bir adam duruyordu ve yanında âdeta görünmez şekilde kıvılc saçlı, ince bir kız elinde mızrakçık tutuyordu...

"Günün birinde seninle de ilgili bir duvar halısı olacak," dedi Jules.

Emma gözlerini ona çevirdi. "Seninle ilgili bir duvar halısı olması için gerçekten önemli bir şey yapman lazım. Bir savaş kazanmak gibi."

"Sen de bir savaş kazanabilirsin," dedi Jules kendine güvenle. Emma yüreğinin ezildiğini hissetti. Julian ona böyle baktığı zaman -sanki çok zeki, muhteşem biriymiş gibi- yüreğinde annesiyle babasına duyduğu özlemin verdiği acı hafifliyordu. Bu şekilde insanı önemseyen birinin yanında olması asla yapayalnız kalmayacağı hissini veriyordu.

Tabii Jules'u ondan ayırmamaya karar verirlerse. Emma'yı Idris'e ya da uzaktan akrabalarının bulunduğu enstitülere göndermezlerse. İngiltere, Çin ya da İran'a. Emma birdenbire panikleyerek mızrakçığını çıkardı ve koluna bir ses mührü çizdi ve Julian'ın sert bakışlarını görmezden gelerek kulağını ahşap kapıya dayadı.

Sesler anında netleşti. Önce Jia'nın sesini tanıdı, bir an sonra ise ikinci bir kişinin: Konsül Luke Garroway'le konuşuyordu.

“... Zachariah? Artık aktif bir Gölge Avcısı değil,” diyordu Jia. “Bugün halletmesi gereken yarım kalmış işleri ve sonrasında ocak başında Londra’da kaçırmaması gereken acil bir randevusu olduğunu söyleyerek toplantı bitmeden önce ayrıldı.”

Luke, Emma’nın duyamadığı bir şey mırıldandı. Zachariah’ın gideceğini bilmiyordu ve savaş gecesinde onlara yaptığı yardımlardan dolayı teşekkür edebilmeyi dilerdi. Ve göbek adının Cordelia olduğunu nereden bildiğini sormayı.

Kapıya daha da yanaşınca Luke’u cümlesinin yarısında duydu. “... öncelikle söylemeliyim,” diyordu. “Temsilcilikten ayrılmayı düşünüyorum. Yerimi Maia Roberts alacak.”

Jia şaşkınlık içinde bir ses çıkardı. “Biraz fazla genç değil mi?”

“Çok becerikli biri,” dedi Luke. “Benim onayıma ihtiyacı yok—”

“Evet,” dedi Jia hemfikir. “Sebastian saldırmadan önce onun uyarısı olmasaydı kaybettiğimizden çok daha fazla Gölge Avcısı yitirirdik.”

“Ve bugünden itibaren New York sürüsünü o yöneteceği için benim yerime onun temsilciniz olması çok daha mantıklı geliyor.” Göğüs geçirdi. “Ayrıca Jia. Kardeşimi kaybettim. Jocelyn bir kez daha oğlunu kaybetti. Ve Clary, Simon’ın başına gelenler yüzünden hâlâ harap durumda. Kızımın yanında olmak istiyorum.”

Jia mutsuzluğunu belli eden bir ses çıkardı. “Belki de onu aramaya çalışmasına izin vermemeliydim.”

“Tahmin etmesi gerekirdi,” dedi Luke. “Bu bir kayıp. Bu durumu kabullenmesi gerek. Yasını tutmak zorunda. Bunu aşmasına

yardım etmek için yanında olmak istiyorum. Evlenmek istiyorum. Ailemin yanında olmak istiyorum. Geri çekilmem lazım.”

“Pekâlâ, elbette sana onayımı veriyorum,” dedi Jia. “Gerçi akademiye yeniden açmak için yardımın işime yarayabilirdi. Çok fazla kayıp yaşadık. Ölüm bu kadar çok Nefilim’i mahvetmeyeli uzun zaman olmuştu. Fani dünyayla temasa geçmeli, yükselebilecek kişiler bulmalı, onlara eğitim vermeli ve hazırlamalıyız. Yapılacak çok iş olacak.”

“Ve bunun için sana yardım edecek bir sürü kişi.” Luke bu konuda boyun eğmez konuşuyordu.

Jia göğüs geçirdi. “Maia’ya gayet sevindim, korkma. Zavallı Magnus, etrafı kadınlarla çevrildi.”

“Bunu umursayacağından veya fark edeceğinden şüpheliyim,” dedi Luke. “Tabii, şunu söylemeliyim ki haklı olduğunu biliyorsun, Jia. Mark Blackthorn’u aramaktan vazgeçmek, Helen Blackthorn’u Wrangel Adası’na yollamak... Bunlar insafsızlık.”

O anda bir sessizlik oldu. “Biliyorum,” dedi Jia alçak sesle. “Kendi kızımı tanımıyor muyum sanıyorsun? Ama Helen’in burada kalmasına izin vermek. Kendi Gölge Avcılarımın gözlerinde nefreti gördüm ve Helen için korktum. Nerede olduğunu bulsak bile Mark için korktum.”

“Eh, ben de Blackthorn çocuklarının gözlerindeki yıkımı gördüm,” dedi Luke.

“Çocuklar dirençlidir.”

“Ağabeylerini ve babalarını kaybettiler. Sen de kalkmış sadece birkaç kez gördükleri amcaları tarafından büyütölmelerine izin veriyorsun—”

“Zamanla onu tanıyacaktırlar, iyi bir adam. Diana Wrayburn öğretmenleri olmak için pozisyon istedi. Bu görevi ona vermeyi düşünüyorum. Cesaretlerinden çok etkilenmiş—”

“Ama anneleri değil. Annem beni bir çocukken terk etti,” dedi Luke. “Demir rahibe oldu. Cleophas. Onu bir daha hiç görmedim. Beni Amatis büyüttü. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O, benim sahip olduğum tek şeydi.”

Emma duyup duymadığını görmek için Julian’a hızlı bir bakış attı. Duyduğunu sanmıyordu, zira ona değil, boşluğa bakıyordu. Mavi-yeşil gözleri tıpkı renklerini aldığı okyanus gibi uzaktı. Acaba geçmişi mi hatırlıyordu, yoksa gelecekte mi korkuyordu, merak ediyordu. Saati geriye sarmayı, annesiyle babasını geri almayı, Jules’a babasını, Helen’i, Mark’ı vermeyi, kırılanları tamir etmeyi dilerdi.

“Amatis için üzgünüm,” dedi Jia. “Ve ben de Blackthorn’lar için endişeleniyorum, inan bana. Ama hep yetimlerimiz oldu. Biz Nefilim’iz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Carstairs kızına gelince, Idris’e götürülecek. Biraz dikbaşı olabileceğinden endişeleniyorum—”

Emma ofisin kapısını ittirerek açtı. Beklediğinden çok daha kolay olmuştu. Yarı düşer bir şekilde içeri girdi. Jules’un şaşkıncı bağırdığını işitti. Sonra peşinden gelip kotunun kemerinden çekti ve onu kaldırdı. “Hayır!” dedi Emma.

Hem Jia hem Luke şaşkınlık içinde ona bakıyordu: Jia’nın ağzı açıktı, Luke’un yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. “Biraz mı dedin?” diye sordu.

“Emma Carstairs,” dedi Jia ayağa kalkıp, “ne cüretle—”

“Asıl *sen* ne cüretle.” Emma konuşanın Julian olmasına çok şaşırmıştı. Bakır yeşili gözleri parlıyordu. Beş saniye içinde o endişeli çocuktan öfkeli bir genç adama dönüşmüştü. Kahverengi saçları da kızmış gibi diken dikendi. “Sözünü veren sen olmana rağmen ne cüretle Emma’ya bağıırırsın. Clave’in Mark yaşadığı sürece ondan vazgeçmeyeceğine dair söz verdin. Söz verdin!”

Jia utanmış görünecek onura sahipti. “Artık yaban avcılarından birisi,” dedi. “Onlar ne ölü ne de canlı.”

“O hâlde biliyordun,” dedi Julian. “Söz verdiğin zaman bunun hiçbir anlama gelmeceğini biliyordun.”

“İdris’i kurtarmak anlamına geliyordu,” dedi Jia. “Üzgünüm. İkimize ihtiyacımız vardı ve ben...” Bu sözleri boğulurmuş gibi söylüyordu. “Elimden gelseydi sözümü tutardım. Herhangi bir yolu olsaydı -eğer yapılabilseydi- icabına bakardım.”

“O hâlde bize borçlusun,” dedi Emma. Ayaklarını Konsül’ün masasının önüne sıkıca bastı. “Bize tutmadığın bir söz borçlusun. Yani *bunu* şimdi yapmak zorundasın.”

“Neyi yapacağım?” Jia afallamıştı.

“Beni İdris’e göndermeyeceksiniz. Gitmeyeceğim. Ben Los Angeles’a aitim.”

Emma Jules’un arkasında taş kesildiğini hissetti. “Elbette seni İdris’e göndermeyecekler,” dedi. “Neden bahsediyorsun sen?”

Emma suçlarcasına parmağını Jia’ya doğrulttu. “O söyledi.”

“Katiyen olmaz,” dedi Julian. “Emma L.A.’de yaşıyor. Burası onun *evi*. Enstitüde kalabilir. Biz Gölge Avcıları bunu *yaparız*. Enstitünün bir sığınak olması gerek.”

“Enstitüyü amcan yönetecek,” dedi Jia. “Karar ona kalmış.”

“Ne dedi?” diye sordu Julian. Bu iki sözcüğün ardında büyük bir duygu yoğunluğu vardı. Julian birini sevdiği zaman sonsuza dek sever, nefret ettiği zaman sonsuza dek nefret ederdi. Emma’nın içinden bir ses amcasında sonsuza dek nefret mi edeceği sorusunun tam da bu anda karara bağlanacağını söylüyordu.

“Onu alacağını söyledi,” dedi Jia. “Ama gerçekten, bence burada, İdris’teki Gölge Avcısı akademisinde Emma için bir yer var. Fevkalade yetenekli, en iyi öğretmenler etrafını çevirecek, orada da pek çok kayıp yaşamış ve üzüntüsünde yardımcı olacak başka öğrenciler var—”

Üzüntüsü. Emma’nın zihni birdenbire çeşitli imgeler arasında gezinmeye başladı: annesiyle babasının sahildeki cesetlerine ait işaretlenmiş fotoğraflar. Clave’in başlarına gelene karşı ilgisizliği. Babasının annesinin beklediği arabaya gitmeden önce onu öpmek için eğilişi. Rüzgârda sürüklenen kahkahaları.

“Ben de kayıplar yaşadım,” dedi Julian sıkıttığı dişlerinin arasından. “Ona yardımcı olabilirim.”

“Daha on iki yaşındasın,” dedi Jia, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

“Hep on iki yaşında kalmayacağım!” diye bağırdı Julian. “Emma ve ben, doğduğumuzdan beri birbirimizi tanıyoruz. O benim için... benim için—”

“*Parabatai* olacağız,” dedi Emma aniden. Julian onu kardeşi gibi gördüğünü söylemeye fırsat bulamamıştı. Bir sebepten ötürü Emma bunu duymak istememişti.

Julian da dâhil herkesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Julian benden bunu istedi, ben de kabul ettim,” dedi. “On iki yaşındayız, bu kararı verecek kadar büyüğüz.”

Luke ona bakarken gözleri parladı. “*Parabatai*’yi ayıramazsın,” dedi. “Clave’in kanununa aykırı.”

“Birlikte eğitim görebilmemiz lazım,” dedi Emma. “Birlikte sınavlara girmemiz, ritüeli birlikte yapmamız—”

“Evet, tamam, anlıyorum,” dedi Jia. “Pekâlâ. Amcan Emma’nın enstitüde yaşayıp yaşamamasını sorun etmiyor Julian ve *parabatai* kurumu diğer tüm etkenlerden üstün basar.” Emma’dan Julian’a baktı. Gözleri parlıyordu. Mutlu, gerçekten mutlu görünüyordu. Emma uzun zamandan beri ilk kez onu böyle görüyordu. Öyle ki en son ne zaman gülümsediğini görmüştü hatırlamıyordu. “Emin misiniz?” diye ekledi Konsül. “*Parabatai* olmak ciddi bir iştir, hafife alınacak bir şey değildir. Bir bağlılıktır. Birbirinize sahip çıkmalı, birbirinizi korumalı, kendinizden çok birbirinize bakmalısınız.”

“Zaten bakıyoruz,” dedi Julian kendine güvenen bir tavrıla. Emma’nın konuşması biraz zaman aldı. Zihninde hâlâ annesiyle babasını görüyordu. Los Angeles başlarına gelenlerin cevabını taşıyordu. İhtiyaç duyduğu soruların cevaplarını. Eğer kimse onların intikamını almazsa hiç yaşamamış gibi olacaktı.

Ve Julian’ın *parabatai*’si olmak istemediğinden de değildi. Bütün bir hayatını ondan ayrılmadan geçirme düşüncesi, asla yalnız kalmayacağı vaadi, zihninin ucundaki *bekle* diye fısıldayan sesi gölgede bıraktı.

Kararlılıkla başını salladı. “Kesinlikle,” dedi. “Kesinlikle eminiz.”

Clary ilk geldiği zaman Idris ilkbaharda yeşil, sarı ve kızıl kahverengiydi. Kışın sonlarına doğru Noel’e yakın sade bir güzelliği vardı: beyaz karlarla kaplı dağlar uzaklarda yükseliyor, Alicante’den göle giden yolun kenarındaki ağaçlar çırılçıplak kalıyor, yapraksız dalları parlak gökyüzünde dantele benzer desenler oluşturunuyordu.

Acele etmeden ilerliyorlardı. Wayfarer yol boyunca adımlarını hafiflikle atıyordu. Clary, Jace’in arkasında, kollarını gövdesine dolamıştı. Jace bazen atı yavaşlatıp zengin Gölge Avcısı ailelerinin malikânelerine işaret ediyordu. Bunlar yolun ağaçlıklı yerlerinde görünmezken şimdi ortaya çıkmışlardı. Fildişi taşları neredeyse etrafındaki ormana karışan bir malikânenin önünden geçerken Clary, Jace’in omuzlarının gerildiğini hissetti. Yanıp kül olduktan sonra tekrardan dikildiği belliydi. “Blackthorn malikânesi,” dedi. “Demek ki bu eğimi döndükten sonra yoldaki...” Wayfarer ufak bir tepenin zirvesine çıkarken sustu. Sonra tepeden yolun ikiye ayrıldığı yere bakmak için atın dizginlerini çekti. Bir yön Alicante’ye gidiyordu -Clary uzaktaki iblis kulelerini görebiliyordu- diğeri ise kıvrılarak etrafı kısa bir duvarlar çevrili, yumuşak, altın sarısı taşlardan yapılmış büyük bir yapıya doğru ilerliyordu. “Herondale malikânesi,” diyerek cümlesini tamamladı.

Rüzgâr hızını arttırdı. Buz gibi, Jace’in saçlarını karıştırdı. Clary kapüşonunu başına geçirmişti ama Jace’in başı açık,

eldivensizdi. Ata binerken eldiven giymekten nefret ettiğini söylemişti. Dizginleri elinde hissetmek istiyordu. “Gidip bakmak ister miydin?” diye sordu Clary.

Jace’in soluğu beyaz bir buhar olarak çıktı. “Emin değilim.”

Clary titreyerek Jace’e daha çok yapıştı. “Konsey toplantısını kaçırdığın için mi endişelisin?” Zira kendisi öyleydi. Ancak ertesi gün New York’a döneceklerdi ve ağabeyinin küllerini gizlice gömmek için başka zaman düşünememişti. Alicante’deki hemen hemen herkes hiç kuşkusuz Anlaşmalar Holü’nde olduğu sırada, ahırlıktan atı alıp Lyn gölüne gitmeyi öneren Jace olmuştu. Jace, kardeşini düşünce olarak gömmenin ne demek olduğunu anlıyordu. Bunu herhangi birine açıklaması çok zor olacaktı.

Başını salladı. “Oy vermek için çok genciz. Ayrıca bizsiz de yapabilirler.” Kaşlarını çatı. “İçeri zorla girmek zorundayız,” dedi. “Konsül kendime Jace Lightwood dediğim sürece Herondale mülkleri üstünde yasal hakkım olmadığını söyledi. Herondale yüzüğüm bile yok. Böyle bir yüzük yok zaten. Demir Kız Kardeşler’in yeni bir tane yapması gerekecek. Hatta on sekiz yaşına bastığımda bu isim üzerindeki hakkımı tamamen kaybedeceğim.”

Clary hafifçe Jace’in bileğinden tutmuş, kımıldamanda oturuyordu. Jace’in bir şeylerin hatırlatılıp kendisine soru sorulmasını istediği ve bunu istemediği zamanlar vardı. Şimdi bunu istemediği zamanlardan biriydi. Oraya kendi kendine gelecekti. Clary ona sarılmış, sessizce nefes alırken Jace birdenbire ellerinin altında gerilip topuklarını Wayfarer’in böğrüne vurdu.

At malikâneye giden yolda tırısı kalkıp ilerledi. Alçak kapılar -uçan kuş motifli demirle süslenmişti- açıktı. Yol çakıllı bir araba yoluna açılıyordu. Buranın ortasında artık kurumuş olan taş bir çeşme vardı. Jace ön kapıya giden geniş merdivenlerin önüne kadar sürdü ve boş pencerelere baktı.

“Doğduğum yer burası,” dedi. “Annemin öldüğü, Valentine’in onun vücudunu keserek beni çıkardığı yer burası. Kimse bilmesin diye Hodge beni alıp saklamış. O zaman da kıışmış.”

“Jace...” Clary ellerini Jace’in göğsüne koydu. Parmaklarının altında kalp atışlarını hissediyordu.

“Sanırım bir Herondale olmak istiyorum,” dedi Jace birdenbire.

“O hâlde Herondale ol.”

“Lightwood’lara hainlik etmek istemem,” dedi. “Onlar benim ailem. Ama fark ettim ki Herondale ismini almazsam benimle birlikte son bulacak.”

“Bu senin sorumlüğün değil—”

“Biliyorum dedi Jace. “Amatis’in bana verdiği kutuda babamın bana yazdığı bir mektup vardı. Ben doğmadan önce yazmış. Mektubu birkaç kez okudum. İlk okuduğum zamanlarda beni sevdiğini söylemesine rağmen ondan nefret ettim. Fakat bir türlü kafamdan çıkmayan birkaç cümle vardı. Şöyle yazmıştı: ‘Benden daha iyi bir insan olmanı istiyorum. Kimsenin sana kim ve ne olman gerektiğini söylemesine izin verme.’” Jace başını arkaya yatırdı. Sanki malikânenin saçaklarının kırımlarında geleceğini okuyabiliyordu. “İsmi değiştir

doğanı değıştirmez. Sebastian'a bak, Jonathan'a. Sonunda kendisine Sebastian demesi hiçbir şeyi değıştirmede. Herondale adını reddetmek istemiştim çünkü babamdan nefret ettiğimi düşünüyordum ama ondan nefret etmiyorum. Zayıf biri olabilir ve yanlış kararlar vermiş olabilir ama bunu biliyordu. Ondandır nefret etmem için hiçbir sebep yok. Üstelik ondan önce nesillerce Herondale var, çok iyi şeyler yapmış bir aile. Ve sırf babamdan öç almak için tüm hanedanlıklarının sonlanmasına izin vermem yazık olur."

"Ona baba diye hitap ettiğini ve böyle konuştuğunu ilk kez duyuyorum," dedi Clary. "Genelde ona sadece Valentine diyorsun."

Clary, Jace'in iç çektiğini hissetti. Derken Jace elini Clary'nin göğsünde duran elinin üstüne koydu. Parmakları soğuk, uzun ve inceydi, öyle tanıdıktı ki onları karanlıkta bile bilirdi. "Bir gün belki burada yaşırsınız," dedi. "Birlikte."

Clary gülümsedi. Jace'in kendisini görmediğini biliyordu fakat elinde değildi. "Beni şık bir evle kandırabileceğini mi sanıyorsun?" dedi. "Vakitsiz ötme Jace. Jace *Herondale*," diye ekledi ve soğukta kollarını ona doladı.

Alec çatının kenarında oturmuş, ayaklarını aşağı sallandır-mıştı. Annesiyle babasından biri eve döndüp de yukarı bakar ve onu görürse, herhâlde kızardı. Fakat Maryse'le Robert'in yakın zamanda döneceğini sanmıyordu. Toplantıdan sonra Konsül'ün odasına çağırılmışlardı ve muhtemelen hâlâ

oradaydılar. Peri halkıyla imzalanan yeni anlaşma ertesi hafta sonuca bağlanacaktı ve bu sırada Idris'te kalacaklardı. Lightwood'ların geri kalanı ise New York'a dönecek ve yeni yılı onlar olmadan kutlayacaktı. Alec teknik olarak o hafta enstitüyü yönetecekti. Bunu sabırsızlıkla beklediğini fark edince kendine şaşırmıştı.

Sorumluluk insanın aklını başka şeylerden uzak tutmak açısından iyi bir yoldu. Jocelyn'in oğlu öldüğü zamanki görünüşü, Clary'nin Edom'dan Simon'sız döndüklerini anladığı zamanki sessiz hıçkırıklarını yerde bastırışı gibi şeyler. Magnus'un baba-sının adını söylerkenki yüzünün çaresizlik dolu görünüşü gibi.

Kayıp Gölge Avcısı olmanın bir parçasıydı, bunu beklerdiniz. Ancak bunu bilmek, Alec'in Helen'in Konsey Salonu'nda Wrangel Adası'na sürüldüğü zamanki bakışını gördüğünde hissettikleri konusunda işe yaramıyordu.

"Elinden hiçbir şey gelmezdi. Kendini cezalandırma." Arkasındaki ses tanıdıktı. Alec gözlerini ovuşturup açtı, nefesini normalleştirmeye çalıştı ve ardından cevap verdi.

"Buraya nasıl çıktın sen?" diye sordu. Magnus çatının kenarında Alec'in yanına yerleşirken bir kumaş hışırtısı duyuldu. Alec ona yanlamasına bir bakış attı. Edom'dan döndüklerinden beri Magnus'u sadece iki kez, kısa süreliğine görmüştü. Birinde Sessiz Biraderler onları karantinadan çıkardıklarında, diğerinde ise o gün Konsey Salonu'nda. İki seferde de konuşma fırsatı bulamamışlardı. Alec saklamayı başardığından emin olmadığı bir özlemle ona baktı. Magnus Edom'daki solgun görünüşünden sonra normal, sağlıklı rengine dönmüştü: Yaraları büyük

ölçüde iyileşmiş, gözleri yeniden parlıyor, kararan gökyüzünün altında ışıldıyordu.

Alec iblis diyarında Magnus'u zincirlenmiş hâlde bulduğu zaman kollarım ona doladığını hatırladı. Neden bu tür şeyleri yapmak ölmek üzere olduğunuzu düşündüğünüz zaman çok daha kolaydı merak ediyordu.

“Bir şey söylemeliydim,” dedi Alec. “Onu göndermeleri aleyhinde oy kullandım.”

“Biliyorum,” dedi Magnus. “Sen ve yaklaşık on kişi daha. Ezici derecede lehte oy çıktı.” Başını salladı. “İnsanlar korkunca bunun acısını farklı olduğunu düşündükleri insanlardan çıkarırlar. Bu binlerce kez gördüğüm bir döngü.”

“Kendimi işe yaramaz hissediyorum.”

“İşe yaramaz falan değilsin.” Magnus başını arkaya yatırdı. Yıldızlar teker teker görünmeye başlarken gökyüzünü inceliyordu. “Hayatımı kurtardın.”

“Edom'da mı?” dedi Alec. “Yardımcı oldum ama aslında kendi hayatını kendin kurtardın.”

“Sadece Edom'da değil,” dedi Magnus. “Neredeyse... neredeyse dört yüz yaşındayım, Alexander. Büyücüler yaşlandıkça kireçleşmeye başlarlar. Bir şeyleri *hissetme* yetilerini kaybederler. Önemsemek, heyecanlanmak, şaşırmak. Kendime her zaman bunun benim başıma gelmeyeceğini söyledim. Peter Pan gibi olmaya çalışacak, asla büyümeyecek, her zaman şaşıрма hissini muhafaza edecektim. Mutlu olmaya ne kadar açıksam acı çekmeye de o kadar açık olacaktım. Fakat yaklaşık son yirmi yıldır bunun ne yaparsam yapayım içime işlediğini hissediyordum.

Senden önce uzun süre kimse olmadı. Sevdığım kimse olmadı. Beni şaşırtan nefesimi kesen kimse yoktu. Sen o partiye gelene kadar, bir daha böylesi güçlü hissetmeyeceğimi düşünmeye başlıyordum.”

Alec derin bir nefes alıp ellerine baktı. “Ne diyorsun?” Sesi değişkendi. “Yeniden bir araya gelmeyi istediğini mi?”

“Sen de istersen,” dedi Magnus. Kendinden emin değilmiş gibi konuşmuştu. Alec şaşkınlıkla ona baktı. Magnus çok genç görünüyordu. Gözleri kocaman ve altın sarısı-yeşildi, saçları siyah tutamlarla şakaklarına değiyordu. “Sen...”

Alec kımıldamadan oturuyordu. Haftalar boyunca oturup Magnus’un tam da bu sözleri söylemesinin hayalini kurmuştu. Ancak şimdi hiç de sandığı gibi hissetmiyordu. Yüreği pır pır etmiyordu. Bomboş ve soğuk hissediyordu. “Bilmiyorum,” dedi.

Magnus’un gözlerindeki ışık söndü. “Eh,” dedi, “seni anlayabiliyorum. Sana pek iyi davranmadım.”

“Evet,” dedi Alec açıkça. “İyi davranmadın. Ama sanırım biriyle kibarca ayrılmak zor bir şey. Asıl mesele, yaptığım şey için *sahiden* üzgünüm. Hata ettim. Hem de çok büyük bir hata. Fakat bunu yapma sebebim, bu değişmeyecek. Seni hiç tanımadığımı hissederek hayatıma devam edemem. Sürekli geçmişte olanların geçmişte kaldığını söylüyorsun, ama seni sen yapan geçmiş. Hayatını bilmek istiyorum. Ve bana anlatmak niyetinde değilsen seninle birlikte olmamalıyım. Çünkü kendimi tanıyorum, asla buna alışamayacağım. Yani yeniden aynı şeyleri ikimize de yaşatmamalıyım.”

Magnus dizlerini göğsüne çekti. Alaca karanlık bastırırken gölgeler arasında çok uzun görünüyordu. Uzun bacaklarla kollar, yüzüklerle parlayan uzun parmaklardan ibaretti sanki. “Seni seviyorum,” dedi usulca.

“Yapma—” dedi Alec. “Yapma. Bu adil değil. Ayrıca—” Bakışlarını çevirdi. “Kalbini kıran ilk kişi olduğumu sanmıyorum.”

“Kalbim Clave’in Gölge Avcıları’nın Aşağı Dünyalılar’la aşk yaşamamasını söyleyen yasasından çok daha fazla kırıldı,” dedi Magnus. Bunu kırılğan bir tavırla söylemişti. “Alec... haklısın.”

Alec göz ucuyla ona baktı. Büyücüyü bu kadar savunması gördüğünü düşünmüyordu.

“Sana haksızlık olur,” dedi Magnus. “Her zaman kendime yeni deneyimlere açık olacağımı söyledim. Bu yüzden sertleşmeye başladığımda çok şaşırdım. Her şeyi doğru yaptığımı, kalbimi kapatmadığımı düşünüyordum. Derken söylediklerin üstüne düşündüm ve içten içe neden ölmeye başladığımı anladım. Hiç kimseye kendinle ilgili gerçeği söylemezsen sonunda unutmaya başlıyorsun. Aşk, kalp kırıklığı, neşe, çaresizlik, yaptığım iyi şeyler, utandığım şeyler. Hepsini içimde tuttuğumda onlara dair anılarım yok olmaya başlıyordu. Sonra ben yok oluyordum.”

“Ben...” Alec ne diyeceğini bilemiyordu.

“Senden ayrıldıktan sonra düşünecek çok zamanım oldu.” dedi Magnus. “Ve bunu yazdım.” İç cebinden bir not defteri çıkardı: Çizgili kâğıtlı, spiral, sıradan bir defterdi fakat rüzgârla

birlikte açıldığında Alec kâğıtların ilmek ilmek, ince el yazılarıyla dolu olduğunu görebiliyordu. “Hayatımı yazdım.”

Alec’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tüm hayatını mı?”

“Hepsini değil,” dedi Magnus temkinli bir tavırla. “Beni şekillendiren bazı olayları. Raphael çok küçükken onunla ilk defa nasıl tanıştığımı,” dedi Magnus kederli bir sesle. “Camille’e nasıl âşık olduğumu. Hotel Dumort’un hikâyesi, tabii Catarina’nın bu konuda bana yardım etmesi gerekti. İlk aşklarımdan bazıları ve son aşklarımdan bazıları. Tanıyabileceğin isimler, Herondale—”

“Will Herondale,” dedi Alec. “Camille bana ondan bahsetmişti.” Not defterini aldı. Magnus yazarken kalemi kâğıda fazla bastırmış gibi ince sayfaları yamru yumru olmuştu. “Ona?..”

Magnus bir kahkaha atıp başını salladı. “Hayır, gerçi sayfalarda bir sürü Herondale var. Will’in oğlu James Herondale olağanüstüdür, James’in kardeşi Lucie de öyle. Ama Stephen Herondale’in Jace doğana kadar beni aileden soğuttuğunu söylemem lazım. O adam fena hâlde sıkıcıydı.” Alec’in kendisine baktığını görünce çabucak, “Herondale yok,” dedi. “Hatta Gölge Avcısı da yok.”

“Gölge avcısı yok mu?”

“Senin gibi kalbime giren yok,” dedi Magnus. Hafifçe not defterine tıklattı. “Bunu sana anlatmak istediğim her şeyin ilk bölümü olarak farz et. Emin değildim ama umudum vardı. Benim seninle olmak istediğim gibi sen de beni istiyorsan bunu bir kanıt olarak kabul edebilirsin. Daha önce hiç kimseye vermediğim bir şeyi sana vermeye hevesli olduğumun bir kanıtı:

Geçmişim, kendi gerçekliğim. Hayatımı seninle paylaşmak istiyorum ve bugünden, gelecekten ve eğer istiyorsan tüm geçmişimden bahsediyorum. Beni istiyorsan.”

Alec defteri indirdi. İlk sayfada bir yazı vardı, karalanmış bir ibare: *Sevgili Alec...*

Önündeki yolu çok net görebiliyordu: Defteri geri verebilir, Magnus’tan ayrılabilir, bir başkasını, sevebileceği bir Gölge Avcısı bulabilir, onunla birlikte olabilir, öngörülebilir günlerle gecelerin benzerliğini paylaşabilir, sıradan bir hayatın gündelik şiiirini yaşayabilirdi.

Ya da yokluğa adım atıp Magnus’u, onun çok daha tuhaf olan şiiirini, zekâsını ve öfkesini, somurtmalarını ve neşelerini, büyüsünün olağanüstü becerilerini ve olağanüstü sevgisinin bir o kadar nefes kesen sihrini seçebilirdi.

Bu bir seçim bile sayılmazdı. Alec derin bir nefes aldı ve atladı.

“Pekâlâ,” dedi.

Magnus karanlıkta hızla ona doğru döndü. Şimdi her yanı enerji, elmacık kemikleri, parıldayan gözlerinden ibaretti. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Alec. Elini uzatıp parmaklarını Magnus’un parmaklarına doladı. Alec’in kapkaranlık göğsünde bir kıvılcımın ateşi yanmıştı. Magnus uzun parmaklarıyla Alec’in çenesini kavrayıp onu öptü. Dokunuşu Alec’in teninde yumuşacıktı: yavaş, şefkatli bir öpücüktü. Çatıda olmadıkları ve oradan geçen kimse tarafından görülmeyecekleri bir zamanda daha sonrasını vadeden bir öpücüktü.

“Demek ilk Gölge Avcısı sevgilinin, öyle mi?” dedi Alec, nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında.

“Öyle çok şeyde ilksin ki Alec Lightwood,” dedi Magnus.

Jace, Clary’yi Amatis’in evine bıraktığında güneş batmak üzereydi. Onu öptü ve engizitörün evine doğru kanaldan indi. Clary onun uzaklaşmasını izledikten sonra iç çekerek eve döndü. Ertesi gün yola çıkacakları için mutluydu.

İdris’e dair sevdiği şeyler vardı. Alicante hâlâ gördüğü en sevimli şehirdi: Şimdi evlerin tepesinde günbatımının iblis kulelerinin berrak uçlarına kıvılcımlarını yansıttığını görebiliyordu. Kanal boyunca sıralanan evler kadife silüetler gibi gölgelerle yumuşamıştı. Fakat Amatis’in evinde olmanın, bir daha asla buraya dönmeyeceğini bilmenin verdiği üzüntü yüreğini dağlıyordu.

Evin içi sıcak ve loştu. Luke kanepede oturmuş kitap okuyordu. Jocelyn üstünde bir örtüyle yanına kıvrılmış, uyuyordu. Clary içeri girince Luke ona gülümsedi ve mutfığa doğru işaret etti. Clary yaptığı tuhaf hareketi canı istiyorsa yemek olduğuna dair bir gösterge olarak okumuştı.

Clary başını sallayıp annesini uyandırmamak için parmak uçlarında yukarı çıktı. Odaya girdiğinde çoktan ceketini çıkarmaya başlamıştı. İçeride birisinin olduğunu anlaması biraz zamna aldı.

Oda serindi, yarı açık pencereden soğuk hava içeri giriyordu. Pencerenin pervazında Isabelle oturmuştu. Kotun üstüne

çektığı uzun çizmeler giymişti. Saçları açtı, esintiden hafif hafif uçuyordu. Clary odaya girerken ona baktı ve gergince gülümsedi.

Clary pencereye doğru gidip Izzy'nin yanına oturdu. İkisine ancak yeterli yer vardı. Ayakkabılarının uçları Izzy'nin bacağına değdi. Kollarını dizlerinin üstünde kavuşturup bekledi.

“Kusura bakma,” dedi Isabelle sonunda. “Aslında ön kapıdan girsem iyi olurdu ama annen ve babanla muhatap olmak istemedim.”

“Konsey toplantısı iyi geçti mi?” diye sordu Clary. “Bir şey oldu mu—”

Isabelle kesik bir kahkaha attı. “Periler Clave’in şartlarına uymaya razı oldu.”

“Vay canına, bu iyi, değil mi?”

“Olabilir. Görünüşe bakılırsa Magnus öyle düşünmüyordu.” Soluklandı. “Sadece, her taraftan çirkin, sivri, öfkeli şeyler çıktı. Pek zafere benzediği söylenemezdi. Ve Helen Blackthorn’u Wrangel Adası’na ‘mıntikalar üzerine çalışmaya’ gönderiyorlar. İşe bak. Peri kanına sahip olduğu için onu uzaklaştırmak istiyorlar.”

“Bu korkunç bir şey! Ya Aline?”

“Aline onunla birlikte gidiyor. Alec’e söyledi.” dedi Isabelle. “Blackthorn’lar ve küçük kızla -hani şu seni ve Jace’i seven- ilgilenecek bir amca varmış.”

“Adı Emma,” dedi Clary, Isabelle’in bacağına parmak ucuyla dürtüp. “Hatırlamaya çalışabilirsin. Bize yardım etmişti.”

“Evet, şu anda ona minnettar olmama biraz zor.”

Isabelle ellerini kotlu bacaklarında gezdirip derin bir nefes aldı. “Başka türlü sonlanmasının hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sebastian’ı yakalamalı ve Edom’dan çıkmalıydık yoksa hepimiz orada ölecektik ama Simon’ı çok özlüyorum. Onu sürekli özlüyorum. Buraya geldim çünkü onu benim kadar özleyen tek kişi sensin.”

Clary susuyordu. Isabelle boynundaki kırmızı taşla oynuyor, Clary’nin bildiği sabit bakışlarla pencereden dışarı bakıyordu. *Ağlamamaya çalışıyorum* diyen bir bakıştı bu.

“Anlıyorum,” dedi Clary. “Ben de onu sürekli özlüyorum, sadece farklı bir şekilde. Sanki uyandığımda bir kolum ya da bacağımın olmadığını hissediyormuşum gibi, sanki hep benimle olan ve güvendiğim bir şey varmış da gitmiş gibi.”

Isabelle hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. “Telefon konuşmasından bahsetsene,” dedi.

“Bilmiyorum.” Clary tereddüt ediyordu. “Kötüydü, Iz. Gerçekten duymak isteyeceğini—”

“*Anlat,*” dedi Isabelle dışlerinin arasından. Clary göğüs geçirip başını salladı.

Hatırlamıyor değildi, olanların her saniyesi beynine kazınmıştı.

Geri dönüşlerinin üzerinden üç gün geçmişti. Hepsinin karantinada kaldığı üç gün. Daha önce hiçbir Gölge Avcısı iblis boyutuna yolculuk edip sağ salim dönmemişti. Sessiz Biraderler kendileriyle birlikte kara büyü taşımadıklarından kesin emin olmak istemişlerdi. Üç gün boyunca Clary Sessiz Biraderler’e

mızrakçığını istediğini, bir portal istediğini, Simon'ı görmek istediğini söyleyip bağırmıştı. Birisinin onu kontrol etmesini ve iyi olduğunu garanti etmesini istemişti. O günler boyunca ne Isabelle'i ne de diğerlerini, hatta annesiyle Luke'u bile görememişti. Ancak hepsi de kendilerine düşen kadar bağırması olmalıydı ki biraderlerin temiz olduklarına karar verdiği anda bir muhafız belirmiş ve Clary'yi Konsül'ün ofisine götürmüştü.

Konsül'ün ofisinde, Gard tepesinin doruğundaki Gard'da Alicante'de çalışan tek telefon vardı.

Yüzyıl dönümünde bir zamanda, ateş isteğinin geliştirilmesinden kısa bir süre önce büyücü Ragnor Fell tarafından yapılmış afsunlu bir işti. Mıntıkalara zarar vereceği teorisine dayanarak pek çok kereler kaldırılmaya çalışmış, fakat o zamana kadar gelmeyi başarmıştı zira böyle bir etkisi olduğuna dair hiçbir belirti görülmemişti.

Odadaki tek kişi Jia Penhallow'du. Clary'ye oturması için işaret etti. "Magnus Bane bana iblis diyarında arkadaşın Simon Lewis'in başına gelenlere dair bilgi verdi," dedi. "Kaybına üzül-düğümü söylemek istemiştin."

"O ölmedi," dedi Clary dişlerinin arasından. "En azından öyle olmaması gerekiyordu. Birisi zahmete girip kontrol etti mi? İyi mi diye öğrenmek için bakan oldu mu?"

"Evet," dedi Jia, beklenmedik bir şekilde. "O iyi, annesiyle ve kız kardeşiyle evinde kalıyor. Görünüşe bakılırsa gayet iyi: artık bir vampir değil tabii ki, çok sıradan bir hayat yaşayan bir fani. Gözlemden gölgeler dünyasına dair hiçbir şey hatırlamadan çıktı."

Clary irkildi. Ardından dikleşti. “Onunla konuşmak istiyorum.”

Jia dudaklarını birbirine bastırdı. “Kanunu biliyorsun. Bir faniye tehlikede olmadığı sürece gölgeler dünyasından bahsedemezsin. Gerçeği açıklayamazsın Clary. Magnus sizi serbest bırakan iblisin de aynısını dediğini söyledi.”

Sizi serbest bırakan iblis. Demek Magnus bunun babası olduğundan bahsetmemişti. Clary onu suçlamıyordu tabii. Kendisi de sırrını açık etmeyecekti. “Simon’a hiçbir şey anlatmayacağım, tamam mı? Sadece sesini duymak istiyorum. İyi olduğunu bilmem lazım.”

Jia göğüs geçirip telefonu ona doğru ittirdi. Clary telefonu aldı. Idris dışı nasıl aranıyordu merak etti. Telefon faturalarını nasıl ödüyorlardı? Sonra vazgeçti. Zaten Brooklyn’deymiş gibi arayacaktı. İşe yaramazsa yardım isteyebilirdi.

Telefon çalar çalmaz açılınca şaşırdı. Karşı hatta sesi duyulan Simon’ın annesinin tanıdık sesi idi. “Alo?”

“Merhaba.” Ahize neredeyse Clary’nin elinden kayıp düşecekti. Avucu terden sırlıslıkladı. “Simon orada mı?”

“Ne? Ah, evet, odasında,” dedi Elanine. “Sorarsa kim arıyor diyeyim?”

Clary gözlerini kapadı. “Ben Clary.”

Kısa bir sessizliğin ardından Elaine “Pardon,” dedi, “kim dediniz?”

“Clary Fray.” Gırtladı metalin acı tadını almıştı.

“Ben... ben Saint Xavier’s’e gidiyorum. İngilizce ödevimiz hakkında.”

“Ah! Pekâlâ o zaman,” dedi Elaine. “Gidip çağırayım.” Telefonu bıraktı. Clary bekledi. Simon’ı evden atan ve ona canavar diyen, çöplükte dizleri üstünde kan kusması için terk eden kadının gidip Simon’ın normal bir ergen telefonuna cevap verip vermeyeceğine bakmasını bekledi.

Onun suçu değildi. Cain damgasının suçuydu. Bilgisi dışında ona etki eden, Simon’ı bir avareye çeviren, onu ailesinden koparan Cain damgasıydı, dedi Clary kendi kendine. Yine de içini kavuran öfkeye, damarlarına dolan kaygıya engel olamadı. Elaine’nin ayak seslerinin uzaklaştığını, mırıldanmaları, daha fazla ayak sesini duydu—

“Alo?” Simon’ın sesini duyunca Clary az kalsın telefonu düşürüyordu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Onu kafasında çok net canlandırabiliyordu. Zayıf, kahverengi saçlarıyla Lewis’lerin ön kapısını hemen geçtikten sonraki dar girişteki masadan destek alıyordu.

“Simon,” dedi. “Simon, benim. Clary.”

Bir sessizlik oldu. Tekrar konuştuğu zaman sesi şaşkın geliyordu. “Ben... Birbirimizi tanıyor muyuz?”

Her kelime tenine saplanan iğneler gibi gelmişti. “İngilizce dersini birlikte alıyoruz, dedi. Bir bakıma doğruydı bu. Clary fanilerin lisesine giderken derslerinin çoğu ortaktı. “Bay Price.”

“Ah, evet.” Sesi samimiyetsiz geliyordu. Yeterince neşeli fakat şaşkındı. “Çok özür dilerim. Yüzler ve isimleri hiç hatırlamam. Nasılsın? Annem ev ödeviyle ilgili bir şey olduğunu söyledi, ama bu akşam için ödevimiz olduğunu sanmıyorum.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Clary.

“*İki Şehrin Hikâyesi*’yle mi ilgili?” Sesinden memnun olduğu belliydi. “Bak, daha okumadım. Ben daha çağdaş şeyleri seviyorum. *Madde 22, Çavdar Tarlasında Çocuklar*. Sanırım bu tür şeyler.” *Biraz flört ediyor*, diye düşündü Clary. Onu tatlı bulduğu için öylesine aradığını düşünüyor olmalıydı. İsmi bile bilmediği okuldan herhangi bir kız.

“En iyi arkadaşın kim?” diye sordu. “Dünyadaki en iyi arkadaşın?”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra güldü. “Bunun Eric’le ilgili olduğunu tahmin etmeliydim,” dedi. “Eğer numarasını istiyorsan ona sorabilirdin—”

Clary telefonu kapatıp zehirli bir yılanmış gibi gözlerini dikip oturdu. Jia’nın sesinin farkındaydı, ona nasıl olduğunu, neler olduğunu soruyordu. Clary cevap vermedi. Sadece çenesini sıkıttı. Konsül’ün önünde ağlamamaya kesin kararlıydı.

“Numara yaptığını düşünmüyorsun değil mi?” diyordu Isabelle şimdi. “Kim olduğunu bilmiyormuş gibi yaptığını, hani tehlikeli olur diye?”

Clary tereddüt içindeydi. Simon’ın sesi öyle gamsız, öyle *sıradan* geliyordu ki. Kimse böyle bir numara yapamazdı. “Gayet eminim,” dedi. “Bizi hatırlamıyor. Hatırlayamaz.”

Izzy başını pencereden çevirdi. Clary gözlerinin olduğunu gayet net görebiliyordu. “Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi Isabelle. “Ve benden nefret etmeni istemiyorum.”

“Senden nefret edemem,” dedi Clary. “Bu mümkün değil.”

“Bu daha kötü,” dedi Isabelle. “Ölmesinden daha kötü. Ölseydi yas tutabilirdim ama şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Güvende, hayatta, buna memnun olmalıyım. Artık bir vampir değil ve vampir olmaktan nefret ediyordu. Mutlu olmalıyım. Ama mutlu değilim. Bana beni sevdiğini söyledi. Beni sevdiğini söyledi, Clary ve şimdi kim olduğumu bile bilmiyor. Karşısında dursam beni tanımaz. Sanki hiç önemli olmamışım gibi. Bunların hiçbiri önemli değilmiş, hiçbiri olmamış gibi. Beni hiç sevmemiş gibi.” Öfkeyle yüzünü tokatladı. “Nefret ediyorum!” diye bağırdı birdenbire. “Bu histen nefret ediyorum, sanki göğsümde bir ağırlık var.”

“Kayıp biri gibi mi?”

“Evet,” dedi Isabelle. “Bunu bir *erkeğe* hissedeceğimi düşünmemiştim.”

“Öylesine bir erkek değil,” dedi Clary. “Simon. Ve seni gerçekten sevdi. Hatırlamıyor olabilir ama sen hatırlıyorsun. Şu anda Brooklyn’de yaşayan Simon, altı ay önceki Simon neyse o. Ve bu kötü bir şey değil. Muhtelem biriydi. Ama sen onu tanıdığı anda değişmişti: güçlendi, acı çekti ve farklılaştı. Ve âşık olduğun ve sana âşık olan o Simon’dı. Bu yüzden yas tutuyorsun çünkü o gitti. Ama onu hatırlayarak canlı tutabilirsin. İkimiz de bunu yapabiliriz.”

Isabelle boğulur gibi bir ses çıkardı. “İnsanları kaybetmekten *nefret* ediyorum,” dedi. Sesinde vahşi bir ton vardı: çok genç yaşta çok fazla şey kaybetmiş birinin çaresizliği. “Nefret ediyorum.”

Clary elini uzatıp Izzy’nin elini tuttu. İnce, sağ elini. Eklemlerine yayılmış zihin okuma mührü olan eliydi. “Biliyorum,” dedi Clary. “Ama kazandığın insanları unutma.

Ben seni kazandım. Bunun için minnettarım.” Izzy’nin elini sımsıkı tuttu. Bir süre tepki alamadı. Derken Isabelle’in parmakları da onunkileri sıktı. Pencere pervazında sessizlik içinde oturdular. Elleri aralarındaki boşlukta kenetlenmişti.

Maia dairedeki kanepeye oturdu. Artık onun dairesiydi. Ufak bir maaşla sürü lideri olarak evi kiraya vermeye, bir zamanlar Jordan ve Simon’ın olan şeyi korumaya, onu çıkarmak isteyen öfkeli bir ev sahibi tarafından sokağa atılmalarını engellemeye karar vermişti. Sonunda eşyalarını elden geçirecek, alabildiklerini toplayacak, anıları ayıklayacaktı. Hayaletleri kovacaktı.

Ancak bugünlük oturup kendisine Idris’ten, Jia Penhallow’dan gelen küçük pakete bakmak istiyordu. Konsül gönderdiği uyarı için ona teşekkür etmemiştir, buna karşı New York sürüsünün yeni ve daimi lideri olarak onu hoşnutlukla karşılamıştır. Üslubu soğuk ve mesafeliydi. Fakat mektubun içinde bronz mühür vardı, Pretor Lupus başkanının mührü. Scott ailesinin hep mektuplarını imzaladıkları mühür. Long Island yıkıntıları arasında bulunmuştu. Yanına bir not iliştilmişti. Jia’nın titiz eliyle yazılmış iki kelime.

Baştan al.

“Merak etme, iyi olacaksın. Söz veriyorum.”

Helen muhtemelen bunu bininci kez söylüyor, diye düşündü Emma. Bu kadar kendini ikna etmeye çalışıyor gibi gelmeseydi büyük ihtimalle daha çok işe yarardı.

Helen Idris'e gelirken getirdiği eşyaları toplama işini bitirmiş sayılırdı. Arthur amca (Emma'ya da kendisine böyle seslenmesini söylemişti) geri kalanları göndereceğine söz vermişti.. Aşağı katta Aline'le birlikte Helen'ı Gard'a götürmek için bekliyordu. Buradan Wrangel Adası'na portalla gidecekti. Aline bir hafta sonra, Alicante'deki son anlaşmalarla oylamalar bitince yanma gelecekti.

Tüm bunlar Emma'ya çok sıkıcı, karmaşık ve korkunç geliyordu. Tek bildiği Helen ve Aline'in böyle duygusal olduğunu düşünmek zorunda kaldığı için duyduğu üzüntüydü. Helen şimdi böyle görünmüyordu, sadece mahzundu. Çantasının fermuarını kapatıp yatağa doğru dönerken gözleri kıpkırmızı, elleri titriyordu.

Yatak dev gibiydi, altı kişiyi alacak büyüklükteydi. Julian yatak başının bir ucunda, Emma ise öteki ucundaydı. *Ailenin geri kalanını araya koymak kolay*, diye düşündü Emma. Ancak Dru, ikizler ve Tavvy odalarında uyuyordu. Dru ve Livvy hüngür hüngür ağlamıştı. Tiberius Helen'ın gideceği haberini şaşkınlık içinde gözlerini kocaman açarak karşılamıştı. Sanki neler olduğunu ya da ne kendisinden beklenen tepkiyi bilmiyordu. Sonunda Helen iş yolculuğuna çıkan bir meslektaşymış gibi elini sıkmış ve ağırbaşlı bir tavırla ona şans dilemişti. "Ah, Ty," demişti Helen ve Ty dehşet içinde oradan sıvışmıştı.

Helen şimdi dizleri üstüne çökmüş, Jules'un oturduğu yerde gözlerini gözleriyle aynı hizaya getirdi. "Dediğimi unutma, tamam mı?"

"İyi olacağız," diye tekrarladı Julian.

Helen elini sıktı. “Seni bırakmayı hiç istemiyorum,” dedi. “Elimde olsaydı sana ben bakardım. Bunu biliyorsun, değil mi? Enstitüyü ele geçirdim. Seni öyle çok seviyorum ki.”

Julian “sevgi” kelimesini duyan on iki yaşındaki birinin kıvranacağı gibi kıvrandı.

“Biliyorum,” demeyi başardı.

“Buradan ayrılabilmemin tek nedeni sizi iyi ellere bıraktığımdan emin olmam,” dedi, delici bakışlarıyla.

“Arthur amcadan bahsediyorsun herhâlde?”

“Senden bahsediyorum,” dedi Helen ve Julian’ın gözleri kocaman açıldı. “Senden bunu beklemenin büyük bir şey olduğunu biliyorum,” diye ekledi. “Ama aynı zamanda sana güvenebileceğimi de biliyorum. Dru’ya kâbuslarında yardımcı olabilir, Livia ve Tavvy’ye bakabilirsin. Belki Arthur amca bile bunu yapamaz. Gayet iyi bir adam. Dalgın ama denemeye hevesli gibi görünüyor...” Sesi kısıldı. “Ama Ty -” Göğüs geçirdi. “Ty özel biri. O... dünyayı bizlerden daha farklı algılıyor. Herkes onun dilinden konuşamaz ama sen bunu başarabilirsin. Benim için ona bak, tamam mı? İleride muhteşem biri olacak. Sadece Clave’in onun ne kadar özel olduğunu anlaması için çabalamalıyız. Farklı olan insanlardan hoşlanmıyorlar,” diye bitirdi konuşmasını. Sesinde acı dolu bir şey vardı.

Julian şimdi dik oturmuş, endişeli görünüyordu. “Ty benden nefret ediyor,” dedi. “Benimle sürekli kavgta ediyor.”

“Ty seni *seviyor*,” dedi Helen. “Ona verdiğini arıyla uyuyor. Sürekli seni izliyor. Senin gibi olmak istiyor. Sadece biraz zor,”

dedi. İsteddiği şeyi nasıl söyleyeceğini bilememiştir: Ty'ın Julian'ın çevresini kolaylıkla idare etmesini ve kışkırdığını. Öyle ki insanlar Julian'ı kolaylıkla seviyordu. Onun her gün yaptığı şeyler Ty'a sihirbazlık gibi geliyordu. "Bazen birine benzemek istediğini bilmek ve bunu nasıl yapacağını bilmemek zordur."

Julian'ın kaşları şaşkınlık içinde çatıldı. Yine de Helen'a bakıp başını salladı. "Ty'a göz kulak olacağım," dedi. "Söz veriyorum."

"Aferin." Helen ayağa kalkıp Julian'ın başının üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Çünkü o muhteşem ve özel birisi. Hepiniz öylesiniz." Julian'ın başının üstünden Emma'ya gülümsemi. "Sen de öylesin, Emma" dedi. Emma'nın ismini söylerken ağlayacakmış gibi gerilmişti. Gözlerini kapadı, Julian'a bir kez daha sarıldı ve bavuluyla ceketini alıp odadan koşarak çıktı. Emma merdivenlerden aşağı indiğini ve mırıldanmalar arasında ön kapının kapandığını işitebiliyordu.

Emma Julian'a doğru baktı. Julian kaskatı kesilmiş bir hâlde oturuyor, göğsü koşturmuş gibi hızlı hızlı inip kalkıyordu. Emma hemen elini tutup avucunun içine yazmaya başladı: "S-O-R-U-N-N-E-D-İ-R?"

"Helen'ı duydun," dedi alçak sesle. "Onlara bakmam konusunda bana güveniyor. Dru, Tavvy, Livvy, Ty. Yani tüm ailem. Benim... On iki yaşındayım Emma ve dört çocuğum olacak!"

Emma kaygıyla şöyle yazdı: *H-A-Y-I-R-O-L-M-A-Y-A-C-A-K-*

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye araya girdi. "Bizi duyabilecek herhangi bir yetişkin yok." Bu Jules'dan beklenmeyecek kadar üzücü bir laftı. Emma güçlükle yutkundu.

“Biliyorum,” dedi Emma sonunda. “Ama seninle özel bir dilimiz olması hoşuma gidiyor. Yani bu şeyleri birbirimizle konuşmazsak başka kiminle konuşabiliriz ki?”

Julian yatak başına çöktü ve ona döndü. “Gerçek şu ki, Arthur amcayı hiç tanımıyorum Onu sadece tatillerde gördüm. Helen onu tanıdığını, harika ve iyi biri olduğunu söylüyor, biliyorum, ama onlar *benim* kardeşlerim. Onları tanıyorum. Arthur amca tanımıyor.” Ellerini yumruk yaptı. “Onlara bakacağım. İstedikleri her şeye sahip olmaları ve bir daha asla ellerinden bir şey alınmamasını sağlayacağım.”

Emma kolunu tuttu. Bu sefer Julian ona izin verdi. Emma işaret parmağıyla bileğinin içine yazarken Julian’ın gözleri yarı kapalıydı.

S-A-N-A-Y-A-R-D-I-M-E-D-E-R-İ-M.

Ona gülümsedi, fakat Emma gözlerinin ardındaki gerginliği görebiliyordu. “Bunu yapacağını biliyorum,” dedi. Elini uzatıp Emma’nın elinin üstüne koydu. “Mark’ı kaçırmalarından önce bana en son ne dedi biliyor musun?” diye sordu, yatak başına yaslanırken. Çok yorgun görünüyordu. “*Emma’nın yanında ol.* Yani birbirimizi bırakmayacağız. Çünkü *parabatai* böyle yapar.”

Emma nefesi kesilmiş gibi hissediyordu. *Parabatai*. Bu önemli bir kelimeydi. Gölge Avcıları için sahip olabileceğiniz yoğun duygular içinde en önemli, kapsayıcı olandı. Romantik sevgi ya da evliliğe dair olmayan bir başkasına duyabileceğiniz en büyük bağlılıktı.

Jules’a eve döndükleri zaman bunu söylemek, Konsül’ün ofisinde *parabatai* bağıyla bağlanacaklarını haykırdığında bunun

parabatai'si olmasını istemekten daha fazlası anlamına geldiğini bir şekilde anlatmak istemişti. *Söyle ona*, dedi kafasının içindeki ses. *Bunu Los Angeles'ta kalmak istediğin için yaptığını, annenle babanın başına gelenleri öğrenmek için burada kalman gerektiği için yaptığını söyle. İntikam almak için.*

"Julian," dedi yumuşak bir şekilde, fakat Julian hareket etmedi. Gözlerini kapatmıştı. Siyah kirpikleri yanaklarına değiyordu. Pencereden gelen ay ışığı beyaz ve gümüş renkleriyle silüetini aydınlatıyordu. Yüzündeki kemikler şimdiden keskinleşmeye başlamış, çocukluğun yumuşaklığını yitirmişti. O anda daha büyük, daha iri ve daha uzun, ince olduğunda -yetişkin Julian- nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu. *Çok yakışıklı olacak*, diye düşündü. Kızlar çevresinde dört dönecek ve içlerinden birisi onu sonsuza dek elinden alacaktı. Çünkü Emma *parabatai'si*ydi ve bu da asla o kızlardan biri olamayacağı anlamına geliyordu. Onu asla o şekilde sevmeyecekti.

Jules rahatsız uykusunda mırıldanıp kıpraştı. Kolunu ona doğru uzatmış, parmakları omzuna dokunuyordu. Kol yeni dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Emma elini uzatıp ön kolunun çıplak tenine -teninin soluk ve yumuşak olduğu, henüz hiçbir izin bulunmadığı yere- dikkatle şöyle yazdı.

Ç-O-K-Ü-Z-G-Ü-N-Ü-M-J-U-L-E-S. Ardından sırtını yaslayıp nefesini tuttu. Oysa Julian hiçbir şey fark etmeden uyumaya devam etti.

SON SÖZ

BİNLERCE YILDIZIN GÜZELLİĞİ

Mayıs 2008

Ilık hava yazın yaklaştığını vadediyordu: Carroll caddesi ve Altıncı Bulvarın köşesinde güneş sıcak, ıslıl ıslıl parlıyordu ve kumtaşı blok boyunca sıralanmış ağaçlar yeşil yapraklarla doluydu.

Clary metrodan indiğinde ince cekedini çıkarmış, St. Xavier's'in girişinde kotu ve kolsun bluzuyla duruyor, kapıların açılıp öğrencilerin kaldırırma akmasını izliyordu.

Isabelle ve Magnus karşısında ağaca konuşlanmıştı. Magnus mor bir ceketle kot, Isabelle ise damgalarını gösteren gümüş rengi bir parti elbisesi giymişti. Clary kendi damgalarının da görüldüğünü düşünüyordu: kollarının uzunluğunca ve blu-

zun yukarı çıktığı yerden boynuna kadar yayılıyorlardı. Kimisi geçici kimisi kalıcıydı. Hepsi de onun farklı olduğunu gösteriyordu. Sadece okul girişinde oyalanan, o gün için birbirlerine veda eden, parka yürümek ya da Java Jones'da buluşmak için planlar yapan öğrencilerden değil, bir zamanlar olduğu kişiden daha farklıydı. Onlardan biri olan kişiden.

Fino köpeği ve sipersiz şapkasıyla yaşlıca bir kadın güneş ışığı altında sokakta ıslık çalarak ilerliyordu. Fino paytak paytak Isabelle ve Magnus'un yaslandığı ağaca doğru yürüdü. Yaşlı kadın ıslık çalarak durdu. Isabelle, Clary ve Magnus ona görünmüyorlardı.

Magnus finoya vahşice bakınca köpek inleyerek geri çekildi. Sahibini âdeta sokağa doğru sürükledi. Magnus arkalarından baktı. "Görünmezlik büyülerinin sahiden eksikleri var," diye yorum yaptı.

Isabelle dudağını bükerek gülümsedi. Fakat gülümsemesi anında soluverdi. Bastırılmış hislerle konuşurken sesi gergindi. "İşte orada."

Clary başını hızla kaldırdı. Okul kapıları yeniden açılmıştı ve üç oğlan ön merdivenlere çıkmıştı. Sokağın karşısında olmasına rağmen onları hemen tanıdı: Kirk, Eric ve Simon. Eric ve Kirk'te değişen bir şey yoktu. Gözlerini üstlerinde gezdirirken kolundaki ileri görüş mührünün yandığını hissetti. Simon'a baktı ve en ince ayrıntısına kadar inceledi.

Onu en son gördüğünde aralık ayıydı. İblis diyarında solgun, kirli ve kan içindeydi. Oysa şimdi olgunlaşıyor, yaşılanıyordu. Artık zamanda donmuş değildi. Saçları uzamıştı. Alnına ve ense-

sine doğru uzanıyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Merdivenlerin son basamağında bir ayağı havada duruyordu. Her zamanki gibi ince, zayıftı. Belki onu hatırladığından birazcık daha kiloluydu. Üstünde yıllardır giydiği rengi solmuş mavi tişörtü vardı. Kare çerçeveli gözlüklerinin çerçevesini yukarı itti. Bir tomar kıvrılmış kâğıt tuttuğu diğer eliyle canlı bir şekilde harket ediyordu.

Clary gözlerini ondan ayırmadan cebinden mızrakçığını çıkarıp koluna çizmeye başladı. Büyü mührünü etkisiz hâle getirdi. Magnus'un dikkatli olmakla ilgili bir şey mırıldandığını işitti. Biri bakıyor olsaydı birdenbire ağaçların arasında belirdiğini görürdü. Fakat görünüşe bakılırsa kimse fark etmemişti. Clary mızrakçığı cebine koydu. Elleri titriyordu.

"Bol şans," dedi Isabelle, ne yaptığını bile sormadan. Clary'ye göre bu gayet açıktı. Isabelle ağaca yaslanmıştı. Süzgün ve gergin görünüyordu, sırtı kaskatıydı. Magnus sol elindeki mavi bir topaz yüzüğü çevirmekle meşguldü. Clary kaldırım taşından inerken ona göz kırpmakla yetindi.

Isabelle asla Simon'ın yanına gidip konuşmazdı, diye düşündü Clary, sokağın karşısına doğru ilerlerken. Karşısındakini tanımadığını belli eden o boş bakışları görme riskini almazdı. Unutulduğuna dair gördüğü bir kanıtı katlanamazdı. Clary bu yola kendini attığı için bir çeşit mazoşist miydi merak ediyordu.

Kirk yanlarından uzaklaşmıştı, fakat Eric onu Simon'dan önce gördü. Clary bir an gerildi fakat onun da anısının silindiği belliydi. Clary'ye şaşkın, onaylar bir bakış attı. Açıkça kendisine doğru mu geliyor diye merak ediyordu. Clary başını

sallayıp çenesiyle Simon'a işaret etti. Eric bir kaşını havaya dikip Simon'ın *Sonra konuşuruz dostum* anlamında omzuna vurdu ve yanından uzaklaştı.

Simon dönüp Clary'ye baktı. Clary midesine bir yumruk yemiş gibiydi. Gülümsüyordu. Kahverengi saçları yüzünün önünde uçuşuyordu. Boş eliyle saçını geriye itti.

"Selam," dedi Clary önüne gelip durunca. "Simon."

Simon'ın koyu kahverengi gözlerine şaşkınlığın gölgesi düştü ve ona baktı. "Seni... Tanışıyor muyuz?"

Clary ağzındaki acı bir tat hissedince yutkundu. "Eskiden arkadaştık," dedi ve ardından açıklama yaptı: "Çok uzun zaman önce. Anaokulunda."

Simon kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Beni hâlâ hatırlıyorsan altı yaşımda baya büyüleyici biri olmalıymışım."

"Seni hatırlıyorum," dedi Clary. "Annen Elaine'i bile hatırlıyorum. Kız kardeşin Rebecca'yı da. Rebecca Aç Hipopotamlar oyununu oynamamıza izin vermişti ama sen bütün misketleri yemiştin."

Simon'ın esmer teni hafifçe soldu. "Bunu nereden... Böyle bir şey oldu, ama ben tek başımaydım," dedi. Sesi şaşkınlıktan başka bir şeye dönüşmüştü.

"Hayır değildin." Clary gözlerinin içine bakıyor, hatırlamasını, *herhangi bir şey* hatırlamasını istiyordu. "Sana söylüyorum. arkadaştık."

"Ben... sanırım ben... hatırlamıyorum," dedi yavaş yavaş. Gerçi zaten kararış gözlerine biraz daha gölge çökmesi Clary'yi düşündürmüştü.

"Annem evleniyor," dedi. "Bu akşam. Aslına bakarsan oraya gidiyordum."

Boş eliyle şakağını ovuşturdu. "Ve düğüne birlikte gideceğin birini arıyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Zaten birlikte gideceğim birisi var." Hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa daha mı çok şaşırmıştı kestiremiyordu. Sanki Clary'nin kendisiyle konuşmasının tek mantıklı sebebi de oyk olmuş gibiydi. Clary yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Bu şekilde kendini utandırmak her nedense Glick Park'taki kaz sesli Husa iblisleriyle karşı karşıya kalmaktan daha zordu. (Bunu biliyordu çünkü bir gece önce başına gelmişti.) "Sadece... Annemle eskiden yakındınız. Biliyorsun sanıyordum. Önemli bir gün ve işler yolunda giderse belki orada olursun."

"Ben..." Simon yutkundu. "Affedersin?"

"Senin hatan değil," dedi. "Asla senin hatan değildi. Hiçbiri." Parmak ucunda yükseidi. Gözleri acıyordu. Yanığına ufak bir öpücük kondurdu. "Mutlu ol," dedi ve arkasını döndü. Caddenin karşısında kendisini bekleyen Isabelle ve Magnus'un flu figürlerini görebiliyordu.

"Bir dakika!"

Clary arkasını döndü. Simon peşinden koşmuştu. Elünde bir şey tutuyordu. Taşıdığı kâğıt tomarından bir el ilanıydı. "Grubum...", dedi yarı özür diler gibi. "Belki de konsere gelirsiniz. Bir ara."

Clary el ilanını sessizce başını sallayarak altı ve aceleyle caddenin öteki tarafına ilerledi. Simon'ın arkasından bastığı

hissetmesine karşın döndüğünde yüzündeki ifadeyi görmeye cesaret edemiyordu: Yarı şaşkınlık yarı acıma.”

Isabelle ağacın dibinden ayrılırken Clary hızla onlara doğru ilerledi. Tam zamanında yavaşlayıp mızrakçığını çıkardı ve büyü mührünü tekrar koluna çizdi. Canı yanıyordu fakat bu acıyı hoşnutlukla karşıladı. “Haklıymışsın,” dedi Magnus’a. “Anlamsızdı.”

“Anlamsız demedim.” Ellerini açtı. “Seni hatırlamayacak dedim. Bunu sadece durumu kabulleniyorsan yapmalısın dedim.”

“Durumu *asla* kabullenmeyeceğim,” dedi Clary öfkeyle. Zorlukla derin bir nefes aldı. “Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Senin hatan değil Magnus. Ve Izzy, bu senin için de eğlenceli olamaz. Benimle birlikte geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Magnus omuz silkti. “Özür dilemene gerek yok kurabiyem.”

Isabelle siyah gözlerini hızla Clary’nin üstünde gezdirdi. Elini uzattı. “Bu ne?”

“Grubun el ilanı,” dedi Clary ve Isabelle’in eline tutuşturdu. Izzy bunu bir kaşını havaya dikip aldı. “Bakamıyorum. Bunları basması ve dağıtmasına yardım ediyordum -” Yüzünü buruşturdu. “Boş verin. Belki sonrasında geldiğimiz için memnun olacağım.” Kararsızca gülümsedi ve ceketini giydi. “Ben gidiyorum. Sizinle çiftlik evinde görüşürüz.”

Isabelle, Clary’nin gitmesini izledi. Yayaların fark etmediği, sokakta ilerleyen ufak tefek bir figür. Sonra elindeki ilana baktı.

SIMON LEWIS, ERIC HILLCHURCH,
KIRK DUPLESSE VE MATT CHARLTON

“ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR”

19 MAYIS, PROSPECT PARK BAND SHELL
BU İLANLA GELENLERE GİRİŞTE 5\$ İNDİRİM!

Isabelle’in nefesi boğazında düğümlendi. “*Magnus*.”

Magnus da Clary’nin gidişini izliyordu. Şimdi Isabelle’e bakıyordu ve gözleri ilana çevrildi. İkisi de gözlerini ayırmıyordu.

Magnus dişlerinin arasından ısıklık çaldı. “Ölümcül Oyuncaklar mı?”

“Grubunun adı.” Kâğıt Isabelle’in elinde titriyordu. “Pekâlâ Magnus, yapmamız *gereken herhangi bir şey* hatırlarsa demiştin—”

Magnus, Clary’nin ardından baktı fakat çoktan gitmişti. “Pekâlâ,” dedi. “Ama işe yaramazsa, bunu istemezse, Clary’ye asla söyleyemeyiz.”

Isabelle kâğıdı avucunda buruşturuyordu. Şimdiden diğer elini mızrakçığına götürmüştü. “Sen nasıl istersen. En azından bir kez deneyelim.”

Magnus başını salladı. Altın sarısı-yeşil gözlerinde gölgeler oynuyordu. Isabelle Magnus’un kendisi için endişelendiğini, üzülmesinden, hayal kırıklığına uğramasından korktuğunu görüyordu. Ona hem kızmak hem de minnet duymak istiyordu. “Deneyeceğiz.”

— — —

Tuhaf bir gün daha geçti, diye düşündü Simon. Önce Java Jones'ta tezgâhtaki kadın sürekli kendisiyle birlikte gelip sade kahve isteyen güzel arkadaşının nerede olduğunu sormuştu. Simon ona bakakalmıştı. Pek yakın kız arkadaşı yoktu. Özellikle de kahve tercihlerini bilmesinin beklendiği bir kız arkadaşı. Baristaya başka biriyle karıştırdığını söylediğinde ona delirmiş gibi bakmıştı.

Sonra St. Xavier's'in merdivenlerinde yanına gelen şu kızıl saçlı kız.

Okulun önü şimdi boşalmıştı. Eric güya arabasıyla Simon'ı eve bırakacaktı ama kız Simon'ın yanına geldiğinde ortadan kaybolmuş, bir daha da görünmemişti. Eric'in kızları bu kadar kolay dostluk kurduğunu düşünmesinin güzel olduğunu düşünüyordu. Ancak eve gitmek için metroya binmesi anlamına geliyorsa sinir bozucuydu.

Simon kıza asılmaya çalışmayı hiç düşünmemişti. Kollarıyla köprücük kemiğini süsleyen bir sürü esaslı dövmesine karşın çok kırılgam görünüyordu. Belki de *sahiden* deliydi -kanıtlar buna işaret ediyordu- fakat ona baktığında yeşil gözleri kocaman ve kederliydi. Aklına babasının cenazesinde kendi görünüşü gelmişti. Sanki bir şey göğüs kafesinde bir delik açıp kalbini sıkırmıştı. Böylesi bir kayıp... Hayır, ona yazmamıştı. Gerçekten bir zamanlar birbirleri için anlamlı bir yerleri olduğuna inanıyordu.

Belki de kızı *gerçekten* tanıyordu. Belki unuttuğu bir şeydi. Anaokulundaki arkadaşlarını kim hatırlardı ki? Yine de imgesini bir türlü kafasından atamıyordu. Üzgün görünmüyordu. Başını çevirip ona gülümsemişti. Elinde bir şey vardı. Çizim mi? Hüsrân içinde başını salladı. Bir imge ipin ucundan kayıp giden ele avuca sığmaz bir balık gibi yok oldu.

Geçmişî anımsamaya, çaresizce hatırlamaya çalışıyordu. Son zamanlarda kendini çok kez bunu yaparken buluyordu. Aklında birkaç anı canlanıyordu. Nasıl öğrendiğini bilmediği şiir dizeleri, gelip giden hatırladığı sesler, kan ter içinde titreyerek uyandığı ve ne olduğunu hatırlayamadığı rüyalar. Çöl manzaraları, yankılar, kan tadı, ellerinde bir ok ve yayın olduğu rüyalar (yaz kampında okçuluk öğrenmişti ama bu hiçbir zaman ilgilendiği bir şey olmamıştı, o hâlde neden rüyalarında görüyordu?) Uykuya dalmayı başaramamak, ne olduğunu bilmediği bir şeylerin, göğsünde bir yük varmış gibi bir şeylerin eksik olduğunu bildiği, o içini acıtan his. Bunu gece geç saatlere kadar fazla Z&E seferine, ilk sene stresine ve kolej derdine bağlamıştı. Annesinin dediği gibi, bir kez geleceğe dair endişelenmeye başladın mı geçmişe takmaya başlarsın.

“Burada oturan var mı?” dedi bir ses. Simon başını kaldırıp bakınca siyah saçları diken diken, uzun boylu bir adamın tepesinde dikildiğini gördü. Parlak ipliklerle dikilmiş armasıyla kadife bir kolej ceketi giymişti ve parmaklarında en az bir düzine yüzük vardı. Yüz hatlarında tuhaf bir şeyler vardı...

“Ne? İİİ. Hayır,” dedi Simon. Bugün kaç tane daha yabancı ona yanaşacaktı merak ediyordu. “İstersen oturabilirsin.”

Adam koltuğa bakıp yüzünü buruşturdu. “Görünen o ki bu merdivenlere bir sürü güvercin pislemiş,” diye yorum yaptı. “Kabalık olmazsa ayakta durayım.”

Simon sessizce başını salladı.

“Ben Magnus.” Gülümsediğinde göz kamaştırıcı beyazlıkta dişleri ortaya çıktı. “Magnus Bane.”

“Uzun süredir birbirini görmeyen arkadaşlar olma ihtimalimiz var mı?” dedi Simon. “Merak ettim de.”

“Hayır, hiçbir zaman o kadar iyi anlaşılmadık,,” dedi Magnus. “Uzun zamandır birbirini görmeyen tanışlar? Ahbablar? Kedim seni severdi.”

Simon elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Sanırım deliriyorum,” dedi ortaya.

“Eh, o hâlde şimdi sana söyleceklerimin bir sorun olacağını sanmıyorum.” Magnus başını hafifçe yana çevirdi. “Isabelle?”

Ansızın bir kız belirdi. Belki Simon’ın gördüğü en güzel kız olabilirdi. Gümüş rengi elbisesinin üstüne düşen uzun, siyah saçları vardı. İçinden yıldızlı gecelerle ilgili kötü şarkılar yazmak gelmişti. Onun da dövmeleri vardı: diğer kızın taşıdığıyla aynı siyah, sarmal dövmeler, kollarıyla çıplak bacaklarını sarıyordu.

“Selam, Simon,” dedi.

Simon öylece bakakaldı. *Böyle* görünen bir kızın ismini *bu şekilde* söylemesi aklına hayaline gelebilecek her şeyin ötesindeydi. Sanki hayatındaki en önemli isim buydu. Beyni eskimiş bir araba gibi cazırdayarak duruverdi. “İgh?” dedi.

Magnus uzun parmaklı ellerinden birini uzattı ve kız oraya bir şey koydu. Bir kitaptı bu. Başlığı yaldızla damgalanmış

beyaz deri bir cildi vardı. Simon kelimeleri göremiyordu ama zarif bir kaligrafiyle yazılmışlardı. “Bu,” dedi Magnus, “büyüler kitabıdır.”

Buna verilebilecek bir cevap yoktu, bu yüzden Simon kendini zorlamadı.

“Dünya sihirlerle doludur,” dedi Magnus ve gözleri parladı. “İblisler ve melekler, kurtadamlar ve periler, vampirler. Bir zamanlar bunların hepsini biliyordun. Sihirin vardı ama bunu senden aldılar. Buradaki fikir, hayatının geri kalanını bunlar olmadan, hiçbirini hatırlamadan yaşayacağını. Büyüye dair bir şeyler biliyorlarsa sevdiğin insanları unutacağını. Hayatının geri kalanını sıradan bir şekilde geçireceğini.” Kitabı ince parmaklarında çevirdi ve başlığın Latince olduğunu gördü. Bunun görüntüsü tüm bedenine büyük bir enerji vermişti. “Ve bu konuda söylenecek bir şey, büyüklük yükünden kurtulmak konusunda. Çünkü sen harikaydın Simon. Bir gün vampiri, bir savaşçıydın. Bir sürü hayat kurtrardın ve iblisleri öldürdün, meleklerin kanı damarlarında güneş ışığı gibi hızla aktı.” Magnus şimdi biraz delirmiş gibi sırtıyordu. “Ve bilmiyorum, küçük bir faşist olarak tüm bunların senden alınması beni çok etkiliyor.”

Isabelle siyah saçlarını arkaya attı. Boyun boşluğunda bir parıldadı. Kırmızı bir yakut. Simon yine o enerji patlamasını hissetti. Bu seferki daha kuvvetliydi. Sanki bedeni zihninin anımsayamadığı bir şeyin özlemini çekiyordu. “Faşist mi?” diye tekrarladı Isabelle.

“Evet,” dedi Magnus. “Clary özel biri olarak doğdu. Simon’a bu benzersizlik zorla verildi. Buna uyum sağladı. Çünkü dünya

özel ve sıradan olanlar olarak ikiye ayrılır. Herkesin olağandışı olma potansiyeli vardır. Bir ruhun ve özgür iraden olduğu sürece istediğini olabilir, istediğini yapabilir, istediğini seçebilirsin. Simon'ın seçim yapma şansı olmalı.”

Simon'ın boğazu kurumuştı. Yutkundu. “Affedersiniz,” dedi. “Ama neden bahsediyorsunuz?”

Magnus elindeki kitaba tıklattı. “Bu büyüden, üstündeki bu lanetten seni kurtarmanın bir yolunu arıyordum,” dedi. Simon lanetlenmediğini söyleyerek karşı çıkacaktı ki sakinleşti. “Unutmana neden olan şu şey. Sonra çözümledim. Çok daha öncesinden çözümlemeliydim ama yükselmeler konusunda her zaman çok katı oldular. Fazla ayrıntılı. Fakat derken Alec bana şundan bahsetti: Şu anda yeni gölge savaşçıları olması için yanıp tutuşuyorlar. Kara Savaş'ta öyle çok kişi kaybettiler, bu kolay olacak. Sana kefil olacak bir sürü insan var. Bir Gölge Avcısı olabilirsin Simon. Isabelle gibi. Bu kitapla çok az şey yapabilirim ama seni yükselebilmen için hazırlayabilirim. Bunu yaptıktan sonra, bir Gölge Avcısı olduktan sonra sana dokunamaz. Clave'in koruması altında olursun ve sana gölgeler dünyasından bahsetmemeyle ilgili kurallar hepten kalkmış olur.”

Simon, Isabelle'e baktı. Bu biraz güneşe bakmaya benziyordu, fakat Isabelle'in ona bakışı işini kolaylaştırıyordu. Her ne kadar Simon bunun imkânsız olduğunu bilse de onu özlemiş gibi bakıyordu. “Gerçekten sihir var mı?” diye sordu. “Vampirler, kurtadamlar, sihirbazlar—”

“Büyücüler,” diye düzeltti Magnus.

“Ve bunların hepsi? Var mı?”

“Var,” dedi Isabelle. Sesi tatlıydı, biraz boğuk ve tanıdık. Birden güneş ışığı ve çiçek konusunu anımsadı, ağzındaki bakır tadını. Şeytani bir güneş altında uzanan çöl manzaraları ve buz ve camdan yapılmış gibi parlayan kuleleriyle bir şehir gördü. “Bu bir peri masalı değil, Simon. Gölge avcısı olmak savaşçı olmak demek. Tehlikelidir ama sana uyuyorsa muhteşemdir. Hayatımda başka bir şey olmak istemezdim.”

“Karar senin, Simon Lewis,” dedi Magnus. “Şu anki varoluşunda kal, koleje git, müzik oku, evlen. Hayatını yaşa. Ya da karanlıklar ve tehlikelerle dolu belirsiz bir hayatın olsun. olağanüstü hikâyeler okumanın keyfini yaşayabilir ya da hikâyenin bir parçası olabilirsin.” Ona doğru yaklaşıncı Simon gözlerinde bir ışık kıvılcımı gördü ve neden tuhaf göründüklerini düşündüğünü anladı. Altın sarısı-yeşil renkli ve kedilerin gözü gibi ince irisliydi. İnsan gözü değildi. “Seçim senin.”

Kurtadamların çiçek düzenlemelerinde böyle marifetli olması her zaman şaşırtıcı, diye düşündü Clary. Luke’un eski sürüsü -artık Maia’nındı- çiftlik evinin etrafındaki toprakları düzenleme işine girişmişti. Bir resepsiyon verilecekti ve tören eski ahırda yapılacaktı. Sürü tüm ahırı taşıymıştı. Clary, Simon’la o gıcırdayan eski samanlıkta oynadığını, çatlamış ve soyulan boyasını, eğri döşeme tahtalarını hatırlıyordu. Şimdi her şey zımparayla düzleştirilmiş ve yeniden aprenlenmiş, kolon kirishli oda eski tahtaların yumuşak ısıltısıyla parlıyordu. Biri

mizahtan anlıyordu: Kirişler yabani acıbaklalardan oluşan zincirlerle süslenmişti.

Büyük ahşap vazolarda sıra sıra sukamışları, altınbaşak otları ve zambaklar vardı. Clary'nin buketi yaban çiçeklerinden oluşmasına karşın saatlerce elinde tuttuğu için biraz ezilmişti. Tüm tören bir çeşit pus perdesi ardından geçmiş gibiydi: evlilik yeminleri, çiçekler, mum ışığı, annesinin mutlu yüzü, Luke'un gözlerindeki pırıltı. Sonunda Jocelyn şık bir elbiseden vazgeçmiş, sade, beyaz bir yazlık elbise giymişti. Saçları dağınık topuz hâlindeydi ve evet, renkli bir kalem tutturmuştu. kumru grisi içinde yakışıklı görünen Luke görünüşe bakılırsa buna hiç aldırış etmemişti.

Davetliler şimdi dolanıyorlardı. Kurtadamlardan bazıları etkin bir şekilde sandalyeleri topluyor, hediyeleri uzun masaya yığıyordu. Clary'nin kediyesi -annesi ve Luke için yaptığı bir portre- duvarda asılıydı. Bunu çizmek, fırçayla boyaları yeniden eline almak çok hoşuna gitmişti. Mühür yapmak için değil, sadece bir gün birinin hoşuna gidebilecek güzel bir şey yapmak için.

Jocelyn, Maia'ya sarılıyordu. Maia, Jocelyn'in heyecanından çok keyif almışa benziyordu. Bat, Luke'le sohbet ediyordu. Luke ise şaşkın görünüyordu fakat güzel bir şaşkınlıktı bu. Clary onların bulunduğu yöne doğru gülümsedi ve ahırdan dışarıdaki patikaya çıktı.

Ay tepede, arazinin ucundaki gölde parlıyor, çiftliğin geri kalanına da ışığını yansıtıyordu. Tüm ağaçlara fenerler asılmıştı ve hafif esintide sallanıyorlardı. Yollar küçük, parlak kristal-

lerle süslenmişti. Magnus'un katkılarından biriydi bu. Peki, Magnus neredeydi? Clary törene gelenler arasında onu görmemişti. Oysa herkes oradaydı: Maia ve Bat, gümüş rengi elbisesi içinde Isabelle, şık, siyah takımı içinde Alec, ve kirasatını bir yerlerde, muhtemelen yakındaki bir yeşillikte çıkarıp atmış Jace. Birbirine uyumlu zarif kıyafetleriyle Robert ve Maryse bile oradaydı. Clary'nin ilişkilerinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve kimseye sormak da istemiyordu.

Clary beyaz çadırlardan en büyüğüne doğru gidiyordu. Burada Bat için bir DJ düzeneği kurulmuş ve sürüyle diğerdavetlilerden bazıları dans etmek için ortalığı boşaltmakla meşguldü. Masalar uzun beyaz örtülerle kaplanmış ve üstlerine çiftlik evinden getirilen, Luke'un yıllardır çiftliğin etrafındaki küçük kasabalardaki bit pazarlarından topladığı eski porselenler yerleştirilmişti. Hiçbirisi birbirine uymuyordu ve bardaklar eski marmelat kavanozlarıydı. Orta süsleri elle toplanmış mavi dalyalar ve yoncaların yüzdüğü birbiriyle uyumsuz çömlek kâselerdi. Clary bunun hayatında gördüğü en güzel düğün olduğunu düşünüyordu.

Uzun bir masa şampanya bardaklarıyla doluydu. Jace tam bunun yanında duruyordu. Clary onu görünce şampanya kadehini kaldırıp göz kırptı. Her zamanki darmadağın görünüyordu: kırıkmış ceket ve karışık saçlar, kirasat yoktu. Teni yazın başlangıcından altın sarısı bir renk almıştı. Öyle güzel görünüyordu ki Clary'nin yüreği ezildi.

Isabelle ve Alec'le birlikteydi. Isabelle arkada toplanmış gevşek topuzuyla baş döndürücü görünüyordu. Clary böyle

bir zarafeti asla yakalayamayacağını biliyordu ve umurunda değildi. Isabelle Isabelle'di ve Clary onun varlığından minnet-tardı. Her gülümsemesiyle dünyayı biraz daha ateşli bir hâle getiriyordu. Şimdi ısıklık çalan Isabelle çadıra doğru bir bakış attı. “Şuna baksana.”

Clary o yöne doğru baktı. Bir kez daha baktı. On dokuz yaş-larında görünen bir kız gördü. Kahverengi, açık saçları, tatlı bir yüzü vardı. Eski tarz yeşil bir elbise giymişti ve boynunda yeşim taşından bir kolye vardı. Clary onu daha önce Alicante’de gör-müştü. Melek Meydanı’nda Clave’in verdiği partide Magnus’la konuşuyordu.

Dağınık, siyah saçlı, çok yakışıklı ve fazlasıyla tanıdık bir oğlanın elini tutuyordu. Oğlan şık siyah takımı ve yüksek elma-cık kemikli yüzünü ortaya çıkaran beyaz gömleği içinde uzun, inceydi. Clary izlerken eğilip kızın kulağına bir şey fısıldadı. Kız güldü, yüzü parlıyordu.

“Birader Zachariah,” dedi Isabelle. “Seksi Sessiz Biraderler takviminde ocak ve aralık ayları. Burada ne işi var?”

“Seksi Sessiz Biraderler takvimi mi var?” dedi Alec. “Satıyorlar mı?”

“Kes şunu.” Isabelle onu dirseğiyle dürttü. “Magnus her an gelebilir.”

“*Sahi*, Magnus nerede?” diye sordu Clary.

Isabelle şampanyasına bakıp gülümsedi. “Bir işi vardı.”

Clary dönüp Zachariah ve kıza tekrar baktı, fakat kala-balığın arasında kaybolmuşlardı. *Keşke böyle olmasaydı*, diye düşündü. O kızda çok ilgisini çeken bir şey vardı. Derken bir

an sonra Jace'in eli bileğini tuttu ve kadehini bıraktı. "Gel dans edelim," dedi.

Clary sahneye doğru baktı. Bat Dj kabininde yerini almıştı fakat henüz müzik başlamamıştı. Birisi bir köşeye duvar piyanosu yerleştirmişti ve teni masmavi parıldayan Catarina Loss tuşlara basıyordu.

"Daha müzik başlamamış," dedi.

Jace ona gülümsedi. "Müziğe ihtiyacımız yok."

"Veeeeee gitme vaktimiz geldi," dedi Isabelle, Alec'i dirseğinden tutup kalabalığın içine çekerek. Jace arkasından sıırttı.

"Duygusallık Isabelle'e kurdeşen döktürüyor," dedi Clary. "Ama cidden, müzik olmadan dans edemeyiz ki. Herkes bize bakacak—"

"O zaman bizi görmeyecekleri bir yere gidelim," dedi Jace ve onu çadırdan uzaklaştırdı. Şimdi Jocelyn'in "mavi saat" dediği zamandı. Her şey alacakaranlığın ışığına bulanmış, beyaz çadır bir yıldız gibi, çimler yumuşacık, yaprakların her biri gümüş rengi parıldıyordu

Jace, Clary'nin arkasını kendine doğru çevirip vücudunu vücuduna yaslayıp kollarını beline doladı. Dudakları ensesindeydi. "Çiftlik evine gidebiliriz," dedi. "Yatak odaları var."

Clary kollarında dönerek göğsünü dürttü. "Bu annemin düğünü," dedi. "Sevişmeyeceğiz. Asla."

"Ama 'asla' en sevdiğim sevişme yoludur."

"Ev vampirlerle dolu," dedi ona neşeyle. "Davet edildiler ve geçen gece geldiler. Orada güneşin batmasını bekliyorlar."

"Luke *vampirleri* mi davet etti?"

“Maia davet etti. Barış jesti olarak. İyi geçinmeye çalışıyorlar.”

“Kuşkusuz vampirler mahremiyetimize saygı duyacaktır.”

“Hiç sanmam,” dedi Clary ve onu çiftlik evine giden yoldan sertçe koruluğa doğru çekti. Burası gölgeli ve gözlerden uzaktı. Zemin toprak ve otlar, yıldız şeklinde beyaz çiçekleriyle dağ naneleri öbekler hâlinde ağaç gövdelerinin çevresinde parılıyordu.

Clary bir ağacın gövdesine yaslanıp Jace’i kendine doğru çekti. Böylece Jace elleri omuzlarında ona yaslanmış, Clary kollarının arasındaydı. Ellerini ceketinin yumuşak kumaşında aşağı doğru gezdirdi. “Seni seviyorum,” dedi.

Jace ona baktı. “Sanırım Madam Dorothea’nın ne demek istediğini şimdi anladım,” dedi. “Yanlış kişiye âşık olduğumu söylediğinde.”

Clary’nin gözleri kocaman açıldı. Jace ondan ayrılmak üzere miydi merak ediyordu. Öyleyse, bu zamanlamayla ilgili Jace’e söyleyecek bir çift lafı olacaktı. Onu gölde boğduktan sonra.

Derin bir nefes aldı. “Sayende kendimi sorgulamaya başladım,” dedi. “Sürekli, her gün. Mükemmel olmak zorunda olduğuma inanarak yetiştirildim. Mükemmel bir savaşçı, mükemmel bir oğul. Lightwood’larla yaşamaya başladığımda bile mükemmel olmam gerektiğini düşünüyordum çünkü aksi hâlde beni yollayacaklarını düşünüyordum. Sevginin affetmekle birlikte geldiğinden bihaberdim. Sonra sen geldin ve inandığım her şeyi paramparça ettin ve ben her şeyi başka gözlerle görmeye başladım. Sende öyle çok sevgi, öyle çok merhamet,

öyle çok inanç vardı ki. Ben de bu inanca layık olabileceğimi düşünmeye başladım. Mükemmel olmak zorunda olmadığımı. Denemem gerekiyordu ve bu yeterliydi.” Göz kapakları indi. Clary şakaklarında belli belirsiz atan nabızı görebiliyor, içindeki gerilimi hissedebiliyordu. “Yani sanırım eskiden olduğum Jace için yanlış kişisin, ama şimdi olduğum Jace için değil. Senin de yardımınla dünyaya gelen Jace. Şu işe bak ki eskisinden daha çok hoşuma giden bir Jace. Beni daha iyiye doğru değiştirdin ve beni terk etsen bile bunu içimde taşımaya devam edeceğim.” Sustu. “Tabii beni terk edesin diye söylemiyorum,” diye ekledi aceleyle ve başını Clary’nin başına yasladı. Alınları birbirine değiyordu. “Bir şey söyle, Clary.”

Jace’in elleri Clary’nin omuzlarında, soğuk teni üstünde ılıktı. Bu ellerin titrediğini hissedebiliyordu. Gözleri alacakaranlığın o mavi ışığında bile altın sarısıydı. Bu gözleri sert ve mesafeli, hatta korkutucu bulduğunu hatırlıyordu. Sonra baktığı gözlerin on yedi yıldır kendini korumanın getirdiği bir beceri olduğunu anlamaya başlamıştı. On yedi yıl boyunca kalbini koruma çabasının. “Titriyorsun,” dedi biraz şaşkınlıkla.

“Senin yüzünden,” dedi Jace, nefesi yanağında ve ellerini Clary’nin çıplak kollarında aşağı kaydırdı. “Her seferinde titriyorum.”

“Sana sıkıcı bir bilimsel gerçek söyleyebilir miyim?” diye fısıldadı. “Eminim bunu Gölge Avcısı tarih dersinde öğrenmemişsindir.”

“Eğer duyularımdan bahsetmeyeyim diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan bunu pek ustaca yaptığını söyleyemem.”

Clary'nin yüzüne dokundu. "Bu tür konuşmalar yaptığımı biliyorsun. Sorun değil. Sen de konuşma yapmak zorunda değilsin. Sadece beni sevdiğini söyle."

"Dikkatini dağıtmaya çalışmıyorum." Elini uzatıp parmaklarını oynattı. "İnsan vücudunda triyonlarca hücre var," dedi. "Ve vücudumdaki her hücre seni seviyor. Bazı hücreler ölüyor, yerine yenileri geliyor ve yeni hücrelerim seni eskilerinden daha fazla seviyor. İşte bu yüzden seni her gün bir öncekinden daha fazla seviyorum. Bu bilimsel bir gerçek. Ve öldüğüm zaman vücudumu yaktıklarında havaya karışan küllerden ibaret olacağım ve toprağın, ağaçların, yıldızların bir parçası. O havayı soluyan, o toprakta büyüyen çiçekleri gören ya da o yıldızlara bakan herkes seni hatırlayacak ve sevecek çünkü seni o kadar çok seviyorum." Gülümsedi. "Nasıl bir konuşmaydı?"

Jace ona bakıyordu. Hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu. Cevap vermesine kalmadan Clary uzanıp onu öptü. İlk başta hafif bir dudak dokunuşuyken hızla şiddetlendi ve sonunda Jace, Clary'nin dudaklarını dudaklarıyla ayırıp ağzına dilini sokmaya başladı. Clary onun tadını alabiliyordu: biraz şampanyayla karışmış Jace'in tatlılığı. Jace'in elleri hararetli bir şekilde sırtında, omurgasının yumrularında, elbisesini ipek askılarında, kürek kemiklerinin çıplak kanatlarında dolanıyor, onu kendine çekiyordu. Clary ellerini ceketinin altına soktu. Acaba çiftlik evine gitseler miydi diye düşündü. İçerisi vampirlerle dolu olmasına rağmen—

"İlginç," dedi neşeli bir ses ve Clary hemen Jace'ten ayrılınca Magnus'u gördü. İki ağaç arasındaki boşlukta duruyordu.

Uzun figürünün ana hatları ay ışığı altında belirgindi. Özellikle acayip şeyleri bir kenara atmış, kararan gökyüzü karşısında mürekkep lekesini andıran mükemmel kesimli siyah bir takım giymişti.

“İlginç mi?” diye tekrarladı Jace. “Magnus, burada ne işin var?”

“Sizi almaya geldim,” dedi Magnus. “Bence görmeniz gereken bir şey var.”

Jace sabırlı kalmak için dua ediyormuş gibi gözlerini kapadı. “MEŞGULÜZ.”

“Orası belli,” dedi Magnus. “Biliyor musunuz, hayat kısa derler ama o kadar da kısa değildir. Oldukça uzun olabilir ve birlikte geçirecek koca bir hayatınız var. Bu yüzden *gerçekten* benimle gelmenizi tavsiye ederim çünkü aksi hâlde pişman olacaksınız.”

Clary ağaçtan ayrıldı. Eli hâlâ Jace’in elindeydi. “Tamam,” dedi.

“Tamam mı?” dedi Jace, onun peşinden giderken. “Ciddi misin sen?”

“Magnus’a güveniyorum,” dedi Clary. “Önemli dediyse önemlidir.”

“Eğer değilse onu gölde boğacağım,” dedi Jace, az önce Clary’nin aklından geçenleri dillendirmişti. Karanlıkta gizlice gülümsedi.

Alec çadırın kenarında durmuş, dans edenleri izliyordu. Güneş artık iyice batmaya başlamış, uzak gökyüzünde şerit

biçimli kırmızı bir boyayı andırıyordu. Vampirler çiftlik evinden çıkmış, partiye katılmışlardı. Onların da zevklerine uyacak özel bir düzenleme yapılmıştı. Şampanya masasından aldıkları içindeki sıvıyı saklayan, parlak metalden ince bardaklarla diğerlerinin arasına karışıyorlardı.

New York vampir klanının başı Lily fildişi tuşlu piyanonun başındaydı. İçerisi jazz müziği sesiyle doluydu. Müziğin arasından biri Alec'in kulağına şöyle dedi: "Bence çok hoş bir tören."

Alec dönünce babasını gördü. Büyük eli ince bir şampanya kadehini sarmış, davetlilere bakıyordu. Robert geniş omuzlu iri bir adamdı ve takım elbise içinde hiçbir zaman iyi görünmüyordu: sinirli bir ebeveyn tarafından zorla kıyafet giydirilmiş giydirilmiş azman bir çocuğa benziyordu.

"Selam," dedi Alec. Çadırın öteki ucunda annesinin Jocelyn'le konuştuğunu görebiliyordu. Maryse'in saçlarında hatırladığından daha fazla ağarmış tutamlar vardı. Her zamanki gibi çok zarif görünüyordu. "Buraya gelmen çok hoş," dedi gönülsüzce. Isabelle'le birlikte Kara Savaştan döndüklerine hem annesi hem babası çok sevinmişti. Kızıp azarlamayacak kadar sevinmişlerdi. Magnus'la ilgili Alec'e herhangi bir şey söyleyemeyecek kadar sevinçlilerdi. Annesi New York'a döndüğünde enstitüdeki eşyalarının geri kalanını da almış ve Brooklyn'deki lofta taşınmıştı. Neredeyse her gün enstitüye gitmeye, annesini sık sık görmeye devam ediyordu. Fakat Robert Alicante'de kalmıştı ve Alec onunla bağlantıya geçmeye çalışmamıştı. "Hele annemle birbirinize saygılıymış gibi davranmanız gerçekten çok hoş."

Alec babasının irkildiğini gördü. Hoşsohbet olmaya çalışmıştı fakat bunu asla beceremezdi. Hep yalan söylemek gibi gelirdi. “Birbirimize saygılıymış gibi davranmıyoruz,” dedi Robert. “Annemi hâlâ seviyorum, birbirimizi önemsiyoruz. Sadece evli kalamıyoruz. Bunu çok önceden sonlandırmalıydık. Doğru olanı yaptığımızı düşündük. İkimizin de niyeti iyiydi.”

“Cehenneme giden yol,” dedi Alec kestirip atarak ve bardağına baktı.

“Bazen,” dedi Roberti “birlikte olmak istediğin kişiyi çok genç seçersin ve değişirsin ve onlar seninle birlikte değişmezler.”

Alec derin bir nefes aldı. Birden damarlarının öfkeyle kavrulduğunu hissetti. “Eğer demeye çalıştığın Magnus’la bana laf sokmaksa hiç çekinme,” dedi. “Bildiğin kadarıyla gay bir Gölge Avcısı’nın gerçek bir Gölge Avcısı olmadığını açık ettiğin zaman benim üzerimde olan tüm yetki hakkını kaybettin.” Kadehini yakındaki bir kolonun üstüne bıraktı. “İlgilenmiyorum—”

“Alec.” Bazen Robert’in sesinde bir şeyler Alec’i etkiliyordu. Sinirli değildi, sadece... kırgındı. “Evet, affedilmez şeyler yaptım ve söyledim. Bunu biliyorum,” dedi. “Ama seninle her zaman gurur duydum ve şimdi de bu azalmadı.”

“Sana inanmıyorum.”

“Senin yaşındayken, daha gençken, bir *parabatai*’m vardı,” dedi Robert.

“Evet, Michael Wayland,” dedi Alec. Öfkeli konuştuğuna, babasının yüzündeki bakışlara aldırış etmiyordu. “Biliyorum. O yüzden Jace’i aldın. Her zaman ikinizin pek de yakın olma-

dığını düşünürdüm. Onu ne özlüyor gibisin ne de ölü olduğu seni ilgilendiriyor.”

“Ölü olduğuna inanmıyorum,” dedi Robert. “Biliyorum, bunu hayal etmesi zor gelebilir. Aramızdaki bağ Clave’in verdiği sürgün cezasıyla büyük zarar görmüştü. Ama ondan öncesinde de birbirimizden kopmaya başlamıştık. Yine de en yakın arkadaşlar olduğumuz bir zaman vardı. Beni sevdiğini söylediğin bir zaman vardı.”

Babasının bu sözlerle yüklediği anlam Alec’i şaşırtmıştı. “Michael Wayland sana *âşk* mıydı?”

“Ben, ona bu konuda iyi davranmadım,” dedi Robert. “Bana bir daha asla bunları söylememesini istedim. Korkuyordum, onu kendi düşünceleri, hisleri ve korkularıyla baş başa bıraktım. Ve bir daha asla eskisi gibi yakın olmadık. Bunu telafi etmek için Jace’i aldım, yaptığım şeyin kefaretinin biraz olsun ödeyebilmek için. Ama bunu telafi etmenin bir yolu olmadığını biliyorum.” Alec’e baktı. Lacivert gözlerinde sakin bir bakış vardı. “Senden utandığımı sanıyorsun ama asıl kendimden utanıyorum. Sana bakınca hiç hak etmemiş birine gösterdiğim şefkatsizliği görüyorum. Çocuklarımızda tekrar kendimizi buluruz, onlar bizden daha iyi olabilirler. Alec, sen benim hiç olmadığım ve olamayacağım kadar benden çok daha iyisin.”

Alec olduğu yerde donakalmıştı. İblis diyarlarında gördüğü rüyayı, babasının herkese onun ne kadar cesur, ne kadar iyi bir Gölge Avcısı ve savaşçı olduğunu söylediğini hatırladı. Ancak babasının kendisine iyi bir *adam* olduğunu söyleyeceği aklından bile geçmezdi.

Bu, her nedense çok daha iyiydi.

Robert gözleriyle ağzının çevresinde gerginlikten oluşan çizgilerle bakıyordu ona. Alec başka birine Michael’ dan bahsedip bahsetmediğini merak ediyordu. Ve şu anda bunu anlatmanın ona nelere bedel olduğunu.

Hafifçe babasının koluna dokundu -aylardır ilk kez istekle dokunmuştu ona- ardından elini indirdi.

“Bana gerçeği anlattığın için,” dedi, “teşekkür ederim,”

Bu tam olarak bir bağışlama sayılmazdı belki ama bir başlangıçtı.

Çimler yaklaşan gecenin serinliğinden nemlenmişti. Clary, Jace ve Magnus’la birlikte çadıra dönerken soğukun sandaletlerini ıslattığını hissedebiliyordu. Üstünde porselenlerle gümüş sofrta takımlarının parıladığı, sıra sıra kurulmuş masaları görebiliyordu. Herkes yardım etmek için atılıyordu. Kayıtsızlıklarından şüphe etmediği kişiler bile yardım ediyordu: Kadir, Jia, Maryse.

Çadırdan müzik sesleri geliyordu. Bat DJ kabinine yerleşmişti ama birisi piyanoda jazz çalıyordu. Alec’in babasıyla birlikte durup dikkatle konuştuğunu görebiliyordu. Derken kalabalık ayrıldı ve tanıdık yüzler belli belirsiz ortaya çıktı: Maia ve Aline sohbet ediyor, Isabelle, Simon’ın yanında durmuş, mahcup görünüyordu—

Simon. Clary olduğu yerde durdu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Soğuk terler döküyordu, bayılacak gibiydi.

Simon olamazdı, muhakkah bir başkasıydı. Kahverengi dağınık saçlı, gözlüklü bir başka zayıf çocuktuk herhâlde. Fakat üstünde sabahleyin gördüğü aynı solmuş tişört vardı saçları hâlâ çok uzun, yüzünün önündeydi. Kalabalığın arasından kararsızca ona gülümsüyordu. Simon'dı, Simon. *Simon*'dı işte.

Koşmaya başladığını bile hatırlamıyordu, fakat Magnus elini omzuna koyup mengene gibi sıkıştırdı ve onu geri çekti. “*Dikkatli ol,*” dedi. “Her şeyi hatırlamıyor. Ona birkaç anısını hatırlatabildim, pek fazla değil. Gerisi için bekleyeceğiz ama Clary, hatırlamadığını unutma. Çok fazlasını bekleme.”

Clary başını sallamış olmalıydı ki Magnus onu bırakmıştı. Çimenleri yararak ilerledi ve çadıra girdi. Simon'ın üstüne öyle bir atıldı ki Simon geriye doğru sendeledi. Az kalsın düşüyordu. *Artık vampir gücü yok, yumuşak davran, kendini tut* diyordu aklı ama geri kalanı bunu dinlemek istemiyordu. Kollarını ona dolamış, başını ceketine yaslamış, yarı sarılır yarı ağlar bir hâldeydi.

Isabelle ve Maia'nın yanlarında durduğunun farkındaydı. Jocelyn de aceleyle oraya doğru geldi. Clary, Simon'ın yüzüne bakacak kadar çekildi. Kesinlikle Simon'dı. Bu kadar yakından sol elmacık kemiğinin üstündeki lekeleri, dudağındaki sekizinci sınıfta futbol oynarken geçirdiği ufak bir kazadan kalma yara izini görebiliyordu. “Simon,” diye fısıldadı, “Beni tanıyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?”

Simon gözlüklerini burun kemerinin üstüne itirdi. Hafiften titriyordu. “Ben...” Etrafına bakındı. “Sanki ailemle tekrar bir araya gelmişim de hiç kimseyi tanımıyorum ama herkes beni tanıyor gibi,” dedi. “Bu...”

“Bunaltıcı mı?” diye sordu Clary. Konuşurken kendisini tanımadığı için yüreğinin derinlerinde hissettiği hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışıyordu. “Beni tanıımıyorsan sorun değil. Vaktimiz var.”

Simon ona baktı. Yüzünde kararsız ve umutlu, biraz şaşkın bir ifade vardı. Sanki bir rüyadan yeni uyanmış ve nerede olduğundan pek emin değil gibiydi. Sonra gülümsedi. “Her şeyi hatırlamıyorum,” dedi. “En azından şimdilik. Ama seni hatırlıyorum.” Clary’nin elini kaldırıp işaret parmağındaki altın yüzüğe dokundu. Peri halkı madeni dokunuşuyla ısındı. “Clary,” dedi. “Clary’sin sen. En yakın dostum.”

Alec çadıra bakan yolda Magnus’un durduğu yere doğru tepeyi tırmanmaya başladı. Magnus elleri ceplerinde bir ağaca yaslanmıştı.

Alec onun yanma geldi ve yeni doğmuş bir ördek yavrusu gibi şaşkın görünen Simon’ın etrafı arkadaşları sarılırken onu izlediler: Jace, Maia ve Luke, hatta onu kucaklarken mutluluktan ağlayan ve makyajı bozulan Jocelyn. Sadece Isabelle gruptan uzakta durmuştu. Ellerini önünde kenetlemiş, âdeta duyusuz bakıyordu.

“Gören de hiç umurunda değil zanneder,” dedi Alec. Magnus ellerini uzatıp kırıyatını düzeltti. Alec’in giydiği takımı seçmesine Magnus yardım etmişti ve Alec’in gözlerini daha fazla vurgulayan ince mavi çizgileri olmasından gurur duyuyordu. “Ama öyle olduğuna eminim.”

“Haklısın,” dedi Magnus. “Çok fazla önemsiyor, işte bu yüzden uzakta duruyor.”

“Sana ne yaptığını soracaktım ama bunu öğrenmek istediğimden emin değilim,” dedi Alec. Sırtını Magnus’a dayayıp kendini arkasındaki bedenin sıcaklığının rahatlığına bıraktı. Magnus çenesini Alec’in omzuna koydu. Bir süre öylece kımıldamadan durup çadıra ve aşağıdaki mutlu karmaşayla dolu manzaraya baktılar. “Çok iyisin.”

“Doğru zamanda yapman gereken seçimi yaparsın,” dedi Magnus kulağına. “Hiçbir sonuç ya da ciddi bir sonuç beklemezsin.”

“Babanın kızacağını düşünüyor musun?” dedi Alec ve Magnus kuru bir kahkaha attı.

“Bana aldırış etmeyecek kadar fazla işi var,” dedi Magnus. “Ya sen? Robert’la konuştuğunu gördüm.”

Alec babasının kendisine söylediklerini anlatırken Magnus’un gerildiğini hissetti. “Biliyor musun, bunu hiç tahmin *etmezdim*,” dedi Magnus, Alec konuşmasını bitirince. “Ayrıca Michael Wayland’le de tanışmıştım.” Alec omuz silktiğini hissetti. “Bu sana ders olsun. ‘Yürek hep çaylaktır’ ve benzeri.”

“Ne düşünüyorsun? Sence onu affetmeli miyim?”

“Bence sana anlatıkları bir açıklamaydı, sana davranışlarının bir bahanesi değil. Onu affedersen bunu kendin için yap, onun için değil. Öfkeli olmak sana zaman kaybettirir,” dedi Magnus, “hele ki sen tanıdığım en sevgi dolu insanlardan biriysen.”

“Beni bu yüzden mi affettin? Benim için mi kendin için mi?” dedi Alec. Sinirli değildi, sadece merak etmişti.

“Seni affettim çünkü seni seviyorum ve sensiz olmaya dayanamıyorum. Bundan nefret ediyorum, kedim de öyle. Ve Catarina beni saçmaladığıma ikna etti.”

“Hım. Onu seviyorum.”

Magnus ellerini Alec’in etrafından dolandırıp göğsüne koydu. Sanki kalp atışlarını duyumsamak istiyordu. “Ve sen de beni affettin,” dedi. “Seni ölümsüz yapmayı ya da kendi ölümsüzlüğüme son vermeyi beceremediğim için.”

“Affedilecek bir şey yok,” dedi Alec. “Sonsuza dek yaşamak istemiyorum.” Bir elini Magnus’un elinin üstüne koyup parmaklarını doladı. “Pek vaktimiz olmayabilir,” dedi Alec. “Yaşlanıp öleceğim. Ama o zamana kadar seni terk etmeyeceğime söz veriyorum. Bu verebileceğim tek söz.”

“Pek çok Gölge Avcısı yaşlanmaz,” dedi Magnus. Alec nabız atışlarını hissedebiliyordu. Magnus’la bu şekilde olmak tuhaftı, çok kolay aklına gelen sözlerden yoksun kalmıştı.

Alec Magnus’un kollarında döndü. Böylece karşı karşıya, hiç sıkılmadığı tüm ayrıntıları inceledi: Magnus’un yüzündeki çıkık kemikler, gözlerinin altın sarısı-yeşil rengi, her an gülümseyecekmiş gibi duran ağzı. Fakat şimdi endişeli görünüyordu. “Önümde sadece birkaç gün olsa bile hepsini seninle birlikte geçirmek isterdim. Bunun bir anlamı var mı?”

“Evet,” dedi Magnus. “Bunun anlamı şimdiden itibaren her günün kıymetini bileceğiz demek.”

Dans ediyorlardı.

Lily piyanoda yavaş ve yumuşak bir şarkı çalıyordu. Clary, Jace'in kolları arasında, düğüne gelen diğer davetlilerin arasında süzülüyordu. Tam da hoşuna giden dans etme biçimiydi bu: fazla karmaşık değil, daha ziyade partnerine sarılıp ayağına basacak bir hareket yapmamak.

Yanağını Jace'in gömleğine yaslamış, kumaş teninin altında kırışık ve yumuşaktı. Jace dalgın dalgın Clary'nin topuzundan çıkmış buklelerle oynuyor, parmakları ensesinde geziniyordu. Clary elinde olmadan uzun zaman önce gördüğü bir rüyayı anımsadı. Anlaşmalar Holü'nde Jace'le dans ediyordu. Jace o zamanlar çok uzak, çok soğuk duruyordu. Bazen ona baktığında karşısındakinin o zamanki Jace'le aynı kişi olması onu şaşırtıyordu. *Olmama yardım ettiğin Jace*, demişti. Çok daha fazla sevdiğim bir Jace.

Oysa değişen tek kişi o değildi. Clary de değişmişti. Bunu ona söylemek için tam ağzını açmıştı ki birisi omzuna dokundu. Arkasını dönünce annesini gördü. İkisine gülümsüyordu.

"Jace," dedi Jocelyn. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Jace ve Clary dans etmeyi bırakmış, ikisi de konuşmuyordu. Jocelyn son altı aydır Jace'i çok daha fazla sevmeye başlamıştı. Hatta Clary söylemeye cesaret etse, ona bayılıyordu. Buna karşın Clary'nin Gölge Avcısı sevgilisini gördüğünde her zaman sevindiği söylenemezdi.

“Lily çalmaktan yorulmuş ama herkes piyano müziğinden çok keyif alıyor. Sen de piyano çalıyorsun değil mi? Clary bana ne kadar yetenekli olduğundan bahsetmişti. Bizim için çalar mısın?”

Jace, Clary’ye göz ucuyla baktı. Öyle hızlı bir bakıştı ki bu, Clary’nin görmesinin tek nedeni bakacak kadar onu tanımasıydı. Tabii görgü kurallarına uyardı, onları kullanmayı seçmişse çok incelikli davranırdı. Jocelyn’e bir melek gibi gülümsedi ve piyanoya doğru ilerledi. Kısa bir süre sonra çadır klasik müzik sesleriyle doldu.

Tessa Gray bir zamanlar Birader Zachariah olan çocuken uzak köşede oturmuş, Jace Herondale’in hafif parmakları piyano tuşlarında gezinirken onu izliyorlardı. Jace kırıvat takmamıştı ve gömleğinin bazı düğmeleri açıktı. Kendini tutkuyla müziğe kaptırmış hâlde, yüzü tam bir konsantrasyon içindeydi.

“Chopin,” dedi Tessa çalan müziği tanıyınca, hafif bir gülümsemeyle. “Merak ediyorum da, acaba Emma Carstairs bir gün keman çalacak mı?”

“Dikkatli ol,” dedi yanındaki sesinde bir kahkahayla. “Bir şeyleri zorlayamazsın.”

“Güç bir şey,” dedi, ona dönüp samimi bir bakışla. “Keşke ikiniz arasındaki bağdan ona daha fazla bahsedebilseydin de kendini bu kadar yalnız hissetmeseydi.”

Zachariah’ın hassas dudakları kederle kıvrıldı. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun. En azından şimdilik. Ona ima ettim. Elimden gelen tek şey buydu.”

“Ona göz kulak olacağız,” dedi Tessa. “Ona her zaman göz kulak olacağız.” Zachariah’ın yüzündeki izlere, Sessiz Birader olduğu zamanların kalıntısına âdeta saygıyla dokundu. “Bu savaşın Lighwood’lar, Herondale’ler ve Fairchild’ların hikâyesi olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve haklısın, aynı zamanda Blackthorn’larla Carstairs’lerin de savaşı ve onları görmek olağanüstü. Ama bunu yaptığımda arkalarında uzanan geçmişi görür gibi oluyorum. Jace Herondale’in piyano çalmasını izlerken müzikten yükselen hayaletleri görüyorum. Ya sen?”

“Hayaletler anılardır ve onları içimizde taşıyız çünkü sevdiğimizlerimizi dünyayı terk etmezler.”

“Evet,” dedi. “Sadece *onun* da burada bizimle bunu görmesini isterdim, sadece biraz daha yanımızda kalabilmesini.”

Zachariah onun parmaklarını hafifçe öperken ipeksi saçlarının hamlığını hissetti. Mazide kalmış, zarif bir hareketti bu. “O bizimle Tesaa. Bizi görebiliyor. Buna inanıyorum. Bunu *hissediyorum*, tıpkı bazen üzgün mü kızgın mı ya da yalnız mı mutlu mu olduğunu anladığım gibi.”

Tessa bileğindeki inci bileziğe, ardından sevgisini belli eden hafif parmaklarıyla Zachariah’ın yüzüne dokundu. “Peki şimdi nasıl?” diye fısıldadı. “Mutlu mu, hasret mi çekiyor, üzgün mü yoksa yalnız mı? Bana yalnız olduğunu söyleme. Zira senin bilmen lazım. Her zaman bilirdin.”

“Mutlu, Tessa. Bizi birlikte görmek onu sevindiriyor. Tıpkı sizi birlikte gördüğümde sevindiğim gibi.” Gülümsedi. İçinde tüm dünyanın gerçeklerini barındıran bir gülümseme vardı bu. Tessa’yla kenetlediği parmaklarını çekip arkasına yaslandı.

Masalarına iki kişi yaklaşıyordu: Uzun, kıvıl saçlı bir kadın ve aynı saçlarla yeşil gözlü bir kıv. “Ve geçmişten bahsetmişken,” dedi, “sanırım burada seninle konuşmak isteyen biri var.”

Clary, Church’ü zevkle izlerken annesi yanına yanaştı. Düzinelerce küçük düğün çanıyla süslenmiş olan kedi kinci bir öfkeyle piyanonun bacaklarından birindeki deliğini dişliyordu.

“Anne,” dedi Clary kuşkuyla. “Neler oluyor?”

Annesi sevgi dolu bakışlarla Clary’nin saçlarını okşadı. “Tanışmanı istediğim biri var,” dedi Clary’nin elini tutup. “Vakti geldi.”

“Vakit mi? Neyin vakti geldi?” Clary annesinin kendini çadırvn köşesindeki beyaz örtülü bir masaya doğru sürüklemesine izin verdi. Sadece çok az karşı koymuştu. Masada daha önce gördüğü kahverengi saçlı bir kıv oturuyordu. Clary yaklaşırken kıv başını kaldırıp baktı. Yanında oturan Birader Zachariah ayağın kalkıyordu. Clary’ye hafifçe gülümseyip Magnus’la konuşmak üzere ilerledi. Magnus, Alec’le el ele tepeden inmişti.

“Clary,” dedi Jocelyn. “Seni Tessa’yla tanıştırmak istiyorum.”

“Isabelle.”

Isabelle başını kaldırıp baktı. Piyanonun yanına yaslanmış, kendini Jace’in müziğine (ve Church’un ahşabı kemirirken çıkardığı boğuk sese) kaptırmıştı. Ona çocukluğunu hatırlatan

bir müzikti bu. Jace'in müzik odasında saatlerce vakit geçirdiği, enstitünün koridorlarını çağılayan notalarla doldurduğu çocukluğunu.

Gelen Simon'dı. Sıcak çadırda kot ceketinin düğmelerini açmıştı ve elmacık kemiklerinin sıcaktan ve mahcubiyetten kızardığını görebiliyordu. Bu görüntüde yabancı bir şey vardı. Kızaran, üşüyen ve sıcaklayan, büyümüş ve ondan uzaklaşan bir Simon.

Kahverengi gözleri Isabelle'in üstünde, merakla bakıyordu. Isabelle bu gözlerde kendisini tanıdığına dair bir şeyler görebiliyordu, fakat tam sayılmazdı. Simon'ın ona önceden baktığı gibi bakmıyorlardı. O özlem ve tatlı sızıyla, onu *gören* birinin olduğu hissiyle, Isabelle'i gören, etrafa gösterdiği ve çok az kişinin görebildiği, gölgelere sarılmış hâlde sakladığı Isabelle'i.

Simon da bu çok az kişiden biri olmuştu. Oysa şimdi bir başkasıydı.

"Isabelle," dedi tekrardan ve Isabelle, Jace'in kendisine baktığını hissetti. Elleri piyano tuşlarının üstünde dolanırken gözlerinde meraklı bakışlar vardı. "Benimle dans eder misin?"

Isabelle göğüs geçirip başını salladı. "Pekâlâ," dedi ve Simon onu dans pistine çekti. Topukluları olduğu hâlde en az Simon kadar uzundu. Gözleri aynı hizadaydı. Gözlüklerinin ardında aynı koyu kahverengiydi.

"Bana dediklerine göre," dedi ve boğazını temizledi, "ya da en azından aldığım hisse göre, sen ve ben—"

"Sus," dedi Isabelle. "Bundan bahsetme. Hatırlamıyorsan duymak istemiyorum."

Simon'ın ellerinden biri Isabelle'in omzunda, diğeri belindeydi. Teni sıcaktı, hatırladığı gibi soğuk değil. Fazlasıyla insana benziyor, kırılgan görünüyor.

“Ama hatırlamak istiyorum,” dedi ve Isabelle her zaman ne kadar çok tartışmayı seven biri olduğunu hatırladı. En azından bu değişmemişti. “Bir kısmını hatırlıyorum. Kim olduğunu bilmiyor gibi de değilim, Isabelle.”

“Bana Izzy derdin,” dedi birden kendini yorgun hissedip. “Izzy, Isabelle değil.”

Simon ona doğru sokuldu. Isabelle saçlarında nefesini hissediyordu. “Izzy,” dedi. “Seni öptüğümü hatırlıyorum.”

Isabelle ürperdi. “Hayır, hatırlamıyorsun.”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi Simon. Ellerini sırtına indirdi. Parmakları tam kürek kemiğinin altında, Isabelle'in içini titreten o yerde dolanıyordu. “Aylardır,” dedi alçak bir sesle, “ters giden bir şeyler varmış gibi. Sürekli bir şeyin eksikliğini yaşıyorum. Ve şimdi ne olduğunu anlıyorum, tüm bunlar, ama aynı zamanda da *sen*. Dün içinde hatırlamamıştım. Ama gece rüyamda seni gördüm, Isabelle.”

“Rüyada bizi mi gördün?”

“Sadece seni. Kopkoyu kahverengi gözlü kızı.” Parmaklarını yumuşak bir şekilde saçlarının kenarına dokundurdu. “Magnus bana bir kahraman olduğumu söyledi,” dedi. “Ve bana baktığın zaman yüzünde o kişiyi aradığını görüyorum. Kahraman olduğunu bildiğin, muhteşem şeyler yapmış kişiyi. O şeyleri yaptığımı hatırlamıyorum. Bu beni artık bir kahraman yapmıyor mu bilmiyorum. Fakat bir kez daha o kişi olmayı denemek

isterim. Bunu hak ettiği için seni öpme şansını yakalayan o kişi. Eğer denemem için sabrın varsa.”

Bu tam da *Simon*’ın söyleyeceği türden bir şeydi. Isabelle başını kaldırıp ona baktı ve ilk kez içinde bir umut yeşerdiğini ve anında yok olmadığını hissetti. “Sana izin verebilirim,” dedi. “Yani denemen için. Hiçbir şey için söz veremem.”

“Senden bunu beklemiyorum zaten.” *Simon*’ın yüzü aydınlandı ve Isabelle gözlerinin ardında bir anının gölgesini gördü. “Sen bir gönöl avcısısın, Isabelle Lightwood,” dedi. “En azından bu kadarını hatırlıyorum.”

“Tessa bir büyücü,” dedi *Jocelyn*, “fakat çok olağandışı bir büyücüdür. Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Hani bütün Gölge Avcıları’na doğduğu zaman yapılan büyü’nün nasıl yapılacağı konusunda ne kadar paniklediğimi anlatmıştım? Koruma büyü’sü? Ve *Birader Zachariah*’la bir kadın büyücünün yanımda durup bu seremoniye yardım ettiklerini? Bahsettiğim büyücü bu kadın işte. Tessa Gray.”

“Bana *Fray* soyadını koyma fikrini nereden aldığını anlatmıştın.” *Clary* yuvarlak masada Tessa’nın karşısındaki sandalyeye oturdu. “*F*, *Fairchild*’ın *f*’si,” dedi yüksek sesle düşünerek, “Ve kalanı *Gray*’in *ray*’i.”

Tessa gözleri parlayarak gülümsedi. “Benim için bir onurdu.”

“Sen daha bebeğtin, hatırlamazsın,” dedi *Jocelyn*. Fakat *Clary*, Tessa’yı ilk gördüğü günden beri nasıl da tanıdık geldiğini düşündü.

“Peki, bunu neden bana şimdi söylüyorsun?” diye sordu Clary annesine bakarak. Annesi sandalyesinin yanında dikilmiş, endişeyle parmağındaki evlilik yüzüğünü çeviriyordu. “Neden daha önce söylemedin?”

“Sana söylemeye karar verirse, söylediği zaman yanında olmayı rica ettim,” dedi Tessa. Sesi yumuşak ve tatlı bir ahenge, biraz da İngiliz aksanına sahipti. “Ve korkarım, Gölge Avcıları dünyasından kopalı çok uzun zaman oldu. Bu dünyaya dair acı tatlı anılarım var, bazıları tatlıdan çok acı.”

Jocelyn, Clary’nin başına bir öpücük kondurdu. “Neden baş başa konuşmuyorsunuz?” dedi ve Kadir’le birlikte sohbet eden Luke’a doğru ilerledi.

Clary, Tessa’nın gülümseyen yüzüne baktı. “Büyücüsünüz ama Sessiz Biraderler’den biriyle arkadaşınız. Hatta arkadaştan da öte, bu biraz tuhaf, öyle değil mi?”

Tessa dirseklerini masaya yasladı. Sol bileğinde inci bir bilezik parladı. Sanki alışkanlığın verdiği bir şeymiş gibi dalgınca buna dokundu. “Hayatıma dair her şey epey olağandışı, fakat öte yandan aynı senin için de söylenebilir, değil mi?” Gözleri ışıldadı. “Jace Herondale piyanoyu çok güzel çalıyor.”

“Ve çalmayı biliyor.”

“Tam bir Herondale gibi konuştun.” Tessa güldü. “Sana söylemeliyim Clary, Jace’in Lightwood değil, bir Herondale olmaya karar verdiğini yakın zamanda duydum. İkisi de saygıdeğer ailelerdir ve iki aileyi de tanırdım. Fakat kaderim Herondale’lerin kaderiyle her zaman kesişti.” Jace’e doğru baktı. Gözlerinde bir çeşit efkar vardı. “Her zaman özel

bir yakınlık duyduğum aileler vardır. Blackthorn'lar, the Herondale'ler, Carstairs'ler: Onları uzaktan izlerim, fakat işlerine karışmamayı öğrendim. Ayaklanmadan sonra Spiral Labirent'e çekilmemin bir nedeni de buydu. Dünyadan o kadar uzak, o kadar saklı bir yerdi ki Herondale'lerin başlarına geleni bildiğim için bulamadığım huzuru orada bulabileceğimi düşünmüştüm. Sonra 1. Ölümcül Savaş'ın ardından Magnus'a Jace'e gidip Herondale'lerin geçmişi hakkında onunla konuşmak istediğimi söyledim. Fakat Magnus sabırlı olmamı söyledi. Geçmişi bilmenin verdiği yükü taşımak çok ağır bir şeydi. Ben de Labirent'e döndüm." Yutkundü. "O sene karanlık bir seneydi, Gölge Avcıları için, hepimiz için çok karanlık bir sene oldu. Çok fazla kayıp ve keder. Spiral Labirent'te söylentiler duyduk ve sonra karanlık avcılar çıktı. Ben de yapabileceğim en iyi şeyin buna bir çare bulmaya çalışmak olduğunu düşündüm, fakat böyle bir çare yoktu. Keşke bir şey bulmuş olabilseydim. Bazen bir şeyin çaresi yoktur." Gözlerinde bir ışıkla Zachariah'a dorğu baktı. "Fakat öte yandan, bazen mucizeler olur. Zachariah bana yeniden nasıl ölümlü olduğunu anlattı. Bunun Lightwood'lar, Herondale'ler ve Fairchild'ların bir hikâyesi olduğunu söyledi." Zachariah'a baktı. Church'ü okşamakla meşguldü. Kedi şampanya masasına çıkmış neşeyle bardakları deviriyordu. Tessa'nın bakışları aynı anda hem öfke hem de sevgi doluydu. "Zachariah'ım için yaptığın şeyin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin ve sana ne kadar minnettar olduğumu. Onun için yaptıklarınıza ne kadar müteşekkir olduğumu."

“Herkesten çok Jace. O, Zachariah, Church’ü kucığına mı aldı?” Clary şaşkınlık içinde bakıyordu. Zachariah tombul kediyi tutuyordu. Kedinin kuyruğu bir zamanların sessiz biraderinin koluna dolanmıştı. “O kedi herkesten nefret eder!”

Tessa gülümsedi. “Ben olsam herkes demezdim.”

“Yani o, Zachariah artık ölümlü mü?” diye sordu Clary. “Sadece sıradan bir Gölge Avcısı mı?”

“Evet,” dedi Tessa. “Onunla birbirimizi çok uzun zamandan beri tanırız. Her sene ocak başında düzenli toplantı yaparız. Bu seneki toplantıya geldiğinde ölümlü olduğunu öğrendim ve çok şaşırdım.”

“Ve toplantıya gelmeden önce haberiniz yok muydu? Az kalsın onu öldürüyordum.”

Tessa gülümsedi. “Eh, bu işi amacından saptırırdı. Ve bana kalırsa, bir ölümlü olarak onu nasıl karşılayacağımdan şüphe ediyordu. Zira ben ölümlü değilim.” Yüz ifadesi Clary’ye Magnus’u, kısa bir hayat yaşayanlar için çok derinlerdeki bir acıyı hatırlatıyordu. “Yaşlanacak ve ölecek, oysa ben hep olduğum gibi kalacağım. Ancak uzun bir hayat yaşadı, pek çok kişiden uzun ve beni anlıyor. Ne o ne de ben görüldüğümüz yaştayız. Ve birbirimizi seviyoruz. Önemli olan da bu.”

Tessa gözlerini kapadı ve bir süre piyanoda çalan müziğin notalarına kendini bırakmış gibi göründü.

“Sana bir şey getirdim,” dedi gözlerini açınca. Yağmur suyu renginde, griydi gözleri. “İkiniz için. Hem sen hem Jace için.” Cebinden bir şey çıkarıp Clary’ye uzattı. Sıradan gümüş bir yüzüktü, bir aile yüzüğü. Üstüne uçan kuş desenleri kazın-

mıştı. “Bu yüzük James Herondale’e aitti,” dedi. “Gerçek bir Herondale yüzüğüdür, çok eskidir. Jace bir Herondale olmaya karar verdiyse bunu takmalı.”

Clary yüzüğü aldı, başparmağına tam oturuyordu. “Teşekkür ederim,” dedi, “gerçi bunu ona kendiniz verseniz daha iyi olurdu. Belki de onunla konuşmanızın zamanı gelmiştir.”

Tessa başını salladı. “Ne kadar mutlu baksana,” dedi. “Kim olduğuna ve olmak istediğine karar veriyor ve bundan neşe duyuyor. Bu kadar mutluyken ona biraz daha zaman vermeli, başka yükleri üstlenmeden mutlu olmalı.” Yanındaki sandalyede duran bir şeyi aldı ve Clary’ye uzattı. Bu mavi kadife ciltli, *Gölge Avcıları Kodeksi*’nin bir nüshasıydı. “Bu da senin için,” dedi. “Eminim sende de bir tane vardır, ama bu benim için çok özeldi. Arkada bir yazı var, gördün mü?” Kitabı çevirince Clary kadife cildin üstüne yaldızla yazılı kelimeleri gördü.

“Özgürce hizmet ederiz, çünkü özgürce severiz,” diye okudu Clary yüksek sesle ve Tessa’ya baktı. “Teşekkür ederim. Bu çok güzel bir şey. Bana vermek istediğinize emin misiniz?”

Tessa gülümsedi. “Fairchild’lar da hayatımda çok sevdiğim bir aile oldu,” dedi, “ve kızıl saçlarıyla inatçılığın bana bir zamanlar çok sevdiğim insanları hatırlatıyor. Clary,” dedi ve masaya doğru uzanınca yeşim kolyesi sallandı, “sana karşı da bir yakınlık hissediyorum, hem ağabeyini hem babanı kaybeden sana. Seni yargıladıklarını ve senden Valetine Morgenstern’in kızı, Jonathan’ın kardeşi olarak bahsettiklerini biliyorum. Sana kim olduğunu ismine ve damarlarındaki kana dayanarak söylemek isteyen insanlar hep olacaktır. Başkalarının kim oldu-

ğuna karar vermelerine izin verme. Kendi kararını kendin ver.” Jace’e doğru baktı. Elleri piyano tuşlarının üstünde âdeta dans ediyordu. İnce mumlardan gelen ışık saçlarını yıldızlar gibi aydınlatıyor, tenini parlatıyordu. “Özgürlüğün bir armağan değil, doğuştan hakkın olduğunu unutma. Umarım sen ve Jace bu özgürlüğü kullanırsınız.”

“Çok karamsar konuşuyorsun, Tessa. Onu korkutma.” Gelen Zachariah’tı. Tessa’nın sandalyesinin arkasında durdu.

“Karamsar değilim!” dedi Tessa bir kahkahayla. Başını arkaya eğmişti. Clary, Jace’e baktığında böyle mi görünüyordu, merak ediyordu. Öyle olmasını umuyordu. Güven veren, mutlu bir bakıştı bu. Verdi ve aldığı sevgiden emin birinin bakışlarıydı. “Ona birkaç öğüt veriyordum.”

“Kulağa korkunç geliyor.” Zachariah’ın konuşurkenki senin Clary’nin zihninde olan sesine hem benzemesi hem de benzemesi tuhaftı. Normal hayatta İngilizce aksanı Tessa’nınkinden daha güçlüydü. Elini uzatıp Tessa’nın sandalyesinden kalkmasına yardım ederken aynı zamanda sesinde bir kahkaha vardı. “Korkarım gitmemiz gerek, uzun bir yolculuk bizi bekliyor.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Tessa, *Kodeks*’i dikkatle kucağında tutarken.

“Los Angeles,” dedi Tessa. Clary Blackthorn’ların kendini özellikle ilgilendiren bir aile odluğunu söylediğini hatırladı. Bunu duyduğuna sevinmişti. Emma ve diğerlerinin Julian’ın amcasıyla enstitüde yaşadıklarını biliyordu. Fakat onlara göz kulak olacak özel birinin, bir tür koruyucu meleğin bulunduğu fikri güven vericiydi.

“Sizinle tanıştığıma çok sevindim,” dedi Clary. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

Tessa neşe içinde gülümsedi ve Jocelyn’e veda ederek kalabalığın arasında kayboldu. Zachariah ceketini ve Tessa’nın şalını alırken Clary merakla onu izliyordu. “Bana bir keresinde şöyle dediğinizi hatırlıyorum,” dedi Clary, “dünyada iki kişiyi her şeyden çok sevdiğinizi söylemişsiniz. Tessa onlardan birisi miydi?”

“Onlardan *birisi*,” dedi Zachariah tatlılıkla. Ceketini geçirdi. “Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Ve *parabatai*’mi. Biri ölünce sevgi bitmiyor.”

“*Parabatai*’niz mi? *Parabatai*’nizi kayıp mı ettiniz?” dedi Clary. Onun adına acı duydu, sarsılmıştı. Nefilimler için bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

“Kalbimden gitmedi çünkü onu unutmadım,” dedi. Clary sesinde yüzyılların getirdiği bir keder işitti ve onu Sessiz Şehir’de, parşömen dumanları arasında bir hayalet gibi gördüğünü anımsadı. “Hepimiz hatırladığımız parçalardan oluşuyoruz. İçimizde bizi sevenlerin umutlarını, korkularını taşıyoruz. Sevgi ve hafıza olduğu sürece gerçek anlamda bir kayıp yoktur.”

Clary Max’i, Amatis’i, Raphael’i ve Jordan’ı, hatta Jonathan’ı düşündü. Burnunun direğinin sızladığını hissetti.

Zachariah Tessa’nın şalını omuzlarına attı. “Jace Herondale’e Chopin’in 2 numaralı konçertosunu çok iyi çaldığını söyle,” dedi ve Tessa’ın ardından kalabalığın arasına daldı. Clary yüzük ve *Kodeks*’i sıkıca tutup arkasından baktı.

“Church’ü gören oldu mu?” dedi bir ses kulağına doğru. Isabelle’di. Parmaklarını Simon’ın koluna geçirmişti. Maia yanlarında, kıvırcık saçlarının arasındaki tokayla oynuyordu. “Bence Zachariah kedimizi çaldı. Yemin ederim, Church’ü bir arabanın arkasına koyarken gördüm.”

“Hadi canım,” dedi Jace, Clary’nin arkasına gelip. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı ve piyano çalmaktan kızarmıştı. “Church herkesten nefret eder.”

“Herkes değil,” diye mırıldandı Clary yüzümde bir tebessümle.

Simon, Jace’e hem büyüleyici hem de biraz korkutucuymuş gibi bakıyordu. “Seni... Seni hiç... ısırırım mı?”

Jace boynundaki yara izine dokundu. “*Bunu* hatırladığına inanamıyorum.”

“Bir geminin... bir geminin dibinde yuvarlandık mı?”

“Evet, beni ısırдын, evet, biraz hoşuma da gitti evet, daha fazla bundan bahsetmeyelim,” dedi Jace. “Artık bir vampir değilsin. Buna odaklan.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, Alec’i de ısırдын,” dedi Isabelle.

“O ne zaman oldu?” dedi Maia, yüzü neşeyle parlayarak. Bu sırada Bat arkasına geldi. Hiçbir şey demeden tokayı elinden alıp saçma geri taktı. Bunu gayet iyi becermişti. Bir süre elleri saçlarında kaldı.

“İblis diyarında olan iblis diyarında kalır,” dedi Jace. Clary’ye baktı. “Biraz yürüyelim ister misin?”

“Yürümeye mi yoksa *yürümeye* mi?” diye sordu Isabelle. “Hani sanki—”

“Bence hep beraber göle inelim,” dedi Clary. Bir elinde *Kodeks* diğesinde yüzükle ayağa kalktı. “Orası çok güzeldir. Özellikle de geceleri bir başka güzel oluyor. Arkadaşlarımın görmesini isterim.”

“Orayı hatırlıyorum,” dedi Simon ve Clary’ye gülümsedi. Clary bunu duyunca yüreği göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti. Çiflik evine her yaz giderlerdi, zihninde her zaman Simon’la bağlantılı bir yerdı burası. Bunu hatırlaması o sabah asla tahmin edemeyeceği kadar mutlu etmişti Clary’yi.

Clary, Jace’in elini tuttu ve hep birlikte çadırdan uzaklaşmaya başladılar. Isabelle koşup Magnus’la Alec’i de aldı. Clary ilk başta Jace’le baş başa kalmak istemişti, fakat şimdi hep birlikte olmak istiyordu.

Jace’i çok uzun zamandır seviyormuş gibi hissediyordu. Öyle çok seviyordu ki bazen bundan ölecekmiş gibi geliyordu çünkü bu çok ihtiyacını duyduğu ve sahip olamadığı bir şeydi. Oysa artık bu his yoktu. Umutsuzluğun yerini huzur ve dingin bir mutluluk almıştı. Artık onunla geçirdiği her an bir felaket ihtimalinden kurtulmakmış gibi hissetmiyordu. Artık onunla birlikte huzur dolu, eğlenceli, normal, sakın veya hoş geçecek koca bir zamanla dolu koca bir ömür hayal edebildiğine göre, günü kutlamak için tüm arkadaşlarıyla birlikte çiftlik evinin gölüne gitmekten çok bir şey istemiyordu.

Göle giden yoldaki bayırdan geçerlerken arkasını dönüp baktı. Jocelyn ve Luke’ün çadırın yanında durmuş, onları izlediğini gördü. Luke’ün ona gülümsediği ve annesinin sallamak için kaldırdığı elini yeni eşinin elini tutmak için indirdiğini

gördü. Onlar da benzer bir şey yaşamışlar, yıllarını ayrılık ve kederle geçirmişlerdi ve şimdi önlerinde bir ömür vardı. *Koca bir zamanla dolu bir ömür.* Elini kaldırıp onlara el salladı, ardından arkadaşlarına yetişmek için koştu.

Magnus ahırın dışına yaslanmış, derin bir sohbete dalmış olan Clary ve Tessa'yı izlerken Catarina yanına geldi. Saçlarında safir mavisi tenini öne çıkaran mavi çiçekler vardı. Magnus meyveliğe, göle doğru baktı. Göl burada bir elin içinde tutulan su gibi parlıyordu.

“Endişeli görünüyorsun,” dedi Catarina, elini canayakın bir şekilde omzuna koyup. “Ne oldu? Önceden şu Gölge Avcısı sevgilini öptüğünü gördüm, demek ki o olamaz.”

Magnus başını salladı. “Evet. Alec’le her şey yolunda.”

“Tessa’yla konuştuğunu da gördüm,” dedi Catarina başını uzatıp bakarak. “Buraya gelmesi tuhaf. Canını sıkan bu mu? Geçmiş ve geleceğin çarpışması, garip bir his olmalı.”

“Olabilir,” dedi Magnus. Oysa meselenin bundan kaynaklandığını sanmıyordu. “Geçmişin hayaletleri, olasılıkların gölgeleri. Gerçi Tessa ve oğullarını her zaman sevmişimdir.”

“Oğlu mükemmel biriydi,” dedi Catarina.

“Kızı da öyleydi.” Magnus bir kahkaha attı, fakat bu kış mevsiminde dallar kadar kırılğan bir kahkahaydı. “Bugünlerde geçmişin bütün yükünü üzerimde hissediyorum, Catarina. Eski hataların tekrar. Yeraltı dünyasında bir şeyler, gürültüler duyuyorum, yaklaşmakta olan bir çatışmanın söylentilerini. Peri

halkı gururlu bir halktır, en gururlu halktır. Clave'in onlara verdiği bu utancın öcünü alacaklar.”

“Gururlu ama sabırlılar,” dedi Catarina. “İntikam için çok uzun zaman, nesiller boyu bekleyebilirler. Şu anda bundan korkuyor olamazsın, bunun gölgesi yıllarca çökmeyebilir.”

Magnus ona değil, çadıra, Clary'nin Tessa'yla oturduğu yere, Alec'in Maia ve Bat'le güldüğü, Isabelle ve Simon'ın Jace'in piyanoda çaldığı müzikte dans ettiği yere bakıyordu. Chopin'in insanın içine işleyen o tatlı notaları ona başka bir zamanı, Noel'de çalan keman sesini anımsatıyordu.

“Ah,” dedi Catarina. “Onlar için endişeleniyorsun. Sevdiklerinin üstüne çöken gölgelerden korkuyorsun.”

“Onlar ya da çocukları.” Alec diğerlerinin yanından ayrılmış repeden ahırlığa doğru geliyordu. Magnus onun gelişini izlerken karanlık gökyüzünün altında kara bir gölge gibi görünüyordu.

“Hiçbir şey hissetmemektense sevip korkmak daha iyidir. Yoksa taşlaşırız,” dedi Catarina ve Magnus'un koluna dokundu. “Bu arada Raphael için üzgünüm. Bunu söylemek için fırsat bulamamıştım. Bir keresinde hayatını kurtardığını biliyorum.”

“Ve sonra o da benim hayatımı kurtardı,” dedi Magnus ve Alec yanlarına geldiğinde başını kaldırıp baktı. Alec Catarina'yı saygılı bir baş hareketiyle selamladı.

“Magnus, göle gidiyoruz,” dedi. “Gelmek ister misin?”

“Neden?” diye sordu Magnus.

Alec omuz silkti. “Clary güzel olduğunu söylüyor,” dedi. “Aslında orayı daha önce görmüştüm ama içinden kocaman

bir melek yükseliyordu ve biraz dikkatim dağılmıştı.” Elini uzattı. “Hadi gel. Herkes gidiyor.”

Catarina gülümsedi. “Anı yaşa,” dedi Magnus’a. “Vaktini üzülmeyle harcama.” Eteklerini kaldırıp ağaçların arasına daldı. Ayakları çimlerde mavi çiçekleri andırıyordu.

Magnus Alec’in elini tuttu.

Gölün orada ateşböcekleri vardı. Yanıp sönen ışıklarıyla geceyi aydınlatırlarken grup ceketleriyle Magnus’un yoktan var ettiğini söylediği örtüleri seriyorlardı. Gerçi Clary bunları Bed Bath & Beyond’dan izinsizce getirdiklerinden şüpheleniyordu.

Göl gümüş rengiyle gökyüzünü ve binlerce yıldızını yansıtıyordu. Clary, Alec’in Magnus’a takımyıldızlarının adını saydığını işitebiliyordu: Aslan, Yay, Kanatlıat. Maia ayakkabılarını çıkarmış, göl kenarında yalınayak geziyordu. Bat de onun yanına gitmiş ve Clary onları izlerken çekinerek elini tutmuştu.

Maia ona izin verdi.

Simon ve Isabelle birbirlerine sokulmuş, fısıldaşıyorlardı. Arada bir Isabelle kahkaha atıyordu. Yüzü aylardan beri ilk kez neşeyle parlıyordu.

Jace örtülerden birinin üstüne oturup Clary’yi kendine doğru çekti ve bacaklarını iki yanına yasladı. Clary ona yaslanınca omurgasında kalbinin rahatlatıcı atışını hissetti. Jace kollarını onun etrafında doladı ve parmakları kucağındaki *Kodeks*’e değdi. “Bu ne?”

“Bir hediye, benim için. Senin için de bir tane var,” dedi ve elini tuttu. Parmaklarını bir bir açtı. Biraz yıpranmış gümüş yüzüğü avucunun içine koydu.

“Herondale yüzüğü?” Şaşırmıştı. “Bunu nereden...”

“Eskiden James Herondale’e aitmiş,” dedi. “Yanımda bir aile ağacı yok, yani bu ne anlama geliyor tam bilmiyorum ama belli ki atalarından biriymiş. Stephen bırakmadığı için Demir Kız Kardeşler’in sana yeni bir yüzü yapmak zorunda kalacağını söylediğini hatırlıyorum ama artık bir yüzüğün var.”

Yüzüğü sağ elinin yüzük parmağına geçirdi.

“Ne zaman,” dedi usulca. “Ne zaman bir parçamın kayıp olduğunu hissetsem sen bana veriyorsun.”

Buna söylenecek bir şey yoktu, Clary de bir şey demedi. Sadece kollarında dönüp onu yanağından öptü. Geceleyin, gökyüzü altında öyle güzeldi ki. Yıldızlar ışıklarını ona yansıtıyor, saçlarıyla gözleri, Herondale yüzüğünü aydınlatıyorlardı. Geçmişte kalmış ve gelecekte bekleyen her şeyi hatırlatıyordu.

Hepimiz hatırladığımız parçalardan oluşuyoruz. İçimizde bizi sevenlerin umutlarını, korkularını taşıyoruz. Sevgi ve hafıza olduğu sürece gerçek anlamda bir kayıp yoktur.

“Herondale soyadı *hoşuna* gidiyor mu?” diye sordu Jace.

“Senin soyadın olduğu için seviyorum,” dedi Clary.

“Soyadım berbat bir Gölge Avcısı soyadı da olabilirmiş,” dedi. “Bloodstick. Ravenhaven.”

“Bloodstick bir soyadı olamaz.”

“Belki gözden düşmüştür,” dedi onaylayarak. “Diğer taraftan, Herondale melodik bir ad. Dulcet gibi. ‘Clary Herondale’ kulağa nasıl geliyor bir düşün.”

“Aman Tanrım, *korkunç*,”

“Hepimiz aşk için bir şeyler feda etmeliyiz.” Gülümsedi ve kolunu uzatıp *Kodeks*’i aldı. “Bu eski. Eski bir nüsha,” dedi kitabı çevirip. “Arkadaki yazı Milton’dan.”

“Elbette biliyorsundur,” dedi sevgiyle. Jace kitabı elinde çevirirken Clary ona yaslandı. Magnus ateş yakmıştı ve göl kıyısında tatlı tatlı yanıyor, gökyüzüne kıvılcımlar yolluyordu. Ateşin yansıması Isabelle, Simon’a bir şey söylemek için dönerken kırmızı kolyesinde oynaşıyordu. Magnus’un ısıltılı gözlerinde ve göl suyunda parlıyor, dalgacıkları altın rengi çizgilere dönüştürüyordu. Jace ısıltılı bir karanlıkta yumuşacık sesiyle Clary’ye *Kodeks*’in arkasında yazan ibareyi yüksek sesle okurken yazıyı aydınlatıyordu.

“ÖZGÜRCE HİZMET EDERİZ

ÇÜNKÜ ÖZGÜRCE SEVERİZ, TİPKİ İRADEMİZ GİBİ
SEVMEK YA DA SEVMEMEK, YA BATARIZ YA ÇIKAR.”

Hasret's Sisters Planet